MELEK KAŞ

Gizli

ASKERİN YARI

perSeus
yayınevi

BİRİNCİ BÖLÜM

Ilık esen rüzgârın esintisiyle ağaçlardan dökülen sarı yapraklar, etrafa savruluyor, bir iki tanesi yüzüme geliyordu. Her defasında yüzüme ve kumral saçlarıma gelen yaprakları yüzümdeki gülümsemeyle itiyordum. Eylül ayının sonları yaklaştıkça, sonbahar kendini günden güne belli ediyordu. Sıcak havalar geride kalmış, serin havalara merhaba deme zamanıydı. Adımlarımı attığım yolda, esen rüzgâra inat, kollarımın arasında olan kitaplarımı göğsüme bastırıp, itinayla fakülteye gitmek için hızlı hızlı yürüyordum. Sonunda durağa geldiğimde, derin nefes alıp temiz havanın kokusunu içime çektim. Fakülteye giden dört yüz üç numaralı otobüs gelince, öne doğru adım atıp insanların peşinden otobüse bindim. Oturacak yer olmadığı için cam kenarına geçip dışarıyı izlemeye devam ettim. Kırk beş dakika sonra otobüs fakültenin önüne gelince, otobüsten indim hızlı adımlarla.

Kontrol yerinden geçtikten sonra içeri doğru yürüdüm temiz havayı içime çekerek.

İstanbul'un en büyük Tıp Fakültesine sahip olan okulda okumak benim için paha biçilemez bir durumdu. Merdivenleri hızlı hızlı çıkıp ilk dersin olacağı laboratuvara girip hızla yerime oturdum. Öğrenciler içeri girerken Profesör gelmeden dersimi son kez kontrol etmek için kitabı açtım. Başarılı bir öğrenci olsam da her zaman daha azimle çalışmayı seviyordum. Lise döneminden bu yana doktor olma adımlarıma yavaş yavaş yaklaşıyordum. Önüme çıkan tümseklere takılıp düşmemek için, azim ve güçle derslerime sıkı sıkı tutunuyordum.

İyi bir gelecek iyi bir eğitimden geçerdi.

Öğrencilerin hepsi yerlerine oturunca, altmış yaşlarındaki beyaz saçlı Profesör İsa Bey masasına geçip, elindeki siyah deri çantasını ve bilgisayarını masanın üzerine bıraktı. Bizle-

re dönüp her zamanki gibi yüzündeki gülümsemeyle sınıfta göz gezdirdi. "Nasılsınız çocuklar?" Ön tarafta oturan birkaç öğrenci, "İyiyiz hocam," cevabını verip susunca, öne doğru yürüdü profesör.

"Laboratuvardayız ama deney yapmayacağız. Size görsel şekilde anlatım yapmak için buraya çağırdım. Şimdi önünüzdeki defter ve kitapları kapatın ve beni dinleyin. Geçen hafta işlediğimiz karaciğer konusunu şimdi size görsel bir şekilde anlatacağım." Masanın üzerinde duran karaciğer maketini eline alıp, bizlere döndü. "Biliyorsunuz karaciğerin fonksiyonları vardır, bunları geçen hafta örnek olarak size anlatmıştım. Şimdi aranızdan bana örnek verecek olan var mı?"

Yirmiye yakın öğrenci ellerini havaya kaldırıp, konuşmak için müsaade istediler. Profesör gözlerini bana çevirip, "Gel Azra, sen anlat," dedi. Heyecanla oturduğum yerden kalkıp Profesör 'ün yanına geldim. Tebessümümü yüzümden silmeden profesörün elinden karaciğerin maketini aldım. Diğerlerinin rahat görmesi için ön tarafa yaklaşıp, önde oturan esmer çocuktan kalem aldım tebessüm ederek. Derin nefes alıp konuşmaya başladım.

"Karaciğerin fonksiyonlarından biri, vücutta mevcut olan toksinlerin arındırılmasıdır. Vücuda sağlık açısından fazla zararlı toksin maddelerin alınması karaciğerin yükünü oldukça arttırmaktadır. Genel olarak alınan her madde karaciğer açısından zararlıdır. Ancak bazı gıda maddeleri karaciğere daha fazla zarar verebilmektedir. Çoğunlukla aldığımız gıdaların çeşitliliğine göre dikkat ederek çok aşırı beslenme olmadan yeterli derecede mineral ve vitamin alımı sağlanmalıdır."

Görselin üzerinde göstererek anlatımı tamamladıktan sonra, rahatlayıp gülümsedim. Çekinerek profesörün yüzüne baktığımda onun da güldüğünü görünce içim daha da rahatlamıştı.

"Aferin Azra, oturabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Elimdeki maketi masanın üzerine bırakıp sırama geçtim. Profesör dersi anlatmaya devam ederken takılmadan fonksiyonları anlattığım için içim içime sığmıyordu. Eve gidince babama bir an önce derste başarılı olduğumu söylemek istiyordum. Babam ablamla beni okutmak için gece gündüz çalışmış, istediğimiz okulu kazanalım diye özel dersler aldırmıştı. Okulda başarılı oldukça babamı mutlu edeceğimi bildiğim için, bir an önce eve gitmek istiyordum.

Bir saatlik ders bitince masanın üzerinden kitaplarımı alıp ayağa kalktım. Herkes sınıftan çıkarken ben de yavaş yavaş adım atıyordum basamakları inerken.

"Azra, bir dakika gelir misin?"

Sınıftan çıkacağım zaman Profesör 'ün sesiyle arkamı dönüp ona doğru yürüdüm.

"Buyurun hocam."

"Nasılsın?"

"Teşekkür ederim iyiyim, siz nasılsınız?"

"Teşekkür ederim ben de iyiyim. Seni takdir ediyorum, bilmeni isterim. Yaşıtların dersleri boş verip gezerken sen azimle çalışıyorsun."

Gülümsedim. Örnek aldığım Profesör 'den böyle güzel cümleler duyunca utanıp başımı yere eğdim. Tıp okumak zordu, çocukluğumdan beri doktor olmak istediğim için hiçbir zaman derslerimi aksatmamaya çalışırdım. Kolumun üzerinde profesörün kırışmış elini hissedince başımı kaldırıp gözlerine baktım.

"Senin gibi güzel kızlar erkeklerle gezip dolaşıyorken, senin ders çalışman beni gerçekten çok mutlu ediyor. "

Kolumu okşayan elinden rahatsız olup geri çekildim. Gözlerimi sınıfta gezdirince kimsenin olmadığını gördüm. İçimi kaplayan korkuyla bir adım geri gidip, "Ben gideyim." dedim. "Derse geç kalacağım."

"Okul çıkışı odama gelir misin? Sana sınavda soracağım soruları vereceğim. Biliyorsun iki hafta sonra sınav var."

"Hocam, bu etik değil. "Şiş göbeğini tutup kahkaha attı sesli bir şekilde.

"Ben her öğrencime sınavda sorulan soruları veririm, onlarda arkadaşları arasında paylaşırlar ve dersimden iyi not alırlar."

"Ama..."

"Aması yok, ben sizi düşünüyorum. Hadi şimdi sınıfına git ve ders çıkışı yanıma gel."

Şaşkın hâlde, "Peki," deyip laboratuvardan çıktım. Diğer derslere girmek için üst kattaki sınıfıma girip sınıfta bir tek konuştuğum Pelin'in yanına oturdum.

"Selam."

"Selam. Neden geç geldin?"

"Profesör ile konuştuk."

"Ne diyor moruk? Hiç haz etmiyorum ondan, gözleriyle yiyor kızları." Kaşlarımı çatıp, "Saçmalama," dedim. "Evli barklı adam, bizim yaşlarımızda kızı varmış."

"Valla ben pek hoşlanmadım kendisinden, sen de fazla samimi olma."

"Sadece dersler hakkında konuşuyorum, onunla ne gibi samimiyetim olur ki?" Elini omzumun üzerine koydu. "Sakin ol. Kötü bir niyetle söylemedim, seni seviyorum biliyorsun." Başımı sallayıp, "Biliyorum," dedim.

Derse Filiz Hoca girince susup önüme döndüm. Pelin söylediklerinde haklı olabilir miydi? Koskoca Profesör 'ün böyle bir şey yapacağını aklımın ucuna getirmek istemiyordum. Başımı iki yana sallayıp derse odaklanmaya çalıştım. Filiz Hoca tahtada ders anlatmaya devam ederken, aklımdaki düşünceleri yok edip dersi dinledim. Bir saat süren dersin ardından bahçeye çıkıp çimenlerin üzerine oturdum. Çantamdan telefonumu çıkarıp ablamı aradım.

"Efendim canım?"

"Nasılsın ablam?"

"İyiyim güzelim, sen nasılsın?"

"İyi, öyle arayayım dedim."

"İyi yapmışsın meleğim, benim şu an duruşma salonuna girmem gerekiyor, çıkınca arayım mı seni?"

"Olur ablam. Görüşürüz."

"Görüşürüz güzelim."

Telefonu kapatıp bulutların arasından ara ara gözüken güneşin sıcaklığında ısınmaya çalıştım. Ders vakti gelince oturduğum yerden kalkıp biyoloji dersi için sınıfa gittim. Diğer dersler gibi yoğun geçen dersin ardından bugünlük ders programım bitmişti. Sınıftan çıkıp koridorda yürürken profesörün odasına gidip gitmeme konusunda kararsız kaldım. Merdivenin başına geldiğimde eve gitmenin doğru olacağına karar verip bir basamak indim.

"Azra?"

Gözlerimi kapatıp bu anın geçmesini diledim.

"Aşk olsun, yanıma uğramadan mı gidiyorsun? Ben de seni bekliyordum."

Ağır bir şekilde arkamı dönüp, üst merdivenlerin başında beni izleyen Profesör'e, "Acelem var," dedim. "Babam hastalanmış hemen eve gitmem gerekiyor."

Merdivenleri inip, "Hay Allah," dedi düz sesiyle. "Seni evine bırakayım." Hızla başımı iki yana salladım. "Gerek yok hocam, ben giderim."

"Olur mu öyle şey? Bekle sen, arabamın anahtarını alıp hemen geliyorum."

Profesör yukarı çıkınca etrafıma bakıp, basamakları koşarak inmeye çalıştım. İkişer üçer merdivenleri atlayıp okulun çıkışına geldim. Güvenlikten geçince kendimi hızla durağa attım. Üzerimde fazla para olmasa da boşta duran taksiye binip evin adresini verdim nefes nefese. Korkudan titreyen ellerimi pantolonuma bastırıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Acaba ayıp mı etmiştim? Profesör, Pelin'in dediği gibi kötü biri değilse, yarın okula gidince yüzüne nasıl ba-

kardım.

Evime geldiğimde rahatlayıp ailemin yanına salona geçtim. Her akşam olduğu gibi babamın kolları arasına girip uyumaya çalıştım. Ne zaman okuldan gelsem yarım saat de olsa babamın kolları arasında uyurdum. Babam da saçlarımı öper, küçük bir çocuk gibi bana ninni söylerdi. Bizlere ayrı bir düşkünlüğü olan babamın sevgisinden ablam da ben de fazlasıyla yararlanıyorduk. İkimiz de çok şanslıydık. Babam saçlarımı öperken, annem ve ablam sofrayı hazırlamış yemeğin hazır olduğunu haber verdiler.

"Yemeğini yedikten sonra uyursun meleğim." Başımı sallayıp babamla beraber ayağa kalkıp mutfağa gittim. Yerlerimize oturunca annemin yaptığı dumanı tüten mis gibi yayla çorbasının kokusunu içime çekip, "Hım," diye mırıldandım.

"Çok güzel kokuyor anneciğim, eline sağlık."

"Afiyet olsun güzel kızım. Bekleme iç hadi."

Kaşığı tabağıma daldırıp çorbamı içmeye başladım. Ailemin yanında kendimi güvende hissettiğim için okulda olan olayda aklımdan çıkmıştı. Huzurlu bir şekilde yediğimiz yemeğin ardından, iki saat ailemle salonda oturdum. Odama girince yatağa uzandım. Derslerime çok çalıştığım için yorgun düşen bedenim uykuya hemen yenik düştü.

Sabah çalan alarmın sesiyle gözlerimi açtığımda gece boyunca gördüğüm kâbusları unutmaya çalıştım. Kendimi her defasında dibi görünmeyen, simsiyah kuyunun içine düşerken görüyordum. Çığlık atmaya çalıştığımda görünmeyen el boğazımı sıkıyor, nefes almama engel oluyordu.

Terden ıslanan askılı badimi çıkarıp banyoya girdim. Ilık bir duşun ardından dolaptan aldığım beyaz bornozu giyinerek odama gittim. Hâlâ uyumaya devam eden ablamın saçlarını öpüp, dolaba doğru yürüdüm. Çürük vişne balon eteğimle siyah gömleğimi aldım. İç çamaşırlarımı giyindikten sonra eteği ve gömleği giyindim. Aynanın karşısında dalgalı saçlarımı tarayıp okula gitmek için odamdan çıktım.

"Azra?" Salondan çıkan babama doğru yürüyüp, yanağını

öptüm.

"Günaydın baba."

"Günaydın kızım, erken değil mi?"

"İlk dersim çok zor baba, erken gidip arkadaşımla kütüphanede çalışacağız." Saçlarımı öpüp, "Dikkat et kendine meleğim," dedi, düşüncesini duygusal olarak yansıtarak. Günden güne kötüleşen ülkede evladını dışarı gönül rahatlığıyla gönderemiyordu. Öyle bir hâle gelinmişti ki zarar verenden çok zarar gören suçlu durumuna düşüyordu. Korkmaması için gülümsedim. "Ederim babam." Portmantodan trençkotumu alıp babama el sallayarak evden çıktım. Hızlı adımlarla durağa geldikten sonra otobüse bindim. O an kalbimi saran endişe yine tetiklemişti korkumu. Bugün profesörle karşılaşmamak için bildiğim duaların hepsini okumaya başladım. Her ne kadar değer verdiğim profesör de olsa Pelin'den duyduklarım içimi ürpertiyordu. Okula geldiğimde kütüphaneye girip Pelin'le kalp naklinin nasıl gerçekleştiğini kitaplardan ve ders videolarından örnek alarak kendi aramızda fikir yürüttük. Saat sekize gelirken kitabı kapatıp ağrıyan boynumu sağa sola çevirdim.

"Zor ama başaracağız."

"Kesinlikle, iyi bir doktor olmak için gece gündüz çalışmalıyız."

"Aynen. Ben özel ders de alıyorum, sınıfta hocaların anlattığı yeterli gelmiyor bana. İstersen sen de benim hocamdan ders alabilirsin, Azra."

"Bilmem, babamla konuşayım. Açıkçası onu maddi sıkıntıya sokmak istemiyorum."

"Valla benim de aldığım burs olmasa babam zor karşılar."

"Okuldan mezun olduğumuzda onları çok mutlu edeceğiz. Pes etmeden çalışmalıyız, Pelin."

"Kesinlikle. Ben kantine gidiyorum çay alacağım, istediğin bir şey var mı?"

"Bana da çay alırsan iyi olur."

Pelin başını sallayıp masanın üzerinden çantasını alıp ayaklandı. "On dakikaya geliyorum."

Pelin gidince çalıştığımız konulara tekrardan göz gezdirmeye başladım. Kendimi derse kaptırdığımda kitabın üzerinde karartı gördüm. Başımı ağır bir şekilde kaldırıp, omzumun üzerinden arkaya baktım. Yutkundum. Görmek istemediğim kişiyi sabahın köründe tek tük insanların olduğu kütüphanede görünce telaş yaptım. Bu adamın sabah sabah ne işi vardı burada?

"Günaydın Azra."

"Günaydın hocam."

Sandalyeyi yavaş bir şekilde geri itip ayağa kalktım. Dikkatli bir şekilde beni izleyen Profesör'e korkumu belli etmemek için gözlerinin içine baktım.

"Dün apar topar gitmişsin, arkandan baktım göremedim seni." Yutkunup derin nefes aldım ciğerlerime. "Acil gitmem gerekiyordu, kusura bakmayın sizi bekleyemedim."

"Önemli değil. Gel şimdi odama gidelim sana soruları vereyim."

Ellerimi iki yana sallayıp, "İnanın hiç gerek yok." dedim. "Bizler kendi başarımızla notlar almalıyız, kopya etik değil. Çalışan öğrencilere haksızlık etmiş oluyoruz." Gülümseyip, "Ben bunu her öğrencime yapıyorum," dedi gözlerini üzerimde gezdirirken. "Hem o notları arkadaşlarına da dağıtacaksın. Hadi gidelim."

Sıkıntıdan ellerimi koyacak yer bulamamış, gözlerimi etrafta dolaştırıyordum. Profesör ısrar ettikçe, hayır diyorum ama bir şekilde kendi istediğini yaptırıyordu. Okul burası, ne olabilir deyip çantamı masanın üstünden alıp profesörün peşinden yürüdüm. Merdivenleri çıkarken sadece soruları alıp çıkacağım diye mırıldanıyordum kendi kendime. Baskı altında, istemediğim bir olayı yaşıyordum şu an. Okulun en üst katına gelince İsa Bey'in koridorun sonundaki odasının önüne geldim. İsa Bey kapıyı açıp önden girmem için kenara çekildi. Karanlık odaya girince ellerimi kollarıma dolayıp

ışığın yanmasını bekledim. Oda ışığın etkisiyle aydınlanınca biraz rahatlayıp masanın yanına giden İsa Bey'i izledim. İsa Bey çekmeceden çıkardığı dosyayı rulo hâline getirip bana doğru yürüdü.

"Al bakalım güzel kız."

Çekinerek dosyayı almak için elimi uzattım. Tutacağım zaman İsa Bey dosyayı göğsüne bastırıp gülümsedi. Kaşlarımı çatıp geri çekildim.

"Arkadaşım kütüphanede beni bekliyor, hocam."

"Beklesin, ben de uzun zamandır bekliyorum."

Kaşlarını çatıp, "Neyi?" dedim titreyen sesimle. İsa Bey elindeki dosyayı masanın üzerine atıp, ciddi yüz ifadesiyle, "Seni," dedi. Duyduğum kelimeyle bozguna uğrayıp, cevap vermeden kapıya doğru yürüdüm. Kapının kolunu tutup açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu gördüm. Gözlerim yerinden çıkacak gibi büyüdü. Kalbim korkudan patlayacaktı.

"Hocam, açar mısınız kapıyı? Lütfen!"

"Şşt, bağırma."

Hızla arkamı dönüp, "Açın şu kapıyı," diye bağırdım. İsa Bey kravatını çıkarıp yere attı. Pantolonunun kemerini çıkarmaya başlayınca, çığlık atıp, "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdım. İsa Bey'e bakmayıp kilitli olan kapıyı açmaya çalıştım. Kapının kilidi üzerinde değildi. Korkudan yerimde zıplayıp hıçkıra hıçkıra bağırdım. "Yalvarırım yapmayın. İmdat!" Kapıya avuç içlerimi sert bir şekilde defalarca vurdum. Elimin içi acıdan kıpkırmızı olmuştu. Pisliğin ellerini belimde hissedince arkamı hızla dönüp suratına sert bir şekilde tokat attım.

"Adi herif, ben senin kızın yaşındayım, hayvan!"

"Bağırma, sana bedava mı verecektim o notları? Sessiz ol ve bana karşılık ver. Okula geldiğin ilk günden beri gözüm senin üzerinde." Saçlarımı çekiştirip başımı iki yana salladım. "Uzak dur benden hayvan herif. İmdat! Yardım edin, kimse yok mu?"

"Bağırma, bu saatlerde bu koridorda kimse olmaz. Boşuna o güzel nefesini yorma."

Üzerime doğru gelmeye başlayınca, "Anne, baba," diye çığlık atarak pencereye koşmaya çalıştım. Karnıma dolanan kolları, bir adım atmama engel oldu. Pis dudaklarıyla boynumun her yerini öpmeye başlayınca, ne kadar çırpınmaya çalışsam da kurtulamadım. Dudakları arasından gelen inleme sesleri midemi bulandırdı. Göğsümden taşan safrayı yere kustum.

"Hiç önemli değil bebeğim, kus."

Ağlamaktan moraran yüzüm nefessiz kalmama neden olmuştu. Dizlerimin üzerine düşüp bana dokunmasına tekmelerimle engel olmaya çalışıyordum.

"E yeter be. Daha öncekiler senin kadar nazlı çıkmamıştı."

Yanağımda sert tokadını hissedince başımı yere çarptım. Burnumdan akan kan yere damlayınca gözlerim karardı.

"Baba kurtar beni..."

İKİNCİ BÖLÜM

Yıkılmış bir binanın en dibine doğru hızlı bir şekilde düşüyordum. Enkazda oluşan büyük kaya parçaları beni sağa sola savuruyor, her biri kemiğimin kırılmasına neden oluyordu. Zifiri karanlıkta gözlerimi açtığımda üzerime doğru hızla gelen iğrenç herifi gördüm. Nefesim sanki yeni yeni kapalı bir ortamda olduğumu fark etmişim gibi kesiliyordu. Elimi boğazıma bastırıp, hırıltıyla nefes almaya çalışıyordum. Olmuyordu, nefesim çıkmıyordu. Kalbimin, yerinden çıkacak gibi atması bu yolun sonunda olduğumun haberini veriyordu. Birinin sırtımdan beni yukarı itişi, karanlık alanın ışığa kavuşmasını, kesilen nefesimin geri gelmesini sağlamıştı.

Gözlerimi açtığımda şerefsizin eteğimi çıkarmaya çalıştığını gördüm. Başımı iki yana salladım. Bacağımı bir hızla kendime çekerek tüm gücümle yüzüne tekme savurdum. Aldığı darbeden sersemleşip geri gitti. Hıçkırarak acımadan korkmadan yüzüne ardı sıra tekmelerimi attım. Onun bana dokunduğu gibi ben de ayağımın altıyla yüzüne sürekli; vurdum, vurdum, vurdum; ta ki bayılıncaya kadar. Kalçamın üzerinde geri geri giderek sırtımı masaya yasladım. Canım çok acıyordu. Etimi parçalıyorlardı. Ben nasıl yaşayacaktım bundan sonra, ben nasıl bu okulda okumaya devam edecektim? Aileme nasıl bahsedecektim bu durumdan? Babamın hasta kalbi dayanamazdı bu acıya.

Saçlarımı çekip omuzlarım sallana sallana bağırarak ağladım. Yüzü kanlar içinde olan şerefsiz geleceğimi almıştı elimden. Bir daha bu okula adımımı atamazdım. Bacakları kıpırdayınca masanın üzerinden destek alarak ayağa kalktım. Sersem bir hâlde gözlerimi etratta gezdirdim. Hiçbir yerde anahtar yoktu! Nereye koymuştu lanet olasıca. Masanın üzerini kontrol ettikten sonra sessiz ağlayışım hıçkırığa dönüşmüştü. Ben burada bu kadar acı çekerken, bağırırken

bir Allah'ın kulu sesimi duymuyordu.

Tüm bedenim titreyerek şerefsize yaklaştım. Onun bana tekrar dokunma düşüncesi kalp krizi geçirecek kadar korkutuyordu beni. Parmak uçlarımı yavaş bir şekilde sağ ve sol cebine soktum. Sol cebinde olan anahtarı yavaşça çekerken hızla bileğimi tuttu. Korkudan gözlerimi kocaman açıp, çığlık attım tüm gücümle.

"Eğer birine bir şey söylersen sen suçlu olursun ben değil. Bu odaya kendi isteğinle geldin. Soruları almak için kadınlığını kullandın. Ben istemediğimi söylediğim hâlde sandalyeyi yüzüme vurup beni yere düşürdün. Sonra defalarca suratıma tekme attın. Hayatın bitti Azra Yılmaz."

"Sen adinin tekisin, şerefsiz. Seni mahvedeceğim. Bugün olmasa da elbet bir gün bu yaptıklarını sana ödeteceğim. Yüzümü hiçbir zaman unutma, öyle bir karşına geleceğim ki erkek olduğun için kendinden utanacaksın. Unutma, benim inandığım Allah kimsenin ahını kimsede bırakmaz."

Suratına tükürdüm hıçkırığımı içime hapsederken. Ayağa kalkıp erkekliğine sert bir şekilde tekme savurdum şerefsizin. Pis nefesiyle inledi. İki büklüm hâline iğrenir gibi baktım. Arkamı dönüp kapının önüne düşen çantamı aldım hızlı bir şekilde. Ellerim titreyerek anahtarı kapının kilit yerine soktum. Kapı açıldığında derin nefes alıp bedenimi dışarı attım. Dağılan saçlarım, perişan olmuş kıyafetlerimle boş koridorda kurtuluşa doğru yürüdüm. Ben tacize uğramıştım, bedenime dokunmuşlardı. Hayallerimi kirletmişlerdi. Elimi duvara dayayıp merdivenin başında dizlerimin üstüne çöktüm.

"Anne! Annem çok korkuyorum gel beni al."

Kızaran avuç içimi parçalarcasına yere defalarca vurdum. Kim inanırdı bana? Çığlımı kim duyardı? Ben masumdum, benim bir suçum yoktu. Ben o odaya gitmek istemedim. Ben masumum, masum!

Omuzlarımdaki ağırlıkla alnımı soğuk mermere dayadım. Bu kadar kolay olmamalıydı, bu yaptığı yanına kalmamalıydı. Benim bir suçum yoktu.

"İyi misiniz?"

Başımı ağır bir şekilde yerden kaldırdım. Merdivenleri çıkan takım elbise giymiş adam ve kadına hissiz bir şekilde baktım. İyi miydim? Az önce tecavüze uğrayacaktım. Çığlığım eminim tüm koridoru inletmişti. Kimse sesimi duyup gelmemişti. Şimdi güzel giyinmiş iki insan bana, "İyi misin?" diyordu. Değildim! Bundan sonra iyi olacağımı da sanmıyordum.

Güçlü adımlarla ayağa kalkıp onların gözlerinin içine baka baka merdivenleri inmeye başladım. Yüzümdeki garip ifade tuhaflarına gitmiş olacak ki birbirlerinin yüzlerine bakıp ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Siz çalışadurun, bir genç kızın da hayalleri bitti bu koridorda. Siz onun çığlıklarına yetişemediniz. Siz onun yakarışlarını duyamadınız!

Merdivenleri perişan hâlde indim. Üstümü başımı düzeltmeden okulun çıkışına doğru yürüdüm. Turnikeden geçerken güvenlik bana doğru gelip beni gözleriyle baştan aşağı inceledi. Kalın kaşlarını çatıp, "İyi misiniz?" diye sordu, aklından geçenleri tahmin etmek zor değildi.

"İyi olacağım."

"Kötü bir şey mi oldu?"

Anlatsam yardımcı olur musun? Sen elimi tutup bu kız tacize uğradı der misin? Ya da karşımda olup, ne işi vardı o odada, gitmeseydin, giymeseydin kısa eteği, der misin? Başımı iki yana sallayıp, "Azra Yılmaz bu sabah öldü." dedim gözlerimi okula çevirerek. "Yeniden dirilip geldiğinde bu okulda taş üstünde taş bırakmayacak."

Güvenliğin sersem hâlini umursamayıp okuldan çıktım. Vızır vızır geçen arabaları görmezden gelip caddenin ortasından karşıya geçtim. Gözyaşlarım yine akmaya başlamıştı. Yağmurun yağacağını haber veren şimşek ve gök gürültüsü tepemde kendini belli ediyordu. Akan yağmur damlasıyla birlikte hıçkıra hıçkıra ağlayarak yürüdüm sahil yolunu. Ucu görünmeyen ufka doğru gidiyordum. Yağmurdan kaçan

insanlara rağmen, olduğum yerde durup ellerimi iki yanda yumruk yapıp avazım çıktığı kadar çığlık attım. Boğazım yırtılana kadar bağırdım. Benimle birlikte gök gürledi, şimşek çaktı. Hayallerim bu sabah bitmişti. Bir daha, değil okulun içine girmek, önünden geçeceğimi sanmıyordum. Belki yakın bir zamanda değil ama bir gün mutlaka o şerefsizin yaptığını yanına bırakmayacaktım.

Mahalleme geldiğimde içimdeki korku birazda olsa azalmıştı, kendimi daha güvenli hissediyordum. Yağmurdan sırılsıklam olmuş bedenim, titremekten yürümemi zorlaştırsa da evimin sokağında olmak güven veriyordu ruhuma. Binanın demir kapısını itip içeri girdiğimde omzumu duvara yaslayıp dudaklarımı ısırdım. Şimdi ağlayamazdım, ailemin öğrenmemesi için güçlü durmalıydım. Yaslandığım duvardan çekilip basamakları tek tek çıkmaya başladım. Evime yaklaştıkça ne kadar ağlamak istemesem de gözyaşlarım şelale gibi akıyordu. Kapının önüne gelince gözyaşlarımı koluma silip çantamın içinden anahtarı aldım. Gözlerimi kapatıp kısa bir süre düşündüm. Yardım et Allah'ım. Ellerim titrerken kapıyı zorla açtım. Evimin sıcacık havası burnuma iliştiğinde şimdi daha iyi anlamıştım, insanın en güvendiği yerin evi olmasını.

Işığı yakıp karanlık holün aydınlanmasını sağladım. Ev sessiz olduğuna göre bizimkiler evde değildi. Çantamı yere atıp banyoya koştum. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp sıcak suyun altına girdim. Kaynar su bedenimden aşağı akarken raftan vücut şampuanımla lifi aldım. Boynuma, yüzüme, ellerime, saçıma bastıra bastıra sürttüm. Pis dokunuşlar kaynar suyla yok olup giderken, ruhumun üzerindeki dokunuşlar hâlâ olduğu yerde duruyordu. Lif elimden kayıp yere düştüğünde bedenimde yanında yer aldı. Ellerimi başımın iki yanına koyup göğsümden kopan fırtınayla bağırdım.

"Allah'ım yardım et bana. Yardım et unutayım olanları. Lütfen güç ver bana, o şerefsizin yaptıkları yanına kalmasın. Lütfen güç ver onu mahvedeyim. Ne olursun Allah'ım yardım et bana."

Ben o odaya isteyerek gitmemiştim. Beni o zorlamıştı.

Bana iftira atıyordu. Kime anlatsam yanımda olurdu ki, kime söylesem benimle beraber savaşırdı? Aileme söyleyemezdim. Babam hasta bir adamdı, gözünden sakındığı evladının başına böyle bir olay geldiğini duysa yıkılırdı. Ona bir şey olmasını ölsem de istemezdim. Şu an bir çıkış yolu bulamasam da elbet bir gün hakkımı savunacaktım. Suyun altında kaç saat durduğumun farkında olmadan yerde yatıyordum. Banyonun kapısına biri vurunca yerden doğrulup suyu kapattım.

"Azra?"

Annemdi. Ağrıyan başımı tutarak ayağa kalktım. Başım dönünce çamaşır makinasına tutunup derin nefes aldım. Kendime gelmem lazımdı, güçlü olmak zorundaydım.

"Azra, iyi misin kızım?"

Gözlerimi kapatıp açtım. "İyiyim anne," dedim gür sesimle. Sesimden bir şey olduğunu hemen anlardı. Onun anlamaması için her zamanki gibi güçlü sesimle bağırmıştım.

"Tamam kızım. Yemek hazırlıyorum, acele et."

"Tamam anne."

Beyaz aynalı dolabın önüne gelip, buharlaşmış cama avucumu bastırarak sildim. Karşımda gördüğüm kız ben olamazdım. On sekiz yaşındaki Azra Yılmaz olamazdı bu kız. Kan çanağına dönmüş gözler, birbirine girmiş saç telleri, dudağının kenarındaki yara. Başımı iki yana sallayıp dudaklarımı ısırdım. Göğsüme gelen bağırma isteğini içime hapsedip elimi ağzıma bastırdım.

Ben doktor olacaktım!

Lavaboya tutunarak dizlerimin üzerine çöktüm. Alnımı beyaz mermere vurdum canımın acısını boş vererek. Beyaz önlüğü giyemeden elveda demiştim. "Azra?" Ablamın sesiyle irkilip elimi göğsüme bastırdım.

"Canım iyi misin? Eve geldiğimden beri banyodasın. Geleyim mi yanına?"

"İyiyim abla, geliyorum."

"Tamam güzelim."

Ailemi daha fazla telaşlandırmamak için, dolaptan beyaz bornozumu alıp giydim. Saçlarımı da baş havlusuna sarıp derin nefes aldım. İyiyim ben. Kapıyı açıp odama hızla geçtim. Ablam pencerenin önünden yanıma gelip yüzüme dikkatli bir şekilde baktı. Gözleri kocaman açılmış bana ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Abla bugün kardeşine dokundular. Onun okuma hayallerini elinden aldılar. Ona sarılıp gözlerimi sımsıkı kapadım. Ağlamayacaktım.

"Meleğim, iyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Hastayım ablacığım, kendimihiç iyi hissetmiyorum."

"Dur bakayım."

Telaşla geri çekilip elini yüzümün her yerinde gezdirmeye başladı. Hasta olduğum düşüncesi onu bu denli korkuturken, tacize uğradığımı öğrense o pisliği parçalara ayırırdı. Gözünden sakındığı kardeşinin canını acıttıklarını bilse o okulu başlarına yıkardı.

"Ateşin var meleğim, babama haber vereyim hemen hastaneye gidiyoruz."

Odadan çıkacağı zaman elini tutup, "Dur," dedim. "Uyusam geçer ablam. Bugün yağmurda kaldım, üzerimde kırgınlık var."

"O zaman yemek ye sonra ilaç içip uyu."

"İştahım yok abla. Hemen uyumak istiyorum."

İtiraz eder gibi başını iki yana sallayıp dolaba doğru yürüdü. Beyaz dolabın kapağını açıp eşofmanlarımı ve iç çamaşırlarımı alıp yanıma geldi. Tebessüm edip bornozu yere indirip yatağa oturttu beni. İç çamaşırlarımı giydirmek için yere eğildiğinde gözlerimden yaşlar yine akmaya başlamıştı. Külotumu kalçamdan geçirip, yatağın üzerinde duran sutyenime uzandı. Onu giydireceği zaman durdu. Gözleri göğsümün üstünde dolaştı başını ağır bir şekilde yüzüme çevirip kaşlarını çattı.

"Nasıl liflendin kızım, beyaz tenin kırmızı olmuş?"

Omzumu silkip sutyenimi giydirmesini izledim. Eşofmanlarımı da giyince yatağa uzandım.

"Çorba getireceğim sakın uyuma."

İstesem de uyuyamam abla. Gözlerimi her kapadığımda o herifin bakışları gözlerimin önüne geliyor. Başımı yastığa bırakıp cama vuran yağmur damlaların sesini dinledim. Gözlerimi kapatsam ve bir daha açılmamak üzere uyusam ne güzel olurdu.

* * *

Kötü olayın üzerinden iki gün geçmişti. İki gündür hastalığımı bahane edip okula gitmiyordum. Ailem bendeki değişikliği fark etsede hasta hasta okula gidemeyeceğim için bir şey demiyorlardı. İki gündür yatağımdan hiç çıkmıyordum. Hayata küsmüş, kendimi cezalandırıyordum. Keşke diyordum, keşke o odaya gitmeseydim. Ben salak bir insan değildim. Nasıl inanmıştım o pisliğe, kendime inanamıyordum. Nerede görülmüş koskoca profesörün öğrencilerine sınav sorularını verdiği? Benden önce başka kızlarda olmuş, onlarda benim gibi korkup susmak zorunda mı kalmıştı? Ya da sınav sorularını alıp bu olaya göz mü yummuşlardı, hiç bilmiyordum. Nefret ediyordum o okuldan, uçkurunu düşünen erkeklerden iğreniyordum.

Yorganın altında bunalıp başımı dışarı çıkardım. Annem, Sevim teyzeyle gülüşerek sesli bir şekilde konuşuyordu. Sürekli yatmanın bana faydası olmayacağı için yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Dışarıda yazı aratmayan sıcaklık vardı. Çocukların kimi top oynuyor, kimi ip atlıyordu. Onların cıvıl cıvıl hâli bile içimi ısıtmıyordu. Ellerimi kollarıma sürtüp ağır adımlarla içeri geçmek için yürüdüm. Annem ve Sevim Teyze mutfakta, babam ise salonda oturuyordu. Ayaklarım babamın yanına doğru yol aldı. Babam beni görünce okuduğu gazeteyi lacivert koltuğumuzun üstüne bırakıp, eliyle yanına oturmam için işaret verdi. Ellerimi ruhum gibi siyah olan kazağımın eteklerine uzatıp sıktım. Babama yürüdükçe onun beni okutmak için çabaladığı anlar gözlerimin

önüne birer birer gelmeye başladı. Yılların yükünü tek başına üstüne almış bir adama okulu bırakacağımı nasıl söyleyecektim. Gözlerim sulanınca başımı eğip parmak uçlarımı bastırdım. Yanına oturduğumda beni kolları arasına alıp alnıma güven veren öpücüğünü kondurdu.

Babam olsun bu hayatta, başka hiçbir şeyim olmasın.

"İyi misin kızım?"

"İyiyim babacığım."

Güldü. "İyi ol meleğim, siz hasta olunca üzülüyorum."

Ölsem de söyleyemezdim yaşadığım o kötü olayı babama. İki gündür düşünerek verdiğim kararı işleme koymak için yarından itibaren farklı davranacaktım. Belki ailem bana çok kızacaktı ama yıkılmayacaklardı. Yanağını öpüp, "Seni çok seviyorum," dedim başımı sıcacık göğsüne bastırarak. Canım babam.

"Ben de seni meleğim."

Akşamı da ettikten sonra ertesi güne güçlü bir şekilde uyandım. Her zamanki gibi okula gidiyormuş gibi çantamı hazırlayıp evden çıktım. Okulu bırakmak istediğimi aileme hemen söylemeyecektim, eğer söylersem okulda bir şey olduğunu anlarlardı. Bir süre böyle idare edip onlara kararımı söyleyecektim. Bu karar benim için zor olsa da mecbur uygulayacaktım. O okula gidip, o pislikle karşılaşmak, onu hatırlatan koridorlarda ve sınıflarda dolaşmak istemiyordum.

Havada pastırma sıcakları varken sahile gelip güneşli havanın ve denizin ferah kokusunun tadını çıkardım. Oturduğum kayalıklardan denizin görünmeyen ucunu izlerken, benimle beraber bu olayları yaşayan kadınları, çocukları, erkekleri düşündüm. Bu travma kolay kolay atlatılacak bir olay olmasa da güçlü olacaktım.

Unutmayacaktım!

O pisliğe olan nefretimin her zamankinden fazla büyümesi için unutmayacaktım. Hoş, unutmak istesem de unutabileceğimi de sanmıyordum. Gözlerimi kapadığımda kemerini

çıkarışını, üzerime gelişini hafızamdan silebileceğimi düşünemiyordum.

Bakışlarımı denizden çekip etrafta dolaşan insanların üzerinde gezdirdim. Her birinin yüzünde gülümseme vardı. Ben de gülmek istiyordum eskisi gibi. Ben de mutlu olmak istiyordum. Acı çekmek istemiyordum.

Çantamdan telefonumun melodisinin sesi gelince, gözlerimi insanlardan çekip, çantamın içinden telefonumu aldım. Pelin arıyordu. Derin nefes alıp, "Efendim," dedim düz sesimle.

"Azra?"

"Benim, Pelin."

"Neredesin kızım? Üç gündür okula gelmiyorsun merak ettim seni. Telefonunda kapalı kaç gündür. O gün hiçbir şey demeden okuldan gitmişsin."

Gözlerimi kapayıp, "Acil eve gitmem gerekti." dedim. Bu aralar ne çok yalan söyler olmuştum ben.

"Kötü bir şey olmamıştır inşallah?"

"Okulu bırakacağım Pelin, babamın işleri kötüye gidiyor. Mecbur çalışmam gerekli."

"Şaka yapıyorsun."

Şaşkın sesi beni gererken, ailemin bu kararımı duyunca nasıl tepki vereceğini düşünmek bile istemiyordum.

"Maalesef şaka yapmıyorum. Şartlar böyle olmasını söylüyor." Ofladı.

"Ben sana yardımcı olurum. Gerekirse beraber yarım gün işe girer kazandığımız parayı okulun harçlığına yatırırız. Sen çok başarılı bir öğrencisin Azra, kendine yazık etme." Güldüm, neşeden uzak bir şekilde. "Böyle olmak zorunda Pelin, yardımın için çok teşekkür ederim. Kısa bir sürede birbirimizi tanısak da iyi ki karşıma çıkmışsın. Hayatın boyunca hep başarılı ol, İyi bir cerrah olup aileni mutlu et." Dudaklarım titremeye başlayınca dişlerimi etime geçirip, yanaklarıma akan gözyaşlarımı sert bir şekilde sildim. O da ağlıyordu. Te-

lefonun diğer ucunda, yeni tanıdığım arkadaşım benim için ağlıyordu.

"Ağlama," dedim boğuk sesimle.

"Çok kötü oldum. Sen çok başarılıydın Azra, doktor olmayı çok istiyordun, bu kadar kolay olmamalı. Devletten yardım isteyelim."

Başımı iki yana sallayıp elimi saçlarımın arasına geçirdim.

"Bazen hayat istediklerimizi bize vermiyor Pelin. Hayatın boyunca hep başarılı olmanı diliyorum. Umarım bir gün seninle tekrar karşılarız."

"Görüşmeyecek miyiz?"

Ağlamaktan boğuk çıkan sesi içimi parçalasa da acı çektiğimi ona belli etmek istemiyordum. Denizden gelen tuzlu suyun kokusunu içime çekip, "Sen istersen görüşürüz," dedim. "Ama derslerden boş vakit bulursan, biliyorsun bu sene ilk yılın olduğu için çok çalışmalısın." Güldü. "Ben senin için boş vakit bulmaya çalışırım, merak etme." Gülümsedim. "Şimdilik hoşça kal yeni tanıdığım kalbi güzel dostum. Allah'a emanet ol."

"Sen de Azra. Beni her zaman arayabilirsin."

"Sen de kendine iyi bak."

"Sen de..." deyip kapadı telefonu. O bile bu duruma bu kadar üzülürken ailemi düşünemiyordum. Umarım hayat bundan sonra yaşamak için kolay olurdu benim için...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonbahar ayının ılık havasının geride kaldığı günleri yaşıyorduk. Dışarıda şiddetli yağmurların yağma zamanı gelip çatmıştı. Tıpkı dışarıdaki gibi fırtınalıydı içim. Esen sert rüzgâr ağaçlarda kalan son yaprakları acımasızca etrafa uçuruyorken, içimdeki acıda milim milim işliyordu her bir organıma. Nefes alamıyor, boğuluyordum kendi içimde. Yaşadığım o iğrenç olayın üzerinden iki hafta geçmişti. Geçen haftalara rağmen yaşadığım acı, korku bir nebze bile azalmamıştı. Gözlerimi kapatıp kendimi uykuya bıraktığımda o an, başa saran kaset gibi tekrar tekrar gözlerimin önüne geliyordu. Ne kadar o anı unutmaya çabalasam da aklımdan bir saniye çıkmıyordu.

Kendi içimde yaşadığım buhranlı anları, dışarı öfke ve sinirle yansıtıyordum. İki haftadır annemle ablama okulu bırakacağımı söylediğim için ikisi de bana tavır alıyordu. Şımarıklık yaptığımı düşünüp benimle doğru düzgün konuşmuyorlardı. Açıkçası böyle davranmakta da haklılardı. Deli gibi doktor olmak isteyen kızları okulu bırakmak istiyordu, tabii ki şımarıklıktan başka bir şey değildi bu. Onlara yaşadığım olayı anlatmayı denesem de dilimin ucuna gelen kelimeler dökülmüyordu dışa. Çok sevdiğim meslekten de soğumuştum. Kirli dünyanın acımasız insanları yüzünden hayatım bir anda tersine dönmüştü. Onlar yüzünden gülemiyor, ailemle eğlenemiyordum.

Babam dalgın hâlimi fark ettiğinde, "Neyin var kızım?" diye sorunca bile verecek cevabım yoktu. Hep susuyordum. Susmak ne kadar çözüm olmasa da doğru zamanı bekliyordum. Canımı yakan o adi herif için şimdilik susmam en doğru kararı. Onu gidip birine şikâyet etsem dediği gibi; ne işin vardı o odada, diyen çok kişi olurdu. Canın acıdı mı demek yerine, senin suçun diyen olurdu. Kendimi güçlü hissettiğim

anda onu tüm Türkiye'ye rezil edeceğim. Belki zor ama bunu yapacağıma inanıyordum.

Derin nefes aldım. Açık olan pencereyi kapatıp soğuk havayı dışarıda bıraktım. Birazdan evin içinde küçük kıyamet kopacak, sıcak evimiz buz gibi olacaktı. O yüzden dışarıdan gelen yabancı soğuğa ihtiyacımız yoktu. Tülü kapatıp üzerime giydiğim, dizlerime gelen kot elbisemi aynanın karşısında düzeltip, salona gitmek için odadan çıktım. Annemle babam kahkaha atarak televizyonda oynanan komedi programını izliyorlardı. Üzgünüm baba, birazdan moralini istemeyerek de olsa bozacağım. Bir baba için verdiği emeğin karşılığını almaması ne kadar üzücü bir durum. Yıllarca evlatları için çabalayan anne babalar, onların güzel bir yere gelmeleri için hayatlarından ödün verirken, evlatları o çabaları unutup; benim hayatım diyerek ailelerine sırt dönüyorlar. Ben aileme ne kadar sırt dönmek istemesem de onların bana inanmaları için mecbur sert olacaktım karşılarında. Ağlamayacaktım, güçlü durup kararımda emin olduğumu gösterecektim.

Salona girdiğimde babam gülen gözleriyle yanına oturmam için işaret etti. Annem yapacağım konuşmayı hissetmiş gibi hüzünle kaplamıştı gülen yüzünü. Televizyonun sesini kısıp, acı bir iç çekti boğuluyormuş gibi.

"Nasılsın kızım?"

Bakışlarımı annemin üzgün yüzünden çekip babama döndüm. Her zaman yorgun ama içimi ısıtan gözleriyle yüzüme bakıyordu. Özür dilerim babacığım, seni üzeceğim için affet beni. Boğazımda tükürük kalmışçasına öksürüp babamın hafif kırışmış elini tuttum. Saçlarımı öpüp bakışlarını televizyona çevirdi. Başımı yere eğip susmanın verdiğim karara yararı olmayacağı için başımı yerden kaldırıp, "Konuşalım mı baba?" dedim güçlü sesimle. "Konuşalım kızım." Annem televizyonu kapatıp bize doğru döndü tekli koltukta. Babam konuşmam için beklerken, annem gözleriyle yapma diyordu. Geleceğini bitirme diyordu.

"Seni dinliyorum kızım."

Dudaklarımın arasından anneme "Üzgünüm..." diye fısıldadım. Babama doğru yan dönüp gözlerinin içine baktım. Evet, zordu onun gözlerine bakarak ben okulu bırakıyorum baba demek. Konuşmam için elimi sıkıp gülümsedi. Ne söyleyeceğimi merak ediyordu. Derin nefes alıp, "Ben okulu bırakıyorum baba." dedim net sesimle. Yüzü şaşırdığı için gerilmiş, kahverengi gözleri büyümüştü. Ah babam, yüzünün hâli böyleyse kalbini düşünmek bile istemiyorum. Koltukta doğrulup anneme çevirdi başını. Annem şımarıyor işte demek yerine, "Okulda zor zamanlar geçiriyor," dedi durgun sesiyle. Ne kadar kızsa da arkamda duruyordu yine de. Babam tekrar bakışlarını bana çevirip büyük ellerinin arasında duran ellerimi hafif sıktı.

"Seni üzen birileri mi var kızım? Varsa söyle gelir okula öğretmenlerinle konuşurum."

İşte benim babam buydu, kalbi o kadar temizdi ki kızını korumak için okula gelip öğretmenleriyle konuşmayı düşünüyordu. Sanki evladı ilkokula gidiyormuş gibi, saçını çeken arkadaşının öğretmenini uyarır gibi. Gözlerim dolunca biraz daha yaklaştım babama.

"Babacığım ben fakülteye gitmek istemiyorum. Derslerimin hiçbirini kafam almıyor, kimseyle arkadaş olamıyorum. Lütfen cuma günü birlikte kaydımı almaya gidelim."

Ellerini bir hızla çekti. Yumuşak bakışları gitti öfkeli ve sinirli hâli geldi. Gömleğinin düğmelerini açıp anneme baktı. Annem telaşla ayağa kalkıp, masanın üzerinde duran sürahiden bardağa su doldurup babama uzattı. Göz pınarlarımdan firar eden yaşlar çoktan yanaklarıma doğru yol aldılar. Böyle olacağını biliyordum. Okulu bırakacağım için kötü olan babam tacize uğradığımı duysa kalp krizi geçirirdi. O, ne kadar dışarı karşı sert görünse de bizim yanımızda her zaman duygusal bir adam olmuştur. Elimize kıymık batsa üzülür, yaramız iyileşinceye kadar kontrol ederdi. Su bardağını anneme verip gözlerini kapadı.

"Kızım, sen onca yıl doktor olmak için gece gündüz ders

çalışmadın mı? Sabahlara kadar test çözmekten gözlerinin içi kan çanağına dönmedi mi? Yemek yemeyip derslerini bitirmek için aç kalmadın mı? Arkadaşların dışarıda dolaşırken, sen evde kalıp günlerce araştırma yapmadın mı? Günah kızım. O kan çanağına dönen gözlerine, yazı yazmaktan ağrıyan parmaklarına, aç kalan midene yazık. Söyle bana can suyum, senin o küçük kalbine yazık değil mi? Bir çırpıda emeğini harcamak, bitirmek, bunca zaman çabaladığın çocukluğuna yazık değil mi? Yakma bu yorgun babanın kalbini kızım. Oku mesleğini eline al. Okulda zor zamanlar geçiriyorsan rapor alırız, birkaç gün evde dinlenirsin. Benden hayatını bitirmemi isteme kızım."

Elimi yüzüme bastırıp hıçkırarak ağladım. Canımı yaktılar baba, hayallerimi kirlettiler diyemedim. Ben okula bir daha gidemem, o pisliğin dolaştığı yerleri dolaşamam, çok üzgüm babam çok. Ne olur affet beni. Ellerimi yüzümden çekip gözyaşlarımı sildim. Babamın dolan gözlerine bakıp, "İstemiyorum baba," dedim. "Neşe ablanın yanına girer çalışırım. Yanına çalışan almak istiyordu."

Babam duygu barındırmayan kahkahasını atıp, ağlayan anneme döndü. "Duydun mu hanım, doktor olma hayallerinden vazgeçip kuaför olacakmış bizimki. Ben izin vermiyorum."

"Baba, lütfen."

"İzin vermiyorum Azra!"

Sert sesi, lafımın üzerine konuşma, demekti ama yapacak bir şeyim olmadığı için konuşmak için ellerini tuttum. "Baba ben iki haftadır okula gitmiyorum, zaten devamsızlıktan kovarlar beni." Yerde olan bakışlarını sert bir şekilde bana çevirip, "Ne?" diye bağırdı. Bağırdı! Benim babam ilk defa bağırdı. Sinirle elini çekip ayağa kalktı. Topallayan bacağıyla sağa sola gidip ellerini masanın üzerine koydu.

"Sen biliyor muydun, Ayşem?"

Annemle bile sesini yükselterek konuşuyorsa, babam çok sinirliydi. Onu bu denli öfkelendirdiğim için kendime lanet

ettim. Beni bu hâle, ailemi bu duruma düşüren o adi herife öfke kustum. Dış kapının kapanan sesi gelince koltukta doğrulup salona giren ablama baktım. Ne olduğunu anlamak için bakışlarını üzerimizde gezdiriyordu. Babam ona doğru dönüp eliyle beni gösterdi.

"Haberin var mı, Azra okulu bırakacakmış?" Tükürürcesine sorduğu soru ablamı germiş, kaşlarını çatmıştı. Bakışlarıyla, sen ne halt ettin, der gibi beni eziyordu. Söylemiştim abla sana, anneme iki haftadır söylüyorum. Ben okula gitmek istemiyorum, ben evde kalmak istiyorum diye söylemiştim. Şimdi neden bana yeni duymuş gibi öfkeyle bakıyorsun ki? Bir eliyle babamın elini tutmuş diğer eliyle kolunu sıvazlıyordu. Sen destek ol babama abla.

"Pekâlâ, Azra ne istiyorsa o olacak." deyip salondan çıkıp odasına gitti babam. Annem de peşinden. Onlar içeride birbirlerine destek olurlardı. Ablam ise üzerime saldıracak gibi bakıyordu. Yerimden kalkıp odama doğru gideceğim zaman kolumu tutup kaşlarını sanki daha fazla eğecekmiş gibi çattı.

"Derdin ne senin Azra? Şu adama, kadına yazık değil mi? O adam topal bacağına rağmen gece gündüz bizim için çalışmadı mı? Yeter artık yaptığın şımarıklar, toparlan ve kendine gel. Ben bu evde hüzün olsun istemiyorum, eskisi gibi güler yüzlü, mutlu bir aile olalım istiyorum."

Tuttuğu kolumu okşayıp yanağımı öptü. "Kendine gel meleğim, bak babam perişan oldu. Yapma bunu ona, lütfen." Kolumu geri çekip odama doğru yürüdüm. O da arkamdan söylene söylene geliyordu.

* * *

O akşamın üzerinden bir hafta geçmişti. Babam sabah uyandığında, "Kesinlikle okulu bırakmanı istemiyorum." demiş elini masaya vurmuştu. Benim ağladığımı görünce sert sesini yumuşatıp elimi tutmuştu. "Dün akşam araştırdım okulunu bir sene dondurabiliyoruz. Hastaneden rapor alıp sağlık nedenlerinden dolayı okula gidemeyeceğini söyleyeceğiz." demişti. Bunun kolay olmadığını sağlık raporu

için kırk kişinin kontrolünden geçmem gerektiğini söyleyince, "Maddi sıkıntımız var deriz." demişti. Ve ondan sonra muhtardan fakirlik kâğıdı almış evrakları iki günde hazırlayarak dilekçe yazdırmıştı bana, zorla! Durumumuz iyiyken bile bu duruma başvurduysa, babam beni o okula mutlaka gönderirdi. İstemeye istemeye dilekçeyi yazıp faksladığımda on beş gün içinde gelecek olan kararı beklemeye başlamıştım. Ben, inşallah kabul etmezler diye dua ederken, babam her secdeye indiğinde sesli bir şekilde, "Allah'ım kızıma hidayet ver," diyordu. Allah'a dua ediyordu ama bana da mesajı yolluyordu.

Evimizin eski tadı tuzu kalmamıştı. Annem üzgün hâlde babamla benim aramı eskisi gibi yapmaya çabalarken, ablam karşı apartmana taşınan yeni polis komşumuza gönlünü kaptırmıştı. Bazen onun pencereden karşı binayı izlerken hâllerini gizli gizli gözetlemek moralimi birazda olsa yerine getiriyordu. Benim aşka inanmayan ablamı âşık olduğunu görmek beni çok mutlu ediyordu. Gerçi o ne kadar âşık olduğunu kabul etmese de gözleri onu ele veriyordu. Dün gece Neşe ablayla gittiği kamptan sabahın erken saatlerinde gelmişlerdi. Neşe ablada kaldığı için olan biteni merak ettiğimden bir an önce yanlarına gitmek istiyordum. Zaten biraz daha evde dursam babam kulağımdan tuttuğu gibi fakülteye getirecekti beni.

"Azra, bakkala gidip iki ekmek alır mısın?"

Katladığım geceliklerimi dolaba yerleştirip, "Alırım anne," diye bağırdım mutfağa doğru. Dizlerimin biraz yukarısında olan pileli eteğimi düzeltip deri ceketimi giydim üzerime. Bilgisayar masasının yanında bulunan bozuk paraları ceketimin cebine atıp odadan çıktım.

"Ben çıkıyorum anne."

"Acele et, Sevim teyzene gideceğiz gün var bugün, ona yardım etmemiz lazım."

Gözlerimi devirip ofladım. Gün demek soru demekti. Şimdi mahallenin bütün kadınları soru yağmuruna tutacak-

tı beni. Merdivenleri inip dışarı çıktım. Soğuk, tenimi yaksa da hızlı adımlarla bakkala doğru yürümeye başladım. Daha doğrusu koştum. Bakkalın kapısını tutup açacakken içeriden çıkan iri beden bedenime bodoslama dalıp beni yere düşürdü. Kalçamın acısından inleyip gözlerimi yumdum.

"İyi misiniz? Bir anda dönünce sizi fark etmedim. Lütfen kusuruma bakmayın."

"Azra, kızım iyi misin?"

Gözlerimi açıp bana endişeyle bakan insanlara baktım. "İyiyim." diyebildim acıyan popumu göz ardı ederek. Yere tutunup ayağa kalkacağım zaman, adam koltuk altlarımdan tutup hızla ayağa kaldırdı beni. "Bir yerinde ağrın varsa hastaneye gidebiliriz."

"Teşekkür ederim, iyiyim ben. Lütfen bu koca bedeninizle sağa sola dönerken dikkatli olun."

Kumral saçlarını arkaya doğru eliyle yatırdı. "Siz de büyük insanların ayaklarının dibinde dolanmayın. Maazallah ezilirsiniz falan. Yazık olur küçük bedeninize."

Adama da bakın hele, koca bedeniyle neredeyse beni ezecekti bir de laf söylüyor utanmadan. Kaşlarımı çatıp, "Kaba adam," deyip bakkalın içine girdim. Canım nasıl da acıyordu. İhsan abiden utanmasam popomu ovuşturacağım. Yüzüme endişeyle bakan adama gülümseyip, "İki ekmek alacağım." dedim. Başını sallayıp arkasında duran kırmızı dolabın içinden iki ekmek çıkarıp poşete koydu. Teşekkür edip parayı uzattıktan sonra, dışarı çıkıp gözlerimi etrafta gezdirdim. O koca adam umarım gitmiştir. Bizim mahallede ne işi varsa, bu aralar yeni taşınan insanlar dolmuştu güzel mahalleme. Evde annemin beklediğini düşünüp eve doğru yürümeye başladım. Kaldırımda birbirleriyle oynayan iki kedinin başlarını sevip gülümsedim. "Ne kadar tatlısınız böyle." Kediler yanımdan gidince rampayı çıkıp evimin önüne geldim. Apartman dairesini kapısını açıp merdivenleri koşarak çıktım. Annem geciktiğim için kızacaktı kesin. Kapıyı açıp içeri girdiğimde odasından çıkan babamla göz göze geldim. Sert

bir şekilde yutkunup ceketimi sessizce çıkardım.

"Azra, geldin mi?"

"Evet anne."

Ceketi portmantoya asınca babamla beraber mutfağa girdim. "Hızlı bir şekilde kahvaltınızı edin Sevim'e gideceğim."

"Hanım, Sevim karşı binada oturuyor, acelen ne?"

Annem çay bardaklarını önümüze bırakıp babama gülümsedi. "Kadına yardım edeceğiz herhâlde, öyle yemeğe gitmek ayıp olur." Oturmak için sandalyeye bakınıp etrafında döndü. "E nerede bu sandalye?"

"Al anne sen buna otur, diğeri balkondaydı."

"Ne işi var mutfak sandalyesinin balkonda?"

Babam çıkardı dememek için, balkona çıkıp sandalyeyi aldım. Tekrar mutfağa girdiğimde annemin aceleci hareketleriyle kahvaltımızı yaptık. Bakışlarım sürekli babamın durgun yüzündeydi. Bir kere bile bana bakmıyordu. Kırgın, kızgın, dargındı. Her ne kadar onları dinlemeyi sevmesem de annemle odalarında konuşurken kulak misafiri olmuştum konuşmalarına. Ben okula gidinceye kadar yüzünü asacağını söylüyordu. Benim açımdan hiçbiri bakmıyordu. Her ne kadar haklı olsalar da bana gösterdikleri sert tutum canımı yakıyordu.

Kahvaltımızı yapıp mutfağı toparladıktan sonra annemle beraber Sevim teyzelere geçtik. Ben, ablam ve Neşe ablayla mutfağa geçip kısır, patates salatası, kek ve börek yapmaya başlamıştık. Ablamla, Neşe abla dün gece yaşadıkları olayları kendi aralarında konuşurken, ben sessiz bir şekilde patatesleri doğruyordum. Neşe abla her ne kadar beni konuya dâhil etse de ablam ben konuştuğumda konuşmuyordu. Onun bana olan soğuk davranışları gözlerimi yaşartıyordu. Aslında onun da canı yanıyordu ama o da babam gibi katıydı bana karşı. Okulu bıraktığım için neredeyse nefret edeceklerdi benden. Elimdeki salata tabağını tezgâhın ortasına itip ellerimi çeşmenin altında yıkadım.

"Ben salatayı bitirdim Neşe abla, bence bu kadar hazırlık yeter. Bu kadar yiyeceği nerelerine yiyecekler anlamıyorum?"

Neşe abla kahkaha atıp unlu ellerini yıkadı. "Haklısın valla, yiyorlar sonra da okulun oradaki parkta spor yapıyorlar zayıflamak için."

"Bu gidişle onlar o kiloları zor verecekler."

Neşe abla gülerek beni onaylarken, ablam sanki ben konuşmuyormuşum gibi kısırı karıştırıyordu. Kendimi istenmeyen biri olarak hissedip mutfaktan çıktım. Arkamdan Neşe ablanın, "Kızın üzerine çok gidiyorsunuz," dediğini duysam da durup dinlemedim onları.

Bütün yiyecekler hazır olunca evi üstten toparlayıp misafirlerin gelmesini bekledik. Zil çalınca Sevim teyze ve annem kapıya doğru gidip açtılar. Toplu bir şekilde mahalleyle anlaşıp gelen kadınlar sırayla içeri girip üzerlerindeki paltoları bizlere verdiler. Ben ve ablam paltoları portmantoya asarken, Neşe abla üstünü değiştirip yanımıza geldi. Alt katta oturan genç polislerin, yani hoşlandıkları adamların anneleri güne gelecekti. Sevim teyze ne yapmış ne etmiş insanları evine davet etmişti. Bu duruma Neşe abla zil takıp oynarken, ablam sessiz bir şekilde sevinmişti. Her ne kadar ben hoşlanmıyorum dese de yüz mimiklerinden duyguları belli oluyordu.

Kadınlar kahkahalar eşliğinde mahallede olup biteni konuşurken zil çaldı. Neşe abla halıya takılıp düşme tehlikesi atlatarak neredeyse kapının önüne uçtu. Ablamla kahkaha atıp onun kollarından tutup ayağa kaldırdık.

"Az ağırbaşlı ol Neşe."

"Pınar şu an kalbim başka bir yerde atıyor. Sevgili kayınvalidem gelmiş ağır başlı olmak istesem de olamıyorum. İçimdeki oynak Neşe şaha kalkmış kıvır kıvır oynuyor."

Neşe ablanın hâline gülmekten karnıma ağrılar girmişti. Zil ikinciye çalınca Sevim teyze salondan çıkıp koca göbeğiyle, "Çekiliverin," dedi. "Niye açmıyorsunuz bu kapıyı? Aaa şunlara da bakın! Kapının önünde kıkır kıkır gülüyorlar."

"Anneciğim sen dur ben açarım."

Derin nefes alıp kapıyı açtı Neşe abla. Dört tane güzel giyimli zarif kadın, yüzlerindeki gülümsemeyle bizlere bakıyorlardı. Sevim teyze, "Hoş geldiniz," deyip kibar kadınları içeri davet edip bizi gözleriyle öldürdü.

"Merhaba."

Zayıf, sarı saçlı, mavi gözlü kadın Sevim teyzeye sarılıp geri çekildi. "Hoş geldiniz hanımlar buyurun içeri geçelim."

Kadınlar gülümseyerek Sevim teyze önceliğinde salona geçtiler. Neşe abla, ablamla yanıma gelip gözleriyle kadınları gösterdi.

"Kız bunlardan hangisi benimkinin anası? Ben anlamadım valla."

"Sarışın mavi gözlü olan sarışın polisin annesidir, neydi adı? He Selim, ablamın hoşlandığı polis."

"Azra!"

"Ne? Doğru değil mi? Diğer kumral olanda seninkinin, yani Buğra'nın annesidir. Diğerlerini bilmiyorum."

"Yürüyün içeride kadınları inceleyelim."

Ablam gözlerini devirip içeri girdi. Kapının yanına dizilmiş sandalyelere oturup gülüşerek konuşan kadınları izlemeye başladık. Annem ve Sevim teyze gözleriyle servis yapın diye işaret verince üçümüz aynı anda ayağa kalkıp hazırladığımız tabakları misafirlere ikram ettik. Herkese dağıtıp kendimize tabak alarak yerimize oturduk.

"Neşe hanginiz?"

Kumral saçlı kadın gözlerini üçümüzün üzerinde gezdirip tatlı hâliyle sorduğu soruya, Neşe abla, "Benim," diye cevap verdi yüksek sesle.

"Maşallah pek de güzelsin, ben de Buğra'nın annesiyim."

"Aa öyle mi? Ben de diyorum ne kadar benziyor."

Gözlerimi Sevim teyzeye çevirdiğimde Neşe ablaya bacağının yanından çatalı gösteriyordu. Kendi kendime kıkırdayıp kısırımı yemeğe devam ettim.

"Senin adın ne kızım?"

Annemin karşısında oturan kadın bana bakarak adımı soruyordu. Ağzımın içindeki kısırı yutup, "Azra, efendim," dedim. Kadın sıcacık gülüşüyle, "Maşallah," deyip yanında oturan sarışın kadının kulağına bir şeyler söyleyip bana döndü. Aman teyze beni oğluna beğenme sakın. Zaten başımda bir sürü olay var bir de bu olay çıkmasın.

"Okuyor musun kızım?"

"Hayır efendim, okumuyorum."

"Dondurdu kaydını, seneye gidecek okula."

Annemle ablam aynı anda bağırır gibi konuşunca yerime sinip gözlerimi annemin üzerine çevirdim.

"Okusun tabii, ileride mesleğini eline alması için iyi bir eğitim alması gerekir."

Okul lafından tiksinmiştim artık. Yeter diye bağırasım vardı. Onlar aralarında bir şey konuşurken annemin, "Ne münasebet, Azra küçük." dediği kulağıma ilişti. Kısa bir süre daldığımda annemi ne sinirlendirmiş olabilirdi ki? Babaannem, "Ne küçüğü, on sekiz yaşında," demişti. "Sen benim oğlumla evlenirken ondan iki yaş büyüktün." deyince konunun evlenme olduğunu anlamıştım. Bu muhabbetten sıkılınca oflayıp mutfağa gittim. Henüz oturmama fırsat kalmadan zil çaldı. Ağır adımlarla kapıya doğru gidip açtım. Gelen Neşe ablanın hoşlandığı genç polisti. "Merhaba," dedim gergin bir şekilde sağa sola giden adama. Arkamdan biri bir anda kapıyı içeri çekince geri gidip kolumu sıvazladım. Ablam ve Neşe abla, pisler görürsünüz siz. İkisinin gövdesinden hiçbir şey göremediğim için yerimde zıplayıp Buğra denen adamı görmek istiyordum. Acaba o da Neşe abladan hoşlanıyor mudur?

"Geleyim mi içeri?" dediğini duyunca ablamla Neşe ablanın arasından geçip, "Gel eniştе ayıpsın," dedim. Üçü aynı anda, "Enişte mi?" diye bağırınca kahkaha atıp geri çekildim. Gözlerinden çıkan ateş parçacıkları onun da Neşe abladan hoşlandığını gösteriyordu. Zaten annesinin direkt Neşe han-

giniz sorusundan belliydi. Neşe abla bacağımı cimcikleyince içeri girip ofladım. Gıcıklar, ne olur beni de aranıza alsanız. Mutfağa girip tepsilerde olan yiyeceklerden azar azar yedim. On dakika sonra mutfağa Neşe abla gelince dolaptan aldığı tabağa börek ve diğer aperatif yiyeceklerden doldurdu.

"Yuh, bunun hepsini sen mi yiyeceksin?"

"Hayır tabii ki. Buğra'ya götüreceğim."

Mutfağa gelen ablam Neşe ablanın elinden tabağı alıp bana verdi. "Sen bunu alt kat komşulara verip gel Azra. Bu şimdi giderse bir olay çıkar biliyorsun."

"Tamam abla. Hemen verip geliyorum."

Tabakla beraber evden çıktım. Merdivenleri inip alt katın dairesinin önüne gelince, zile basıp kapının açılmasını bekledim. Kapı açıldığında karşımdaki adamı görünce şaşırıp bir adım geri gittim.

"Hayırdır, sabah seni yere düşürdüğüm için izimi mi sürdün? Beni şikâyet mi edeceksin?"

Şaşkın hâlden çıkıp, "Ne münasebet," dedim sesimi sert tutarak. "Ben Buğra enişteme kek getirdim, senin burada olduğunu bilmiyordum bile."

"Enişte?"

Omzumu silkip, "Çağırır mısınız?" dedim karşısındaki adama bakmayarak.

"Çağıralım bakalım."

Pis, uyuz olmuştum ben bu herife. Buğra abi kapıya gelince tabağı ona verip üst kata çıktım. Portmantodan ceketimi alıp giydim. Daha fazla bu kadar insanın arasında kalamazdım. Eve gidip yatağıma gömülmek istiyordum. Ablama eve gidiyorum deyip kapıdan çıktım. Merdivenleri inerken alt katın dairesinin kapısı gürültülü bir şekilde açıldı. Sabah beni yere düşüren adam kapıyı kırar gibi kapatıp yüzüme baktı. Sert bakışlarından irkilip ne yapacağımı bilemedim. Hayır, yürüsene ne duruyorsun, değil mi?

"Niye bakıyorsun?"

Kalın dudaklarının arasından çıkan gür sesi kalbimin atışını hızlandırmıştı korkudan. Dalgınlığıma gelip bakmıştım. Bağırmasına gerek yoktu. Gözlerim dolunca içimden ona saydırarak merdivenleri inmeye başladım. O da koca gövdesiyle merdiven basamaklarını ezer gibi iniyordu gürültüyle. Umarım ayağı takılıp düşmezdi. Sonuçta önünde ben varım pestilim çıkardı altında.

Kapının önüne gelince aynı anda kapının kolunu tuttuk. Ellerim sıcak eline değince hızla geri çekip başımı yere eğdim. Burnundan nefes alıp verince başımı kaldırıp öfkeli bakışlarıyla göz göze geldim. Buda neydi böyle? Sanki ben ona çarpmışım gibi kaşlarını çatmış, şiş olan pazularını sanki daha fazla şişirecek gibi gözlerimin içine sokarcasına dikleşiyordu karşımda. Henüz üç kez gördüğü insana düşmanca bakmasının sebebi ne, anlamış değildim.

"Daha ne kadar beklemeyi düşünüyorsun?"

İrkildim. Geri gidip, "Anlamadım," dedim. İri gözlerini devirip demir kapıyı sonuna kadar açtı. Oha ama, ben iki elimle eşek ölüsü gibi olan kapıyı açmak için nefes nefese kalırken adam tek eliyle kolaylıkla açmıştı kapıyı.

"Pekâlâ, sen dikilmeye dur ben kibarlık yapıp önden gideceğim." deyip kapıdan çıktığı gibi gitmişti kaba herif. İnsan bir dururda önden geçmem için müsaade eder. Gerçi onun gibi kaba adamlar nereden bilsin kibarlığı... Sabah bakkal, akşam apartman dairesi... Uyuz, umarım seninle bir daha karşılaşmam ukala herif. Nerde değişik insan var beni buluyordu. Kapanan kapıyı zorla açıp dışarı çıktığımda hâlâ kapının önünde dikiliyordu. Madem gitmeyecekti neden acelesi varmış gibi davrandı ki? Omzumu silkip yanından geçerek eve doğru yürüdüm.

"Küçük kız?"

Kaşlarımı çatıp olduğum yerde durdum. Omzunun üstünden onun iri bedenine bakıp, "Buyurun dev bey?" dedim. Dudağı kıvrılır gibi olunca yüzünü eski sert hâline getirip kaldırımdan aşağı indi.

"Özür dilerim küçük kalbini kırdığım için."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bazen dilimin tutulduğu anlar olurdu. Şaşırdığımda, korktuğumda ya da çok sevinçli olduğum anlarda. Benden özür dileyip giden adamın arkasından beş dakikadır bakakalmıştım. Dış görünüşü sert bir adam olmasına rağmen benden özür dileyeceği aklımın ucundan geçmezdi. Tamam, onu tanımıyorum, yargısız infaz yapıyor olabilirim ama birazcık bile olsa görüntüsü yumuşak değildi. Ondaki görüntü nedense içimi huzursuz ediyordu.

Yüzüme damlayan yağmur damlası yüzünden yolun ortasında durmaktan vazgeçip eve doğru yürüdüm. Merdivenleri hızlı bir şekilde çıkıp kapıyı açtım. Televizyonun sesi geldiğine göre babam evdeydi. Derin nefes alıp ceketimi çıkardım. Odama gitmek için holden geçerken başımı salona uzattım. Koltukta uyuyakalan babama doğru ses çıkarmadan yürüyüp alnını öptüm. Canım babam benim. Yere düşen kumandayı alıp televizyonu kapadım. Üstünü örtmek için yatak odalarından örtü alıp yanına geldim. Üzerine örterken ela gözlerini aralayıp bana baktı.

"Geldiniz mi?"

"Sadece ben geldim baba, annemle ablam oradalar."

Koltuktan doğrulup başını salladı. Ayağa kalkacağı zaman geri çekilip, "Sana yemek hazırlayım mı baba?" diye sordum.

"Gerek yok, annen gelince hazırlar."

Aksayan bacağını tutarak salondan çıktı. Koltuğa oturup ellerimi başımın iki yanına koydum. Ne olur eskisi gibi olsan baba, evet yaşadığım olayı size anlatamıyorum ama ne olur siz de beni anlasanız. Hepiniz birden bana sırtınızı dönerseniz ben kimden güç alacağım? Bana kim destek verecek? Sizler kadar ben de üzülüyorum. Dolan gözlerimi ovuşturup

odama gitmek için koltuktan kalktım. Mutfakta bir şeyler atıştıran babama canım acıyarak bakıp elimi ağzıma bastırdım. Bana kızıp tavır alacaklarını biliyordum ama böyle olacağı aklımın ucundan geçmiyordu. Odama girdiğimde bembeyaz duvar, renkli eşyalar bile içimi açmıyordu. Odada insanın içini karartacak bir renk olmamasına rağmen benim ruhum bu odanın içinde sıkışıyordu. Her zaman yaptığım gibi yatağa uzanıp gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesini izin verdim.

Toparlanmam lazımdı, bir an önce ayağa kalkıp yol almam lazımdı. Ne zamana kadar evin içinde durup ailemin gözüne batacaktım ki. Babam okula gitmediğim her günde benden biraz daha nefret edecekti. Onun için bu hayatta ayaklarının üzerinde durmak çok önemliydi. Beni evde gördükçe yüzünden ne kadar sinirlendiği anlaşılıyordu. Bir an önce işe başlamam lazımdı. Gözlerimi yatağımın sol tarafında kalan kitaplığa çevirdim. Bacaklarımı yere indirip kitaplığımın yanına geldim. Elime aldığım "Tüm Hastalıkların Zihinsel Engeli" kitabının sayfalarını çevirip aldığım notların üzerinde göz gezdirdim. Okula devam ediyor olsaydım bu dersten çoktan sınav olmuş olacaktım. Odamın kapısı açılınca omzumun üzerinden kapıya baktım. Babam aralık olan kapıdan çekingen bir şekilde beni izliyordu. Elimdeki kitabı görünce yüzündeki durgunluk gitti, gülümseme geldi.

"Ders mi çalışıyorsun güzel kızım? Çalış çalış, ben sana meyve tabağa hazırlayayım."

Günlerdir kaçan neşesi yerine gelmiş gibiydi. Bir buçuk aydır ilk defa gülerken dişlerini gördüm. Eminim şu an mutfağa gidip benim için en güzel meyveleri hazırlıyordu. Kitabı bilgisayar masasının üzerine bırakıp sandalyeye oturdum. Onu üzemezdim, onun kalbini kıramazdım. Odanın kapısı açılınca yüzümde olan ellerimi çekip bana gülümseyerek gelen babama döndüm.

"En sevdiğin muz ve elmadan çok koydum. Hem ye hem de derslerine çalış kızım. Bu sene dinlenirsin seneye kaldığın yerden devam edersin meleğim. Ben senin için kaynak kitapları da alırım."

Dudağımı ısırıp sandalyeden bir hızla kalktım. Boynuna sıkı sıkı sarılıp günlerdir tuttuğum hıçkırığımı dışarı bıraktım. Babamın omzunda bağıra bağıra ağladım. İçimdeki acıyı dile getirerek bağıra bağıra konuşmak istiyordum. Anlatmak istiyordum yaşadığım o kötü olayı. Dilimin ucuna gelen o zehir zemberek sözleri, elimin altındaki yumuşak gövdeden gelen kalp atışları durduruyordu. Babamın yorgun olan kalbi bu olayı duyduğu zaman yenik düşerdi. Ona bir şey olacağı düşüncesi vücudumu titretirken anlatamazdım.

Kendini geri çekmeye çalıştıkça ona sımsıkı sarıldım. Eminim şu an endişeden ne yapacağını bilemiyordu. Benim neden bu kadar ağladığımı anlamaya çalışıyordu. Hiçbir zaman bu kadar ağladığımı görmemişti. Korkuyordu, hissediyorum. Sırtımı okşayan eli titriyor, bedeni kasılıyordu. Ağlamaktan boğuklaşan sesimle, "Seni çok seviyorum babacığım," dedim. Sırtımı sıvazlayan eli durdu, başını geri çekti. Kahverengi gözleri dolmuş, dudakları titriyordu. Eminim şu an o da benim gibi bağıra bağıra ağlamak istiyordu.

"Söylemiyorsun ama o okulda kötü bir şey oldu. Seni bu denli etkileyen olayı öğrenmek için yarın sabah okuluna gideceğim kızım. Gerekirse tek tek arkadaşlarınla, öğretmenlerinle konuşup kızımı üzen kişilere tek tek hesap soracağım."

Bedenim kaskatı kesildi. Gözlerimden akan yaşlar bir anda durdu. Gidemezdi, kimseyle konuşamazdı. Hele ki o pislikle yüz yüze gelemezdi. Geri çekilip yüzümdeki yaşları sildim. Bir anlık kendimi kaybedip duygusallaşmıştım, sonuçları hiç iyi olmayacaktı. Günlerdir sert maskemi düşürdüğüm için kendime lanet edip geri çekildim.

"Fakülteye gitmene gerek yok baba. Bir süre evde ders çalışacağım ondan sonra gidişata göre karar vereceğim."

Kırışmış ellerini yanağıma bastırıp, "Söz mü?" dedi gözlerimin içine bakarak. Başımı aşağı yukarı sallayıp gülümsedim. Kastığı bedeni rahatladı.

"Sen şimdi dinlen ben içerideyim kızım. Bir ihtiyacın olur-

odama gitmek için koltuktan kalktım. Mutfakta bir şeyler atıştıran babama canım acıyarak bakıp elimi ağzıma bastırdım. Bana kızıp tavır alacaklarını biliyordum ama böyle olacağı aklımın ucundan geçmiyordu. Odama girdiğimde bembeyaz duvar, renkli eşyalar bile içimi açmıyordu. Odada insanın içini karartacak bir renk olmamasına rağmen benim ruhum bu odanın içinde sıkışıyordu. Her zaman yaptığım gibi yatağa uzanıp gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesini izin verdim.

Toparlanmam lazımdı, bir an önce ayağa kalkıp yol almam lazımdı. Ne zamana kadar evin içinde durup ailemin gözüne batacaktım ki. Babam okula gitmediğim her günde benden biraz daha nefret edecekti. Onun için bu hayatta ayaklarının üzerinde durmak çok önemliydi. Beni evde gördükçe yüzünden ne kadar sinirlendiği anlaşılıyordu. Bir an önce işe başlamam lazımdı. Gözlerimi yatağımın sol tarafında kalan kitaplığa çevirdim. Bacaklarımı yere indirip kitaplığımın yanına geldim. Elime aldığım "Tüm Hastalıkların Zihinsel Engeli" kitabının sayfalarını çevirip aldığım notların üzerinde göz gezdirdim. Okula devam ediyor olsaydım bu dersten çoktan sınav olmuş olacaktım. Odamın kapısı açılınca omzumun üzerinden kapıya baktım. Babam aralık olan kapıdan çekingen bir şekilde beni izliyordu. Elimdeki kitabı görünce yüzündeki durgunluk gitti, gülümseme geldi.

"Ders mi çalışıyorsun güzel kızım? Çalış çalış, ben sana meyve tabağa hazırlayayım."

Günlerdir kaçan neşesi yerine gelmiş gibiydi. Bir buçuk aydır ilk defa gülerken dişlerini gördüm. Eminim şu an mutfağa gidip benim için en güzel meyveleri hazırlıyordu. Kitabı bilgisayar masasının üzerine bırakıp sandalyeye oturdum. Onu üzemezdim, onun kalbini kıramazdım. Odanın kapısı açılınca yüzümde olan ellerimi çekip bana gülümseyerek gelen babama döndüm.

"En sevdiğin muz ve elmadan çok koydum. Hem ye hem de derslerine çalış kızım. Bu sene dinlenirsin seneye kaldığın yerden devam edersin meleğim. Ben senin için kaynak kitapları da alırım."

Dudağımı ısırıp sandalyeden bir hızla kalktım. Boynuna sıkı sıkı sarılıp günlerdir tuttuğum hıçkırığımı dışarı bıraktım. Babamın omzunda bağıra bağıra ağladım. İçimdeki acıyı dile getirerek bağıra bağıra konuşmak istiyordum. Anlatmak istiyordum yaşadığım o kötü olayı. Dilimin ucuna gelen o zehir zemberek sözleri, elimin altındaki yumuşak gövdeden gelen kalp atışları durduruyordu. Babamın yorgun olan kalbi bu olayı duyduğu zaman yenik düşerdi. Ona bir şey olacağı düşüncesi vücudumu titretirken anlatamazdım.

Kendini geri çekmeye çalıştıkça ona sımsıkı sarıldım. Eminim şu an endişeden ne yapacağını bilemiyordu. Benim neden bu kadar ağladığımı anlamaya çalışıyordu. Hiçbir zaman bu kadar ağladığımı görmemişti. Korkuyordu, hissediyorum. Sırtımı okşayan eli titriyor, bedeni kasılıyordu. Ağlamaktan boğuklaşan sesimle, "Seni çok seviyorum babacığım," dedim. Sırtımı sıvazlayan eli durdu, başını geri çekti. Kahverengi gözleri dolmuş, dudakları titriyordu. Eminim şu an o da benim gibi bağıra bağıra ağlamak istiyordu.

"Söylemiyorsun ama o okulda kötü bir şey oldu. Seni bu denli etkileyen olayı öğrenmek için yarın sabah okuluna gideceğim kızım. Gerekirse tek tek arkadaşlarınla, öğretmenlerinle konuşup kızımı üzen kişilere tek tek hesap soracağım."

Bedenim kaskatı kesildi. Gözlerimden akan yaşlar bir anda durdu. Gidemezdi, kimseyle konuşamazdı. Hele ki o pislikle yüz yüze gelemezdi. Geri çekilip yüzümdeki yaşları sildim. Bir anlık kendimi kaybedip duygusallaşmıştım, sonuçları hiç iyi olmayacaktı. Günlerdir sert maskemi düşürdüğüm için kendime lanet edip geri çekildim.

"Fakülteye gitmene gerek yok baba. Bir süre evde ders çalışacağım ondan sonra gidişata göre karar vereceğim."

Kırışmış ellerini yanağıma bastırıp, "Söz mü?" dedi gözlerimin içine bakarak. Başımı aşağı yukarı sallayıp gülümsedim. Kastığı bedeni rahatladı.

"Sen şimdi dinlen ben içerideyim kızım. Bir ihtiyacın olur-

sa söyle bana."

"Söylerim babacığım."

Yanağımı öpüp odadan çıktı. Odanın kapısı kapandığı an bedenimi yere bırakıp dudaklarımı ısıra ısıra ağladım. Gözüme takılan meyve tabağı içimdeki öfkeyi alev topuna çevirdi. Babamı üzmek canımı yakarken onun hâlâ beni okutmak için çabalaması pes etmeyeceğini aslında gerçeğiyle yüzüme söylüyordu. Birazdan beni kontrol edeceğini bildiğim için yerden kalkıp sandalyeye oturdum. Kitabı açıp altını çizdiğim yazıları okumaya başladım. En azından ders çalışarak gönlünü alırdım, biraz da olsa.

O gün akşama kadar kitabı okumuş not defterime örnekler almıştım. Annem akşam yemeğine çağırdığı zaman bile yerimden kalkmamıştım. Benim bu hâlim annemin, babamın ve ablamın çok fazla hoşuna gittiği için o akşam evde en ufak bir ses bile çıkarmamışlardı. Benim tekrar derslerim için çabalamam yeni bir umut olmuştu sanki. Belki seneye okulumu değiştirme imkânım olursa başka okula giderdim. O okula adımımı atamazdım ama belki yeni bir okul tekrar hayallerime kavuşmamı sağlardı.

Gece dışarıda gök gürültülü yağmur yağarken, yatağımda sağa sola dönmekten gözlerime uyku girmedi. Komodinin üzerinde duran saate gözüm kaydığında saatin ikiyi gösterdiğini gördüm. Oflayıp başımı yastığa koyduğumda ablamın telefonunun melodisi odada yankılandı. Bu saatte çalan telefon pek hayır olmazdı. Ablam uyanıp komodinin üzerinden telefonunu aldı. Karşı tarafta kim konuşuyorsa gözleri korkudan büyüdü. Yataktan kalkıp, "Kim o abla?" diye sordum.

"Neşe söylesene kime ne oldu? Annen mi? Baban mı? Osman abi mi? Söylesene kim?"

Arayanın Neşe abla olduğunu öğrenince telaştan sağa sola giden ablamın elini tuttum. Odanın kapısı hızlı bir şekilde açılınca başımı kapıya çevirdim. Annemle babam telaşla ablama bakıyorlardı. Büyük bir ihtimal sesi duymuşlardı.

"Hayırdır kızlar?"

"Neşe abla aradı baba, ne olduğunu ben de bilmiyorum."

"Biz oraya geliyoruz Neşe."

Ablam telefonunu kapatıp pencerenin önünde duran sandalyenin üzerinden gri hırkasını aldı.

"Ben Neşe'ye gidiyorum baba. Ağlıyor, kesin bir şey oldu."

"Bekle kızım biz de geliyoruz."

Odadan koşarak çıkan ablamın arkasından biz de üstümüze kalın hırkalarımızı giyip çıktık. Karşı binaya geçerken kısa mesafede bile ıslanmıştık. Neşe ablanın evine geldiğimizde, babasından alt kat komşuları polisin yaralandığını öğrenmiştik. Durumu ağır olan polisin ablamın hoşlandığı adam olduğunu duyunca şok geçirmiş, ablamın donan yüzüne bakakalmıştım. Her an ağladı ağlayacak olan ablamı hızla Neşe ablanın odasına getirmiştik. O an dizlerinin üzerine çökerek hıçkıra hıçkıra ağlayan ablamı teselli ederken gözlerim dolmuştu. Daha yeni gördüğüm adam nasıl olurda yaralanırdı.

O gece sabaha kadar ablamın sessiz ağlayışlarını dinledik. Ben hoşlanmıyorum diyen kız aslında körkütük âşık olmuştu Selim abiye. Kahvaltımızı ettikten sonra mahalledeki komşularımızla beraber hastaneye Selim abiyi ziyarete gitmek için yola çıktık. Ablam, babam görmesin diye akan gözyaşlarını hızlı bir şekilde siliyordu arabanın içinde. Annem elini tutmuş sanki anlamış gibi destek veriyordu ona.

Yarım saatin ardından hastaneye geldiğimizde hep birlikte Buğra abinin önceliğinde Selim abinin ailesinin kaldığı odaya çıktık. Selim abi yoğun bakımda olduğu için onu görme imkânımız yoktu. Büyükler odaya girdiklerinde gençler koridorda kaldı. Bomboş etrafa bakan ablamın yanına Selim abinin ikizi Tuana abla geldi. Ablamın kulağına bir şeyler söyledikten sonra bizlere dönüp, "Biz kantine gidiyoruz," dedi. O sırada karşımda duran dev, "Selam söyleyin kantindeki adama," deyince bakışlarımı ona çevirdim. Bana göz kırpıp bakışlarını yere çevirdi.

Ne münasebet ne hakla bana göz kırpar bu adam? Benden özür diledi diye kendini bana yakın mı hissetti? Hiç sevmediğim hareketler bunlar. Koridorda durmaktan sıkılınca bakışlarımı Neşe ablaya çevirip, "Su almaya gidiyorum," dedim. Başını salladı.

Onları koridorda bırakıp merdivenlere doğru yürüdüm. Telaşla sağa sola giden insanlara çarpmadan hastanenin dışında olan kantine gelip su aldım. Tekrar hastanenin içine girmek için yol aldığımda karşımda gördüğüm adam yüzünden elim ayağım buz kesti. Sıtma tutmuş gibi vücudum titredi. Boğuluyordum temiz havada.

"Bakın hele burada kimler varmış, Azra, sevgili öğrencim. Nasılsın kızım?"

Öfke, kin, nefret bütün iğrenç duyguları karşımdaki şerefsize karşı hissediyordum. Boğazıma gelen safrayı yüzüne kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Pis gözleriyle beni baştan aşağı süzüp bana dokunan iğrenç ellerini elime doğru uzattı. Hızla geri adım atıp suratına tükürdüm. İğrenmemiş gibi kahkaha atıp ceketinin cebinden çıkardığı siyah mendille yüzünü sildi. Piç kurusu.

"Özledim seni minik kız. Okula gelmiyorsun, neden güzelim, bir sorun mu var?"

Tırnaklarımı onun boğazına saplıyormuşum gibi avuç içime batırdım. Öldürmek istiyordum. Onu paramparça yapmak istiyordum.

"Yapma böyle güzelim. Beni öldürecek gibi bakma. Yarın okuluna gel kaldığın yerden devam et. Aramızda geçenleri kimseye anlatmayacağım söz veriyorum."

"Piç kurusu."

Kendimi daha fazla tutamamış, suratına tokadı yapıştırmıştım. Etraftaki insanlar umurumda değildi. Benimle dalga geçen şerefsize tokadı atmasaydım kendi canımı yakacaktım.

"Bir sorun mu var?"

İşittiğim ses bedenimi karın ortasında çırılçıplak kalmış

gibi hissettirdi. Sert ama tok sesi çok fazla duymaya alışık olmasam da kulaklarıma işlenen bu ses beni dondurmuştu. Omzumun üzerinden merdivenlerin başında kaşları çatılı duran adama baktım. Elleri siyah deri ceketin cebinde, basamaklara sert bir şekilde basa basa indi. Göz bebekleri alev gibiydi. Kaşları ise gözlerinin üzerine inmiş birer perdeydi. Profesöre birazdan seni öldüreceğim der gibi bakıyordu. Yanıma geldiğinde önüme geçip beni arkasına aldı. Konuştuklarımızın ne kadarını duydu deli gibi merak ediyordum, ya da attığım tokadı görmüş müydü? Gergin duran omuzlarından görmüş gibiydi.

"Bir sorun mu var dedim, hacı?"

"Y- yok bir sorun."

Şerefsizin yüzünü göremesem de sesinden korktuğu ve titrediği anlaşıyordu. Yana kayıp pis sıfatına bakacağım zaman önümdeki dev kolunu açıp yana geçmeme engel oldu. Koca gövdesiyle beni kanatları arasına almış gibiydi.

"Bakışlarına sahip çık hacı, maazallah gözlerini yerlerinden söken olur. Zaten bir ayağın çukurda hemen düşersin cehennem çukuruna."

Şerefsiz sert bir şekilde yutkunup, boğuluyormuş gibi öksürmeye başladı. İki lafla altına kaçıracak hâle gelen pislik o gün küçücük bir kıza tecavüz etmeye kalkışmıştı. Önümde duran adama yaşadıklarımı söylesem onu parçalar mıydı? Parçalardı, hem de lime lime ederdi onun buruşmuş bedenini. Korkudan altına kaçıracak kıvama gelen pislik, "İyi günler," deyip uzaklaşmıştı. Başımı önümde duran adamın koltuk altından uzatıp ayakları kıçına vura vura kaçan şerefsizin ardından tiksinerek baktım. Erkeklik hormonları tavan yapınca acımasızca bir kıza saldırmaktan korkmayan pislik, şimdi ondan güçlü bir adam karşısında donuna yapacaktı neredeyse. Önümde duran adam bana dönüp omuzlarını dikleştirdi. Benden uzun olan boyu daha da uzamıştı. O Edi ben de Büdü gibi olmuştuk.

"Söyle bakalım küçük kız, bu herif senden ne istiyor?"

Ellerimi bordo kabanımın cebine sokup yumruk yaptım. "Hiçbir şey," deyip ondan uzaklaşmak için bir adım geri gittim. Söylediğime inanmamış gibi kaşlarını havaya kaldırıp alayla gülümsedi.

"Korkularınla yüzleş, içine kapanık biri olursan üzerine daha fazla gelen kişi olur. Az önce tartıştığın yaşlı moruğu ilk kez görmeme rağmen ondan kötü bir izlenim aldım. Sana olan bakışları aç kurt gibiydi. Benden sana tavsiye kimsenin karşısında ezik durma! Haydi, ben kaçar küçük kız."

Lafını bitirip hastaneden uzaklaştı. O gidince sinir ve öfkeden çığlık atıp taksi durağına doğru yürüdüm.

Buydum ben, korkağın tekiydim. Beni tanımayan adam bile çözmüştü. Bir de o pislikten intikam almaktan bahsediyorum. Karşısında korkudan ölecektim neredeyse. Açık alanda olduğumuz hâlde, sağımızda solumuzda yürüyüp giden insanlar olduğu hâlde, sanki her an bana saldıracak gibi hissetmiştim. Ondan korkuyordum, ondan iğreniyordum. Karşısında güçlü olup intikam almam zor olacaktı. Nasıl güçlü olacağımı bilmiyordum. Ablama söylesem bana destek olurdu emindim ama onun da aileme bahsetmesinden korkuyordum.

Taksiye binip başımı cama yasladım. Yanaklarımdaki ıslaklığı silip boğuluyormuş gibi nefesimi dışarı bıraktım. Bu olaydan nasıl kurtulacaktım, o pislik adamdan kaçmak için okuldan kaçarken ummadığım anda karşıma çıkması mahvetmişti beni.

Depresif hâlimi evdekilere yansıtmamak için o gün akşama kadar sokaklarda gezmiştim. Kimi zaman yağmurun altında durup ıslandım. Kimi zaman alışveriş merkezine gidip kalabalığın içinde yalnız kaldım. Bu süre zarfında ağladım, ağladım, ağladım. Hiç durmadan ağladım. Yanıma gelmek isteyen insanlara sert bir şekilde bakıp benden uzaklaşmalarını sağladım. Kimseye ihtiyacım yoktu. Ben ezik ve kendine güveni olmayan biriydim. Oysaki güçlü bir aileye sahip bir kızın ezik olması tuhaf bir durumken ben ezik ve çaresizdim. Acıyan bakışların canımı daha fazla acıtmasına izin vermeden devasa büyüklükteki alışveriş merkezinden çıkıp, ışıl ışıl olan caddede kollarımı göğsümde bağlayarak yürüdüm.

Kahkaha atan insanlar, sevgilileriyle sarılıp öpüşen çiftler, anne babasının elini tutup, çocuksu neşeleriyle bağıran çocuklar gözlerime batar olmuştu. Kimse gülmesin, kimse eğlenmesin, kimse mutlu olmasın, benim gibi. Yürüdüğüm kaldırımda yanımdan geçen insanlara çarpa çarpa olduğum yerde durdum. Benim durmamla önümde ve arkamdaki insanlar ağızlarından homurdanıp kenara kayarak yollarına devam ettiler. İstediğiniz yere gidin, hiçbiriniz umurumda değilsiniz.

Başımı sağ tarafıma çevirdiğimde caddeden vızır vızır giden arabalara baktım. Sol tarafıma baktığımda kocaman cam pencerenin arkasında oturup eğlenen insanları gördüm. Nereden bakılsa içkili ortama benzeyen mekân bu gece beni çağırıyordu. Hayatımda hiçbir zaman ağzıma bir kere bile alkol koymadığım mekân beni günaha davet ediyordu. Susuz kalmış ruhuma derman olacakmış gibi kanıma giriyordu.

Adımlarımı beni çağıran mekâna yöneltip sıcak ortama adım attım. Burnuma işleyen koku henüz yolun başındayken bile sarhoş etmişti beni. İlk anda kanıma karışmıştı alkolün zehri. Sağ ve sol taraflarda yuvarlak masaların olduğu bölümlere göz gezdirdim. Dolu ve tehlikeliydi. Bakışlarımı karşımda duran bar bölümüne çevirip oraya doğru yöneldim. İçimdeki sessiz Azra, hata yapıyorsun dese de durmayıp yürüdüm. Tezgâha ellerimi koyduğumda içkilerle ilgilenen kız bana dönüp gülümsedi. Karşılık vermedim. Sadece donuk bakışlarla yüzüne baktım.

"Merhaba tatlım, ne istersin?"

Yok olmak, bu dünyadan göçüp gitmek istiyorum. Ben gittiğimde ailemin arkamdan ağlamamasını istiyorum. Yüzüme bakmaya devam eden kız gülümseyip, "Pekâlâ," dedi. Arkasını dönüp raflarda duran iki içki şişesini alıp çalkalayıp küçük bir bardağın içine döktü. Ne olduğu hakkında

hiçbir fikrim yoktu. Saf su gibi duruyordu. Küçük bardağı bana uzattığında, içmem için gözleriyle bardağı işaret etti. Ellerim titreyerek bardağa değdiğinde, gözlerimi kapatıp hiç düşünmeden küçük bardaktaki sıvıyı içtim. Bir anda yuttuğum küçük acı su birikintisi boğazımı alevler içinde bıraktı. Gözlerimi kocaman açıp elimi tezgâhın üzerine koydum. Nefes nefese kalmıştım. Hayatımda içtiğim en acı sıvıydı. Zehir gibiydi. Kız bana doğru yaklaşıp elimi tuttu.

"Bundan sonra merak edip içmezsin sanırım."

"Ne?"

Sesim acıdan pürüzlü çıkıyordu. Kız başını iki yana sallayıp bardakları silmeye devam etti.

"İçki seni çarpamadan evine git, burası senin için pek güvenli değil." Benim için güvenli yer neresiydi acaba? Okul mu? Asla, benim için en tehlikeli yer orasıydı. Evim mi? Kesinlikle en güvenli yer ailemin olduğu yerdi. Beynime dank eden soruyla gözlerimi hızla etrafıma çevirdim. Herkes içki içiyor, sarhoş oluyordu. Benim burada ne işim vardı? Yeni yeni yerine gelen aklım yaptığımdan utanmamı sağlayacak şekilde büzülmüştü.

"İçki birazdan seni çarpar evine git. Para vermene gerek yok, benden."

Karşımda konuşan kıza başımı ağır ağır sallayıp arkamı döndüm. Ben ne yapmıştım böyle, ailemin yüzüne nasıl bakacaktım? Toparlanacağım derken batıyordum. Ben bitiyordum. Ölüyordum ben.

Adını bilmediğim içki bedenimi yavaş yavaş esir alırken başım dönmeye başlamıştı. Bir bardak içkiden sarhoş olunur muydu? Bunu bile bilmeden neyime içmiştim ben? Gözlerim kararmaya başlarken caddeden geçen taksiyi durdurup arka koltuğa oturdum. Zorla evin adresini söyledim. Taksinin içi sıcaktı ve leylak kokusu sarmıştı. Ağır koku içime işledikçe midemden taşan safrayı çıkaracaktım. Camı açıp yüzüme havanın gelmesini sağlarken bayılacak gibiydim. Alnımı yarım açık olan cama yaslayıp bir an önce evde olmayı diledim.

"Geldik."

Şoförün sesiyle baygın gözlerimi açıp etrafa göz gezdirdim. Mahallemdeydim. Çantamdan zorla para çıkarıp şoföre uzattım. Ne kadar verdiğim konusunda bilgim olmadan kendimi dışarı attığım gibi içimdekileri dışarı çıkardım. Taksi yanımdan gittiğine göre az para vermemiştim. Midemdekileri sokağa boşalttıktan sonra evimizin demir kapısına bastırdım. Kapıyı itmeye çalıştıkça ileri gitmiyordu. Allah aşkına neden öküz gibi kapıyı dikmişler buraya? İçeri girip çıkan insanlar benim gibi ecel terleri döküyor mudur?

Omzumu kapıya yaslayıp tüm gücümle ittim. Aralanan kapının arasında kendimi içeri atıp soluklandım. Nefes nefese kalmıştım. Merdivenler neredeydi? Gözlerimin önüne perde inmişti. Nereye gittiğimi bilmeden boşluğa yürür gibi adım attım. Ayaklarım basamaklara çarpınca, gülümseyip ellerimle basamaklara dokundum. Neyse ki basamaklar bir yere gitmemişti. Yerden doğrulup duvara tutunarak merdivenleri sersemleşmiş hâlde çıkmaya başladım. Birinci kata geçmiştim. Kaldı ikinci kat. Aynı gayretle ikinci katın merdivenlerini de çıkıp, dönen başımı duvara yasladım. Bizim ev bu kadar uzak mıydı? Sahi nerede bizim ev?

"Anne! Anne neredesin? Evimiz nereye gitti?"

"Azra?"

Annemin sesini duyunca kahkaha atıp, "Annem," diye bağırdım. "Neredesin? Seni göremiyorum."

Duvara sürtünerek basamaklara oturduğumda kollarımı biri tuttu. Gözümün önünden geçen dumanlar yüzünden karşımdaki kişinin kim olduğunu anlamasam da bana kızgın olan biriydi sanırım. Aa, bu kişi babamdı. "Azra ne yaptın sen?" diye bağırıyordu canım babam.

"Babacığım."

"Sana inanamıyorum Azra, bunu da yaptın ya ben bir şey demiyorum artık."

Babam bir şeyler söylüyordu, duymuyordum. Kollarımdan iki kişi tutmuş beni çekiştiriyordu. Midem tekrar bula-

nunca nerede olduğumu bilmeden bulunduğum yere kustum.

"Ah Azra ah, ne yaptın sen!"

Bir yandan kusuyor bir yandan yanı başımda beynimin içine bağıran anne ve babamı itmeye çalışıyordum. "Susun ya beynimi ağrıttınız." Bedenim birden yerden havalanıp sıcak bir alana girdi. Sanki uçuyormuşum gibiydim. Suratıma buz gibi su gelince irkilip beni tutan kişiye sarılmaya çalıştım.

"Dur dayıcım."

Su yüzeme çarptıkça çırpınıyor, beni sıkı sıkı tutan kollardan kurtulmaya çalışıyordum. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama beynim kendine gelmeye başladığında banyoda olduğumu, annem ve dayımın sürekli yüzümü ve saçımı soğuk suyla yıkadığını anladım. Eminim suratım kıpkırmızı olmuştu.

"İyi misin, Azra?"

"İyiyim dayı, sen nasılsın?"

"Hiç iyi değilim güzelim, şu hâline bak ne oldu sana böyle anlamıyorum."

Üzerime bakıp, "Ne varmış hâlimde dayı?" diye sordum. Sesim nedense boğuk çıkıyordu.

"Ah kızım, ne diyeyim ben sana!"

Annemle ikisi koluma girip banyodan çıkardılar beni. Kapının önünde duran babamla göz göze gelince gülümsedim.

"Selam."

"Bu hâlin ne? Sabahtan beri evde yoksun arıyoruz telefona cevap vermiyorsun, akşam ise eve geldiğinde sarhoş hâldesin!"

Ağrıyan başımı tutup, "Bağırma," diye mırıldandım. "Arkadaşlarımla beraber içtik, ne oldu ki? Hem ben büyüdüm bana karışmayın."

Konuşuyordum ama ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kelimeler öylesine dökülüyordu dışarı. Babam

elini havaya kaldırınca dayım beni arkasına alıp, "Sakın enişte," diye bağırdı. "Sen pişman olursun. Ben alıp benim eve götürüyorum. Bu akşam benim evde kalsın." Babamın dolan gözlerine bakınca dudaklarımı büzüp omuzlarımı silktim. Sanırım yine ailemin canını acıtmıştım.

* * *

Ertesi sabah başımın ağrısıyla uyanmıştım. Gözlerime iğne batıyormuş gibi hissediyordum. Kendime geldiğimde dün gece yaptığım saçmalıklar birer birer gözlerimin önüne geldi. Rezildim ben. Sorumsuz bir evlat gibi davranmıştım. Babamı, annemi çok üzmüştüm. Ben dün gece yapmamam gereken bir şey yaparak ufak fırsatı tepmiştim. Dayım ve yengem odaya geldiklerinde yanıma oturup konuşmadan saçlarımı sevmişlerdi. Ne kadar aciz biriydim ben, ailemi sürekli üzüyordum. Bir saatin ardından duş almış, dayımla beraber eve gitmek için yola çıkmıştım. Eve gidinceye kadar ailemin yüzüne nasıl bakacağımı düşünmüştüm. Babam kovsa haklıydı. Onu utandırmıştım.

Dayımla eve geldiğimde ailem mutfakta kahvaltı yapıyordu. Ablam kapıyı açıp yüzüme bakmadan mutfağa gittiğinde başımı yere eğip, hak ettin dedim kendime. Sırtımda dayımın elini hissedince mutfağa gitmenin zamanı geldiğini anlamıştım. Korka korka yürümüştüm. İçeri adım attığımda annem, babam sessiz bir şekilde kahvaltı ediyorlardı, ablam ise kendine kahve yapıyordu. Bakışlarım odak noktam olan adama değince, sert bir şekilde yutkunup ona doğru adım atmıştım. Başını önündeki kahvaltı tabağından kaldırmayan adamı yaralamıştım ben. Dizlerimin üzerine çöküp alnımı bacaklarının üzerine koymuştum.

Defalarca özür diledim, defalarca affetmesi için yalvardım. Ağladım, bağırdım. Bacaklarına sıkı sıkı sarıldım beni affetmesi için. Eğer saçlarımın üzerinde nasırlı ellerini hissetmeseydim ölürdüm. O da ağladı ben de ağladım. Mutsuz olduğumu, depresyonda olduğumu söyledim. Beni psikiyatriye götüreceğine emindim. Saatlerce yalvarmanın sonucu beni affetmişti. Yanaklarımı öpüp sıkı sıkı sarılmıştı bana. O

beni affetmişti ama ben kendimi affetmeyecektim. Her zaman huzur dolu olan yuvamıza gözyaşı getirmiştim.

Öğlen vakti dediği gibi beni özel bir hastanede psikiyatriye götürmüştü. Karşımda duran doktor derdimin ne olduğunu anlamaya çalışır gibi beni incelemiş iki söz söyleyip antidepresan ilacını vermişti. Ben depresyona girmiştim. Bunalımdaydım, babama öyle demişti. Üstüne fazla gitmeyin kendi hâline bırakın demişti. Elimde tuttuğum ilaçlar yaralanan ruhumu iyileştirecekse ben bu kutunun hepsini bitirirdim.

Eve geldiğimizde her şey normalmiş gibi davranıyorlardı. Annem her akşam hazırladığı meyve tabaklarını önlerimize koymuş babamla gülüşerek konuşuyordu. İyileşmem için eskisi gibi davranmaya başlamışlardı. Evin zili çalınca ablam ayağa kalkıp kapıyı açmaya gitti. Ben de uzandığım koltuktan doğrulup salona giren Sevim teyzeye gülümsedim.

"İyi akşamlar komşularım, nasılsınız?"

"Sağ olasın Sevim, gel otur. Pınar, Sevim teyzene meyve tabağı getir kızım."

Ablam mutfağa gideceği zaman Sevim teyze, ablama durması için elini uzattı.

"Söylemesi ayıptır akşam yemeğini fazla kaçırmışım, hiç zahmet etme kızım."

"Biraz ye yine de."

Sevim teyze göbeğini anneme gösterip, "Senin gibi zayıf değilim, bana daha fazla kilo aldırma," dedi gülmekten zıplayan göbeğini tutarak. Ablamla gülümseyip başımızı iki yana salladık. Her zaman yemek yemeği çok seven bir Sevim teyzemiz vardı.

"Ben buraya size bir şey demeye geldim. Ali ve Ayşem biliyorsunuz sizler benim kardeşim gibisiniz. Ayşem bu binaya gelin geldiğinde kendi kız kardeşim taşınmış kadar çok sevindim. Birbirimize dost, akraba olduk."

"Öyle Sevim, sen her zaman olmayan kız kardeşim oldun

inkâr edemem."

"İşte ben de bu yüzden size bir şey diyeceğim." Elini dizine vurup bakışlarını bana çevirdi.

"Azra'ya görücü gelmek istiyor. Dün sabah beni aradılar eğer siz uygun görürseniz bu pazar günü tanışmaya gelecekler."

Gözlerimi kocaman açıp Sevim teyzenin gülen yüzüne baktım. Kim beni isteyecekmiş? Bakışlarımı annemle babama çevirdiğimde gülümsüyorlardı. Babam çatala batırdığı elmayı ısırıp, "güzel şakaydı," dedi.

"Şaka değil gerçek. Şu bizim alt katta oturan polislerin tanıdığıymış. Kız Ayşem güne gelen Demet yok mu, o işte. Zaten o gün belli değil miydi Azra'yı beğendiği. Oğlu askermiş, adı da Talha. Biraz Azra'dan büyük ama olsun. Erkeğin büyük olması iyidir. Olgun olur en azından. Ben bir konuşun derin tabii Azra isterse."

Annemle babam kahkaha atıp meyvelerini yemeğe devam ettiler sakin bir şekilde. Sanki Sevim teyze kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

"Ne diyeyim insanlara?"

"Hayır de Sevim, benim kızım henüz on sekiz yaşında, okuyacak o. Ne kocası?"

"Bir ay sonra on dokuz olacak."

"Sevim..."

Sevim teyze babamın sertleşen sesinden sonra susup, "Ben söyledim karar sizin," dedi. "Bu kızların hepsi benim. Neşe'den hiçbir farkları yok. Allah hepsine hayırlı kapılar nasip etsin."

"Âmin Sevim."

Onlar konuşmaya devam ederken, ablam hâlâ bana şaşkınlıkla bakıyordu. Sanırım o da çok şaşırmıştı. Acaba beni isteyen adam kimdi? "Gel odaya gidelim." Ablama başımı sallayıp meyve tabaklarını alıp odaya girdik.

"Sen Talha'yla konuştun mu hiç?"

"Talha? Tanımıyorum ben onu."

"Nasıl tanımıyorsun? Dün hastanede gördün ya."

"Dün bir sürü kişi gördüm abla hangisinin Talha olduğunu bilmiyorum."

Yatağa uzanıp, "Bilme zaten," dedi. "Sakın aklına böyle şeyler getirme. Bu sene olmasa da seneye okula gideceksin."

Elimde tuttuğum kırmızı kazağımı yere atıp, "Yeter," diye bağırdım. "Bıktım sizin bu okul laflarınızdan, gına geldi. Gitmiyorum okula anladın mı gitmiyorum. Gelmeyin üzerime, gelmeyin. Eğer okula gitmek istemiyorsam bunu kabullenin, sürekli okul okul diye başımın etini yemeyin."

Uzandığı yataktan kalkıp karşıma geçti. Parmağını yüzüme doğru sallayıp, "Benimle kısık sesle konuş," dedi dişlerinin arasından.

"Sen de bana karışmaktan vazgeç. Ben kendi ayaklarımın üzerinde dururum. Okumayan insanlarda iyi yerlerde çalışıyor, ayakları üzerinde güçlü duruyor. Uğraşmayın benimle."

İkimiz de anne ve babamızın duymayacağı şekilde bağırarak konuşuyorduk. Yıllarca sevgimize şahit olan odamız bu gece kavgamıza, birbirimize olan öfkemize şahit oluyordu.

"Aklını başına al Azra, otur evde derslerine çalış, bir sene sonra okula gideceksin. Gitmezsen saçından sürer ben götürürüm."

Omuzlarından tutup onu geri ittim. "Bir halt yapamazsın."

Yorganı kaldırıp yatağın içine girdim. Yastığı ısırarak ağladım. Biz kopuyorduk, birbirimizden uzaklaşıyorduk. Odanın kapısı sert bir şekilde kapandığında yerimden sıçrayıp, başımı mor yorganımın içinden çıkardım. Yatakta doğrulup sırtımı başlığa yasladım. Sanırım beni isteyen adama evet demeliydim. Ailemi paramparça etmeden bu evden ayrılmalıydım. Onlar benden nefret etmeden evlenip gitmeliydim. Verdiğim karar belki hayatım boyunca en büyük pişmanlığım olacaktı. Ama ailem benden nefret etmeyecekti. Evlenecektim. Beni isteyen adamla evlenecektim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gecenin karanlığı aydınlığa karıştığında, yeniden doğmuş gibi sıcak yatağımın içinden çıktım. Başım yukarıda dolabıma yürüyüp giymeyi sevdiğim yazlık mavi elbisemi askıdan alıp üzerime geçirdim. Dışarıda kopan fırtınaya inat ruhum yaz mevsimindeydi bu sabah. Günlerce, haftalarca, aylarca kendime eziyet edip kutunun içine hapsediyordum bedenimi. Dışarı çıkıp özgürce sokaklarda dolaşmıyordum. Neden? On sekiz yaşımı kirleten insan olmayacak, herhangi bir sıfata uymayacak biri için. Ben sustukça üstüme geldiler, ben ağladıkça canımı daha çok yaktılar. Ailem yaşadığım olayı duymasın diye tek başıma çektiğim acı, dipsiz bir kuyunun içine çekmişti beni. Dün akşamdan sonra batmayacaktım o dibe, dün geceden sonra ne istiyorsam o olacaktı. Beni anlamayanlara karşı inatla güçlü olacaktım. Yatağında gerilen ablama yenilmeyecektim. Okula gitmiyorum dediysem gitmeyecektim. Onlardan biraz zaman istedikçe her gün üzerime daha fazla geldiler. Artık ağlamaktan, güçsüz durmaktan yorulmuştum. Eskisi gibi ayaklarımın üzerine sağlam basacaktım, bugünden itibaren. Saçlarımı taradıktan sonra tarağı yerine bırakıp odadan çıktım. Her sabah erken kalkmaya alışık olan annemin yanına mutfağa girdim.

"Günaydın anne."

"Günaydın kızım."

O yumurtayı çırparken dolaptan domates, salatalık çıkarıp çeşmenin altında yıkadım. Beyaz dolaptan aldığım kahvaltı tabağına domatesleri doğrarken anneme bakmayı da ihmal etmiyordum. Dün akşam aldığım kararı bu sabah söyleyecektim. Çırptığı yumurtayı tavaya dökünce elimdeki bıçağı tezgâhın üzerine bırakıp derin nefes aldım.

"Anne, beni isteyen adamla evlenmek istiyorum."

Hiçbir şey düşünmeden söyledim. Annemin eli durdu,

gözlerini ağır ağır üzerime çevirdi. Sanırım şok geçiriyordu.

"İyi misin sen?"

"İyiyim anne. Babamla konuş lütfen, pazar günü gelsinler tanışmak istiyorum beni isteyen adamla."

Annem gözlerini kısıp ocağın altını kapadı. Gözleri mutfak kapısının önüne kayınca ben de bakışlarımı oraya çevirdim. Ablamla babam şaşkın hâlde bana bakıyorlardı. Gözlerimi kaçırmadan gözlerine baktım. Yine saçmalama Azra, sen okula gideceksin, küçüksün diyeceklerdi.

"Azra gel bakayım salona."

Ve işte başlıyorduk. Islak ellerimi elbeziyle silip babamın arkasından salona yürüdüm. Ablam kısık sesle bir şeyler söylüyordu, açıkçası ona odaklanmadığım için ne dediğini anlamıyordum. Babamın karşısındaki koltuğa oturduğumda mutfaktaki cesaretim kaçıp gitti. Yüzüne ne zaman baksam içimde tarifi olmayan bir acı oluşuyordu. Onun hiçbir zaman üzülmesini istemediğim için ezilip büzülüyordum karşısında.

"Az önce annene beni isteyen adamla evleneceğim mi dedin sen?"

Gülerek soruyordu. Sanırım anneme şaka yaptığımı düşünüyordu. Onun gözlerine bakıp "Evet baba," diyecek cesareti kendimde bulamadığım için geniş salonumuzda göz gezdiriyordum. Duvara montelenmiş televizyonumuz mu değişmişti bizim? Ya da annem mor rengi halımızı verip yerine beyaz halımı almıştı. Evimizin onca yıllık eşyaları bana yeni gibi gelmeye başlamıştı. Sırf babamın gözlerine bakıp evet baba istiyorum, diyemediğim için.

"Azra, seni dinliyorum kızım?"

Kararımdan dönmeyeceğim için bakışlarımı halıdan çekip karşımda oturan babama çevirdim. Hadi, der gibi yüzüme bakıyordu.

"Evet," dedim güçsüz sesimle. Güldü. Hatta kahkaha attı. Gözlerini anneme çevirip, "Bu kız çok komik," dedi. Annem

olayın ciddiyetini anlamış olacak ki mutfak önlüğünü sıkıyordu.

"Seneye okula gideceksin Azra, unuttun mu kızım?"

Annem ortamı yumuşatmak için konuştuğunda, sinirlerim okul kelimesinden sonra zıplamıştı. Anneme sert bir şekilde bakıp, "Sen hangi üniversiteyi bitirdin anne?" diye sordum.

"Terbiyesizlik yapma Azra."

Ablam her zamanki gibi bağırıp haddimi bildiriyordu. Babam ise ellerini dizlerime koymuş beni gözleriyle inceliyordu, sanki yeni tanıyormuş gibi.

"Kızım ben sana ne diyeyim, söyle bana ne diyeyim. Hayatın üzerine neden kumar oynuyorsun sürekli? Okulu bırakacağım dedin bıraktın, şimdide evleneceğim diyorsun, sence bu kadar şımarıklık fazla değil mi?"

Şımarıklık! Hayatım boyunca her zaman aileme layık bir evlat olmak için, onları utandırmamak için gece gündüz çalışıp yanlış bir harekette bulunmadım. Lisede arkadaşlarım onlarla bir yerlere gitmemi istediklerinde hayır deyip evime gelirdim. Akşam ezanı okunmadan evde olurdum ki, babam annem üzülmesin diye. On sekiz yaşıma kadar bir kere bile şımarıklık yaptığımı hatırlamıyordum. Okulu bırakmak istiyorum dediğim an onların gözünde şımarık olmuştum. O kötü olayı yaşamasam da onlara gerçekten kendimi kötü hissedip okula gitmek istemediğimi söylediğimde yine aynı tepkiyle karşılaşacaktım. Benim geleceğim için baskı yapıyorlar ama sağlığım için bir şey yapmıyorlardı. Beni rahat bırakmıyorlardı. Şu an bile üçü, hayatım boyunca bakmadıkları gibi bakıyorlardı bana. Hayalimde omzumu silkip, "Ciddiyim" dedim. "Evlenmek istiyorum baba."

Dizlerinde olan ellerini yumruk yapıp, "Sinirleniyorum!" diyerek bir hışımla ayağa kalktı. Korkudan sırtımı koltuğa yaslayıp, öfkeyle sağa sola giden hâllerini izledim. Çok sinirliydi. Öfkesi gözlerinden belli oluyordu. Masanın üzerinde duran süs vazoyu bir hızla kapıp yere fırlattı.

"Lan kafayı yiyeceğim, yemin ederim kafayı yiyeceğim. Nedir bu kızın derdi? Elimden bir kaza çıkacak."

Ablam, annem endişeyle babamı sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Ben ise oturduğum yerde babamın bu zamana kadar ağzından duymadığım kötü sözlerini işitiyordum. Küfretmeyen adam ardı sıra saydırıyordu. Zil çalınca ablam koşarak kapıya açmaya gitti. Annem babamın kolunu tutup kalktığı yere tekrar oturttu.

"Sakin ol Ali'm."

"Şu kızın beni deli ediyor, nasıl sakin olayım Ayşem? Şu yaşına kadar bırak vurmayı bir kere bile bağırmadım. Bu saatten sonra elimi kaldırtacak."

"Genç o Ali, anlayışlı ol lütfen."

Annem babamı sakinleştirmeye çalışırken ablamla babaannem içeri girdiler. Babaannem hepimizin üzerinde gözlerini gezdirip ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belini tutarak yanıma oturdu. Yere bakan babama, "Ne oldu Ali?" diyerek bizlere döndü. "Sabah sabah neden kavga ediyorsunuz? Sesiniz sokağa geliyor."

Babam başını yerden kaldırıp parmağını üzerime uzattı. "Senin bu torunun kocaya gidecekmiş," diye bağırdı. Gözlerim doldu. Ellerimi bacaklarımın arasına alıp sıkı sıkı kapadım. Omuzlarım aşağı çökmüş, her an ağlayacaktım. Bu kadarı da fazlaydı.

"Bu yüzden mi bağırıyorsun? Evlenecek tabii, hayırlı bir kısmet buldun mu o kapıyı geri çevirmeyeceksin."

"Benim kızım kimsenin kapısına muhtaç değil. O okuyacak."

"E yetti be! Kız okumak istemiyor, neden ısrar ediyorsunuz? Bu kız bir aydır bir deri bir kemik kaldı hiç mi görmüyorsunuz? Okul okul diye diye kızı bir deri bir kemik bıraktınız. Gitmek istemiyorsa ona göre bir nedeni vardır. Kendinize gelin kızı sıkmayın."

Sonunda beni anlayan birinin olması günler sonra yanan

kalbimi ferahlatmıştı. Babaannemin koluna sarılıp başımı omzuna yasladım. O da saçımı öpüp, "Kurban olurum." deyip akan gözyaşlarımı sildi.

"Anne, o doktor olacaktı."

"Olmak istemiyor demek ki Ayşem, çağırın pazar günü gelecek olan kısmeti. Hayırlısıysa olur, değilse olmaz. Yeter artık bu kızı ezdiğiniz."

"Biz onu ezmiyoruz babaanne. Onun iyiliğini düşünüyoruz."

Babaannem ablama cevap vermeyip babama döndü. "Pazar günü gelsin görücüler."

"Ne hâliniz varsa görün," deyip odadan çıkıp gitti babam. Annemle ablam ise öfkeyle bana baktılar.

"Bakmayın kıza kötü kötü. Hazırlık yapın pazar günü torununa görücü geliyor."

"Babaanne sen karışma bu işe, Azra çok küçük, ne evliliği?"

"Pınar ayağımdaki terliği görüyorsun değil mi? Onu popona yemek istemiyorsun git işine. Sana da bu aralar bir şeyler oldu gözümden kaçıyor sanma. Bir havalanmışsın sen."

Ablam gözlerini kocaman açıp şaşkınlıkla babaanneme baka kaldı. Sonra başını iki yana sallayarak babam gibi sinirli bir şekilde odadan çıkıp gitti. Tek niyetleri benim okula gidip iyi bir gelecek sahibi olmamdı. Aslında hiçbiri kötü biri değildi. Biz her zaman birbirine destek veren, sahip çıkan bir aile olmuşuzdur, sanırım bugünden sonra ben onlardan ayrı olacaktım.

"Kuzum hadi bize gidelim. Evde durup annenin cadı bakışlarına maruz kalma."

"Anne, kızım o benim. Kızsam da evladım o benim." derken ağlamaya başlamıştı annem. Günlerdir orta yolu bulmaya çalıştıkça arada kalarak aslında o da acı çekiyordu benim gibi. Oturduğum yerden kalkıp yanına giderek boynuna sarıldım. Mis gibi kokusunu içime çekip pamuk yanağını öp-

tüm.

"Ağlama annem, bir gelsinler eğer çocuğa ısınmazsam k bul etmem."

"Kızım senden büyük, hem de dokuz yaş."

"Benim kocamda benden sekiz yaş büyük Ayşem, baba da annenden büyük. Huyu iyi olsun, adam olsun, yaş önem değil."

Annem babaanneme göz devirip saçlarımı öptü. Babaa nemi çok sevmesine rağmen bazen ona gıcık oluyormuş gi hissediyordum. Şu an gözleri sen çok biliyorsun diyordu ko tukta ona gülen babaanneme.

* * *

Kahvaltımı yaptıktan sonra üzerimi giyinip dışarı çıktım Soğuk ama temiz olan havayı içime çekerek mahallemde d laşmaya başladım. Huzurluydum, korkmuyordum, o yaşa dığım berbat olay eskisi kadar canımı acıtmıyordu. Suçun olmadığını anlamıştım, kötü bir şey de yapmamıştım. O piç liğin dediklerinin hiçbirinin doğru olmadığını biliyordum En önemlisi kendime eziyet etmekten vazgeçmiştim. Neden başkaları için canımı sıkıyorsam, neden içimde yaşadığım a yüzünden ailemle kötü oluyorsam... Hiçbir şey olmamış gi yaşayacaktım. Sabah uyandığımda annemle beraber kahva hazırlayacak, öğlen vakti babamın yanına berbere gidecek tim. Akşam ise eskiden olduğu gibi o televizyon izlerke yanına uzanıp kolları arasında uyuyacaktım. Bitmişti artı acım, evime huzur, mutluluk getirecektim. Belki zor olacak ama inanıyordum eskisi gibi olacaktık.

Binaların arasında gezerken evlerden gelen yemek kok larını içime çekip gülümsedim. Bugün salıydı ve bizim bur da pazar vardı. Annem büyük bir ihtimal birazdan baban yanına gelir onunla beraber pazara giderdi. Onlarla vakit g çirmek için adımlarımı babamın berber dükkânına çevird Ellerim ceplerimde, yüzümdeki gülümsemeyle işlek cadde çıktım. Babamın dükkânına yaklaşınca açıkçası biraz ke muştum. Sabah çok kızgındı. İçeri girdiğimde bağırır mıy

acaba? Aman bağırsın, sonuçta babam o benim. Hem böyle korkarsam nasıl aramızı eskisi gibi iyi yapabilirdim ki? Dükkânın önüne gelince cam kapının kolunu tutup içeri doğru ittim. Dayım müşterisinin saçını keserken bana dönüp göz kırptı. Başıyla arka tarafta kalan odayı gösterdi. Dudaklarının arasından," Kolay gelsin," deyip babamın odasına doğru yürüdüm. Kapıyı iki kere vurup içeriden gel demesini bekledim. Sesi gelince tebessüm ederek kapıyı açtım. Masasına oturmuş gazete okuyordu. Başını gazeteden kaldırıp bana baktı. Güldüm. O da güldü. "Canım babam benim." Yanına koşup boynuna sarılarak kucağına oturdum.

"Dur kız, kocaman oldun."

"Aşk olsun baba, kilolu muyum ben?"

Babam başını geri çekip bedenimi süzüp yüzünü buruşturdu. "Bu aralar çok zayıfladın," dedi üzgün sesiyle. "Ve ben senin bu hâlini fark etmediğim için sabahtan beri kendime kızıyorum. Kalbini kırdım, üzerine geldim. Bunun için senden özür dilerim kızım. Verdiğin kararlara saygı duyacağım, söz veriyorum. Senin sağlığın, mutluluğun her şeyden daha önemli."

Kalbi güzel babam benim. Kıyamazdı ki o bize, üzülmeyeceğini bilsem söylemez miyim ona yaşadığım o berbat olayı. Yanaklarını öpüp geri çekildim.

"Bundan sonra sana baskı kurmayacağım kızım, söz."

"Seni çok seviyorum canım babam."

"Hele ben, sabah sana bağırdığım için çok kötü oldum. Bu saate kadar ağzıma lokma koymadım. Ben annenle evlenirken ona iyi bir koca, doğacak olan evlatlarıma da iyi bir baba olacağıma söz vermiştim. Ben bu sabah o sözü tutamamaktan çok korktum kızım."

"Sen dünyanın en iyi babasısın. Bunu ne ben ne de ablam inkâr edebilir, babacığım. Kendini üzme, o güzel yüzün durgun olunca içim parçalanıyor."

Gülümseyip saçlarımı karıştırdı. "Laflara da bak."

"E, senin kızınım sonuçta."

Kahkaha atıp karnımı gıdıklamaya başladı. Gülmekten gözlerimden yaşlar gelinceye kadar gıdıkladı. Odanın kapısı açıldığında ikimiz de gülmeyi kesip içeri giren anneme baktık.

"Sizi böyle gördüm ya ölsem de gam yemem artık."

"Ayşem ağzından çıkan kelimelere dikkat et. Ölümün adını anma demiyor muyum ben sana?"

Annem omzunu silkip pazar arabasını babama uzattı. "Hadi kalkın pazara gidiyoruz." Ayağa kalkıp annemin elinden pazar arabasını aldım. Babam montunu giyince dükkândan çıkıp on dakikalık mesafedeki pazar yerine geldik. Annemle babam sebzelere bakarken etrafa göz gezdiriyordum. Biri omzuma çarpınca öne doğru sendeleyip hızlı bir şekilde giden adamın arkasından baktım. İnsan bir özür diler. Kolumu acıttı resmen.

"İstediğin bir şey var mı, Azra?"

Kolumu sıvazlayıp anneme döndüm. "Yok anneciğim." Babam kaşlarını havaya kaldırıp, "Var bence," dedi beni kolunun altına alıp. "Hızlı bir şekilde verdiğin kilolarını hızlı bir şekilde alacağız. Omuzların çökmüş resmen." Mutlu olduktan sonra alırdım kilo. Onlar böyle güldükleri zaman ruhum doyuyordu. Babamın elini tutup kalabalık insanların arasından yavaş yavaş yürüdüm.

"Domates, biber, patlıcan..."

Babam pazarcı gibi bağırınca kahkaha atıp annemin kızaran yüzüne baktım. Ali ne yapıyorsun, der gibiydi.

"Domates hayatım, alır mısın?"

"Ali ayıp ya, niye bağırıyorsun insanlar sana bakıyor."

Babam omzunu silkip bana göz kırptı. "Onca yıllık komşularımdan mı utanacağım? Eğer sen bizden utanıyorsan eve gidebilirsin karıcığım."

"Oldu canım, eve gideyim de nerede çürük sebze var onu al, değil mi?"

Babam annemin saçlarını karıştırıp, "Sen şuna senden ayrılamıyorum desene," dedi. Onların tatlı hâllerine tebessüm edip ikisine sıkı sıkı sarıldım. Sanırım aramız en yakın zamanda iyi olacaktı.

Pazar alışverişimiz bittikten sonra eve döndüğümüzde annemle beraber yemek pişirdik. Birbirimize şakalar yaparak mantı ve fırında tavuğu hızlı bir şekilde hazırladığımızda, zamanın ne çabuk geçtiğini anlamamıştım. Ailemle aram iyi olmayacak diye çok korkarken, bu akşam aslında yanıldığımı anlamıştım. Babam yemek masasında tabağıma fazla fazla mantı doldurunca başımı iki yana sallayarak yemeyeceğimi söylediğimde, kaşlarını çatıp zorla yedirmişti. Verdiğim kiloları aldırmaya çalışırken beni obez yapmasından korkuyordum.

Saat dokuza gelirken ablam eve geldi. Dışarıda işi olduğunu söyleyip odasına gidince babamın yanından kalkıp peşinden gittim. Üzerini değiştiriyordu. Konuşmadan yatağa oturup onu izledim. Kırgındım ona eminim o da bana kırgındı. Gözleri ara ara bana kayıyordu benim baktığımı görünce hızla başını çeviriyordu.

"Görücüler bu pazar geleceklermiş, Selim söyledi."

"Hım."

"Gelecekler diye hemen evleneceğim diye düşünme. Sadece tanışma bu, unutma."

"Unutmam."

Her ne kadar bana kızgın gibi davransa da aslında benim için endişelendiği davranışlarından belli oluyordu. Keşke bana karşı çıkmak yerine alttan alsaydı. Belki dün akşam verdiğim kararı vermezdim görücüler gelmezdi. Henüz gelecek olan kişiyi bile tanımıyordum. Kim bilir kimdi? Başımı iki yana sallayıp yatağıma uzandım. Gelince tanırdım şimdi onu düşünüp başımı ağrıtmaya gerek yoktu.

* * *

Bir haftadır evimizde sıkı bir temizlik vardı. Ailemizin kadınları evimize gelmiş yarın gelecek olan görücüler için hazırl

harıl dip köşe temizlemişlerdi. Hayır, anlamadığım pırıl pırıl olan evin daha neresini temizleyeceklerdi. Neyse ki babamın isyan bayrağından sonra temizlik işlerini bırakıp hep birlikte mutfağa geçtiler. Sarmalar sarıldı, tatlılar yapıldı, misafirlere servis edilecek çeyizlik tabaklar hazırlandı. A'dan z'ye kadar her şey hazırdı. Sadece gelecek misafirler eksikti. Evdeki kalabalıktan fazlasıyla bunalıp üzerimi giyinip, "Ben dışarı çıkıyorum," dedim.

"Nereye kız, görücü gelecek."

Gözlerimi devirip, "Görücü yarın gelecek babaanne," dedim. Allah'ım ya, damat gelmeden sevmişti babaannem, hayır belki istemeyeceğim, neden görmediğin damadı bu kadar sevdin ki? Kadında beni evlendirmeye ne meraklıymış. Gerçi o bu yüzü anneannemden alıyordu. Kafa kafaya vermişler bir an önce beni evlendireceklerdi.

"Ben çıkıyorum."

"Dur hele, masanın üzerinde çantam var kimliğimle reçeteyi alıp bana ilaç alır mısın? Deden hasta olduğu için alamadı kızım."

"Alırım babaanne."

Çantasından kimliğini ve reçeteyi alıp hızla evden çıktım. Oh be, temiz hava ciğerlerime işleyince gülümseyip yürüdüm. Ne zor bu işler. Bir de düğün olsa ne hâlde olurlar kim bilir. Zavallı babam çamaşır suyu koklamaktan bıkmıştı. Ablam ise eve geldiğinde, odanın penceresini açıp koku evden çıkıncaya kadar buz gibi yapıyordu odayı. Ailemin tatlı hâlleri...

Günlerdir izleniyor hissine kapılmam beni huzursuz ediyordu. Bakkala, parka, pazara gittiğimde sanki ensemde bir nefes varmış gibiydi. Şu anda da aynı hissi yaşıyordum. Eczanenin sokağına girdiğimde sanki dar sokağın başında biri bana doğru geliyormuş gibiydi. Ensemde hissettiğim ürperti nefesimin hızlanmasına neden olurken, olduğum yerde durup korkusuzca arkama döndüm ve şok oldum. Bunun burada ne işin var? Ellerimi şişme montumun cebinden çıkarıp

bana doğru gelen adamı izledim. Kaşları çatılı üstümü süzüyordu. Sapık mıydı bu? Geri gidip bakışlarımı az ileride olan eczaneye çevirdim. Bir şey olsa çığlık atar sesimi duyururdum.

Karşıma gelince göğsünü şişirip derin nefes aldı. Bakışlarını yanımızdan geçen iki genç adama çevirip, kaşlarını çattı. Derdi neyse, sürekli kaşları çatılı, katil gibi etrafa bakmasının amacı ne anlamamıştım. Ayrıca şu an neden kaldırımda onunla karşı karşıya duruyorum onu da bilmiyordum.

"Hava soğuk değil mi?"

İrkildim. Görüntüsü güçlü bir izlenim verirken, sesi kabadayı gibiydi. Kalın ve sert. Alt tarafı; hava soğuk değil mi? Demişti ama ben sanki bana kızıyor gibi hissetmiştim. Ayakkabımın ucunu yere vurup, "Normal," dedim.

"Belli, giymişsin daracık taytı sıcak basmış anlaşılan."

"Pardon?"

"Havalar diyorum çok soğuk giyme tayt, pantolon giy kalınından."

Üzerime bakıp kaşlarımı çattım. Manyak mı bu ya? Ne hakla benim giyimime karışır ki? Ne ben onu tanırım ne de o beni.

"Sen benim kıyafetime neden karışıyorsun?"

Kaşlarını havaya kaldırıp, sana ne der gibi etrafta dolaştırdı bakışlarını. Pis ego. Arkamı dönüp konuşmadan eczaneye gittim. Kapıyı hırsla açıp içeri girdim. O kim oluyor da bana karışıyor? Sinirlerimi bozdu iki dakikada. Çantamdan reçeteyle kimliği alıp kadına verdim. Bakışlarımı dışarı çevirdim. Buzlu camın arkasından görünmüyordu. Umarım gitmiştir.

İlacı alınca parayı verip eczaneden çıktım. Sağıma soluma baktım, etrafta yoktu. Bir anda karşıma çıkınca gerilmiştim. Sanki ajan gibiydi, sessiz sedasız peşimden gelmişti. Başımı iki yana sallayıp eve doğru yürüdüm. Arada sırada arkama dönüp geliyor mu diye de bakmayı ihmal etmiyordum. Gelen giden yoktu. Acaba bana bir şey mi diyecekti, sonuçta bir

anda karşıma dikilmesinin başka bir açıklaması olmazdı.

Mahalleme girdiğimde Neşe ablanın kapısında gördüm onu. Kaldırıma oturmuş telefonuna bakıyordu. Nedense elim ayağım boşaldı o anda. Sanki benim geldiğimi hissetmiş gibi başını kaldırıp bana baktı. Yine göğsünü şişirip derin nefes aldı. Solunum sıkıntısı çeken bir hasta gibiydi. Bir bacağını yola uzatıp, apartmana girinceye kadar gözlerini üzerimden çekmedi. Kapıyı aralık bırakıp kenara çekildim. Beş dakika bekledikten sonra hafif kapıyı aralayıp karşı kaldırıma baktım. Gitmişti. Bir anda çıkıyor bir anda kayboluyordu gizemli adam. Kapıyı kapatıp merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Evimiz düğün evi gibiydi, kahkahalar gülüşler eksilmiyordu. Onlar gülmeye devam ederken ben odama gidip pencereye koştum. Yola baktığımda görünmüyordu. Çok farklı bakıyordu. Sanki bir şey söyleyecek, söyleyemiyormuş gibiydi.

Ertesi gün içimi heyecan sarmıştı. Gelecek olan kişiyi tanımama rağmen sanki sevdiğim adam beni istemeye geliyormuş gibi heyecandan nereye oturacağımı bilemiyordum. Boş boş evin içinde dolaşıp ailemin yüzüne şapşal gibi bakıyordum. Babam durgun hâlde eniştemle konuşurken ara ara gözleri bana kayıyordu. Annem ise gelecek misafirleri iyi ağırlamak istediği için, sürekli mutfağa girip hazırladığı yiyecekleri kontrol ediyordu. Herkes kendi hâlinde takılıyordu hemen hemen. Saat altıya yaklaştığında yüreğim ağzıma geldi. Hayır, bu kadar heyecanlanmam çok saçmaydı. Tanımadığım bir adam için bu kalp neden hızlı atıyor ki? Banyoda elimi yüzümü yıkayıp odama girdim. Ablam pencere önünde dışarıyı izlerken Neşe abla dolabımı karıştırıyordu.

"Kız Azra, gel buraya."

Odanın kapısını kapatıp yanına gittim. Askıdan aldığı elbiseyi üzerime tutup, "Bunu giy," dedi. Bu saate kadar giyeceğim kıyafeti bile ayarlayamamıştım. Neşe ablanın elinden kolsuz bebe mavisi elbiseyi alıp üzerime tuttum.

"Hadi acele et, gelecekler şimdi sen daha hazır değilsin."

Haklıydı. Elbiseyi yatağın üzerine bırakıp pantolonumla kazağımı çıkardım. Elbiseyi üzerime giyinip Neşe ablaya fermuarını çektirdim. Dizlerimin biraz aşağısında kalıyordu, etek kısmı idealdi. Neşe abla düzleştiriciyi fişe takip önüne oturmam için bekledi. Yatağın üzerinde olan kıyafetleri katlayıp dolaba yerleştirdim. Sonra da Neşe ablanın önüne oturdum. Bu süre zarfında ablam bir kere bile bana dönüp bakmamıştı. Birazda olsa yanımda olsun isterdim. Neşe abla saçlarıma hafif dalgalı fön çekince makyajımı yaptı. Ablamın telefonunun sesi odada yankılanınca bakışlarımızı ona çevirdik.

"On dakikaya burada olurlarmış, Selim mesaj attı."

Neşe ablayla hızla yataktan kalkıp yatağın üzerini topladık, sonra aynanın karşısına geçip üstümüzü düzelttik. Ablam, siz delisiniz, der gibi bize bakıyordu. Yanıma gelip omuzlarımdan tutarak beni kendine çevirdi.

"Her zaman mutluluğunu istiyorum. Seni canımdan çok sevdiğimi bil Azra, lütfen bu gece iyi bir karar ver. Ne olursun yanlış karar verme."

Başımı sallayıp sarıldım. "Ben de seni çok seviyorum abla. Eğer kötü bir elektrik alırsam kabul etmem."

"İyi elektrik alırsan kabul edeceksin, öyle mi?"

"Evet abla."

Gözlerini yumup başını arkaya attı, sabır diler gibi. "Allah'ım!" diye bağırdı. O sırada zil çalınca bacaklarım zangır zangır titremeye başladı. Düştüm düşecektim yere.

"Hadi çıkalım geldiler."

Neşe abla odanın kapısını açınca göğsüme taş oturdu. Ağlayasım geldi. Ailem hole dizilmiş kapıda misafirleri bekliyordu. Ablamla beraber annemin yanına geçip bildiğim duaları okumaya başladım. Açık olan kapıdan ilk kadınlar girmeye başladı. Günde gördüğüm üç kadın buradaydı; biri beni beğenendi. Sanırım kaynanam olacak kadın oydu. Henüz hiçbir şey belli değilken kadını kaynanam ilan ettim. Anneme sarılıp öptükten sonra bana dönüp gülümsedi.

"Merhaba kızım."

Elini öpüp, "Hoş geldiniz," dedim. Orta yaşlı erkeklerde hole girince dayım ve babam misafirleri salona aldı. En son Selim abi, Buğra abi ve dev girdi. E hani damat?

Gözlerimi üçü üzerinde gezdirip içimden, "Oha!" diye bağırdım. Nasıl yani, beni isteyen adam dev mi? Ellerim titreyince önümde duran ablamın arkasına geçtim. Nasıl olurdu bu? Ben bu adamı dün gördüğümde bana hiçbir şey dememişti. Holün ortasında ben, ablam, Neşe abla ve onlar vardı. Elinde tuttuğu tatlı kutusuyla, ne yapacağım, der gibi etrafına bakıyordu. Selim abinin kulağına eğilip bir şey söyledi. Selim abi koluyla dürtüp hafif öksürdü. O da elini ensesine getirip bana doğru yürümeye başladı. Şimdi öleceğim, ablamın arkasında yere düşüp bayılacağım. Hafif öksürüp tatlı kutusunu bana uzatınca, ellerim titreyerek elinden aldım. Sert yüzü kızardı. Eminim o da gerilmişti. Erkekler içeri geçince tatlıyı mutfakta tezgâhın üzerine bıraktım. Ablam ve Neşe ablayla mutfakta beklemeye başladım. İkisi de yüzüme bakıyorlardı dikkatli bir şekilde. Konuşacak gücüm yoktu, hâlâ çok şaşkındım. Eğer olursa o dev benim kocam mı olacaktı? Adamın sert görüntüsünü mafyaya, katile benzettim ama asker olacağı aklımın ucuna gelmemişti. Sevim teyze mutfağa gelip, "Ne yapıyorsunuz burada?" dedi kızar gibi.

"Oturuyoruz anne. "

"Ayıp kızım gelsenize içeri."

Sevim teyze elimi tutup, "Bunlara uyma," deyip beni peşinden sürükledi. Kalbim ağzımın içinde atıyordu. Kalabalığa girince karnımın içine ağrı girdi. Sevim teyze beni annemin yanına oturttu. Başımı kaldırıp insanların yüzüne bakamadım. Utanıyordum. Acaba dev ne düşünüyordu? Göz ucuyla çaprazımda oturan adama baktım. Babamla Selim abinin konuşmasını dinliyordu. Ben ara ara ona baksam da onun bakışları bir kere bile bana dönmedi.

Akşamın ilerleyen saatlerinde ikramlıklar dağıtılmış, gergin ortam kalmamıştı. Herkes rahat bir şekilde konuşuyordu. Babam durgundu ama insanlara yüzünü asmıyordu. Güler yüzüyle saygısını gösteriyordu. Eminim şu an içi kan ağlıyordu. Yarım saat sonra annem kulağıma, "Ablanla odaya geç kızım," deyince elimde tuttuğum tabağı yere düşürecektim. Ben şimdi bu adamla ne konuşacaktım? Allah'ım ne konuşacağımı unuturum ben bunun karşısında. Ablamla beraber ayağa kalkıp odamıza girdik. Ablam etrafa göz gezdirip pencerenin önüne gitti. Bana yine aynı nasihatleri de vermeyi unutmadı. Evlenme! Sadece bu, başka bir şey yoktu. Odanın kapısı tıklatılınca kalbim durdu sandım. Bu nasıl heyecandı böyle, yatağa oturup elbisemi avuç içlerimde sıktım. Bu gece hemen geçsin Allah'ım. Odanın kapısı açılınca içeri giren Selim abiydi ve ona çekingen hâlimle baktım. En az benim kadar o da çekingen gibiydi. Selim abi belini tutarak ablamın yanına gitti. O ise ne yapacağını bilmeden kapının önünde duruyordu.

"Talha otursana."

Talha? Adı Talha'ydı. Selim abiye göz devirip bilgisayar masasının önünde duran sandalyeye oturdu. Lacivert spor takım, içine beyaz bir gömlek giymişti. O bana bakıyor, ben ona bakıyordum. Odada sadece ablamla Selim abi konuşuyordu. Beş dakika sonra onlar odadan çıkınca ikimiz kalmıştık. Odamın içine kokusu yayılmıştı. Gül kokusunun arasına barut kokusu karışmıştı. Sandalyeyi bana yaklaştırdı. Bakamıyordum yüzüne.

"Adım Talha."

Kalın sesi küçücük odamda yankılandı. Başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Benim de Azra," dedim kısık sesle. Yine derin nefes alıp gözlerini odada gezdirdi. Kütüphanedeki kitapları görünce, "Okumayı seviyor musun?" diye sordu. Sanırım konu açmak istiyordu.

"Seviyorum."

Başını, anladım, der gibi sallayıp sırtını sandalyeye yasladı. "Sormak istediğin bir şey varsa sorabilirsin."

Dilim damağım kurumuştu, nasıl konuşacağımı bilmiyor-

dum. Bana soru sor diyordu. Ben sormasan o anlatsa olmaz mı?

Dudakları iki yana kıvrıldı, bakışlarını dizlerine indirip, "Ahh," diye iç çekip dişlerini gösterir gibi güldü. Gülünce yüzündeki sert bakış kaybolmuş yerine yumuşak biriymiş gibi görüntü geldi.

"Pekâlâ, ben konuşayım; Talha Aslan, yirmi yedi yaşındayım, yirmi yaşımdan beri askerim. Dört buçuk yıldır Mardin'de görev yapıyorum. Mayıs ayında zorunlu görevim bitince büyük bir ihtimal başka yere tayinim çıkacak bu da ya Şırnak ya da Diyarbakır olur. Belki de daha farklı bir yer bilemiyorum. Eğer benimle evlenmek istersen, ben nereye gidersem sen de yanımda gelirsin, ben açıkçası seni burada tek bırakamam. Zaten zor olur eşlerin birbirinden ayrı durması, uzun göreve gittiğimde, seni ailenin yanına getiririm. Orada tek bırakmam. He, sen buradasın diye de senden habersiz kalmam her hareketini bilirim, bilmek isterim. Aile olmak zordur; saygı, sevgi, merhamet olmazsa aynı evin içinde yaşayan iki yabancı oluruz, Azra. Açıkçası ben böyle bir evlilik istemiyorum. Arkamı döndüğümde karım arkamdan iş çeviriyormuş gibi hissetmek beni ve seni yaralar. O yüzden eğer sen ve ben olursak her ne olursa olsun aramızda sır olmayacak."

Sustu. Yaralı bir adam gibi konuşup sustu. Her insanın evlilikten beklediği şeyleri söylerken kasları gerilmiş, ara sıra kemikli elini yumruk yapıp açmıştı. Onun bir yarası vardı.

"Ben çok konuştum şimdi sen anlat."

Kambur duruşumu dikleştirdim. "Azra Yılmaz, on sekiz yaşındayım, Aralığın otuz birinde on dokuz olacağım. Üniversiteyi bıraktım şimdilik evdeyim."

"Neden bıraktın?"

"Evlilikte senin gibi düşünüyorum. Zaten saygı, sevgi olmadığı sürece o evlilik yürümez."

Sorusuna cevap vermediğim için gözleri kısılsa da görmezlikten geldim. Ellerini dizlerine hafif vurdu. "Aynı düşünüyoruz. Eğer seninle ben olursak, unutma Azra bir kalpte iki kişi olmaz. Kalp sadece bir kişi için atar."

Bu adamın sevdiği vardı kesin. Onu bıraktı, o da acı çekiyor, unutmak içinde evlenmeye karar verdi. Yine gülümseyip ayağa kalktı. "Sevdiğim biri yok. Olsa buraya gelmezdim." İçimi okuyordu. Asker olmanın avantajı sanırım.

"Yarın öğlen gibi seni arayacağım, aşağı sokağın orada park var seni oradan alırım."

Şaşırmış hâlde ayağa kalktım. "Neden beni alacaksın?" Güldü. "Almayayım mı?"

"Ne?"

Kapının koluna uzanıp, "Yarın uzun uzun konuşuruz," dedi. "Ailelerimiz içeride, burada fazla durmayalım ayıp olur."

"Tamam," deyip arkasından yürüdüm. Kapıyı açtığında Neşe abla ve Buğra abi üzerimize düşecektiler. Bizi mi dinliyordu bunlar? Kesin dinliyorlardı, dinlemeseler Neşe abla iki dakika içinde saçma sapan konuşmazdı. Ablam Neşe ablayı susturup, "İçeri geçelim," dedi. Hep birlikte salona girince konuşan kişiler sustu. O Selim abiyle yan yana oturdu. Ben de annemin yanına oturdum. Annesinin gözleri onun ve benim üzerimde gidip geliyordu. Yanaklarım yanmaya başladığında bakışlarımı yere indirdim.

Bir saat daha oturup, gitmek için ayağa kalktılar. Talha'nın babası çarşamba günü bizi evlerine davet etmişti. Babam kısmet deyip açık kapı bırakmıştı. Evden çıkarken hepsinin ellerini öpüp güler yüzle uğurladım. İyi insanlardı ne görüntüleri ne de duruşları laubali değildi. Saygılıydılar. Onlar gidince hep birlikte salona geçip oturduk. Babam sürekli yüzüme bakıyordu. Açıkçası utancım hat safhadaydı. Babaannem ezilip büzülmeme daha fazla dayanamamış olacak ki, "Yat kızım," dedi. Kurtarıcı meleğim benim.

Herkese, "İyi akşamlar," deyip odama girdim. Hâlâ barut kokusu odanın içindeydi. Kendimi yatağa bırakarak düşünmeye başladım. Onunla ben olur muyduk? Sert görüntüsü-

nün altında yaralı bir kalbi vardı. Gözlerinde farklı bir bakış hissetmiştim. Otoriter biri olmayı seviyordu, bunu onu ilk gördüğüm an anlamıştım. Zaten dün giydiğim taytın darlığından belliydi hükmetmeyi sevdiği. Komodinin üzerinde telefonum titreyince kolumu uzatıp aldım. Tanımadığım numaradan mesaj vardı.

"Numaramı kaydet. Talha Aslan."

Zor bir adamsın Talha Aslan. Numarasını kaydettim. Benim numaramı nerden bulduğunu düşünmeyecektim. Emin her şeye kolaylıkla ulaşabilen biriydi.

* * *

Sabah uyandığımda tatlı bir telaş vardı içimde. Nedeni belli değildi. Kahvaltımı yaparken sürekli dalıyordum. Annem, babam bu hâllerimi fark ediyorlar mı hissetmiyordum. Bedenim onlarla olmasına rağmen aklım başka yerdeydi. Talha'daydı. Bugün onunla bulaşacaktık ve ben nasıl davranacağım konusunda hiçbir şey bilmiyordum. İlk kez bir erkekle dışarıda buluşacaktım. İlk randevu için hazırlanıp evden çıkacaktım. Bunlar benim için tatlı telaşlardı. İçimde kelebekler uçuyormuş gibiydi.

Kahvaltı masasını topladıktan sonra odama girip beyaz dolabın kapaklarını açtım. Ne giysem acaba? Dışarıda hafif yağmur yağdığı için pantolon ve kazak giymem en uygunuydu. Raftan mavi kotumla sarı kazağımı aldım. Hızlı bir şekilde eşofmanlarımı çıkarıp pantolonla kazağı üzerime geçirdim. Çıkardığım kıyafetleri yerine koyup dalgalı saçlarımı tarayıp salık bıraktım. Makyaj yapmayacaktım. Hazırdım. Aynaya yansıyan görüntümü beğenmiştim. Bileğime taktığım spor saate baktım. On bir buçuktu. Birazdan gelirdi.

Pencerenin önüne gidip dışarıyı izledim. Ne karar vereceğimi bilmiyordum. Ailemle aram iyiydi, okul için baskı yapmayacaklarını söylüyorlardı. Sadece ablam hariç, o inatla oku oku demekten vazgeçmiyordu. Gerçi benim için en önemli kişi babam ve annemdi. Onlar sıkmayacaklarını söyleseler de içimden bir his benim evlilik kararı verdiğimden

dolayı kaynaklandığını söylüyordu. Elimde tuttuğum telefon titreyince ekranı açtım. "Parkın oradayım, yazıyordu. Henüz on iki olmasına yirmi dakika vardı. Onu bekletmemek için yatağın üzerinde duran gri kabanımı giyindim. Önünü kapatıp saçlarımı dışarı çıkardım. Aynanın karşısında son kez görüntüme bakıp odadan çıktım.

"Anne, ben dışarı çıkıyorum."

"Yağmur yağıyor Azra."

"Biraz dolaşacağım Anne. Çok geç kalmam."

"Tamam kızım."

Yarım botlarımı giydikten sonra portmantoda duran çantamı ve şemsiyemi alıp evden çıktım. Merdivenleri inip sokağa adım attığımda soğuk burnumu sızlattı. Kabanımın şapkasını örtüp şemsiyeyi açtım. Hızlı adımlarla yürürken nefesim kesik kesik çıkıyordu. Hava buz gibiydi. Umarım kimse beni onunla görmezdi. Normal bir erkek arkadaşımla buluşsam babam bir şey demezdi, dün gece beni isteyen adamla buluşacağımı duysa kızardı sanırım. Parkın oraya geldiğimde siyah Range Rover duruyordu. Bunun içinde miydi bu? Arabanın ona ait olup olmadığını bilmediğim için etrafıma baktım. Görünürde başka arabada yoktu. Arabanın kapısı açıldı. İlk önce yola basan siyah botlar gözüme çarptı; sonra uzun bacaklarına giydiği siyah pantolon ve lacivert kazağı. Bu adam çok dikkat çekiciydi. Kusursuz bir görüntüsü vardı.

"Gelsene."

Sesiyle irkilip arabaya doğru yürüdüm. Arabanın ön tarafından dolanıp kapıyı açtı. Şemsiyeyi kapatıp açtığı kapıdan içeri girdim.

Sert ama centilmen...

Arabanın etrafından dolaşıp yerine oturunca gergin bir şekilde ona döndüm. Elimde tuttuğum ıslak şemsiyeyi alıp arka koltuğa koydu.

"Üstün ıslanmasın." Başımı salladım.

"Gitmek istediğin bir yer var mı?"

"Buralardan fazla uzaklaşmasak?"

"Tamam, metro durağının orada gözüme kafe çarptı ora. ya gidelim."

"Olur."

Arabayı çalıştırdı. Sokak arasından çıkıp caddeye doğru yol aldı. Sessizlik hâkimdi şimdilik. Yağmur şiddetini artırmış, cama vuruyordu. Ara sıra bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ona bakmaya cesaretim olmadığı için yoldan gözümü ayırmıyordum. On dakika mesafesi olan kafenin önüne gelince arabayı park etti. Arka koltuktan şemsiyemi aldım. O inince kapıyı açıp ben de indim. Üzerine montunu giymemişti, şemsiyesi de yoktu. Kısa mesafede olsa ıslanacaktı. Şemsiyemi uzatıp, "İstersen altına gel," dedim. Elimden şemsiyeyi aldı, kolunu omzuma sarıp beni kendine çekti. Kalbim yerinden çıkacak gibi hızlandı. Onunla dip dibe kafenin merdivenlerini çıktık. İçeri girdiğimizde şemsiyeyi kapatıp boydan boya cam olan pencere kenarına yönlendirdi beni. Yuvarlak masanın önüne gelince sandalyeyi çekip oturdum. O da karşıma geçip oturdu. Yanımıza gelen garson menüyü bize uzattı.

"Ben çay alacağım, sen ne içersin?"

"Ben de çay alayım."

"Başka?"

"Başka bir şey istemiyorum."

Garsona dönüp, "İki çay," dedi. Garson başını sallayıp yanımızdan ayrıldığında kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp gözlerime baktı.

"Seni neden buraya çağırdığımı düşünüyorsun, değil mi?"

Evet, der gibi başımı salladım. Bakışlarını etrafta gezdirip dudakları arasından bir şeyler mırıldandı. Gergindi. Garsonun önümüze bıraktığı çay bardaklarına bakıp bir şeyler düşünüyor gibiydi. Onu tanımadığım için neden böyle davrandığını soramıyordum.

"O gün o adama neden tokat attın, Azra?"

İçtiğim çay boğazıma takıldı. Öksürüp elimi boğazıma bastırdım. Önüme peçete uzatıp geri çekildi. Görmüştü demek ki. Ne diyeceğim ben şimdi? "Anlatır mısın?" Ne kadar soru soruyor gibi çıksa da sesi, duruşu mecbur anlatacaksın, der gibiydi. Korkuyordum.

Kalabalık bir ortamda olsam da kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Sanki bulunduğumuz mekânda herkes kalp atışlarımın sesini duyuyormuş gibi tedirgin ve gergindim. Gözlerimi etrafta gezdirdiğimde herkesin kendi hâlinde takıldığını gördüm. Sadece karşımda oturan adam sırtını sandalyeye yaslamış elinin birini masanın üzerine birini de bacağının üzerine koyarak beni izliyordu. Masaya vurduğu her parmak darbesi sanki yüreğime vuruyormuş gibiydi. Güm, güm, güm... Elimi ayağımı koyacak yer bulamıyordum. Derin nefes alıp kaşlarını hafif çatarak biraz öne doğru eğildi. Sanki yüzüme yapışacak gibi sırtımı sandalyeye yasladım.

"Neden okulu bırakmak istiyorsun, Azra?"

Bu soruyu bir sen sormamıştın sen de sordun tam oldu. Hayır anlamıyorum, nedir bu insanlardaki beni okutma çabaları. Ailem yeteri kadar baskı yapıyorken bir de evleneceğim adam başlamıştı soru sormaya.

"İçinden konuşma, bana neden okuldan ayrılmak istediğini söyle. Sakın yalana başvurma. Dilin yalan söyler ama vücut dilin kendini ele verir."

Sert bir şekilde yutkunup bakışlarımı sorgulayıcı bakışlarından çektim. Anlatmak istemiyorum, gelmeyin üzerime, gelmeyin. Evlenince ailem okula gitmem için baskı yapmaz sanıyorken, kocam olacak adam başlamıştı şimdi. Sabırsız olduğunu belli eder gibi parmaklarını sert bir şekilde masaya vuruyordu. Onun gergin hâli beni de geriyordu.

"Terleyen ellerin, boynun ve alnın aslında o kadar çok belli ediyor ki bir şeyler sakladığını. Şu an o kadar tedirginsin ki bir an önce bu masadan kalkmak istiyorsun."

Gözlerine bakıp, "Neden soruyorsun?" dedim sert sesimle. Sahi neden soruyordu ki?

"Ben meraklı bir adamım, evleneceğim kadının her şeyini bilmek isterim. Adımın Talha olduğuna emin olduğum kadar senin de okulla ilgili büyük bir sır sakladığına eminim ve ben o sırrı öğrenmeden bu masadan ne kalkarım ne de seni kaldırırım. Şimdi küçük kız, söyle bakalım seni okuldan soğutacak ne yaşadın?"

Korkudan panik oldum karşısında. Dün akşam evde soramadığı soruyu sormak için buraya kadar getirdi beni. Sanki ben söylemesem de o gerçeği biliyormuş gibiydi. Gözleri üzerimde dolaşırken her bir hareketimi, yüz mimiklerimi aklına kazıyor gibi bakıyordu. Yalan söylersem yakacaktı. Doğruyu söylesem kim bilir ne yapardı? Ellerimi yumruk yapıp başımı yere eğdim.

"Başını kaldır Azra, sakladığın sırrını benimle paylaş. Sana yardım edeceğim."

Gözlerim doldu. Söylemeli miydim? Söylersem aileme söyler miydi? Elime gözümden akan yaş damlayınca masanın üzerindeki peçeteyle akan yaşı sildim.

"Bak şimdi öfkem daha da arttı. Ne yaptı o şerefsiz sana? Tokat mı attı derste? Ya da arkadaşlarının önünde rencide mi etti seni?"

"Tecavüz edecekti."

Söylemiştim, sonunda söylemiştim. Ve kulaklarıma çınlayan bardak kırılması, kanlar içinde kalan bir el. Gözlerimi kocaman açıp masanın üzerinde çay bardağını parçalayan eline bakakaldım.

"İyi misiniz?"

Garson hızla yanımıza gelip onun eline doğru eğildi. Etrafımızdaki insanların gözleri bizim üzerimizdeydi. O sadece bana bakıyordu. Hem de acımasız bir katil gibi. Beni suçlayacaktı? Benim bir suçum yoktu. Hızlanan yaşlarımı saklayacak gücüm kalmamıştı. Kendimi daha fazla tutamıyordum, içimden taşan duyguyla hıçkırarak ağlamaya başladım. Gözleri kararadı, neredeyse göz bebekleri gibi siyaha büründü gözü. Avucunun içinde sıktığı bardak etime saplanıyor gibi batıyordu. Elimi eline uzatıp, "Bırak," dedim ağlarken. Kıpırdamıyor, öylece bakıyordu. Korkuyorum, deli gibi korkuyorum.

"Talha lütfen."

Gözlerini açıp kapadı. Avuç içini açtığında elinden akan kanlar masanın üzerine akmaya başladı. Garsonlar telaşla ne yapacaklarını bilemezken o canı acımıyormuş gibi öfkeyle soluyordu. Ayağa kalkıp sandalyeyi geri itti. Cebinden çıkardığı parayı masanın üzerine bırakarak kapıya doğru yürüdü. Sandalyenin üzerinden eşyalarımı alıp peşinden koştum. Kapıdan çıktığımda kolunu tuttum.

"Yemin ederim benim bir suçum yoktu. O zorla..."

Dizlerimin üzerine düşeceğim zaman sağlam eliyle kolumdan tutup, "Kimse bilmiyor değil mi?" dedi. Başımı salladım. "Kimse bilmiyor."

"Ama ben biliyorum. Onu paramparça edeceğim Azra. Onun leş nefesini keseceğim. Sana dokunan parmaklarını tek tek kırıp çöplüğe atacağım. Buruşmuş tenini bıçağımla yüzeceğim."

Korkudan gözlerimi kocaman açıp kollarına yapıştım.

"Talha."

"O göt gencecik bir kızın hayallerini aldıysa, ben de acımadan iki sıkımlık canını alacağım."

Sakin bir şekilde söyledikleri kanımı dondurmuştu. Katil olacaktı. O bir askerdi katil olmamalıydı. Gitmesinden korktuğum için kollarını sıkı sıkı tutuyordum. Sanki gücüm ona yetebilecekti. Kanlı eliyle gözyaşımı silip başını biraz aşağı indirdi. Alnını alnıma bastırdı.

"Canını yaktığı kadar, onun canını yakacağım küçük kız."

ALTINCI BÖLÜM

Tenim buz gibi olmuştu. Oysaki alnıma değen sıcak alnı, yanağımda duran kanlı eli alev alev gibiydi. Benim üşümem normal miydi? O bir yabancıydı, şimdilik. Burnundan alıp verdiği hızlı nefesi yüzüme çarpıyordu. Kolları kasılmış, kendine zor hâkim oluyordu. O adama ne yapacaktı hiç bilmiyordum. Korkuyordum katil olmasından. Benim yüzümden mesleğini kaybetmesinden deli gibi korkuyordum. Gözyaşlarım kanlı eline her bulaştığında yanağımdan aşağı kanıyla beraber akıyordu. Ellerimi sert pazularına koyup başımı geri çekmeye çalıştım. Alnını alnıma sert bir şekilde bastırmaya devam ediyordu. Ne düşünüyordu? Neden bu kadar gergindi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bir an önce hastaneye gidip eline pansuman yaptırmamızdı.

"Talha."

Alnını hafif geri çekip gözlerini yüzümde gezdirdi. Derin nefes alıp, "O adam hakkında bütün bildiklerini söyle," dedi duygusuz sesiyle. Acımasız, merhametsiz. Profesör karşısında olsa gözünü kırpmadan canını alacak gibi. Ellerimi kollarından çekip kanayan elini avuç içime aldım. Hoş, benim elim onun avucunun içinde kaybolmuştu. Ara ara kesikler vardı. Bardağı paramparça etmesine rağmen derin bir kesik yoktu. Parmağımı kanayan yarasının üzerinde gezdirdim.

"Bir an önce hastaneye gidip film çektirmeliyiz. Ben cam parçası görmüyorum ama mutlaka film çekilmeli." Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerini kırpmadan yüzüme bakıyordu. Sert bir şekilde yutkunup elimi geri çektim.

"Hastaneye gidelim."

"Hastaneye gitmeyeceğiz. Sen bana o şerefsizin bilgilerini vereceksin ben de onu öldüreceğim."

Korkudan yine kollarına yapıştım. Sert pazuları altında

olan damarları elime dolandı sanki.

"Lütfen bir şey yapma. Ben onu şikâyet edeceğim, sadece kendime güvenmem gerekiyor. O bana her şey senin suçun, odama sen geldin dedi. Ben çok korktum suçum olmadığı hâlde suçlanmaktan çok korktum."

Gözlerini açıp kapadı. Sakin olmaya çalışıyordu. Gözlerim kafenin içine kaydığında insanların hâlâ bize baktığını gördüm. Burada daha fazla duramazdık. Yeteri kadar reklam olmuştuk. "Gidelim," diye mırıldandım. "Gideceğiz. O pisliğin yanına gidip onu bir odaya kapatıp sabaha kadar s*keceğim."

Elimi ağzına bastırıp, "Lütfen," dedim. Öfkeden ne dediğini bilmiyordu. "Bak yarından sonra size geleceğiz, eğer o herifin yanına gidersek kötü şeyler olacak. Benim babam kalp hastası, duyarsa ölür. Ben sustuysam onun için sustum. Lütfen bir şey yapma." Kanlı elinin içine bakıp yumruk yaptı. İlk anki gibi fazla kan akmıyordu.

"Bize gelip gittikten sonra o herifin cezasını vereceğiz. İlk cezayı biz vereceğiz, ikinci cezayı adalet verecek. Çarşamba'ya kadar evine gidip dinlen. Ertesi günü yorucu olacak."

"N-ne yapacaksın?" Sesimin titremesinden rahatsız olduğum kadar, karşısında korkak gibi durmak sinir ediyordu beni.

Kanlı elini arabaya uzatıp, "Gidelim," dedi. Soruma cevap vermediği için bozulsam da yan yana arabaya doğru yürüdük. Kapıyı açıp içeri bindiğimde gözlerimi kısa bir süre kapatıp kötü olayların olmaması için dua ettim. Kapının kapanma sesiyle gözlerimi açtım. Yerine oturmuş, direksiyonu sıkıyordu. "Hastaneye gidelim." Başını bana çevirip elini torpidoya uzattı. İçinden ıslak mendili alıp kucağıma bıraktı. "Kanım sana erken karıştı." Başımı geri atıp gözlerimi kıstım. Ne demek istemişti? Oturduğum koltuğun önünde duran güneşliği aşağı indirdi. Aynada yüzümü görünce yanağımdaki kanı fark ettim. Islak mendille yanağımı silip ona döndüm.

"Elini sil istersen, mikrop kapmasın."

Başını iki yana salladı. "Seni evine bırakacağım. Bize gelip gittiğinizde, ertesi sabah erken kalkıp beni arıyorsun. Seni yine parkın oradan alacağım, ondan sonra da planımızı uygulayacağız." Yutkunup yan oturdum. "Plan derken?"

"Şiddet, kan, soğuk, işkence... Tahmin edemeyeceğin şeyler."

Gözlerim kocaman oldu. Bu adam psikopat mıydı? Ellerimi dizlerime bastırdım. Kesinlikle bu adam korkutucuydu. O adamın acı çekmesini istiyordum ama onun bahsettiği gibi değil. Hapse girse bana yeterdi. Arabayı kullanırken bakışlarını arada bir bana çeviriyordu. Yüzümün hâli nasılsa güldü. Başını iki yana sallayıp, "Onu düşünme," dedi.

"Benim de kız kardeşim var, arkadaşlarım, kuzenlerim var. Bu olay farz edelim senin başına gelmedi onların başına geldi, yine aynısını yaparım." Gözlerini yola çevirdi. "Ama sen karım olacağın için daha fazlasını yapacağım."

Ses tonu korku filmindeki katil gibi çıkınca koltuğa yaslanıp şaka mı yapıyor diye yüzüne ciddiyetle baktım. Hayır yapmıyordu. Kaşları çatılı yola bakıyordu. Bizim evleneceğimiz daha belli değil demek varken susup önüme döndüm. Barut gibiydi, ateşlemeye gerek yoktu. Sessiz geçen yolculuğun ardından parkın önünde arabayı durdurdu. Derin nefes alıp, "Sana güvenebilir miyim?" diye sordum. Birine anlatır düşüncesi, tedirgin ediyordu beni. "Benden başka kimseye güvenme." Başımı sallayıp arabadan indim. "İyi günler," deyip kapıyı kapadım. Eve doğru yürümeye başladığımda o adama neler yapacağını düşünmeye başladım. Sadece döverdi, kötü bir şey yapmazdı. Yapamazdı. O bir askerdi; öfkesini, gücünü kontrol edebiliyordu. Kendine ve mesleğine zarar vermemek için kötü bir şey yapmazdı.

Mahalleme girdiğimde yağmur tekrardan yağmaya başlamıştı. Şemsiyemi açıp hızlı hızlı eve doğru yürüdüm. Eve yaklaştığımda Selim abi arabasına binmek üzereydi. Beni görünce gülümsedi.

"Nasılsın Selim abi?"

"Sağ olasın Azra iyiyim, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim."

Kaşları hafif çatılı arkama doğru baktı. Onun baktığı yere bakmak için döndüğümde şok oldum. Peşimden gelmişti, iyi de neden? Üstelik şemsiyesini de almamıştı. Kazağı sırılsıklamdı.

"Talha?"

Selim abi ona doğru yürümeye başlayınca hızla eve yürüdüm. Babam ikimizi yan yana görürse kızardı. Apartmana girdiğimde basamakları ikişer ikişer çıkıp kapıyı açtım. Mis gibi yemek kokuları beni karşılarken tebessüm edip üzerimdeki kabanı çıkarıp portmantoya astım.

"Azra, sen mi geldin kızım?"

"Evet anneciğim."

Salona geçip balkona doğru yürüdüm. Islak şemsiyeyi balkona koyma bahanesiyle gözlerimi yolda gezdirdim. Görünürde kimse yoktu. Gitmişlerdi. Bu adam dediğim gibi takıntılı ve kontrollü biriydi. Beni eve kadar takip etmesi ya hayatına alacağı kişiyi çok düşündüğünden ya da onun takıntılı ve güvensizlik problemi olduğundan.

Balkonun kapısını kapatıp mutfağa gittim. Annem salata yapıyordu. Yanaklarını öpüp, "Yardım edeyim," dedim. Sürekli ev işleriyle ilgilenmekten çok yoruluyordu. Her ne kadar babam, ablam, ona destek olmaya çalışsak da bütün yük onun üzerinde oluyordu. Eğer Talha'yla evlenirsem ben de annem gibi olacaktım. Üstelik bilmediğim bir şehirde, tanımadığım insanların arasında. Mardin büyük bir şehirdi. Medeniyetler şehri. İnsanların yardımsever olduğunu az çok biliyordum. Mistik havası ve tarihi yerleri de muhteşem bir yerdi.

Taşın dile geldiği masal şehir; Mardin! Okuduğum en güzel yazıydı. Orada yaşamak sanırım güzel olurdu.

"Daldın kızım?"

Domatesleri kıvırcıkların üzerine bırakıp gülümsedim. "Düşünüyorum anneciğim, eğer evlenirsem Mardin'e gideceğim. Sizden uzak olmak nasıl olacak bilmiyorum."

Derin bir iç çekişle bana döndü. Gözleri üzgündü. Konuşmasa da çok şey anlatıyordu aslında kahverengi gözleri.

"Ben seni okula gönderdiğim zaman özlüyorum. Sen benim henüz büyümemiş küçük kızımsın. Evlenip uzaklara gidersen çok üzülürüm. Düşünsene görmek istediğim zaman göremeyeceğim, sarılmak istediğim zaman sarılamayacağım, kokuna hasret kalacağım kızım. Bu bir anne için çok zor bir durum."

Gözlerim doldu. Domatesli ellerimi silmeden boynuna sarıldım. Gül kokulu annem benim. Onları her saniye, dakika özlerim. Bunca yıllık yaşantıdan uzaklaşmak her birimiz için zor olurdu. Kendimi geri çekip gülümsedim.

"Neyse ki henüz evlenmiyorum, değil mi?"

"Ah desen ki, ben vazgeçtim, mahalledeki çocuklara şeker dağıtacağım kızım."

"Deme böyle annem."

Oflayıp, "Peki peki" dedi. "Hadi sofrayı hazırla, baban gelir şimdi. Ablan yine geç gelecekmiş."

"Neden acaba?"

"Bilmiyorum kızım bu aralar hep geç gelir **oldu.** Yakında kokusu çıkar."

Nedense bu geç gelmelerin Selim abiyle ilgili olduğunu biliyordum. Anneme, ablam bir şey anlatmadan söylemek istemiyordum. Gerçi benim söylememe de gerek yoktu, annem anlıyordu. Ellerimi çeşmede yıkayıp elbeziyle kuruladıktan sonra tabakları masaya taşıdım. Masayı hazırlarken babam eve geldi. Sohbet ederek yemeğimizi yedikten sonra odama geçtim.

Telefonu alıp Talha'nın sosyal medyadaki fotoğraflarını inceledim. Bir insan bir fotoğrafında gülmez mi? Adam hep asık yüzlü. Arada bir dalga geçer gibi gülümsemeleri olsa

"Nasılsın Selim abi?"

"Sağ olasın Azra iyiyim, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim."

Kaşları hafif çatılı arkama doğru baktı. Onun baktığı yere bakmak için döndüğümde şok oldum. Peşimden gelmişti, iyi de neden? Üstelik şemsiyesini de almamıştı. Kazağı sırılsıklamdı.

"Talha?"

Selim abi ona doğru yürümeye başlayınca hızla eve yürüdüm. Babam ikimizi yan yana görürse kızardı. Apartmana girdiğimde basamakları ikişer ikişer çıkıp kapıyı açtım. Mis gibi yemek kokuları beni karşılarken tebessüm edip üzerimdeki kabanı çıkarıp portmantoya astım.

"Azra, sen mi geldin kızım?"

"Evet anneciğim."

Salona geçip balkona doğru yürüdüm. Islak şemsiyeyi balkona koyma bahanesiyle gözlerimi yolda gezdirdim. Görünürde kimse yoktu. Gitmişlerdi. Bu adam dediğim gibi takıntılı ve kontrollü biriydi. Beni eve kadar takip etmesi ya hayatına alacağı kişiyi çok düşündüğünden ya da onun takıntılı ve güvensizlik problemi olduğundan.

Balkonun kapısını kapatıp mutfağa gittim. Annem salata yapıyordu. Yanaklarını öpüp, "Yardım edeyim," dedim. Sürekli ev işleriyle ilgilenmekten çok yoruluyordu. Her ne kadar babam, ablam, ona destek olmaya çalışsak da bütün yük onun üzerinde oluyordu. Eğer Talha'yla evlenirsem ben de annem gibi olacaktım. Üstelik bilmediğim bir şehirde, tanımadığım insanların arasında. Mardin büyük bir şehirdi. Medeniyetler şehri. İnsanların yardımsever olduğunu az çok biliyordum. Mistik havası ve tarihi yerleri de muhteşem bir yerdi.

Taşın dile geldiği masal şehir; Mardin! Okuduğum en güzel yazıydı. Orada yaşamak sanırım güzel olurdu.

"Daldın kızım?"

Domatesleri kıvırcıkların üzerine bırakıp gülümsedim. "Düşünüyorum anneciğim, eğer evlenirsem Mardin'e gideceğim. Sizden uzak olmak nasıl olacak bilmiyorum."

Derin bir iç çekişle bana döndü. Gözleri üzgündü. Konuşmasa da çok şey anlatıyordu aslında kahverengi gözleri.

"Ben seni okula gönderdiğim zaman özlüyorum. Sen benim henüz büyümemiş küçük kızımsın. Evlenip uzaklara gidersen çok üzülürüm. Düşünsene görmek istediğim zaman göremeyeceğim, sarılmak istediğim zaman sarılamayacağım, kokuna hasret kalacağım kızım. Bu bir anne için çok zor bir durum."

Gözlerim doldu. Domatesli ellerimi silmeden boynuna sarıldım. Gül kokulu annem benim. Onları her saniye, dakika özlerim. Bunca yıllık yaşantıdan uzaklaşmak her birimiz için zor olurdu. Kendimi geri çekip gülümsedim.

"Neyse ki henüz evlenmiyorum, değil mi?"

"Ah desen ki, ben vazgeçtim, mahalledeki çocuklara şeker dağıtacağım kızım."

"Deme böyle annem."

Oflayıp, "Peki peki" dedi. "Hadi sofrayı hazırla, baban gelir şimdi. Ablan yine geç gelecekmiş."

"Neden acaba?"

"Bilmiyorum kızım bu aralar hep geç gelir **oldu.** Yakında kokusu çıkar."

Nedense bu geç gelmelerin Selim abiyle ilgili olduğunu biliyordum. Anneme, ablam bir şey anlatmadan söylemek istemiyordum. Gerçi benim söylememe de gerek yoktu, annem anlıyordu. Ellerimi çeşmede yıkayıp elbeziyle kuruladıktan sonra tabakları masaya taşıdım. Masayı hazırlarken babam eve geldi. Sohbet ederek yemeğimizi yedikten sonra odama geçtim.

Telefonu alıp Talha'nın sosyal medyadaki fotoğraflarını inceledim. Bir insan bir fotoğrafında gülmez mi? Adam hep asık yüzlü. Arada bir dalga geçer gibi gülümsemeleri olsa

da normal biri gibi gülerken görmemiştim. Hoş nasıl görecektim? Adamı daha yeni tanıyordum. Bugün onun en sert hâliyle tanıştım. Korkutucuydu. Bacaklarımı karnıma çekip alnımı dizlerime koydum. Yarından sonra ne olacaktı deli gibi merak ediyordum. Okula mı gidecektik, ya da polise mi? Hiçbir fikrim yoktu. O pisliğin bizi görünce vereceği tepkiyi de merak ediyordum. Beni tehdit ederken, üstüme sadırken surat ifadesi zevk alıyor gibiydi. Açıkçası dayak yemesi hoşuma giderdi. Bana yaptıklarının cezasını birazda şiddet çözse sorun olmazdı. Sonra hapishaneyi boyladı mı döktüğüm gözyaşların hesabını sormuş olurdum. Odanın kapısı bir anda açılınca yerimden sıçrayıp refleksle bağırdım. Neşe abla kahkaha atıp içeriden, "Ne oluyor?" diyen babama, "Bir şey yok Ali amca," diye bağırdı. Odanın kapısını kapatıp içeri girdiğinde yatağın üzerindeki yastığı yüzüne fırlattım.

"Ödümü patlattın."

"Hayırdır, kimi düşünüyordun da daldın böyle?"

"Hiç kimseyi düşünmüyordum ben. Sadece dalmıştım."

"Tabii canım, ben de Buğra'yı düşünmüyorum ama yedi yirmi dört aklımdan çıkmıyor."

Gülümseyip ayağa kalktım. Pencerenin önüne gidip camı açtım. Neşe abla da yanıma gelip karşı apartmanı izledi. Ne hikmetse Buğra abi de penceredeydi.

"Bu oda da şey odası oldu mübarek. Camdan cama sevgililerinizle konuşuyorsunuz."

"Buradan rahat görünüyor sevdiğim. Baksana şuna ne kadar tatlı."

Gözlerimi devirip, "Sen bakışmaya devam et," deyip tekrar yatağa uzandım. Talha'nın fotoğraflarına bakmaya devam ettim. Tek tek fotoğraflara bakarken yanlışlıkla beğendim. "Hiiii," diyerek beğeniyi geri çektim.

"Ne oldu kız?"

"Rezildim oldum rezil."

"Kız ne oldu diyorum?"

"Yanlışlıkla Talha'nın fotoğrafını beğendim."

Arkasını dönüp, "Aman ben de bir şey oldu sandım," dedi. "Adam yakında kocan olacak, ne olmuş beğendiysen?"

Ne demek ne olmuşsa, benim onu incelediğimi anlayacaktı. Acaba bildirim gitmiş miydi? Sonuçta hemen beğeniyi geri çektim. Umarım gitmemiştir. Eğer gitmişse kim bilir neler düşünüyordur? Tozpembe yastığıma yüzümü bastırıp ofladım. Keşke biraz daha dikkatli olsaydım. "Ben gidiyorum Azra." Yastığı hafif kaldırıp, "Neden?" dedim. Üstünü düzeltip gözleriyle dışarıyı gösterdi. Anladım, Buğra abiyle buluşacaktı. Onu geçirme zahmetinde bulunmadan utanmaya kaldığım yerden devam ettim. Aman ne olacak ki? Sonuçta merak edip bakmış olabilirim, azıcık bakarken yanlışlıkla beğenmiş de olabilirim. Hayır, neden beş dakikadır kötü bir şey yapmış gibi hissediyordum ki? Benim rahat olmam lazımdı. Sırrımı bilen tek kişi oydu. Ondan çekinmemem gerekirken, bir fotoğraf beğendim diye şekilden şekle girdim. Yastığı yatağın ortasına atıp telefonumu aldım. Tekrar sayfasına girip fotoğraflarına bakmaya devam ettim. Beş bin takipçisi vardı. En fazla da elli fotoğrafı vardı. Onlarda da genellikle yüzü kapalıydı. Nadir tek tük yüzü açık fotoğrafı vardı. Sanki bu fotoğrafları o değil de başkası yüklemiş gibiydi. Dağların tepesinde, elinde tüfeğiyle boşluğa bakar gibi selam vermişti. Altına yazdığı şiir dikkatimi çekti.

Ey adımı adı misali taşa yazan usta
Yalnızlığımı da yazsaydın ya
Başımın tacında duran zamana...
Ayaklarımın ucundan akan zamana...
Bir de geçmiş ve şimdi ve gelecek zamana...
Refik Durbaş.

Onu seven dostları, ailesi, arkadaşları varken neden bu kadar kendini yalnız, mutsuz hissediyor anlamıyordum. Her ne kadar onu tanımıyor olsam da az çok gözlemlediğim kadarıyla çevresi tarafından sevilen biriydi. Onu içine kapatacak kadar ne yaralamış olabilirdi bilmek isterdim.

Odanın kapısı açılınca içeri giren ablama kaşlarımı havaya kaldırarak baktım. Gülüyordu, hem de otuz iki dişini göstererek. Yanağımı öpüp dolabına doğru yürüdü. Kesin bir şey olmuştu yoksa bu kadar gülmezdi.

"Öyle bakma bir şey olmadı. Sadece çok mutluyum."

Tabii tabii der gibi başımı sallayıp telefona bakmaya devam ettim. Üzerini değiştirip yanıma oturdu. Telefonun ekranında Talha'nın fotoğrafını görünce, "Hımm," deyip elini aldı.

"Talha'nın fotoğraflarına bakıyorsun demek?"

"Gördüğün gibi."

Yanıma uzanıp sarıldı. "Onun yaralı bir adam olduğunu biliyor musun, Azra?"

"Tahmin ediyorum."

"Annesi, babasını aldatıp evden gitmiş, Demet Hanım üvey annesi."

Ellerimi yatağın yumuşak yüzeyine bastırıp kendimi geri çektim. Sırtım yatağın başlığına değince, şok olmuş hâlimden çıktım. Aklıma her şey gelmişti ama bu olanlar gelmemişti. Demet teyzenin öz annesi olmadığını biliyordum ama kendi annesinin ona kötü davrandığı aklıma gelmezdi.

"Küçükken hep dövüyormuş onu. Zor bir çocukluk geçirmiş. Bak Azra, bu adamla evlenirsen lütfen bize davrandığın gibi davranma. Şimdi verdiğin fevri kararları onunla evlendikten sonra verme. Kendini hiçbir zaman ezdirme. Ayakların üzerinde güçlü bir kadın olarak dur ama onu da ezme."

Sert bakmasının, sürekli kaşları çatılı durmasının sebebi buydu demek ki. O yaralı bir adamdı. Benden başka kimseye güvenme derken aslında sana güvenmek istiyorum diyordu. Gözleri durgunlaşmıştı o an. Onun için en önemli şey güvendi. Eğer güven olmazsa canı yandığı kadar can yakardı. Ablam yanımdan kalkıp pencereye gidince yazdığı şiiri tekrar okudum. Yalnız hissediyordu. Ne kadar onu seven insanlar olsa da içinde annesine dair bir özlem vardı. Belki belli etmiyor ama sert yapısının bundan olduğuna emindim.

* * *

Gece gündüz hayatımda olan olayları düşünmekle geçiyordu zaman. Ne yapacağımı ne karar vereceğimi bilmiyordum. Sürekli çelişkiye düşüyordum. Hayatım üzerine büyük bir kumar oynuyordum sonuçlarının ne olduğunu bilmeden. Ya yaralanacaktım ya da güçlü olacaktım.

Bu akşam Talhaların evine gidecektik. İki gündür ne arama ne de mesaj vardı. Profesöre ne yapacağını düşünmekten başıma ağrılar saplanıyordu. Korku ve telaştan evin içinde tur atıyordum sürekli. Babam dalgın hâlimi fark edip, ne olduğunu sorduğunda her defasında bir şey yok diyerek geçiştiriyordum. Bu gece o eve gittiğimde neler olacağını düşünmüyordum. Yarın sabah olduğunda olacaklara beynimi yoruyordum. Bir cinayet işlenir miydi? Tüylerim diken diken oldu. Kazağımın üstünden kollarımı sıvazlayıp dolabımın karşısına geçtim. Askıdan aldığım etek kısmı pileli olan gri elbisemi üzerime tuttum. Akşam için uygundu. Elbiseyi üzerime geçirip dalgalı saçlarıma maşayla hafif şekil verdim. Son olarak dudaklarıma parlatıcı sürdüm. Kirpiklerim gür durduğu için rimel sürmeme gerek yoktu. Ablam odaya girince beni inceleyip gülümsedi. "Güzel olmuşsun meleğim." Derin nefes alıp verdi. Ellerini birbirine birleştirip yürümeye başladı. Yine nasihat verecekti.

"Bak güzelim."

Kendimi tutamayıp kahkaha atmaya başlayınca o da gülmeye başladı. "Ay ne yapayım ya dilimde tüh bitti küçüksün demekten. Sen de beni hiç anlamıyorsun. Ne olur evlenmesen."

Yanaklarını öpüp, "Hazırlan abla" dedim. "Selim eniştem bekliyordur."

Parmağını dudağıma bastırıp, "Şşt," yaptı. "Babam duyar." Başımı aşağı yukarı sallayıp avucuna bulaşan parlatıcı rujuma baktım. Oflayıp tekrar sürdüm. Dün akşamdan beri Selim abiyle sevgili olduğu için içi içine sığmıyordu. Sürekli

gülümseyerek etrafta geziyordu. Umarım mutlu olurlardı. Yatağın üzerinden siyah kaşe kabanımı alıp salona geçtim. Babamlar aşağı inmiş annem montunu giyiyordu. Yanına gidip eğildim. Dizlerine gelen montunun fermuarını yukarı çekip kumral saçlarını montunun dışına çıkardım.

"Çok güzelsiniz Ayşem Hanım."

"Baban âşık olur mu bana?"

"O sana hep âşık gül kokulum."

Yanaklarımı öptü. Dolan gözlerini saklamadan iç çekti.

"Kıyamıyorum seni vermeye, düşünsene şimdi böyleyim isteme olsa ne hâle gelirim. O gül kokunu başkasıyla paylaşmak, benden başka birine anne demen içimdeki kıskanç Ayşem'i tetikliyor. Baban her zaman; Azra senin gibi der. Bakışı, kokusu, duruşu aynı sen der. Sen evde yokken ona bakar, o yokken sana bakıp özlemimi gideririm der. Bakma böyle sakin durduğumuza ikimizin içi yanıyor. Sen bizim küçük kızımızsın, hep de öyle kalacaksın."

Yanaklarıma bulaşan yaşları silip boynuna sarıldım. Onlar sahip olduğum en güzel varlıklardı. Her zaman sıcak bir aileydik biz ve her zaman da öyle kalmaya devam edecektik. Evlensem de bu değişmeyecekti. Ne kadar mesafe uzak olsa da özlediğim an yanlarına gelecektim.

"Abla hadi..."

Yoldan bağıran dayıma annemle beraber gülümseyip, "İnsek iyi olur," dedim. O da başını sallayıp ablama seslendi. Ablam da odasından çıkınca topuklu siyah botlarını giyip evden çıktık. Merdivenleri inmeye başlayınca iki gündür olmayan heyecanım nüksetmişti. Sanki göğsümde kuş vardı, kanatlarını çırptıkça midem alt üst oluyordu. Dışarı çıktığımızda kabanımın önünü kapatıp soğuktan korunmaya çalıştım. Çoğu kişi arabalara binmişti. Neredeyse bütün aile gidiyorduk. Biz Selim abinin arabasıyla gideceğimiz için kaldırımdan inip ablamla beraber arabaya doğru yürüdük. Ablam, Selim abiyi görünce elimi tutup derin nefes aldı. Bir de ben âşık değilim diyordu. Yoğun bakımdan çıktığı gün

hastaneye nasıl gideceğini bilememişti.

"Hadi kızlar."

Annemin uyarısıyla sırayla arabaya bindik. Babam ön tarafta Selim abinin yanında otururken annem, ben, ablam arkada oturuyorduk. Ablam Selim abiyle babam aynı arabada olduğu için heyecanlanırken, ben oraya gidince neler olacaklarını düşünmeye başladım. Umarım güzel geçerdi bu gece. Yarın olacakları eve gelince düşünecektim. Henüz gece başlamadan başımı ağrıtmaya gerek yoktu.

Sessiz geçen yolculuğumuzun ardından lüks evlerin olduğu mahalleye girdik. Karşılıklı villa tarzı evler vardı. Kimi beyaz kimi ise gri, kahverengiydi. Dışarıdan bakıldığında muhteşem gözüken evlerdi. Duvarların kenarlarında küçük küçük gece lambalarıyla ışıklandırmışlardı. Selim abi arabayı durdurup, "Geldik," dedi. Heyecandan ellerim titremeye başladı. Hangi ev olduğunu anlamak için etrafa bakındığımda onu gördüm. Kahverengi villanın büyük kapısından babasıyla beraber bahçeye çıktı. Kendinden taviz vermeyen duruşuyla bize doğru yürümeye başladı. Giydiği açık gri gömlek bedeninin üzerinde ikinci deri gibi duruyordu. Aynı zamanda üstündeki gömleğin tonunun koyu renginde pantolon giymişti. Onu incelerken kendi giydiğim elbise geldi aklıma. Bu akşam sanki ayarlamış gibi uyumlu giyinmiştik. Elbisem gömleğiyle aynı renkteydi. Babamın elini öpüp alnına koyduğunda hafif tebessüm etti. Babam ise koluna sağ olasın der gibi dokundu.

Herkes bahçeye girince en son ablam, ben, Neşe abla kaldı dışarıda. Gözlerini bize çevirip, "Hoş geldiniz," dedi. Neşe abla, "Hoş bulduk," diyerek elimden tuttuğu gibi içeri soktu beni. "Kız adamla aynı giyinmişsin. Anlaştınız mı yoksa?"

Kısık sesle konuştuğunu sanan Neşe ablanın kolunu çimdikleyip, "Lütfen sessiz konuş," dedim. "Sadece tesadüf, anlaşmadık biz."

Neşe abla, "Hıı," deyip evin içine girdi. Derin nefes alıp kapıdan içeri adım attığımda yoğun ışık gözümü aldı. Bizim

holün büyüklüğünde bir hol vardı. Ve bu büyük holü aydınlatmak için tavana takılmış kocaman avize. Gözlerimi alan beyaz ışığa bakmamak için eğilip botlarımı çıkardım. Benim ve ablamın yaşlarında üç tane kız gülümseyip bana sarıldılar. İkisi Selim ağabeyin kardeşiydi, diğerini tanımıyordum. Çıkardığım kabanımı alıp sımsıkı sarıldı bana.

"Ben Güneş, Talha'nın kardeşiyim. Sizin eve gelemedim o gün kusura bakma." Gülümseyip, "Önemli değil" dedim.

Babamlar salona geçince ben de kızlarla beraber peşlerinden yürüdüm. Etrafa bakmadan pencere kenarında bulunan altın rengi sandalyelere doğru adım attım. Eteğimin açılmamasına dikkat ederek sandalyeye oturdum. Yanımda oturan Neşe abla, ablama bir şeyler söylerken gözlerimi bana bakan kadınlara çevirdim. Hepsi güler yüzleriyle beni inceliyorlardı. Yanaklarımı sıcak basmıştı. Gülümseyip başımı dizlerime eğdim. Toplum içinde biri bana bakınca hem geriliyor hem de utanıyordum. Erkekler kendi aralarında muhabbete dalmışken, onlar maşallah maşallah deyip duruyorlardı. Kalçamın yanında Neşe ablanın elini hissedince ona bakıp, "Ne yapıyorsun?" dedim sessizce.

"Nazar olma diye kaşıyorum."

Gülmem gelince dilimin ucunu ısırdım. Olur olmadık yerde kahkaha attıracaktı bana. Kalabalığın içinde kahkaha atsam eve gidince babam ne derdi acaba? Gülmeme kızmazdı, o da gülerdi. Nefesimi içime çekip her hâlinden bana hitap etmeyen evi incelemeye başladım. Salonun ortasında krem rengi Osmanlı tarzı koltuk takımı vardı. Koltuğun başları o kadar büyüktü ki oturanların sadece saçları görünüyordu. Sağ duvar kenarında koltukla uyumlu gümüşlük vardı. Krem rengi, kenarları altın desenliydi. Sol tarafta ise duvara montelenmiş kocaman plazma televizyon vardı. Bunların gözlerimi bozuktu, ben bu kadar büyük televizyondan film izlesem gözlerim bozulurdu. Televizyonu incelerken gözüm Selim abinin yanında oturan Talha'ya kaydı. Elleri dizlerinde saygılı bir şekilde oturuyordu. Gözlerini bizim tarafa çevirmiyordu. Öylece babam ve diğerlerini dinliyordu. Babası;

babama, "Buyurun yemeğe," deyince bakışlarımı çektim ondan. Oturanlar ayaklanıp yemek odasına gitmeye başlayınca salonda ben, Neşe abla ve ablam kalmıştık. Neşe abla evden bahsederken boş salona rahat rahat göz gezdirdim. Eğer biz evlenirsek kesinlikle Demet teyzeyi eşyalarıma karıştırmazdım. Bu mobilyalar göz yoruyordu. Ablam ve Neşe abla Selim abiyle konuşurken yanlarına yaklaştım.

"Hadi içeri geçelim."

Ablama hak verdim. Biz salondan çıkacağımız zaman Talha salona gelip, "Gelsenize" dedi. Gözlerini üzerimde gezdirip kendi üzerine baktı. Sanırım yeni fark ediyordu uyumlu giyindiğimizi.

"Bizi mi özledin kardeşim?"

"Çok... Hadi içeri gelin."

Ablamlar kapıdan çıkıp yemek odasına giderken en son ben kaldım. Kapıdan geçeceğim zaman kolumu tuttu. Tedirgin olup yüzüne baktım.

"Fırsat bulabilirsen yukarı çık."

"Neden?"

"Odamı gösteririm."

"Ne?"

Omzunu silkip yürümem için gözleriyle yemek odasını işaret etti. Sapık mı bu? Hızlı hızlı önden yürüyüp yemek odasına girdim. Ablamın karşısındaki boş sandalyeye oturdum.

Delimi ne? Odasını gösterecekmiş. Dalga geçtiğini anlasam da böyle şeyler yapmaması konusunda uyaracaktım onu. Üst kata da çıkmayacaktım. Büyük bir ihtimal yarın hakkında konuşacaktı.

Önüme konulan mercimek çorbasıyla daldığım düşüncelerden çıktım. Çorbamı içerken ara ara gözüm ona kaysa da kendimi frenleyip önüme dönüyordum. Ona baktığımı gören olsa benimle dalga geçerlerdi.

"Okuyor musun Azra?"

Yanımda oturan Selim ağabeyin ikizi Tuana ablaya dön-
düm. "Hayır," dedim. Kaşlarını çattı. Kristal bardaktan su-
yunu içip ağır bir şekilde masanın üzerine bıraktı.

"Neden okumuyorsun? Henüz genceciksin, duyduğum kadarıyla tıp okuyormuşsun."

Ses tonu huzursuz etmişti beni. Talha ona bir şey mi söyle-
di acaba. "Dün akşam Talha'yla konuştum." Söylemişti. Bana güven demişti. Nasıl anlatırdı başkasına? Gözlerim sinirden döndü. Geniş masanın çaprazında kalıyordu. Hissettiğim öf-
keyle çatalı suratına atasım geldi.

"Neden Talha'ya sinirli bakıyorsun?"

Bakışlarımı Talha'dan çekip yanımda oturan kıza çevir-
dim. "Şey, ne söyledi size?"

Etini ağır bir şekilde çiğneyip yuttuktan sonra kolasından bir yudum aldı. Bana doğru yaklaşıp, "Eğer sizin iş olursa seni okutacakmış. Mesleğini yapmanı istiyor." dedi kısık ses-
le.

"Nasıl?"

"Kışın okuluna devam edersin, yazın tatil olunca Mar-
din'e onun yanına gidersin. Bana dün akşam öyle dedi. Onun geleceğini elinden alamam dedi. İkimizin adı bir kere anıldı o istemezse bırakan taraf ben olmam dedi."

Az önce onu suçlayarak günahını almıştım. O sandığım-
dan da iyi biriydi. Eğer o pislik hapishaneyi boylarsa okula kaldığım yerden devam ederdim. Onu yarı yolda da bırak-
mazdım. Dediği gibi kışın okula gider yazın onun yanına Mardin'e giderdim. İçimi huzur kaplamıştı. Korkum, endi-
şem azalmıştı. O iyi biriydi. Beni düşünüyordu. Normalde beni ilgilendirmiyor deyip alıp beni götürebilirdi. Sonuçta beni istedikleri zaman eve gelmelerini biz istemiştik. Babam duysa onun düşüncelerini nasıl hissederdi kim bilir? Eminim mutluluktan havalara uçardı.

Huzurla yemeklerimizi yedikten sonra erkekler salona geçtiler. Biz de kızlarla beraber masayı topladık. Ablamlar salona geçerken ben Güneş'le birlikte bulaşıkları makinaya

diziyordum. Her ne kadar bana iş yaptırmak istemeseler de içeride oturmanın ayıp olacağını düşündüğüm için ona yar-
dım ediyordum. Açıkçası onunla kafalarımız uyuşmuştu. Mutfağa girdiğimden beri sürekli gülüyorduk. Bilgisayar programcılığı okuyordu. Tam bir feminist. Bir ara sessizce evlenme diye kulağıma fısıldadı. Ağabeyinin çok kıskanç ol-
duğunu, giyimlerine karıştığı için sürekli tartıştıklarını söy-
ledi.

Benim kıyafetlerime karışamazdı. Babam bir kere bile bu konuda evdeki üç kadını uyarmamıştı. Kendinize ne yakışı-
yorsa onu giyin, nasıl mutlu oluyorsanız ona göre yaşayın demişti. Anneme iki çocuk annesisin kapan dediklerinde, kızardı. Güçsüz bir kadın görmektense güçlü kadın görme-
yi tercih ediyordu babam. Her kadın kendi kararlarını ken-
di versin istiyordu. Annem kapanacağım dese tamam derdi ama başkası istiyor diye de izin vermezdi. Onun gibi özgür-
lüğe düşkün bir babanın kızıydım ben. Kocama yaşantımı kısıtlatamazdım.

Mutfakta işlerimiz bitince, masanın üzerinde duran süra-
hiden bardağa su doldurdum. İçeceğim zaman bardak elim-
den alındı. Başımı yan tarafımda duran adama çevirdim. Resmen suyumu içti.

"Sağ olasın. Ölmüşlerin ruhuna gitsin."

Şu yaptığı harekete laf söylerdim ama benim için düşün-
dükleri yüzünden susup, "Afiyet olsun," dedim sadece. Göz-
lerini kız kardeşine çevirdi. "Güneş iki dakika bize müsaade verir misin güzelim?"

Hayatta onunla yalnız kalamazdım. Babam görse utanır-
dım. Güneş, "Kapının önündeyim," deyip mutfaktan çıktı. Onunla dört duvar arasında yalnız kaldığım için gerildim. Karşıma geçince gözlerim göğüs kaslarına takıldı. Gömleği-
nin altından belli olan gergin tenine gözüm takıldıkça yanak-
larım kızardı. Başımı ağır ağır kaldırıp yüzüne baktım.

"Odama gelmedin ben de burada konuşalım istedim."

Gözlerimi kocaman açarak parmağımı ona uzattım. "Ne-

den odana geleyim ben senin? Babam burada yalnız olduğu-muzu görse kızar."

"Sessiz konuş, dışarıda bekleyenler var merak etme. Ayrı-ca seni yemeyeceğim gözlerini kocaman açıp durma."

Yutkunup geri adım attım. Derin nefes alıp ellerini pan-tolonun cebine soktu. "Yarın sabah sekizde evden çıkabilir misin?"

Bir anlık aklımdan çıkmıştı. Yarın ceza günüydü. Başımı sallayıp, "Çıkarım," dedim.

"Evden çıkmadan önce mutlaka beni ara. Ben senin ar-kandan geliyor olacağım. Hava karanlık oluyor, parkın oraya gelince de birlikte gideceğiz."

"Okula mı?"

Sinsi bir şekilde güldü. "Daha güzel bir yere gideceğiz. Unutma yarın erken kalkıyorsun."

"Tamam."

İçime yerleşen endişeyle salona geçtim. Herkes muhab-beti koyulaştırmış, gülüşerek sohbet ediyorlardı. Gitme vak-ti gelince babam izin isteyip ayağa kalktı. Talha'nın babası cuma günü size konuşmaya gelmek istiyoruz deyince babam buyurun demişti. Demet teyze ve diğerlerine sarılıp evden çıktım. Arabalara bininceye kadar bizi yolcu ettiler. Güneş sürekli el sallıyordu. Gülümseyerek ona el salladım. Selim abi arabayı çalıştırınca evin önünden ayrıldık. Arabanın için-de konuşmasak da eve gidince babam kesin beni karşısına alacaktı.

Düşündüğüm gibi de olmuştu. Mahalleye gelince Sevim teyzeler ve Selim abiler evlerine giderken, ailemle birlikte bize geçmiştik. Babam iki dedemin ve diğerlerinin karşısın-da, "Kızım bu adamla evlenmek istiyor musun?" diye sor-muştu. "Evet," demiştim. Onun dediği gibi adımız yan yana anılmıştı ilk bırakan ben olmazdım. Babam üzgün bir hâlde peki demiş susmuştu. Ablamla beraber odaya girdiğimde üzerimi çıkarıp direkt yatağa yattım. Yorgunluktan gözlerim uykuya yenik düşmüştü.

Sabah yedide uyanan ablamla beraber ben de uyandım. Erken kalktığım için şaşırsa da bir şey demedi. O hızlıca üze-rini giyinip evden çıkmıştı. Sanırım Selim abiyle gidecekti. Yüzümü lavaboda yıkadıktan sonra dolaptan kot pantolo-num ve beyaz tüylü kazağımı aldım. Dışarıda yağmur yağı-yordu. Saçlarımı tarayıp salık bırakınca komodinin üzerin-den telefonumu aldım.

-Uyandın mı? Yazan bir adet mesaj... İnsan bir günaydın der. -Evet, yazıp kalçama kadar gelen lacivert şişme montu-mu giyindim. Telefonum titreyince parmağımla ekranı açıp, yazdığı mesajı uykulu gözlerle okudum.

-Sizin evin yan tarafındayım.

Saat yedi buçuktu, bu adam kaçta gelmişti buraya? Tele-fonumu sırt çantama atıp odadan çıktım. Annem yeni uyan-mış, odasından çıkıyordu. Beni görünce olduğu yerde durup, "Hayırdır kızım?" dedi.

"Okuldan bir arkadaşım kahvaltıya çağırdı anne. Yanına gidiyordum, bir sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz. Ben söylemeyince şaşırdım. Paran var mı?"

"Var anneciğim. Hadi ben çıktım."

"Dikkat et kendine kızım."

Gülümseyip çizmelerimi giydim. Şemsiyemi alıp evden çıktım. Yağmurda daha fazla ıslanmaması için merdivenleri ikişer ikişer indim. Demir kapıyı açtığımda sabahın ayazıy-la karşılaştım. Donacaktım bu havada. Şemsiyeyi açıp yağan yağmurun altında koşarak parka doğru yürüdüm. Acaba ge-liyor mudur?

Arabası dünkü yerdeydi. Yanına gidince kapının kilidi açıldı. Arkamı döndüğümde, "Binsene," dedi. Sesi de çıkmı-yor. Sessiz sedasız geliyor. Şemsiyeyi kapatıp arabanın kol-tuğuna yayıldım. O da yerini alınca klimayı açtı.

"Sana evden çıkarken haber ver demiştim."

"Evimizin yanında olduğun için beni göreceğini tahmin

ettim."

"Aman iyi ettin."

"Sabah sabah neden bağırıyorsun?"

"Sen neden bağırtıyorsun?"

Kaşlarımı çatıp başımı camdan dışarı çevirdim. Okulda ne olacağını düşünürken bir de onunla tartışamazdım. Neler olacaktı çok merak ediyordum. Umarım o pislik hak ettiği cezayı alırdı.

"Kemerini tak."

Kemerimi takıp şiddetlenen yağmura endişeyle baktım. Arabanın önü gözükmüyordu neredeyse. Silecekler yağan yağmurdan parçalanacak gibiydi. Hava tam aydınlanmadığı için gökte çakan şimşek etrafı aydınlatıyordu. Sırtımı koltuğa yaslayıp klimadan gelen sıcak hava yüzünden mayıştım. Gidinceye kadar gözlerimi dinlendirsem yeterdi.

"Azra. Azra geldik hadi uyan."

Başıma giren ağrıyla gözlerimi açmaya çalıştım. Biri omuzlarımdan tutmuş beni sarsıyordu. Üzerime biri çıkıyor düşüncesiyle çığlık atıp gözlerimi açtım. Bacaklarımı karnıma çekip ellerimle omzumu tutan kişiye vuruyordum.

"Benim, Azra sakin ol."

Başımı hızlı bir şekilde geri çektiğimde cama çarptım. Gözlerim tamamen açıldığında beni tutan kişinin Talha olduğunu gördüm. Korkudan ne yapacağımı bilemedim. Ne ara dalmışım ben? Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Endişeyle saçlarımı yüzümden çekip, "İyi misin?" dedi. İyi değildim. Nasıl olurda kendimden geçecek kadar uyurum. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Arka koltuktan pet şişede olan suyu uzatıp, "İç," dedi gözlerini yumup. Onu da telaşlandırmıştım. Suyu içip derin derin nefes aldım. "Özür dilerim içim geçmiş, sen omuzlarımı sarsınca korktum. Başkası sandım."

Büyük elini yanağıma bastırdı. "Sana benden başka kimse dokunamaz bundan sonra. Seni bu hâle getiren şerefsizin cezasını verirken beni izlemek ister misin?" Yanağımda olan elini görmezden gelip gözlerimi dışarı çevirdim. Burası okul değildi. Burası ormanın içiydi. Korkuyla gözlerimi açıp, "Neredeyiz?" dedim. "Cezamızı keseceğimiz yerde." Sesi az önceki gibi yumuşak değildi. Sadist gibi konuşmaya başlamıştı tekrardan. "Hadi oyalanmadan bizi bekleyenin yanına gidelim."

Neler oluyordu? Okulda vermeyecek miydi cezasını? Onu polise şikâyet edecektik. Üzerindeki montu ve siyah boğazlı kazağı çıkardı. Kemerimi çıkarıp kapıyı açmak için kolunu tuttum. Neden soyunuyordu? Arabanın kapısını açıp, üst bedeni çıplak bir şekilde deli gibi yağan yağmurun altına attı kendini. Arabanın etrafında dönüp kapımı açtı.

"Korkuyor musun Azra? Korkuyorsan burada oturup bekle. İçeride göreceklerini miden kaldırmaz."

Hızla çıplak kollarına yapıştım. "Yalvarırım kötü bir şey yapma. Polise gidip şikâyetçi olalım."

"O pislik yaptıkların cezasını çekecek. Geliyor musun?"

Onu engellemek için arabadan indim. Arka koltuktan şemsiyeyi alıp başıma tuttu. Ormanın ortasındaydık, kimseler yoktu.

"Biraz yürüyeceğiz."

Başımı sallayıp onun tenine değen bedenimi umursamadan çamurlu toprakta yürüdüm. Bastığım her yer vıcık vıcıktı. Çizmelerim çamura saplanmıştı resmen. Soğuktu, insanın dişlerini titretecek kadar soğuktu. O hiç üşümüyormuş gibi adım atıyordu. Her ne kadar benim küçük şemsiyemin altında olsa da bedeni ıslanmıştı.

"Belime sarıl."

"Ne?"

Gözlerini devirip elimi beline doladı. Kolunu omzumun etrafında dolayıp beni koltuk altına doğru sıkı sıkı bastırdı. Şu an deli gibi korksam da onun bedenine değen yanağım kalbimi deli gibi attırmıştı. İçimden sıcak bir sıvı akar gibi

olmuştu. Teni ıslanmasına rağmen sıcaktı.

"Sağlam bas yere ve dikkatli yürü." Rampa aşağı inmemiz gerekiyordu. Çukur gibi büyük bir deliğin içinde eski bir kulübe vardı. Bunu buraya kim yapmıştı? O adam burada mıydı?

Beni sıkı tutarak aşağı doğru kaymaya başladık. Çamur yürümemizi zorlaştırıyordu. Yanında ben olmasam koşarak inerdi. Beni bedenine bastırdığı için adımlarını sağlam atıyordu. Sonunda aşağı indiğimizde eski kulübeye doğru yürüdük. Kırık demir kapının içine gireceğimiz zaman durdu. Bana dönüp, "Hak ettiği cezayı alacak," dedi.

Şu an içeride o vardı. Nasıl bir hâlde olduğunu merak ediyordum. Buraya nasıl getirmişti onu? Başımı sallayıp arkasından içeri girdim. Burnuma yoğun rutubet kokusu geldi. Arkasından yürüdüğüm için etrafı fazla göremesem de pis bir yerdeydik. Duvar kenarlarında lağım fareleri dolaşıyordu. İrkildim. Kulağıma inleme sesi gelince gözlerimi kocaman açtım. Arkasından hafif yan tarafa kaydım. Olduğum yerde durup karşımdaki manzaraya gözlerim açık bakakaldım. Nefesim kesiliyordu. Elimi boğazıma bastırıp bir adım geri attım. Bana saldıran adam çıplak bir şekilde sandalyeye bağlanmıştı. Yüzü kanlar içindeydi. Ona ne yapmıştı böyle? Bana doğru dönüp, "Gel," dedi. Gidemedim.

"Gel güzelim."

Dudaklarımı ısırıp başımı iki yana salladım. Bakamazdım yüzüne.

"Azra buraya gel!"

Bağırışından korkup yavaş adımlarla yanına yürüdüm. O pisliğe bakmak istemiyordum. Eliyle inleyen pisliği gösterip, "İlk önce nerene dokundu?" dedi.

"Talha."

"Hadi söyle. Ona olan öfkem çok fazla, anlat bana onu paramparça yapayım."

"Talha lütfen yapma. Polise gidelim."

"Gideceğiz ama önce biz ceza vereceğiz."

Yana düşen şemsiyeyi kaldırıp başıma tuttu. "İleride izle."

"Yap-"

"Hadi Azra!"

Duvar kenarına doğru yürüyüp sırtımı su akan duvara yasladım. Arka cebinden bıçak çıkardı. Elimi ağzıma bastırdım. "Söyle bakayım, ben sana ne yapayım şimdi?" Dizlerinin üzerine çömeldi. Bıçağını parmakları arasında döndürüp adamın bacağına sürttü. Korkudan çığlık atmaya başlayan adam, "Yapma, etme," diye yalvarmaya başladı. O gün benim ona söylediklerimi o şimdi karşısındaki ondan güçlü olan adama söylüyordu.

"Sen Azra'ya, Nur'a, Selin'e, Meryem'e, Şule'ye kıydın ama. Onlar sana; yapma, etme dediklerinde sen acımadan onları taciz ettin. Üstelik birine tecavüz ettin."

Duvara sürtünerek aşağı kaydım. İnanamıyorum, o odanın içinde tecavüze uğrayan biri vardı. Ellerimi kulaklarıma bastırıp gözlerimi kapadım. Birine tecavüz etmişti. O kurtulamamıştı.

"Sen gencecik kızların tenlerine dokundun. Hem de rızaları yokken. Üstüne de onları tehdit ettin. Koskoca fakültede senin yaptığın pislikleri bir Allah'ın kulu duymadı. Bu nasıl adalet böyle? Hı, söyle bana sen hangi hakla okumaya gelen gencecik kızların hayatını çalarsın. Senin derini yüzüp köpeklere atacağım."

"Yapma yalvarırım yapma. Pişmanım bir daha olmayacak."

Talha, ruhsuz bir şekilde kahkaha atıp, elini çenesine bastırıp bana döndü.

"Duydun mu bir daha yapmayacakmış. Ben ona bir daha diye bir şans verir miyim Azra?"

Başımı iki yana salladım.

"Yere attığın şemsiyeyi al ve başına tut. Saçların ıslanmasın."

Korkuyla yerdeki şemsiyeyi alıp başıma tuttum. Gözlerini gözlerimden ayırmadan bıçağı pisliğin bacağına sürttü. Kopan çığlık feryatta gözlerimi kapadım. Sanki o bıçak benim tenime saplanıyor gibiydi. Bulunduğumuz kulübenin içinde pisliğin çığlık sesleri gök gürültüsüne eşlik ediyordu. "Yardım edin," diye bağırıyordu. Benim gibi. Duyan var mıydı? Yoktu.

Talha gözlerini karşısında ağlayan adama çevirdi. Elini havaya kaldırıp bıçağı sarkan etine yavaş yavaş sürtmeye başladı. Bu sefer daha fazla çığlık yayıldı ortama. Her bir çığlık benim içimde atıyordu.

Elinde zehirli bir mızrak vardı. Ete saplanan her bir darbede derinin arasından akan sıcakkan yere damlıyordu. Acıdan kısık kısık inlemesi canımı acıtmıyordu. Gözlerinin yuvasından çıkacak gibi büyümesi korkutmuyordu beni. Onu öldüresiye yaralayan Talha'ya dur diyemiyordum. Öldürecekti onu, gözlerimin önünde öldürecekti. Her yerini meyve soyar gibi kesmişti. Dizlerimin üzerine çöküp çığlık atarak ağladım. Kesmesini bitirmiş yumruklarını atıyordu suratına.

Küçük bir kız çocuğuydum ben dev bedenlerin arasında. Yaşadığım acıya inat, yine güçlü bir şekilde ayakta durmayı başaran bir kız çocuğuydum. Soğuk kulübenin içinde, üstü olmayan çatıdan akan yağmur damlası tenime değiyordu. Kırmızı şemsiyem ne kadar beni korumaya çalışsa da şiddetli yağan yağmur onun koruma kalkanını deliyordu. Şap, şap, tenime değen soğuk sular zayıf bedenimi titretiyordu. Ne zaman bitecekti bu işkence? Ne zaman son olacaktı? Sandalyeye bağlanmış pisliğin yüzüne her indirdiği darbede gözlerime bakan adam, ne zaman bitirecekti işini? Görmüyor muydu perişan hâlimi? Duvar kenarında sıçan gibi kıvrılmıştım vıcık vıcık ıslanan tenimle. Gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda yumruk yaptığı elini açıp ortada bulunan teneke kovanın içine daldırdı. Suyun içinde eline bulaşan pisliğin kanlarını temizledikten sonra güçlü adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Bitmiş miydi bu işkence? Cansız bedenden farkı olmayan pisliğin cezasını kesmiş miydi? Yere doğru eğilip beni kucağına aldı. Parmaklarımın arasındaki şemsiye sert zemini boyladı.

"Bitti mi?"

"Benim cezam bitti. Sıra senin ona vereceğin cezada küçüğüm."

Konuşmadan başımı göğsüne yasladım. Şimdi ne olacaktı hiçbir fikrim yoktu. Ona böyle davrandığımız için bizi suçlayacaklar mıydı, bilmiyordum. Tek bildiğim, bu rutubet ve kan kokan yerden çıkmak istememdi. Gözlerimin önünde vahşete tanık olmuştum. Kanım yavaş yavaş çekilmişti derimin altından. Hem acı çekmiş hem de çekmemiştim. O, yaptığının bedelini ödemişti. Bana ve diğerlerine acımasızca dokunduğu zaman hiçbirimizin gözünün yaşına bakmamıştı. Üstelik birimize tecavüz etmişti. O kızın ne hâlde olduğunu deli gibi merak ediyordum. Bu zaman kadar görevinin başında olan pislik onu da korkutmuştu. Eğer bu pislik rahat bir şekilde dolaşıyorsa etrafta, bizlerin korkuları yüzündendi.

Yanağıma değen sıcak tenden gelen kalp atışları, bana güç vermişti. Mesleğini tehlikeye atma boyutuna gelse bile benim ve diğerleri için intikam almıştı. Öfkesi geçmiş miydi? Asla! Hâlâ elimin değdiği omuzları gergindi. Başımı tenimden çekmek istediğim de beni göğsüne bastırıp, itiraz eder gibi dudaklarının arasından anlamadığım bir şeyler fısıldadı.

Şimdi ne olacaktı hiçbir şey bilmiyordum. Bu olayların üstü kapanamazdı. Benim yüzümden ceza alırsa yıkılırdım. Gözümden akan damla yağmurla beraber göğsüne değdiğinde sanki o gözyaşımı hissetmiş gibi yüzünü yüzüme eğdi. Kaşları ağlamamdan rahatsız olduğunu belli eder gibi çatılmıştı. Gözlerimi gözlerinden çekip başımı göğsüne yaslamaya devam ettim. Çamurlu rampayı çıkarken ayaklarını yere sert basıp beni içine katar gibi göğsüne sıkı sıkı bastırıyordu. Kokusu tenime karışmıştı ıssız bir ormanda.

"Bitti mi komutanım?"

Düzlük yere çıktığımızda gözlerimi hızla açıp yabancı döndüm. İri yarı beş adam bize bakıyordu. Bunlarda kimin

"Alın gerekeni yapın, ömür boyu hapis yatacak şerefsiz. Kızların hiçbirinin adı duyulmayacak. Sadece bu şerefsiz ve fakültenin adı duyulacak. Bütün iletişim araçlarını kullanacaksınız, bu şerefsizin yaptıklarını tüm Türkiye duyacak. Girdiği delikte de tek başına kalmayacak. En azılı suçluların yanına koysunlar."

"Emredersiniz Komutanım."

Esmer olan adam başını eğip yanında duran adamlara işaret verdi. Hepsi kulübeye doğru gitmeye başladılar. Buraya tek gelmemiştik. O bütün önlemi almıştı. Yaptığı her şeyden haberi olan birileri vardı. Ona sormak istediğim çok fazla soru vardı. Başımı göğsünden çekip yüzüne baktım. Elini tekrar başıma bastırarak göğsüne yasladı yanağımı.

"Herkes ait olduğu yerde olacak!"

YEDİNCİ BÖLÜM

Herkes ait olduğu yerde olacaktı. O pislik dört duvar arasında olacağı için bugüne kadar döktüğüm gözyaşlarımın bedelini ödemiştim. Çok sevdiğim defter, kalem, kitaplarımdan ayrı kaldığım zamanın acımasız günlerini bugün ödemiştim. Bitmişti! Ben bugün kolları arasında olduğum adamdan destek alıp acımı unutmuştum. Beni düşürmekten korkar gibi göğsüne bastıran adam, adaletin olduğunu göstermişti.

Boynuna ve omzuna sıçrayan koyu kırmızı kanlar yağmur damlası sayesinde göğsünden aşağı kayıyordu. Her ne kadar su kanı akıtsa da esmer teninde kanın koyu renginin izi kalıyordu. Omzunda olan elimi yavaşça çekip, hafif tüylü göğsünün üzerine koydum. Kan izlerini silmek için elimi göğsünün üzerinden aşağı yukarı gezdirdim. Boynundan aşağı akan buz gibi su elimin altına giriyordu. Avuç içime giren suyu tenine sürttükçe izler yok oluyordu. Onun temiz teni pisliğin kanından arınmıştı.

"Azra?"

"Hımm."

"Yapma."

Başımı geri çekip gerilen yüzüne baktım. Gözleri çok farklı bakıyordu. "Canını mı acıttım?"

Başını yana çevirip anlamadığım bir şeyler fısıldadı. Ne dediğini soracağım zaman beni yere indirdi. Arabanın yanına gelmiştik. Onun arabasının yanında iki araba vardı. Deminki adamlara aitti sanırım.

"Çok ıslandın, arabaya geç."

Başımı sallayıp ön kapıyı açtım. Koltuğa oturmadan önce sırılsıklam olan montumu çıkarıp arka koltuğa koydum. Üzerimdeki kazak birazda olsa idare ederdi beni. Ellerimi bacaklarımın arasına sokup onun arabaya binmesini bekledim.

Yağmur suyuyla kollarına bulaşan kanı siliyordu. Başka zaman olsa izlediğim vahşet, korkudan beni öldürürdü. Onun bir sadist olduğunu düşünüp arkama bakmadan kaçardım ama şimdi kaçmıyordum. Yaptıkları beni korkutsa da acımıyordum o pisliğe. Onun gibi pislikler ölmeyi hak ediyorlardı.

Bundan sonra ne olacaktı, hiçbir fikrim yoktu. Okula gidecek miydim? Hayatıma kaldığım yerden devam edecek miydim, merak ediyordum. O pislik hapishaneye girdiği için okuluma devam edebilirdim. Sonuçta onu orada görmeyecektim ama görüntüler, yaşanılan olaylar okula her adım attığımda gözlerimin önüne gelecekti. Arabanın kapısı açıldığında gözlerimi koltuğa oturan adama çevirdim. Başını bana çevirip koltuğun başlığında duran siyah boğazlı kazağını giydi. Kot pantolonu su gibiydi. Eminim ikimiz de hasta olacaktık. Arabayı çalıştırıp gözleriyle kemeri işaret etti. Oflayıp kemeri taktım. Başımı cama dayayıp ormandan çıkışımızı izledim. Kim bilir neredeydik?

"Azra."

"Hımm."

"Hımm ne kızım? Efendim desene."

Cama yaslı olan başımı kaldırma gereği duymadan, "Hımm," dedim tekrardan. Çok yorgundum az önce gözümün önünde biri doğranmıştı.

"Okula devam etmek istiyor musun?"

Bu soruyu soracağını tahmin ediyordum ama şimdi sorması açıkçası tuhafıma gitmişti. Sonuçta demin bir adamı meyve gibi soydu biraz olsun huzursuz olması gerekmiyor muydu? Başımı camdan çekip yan bir şekilde oturdum.

"Okula gitmek isterim ama evlilik olursa ne olacak?"

Parmaklarını direksiyona vurup nefesini dudakları arasından verdi. Soru onu huzursuz etmişti.

"Kışın okuluna devam edersin yazın benim yanıma gelirsin. Tabii baban seni bana verirse. Ben sana okuma diyemem, senin hayatın hakkında kararda veremem. Doktor olmak istediğini biliyorum o yüzden sana sormadan bir şey yaptım."

Kaşlarımı havaya kaldırıp, "Ne yaptın?" diye sordum meraklı çıkan sesimle.

"Bir arkadaştan ricada bulundum, sağ olsun kırmadı beni."

"Ne ricası?"

Lafı dolandırması sinir ediyordu beni. Dudağı kenara kıvrıldı. Sabırsız hâlim hoşuna gidiyormuş gibi parmaklarını direksiyona vuruyor, sanki yanından geçen arabadaki insanlar ona bir şey diyormuş gibi başını arabalara çeviriyordu. İşaret parmağımı omzuna dokundurup, "Konuşur musun?" dedim dişlerimin arasından. Kesinlikle karşısındaki insanı deli etmede üzerine yoktu.

"Kaydını başka okula aldırdım ama eylül ayına kadar beklemelisin. Dört aydır okula gitmediğin için derslerinden oldukça geri kalmışsın. Sınavlara da giremediğin için bu sene gitsen de senin için sıkıntı olur. Seneye baştan başlamak iyi olur."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Benim için hâlâ güzel işler yapıyordu. Gözlerim doldu. Başımı dizlerime çevirip sanki pantolonumda leke varmış gibi tırnağımla kotumun üzerindeki görünmeyen lekeyi kazıdım.

"Eğer tayinim başka bir yere çıkmazsa seni yanıma alırım. Mardin'de güzel okullar var. Sen burada ben orada zor olur."

Başımı sallayıp ellerime damlayan gözyaşlarımı pantolonuma sildim. İyi ki hayatıma girmiş diyeceğim biri olmuştu. Beni fazla tanımamasına rağmen, benim için günlerdir nelerle uğraşmıştı. Sert görüntüsünün ardındaki güzel kalbi bana gösterdiği için minnettardım ona. Tek başıma olsam hâlâ kendi içimde acı çekiyor olurdum, onun sayesinde huzura kavuşmuştum.

"Ağlıyor musun?"

Cevap vermedim. Konuşsam sesim boğuk çıkacaktı eminim. Boğazımda duran yumru konuşmamı bekliyordu. Du-

daklarım aralansa feryat figan edecekti. Sustum, sadece sustum.

"Hey."

Onun açısından bakıldığında nasıl görünüyordum hiçbir fikrim yoktu. Ses tonu şaşırmış gibiydi. Ağlamam tuhafına gitmişti. Araba durunca başımı dizlerimden kaldırıp dışarıya baktım. Yol kenarında durdurmuştu arabayı. Dizlerime peçete kutusunu bırakıp nefesini boğuluyormuş gibi dışarı verdi. Peçeteyle gözlerimi kurulayıp ona döndüm. Başını koltuğun başlığına yaslamış beni izliyordu gözlerini kırpmadan.

"Seni oraya getirmemem lazımdı, etkilendin"

Oradaki görüntü yüzünden bu hâlde olduğumu sanıyordu. Ağlamamı yanlış anlamıştı. Kemerimi çıkarıp koltuktan biraz ona doğru kaydım. Dizim bacağına çarpınca gözlerini dizlerime çevirip yine gözlerime baktı.

"Sen beni yanlış anladın. Ben, sen olmasaydın ne yapardım diye düşünüyordum. O kadar acı çekiyordum ki, o anların geçeceğine inanmıyordum. Sanıyordum ki o adam istediği gibi dolaşacak ben ise evimde acı çekeceğim. Sen iyi ki karşıma çıkmışsın, bana destek oldun."

Göğsünde bağlı olan kollarını çözüp yanağımdan akan yaşı eliyle sildi.

"Seni rüyamda gördüm."

Oturduğum yerde dikleştim. "Nasıl?" Elini geri çekip başını camdan dışarı çevirdi. Konuşmasını beklerken sessiz ortamda zaman geçmiyordu. Yüzüne bakmaya devam ederken bana döndü.

"Şimdi söylemeyeceğim."

"Neden?"

Güldü. İlk defa onun içten güldüğünü gördüm. Kalın dudakları iki yana kıvrıldı, inci gibi beyaz dişleri gözlerimin önüne serildi. Suratım şaşkınlıktan balık gibiydi eminim. Çünkü hâlâ gülerek bakıyordu. İşaret parmağını burnumun ucuna vurup, "Meraklı küçük kız seni," deyip burnumu sıktı.

"Yaa ne yapıyorsun?" Kafamı geri çekip kızgınca baktım.

"Bakma öyle çok korkuyorum."

"Kesin öyledir, söyler misin beni rüyanda nasıl gördün?"

Öne doğru eğilip yüzüme yaklaştı. "Çok farklı."

"Nasıl farklı?"

"Sen on sekiz yaşındasın değil mi?"

"On gün sonra on dokuz olacağım."

"Vay canına," deyip gözlerini kocaman açtı. "O zaman rüyamı anlatabilirim nasıl olsa koskoca on dokuz yaşındasın."

Yüzüme çarpan nefesi dudaklarımın arasından giriyor kalp atışlarımın düzenini bozuyordu. Bu adam benimle dalga geçiyordu. Kocaman gözleri ve açık ağzıyla sanki jetonumun ne zaman düşeceğini bekliyordu. Kaşlarımı çatıp omzuna vurdum. "Pislik." Kahkaha atarak geri çekildi. Resmen benimle dalga geçmişti. Salak gibi beni rüyanda nasıl gördün diye soruyorum. Utanmaz adam ne olacak. Omzumu silkip kemeri taktım. Gidinceye kadar konuşmayacağım onunla. Elini gözümün önünde sallayıp, "hey," dedi dalga geçen sesiyle. Bakmadım yüzüne bakmam da.

"Ohoo daha şimdiden trip yiyoruz. İlla anlatayım mı rüyanın ayrıntılarını?"

Hızla ona doğru dönüp, "Sussana," diye bağırdım. Dudaklarını kapatıp göz kırptı. Sinir bozucu. Az önce onun hakkında düşündüğüm güzel düşüncelerimin bir kısmını geri aldım. Şımarık ve ukala bir adam o.

Atışmamızın ardından sessiz bir şekilde yolculuğumuz devam etti. Sabah erkenden evden çıktığım için kahvaltı yapmamıştım. Karnım istemesem de gurulduyordu o da bu sesi duyuyor ve arada bir güler gibi sesler çıkarıyordu. Böyle bir durumda utanıp aman Allah'ım deyip tribe gireceğime inatla yüzüne bakıyordum. Acıkmışım burada insan simit ayran alır ama nerede, o anca karnımdan gelen sese gülsün. Hayır, nereye getirmişti beni hiç bilmiyorum, neredeyse yarım saat-

tir yoldayız bir türlü caddeye çıkamamıştık, ağaçlı yolda tek tük arabalarla gidiyorduk. Saate baktığımda on iki buçuktu. Birazdan annem arardı, ne zaman geleceksin kızım diye. Ona tekrar yalan söylemek istemiyordum. Sabah söylediğim yalan yeteri kadar huzursuz etmişti beni.

"Eve ne zaman varırız?"

Kolundaki saate bakıp, "üç saat sonra," dedi. Başımı sallayıp açlıktan mayışan karnımı sıvazladım. "İleride köy kahvaltısı hazırlayan bir yer var oraya gidip kahvaltı yaparız. Üstün kurudu mu?"

"Kurudu." Klimadan gelen sıcak hava sayesinde birazda olsa kurumuştu.

"Yirmi dakikaya orada oluruz."

"Şey, neredeyiz biz?"

"Şile."

"Adama işkence etmek için neden Şile'yi seçtin?"

Gözlerini kısa bir süre üzerime çevirip önüne döndü. "Canım burayı istedi. İstediğin özel bir yer mi vardı?"

"Yoo, ben senin ona işkence edeceğini bile bilmiyordum."

"Oysaki sana söylemiştim. Neyse kapat bu konuyu o cezasını çekti ve çekecek. Artık düşünme bunları akşam eve gidince televizyon da izleme, büyük bir ihtimal bizim çocuklar haber kanallarına uçurmuştur olayı. Ne senin ne de diğer kızların adı anılacak. Hiç kimse bilmeyecek, sadece davayı yönetenler bilecek. Onlar da benim tanıdığım oldukları için emin ol kimseye bir şey söylemezler."

"Ablam adliyede staj yapıyor. İster istemez duyacaktır."

Gözlerimi kapayıp ne yapacağımı düşünmeye başladım. Başkasından duyunca hem üzülecek hem de kırılacaktı. Onunla bu konuyu konuşmadığım için, içime atıp kendi kendime acı çektirdiğim için çok kızacaktı. Her zaman kadınların ayakta durması için savaşan ablam benim yaşadığım olayı fark etmediği için kendine kızacaktı.

"Ablanla konuş Azra, başkasından duyacağına senden

duysun."

"Söyleyeceğim, sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Ona şimdi söylersem o adamı bulur paramparça ederdi. O pislik cezaevine girmeden söylemeyecektim. Onun içeri girdiğini duyduğum an ablama her şeyi anlatacaktım. Belki kızacaktı ama yanımda olacaktı. Ablalar her zaman kardeşlerinin yanında olup ona destek olur derdi. O kızsa da benim yanımda olurdu. Merhametli bir kalbi vardı.

Talha arabayı toprak yola sokup etrafına bakındı. Kahvaltı yapacağımız mekâna gelmiştik sanırım. Etrafımızda restorana gelen arabalar vardı. Beş dakikanın sonunda arabayı park edecek yer buldu. İneceğimiz zaman kendi montunu bana uzatıp, "Bunu giy," dedi. Başımı hayır anlamında sallayıp kendi montuma uzandım. Pantolonu eminim ıslaktı, üstelik üzerindeki triko kazak onu sıcak tutmazdı. En azından ben ondan daha kalın giyinmiştim. Kendi montumu giyeceğim zaman elimden alıp arka koltuğa bıraktı.

"Görmüyor musun hâlâ ıslak. Giy benim montu."

"Senin üzerin benden daha ince, hasta olursun."

Gülümsedi. Bugün ne çok gülerken görmüştüm onu. Siyah montunu üzerime bırakıp, "Giy," dedi. "Bu havalar bana bir şey yapmaz. Hadi acele et kahvaltımızı edelim, yoksa başım karnından gelen sesler yüzünden ağrıyacak."

Kaşlarımı çatıp içimden öküz diyerek montunu giydim. Kapıyı açıp dışarı çıktığımda soğuk, bedenimi titretti. Ormanın girişinde tahtadan yapılmış kulübe vardı. Kulübenin yanına gitmek için sallanan köprünün üzerinden geçmemiz gerekiyordu. Yanıma gelince beraber kulübeye doğru yürüdük. Yemyeşil ağaçların arasında cennetten bir bahçe gibi gözüküyordu. Sallanan köprünün altından akan su tertemizdi. Köprünün başına adım atınca bacaklarım titredi. Talha iri bedeniyle adım attıkça köprü iki yana salıncak gibi sallanıyordu. Kenardaki kalın halatları tutup yavaş adımlarla yürümeye çalıştım. Benim yavaş yürüdüğümü gören Talha başını havaya kaldırıp, "Of," diye tısladı. Ben burada korkuyorum

adamdaki rahatlığa bak. Hızlı adımlarla yanıma gelip elini uzattı.

"Tut."

"Elini mi tutacağım?"

"Neremi tutmak istersin?"

Ayağımı tahta köprüye vurup kaşlarımı çattım. Gıcık, uyuz, ukala.

"Azra tutar mısın elimi?"

"Tutamam ben senin elini."

Allah Allah der gibi kaşlarını havaya kaldırıp başını iki yana salladı. "Neden tutamazmışsın elimi? Söyler misin küçük hanım?"

Omzumu silkip küçük adım atmaya başladım. "Ha sen utandın. Hiç utanmana gerek yok sabah elin göğsümün üzerinde dolaşıyordu, sonra dizlerin dizlerime değdi. Bence biz seninle çoktan utanma evrelerini geçtik."

Ne diyordu bu be? Gözlerimi kocaman açıp parmağımı ona doğru uzattım. "Senin var ya..." Yüzüme eğilip, "Eee," dedi. Başımı geri çekip, "Uyuz," diye yüzüne bağırdım.

Az önce korkan ben yanından fişek gibi hızlı bir şekilde köprünün diğer tarafına geçtim. Arkamdan ıslık çalarak geliyordu. Şımarık. Restoranın içine girince pencere kenarına yürüyüp boş olan masaya oturdum. Restoranın ortasında yanan büyük soba içimi ısıtmıştı. İçeride az masa olsa da dışarıda yeşillik alanın içinde fazlasıyla masa vardı. Yazın cıvıl cıvıl olurdu buralar. Yanımıza gelen yaşlı bir amca karşımda oturan Talha'ya gülümseyip, "Hoş geldin oğlum," dedi. Oturduğu sandalyeden ayağa kalkıp yaşlı adamın elini öptü.

"Nasılsın Ahmet amca?"

"İyiyim be evladım," dedi Talha'nın omzuna hafif vurarak.

"Aman iyi ol amcam. Kahvaltılığın var mı?"

"Olmaz mı evladım. Otur sen bizim çocuklar hazırlar şimdi."

Yanımızdan ayrılırken, bana gülümseyip çalışan gençlerin yanına doğru yürüdü.

"Ne zaman izinden dönsem buraya gelirim. Kahvaltısı harika."

Onunla konuşmadığım için cevap vermedim. Dirseğimi masanın üzerine koyup çenemi avucuma dayadım. O konuşadursun ben doğanın güzelliğini izleyeyim.

"Suratıma bak. En nefret ettiğim harekettir birinin beni görmezlikten gelmesi. Şurada ağız tadıyla kahvaltı edeceğiz canımızı sıkmayalım. İki laf söyledik tribe girdin."

Sesinin donukluğundan irkildim. Sırtımı sandalyeye yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. Cevap vermedim. O da yüzüme bakmadı. Önümüze konulan kahvaltılıkları sessizce yiyip kalktık. Mahalleye gelince kadar arabada da konuşmadık. Sessizliğimize sadece radyodan gelen slow şarkılar eşlik etmişti. Güzel geçen günümüz bir anda gerginleşmişti. Aslında gergin başlayan günümüz onunla yalnız olduğum anlarda düzelmişti. Sonrasında attığım trip yüzünden o bana ben ona sinirlenmiştim. Arabayı parkın orada durdurdu. Her ne kadar beni burada indirse de peşimden gelecekti biliyordum. Montumu giyinip ona doğru döndüm.

"Bugün için teşekkür ederim."

Başını salladı. Konuşmayacaktı. Üzgün hâlde arabadan inip ellerimi montumun cebine soktum. Neden bu kadar üzüldüm anlamıyordum. Arabasının kapanma sesi de gelmiyordu. Peşimden gelmeyecek miydi? Gözlerim dolunca hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm. Neredeyse düşecektim. Günlerdir benimle ilgilenmesi farklı hisler uyandırmaya başlamıştı içimde. Onun yanında heyecanlandığımda ya da yüzüne bakıp konuştuğumda, gözlerimin gözlerinden kaçışını yeni yeni içimde büyüyen filize yormamı şimdi anlamıştım.

O kalbime doğru yol alıyordu.

Apartmanın önüne gelince, demir kapının kolunu tutup içeri doğru ittim. İçime doğan hisle başımı yolun başına çe-

virdim. Oradaydı. Hayriye teyzenin duvarının köşesinden bana bakıyordu. Yüzümde gülümseme oluştu. Başıyla içeri girsene diye işaret verdi. Hızla atan kalbime elimi bastırıp kendimi apartmanın içine attım. Merdivenleri koşar adımlarla yukarı çıkıp eve girdim. Ses yoktu. Büyük bir ihtimal annemle babam gezmeye gitmişti. Çantamdan telefonumun sesi gelince üzerimi çıkarmadan hemen telefonu aldım. Mesaj atmıştı.

-Sıcak bir duşa gir, sonra da çorba içip uyu.

Yüzümde oluşan kocaman gülümsemeyle avare gibi odamın yolunu tuttum sallana sallana. Bedenimi yatağımın üzerine bıraktığımda onunla olduğum anlar gözlerimin önüne birer birer gelmeye başladı. Beni kucağına alışı, tenine değen elim, çok farklıydı. Kimseye hissetmediğim yakınlığı ona karşı hissetmiştim bugün. Farklı bir adamdı o.

Yataktan kalkıp doğru banyonun yolunu tuttum. Kısa bir ılık duşun ardından kendimi yatağa atıp bir iki saat uyudum. Dediği gibi hasta olmuştum. Ateşim vardı. Yataktan zorla kalkıp salona doğru yürüdüm. Annem sofrayı hazırlamış, sanki hasta olduğumu biliyor gibi yanıma gelip elini alnıma koydu.

"Yağmurun altında mı gezdin kızım sen? Ateşin var. Otur yemeğini ye sonra ilaç vereceğim."

"Tamam anne, ablam nerede?"

"Neşe'ye gitti o."

Ağrıyan başımı sallayıp masaya oturdum. Babam banyodan gelince yanıma oturup eliyle ateşimi kontrol etti. "Az önce baktığımda fazla yoktu yükselmiş ateşin." Başımı omzuna yaslayıp, "Geçer baba," dedim. Annem sofraya gelince yemeğimizi yemeğe başladık. Her ne kadar midem almasa da tarhana çorbasından zorla bir yudum aldım. Boğazlarım şişecekti yutkunamıyordum. Bugün fazlasıyla hasta olmuştum. Daha fazla yiyemeyeceğim için kaşağı tabağın kenarına bırakıp annemin yüzüne baygın bakışlarımı attım.

"Yiyemiyorum anneciğim. İnan zor geçiyor boğazımdan."

"Tamam kızım. Ateş düşürücüsünü iç uzan. Birazdan yersin."

"Tamam anne."

Masadan kalkıp babamın yanağına öpücük kondurdum. Gözlerim kapalı televizyona kaydı. Umarım bu akşam o haberleri görmezdi. "İyi akşamlar," deyip sersem hâlde odama doğru yol aldım. İçeri girdiğimde odanın sıcaklığı boğdu beni. Üzerimdeki kırmızı kazağı çıkarıp sandalyenin üzerine bıraktım. Yatağıma uzandığımda telefonu elime aldım. İki mesaj vardı.

Biri ablam biri de Talha'ydı. Ablamın attığı mesajı görmezden gelip direkt Talha'nın mesajını açtım.

-Ben bu akşam Selim'de kalacağım.

Mesajı yarım saat önce atmıştı. Şaşkındım. Bana haber vermesi tuhafıma gitmişti. Sonuçta hiçbir şekilde haber vermeyebilirdi, henüz aramızda bir ilişki yoktu. Cevap yazacağım zaman ekranda yazıyor yazısını görünce beklemeye başladım.

-Vazgeçtim eve gidiyorum, Selim evinde kadınlar günü yapıyormuş bu gece. Bana ters.

Doğrumu okuyorum diye telefonu gözümün içine soktum neredeyse. Yazdığı mesajın hangi kısmına şaşırayım bilemedim. Bana hesap vermesine mi, yoksa Selim abinin evinde olan kadınlara mı? Sahi kim o kadınlar, ablamın haberi var mı acaba?

Mesaj yazmaya dermanım olmadığından isminin üzerine tıklayıp aradım. Bir anlık nasıl böyle bir şey yaptım bilmiyorum. İlk kez onu arıyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Efendim?"

Kalın sesi kulağıma ilişince telefonu kendimden uzaklaştırıp yastığı ısırdım. Derdim neydi de aradım, hayır mesaj atsana ne demeye arıyorsun. Adamın sesini duymak mı istedin, Azra?

"Azra?"

Telefonu kulağıma getirip, "Alo," dedim can çekişen bir hasta gibi. Telefonun diğer ucunda nefesini telefona üfleyip, "Hasta mısın?" dedi düz sesiyle.

"Evet, ateşim var birazda boğazım ağrıyor."

"Belliydi böyle olacağı."

Allah'ım ne kadar kaba bir adam bu. İnsan nezaketten seni hastaneye götürmemi ister misin, diye sorar. Ya da istediğin bir şey var mı, der. Bu sadece "Belliydi böyle olacağı," diyor. Seninle çok işim var Talha.

"Ben yatacağım, iyi geceler."

"İyi geceler." Dedikten sonra telefonu kapatıp komodinin üzerinden tabletimi aldım. Ellerim titreyerek haber sitelerine girdim. Fakültede skandal haberi en baştaydı. Kalbim duracaktı. Sanki haberin linkine tıkladığımda en başta benim fotoğrafım çıkacaktı. Gözümü kısıp parmağımın ucuyla linke tıkladım. Sayfa yavaş yavaş açılınca gözlerimi tamamen açtım. Bitmişti, sapık profesör diye haberleri vardı. Cezaevinde bundan sonra yaptıklarının cezasını fazlasıyla çekerdi inşallah. Ekranı kapatıp başımı yastığa koydum. Uyusam yarına kadar anca toparlanırdım.

* * *

Sabah uyandığımda kendimi birazda olsa iyi hissediyordum. Sadece boğazımda hafif bir ağrı vardı. Bugün Talha ve ailesi geleceği için yatakta durarak vakit geçireceğime mutfağa anneme yardıma gitsem iyi olacaktı. Yataktan kalkıp bileğimdeki siyah lastik tokamla saçlarımı dağınık topuz yaptım. Komodinin üzerinde duran telefonumun ekranını açıp mesaj gelmiş mi diye baktım. Yoktu. İnsan nasıl oldun diye mesaj atardı.

Telefonu komodinin üzerine bırakıp odadan çıktım. Banyoda işlerimi hallettikten sonra, mutfağa annem ve babamın yanına girdim. İkisi de sessizce kahvaltı yapıyorlardı. İkisinin de yüzü durgundu. Bu evliliği istemiyorlardı haklı olarak. Eminim hayatları boyunca bir kere bile kızlarını küçük yaşta evlendireceklerini düşünmemişlerdir. Onlara Talha'nın

düşüncelerini söylemek istesem de babam görüştüğümüzü duyunca kızar diye bir şey söyleyemiyordum. Bugün nasıl olsa bütün konular konuşulacaktı.

Haşlanmış yumurtanın sarısını yiyip beyazını babamın önüne uzattım. Gülümsedi. Her zaman sarılarını ben yerdim, beyazlarını o yerdi. Annem de ikimize kızardı. Onlar ablamla hiçbir şekilde yemek ayırmazken, babamla ben sevmediğimiz yiyecekleri hayatta ağzıma sokmazdık. Eğer tamamen Mardin'e gitseydim bu anları çok özlerdim. Neyse ki sadece yazın orada olacağım için üç ay dayanırdım. Keşke Talha'nın İstanbul'da görev yapma imkânı olsaydı.

"Akşama ezogelin çorbası, fırında tavuk, pilav, salata yapsam yeter mi? Tatlı da var. "

Annemin konuşmasıyla elimdeki çatalı çay bardağımın yanına bırakıp ona döndüm.

"Yeter anneciğim, fazla yemek olunca artıyor sonra."

"Sen yine de başka bir şey daha yap Ayşem, az yemek çıkarmak ayıp olur. "

Annem başını onaylayan bir şekilde sallayıp, "Peki," dedi. Sonra masadan kalkıp dolaba doğru yürüdü. Malzemeleri şimdiden çıkarmaya başladığına göre erkenden pişirecekti yemekleri.

"Ben dükkâna gidiyorum, kahvaltını bitir kızım."

"Tamam baba."

Babam da odadan çıkınca tabağımda kalan peynir, zeytini yiyip ayağa kalktım. Hızlı bir şekilde masanın üzerindekileri dolaba yerleştirip bulaşıkları makinaya dizdim. Sonra annemlerin odasından elektrikli süpürgeyi alıp salondan başlayarak evin her yerini süpürdüm. Yerleri de dip köşe sildikten sonra ev mis gibi kokmuştu. Ellerimi banyoda yıkadıktan sonra mutfağa annemin yanına giderek yaptığı su böreğine yardıma giriştim.

"Dün seni gördüm Azra."

Elimde tuttuğum peyniri sıktım. Nerede görmüştü ve ki-

minle. Elimin üzerine vurup kaşlarını çattı. "Mundar ettin peyniri, bırak nimeti." Avuç içimde parçalanan peyniri çöpe atıp çeşmenin altında yıkadım. Annem konuşmuyordu ama yüz ifadesi beni dün Talha'yla gördüğünü söylüyordu. Büyük bir ihtimal arabasından inerken görmüştü. Derin bir nefes alıp geri verdim.

"Anne."

"Balkondaki çamaşırları toplar mısın?"

Konuşmayacaktı. Dün ona yalan söylediğim için bana kırgındı. Oysaki akşam hiçbir şey belli etmemişti. Kollarımı boynuna dolayıp yanağını öptüm.

"Özür dilerim anne. Söz veriyorum bir daha yalan söylemeyeceğim." Peynirli eliyle elimin üzerine hafif vurdu. "Bir daha olursa döverim seni." Gülümseyip yanaklarına sulu sulu öpücüklerimi kondurdum.

Bir daha ne olursa olsun yalan söylemeyecektim. Onların kalplerini kırmayacağım. Tekrar yanağını öpüp geri çekildim balkona çıkıp çamaşırları topladım. Ütülenecekleri ütüleyip dolaplara astım. Kalan işleri de bitirince annemle beraber koltuğa uzanıp dinlenmeye başladım. Saat beşti birazdan babamla ablam gelirdi. Onlar altıda geleceği için işlerinden erken çıkacaklardı bugün. Paspal hâlime göz gezdirip koltuktan kalktım. Duş alıp hazırlansam anca yetişirdim. Giyeceğim kıyafetleri ayarlayıp banyoya girdim.

Hızlı bir şekilde duşumu aldıktan sonra kurulanıp lacivert dar paça kumaş pantolonla şifon beyaz gömlek giydim. İçimde atletim olduğu için sorun olmazdı sanırım. Saçlarımı düz fön çekip salık bıraktım. Ben hazırlanırken ablamla, babam gelmiş içeride sohbet ediyorlardı. Yanlarına geçip koltuğa oturdum. Saat altıya on vardı. Birazdan gelirlerdi. Ablam bana yaklaşıp, "Duydun mu?" dedi kızgın sesiyle. Yine ne olmuştu?

"Senin okuduğun fakültede Profesör, kız öğrencileri taciz etmiş. Şerefsiz onca zaman kızlara dokunmuş ve bir Allah'ın kulu da duymamış." Sert bir şekilde yutkundum. Ellerimi

yumruk yapıp, "Duydum," dedim. "Cezaevine girmiş, umarım ömür boyu hapis yatar."

"Pislik. Sen tanıyor muydun bu adamı?"

Ben olayı bizzat yaşadım abla. Onu yakından tanıyorum. Dilimin ucuna gelen kelimeleri yutup başımı iki yana salladım. Babam bir şey diyeceği zaman zil çaldı.

"Geldiler."

Sesim yüksek ve heyecanlı çıkınca annem ve ablam ne yapıyorsun, der gibi yüzüme baktılar. Sahi ne yapıyordum ben? Babamın arkasından hole çıkıp kapıyı açtık. Kapının önüne geldiklerinde babam güler yüzüyle, "Hoş geldiniz," deyip evin içine davet etti. İlk giren Ömer amca babama sarılıp, "Hoş bulduk," dedi. Elini öptüm.

"Nasılsın kızım?"

"İyiyim efendim, siz nasılsınız?"

"Çok şükür iyiyim evladım."

Babacan bir tavırla gülümseyip babamla beraber salona geçti. Demet teyze ve Güneş'le de sarıldıktan sonra hep birlikte salona geçtik. Talha ve Selim abi de pencere kenarında bulunan koltuğa oturdular. Güneş de yanlarına. Demet teyze annemle benim yanıma oturdu. Ömer amca ve babam ise tekli koltuklara oturup havadan sudan konuşmaya başladılar. Ablam açık olan televizyona kapayıp koltuğun yanına koyduğumuz sandalyeye oturdu.

"Nasılsınız Ayşem Hanım?"

"İyiyim Demet Hanım, siz nasılsınız?"

"Gördüğünüz gibi, iyiyiz."

Onlar konuşmaya başlarken gözlerimi diğerlerinin üzerinde gezdirdim. Selim abi ablama attığı kaçamak bakışlarla babam ve Ömer amcayı dinliyordu. Güneş ise elinde telefonuyla uğraşıyordu. Talha gözlerini gömleğime dikmiş kaşları çatılı bakıyordu. Başımı eğip üzerimi kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu neden öyle dikkatli bakıyordu ki? Koltukta diklenip Demet teyze ve annemi dinlemeye başladım. O da

gözlerini üzerimden çekip diğerlerine döndü.

Havadan sudan gündemden konuştuktan sonra yemekler yenmişti. Masayı toplayıp bulaşıkları makinaya dizdikten sonra ablamla beraber içeri geçtik. Sanırım bizim durum konuşulacaktı Ömer amca derin bir nefes alıp verdi. Elleriyle hafif dizlerini ovuşturup babama gülümsedi. Konu belliydi, sadece bir yerden başlamak gerekiyordu. O da bunu bildiği için gözlerini benim ve Talha'nın üzerinde dolaştırdı. "İlk defa böyle bir konuşma yapacağım," dedi ciddi bir ses tonuyla. Sanki beni babamdan isteyecek gibiydi. Babam onun gergin ve çekingen hâlini fark edip gülümsedi. "Rahat olun lütfen."

"Pekâlâ, Ali Bey eğer sizin ve kızınız Azra'nın izni olursa biz pazar akşamı size görücüye gelmek istiyoruz. Birbirimize gidip geldik, az çok aile ortamızı gördük. Sizler de bizim gibi aileye önem veren bir ailesiniz. Geleneklerinize bağlı olmanız beni ve eşimi çok mutlu etti. Biliyorsunuz son zamanlarda aile diye bir kavram kalmadı. Bizler sizleri, özellikle Azra kızımızı çok sevdik. Müsaadeniz varsa Allah'ın emri peygamberin kavli ile kızınızı istemeye gelmek istiyoruz, tabii gönlü varsa."

Gözlerim doldu. Resmi olarak evlilik yoluna bir adım atıyordum. Talha başı yerde düşünüyor gibiydi. Aklından geçenleri bilmek isterdim. Babam hafif öksürüp bana baktı.

"Her ne kadar yakın bir zamanda on dokuz yaşına girecek olsa da o benim küçücük kızım. Açıkçası evlenmesini istemiyorum." Dediğinde, Talha başını yerden kaldırıp babama baktı. Ömer amca ve Demet teyzenin yüzleri hüzünlendi. Babam istemediğini her zaman söylüyordu bu akşamda söylemekten çekinmedi.

"Yıllarca gece gündüz tıpı kazanmak için hayatından ödün verdi. Yaşıtları gezip dolaşırken o ders çalıştı. Başardı da İstanbul'un en iyi fakültesini kazandı ama ne hikmetse okula bir ay gittikten sonra bıraktı. Sebebi ise ortama ayak uyduramıyormuş, hoş buna hâlâ inanmıyorum. O yüzden

kaydını dondurttum bir sene sonra tekrar gider diye. Sonra siz geldiniz, baba evleneceğim, dedi. Ya dedim, bu kıza ne oluyor, okulu bıraktı şimdide evleneceğim diyor. Başta karşı çıktım, defalarca olmaz dedim, istiyorum baba dedi. Hayır, yanlış anlama oğlum ama sevdiği bir adam olsa tamam derim sevdiğiyle evlenmek istiyor diye, ee siz birbirinizi ilk kez bu evde gördünüz, bu neyin ısrarı böyle? Ömer Bey siz söyleyin."

Babam haklı olarak konuşuyordu. Yaşadığım olayları bilmediği için neden böyle davrandığımı anlamaya çalışıyordu aynı zamanda diğerleri de. Talha hariç, o ara sıra gözlerini bana çevirse de gerçeği bildiği için sessizce dinliyordu. Ömer amca ellerini iki yana açıp üzgün sesiyle, "Gençler işte," dedi. "Ama şunu söyleyeyim Ali Bey, Azra Talha'yla evlense de okuluna devam edecek." Asıl konuya geliyordu sıra. Babam oturuşunu dikleştirdi. "Nasıl?" dedi bana bakarak.

"Kadınlar başımızın tacıdır. Okusun ya da okumasın. Onlar bir birey olarak ayakları üzerinde güçlü durmalılar. Azra onca emeğini boşa atarsa hem sizin hayatınızı hem de kendi hayatını acımadan çöpe atmış olur. Tıbbı kazanmak kolay değilken o kazanmış ve güzel bir okulda şans yakalamış. Biz evde konuştuk, olurda bu iş olursa kışın Azra okuluna devam eder yazın ise Talha'nın yanına Mardin'e gider. Bakın olursa diyorum. Eğer Azra oğlumla evlenmeyi kabul ederse. Eminim o da okuluna devam etmek ister."

Babam gülümsedi. "Böyle düşünmenize çok sevindim. İnanın mesleğini eline almasını istiyorum, geleceğini bir çırpıda atarak ileride pişman olsun istemiyorum."

"Aynen öyle. Biz söyledik evlilik okumasına engel değil. O ne isterse o olacak. Sizden bir cevap bekliyorum Ali Bey. Gel dersen beni ve ailemi mutlu edersin, olmaz dersen üzgün bir hâlde ayrılırız ama sizi tanıdığımız içinde mutlu oluruz."

Babam anneme ve bana bakıp, ne cevap vereyim, der gibiydi. Gözlerini açıp kapadı. "İsterseniz ikisine soralım, evlenecek olan onlar, eğer tamam derlerse yüzüğünüzü alıp

pazar günü buyurun gelin." Bakışların hepsi bize çevrildi. Stresten elim ayağım titredi. Bu kadar insanın içinde nasıl istiyorum derdim. Talha da eminim aynı benim gibi hissediyordu. Bakışlarını halının üzerinden çekmiyordu.

"Çocuklar utandı, öyle pat diye sorulur mu?"

Demet teyze yardımımıza koştu. Talha başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak, "Hayırlısı olsun," dedi. Yani istiyorum diyordu. Ömer amca ve Güneş tebessüm ettiler. Ben de kısık sesle, "Olsun," dedim. Yanaklarım alev alev yanmaya başlamıştı.

"Okuluna devam edecek misin kızım?"

Alev alev olan yanaklarımla babama bakıp, "edeceğim," dedim. Gülüşü yüzünde büyüdü. "Hayırlısı olsun o zaman." Herkes hep bir ağızdan, "İnşallah." dedi.

Pazar günü sözüm vardı. Karşımda oturan sert görünüşlü adamla sözleniyordum. Ablam kolumu sıvazlayıp üzgün hâlde gülümsedi. Gözleri dolmuştu. Küçük kız kardeşi evleniyordu.

"Kızım annene söyledim sana da söyleyeyim. Yarın Talha'yla söz için elbise ve yüzük bakmaya gidin. Biz kendimiz seçmeyelim senin istediğin olsun." Anneme baktım. Başını sallayıp, "Yarın gidip alırlar," dedi. "Bizim akrabalar kalabalık olur alt katta annemler oturuyor, iki evi de açarız. Siz de akrabalarınızı getirin." Demet teyze annemin elini tutup, "Bunları dert etme," dedi. "İç içe otururuz, yeter ki çocuklarımız mutlu bir yuva kursunlar."

"Âmin."

Saat ona kadar oturduktan sonra evlerine gittiler. Onlar gidince babam bana sımsıkı sarıldı. Okula devam edeceğim için çok mutlu oldu. Gece yarısına kadar oturup sohbet ettikten sonra odama geçip yatağa yattım. Yarın onunla alışverişe gidecektim. Onunla alışveriş nasıl olurdu kim bilir? Gece sağa sola dönerek zor uyudum. Sabah gözlerimi açtığımda uykusuzluktan sürekli esniyordum. Banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra kahvaltı yaptım. Talha'dan ses seda yoktu.

Kaçta gelecekti acaba? Üstümü giyinip mesaj attım, ne zaman geleceksin diye. İki dakika geçmeden, -hazırsan çık diye mesaj attı. Evimizin önünde miydi?

Pencereye doğru yürüdüm, tülü aralayıp camdan baktığımda arabası Selim abinin kapısının önündeydi. Başımı kaldırıp karşı binanın camına baktım. Elinde kahve bardağıyla bizim pencereye bakıyordu. Tülü kapatıp iniyorum yazdım. Yavaş yavaş kar yağmaya başladığı için kalın kabanımı giydim. Eldiven ve atkımı taktıktan sonra evden çıktım. İlk defa evimin önünden arabasına binecektim. Arabanın kapılarını açınca koltuğa oturup gözlerimi etrafta gezdirdim. Komşularımız pencerelerde bize bakıyorlardı. Onların bakışlarından utanıp başımı yere eğdim.

"Nasıl oldun?"

"Biraz daha iyiyim. Sağ ol."

Araba mahalleden çıkınca başımı kaldırıp yolu izledim. Radyoda müzik açmış parmağını hafif direksiyona vurarak eşlik ediyordu. Bugün mutluydu. Çarşıya gelince arabayı durdurdu. İneceğim zaman kolumdan tutup, "Bekle," dedi. Ona doğru döndüm. Cebinden siyah bir kutu çıkardı.

"Ben askerim Azra, hayatım hep dağlarda geçiyor ve geçecek de. Ülkem için gözümü kırpmadan canımı veririm. Sana sormak istiyorum; Dağlar benim yuvam, bu yuvada bana aile olur musun? Her zorluğa benimle göğüs gerer misin? Görücü usulü bir evlilik bizim koca bir aile olmamıza izin verir mi?"

Derin bir soluk aldım. Sesimi güçlü tutarak, "Babamın anneme verdiği değer gibi, sen de bana değer verirsen komutanım, sana yuvada olurum aile de. Görücü usulü evlilik ise bizi bir araya getiren sadece bir ad olarak kalır." Cevabını verdim. Elimi elinin içine alıp siyah kutuyu açtı. İçinde iki alyans vardı ay ve yıldız işlemeli. Kadınınkinde inci taşları diziliydi.

"Beğendin mi? Mardin'de bir arkadaşım sevgilisi için yaptırmıştı. Ben her ne kadar evlenmeyi düşünmesem de yaptır-

mak istedim. Beğendiysen yarın akşam bu yüzükler parmağımıza takılsın."

Çok beğenmiştim. Özel ve farklıydı. Bana ait olan yüzüğü elime alıp parmağıma taktım. Büyük gelmişti.

"Kuyumcuya gidip parmağına göre yaptırırız, tabii beğendiysen."

"Çok beğendim."

"O zaman önce yüzüğü parmağına göre yaptıralım sonra da elbise bakalım sana."

"Tamam."

Yüzükleri kutuya koyup cebine koydu. Arabadan indiğimizde kar şiddetini arttırmıştı. Büyük bir ihtimal yarına kadar dolardı. "Hızlı yürü, dışarısı soğuk." Başımı sallayıp onunla beraber çarşının içinde yürümeye başladım. Dükkânların arasından geçerken vitrinlere de göz atmayı ihmal etmiyordum. Keşke elbise seçimimi ablamla yapsaydım. Onun yanında nasıl seçeceksem. Kuyumcu dükkânının cam kapısını açıp içeri girmem için kenara çekildi. Sıcak ortama girince bedenim rahatladı. Görevli adamın yanına gidip kutudaki yüzüğü ona uzattı.

"Büyük geliyor, küçülecek."

Adam, "peki," deyip elimi tutmak için uzandı. Talha adamın kolunu tutup, "ölçüyü verin," dedi. Adamda ben de gerildik. Ne yapıyordu bu? Adam bozulmuş hâlde ölçüyü Talha'ya verdi. Eminim hayatı boyunca ilk kez böyle bir şey yaşıyordu. Yüzük parmağımdan ölçüyü alan Talha, adama söyledi.

"Ne zaman hazır olur?"

"Yarım saate hazır olur."

"Pekâlâ, yarım saat sonra geliriz."

Adama bilgilerini bıraktıktan sonra birlikte dışarı çıktık. Eldivenimi takıp, "Neden adama öyle davrandın?" dedim. "O onun işi."

"Umurumda değil. Hadi yürü."

Gözlerimi devirip hızlı adımlarla yürüdüm. Abiye, nişanlık satan bir mağazaya girdik. Gözlerimi elbiselerin üzerinde gezdirirken nasıl bir elbise seçeceğimi karar veremiyordum. Yanımıza gelen görevli kız gülümseyip, "Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi. Bakışlarımı Talha'ya çevirdim. Gözlerini kısıp arkama baktı. Onun baktığı yere bakınca arkamı döndüm. Mankenin üstündeki beyaz elbiseye bakıyordu.

"Elbiseyi getirmemi ister misiniz efendim?"

"Evet."

Beyaz bir elbise giyemezdim. Söz için abartmaya gerek yoktu. Kadının elinden aldığı elbiseyi üzerime tutup inceledi. Ama bu, bu olmazdı ki? Beyaz elbiseyi gelinler giyerdi. Elinde tuttuğu kar gibi beyaz elbiseyi nasıl giyerdim? Kalın dudakları iki yana kıvrıldı. Elbiseyi kollarıma uzatıp gözlerini etrafta gezdirdi. Sanki bir şey arıyordu. Aradığını bulmuş gibi yanımızda duran görevli kıza, vitrinde duran topuklu ayakkabıları gösterdi. "Rica etsem beyaz olan topuklu ayakkabının otuz yedi numarasını getirir misiniz?" Görevli kız başını sallayıp vitrine doğru yürüdü. İstediği beyaz topuklu ayakkabıları eline alarak yanımıza geldi. Talha kızın elinden aldığı ayakkabıyı elbisenin üzerine bırakıp, gözleriyle kabini gösterdi.

"Bu elbise söz için çok ağır, hem ben gelin değilim ki neden beyaz renk giyiyorum?"

Kollarını göğsünde bağlayıp derin bir nefes aldı. "O elbiseyi üzerinde görmek istiyorum Azra, neden sorgulamak yerine gidip denemiyorsun?"

Dudaklarımı büzüp kabine doğru yürüdüm. Elbise çok güzeldi ama söze uymuyordu. Daha şimdiden geline çevirdi beni. Kabinde üzerimi çıkarıp üst kısmı dantel işlemeli elbiseyi giydim. Etek kısımları şifondu, pamuksu ve yumuşak kumaşı vardı. Elbiseye âşık olmuştum. Kabinin içinde bulunan yuvarlak koltuğa oturup beyaz ince topuklu ayakkabıyı giydim. Tekrar ayağa kalkıp aynada kendime baktığımda yüzümde gülümseme oluştu. Gelin gibi duruyordum. Saç-

larımı sağ omzumun aşağısından sarkıtıp kabinin kapısını açtım. Sırtı dönük olan adam yavaşça arkasını döndü. Gözleriyle beni baştan aşağı inceleyip başını aşağı yukarı salladı. "Güzel. Alalım bu elbise ve ayakkabıyı." Bu kadar mı? İnsan azıcık iltifat eder, kaba herif. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp başımı hafif kaldırdım. "Bu elbise olmaz, geline benziyorum aynı." Yanıma yanaşıp kulağıma eğildi.

"Benim gelinimsin zaten."

Sesinin tınısından mıdır, yoksa söylediği gelinim kelimesinden midir, bacaklarım zangır zangır titremeye başlamıştı. Düştüm düşecektim yere. Geri çekilip, "Hadi çıkar elbiseyi," dedi. Başımı sallayıp kabine doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde elimi göğsümün üzerine bastırıp derin derin nefes aldım. Bu adam kalbime zarardı.

Üstümü çıkarıp dışarı çıktığımda elbise ve ayakkabıyı aldı. Aldıklarının parasını öderken utansam da adet olduğunu düşünüp sesimi çıkarmadım. Birlikte dışarı çıktığımızda kuyumcuya doğru yürüdük. Kapının önüne geldiğimizde biri arkamızdan, "oğlum," diye seslendi. Olduğumuz yerde durup arkamızı döndük.

"Talha'm, canım oğlum benim."

Tanımadığım bir kadın ona ağlayarak oğlum diyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ortam anlamadığım bir şekilde gerildi. Yanımda duran adamdan hissettiğim negatif enerji birazdan hoş olayların olmayacağını söylüyordu. Kaşları çatık, çenesini sıkmaktan dişleri kırılacaktı. Elimi yumruk yaptığı eline uzatıp ismini fısıldadım. Duymadı. Ne sesimi ne de elimi hissetti. Gözlerini kırpmadan esmer kadına bakıyordu. Kadın onun bakışlarından etkilenmemiş gibi elini dokunmak için ona doğru uzatıyordu.

"Oğlum." Dudaklarının arasından oğlum kelimesi her ne kadar samimi gelse de gözyaşları gerçekçi değildi.

"Defol git buradan! Buraya hangi yüzle gelirsin?" Kadının suratına tükürürcesine bağırdı. İrkilip bir adım geri çekildim. Kadın koluna dokunacağı zaman, "Sakın!" diye bağırdı. Bu kadın kimdi bilmiyordum ama onun nefret ettiği biriydi. Kadına olan kötü bakışlarını iki kez görmüştüm. Biri pislik adama bakarken, biri de karşımızda duran kadına. Kadın kırışmış ellerini dudaklarının üzerine getirip iç çekerek ağladı. Eskimiş montu, yırtılmış ayakkabıları zor durumda olduğunu gösteriyordu. Yardıma ihtiyacı olan bir kadından neden nefret ediyordu anlamıyordum.

"Oğlum çok özledim seni, bir kere sarılsam yeter bana. Duydum sözün varmış, annen olarak yanında beni istemezsin ama ben senin yanında olmak istiyorum, ne olur izin ver."

Şaşkınlıktan dilim lal oldu. Annesiydi. Perişan hâlde duran kadın babasını aldatan, ona kötü davranan kadındı. Şimdi anlıyordum onun öfkesini, sinirini. Aslında dikkatli baksaydım onun annesi olduğunu anlardım. Her ne kadar yüzü kir içinde kalsa da gözleri, dudakları, teninin rengi Talha'ya benziyordu. Ömer amca kumral bir adamdı karşımdaki kadın esmerdi. Talha annesine benziyordu. Kadın hâlâ beklentiyle yüzüne bakıyordu. Evet, anne gel demesini umuyordu

bakışlarındaki yakarışla. Gözlerini bana çevirip gülümsedi. "Gelinim sen misin?" Onu tanımadığım için hangi duyguları hissedeceğimi bilmiyordum. Elimi uzattığı ele uzatacağım zaman, Talha kolumdan tutup arkasına çekti beni.

"O senin gelinin değil. Bir daha sakın karşıma çıkma. Timsah gözyaşlarınla, özledim bahanelerinle gelme. Sen benim hiçbir şeyimsin."

Kolumdan çektiği gibi kaldırımda hızlı hızlı yürüdük. Onun büyük adımlarına yetişmek için koşuyordum neredeyse. Eminim içinden, arkamızda bıraktığımız kadınla kavga ediyordu. Yüzüne karşı söyleyemediklerini içinden söylüyordu. Arabanın yanına gelince kapıları açtı. Elinde tuttuğu elbise kutusunu arka koltuğa bırakıp, ön tarafa oturdu. Ben de yerime oturunca arabayı çalıştırıp, çarşının çıkışına doğru sürdü. Yüzükleri de almamıştık. Geçmişinden gelen kadın, sabahki neşesinden bir iz bırakmamıştı. Sessiz geçen yolculuğumuzun ardından beni evimin önüne getirdi. Arkaya uzanıp elbise ve ayakkabı çantalarını alıp kucağıma bıraktı. "Yarın görüşüz." Başımı sallayıp, "Görüşüz," dedim. Arabadan inip kapıyı kapadığımda, dalgın bir şekilde direksiyona bakıyordu. Az önceki öfkesi, siniri geçmiş, durgun bir hâl gelmişti üzerine. İç çekip eve doğru yürüdüm.

Demir kapıyı biri yine kapamıştı. Sinir oluyorum şu kapıyı tam kapatanlara, açamıyorum ya açamıyorum öküz gibi kapıyı dikmişler buraya neymiş hırsız girmemesi içinmiş, ev sahibi giremiyor hırsıza fırsat gelir mi?

"Güçsüz kız seni."

Arkamda hissettiğim ses başımı döndürdü. Sırtıma değen göğsü yüreğimi kanat takıp uçurdu. Omzumun üzerinden tek eliyle koca kapıyı itip benimle beraber içeri girdi. Arkamı dönüp gülümseyen yüzüne baktım. Sen hep gül komutanım. Onun gibi tebessüm edip, "Açamıyorum ki kapı çok ağır," dedim. Tek kaşını kaldırıp demir kapının kolundan tutarak açıp kapadı. "Hiçte ağır değil, sen zayıf olmayasın?" Kaşlarımı çatıp, "Hıh," yaparak merdivenin bir basamağını çıktım.

"Ben kırk sekiz kiloyum, hiç de zayıf değilim."

Tabii tabii der gibi demir kapıyı tekrar açtı. "Dışarıda kar yağıyor, çıkma. Kolunu bacağını kırarsın şimdi."

Yine benimle dalga geçiyordu. Cevap vereceğim zaman dışarı çıkıp kapıyı kapadı. Arkasından her ne kadar saydırmak gelse de morali düzeldiği için mutlu oldum. Merdivenleri çıkıp eve girdiğimde salondan sesler geliyordu. Yine düğün telaşı vardı evimizde. Botlarımı çıkarıp salona doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde akrabalarımın bakışlarının hepsi bana döndü, daha doğrusu elimde tuttuğum çantalara.

"Azra, getir bakayım nasıl elbise aldın."

Çantaları arkama saklayıp, "Yarın görürsün hala," dedim. Yüzlerini ekşitip, "Ver kız şu poşeti," dediler. "Bana ne ya." Halam ve diğerleri çantalara uzanacağı zaman hızla odama kaçtım.

"Yarın görürsünüz."

"Alacağın olsun kız Azra, haladan elbise saklanır mı?"

"Sürpriz halam sürpriz."

O salondan söylenmeye devam ederken, elbiseyi çantasından çıkarıp aynanın karşısında üzerime tuttum. Çok güzeldi. Dolabın kapağını açıp askıya astıktan sonra, ayakkabılarımı kutusundan çıkarıp ayağıma giydim. Kaba bir adam gibi dursa da zevkli bir adamdı. Elbise ve ayakkabı onun seçimiydi. Ayakkabıyı da dolabın içine bırakıp yatağa uzandım. Acaba şu an ne yapıyordu, o kadının yanına gider miydi? O kadın canını o kadar çok yakmış ki, öz annesi olmasına rağmen düşmanı gibi bakıyordu. Oysaki Demet teyzeye sevgiyle bakıyordu. İyi ki Ömer amca hayatına Demet teyzeyi almış, eğer o olmasaymış çok farklı biri olurdu Talha. Eminim onun zor günlerinde hep o yanında oldu. Çantamdan telefonumu çıkarıp sosyal medya hesabıma girdim. Dün akşam onu sosyal medya hesaplarından takip etmiştim, beni takip etmesini beklerken o etmemişti.

"Azra buraya gel."

Halamın sesiyle telefonu yatağın üzerine bırakıp ayağa kalktım. Yine sorguya çekeceklerdi. Sandalyenin üzerinde duran polar hırkamı üzerime geçirip, oflayarak odadan çıktım. Ellerimi hırkanın sıcak ceplerine sokup omzumu salonun kapısına yasladım. Yanlarına oturmam için gözleriyle pencere kenarındaki koltuğa gösteriyorlardı.

"Çok yorgunum, ne oldu?" diyerek esnedim. Gerçekten de çok yorgundum. Sabah erken kalkmıştım ve dışarının buz gibi havası dondurmuştu beni. Bir an önce sıcak yatağıma girip yorganımın altında uyumak istiyordum.

"Azra bunlar kaç kişi gelecek kızım, biliyor musun?"

Yaslandığım kapının eşiğinden çekilip, annemin yanına doğru yürüdüm. Anneannemle arasına girip başımı omzuna yasladım. "Bilmiyorum anne." Kim bilir kaç kişi gelirlerdi. Bu konuları onunla konuşmamıştık. O kadın karşımıza çıkmasaydı konuşurduk.

"Sen bir sor kızım. Balkonun cam kapılarını kapatacağız, evin içindeki kapıları açtık mı orası da ısınır, ev kalabalık olursa artık sıkışa sıkışa otururuz, olmadı gençler aşağı, dedenin evine iner.

Gözlerimi kapayıp annemin koluna sarıldım. Şimdilik bunları düşünmek istemiyordum. Hele bir yarın olsun düşünürdüm. Bacağıma yediğim yastıkla gözlerimi açıp bana kızgın hâlde bakan halama doğru döndüm.

"Hala ya..."

"Kız yarın seni istemeye gelecekler sen uyukluyorsun. Kalk sor şu adama, kaç kişi gelirler." Ofladım. "Kalabalık gelirler hala. Tanışmada kalabalıklardı, sözü düşünemiyorum. O yüzden siz yine de balkonun kapısını açın, evlerinizden fazlasıyla sandalye getirin. Annemin dediği gibi eve sığmazsak biz alt kata ineriz yüzükler takıldıktan sonra." Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp, "İyi madem," dedi. Ayağa kalkıp, "Ben biraz uyuyacağım," dedim.

"Aman git uyu, bir işin ucundan tutma."

"Hala daha dün temizlendi bu ev."

Laf sokmaları başlamışken orada durup sinirlerimi bozmak yerine odama geldim. Kırmızı yumuşak yorganı kaldırıp altına girdim. Akşama kadar sessiz bir şekilde uyumak istiyordum. Yarın yeteri kadar yorulacaktım. Hem bedenen hem de ruhen.

Uykumun en tatlı yerinde odanın kapısı gürültülü bir şekilde açıldı. Başımı yastıktan kaldırıp kısık gözlerle odaya dalan ablama kaşlarım çatılı baktım. İnsan sessiz olur, hayır kibar olan kız son zamanlarda kaba hareket yapar oldu. Ne oluyor ona anlamış değildim. Gözlerini üzerime çevirip, "Uyandırdım mı?" diye sordu. Yok ben uykumda izliyorum onu. Gözlerimi bayıp sırtımı yatağın başlığına dayadım. "Sence?" dedim boğuk çıkan sesimle.

"Kusura bakma içeridekiler iki dakikada sinir ettiler beni, kapıyı öfkeyle açtım."

Önemli değil der gibi elimi sallayıp yatağın ucuna giden telefonuma uzandım. "Hayırdır ne dediler de canını sıktılar?" Oflayıp, "Boş ver," dedi. Her zamanki mekânı pencerenin önüne giderken ben de telefonumun ekranını açtım. Beş cevapsız arama on adet mesaj vardı. En son lise zamanımda telefonumun ekranında bu kadar bildirim görmüştüm. Aramaları tıkladığımda hepsi Talha'dandı. Hayırdır inşallah. Mesajları açıp ilk attığı mesajı okumaya başladım.

-Yüzükleri aldım eve gidiyorum.

-Hangi çiçeği seversin?

-En sevdiğiniz tatlı?

-Azra?

-Neden mesaj atmıyorsun?

-Tam beş kez aradım şu lanet telefon neden açılmıyor?

Ve bunun gibi diğer mesajlar. Yatacağım zaman telefonu sessize almıştım. Arayıp bana ulaşamayınca çıldıracağı aklıma gelmezdi. İşimin olabileceğini ya da uyuyacağımı düşünememiş miydi? Mesaj atmakla uğraşmamak için aradım. "Alo," diyerek hemen telefonu açtı. Sert ve tok sesi yutkun-

mama sebep oldu. Hâlâ mı kızgın?

"O telefonunun sesini bir daha kısma Azra, uyusan da banyoya girsen de hep açık ve yanında olacak. Ben seni aradığımda hemen ulaşacağım sana."

Sakin ama tek tek verdiği emirler ince tüylerimi diken diken etmişti. "Uyuyordum," dedim durgun sesimle. Dediklerini onaylayan bir cümle kurmadım. Kurmam da. İnsanlık hâli, illaki bana ulaşamadığı zamanlar olacaktı. Bunlara alışması lazımdı. Oflar gibi nefesini dışarı verip, "Azra," dedi.

"Efendim?" Eminim şu an onu onaylamadığım için kızıyordu.

"Tamam demeni bekliyorum. Aradığımda o telefon hemen açılacak, anladın değil mi?" Tabi ki anladım. Vurgular gibi söylemesine gerek yoktu.

"Anladım ama ister istemez duymadığım zamanlar olacak. Neden sinirlisin bu kadar?"

"Sinirli değilim."

"Ses tonun öyle demiyor ama."

Ablam bana dönüp, hayırdır der gibi kaşlarını havaya kaldırdı. O da haklı henüz sözlenmediğim sözlümle tartışıyordum. Daha fazla gerginlik olmasın diye, "Tamam," dedim. "Ben de seni aradığımda ulaşacağım" demeyi de ihmal etmedim. "Hıı," deyip hışırtılı sesler geldi. Sanırım yataktan kalkıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Dışarıda yağan karı izliyorum."

Sanki önümde bir cinayet işleniyor, ben de soğukkanlı bir şekilde izliyorum der gibi çıkıyordu sesi. Bu ses tonu onun her zamanki hâli miydi, merak ediyordum.

Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Ablam gözleriyle karşı binanın penceresini gösterdi. Bakışlarımı oraya çevirince gözlerim kocaman oldu. Selim abinin penceresinde bizim buraya bakıyordu.

"Ağzını kapa."

İrkilip, "Sen ne yapıyorsun orada?" dedim. Sanki gitmemesi gereken bir yere gitmiş gibi hesap soruyordum. Elinde tuttuğu kupa bardağını pencerenin önüne bırakıp, camın önünde göğsünü kabartarak dikleşti. "Gelemez miyim kuzenimin evine?" Yutkunup, "Tabii ki gelebilirsin," cevabını verdim.

"Gitme dersen gitmem. Sen benim istemediğim yerlere nasıl gitmeyeceksen, ben de senin istemediğin yerlere gitmem."

"Sen kıskanç bir kocamı olacaksın? Kıyafet, gezme, arkadaş... Karışacak gibisin?"

"Sen eminim benim karışacağım hareketlerde bulunmazsın. Gittiğin yerleri söyler, takıldığın arkadaşlarınla beni tanıştırır, sonra giyimine dikkat edersin. O yüzden ben de sana karışma gereği duymam."

Ablam sanki duymuş gibi dalga geçer gibi güldü. Gözlerini devirerek pencerenin önünden ayrıldı. Derin nefes alıp, "Açıkçası birinin bana karışmasından hoşlanmam," dedim. "İstediğim kıyafeti giyen, istediğim yere giden biriyim. Tabii ki gittiğim yerleri aileme söylediğim gibi sana da söyleyebilirim. Ama giyim konusunda özgür biriyim."

Gözlerinin içinden kıvılcımlar çıktı sanki. Uzaktan onun ateş gibi olan gözlerini gördüysem yakından kim bilir nasıldı? Benim tedirgin olduğumu hissetmiş gibi gülümsedi.

"Sen akıllı bir kızsın Azra, kocanı kızdırmazsın."

Daha kocam olmadan kendini kocam sanıyordu. "Hım," deyip lafını geçiştirdim. Annem her zaman, erkeklerin eşleri üzerinde üstünlük kurmak istediğini söylerdi. Sen onun eline ipleri vermediğin sürece, sana fazla karışmaz derdi. Açıkçası ben de öyle yapmayı düşünüyordum. Tabii ki gittiğim yerleri ona söyleyecektim. O bana nasıl kendiyle ilgili bilgi veriyorsa ben de merak etmemesi için verirdim. Üstelik yakın bir zamanda Mardin'e gidecekti. Oradayken daha çok merak ederdi. Konuyu değiştirmek için, "Yarın kalabalık mı geleceksiniz?" diye sordum. Başını sallayıp, "Fazlasıyla kala-

balık geleceğiz," dedi. Umarım hep birlikte eve sığardık.

"Azra, annem çağırıyor."

"Geliyorum abla." Ablam odadan çıkınca, "Benim kapatmam lazım," dedim.

"Kapat bakalım." Telefonu kapatacağım zaman, "Beni sosyal medyadan neden takip etmiyorsun?" demeyi de ihmal etmedim. Çocuk gibiydim. Güldü.

"Ederim Azra Yılmaz."

"İyi akşamlar," deyip telefonu kapadım. Tülü kapattıktan sonra telefonu eşofmanımın cebine sokup içeri geçtim. Tüm aile oturmuş çekirdek yiyordu. Ne muhteşem bir manzara... Ablamın yanına yere oturup, beyaz tabağın içinden çekirdek aldım. Annem göz kırpıp, hayırdır der gibi bana bakıyordu. Asıl sana hayırdır anne, beni çağıran sensin. Ablamla yanıma yaklaşıp sessizce, "Bugün damat evi aradı," dedi. Çekirdeğin kabuğu boğazıma kaçtı. Boğazım yırtılırcasına öksürdüm. Ablam yumruklarıyla böğrümü delerek normal hâle getirdi beni. Bana endişeyle bakan aileme gülümseyip, "İyiyim," dedim. Halam su uzatıp, "Ne oldu kız?" dedi. Görmüyordu sanki çekirdek boğazıma takıldı. "Bir şey yok hala." Yerine oturunca anneme yanaştım.

"Neden aramış anne?"

"Aman söylemeyeyim, adamın ismini duyunca boğuluyordun gerisini duysan Allah korsun direkt öbür tarafa gidersin. Tövbe aman Allah'ım," deyip elini parkeye vurdu.

"Söylesene anne merak ettim." Oflayıp, "Sana ulaşamamış evi aradı. 'Efendim merhaba ben Talha, rahatsız ediyorum ama Azra evde mi?' dedi." Annem anlatırken sanki onun ses tonu konuşuyormuş gibi geldi. Sert ve tok sesi...

"Sen ne dedin?"

"Uyuyor dedim, ne diyeyim? Hayırdır bir sorun mu var diye sordum. Yok efendim dedi, merak ettim dedi. Sonra iyi günler deyip telefonu kapadı."

Sırf ulaşamadığı için Selim abiye gelmişti, adım kadar

eminim. Adama bak evi aramış.

"Siz neden yerde oturuyorsunuz?"

Babamın sesiyle annemle ayrılıp bakışlarımızı ona çevirdik. Annem çayından bir yudum alıp, "Yer rahat," dedi gülümseyerek. Babam tebessüm edip, "Yanıma otur," dedi. Kollarımı koltuğun üzerine dayayıp yüzümdeki gülümsemeyle onların tatlı hâllerini izledim. Umarım benim evliğim de onlarınki gibi olurdu. Sevgi, saygı içinde.

Akşam geç saate kadar oturduktan sonra, hepimiz yataklara geçtik. Dışarıda dizlerimize kadar kar dolmuştu. Bu saatte halamların evine gitmesini istemediğimiz için onlarda biz de kalmıştı. Sabah erken saatte uyandıktan sonra dayımlar, babaannem ve anneannemler geldikten sonra, hep birlikte kahvaltımızı yaptık.

Bugün benim sözüm vardı içim içime sığmıyordu. Sanki uzun zamandır beklediğim adamla sözleniyormuş gibi hissediyordum. Kahvaltımızı yaptıktan sonra annemler evi üstten tekrar silip süpürdüler, balkonun cam kapıları kapalı olduğu için, dün akşamdan beri peteklerden gelen ısı burayı da ısıtmıştı. Sevim teyzelerin evinden getirdikleri sandalyeleri uzun balkona sırayla dizdik. Kardan buhar olmuş camı ablamla birlikte silip diğer odalara geçtik. Kendi odamızı ve annemle babamın odasını topladıktan sonra mutfağa geçtik. Yeni aldığımız fincan takımlarını sudan geçirip tepsilere dizdik. Sonunda işimiz bitmişti.

"Azra, sen duşa gir canım."

"Tamam abla."

Saat ikiye geliyordu. Dışarıda kar yağdığı için beşte geleceklerdi. Hızlı bir şekilde banyoya koşup duşun altına girdim. Sıcak suyun altında vanilyalı vücut şampuanımla bedenimi köpürtüp durulandım. Dolaptan bornozumu alıp hızlı bir şekilde giydim. Saçlarımı da sardıktan sonra doğru odama koştum. Neşe abla gelmiş ablamla elbisemi inceliyordu.

"Bırakın onu."

"Kız bu herif seni şimdiden gelin etti. Yalnız elbise çok

güzel söyleyeyim."

Neşe ablanın elinden elbiseyi alıp üzerime tuttum. Elbisem gerçekten de çok güzeldi. Elimi yumuşak kumaşın üzerinde dolaştırıp gülümsedim. Birazdan bu elbise üzerimde olacak ve ben bu beyaz elbiseyle beraber yeni bir hayata başlayacaktım. Bembeyaz bir hayatımız olurdu umarım.

"Hadi acele et saat üçe geldi."

Ablamı onaylayıp hızlı bir şekilde iç çamaşırlarımı giydim. Elbisemi üzerime geçirince dolabın boy aynasının karşısına sandalyeyi koyup oturdum. Neşe ablayla ablam hızlı hareketlerle saçlarımı kurutup şekil vermeye başladılar. Dalgalı fön çekip hafif yarım toplayarak saçlarımın işini bitirdiler. Makyajımı da Neşe abla hızlı bir şekilde halledince hazırdım. İkisinin de gözleri doldu. Beni baştan aşağı süzüp iç çektiler.

"Küçük Azra'mız gelin oluyor he. Evde kaldık Pınar."

Duygusal bir konuşma beklerken Neşe ablanın her zamanki komik hâli güldürdü beni. Bu akşam mümkünse duygusal bir sahne olmasın, yoksa kendimi tutamayıp ağlardım. "Hadi içeri geçelim." Elbisemin eteklerinden tutarak odadan çıktım. Salona adım attığımda tüm gözler beni buldu. Ailem hep bir ağızdan maşallah dedi. Halam bir an da ağlamaya başlayınca babam, "Gül," diye seslendi.

"Ne yapayım ağabey, yeğenim o benim üzülüyorum. Keşke İsmail de gelseydi kuzeninin güzelliğini görürdü. "

İsmail, halamın oğluydu Antalya'da okuyordu. Yarın sınavı olduğu için gelememişti. Onu özlemiştim. En çok anlaştığım kişi oydu. Annemin yanına oturunca gözüm saate kaydı. Az kalmıştı beş olmasına. Eğer kar trafiğine takılmazsalar birazdan gelirlerdi. Bakışlarımı ailemin üzerinde gezdirdim. İki dedem televizyon izlerken, anneannem ve babaannem patik örüyordu. Annem elimi tutmuş başparmağıyla elimin üzerine okşuyordu. Babam ise Sevim teyze ve eşiyle konuşuyordu. Aslında ne kadar farklı işlerle ilgileniyor gibi dursalar da hepsinin bakışları buruktu. Dış kapının zili çalınca bakışlarımı kapıya çevirdim. Neşe abla, "Abim gelmiş," diye

bağırınca derin bir nefes aldım. Heyecan basmıştı. Osman abi salona girince selam verip bana doğru geldi.

"Benim güzelim ne kadar da güzel olmuş."

Ayağa kalkıp ona sarıldım. Öz ağabeyim olmasa da onun yerini aratmıyordu. Ablamla beni Neşe abladan ayırmıyordu. Kulağıma, "Asuman ablanın, selamı var," dedi. "Söze gelemiyor ama nişanda yanında olacak mutlaka."

"Tamam abim."

Zilin sesi tekrar duyulunca Neşe abla bu sefer, "Geldiler," diye bağırıp kapıya koştu. Elim ayağım buz kesti. Babamlar ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüler. Evimizin duvarları üzerime gelmeye başladı. Geniş salon gözümde kibrit kutusu kadar kaldı. Nefesim kesiliyor gibi hissediyordum. Hole çıkıp ablamla Neşe ablanın yanına geçtim. Dış kapı sonuna kadar açılmış, apartmanın ışığı yanıyordu. Babam ve dayım kapının önünde ceketlerinin önlerini düzeltip merdiven dairesine bakıyorlardı.

Kalbimin ortasına Serçe konmuştu kanatlarını çırptıkça rüzgârı kalbime sarıyordu. Heyecandan ellerim buz kesilmiş, gözlerim dolmuştu. Bana güç veren ablamla Neşe abla olmasa her an bayılabilirdim.

Bu adam daha gelmeden kalbimi kendine esir etmişti. Ona bu kadar bağlanmam normal miydi? Babam yanında bulunmam için beni kapının girişine çağırdı. İnce bir ipin üzerinde yürüyormuş gibi titreye titreye kapının önüne geldim. Dayım kapının önüne çıkınca derin bir nefes aldım. Merdiven dairesinden çıkan insanları görünce sırtımı duvara yasladım. Ne oluyordu bana, neden bu kadar heyecan yapmıştım? Ateş basıyordu vücudumu.

Ömer amca selam verip adımını içeri attı. Giriş kalabalık olduğu için gelen misafirleri hemen salona alıyordu ailem. İçeri girenlerin tek tek ellerini öpmekten yüzlerine doğru düzgün bakamıyordum. Yaşlılar içeri girince gençler girmeye başladı, akşam kalabalık geleceğiz derken şaka yapıyor sanıyordum. Bütün sülalesi gelmişti resmen. Tuana ablayla

Sude ve Güneş, tanımadığım iki genç kız içeri girince ona yakın dev gibi adam karşıma dikildi.

Beşi o gün ormandaki kişilerdi. Sırayla selam verip içeri geçtiler. Bu kadar insan eve nasıl sığacaktı? Herkes evin içine girince en sona o kaldı. Gözlerimiz kesişince sert bir şekilde yutkundum. Dar kesim siyah takım elbise gitmişti. Üzerine ikinci bir deri gibi oturan takım, ona çok yakışmıştı. Boynuna taktığı ince siyah kravatı, göğsünün üzerindeki duruşu muhteşemdi. Bu adam çok güzeldi. Siyah rugan ayakkabılarını çıkarıp elinde tuttuğu kocaman kırmızı gül buketini bana uzattı. Adını anne karnında alnıma yazan Allah'ım, onun içinde benim içinde hayırlısı neyse o olsun.

Kırmızı gülleri göğsüme bastırıp tebessüm ettim. "Çok güzel olmuşsun."

İçeri geçmeden önce kısık sesiyle fısıldadığı üç kelime, bir yaz gecesinde şiir gibi geldi ondan bana. Beni beğenmişti. İç çekip holde duran kalabalığa göz gezdirdim. Herkes bir yerlere kıvrılmıştı. İnsanların arasından geçip mutfağa kendimi zor attım. Ablam, Neşe abla, Tuana abla, Sude ve Güneş mutfaktaydı. Bir de tanımadığım bir kız vardı. Bana elini uzatıp, "Merhaba," dedi.

"Merhaba."

"Ben Talha'nın kuzeni Dilek, seninle şimdi tanışma fırsatımız oldu. Heyecanlı mısın?" Gülümsedim. "Fazlasıyla." Onlarda güldüler. İçeride ne olup bittiğini deli gibi merak ediyordum. Ev çok kalabalık olduğu için herkes konuşuyordu, kim kiminle konuşuyor anlamıyordum. Halam mutfağa gelip, "Kahveleri yapmaya başla kızım," dedi. "Sen büyüklere ve damada dağıt, Pınar ve Neşe diğerlerine dağıtır."

"Ayıp olmaz mı?"

"Olmaz kızım, neredeyse elliye yakın insan var, hangi birine sen dağıtacaksın?"

Doğru diyordu. Ablamla beraber ocağın yanına gelip büyük cezvelerde kahveleri pişirmeye başladık. Neşe ablada kahve makinasında yapıyordu. Anca yetiştirdi. Diğer kızlarda küçük bardaklara su doldurup tepsilere diziyordu. Ablamla yaptığımız kahveler pişince fincanlara doldurduk. Üç tepsi hazırdı. Neşe abla damadın kahvesini kenara ayırıp, "İçine tuz koyacağız," dedi. Kaşlarımı havaya kaldırıp, "Saçmalama," dedim. Kızların hepsi aynı anda, "Asıl sen saçmala," dediler, "Âdet bu kızım." Mecbur kabul edip onun özel fincanını da tepsiye koyunca, derin nefes alarak içeri doğru yürüdüm.

Önümden giden halam, yürümem için bana destek oluyor gibi olsa da hiçbir şey fark etmiyordu. Kalbim her an durabilirdi. Ben yürüdükçe konuşan insanlar susuyordu. Salona adım attığımda garip bir sessizlik oluştu. Ellerim titremeye başlayınca kahveleri dökeceğim diye korktum. İlk pencerenin önünde bulunan koltukta oturan; Ömer amca, Poyraz amca, Kemal amca, Bora amca ve Buğra abinin babasına kahve uzattım. Teşekkür ederek kahveleri aldılar. Dedemlere, babama ve diğerlerine verdim. En son o kalınca kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp, balkon kapısının yanında sandalyeye oturan Talha'ya doğru yürüdüm. Yanına vardığımda hafif bir şekilde eğilip tepsiyi uzattım. Kahveyi eline aldığında nefesini dışarı verdi. Bu kadar kalabalığın içinde yüzüne bakamayacağım için sakin ama hızlı adımlarla mutfağa doğru yürüdüm. Tepsiyi tezgâhın üzerine bıraktığımda derin derin nefes aldım. Diğer kızlar da içeri girince onlara döndüm.

"Talha bir dikişte içti tuzlu kahveyi, mert adammış."

Heyecandan bakamamıştım yüzüne. Tuana abla elimden tutup sandalyeye oturttu beni. "Sakin ol canım her an bayılacak gibisin." Gülümsedim. Masanın üzerinde duran sürahiden bardağa su doldurup içtim. Halam mutfağa gelince gözleri dolu dolu, "gel kızım," dedi.

"Ne oldu?"

"İsteme olurken içeride bulun." Elbisemin eteklerini sıkıp ayağa kalktım. Ablamın gözleri dolmuş, her an ağlayacak gibiydi. "Ya Azra ya." Ağmaya başlayınca kendimi tutamayıp ben de ağladım. Ablamın boynuna sarılıp, "Ablam," dedim.

"Kızlar ne yapıyorsunuz, çok ayıp. Pınar, ablasın sen tut kardeşinin elinden yanında ol kızım." İkimizde gözyaşlarımızı silip halamın peşinden salona doğru yürüdük. Kapının yanında oturan annemin yanındaki sandalye boştu oraya oturup annemin elini tuttum. Elleri titriyordu. Ablam yanımda dikildi, eliyle omzumu destek olur gibi hafif hafif vuruyordu.

Ömer amca öksürüp derin bir nefes aldı. "Efendim sebebi ziyaretimiz belli, Allah'ın emri peygamberin kavli ile kızımız Azra'nın oğlumuz Talha'ya eş, dost, yuva, aile olmasını istiyoruz."

Annem elimi sıkıp derin bir nefes aldı. Yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu. Halam yanı başında, "Ayşem yapma," diye kulağına fısıldıyordu. Babamın ne hâlde olduğunu bilmiyordum. Başımı yerden kaldırıp yüzüne bakacak hâlim yoktu. Babamın iç çekişi kulağıma gelince gözlerimi kapadım.

"Bu zamana kadar benden çok iki dedesinin hakkı var üzerinde, onlar ne derse kabulümdür."

Gözlerimi açıp yan yana oturan iki dedeme baktım. Turgay dedem konuşması için Serdar dedeme izin verdi. Serdar dedem bana gülümseyip göz kırptı.

"Talha oğlumuzdan bir söz istiyorum."

Dedem Talha'ya bakınca yerdeki bakışlarını dedeme çevirdi. "Buyurun efendim."

"Ne demiş peygamber efendimiz, müminlerin iman bakımından en olgunu ve en hayırlısı, hanımına karşı en hayırlı olanıdır. Sen bize bu kadar kalabalığın içinde söz verir misin, kızımıza iyi bir eş olacağına, onu sayıp, ona sevgini, saygını vereceğine?"

Hiç düşünmeden, "Söz veriyorum," dedi. Sesi güçlüydü. Ufak bir tereddüte düşmemişti. Dedem tebessüm edip, "Kızımızın isteğiyle, hayırlı uğurlu olsun," dedi. O sırada balkonda duran Talha'nın arkadaşları alkışlamaya başladı. "Yüzükleri takalım o zaman." dedi dedem. Talha cebinden çıkardığı kutuyu Neşe ablaya uzattı. Neşe abla hızla içeri gidip yüzükleri gümüş tepsiye koydu.

"Azra, kalk kızım."

Halamın sesiyle oturduğum yerden kalktım. Herkes ayağa kalktı. Talha'nın yanına gelince gözlerimi ailemin üzerinde gezdirdim. Hepsinin gözleri dolmuştu. Babaannem, anneannem ağlıyordu. Sözde en çok beni evlendirmek isteyen onlardı. Bakışlarımı babama çevirdiğimde arkasını dönmüş peçeteyle gözlerini siliyordu. O an dayanamadım ben de ağladım. Babamın ağlamasına dayanamazdım. Ona doğru adım atacağım zaman Turgay dedem karşımıza geçti. Yüzükleri o takacaktı. Neşe ablanın uzattığı tepsiden kırmızı kurdeleye bağlanmış alyansları alıp bize doğru döndü.

"Allah utandırmasın, bu yüzükler ölünceye kadar parmaklarınızdan çıkmasın. Birbirinizi saygı ve sevgi besleyin evlatlarım." İlk önce benim yüzüğümü sonra Talha'nın yüzüğünü taktı. Makası tepsiden aldığı zaman Talha'nın yan tarafında duran arkadaşlarına baktı.

"Bu makas kesmiyor asker, ne yapacağız?"

"Biz keseriz dede sen rahat ol."

"Yok olmaz öyle şey, bir asker selamı almadan kesmez bu makas."

Hepsi aynı anda, "Emredersiniz Komutanım," diye bağırdılar. Herkes gülmeye başladı. Gözlerimi babama çevirdim hâlâ aynıydı. Dedem kurdeleyi kesince bakışlarımı ondan çektim. Dedemin elini öptüm sonra Talha öptü. Sırayla büyüklerimizin ellerini öptük. Babama sıra geldiğinde boynuna sıkı sıkı sarılıp hıçkırarak ağladım. Buraya kadardı dirayetim.

"Canım babam benim."

"Küçük kızım babasını bırakıp gidiyor mu yuvadan?"

"Henüz gitmiyor oğlum, yapma böyle kendini de kızı da üzme."

Dedem beni babamın kolları arasından aldığı zaman, yanı başımda duran Talha'yla göz göze geldik. Üzgün bakıyordu

o da.

"Hadi çocuklar içeride fotoğraflarınızı çekelim." Kalabalıkta herkes konuşuyordu. Kimin ne dediğini anlamıyordum ağlamaktan. Babama baktım gözyaşlarını silmiş gülümsüyordu. Gülümseyip dedemin yanında duran annemi öptüm. Sonra Talha'yla salondan çıkarak odama geldik. Ablam yatağa oturmuş sessizce ağlıyordu. Bizi görünce ayağa kalkıp bana sarıldı. Biz sarılmaya devam ederken odaya Neşe abla, Selim abi ve Buğra abi girdi.

"Hayatım siz niye ağlıyorsunuz? Asıl ağlaması gereken kişi Talha, sonuçta o karısını üç ay görecek siz dokuz ay. Siz ondan şanslısınız, bırakın ağlamayı."

Geri çekilip Selim abinin yüzüne baktım. Talha dövecek gibi bakıyordu ona.

"Tamam, kötü espriydi bakmayın kötü kötü. Ali amcadan izin aldım hep birlikte dışarı çıkacağız."

"Nasıl?" Sesim ağlamaktan boğuk çıkınca Selim abi yanağımı sıkıp, "Dışarı çıkacağız." dedi tekrar. "Gelinliğini çıkar önce."

"O elbise bir kere gelinlik değil."

He he der gibi başını salladı. "Kapalı bir ortamda olacağız, yine elbise giyebilirsin ama beyaz değil."

"Hadi Selim çıkalım."

Ablamın isyanından sonra hepsi dışarı çıktı. Odada sadece ben ve Talha kaldı. Kravatını gevşetip bilgisayar masasının üzerinde duran ıslak mendil paketinden bir tane aldı. Yanıma yanaşıp gözlerimin altını ağır bir şekilde silmeye başladı. Canımı acıtmaktan korkar gibi elini tenimin üzerinde yavaş bir şekilde dolaştırdı.

"Ağlayınca çok çirkin oluyorsun. Bir daha sakın ağlama."

Esprisine gülecek hâlim yoktu. Başımı salladım sadece. Sanki bir daha ağlamayacağım der gibi. Derin nefes alıp ıslak mendili bilgisayar masanın üzerine bırakıp, ceketinin cebinden yüzük kutusu çıkardı. Kutunun kapağını açtığında

içinden tek taş yüzük çıkardı. Bana tek taş almıştı. Yüzüne dikkatli baktım. Tek taşı alyansımın olduğu parmağa taktı.

"Bu iki yüzük parmağından hiç çıkmasın Azra. Özellikle seni bana, beni sana mühürleyen iki alyans bir milim bile kıpırdamasın ince parmağında. Yeri hep aynı kalsın, ta ki dün günü sol eline geçinceye kadar."

"Sen de çıkarma."

"Çıkarmam. Ölünceye kadar duracak."

Büyük elini yanağıma koydu. Yüzüme doğru yaklaşınca bacaklarım titremeye başladı. Nefesim kesilmişti o bana yaklaştıkça. Sıcak dudakları alnıma değdi. "Nefes al güzelim." Tuttuğum nefesi dudaklarımın arasından verdim. Boynuna çarpıp yüzüme gelen nefesim farklı bir duygu hissettirdi. Onunla daha en başında karışmıştık birbirimize. Yanağımı başparmağıyla okşayarak geri çekti elini. "Sen giyin ben seni bekliyorum."

"Tamam."

Geri geri gidip odadan çıktı. Elimi göğsümün üzerine bastırıp dolabın kapağını açtım. Sağ parmağımda takılı olan yüzükler karanlık dolabın içinde parıl parıl parlıyordu. Onları fazla bekletmemek için dolabın dibinde duran siyah elbisemi aldım. Hızlı bir şekilde beyaz elbiseyi çıkarıp siyahını giydim. Beyaz topuklu ayakkabıları da çıkarınca siyah platformlu topuklu ayakkabılarımı giyip kendime aynada baktım. Güzel olmuştum. Kabanımı da giyince kapıya doğru yürüdüm. Derin bir nefes aldım. Kapıyı açıp hole çıktığımda Zeynep teyze ve diğerleri gülümseyerek bana doğru geldiler.

"Tebrik ederiz güzel kızım, hakkınızda hayırlısı olur inşallah."

İçimden âmin deyip geri çekildim. Zeynep teyzenin ardından diğerleriyle de sarılıp ayrıldım. Talha salondan çıkınca onunla göz göze geldim.

Bu nasıl bir şeydi? Kemikten yapısına etten bir duvar örülmüş, sol köşesinde tık tık atan organının sesi kalbime akıyordu. Elimi, uzattığı kemikli elinin avuç içine bıraktım. Ruhum

zelzeleye yakalandı bir kış gecesinde. Kokusu, bakışı, duruşu kalabalık ortamda sadece onu özel hissettirdi. "Çıkalım mı?" Kulaklarıma ulaşan sesinin tınısı onunla gitmem konusunda çoktan direktifi vermişti kalbime ve beynime.

Arkamda duran insanları geride bırakıp onunla el ele merdivenleri indim. Demir kapıyı açtığında karın keskin soğu yüzümüze çarptı. Dışarı adım atmadan önce şapkamı ve atkımı düzeltti. "Şimdi oldu." Gülümsedim. Kapıdan dışarı adım attığımızda etrafımızı arkadaşları sardı. Ne olduğunu anlamak için hepsinin yüzüne tek tek baktım. Gülüyorlardı. Talha'nın yapacakları şeyden haberi varmış gibi kaşlarını havaya kaldırıp, "Sakın yapmayın! "Dedi emir verir gibi. Onu dinlemeyen ona yakın arkadaşı, bizi kolumuzdan tuttuğu gibi karın ortasına getirdiler. Şaşkınlıktan Talha'nın yüzüne bakıyordum.

"Hazır mısın asker?"

"Evet Komutanım!"

Talha elini havaya kaldırıp, parmağını hepsine doğru salladı. "Yapmayın dedim."

"Bir kar yağar ince ince
Komandonun hâli nice
Bir söz var bu gece
Hey paraşütçü komando
Vur vur dağcı komando
Aferin Takım
Sağ ol
Aferin Takım
Sağ ol
Aferin Takım
Sağ ol Sağ ol Sağ ol."

İnanamıyorum çıldırmış bunlar. Gür sesleriyle mahalleyi inletiyorlardı. Komşularımız pencerelere dizilmiş gülerek bizi izliyorlardı. Onlar ise hiçbir kimseyi umursamadan bağıra bağıra komando marşını söylüyorlardı. Talha susmaları için elini havaya kaldırıp güldü.

"Görgüsüz erkek tarafı dedirteceksiniz arkamızdan."

Arkadaşları, bu daha ne ki der gibi yerden avuçlarına kar aldılar. "Lan bak! O avuçlarınızda tuttuğunuz kar şu kızın bir yerine denk gelsin gömerim sizi buraya."

"Asker başla."

Ne olduğunu anlamadan üzerimize karlar yağmaya başladı. Talha beni kolları arasına alıp arkasını döndü. "Yeminle sizi bu kara gömeceğim." Başımı geri çekip yüzüne baktım. Sırtına yediği her kar darbesinde kaşları çatıldı. Yüzündeki ifadeye kahkaha attım.

"Neden kaban ya da mont giymedin üzerine? Hava buz gibi, sırtına da kar yiyorsun donacaksın şimdi."

"Senin ateş gibi olan tenin, tenimi alev alev yakıyor..."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kış günü ateş basmıştı bedenimi. Nasıl böyle konuşabilirdi ki? Belimi sıkı sıkı tutan elleri ateş gibi yanıyordu. Avuçları arasında olan ateş, kalın kabanımı delip tenime işliyordu. Burnundan alıp verdiği sıcak nefesi yüzümü ısıtıyordu. Hareleri ateşin içinde kavruluyordu. Yutkundum. Yutkundu. Söylediği cümleden utanmamış gibi gözlerimin derinine bakıyordu. Benim ise utançtan yanaklarım yanıyordu.

Başına kar topu gelince gözlerini yumdu. "Ebenizi s*k*-" elimi dudaklarının üzerine bastırıp, "Şşt," diye mırıldadım. Küfür etmesi beni rahatsız ediyordu. Gözlerini açıp avucumun içine ofladı. Elimi geri çekip, "Küfür etmenden rahatsız oluyorum." dedim gözlerimi ondan kaçırarak. Sana ne demesinden çekindim. Çenemi hafif tutup, yüzümü kendine çevirdi. "Etmemeyi denerim. Ama arkamda bulunan bu herifleri kara gömeceğim."

Başımı iki yana sallayıp, arkasından bize gülen gruba baktım. Gülümsedim. Benim güldüğümü görünce arkasını dönüp, "Sıra size gelecek," dedi. "Bunun acısını fena hâlde çıkaracağım sizden." Sesi sert çıksa da gözleri söylediklerinin yalan olduğunu söylüyordu. Karşısında duran adamlara sevgiyle bakıyordu. Esmer olan adam lacivert kabanının yakalarını düzeltip, göz kırptı bana. Talha kaşlarını çatıp, "Hakan," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

"Buyur abi?"

"Kirpiklerine sahip çık, olur olmadık zamanda inip çıkmasın yukarı."

"Oldu, başka bir istediğin var mı Komutanım?"

"Yok." Tok sesi burada durmaktan sıkılmış gibiydi. Gözlerini etrafta dolaştırıp, "Diğerleri nerede?" diye sordu. Sahi ablamlar neredeydi? Dışarıda sadece biz vardık. Başımı kal-

dırıp evimizin penceresine baktım. Zeynep teyze ve Sevgi teyze gülümseyerek bizi izliyorlardı. Gülümseyip başımı eğdim.

"Biz arabaya geçiyoruz, mekânın konumunu atın bana."

"Ablamları beklemeyecek miyiz?"

Bakışlarını bana çevirip, "Gelir onlar." dedi gözleriyle üzerimi inceleyerek. Bakışları çıplak bacaklarımın üzerinde fazla oyalanınca huzursuz olup yerimde kıpırdadım. Bacaklarımda olan bakışlarını ağır bir şekilde yukarı çıkarıp gözlerimin içine baktı. Kaşlarını çatmış sanki beni yeni görüyormuş gibiydi.

"Bacaklarında neden çorap yok?"

"Var." dedim bacağımı geri çekerek. Kaşlarını havaya kaldırıp, "Var?" dedi sorar gibi. Başımı sallayıp, "Hıhı," dedim. Ağzının içinden anlamadığım bir şeyler söyleyip, bakışlarını birbirine kar atan adamlara çevirdi.

"Biz arabaya gidiyoruz."

"Tamam abi."

Elini sıkı tutup yavaş adımlarla karda yürüdüm. Kar gününde topuklu ayakkabı giyersem yürümem zor olurdu. Düşmemek için elini sıkı sıkı tutuyordum. Ayağım her öne doğru kaydığında yine anlamadığım bir şeyler söylüyordu. Sanırım bu havada topuklu ayakkabı giydiğim için söyleniyordu. Açıkçası sessiz bir şekilde söylenmelerine verecek cevabım yoktu. Yüzüme karşı söylesin ona karşılığını verirdim.

Range Rover'ın yanına gelince kapıyı açıp ön koltuğa oturmamı bekledi. Bacaklarımın açılmamasına dikkat ederek koltuğa oturdum. Kapıyı yavaş ama sert bir şekilde kapatıp arabanın etrafında dolaştı. Yerine oturduğunda gözlerini üzerime çevirdi.

"Kısa etek giymesen, olmaz mı?"

Dudaklarımı dilimle ıslatıp, dizlerimin yukarısına çıkan siyah eteğimi aşağı indirdim. Ne derdi var kıyafetlerle anlamıyorum. Güneş'in dediği gibi aşırı takıntılı ve kıskanç biriydi. Derin nefes alıp ona doğru döndüm.

"Çok fazla kısa giyinmiyorum, şu an oturduğum için elbisemin etek kısmı yukarı çıktı."

"O zaman başka bir yerde oturmazsın, ayakta dikilirsin."

"Anlamadım."

Başını dışarı çevirip cevap vermedi. Kaşlarımı çatıp şaka mı yapıyor diye yandan görünüşünü inceledim. Gayet ciddiydi. Avuçları arasında olan direksiyon, gerginliğinden nasibini alıyordu. Omzumu silkip düzgün bir şekilde oturdum. Giyimime karıştırmazdım. O istese de istemese de kendi kararlarımı kendim verirdim. Dışarıyı izlerken bakışlarını üzerimde hissediyordum. Ona bakmadan arabanın camına yağan karı izliyordum. Ben bu adamı tanımıyordum. Bana yardım ettiği için ona karşı bir şeyler hissetsem de onun kim olduğunu bilmiyordum. Evdeyken her şey iyiydi, arabanın içinde tuhaflaşmıştı. Gergin ve sinirli duruyordu. Bir kıyafet bir anda onu nasıl değiştirdi anlamadım.

Arkamızdaki arabalardan korna sesi gelince anahtarı çevirip arabayı çalıştırdı. "Kemerini takar mısın?" Emir verir gibi konuşmadığı için kemeri takıp mahalleden çıkışımızı izledim. Önümüze Selim abinin arabası geçti. Onu takip ederek caddeye çıktık. Hava kararmıştı. Geceyi aydınlatan ışıkları izleyerek aklımdaki düşüncelere daldım. Bundan sonra hayatımda biri vardı, onunla bir yola girmiştik. Geleceğin önümüze neler getireceği ne o ne de ben bilebilirdim. Yavaş yavaş yaşayarak öğreneceğiz nasıl bir çift olacağımızı. Parmağımda takılı olan alyans, onu bu gece bana mühürlemişti. Her zaman iyi olmanın dileklerini dileyecektim sonsuza kadar.

"Kızdın mı?"

Kalın sesi düşüncelerimden alıp çıkardı beni. Ona doğru dönmeden omzumu silktim. Kırılmıştım.

"Ne kadar kaba bir adamla sözlendin değil mi? Söz gecende bile kalbini kırdım. Bazen dilime hâkim olamıyorum, bu konuda kusuruma bakma. Kıyafet konusunda takıntılı

bir adamım, Güneş'e ve anneme sorabilirsin. Nefsine ve gözlerine sahip çıkamayan şerefsiz dolu dışarıda. Hepsini yok etmek istesem de buna gücüm yetmediği için sizlerin bu konuda dikkat etmenizi istiyorum. Her bir zerrenize değecek göz beni sinirlendiriyor."

Her bir kelimesi, bu dünyada kötü insanların olduğunu fazlasıyla söylüyordu. İstediğimiz gibi dolaşmamamızın sebebi, bedenimize değen gözler yüzündendi. Çok değil yakın bir süre önce ben o kötü bakışlı adam tarafından tacize uğramıştım. Her şeyi unutmuşum gibi davranmam aslında koca bir yalandı. Dolan gözlerimi parmaklarımla ovuşturup sert bir nefes çektim içime. Elimin üzerinde elini hissettiğimde bakışlarımı ona çevirdim.

"Aklından neler geçiyor? Düşüncelerini benimle paylaş, içine atıp kendi kendini üzme. Özür dilerim üzdüm seni."

Gülümseyip başımı iki yana salladım. Buruk bir şekilde tebessüm edip nefesini burnundan verdi. Üzülmüş gibiydi. Az önce benimle sert konuştuğu için pişman olmuştu. Gözlerini ara sıra yoldan çekip üzerime çeviriyordu onun bakışlarını karşılık verdiğimde dudağı kıvrılıyor elimin üzerini başparmağıyla hafif okşuyordu.

Arabayı sahil yoluna çevirince bakışlarımı ondan çekip önümüzde giden Selim abinin arabasına çevirdim. Nereye gidiyorduk hiçbir fikrim yoktu. Talha da benim gibi nereye gittiğimizi bilmeden Selim abiyi takip ediyordu. Bu geceyi ayarlamak ne zaman akıllarına gelmişti bilmiyordum. Selim abinin arabası sahil kenarında iki katlı restoranın önünde durdu. Talha arabayı durdurunca kapıyı açmak için kapının koluna uzandım.

"Bekle."

Arabadan inip Selim abiye bir şeyler söyledi. Sonra arabanın yanına gelip kapıyı açtı. "Eteğine dikkat et."

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. "Soğuk dışarısı o yüzden diyorum." Ayakkabımın sivri topuğunu sert bir şekilde yere basıp arabadan indim. Bakışlarım bir etki etmemiş gibi, ne

oldu der gibi kaşını havaya kaldırdı. Bu adamla işim vardı benim.

Yanıma gelen ablam ve diğer kızlarla her yeri cam olan mekâna göz gezdirdik. "Böyle bir yere geleceğimizden senin haberin var mıydı abla?"

"Yoktu. Ben de bu akşam öğrendim. Girelim içeri, soğuk."

Başımı sallayıp, erkeklerin yanımıza gelmesiyle içeri doğru yürüdük. Elim sert elin avuçları arasına girince, başımı omzumun üzerinden yanımda yürüyen adama çevirdim. Karşıya bakıyordu. Önüme dönüp mekânın içine girdik. İki güvenlik, "Hoş geldiniz," dediler. Büyük iki yana açılan kapıları açtılar. Talha'yla içeri adımızı attığımızda olduğumuz yerde kaldık. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde şok olmuş bir ifadeyle etrafa bakıyordu. Bakışları yüzüme kaydığında, "Ben hazırlamadım," dedi. "Ben romantik bir adam değilim, başında bil de sonra sorun olmasın." Elimi hızla çekip, "Senin hazırlamayacağını tahmin edebiliyorum," dedim. "Öküzler ne anlar romantik olmaktan."

Gözlerini kocaman açıp, "Öküz?" diye tısladı. Omzumu silkip gözlerimi etrafta gezdirdim. Her yer beyaz, kırmızı mumlarla kaplıydı. Masaların üzeri kırmızı gül yaprakları serilmişti. Orkestranın olduğu bölümde led ışıklarıyla seni seviyorum yazıyordu. Kim kimi seviyor? Arkamızdan bir ordu içeri girince karşımıza dikildiler.

"Nasıl beğendiniz mi sürprizimizi?"

"Çok..."

Talha iç çeker gibi konuşunca gözlerimi devirip ablama baktım. O da şaşkın bir şekilde etrafına bakıyordu.

"Hanginizden çıktı bu fikir?"

"Şimdi Komutanım; biliyorsun bizim grubun en romantik adamı ben olduğum için, tabii ki benden çıktı. Sen en öküzümüz olduğun için yengemize hoş bir sürpriz hazırlayalım dedik."

Kumral olan adam birazdan ölümünü hazırlar gibi konu-

şurken, yanımda duran adam ellerini yumruk yaparak, başını sağa sola çevirdi. Yumruk yaptığı elini havaya kaldırınca adama vuracak diye korkup gözlerimi kocaman açtım. Yüzümdeki ifadeyi görünce elini indirip gülümsedi.

"Şaka yapıyorum güzelim, hiç arkadaşımı döver miyim ben?"

"Döversin."

Herkes gülmeye başlayınca kaşlarını çatıp onlara öldürücü bakışını attı. Hiçbiri onun bakışlarından etkilenmemiş gibi kahkaha atmaya devam ettiler.

"Ocağın biri Mardin'e gideceğiz, biliyorsunuz değil mi?"

On erkeğin de yutkunma sesi mekânda yankılandı. İçlerinde en uzun boylu adam, boğazını temizler gibi öksürüp, "Hadi eğlenelim," dedi yanında duran kadını kolunun altına çekerek. Henüz hiçbiriyle tanışmamıştım. Kadın bana gülümseyip, "Merhaba," dedi. Gülümsemesine karşılık verip, "Merhaba," dedim. "Ben Elif, Mehmet'in eşiyim." Yanındaki adam başıyla selam verip, "Bu adamla sözlenerek bizi çok mutlu ettin yenge." dedi.

"Yürüyün gidin be."

Talha elimden tutup yuvarlak masalara doğru çekiştirdi. Her bastığı adımda arkadaşlarına söylenmeyi de eskitmiyordu. Yuvarlak masanın yanına gelince sandalyeyi çekip karşıya baktı. İnsan buyur otur der. Sanki kibar davransa laf edecekler. Onun kibar biri olmayacağını bildiğim için kendimi boşu boşuna kandırmama gerek yoktu. Kabanımı çıkarıp, çektiği sandalyeye oturdum. Yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Diğerleri ayrı masalara oturup kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı. Biz yetim gibi bir başımıza koca masada tek kalmıştık. Sırtımı sandalyeye yaslayıp ortada Show müzikle dans eden Mehmet ve eşine gülümseyerek baktım. Birbirlerine olan aşkları gözlerinden okunuyordu. Mehmet normal bir erkekten bile uzundu eşinin boyu ayağında topuklu ayakkabı olmasına rağmen göğsüne geliyordu. Birbirlerine yakışan bir çiftlerdi.

"Haftaya salı günü gece on ikide gideceğim."

Sandalyede yan bir şekilde dönüp onunla göz göze geldim. Ceketini çıkarıp yanında duran sandalyenin üzerine bıraktı. Erkenden gidiyordu. Onunla henüz vakit geçirememiştim. Bir daha kim bilir ne zaman gelirdi. Gözlerimin içine konuşmadan bakmaya devam etti. Aklından geçenleri merak ediyordum. Masanın üzerinde duran sağ elimi alıp, yüzük parmağımın üzerinde başparmağını dolaştırdı.

"Ne zaman geleceksin diye sormayacak mısın?"

Derin nefes alıp, "Ne zaman geleceksin?" diye sordum. Sandalyesini bana yaklaştırıp iki elimi avuçları arasına aldı. Teninin sıcaklığı tenime değdikçe boğazımdan aşağı ılık bir sıvı akıyordu.

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp, "Ben gelinceye kadar, bekler misin beni?" dedi boğuk sesiyle. Bu soruyu sormak onun için zormuş gibi. Gözlerini gözlerimden kaçıracağı zaman, "Beklerim," dedim. "Bekleyeceğim, sen gelinceye kadar parmağımda sana ait olan yüzükle seni bekleyeceğim." Gözlerinin içi güldü. Elimi hafif sıkıp, "Söz mü?" Diye sordu vurgulayarak. "Söz," dedim sesimi güçlü çıkararak. Öne doğru eğilip, "Aklım sende kalacak." dedi. "Paranoyaklığım kötü düşünceler üretecek. Sen sakın beni kuşkuya düşürecek bir harekette bulunma, olur mu?" Gerildim. Elimi çekeceğim zaman biraz daha sıktı. "Dışarı çıktığın zaman bana haber vereceksin, sana biri takıldığında haber vereceksin, alıp verdiğin nefesin saatinin haberini bana vereceksin Azra, değil mi?"

"Neden böyle konuşuyorsun?"

"Nasıl konuşuyorum?"

Psikopat gibi konuşuyordu. Sırtımı sandalyeye bastırıp, yüzüme yaklaşan yüzünden kaçmak için başımı etrafa çevirdim. Kimse bize bakmıyordu. Herkes bir kenara kıvrılmıştı. Ablam Selim abiyle dans ediyordu. Kimsenin umurunda değil gibiydim.

Elimin üzerinde sıcak dokunuş hissedince irkilip başımı önüme çevirdim. Dudaklarını elimin üzerine hafif bastırıp

buse kondurdu. Telaş yapıp ayağa kalkacağım zaman başını geri çekip kolumu tuttu.

"Benden korkuyor musun?"

Sakin çıkan sesi tüylerimi diken diken etti. Gerilmiştim. Bakışları çok farklıydı. Yüzümdeki korku dolu ifade hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çattı. Kolumu elinden çekeceğim zaman güldü.

"Benden korkma Azra, sana asla zarar vermem. Değişik bir adamım, zamanla bana alışırsın."

Umarım alışırdım. Bazen beni korkutuyordu. Kendiyle beni ayağa kaldırıp pistin ortasına doğru getirdi. Etrafımızdaki bakışların hepsi bize döndü. Yanaklarım kızardı. Beni kendine çekip kemikli elini sırtıma bastırıp göğsümü göğsüne yasladı. Alnım sert göğsüne değince geri çekmek istedim. Elini saçlarıma getirip başımı göğsüne yasladı. Şu an onunla yakın bir şekilde dans ettiğim için, deli gibi utanıyordum. Ablam ve diğerleri aklından neler geçiriyordu kim bilir. Yarın Neşe abla kesin benimle dalga geçecekti. Ne yarını eve gidince başlayacaktı. Talha yakın olmamızdan etkilenmemiş gibi kolunu bedenime daha çok sardı. Ona ait olanı kimseye göstermek istemiyor gibi... Başımı göğsünden çekmeden kaldırdım. Başını eğip gözlerimin içine baktı. Arka fonda çalan şarkının sesi artırılınca alnını alnıma yasladı. Kalbime dokunan şarkısının sözlerini onun kolları arasında dinlemek farklı hissettirmişti.

Yarımmış bir yanım
Bir yanım yaralı
Nasıl tamam yaptın
İyileştirdin
Yarınmış ertesi bugünü yaşamanın
Aşk gerçekten varmış hissettirdin
Bilsen nasıl hoş geldin
İyi günde kötü günde
Söz verelim ikimizde

Aldığım en son nefeste
Sen elimden tut
Her ne yaşandıysa bitti
Senle benden önce unut
Bir ömür o güzel başını
Göğsümde uyut

Şarkı tekrarladıkça alnını alnıma daha fazla yaslıyordu. "Söz verdin bekleyeceksin. Söz verdin haber vereceksin, benden hiçbir şey saklamayacaksın."

"Söz veriyorum. Bana güven."

"Sen de bana güven."

"Güveniyorum."

"Güveniyorum, sonsuza kadarda güveneceğim. Aklının ucundan bile geçmesin sana ihanet edeceğim. Böyle bir şey olmayacak. Gözlerimi kör eder başkasına baktırmam. Yanımda olsan da olmasan da senden başkasını görmez bu gözler."

Elinin içinde olan elimi omzunun üzerine doladı. Diğer elini de belime sarıp, "Sen de aynı benim gibi düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Başkası olmayacak değil mi?" Başımı iki yana sallayıp, "Olmayacak." dedim. Yaralıydı, korkuyordu, beni burada bırakıp gitmek ona en başında zor geliyordu. Biz evlendiğimizde beni nasıl bırakıp gidecekti?

Yüzünü boynuma bastırıp, kollarının arasına hapis etti beni. Hafif bir şekilde etrafımızda dönerken bütün olmuştuk onunla. Kokusunu içime çektikçe, sadece o ve ben varmış gibi hissediyordum. Etrafımızda olan kişileri ne kulaklarım duyuyordu ne de gözlerim görüyordu. Başını geri çekip gözlerimin içine baktı. Nefesini içine çekerken şişen göğsü göğsüme çarptı. Gözlerimi kapatmamak için kendimle savaştım. Etrafımızda uçuşan hayali kelebekler onu bana beni ona yaklaştırdı.

"Çok zor olacak."

Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Çok zor olacak," dedim. Bir

hafta, iki hafta, ya da bir ay değil, ondan uzun bir süre haber alamadığım zamanlar olacaktı. Bunun yokluğunu en başında hissediyordum.

"Baldızımla biraz da ben dans edebilir miyim?"

Yanımıza gelen Selim abinin sesiyle irkilip bir adım geri çekilmek istedim. Sırtımı tutan eli buna engel oldu. Gözlerini gözlerimden çekmeden, "Hayır," dedi net sesiyle. Selim abi elini omzuma atıp, "Benden mi kıskanıyorsun kardeşimi?" diye sordu şaşkın sesiyle.

"Kıskanmıyorum, onunla kısıtlı olan zamanımı beraber geçirmek istiyorum. Bir saniye bile boşluk oluşmasın istiyorum."

Gözlerim doldu. Biz en başında neden böyle birbirimize bağlanmış gibi hissediyorduk? Onun da bakışları, dokunuşları farklıydı. Tenime değen eli beni hiçbir şekilde rahatsız etmediği gibi onun sıcaklığına daha çok sokulasım geliyordu.

Selim abi Talha'nın omzunu sıkıp, "Haklısın kardeşim." deyip yanımızdan ayrıldı. Gözlerimi gözlerinden çekip dans eden diğer çiftlere çevirdim. Neşe abla Buğra abinin kolları arasında mutlu bir şekilde dans ederken, Osman abi kaşlarını çatmış, oturduğu masadan onları izliyordu. Eve gidince eminim evlerinde küçük bir savaş çıkacaktı. Talha yüzümü kendine çevirip, buradan gidelim mi?" diye sordu. "Nereye gideceğiz?" diye sordum meraklı çıkan sesimle.

"Sadece ikimizin olduğu bir yere. Eve dönmeye yakın bizimkileri arar onlarla beraber döneriz."

"Ablama sormam lazım."

Tebessüm edip, "Sor bakalım..." dedi. Belimdeki elini çekip göğsünün üzerinde duran elimi avuçları arasına aldı. Selim abiyle oturan ablamın yanına doğru yürüdük. Bakışlarını bizi çevirip gülümsediler.

"Biz dışarı çıkacağız, eve gidince haber verin geliriz."

Sözde izin alacaktık. Resmen emrivaki yaptı. Ablama özür diler gibi bakıp, "Gidebilir miyiz?" dedim.

"Git canım, telefonun açık olsun aradığımda ulaşayım."

"Tamam ablacım."

Yanlarından ayrılıp, masaya bıraktığımız kaban ve ceketlerimizi aldık. O diğerlerine gideceğimizi söylerken kabanımı giydim. Yanıma geldiğinde elimi tutup birlikte çıkışa doğru yürüdük. Kapının önünde duran iki güvenliğe başıyla selam verip, valenin getirdiği anahtarı elinden aldı. Yolcu koltuğuna oturduğumda o söylemeden kemeri takıp sırtımı koltuğa yasladım. Mekânın önünden ayrıldığımızda etrafı inceleyip, "Nereye gideceğiz?" dedim başımı ona çevirerek.

"Meraklı küçük kız seni."

"Gideceğimiz yeri merak etmem gayet normal bir şey, Dev Bey."

Kaşlarını havaya kaldırıp, "Dev Bey..." diye mırıldandı. Kaşlarımı çatıp koluna vurdum. "Neden benimle dalga geçiyorsun?" Yüzünü buruşturup kolunu sıvazladı. "Elinde ağırmış, küçüksün ama..."

"Ama?" Göz kırpıp, "Bana kalsın." dedi. Kabanımın önünü açıp, "Bazen sana sinir oluyorum." diye söylendim, sanki onunla çok vakit geçirmiş gibi.

"Bazen ben de kendime çok sinir oluyorum. O yüzden sen de olabilirsin, benim için sakıncası yok."

Yüzüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Böyle konuşursan hep olacağım."

"Ben de senin o tatlı yanaklarını sıkarım."

"Ne?"

Bana dönüp gözlerini kocaman açıp, "Öyle." dedi muzip sesiyle. Ona cevap vereceğim zaman önümüzde giden arabaya sert bir şekilde çarptık. Öne doğru kaydığımda kolunu göğsümün üzerine koydu.

"İyi misin?"

Korkulu sesine nefes nefese, "İyiyim." cevabını verdim. Dikkatini dağıtıp kaza yaptırmıştım. Kemerimi çözüp ellerini yanaklarıma koydu. "İyiyiz, korkma tamam mı?" Başımı

aşağı yukarı sallayıp yanaklarımda olan ellerinin üzerine ellerimi bastırdım. "Sen iyi misin?"

"İyiyim küçüğüm, korkma."

Saçlarımı yüzümden çekip yanağımı okşadı. Arabanın camına biri sert bir şekilde vurunca yerimden sıçrayıp, camı yumruklayan adama korkulu gözlerle baktım.

"Talha?"

"Arabada kal."

Geri çekilip arabasının kapısını açıp dışarı çıktı. Onu dinlemeyip dışarı çıktım. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp arabanın arkasından döndüm. Trafik durmuş herkes peş peşe kornalara basıyordu. Akşam akşam başımıza iş açmıştık. Talha göz hapsime girdiğinde olduğum yerde durup öfkelenen yüzüne baktım. Ondan kısa olan genç bir adam, el kol hareketleriyle Talha'nın omzunu itekliyordu. Tatsızlık çıkacaktı hissediyorum. Yanına gideceğim zaman adamın çirkin lafları kulağıma ilişti.

"Lan madem araba kullanmayı bilmiyorsun, neden trafiğe çıkıyorsun? Sizin gibiler yüzünden can güvenliğimiz yok."

"Çok şükür iyisiniz, arabanızın tüm masraflarını karşılayacağım. Tutanak tutalım, yolumuza devam edelim."

"Yok ya! Sen kimsin de ben senin dediklerini yapayım?"

Ellerini yumruk yapan Talha boynunu sağa sola çevirip derin nefes aldı. "Sesini yükseltme, kısılır sonra."

"Hadi lan oradan. İbneye bakın bana akıl veriyor."

Her şey o anda oldu. Genç adam suratına yediği Talha'nın yumruğuyla yere düştüğünde adeta gözleri kaydı. Talha adamın omuzlarından tutup ayağa kaldırdığında, adam da sersemlemiş suratıyla kendine gelmeye çalışıyordu. Fakat adamın kendine gelmesine fırsat vermeden vücudunun her yerine, peş peşe yumruklarını geçirmeye devam etti. Şok olmuş bir hâlde, karşımda gerçekleşen sahneyi izliyordum titreyerek. "Biri yardım etsin!" diye avazım çıktığı kadar bağırırken, kalbim içimden hortlayıp ağzımda atmaya başladı.

Arkamızdaki arabalardan inen adamlar onlara doğru koşarken telaşlıydılar. Talha'nın elinden dayak yiyen adamı zar zor alırdılar. Talha hırsını alamamış bir şekilde tekmelerini savuruyordu. Ağzına yakışmayan küfürleri bağırarak adama saydırıyordu. Korkudan elim ayağım buz kesmişti. Nasıl bir anda öfkesine yenik düşüp böyle bir şey yapabildi, anlamıyordum. O bir askerdi, kendine hâkim olması gerekiyordu. Bedenime değen her kar tanesi gibi eriyeceğimi hissediyordum. Yanına yanaşmaya, dur demeye gücüm yoktu. Arabanın yanında, kollarımı göğsümün üzerinde sıkı bir şekilde bağlayıp öne arkaya doğru sallanıyordum. Bu anı yaşamamalıydık. Gözlerinin üzerine inen kalın kaşları, karşısında duran adamı korkutmuyordu. Az önce Talha'dan dayak yiyen o değilmiş gibi hâlâ göğsünü gererek dikleniyordu.

"Bu yaptığın yanına kalmayacak."

Kana bulanmış dişlerinin arasından Talha'nın yüzüne doğru bağırıyordu. Çenesine akan kan, içimdeki endişeyi biraz daha artırmıştı. Burada böyle durmak bana yakışık almayacağı için, kollarımı serbest bırakıp adama doğru bir adım attım.

"Beyefendi fazlasıyla kanamanız var, konuşmayın lütfen."

Yere tükürüp bakışlarını üzerime çevirdi.

"Çek o gözlerini onun üzerinden! "

Yerimden sıçrayıp bir adım geri gittim. Öfke saçan gözlerini benim üzerime çevirdi, Talha. Kollarını tutan iki adamı iki yana doğru itip, üzerime doğru geldi.

"Hemen arabaya geç!"

"Talha, sakin ol lütfen."

"Sana arabaya geç dedim."

Kolumu tutan sert elinden kurtulmak için kolumu geri çekmeye çalıştım. "Talha acıyor."

"Herif psikopatın teki, beni tutacağınıza kadını elinden alın."

Gözlerimi arkasında konuşan adama çevireceğim zaman elini yanağıma bastırıp, "Ona bakmıyorsun," dedi dişlerinin arasından. "Arabaya geç hemen." Başımı sallayıp hızlı bir şekilde arabanın etrafından dolanarak arka koltuğa oturdum. Ön koltukta duran çantamı ellerim titreyerek aldım. Selim abiyi arayacağım zaman, Talha adamı tekrardan dövmeye başladı.

"Talha yapma lütfen."

ONUNCU BÖLÜM

İnsanlar hayatlarının belli bir zamanını mutlu yaşadıkları zaman, kalan zamanlarını mutsuz yaşarlarmış. Ya da tam tersi. Ben on sekiz yıllık hayatımın her gününü mutlu, huzurlu geçirmiştim. Bir kere bile ağladığımı hatırlamazdım. Son birkaç aydır on sekiz yıllık mutlu olduğum zamanın acısını fazlasıyla çıkarmıştım. Gözlerimden yaşlar hiç eksilmemişti son aylarda.

Bugün benim en mutlu günüm olması gerekirken, en mutsuz günüm olarak anılacaktı. Her kız en mutlu gününün masallardaki gibi olmasını isterdi. Benim öyle bir isteğim olmasa da biraz mutluluk istemiştim. Şu an yaşadığımız durum kalbimi derinden yaralamıştı. Ben bu akşam parmağıma yüzük takılırken mutlu olmayı dilemiştim. Çok mu erkendi dileğimin gerçekleşmesi için? Gözlerimin önünde kavgaya şahit oldum, üstelik bu kavgayı eden kişi benim bu akşam sözlendiğim adamdı.

Beş altı adamın elinden aldığı adam bir köşede küfürler etmeye devam ederken, o ellerini arabanın kaputuna dayamış derin derin nefes alıyordu başı yerde. Arkasında duran üç adam onun diğer adama saldırmasından korkar gibi gözlerini etrafta gezdiriyorlardı. Bir an önce polislerin gelmesi için.

Selim abiye haber verdiğimde telaşla, hemen geliyorum deyip telefonu kapatmıştı. Beş dakika geçmesine rağmen hiç kimse gelmemişti. Aralık olan camı kapatıp, elini kaportaya vuran adama korkulu gözlerle bakıyordum. Bir anda öfkesine yenik düşüp etrafına saldıran biri olması beni korkuttuğu kadar üzüyordu da. Onu her ne kadar fazla tanımasam da kalbinin iyi olduğunu biliyordum. Hissediyordum. Gözlerinden yansıyan his, yaralı bir çocuğun ruhuydu. Bana her baktığında dokunmak isteyeceğim, yaralarını sarmak isteye-

ceğim küçük bir çocuğa dönüyordu.

Şimdi olduğu gibi!

Yanına gidip, ona sarılıp; korkma, ben senin yanındayım, demek istiyordum.

Arabanın ön camından gözlerimiz kesişince derin bir nefes aldı. Ellerini kaportadan çekip arabanın önünden dolanarak yanıma geldi. Kapıyı açmadan elini cama yasladı. Kendiyle çelişiyordu. Omuzlarını dikleştirip kapıyı sert bir şekilde açtı. Yan dönüp yorgun gözlerine baktım. Parmak boğumları kan olmuştu. Yüzüğünün üzerinde başkasının kanının lekeleri vardı. Yanımda duran çantamın içinden, ıslak mendil aldım. Kapının kolunu tuttuğu elini kendime çekip yüzüğünün üstünü sildim.

Biz hep böyle mi olacaktık? O yaralayacak ben iyileştirecek miydim?

"Derler ki; sağ omuzda bulunan Rakib meleği işlediğimiz tüm sevapları hızlı bir şekilde yazarmış. Sol omuzda bulunan Atid meleği ise günahları yazarken yavas yavaş yazarmış, belki tövbe ederiz diye. Bir anda öfkelendiğimde acımasız işler yapıyorum. Öfkem geçince vicdanımla baş başa kalıp, yaptığım hatalar için tövbe ediyorum. Sol omzumdaki melekten utanıyorum, işlediğim günahlar için. Bir de senden utanıyorum küçüğüm... Bu gece senden ne kadar özür dilesem de yaptıklarımın telafisi olmayacak. Biliyorum. Önüne kapansam, yalvarsam minik yüreğin bu gece yaşananları siler mi? Affet demeye yüzüm yok karşında. Ama ben yüzsüz bir herifim. Sen yine de affet bu adamı. Her şeyi unut. Böyle olmasını istemezdim..."

Ellerimin arasında olan eline bakıyordum sadece. Cevap vermeye gücüm yoktu. Derin nefes alıp elimi hafif sıktı. Arabanın içine eğilip dışarıda sıktığı kolumu okşadı acıyı geçirmek ister gibi. Acısı kalmamıştı ki.

Başımı kaldırıp üzgün yüzünün hâline baktım. Elimi durgun yüzüne uzatacağım zaman polis arabalarının sirenleri yankılandı. Korkuyla gözlerimi açıp başımı arabanın ön camına çevirdim. Beş altı ekip gelmişti. Talha'yı tutan adamlar olanları polislere hararetli bir şekilde anlatıyorlardı. Ne olacaktı şimdi? Talha geri çekildi. Arabanın kapısını tutup, "İçeride kal." dedi. Burada kalmak istemiyordum. Yanında olmak istiyordum. Başımı iki yana sallayıp dışarı çıkmak için bacaklarımı arabanın dışına çıkardım. Kaşlarını çatıp, "Koy içeri o güzel bacaklarını." dedi kaşlarını çatıp. Omzumu silkip, "Geleceğim." dedim. "Onlar seni karakola götürecekler, ben burada tek başıma mı bekleyeyim?" Parmağını çatık olan kaşlarımın ortasına bastırıp, "İçeri gir." dedi sakin sesiyle. Girmeyecektim. O nereye gidiyorsa ben de onunla gidecektim.

Ayaklarımı yere bastığımda koca gözlerini belertip dışarı çıkışımı izledi. Yüz yüze geldiğimde yutkunup, "Bugün söz gecemiz." dedim. "Sayende berbat bir gece yaşıyoruz, o yüzden bana karışma. Yürü polislerin yanına gidiyoruz."

Ona diklenmem tuhafına gitmişti. Dudakları hafif aralık, şaşkın bir şekilde yüzüme bakıyordu. Elimi göğsünün üzerine bastırıp geri ittim. Dalgın olduğu için iki adım geri gidip gözlerini kocaman açtı. Onun bu hâline kahkaha atarak gülmek gelse de içimden, bu gece sakin geçmeyeceği için içime attım kahkahalarımı. Arabanın kapısını kapatıp, "Hadi," dedim.

"Ya sabır," deyip elimi tuttu. Onu yenmenin zaferiyle polislerin yanına geldik.

Dört polis yaralı olan adamla ilgilenirken, üç polis Talha'nın kimliğini görmek istediler. Talha rahat bir şekilde, ceketinin cebinden çıkardığı cüzdanının içinden kimliğini çıkardı. Diğer adamın küfürlerini duymuyormuş gibi kimliği orta yaşlı polis memuruna uzattı. Selim abi de gelmemişti. Oflayıp acıdan inleyen adama baktım. Suratını kan gölüne çevirmişti adamın. Çatılı olan kaşlarımla yüzüne bakıp başımı iki yana salladım.

"Ne?"

"Bir de ne diyor? Adamın yüzünü ne hâle getirmişsin.

Senden şikâyetçi olursa ne yapacaksın?"

"Bir bok yapamaz. Ayrıca bakıp durma o ite gider yine döverim."

"Psikopat mısın sen?"

"Yo."

"Bence biraz psikopatlık var sende. Seni askere nasıl aldılar?"

Elini elimden çekip kolunu omzuma doladı. Bedenimi sert olmayacak şekilde kendine çekip yüzümü göğsüne yasladı.

"Azıcık sus be güzelim."

"Ama."

"Şşt, sus yoksa seni arabaya kilitlerim."

Elimi yumruk yapıp, bana göre sert, ona göre sinek ısırığı gibi olan yumruğumu attım karnına. "Ah!" Oha ama ya karnında taş mı var bu adamın? Parmaklarım acıdı resmen. Parmaklarımı açıp kapadım.

"Acıdı mı? Kıyamam, öpeyim de geçsin."

"Suratına yumruk atmamı ister misin?"

"İsterim, atsana."

Ayağımı yere vurup dişlerimi koluna geçirdim. Dişlerinin arasından, "Lan," deyip bedenimi bedenine sert bir şekilde bastırdı.

"Oh canıma değsin, acıdı değil mi?"

"Kızım dua et kalabalık yerdeyiz yoksa ben sana gösterirdim acıyı."

"Alla Allah ne yapabilirsin ki?"

Başımı göğsüne dayadığı için sesim boğuk çıkıyordu. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp, "Uslu ol küçüğüm," diye mırıldandı erkeksi sesiyle.

"Bir asker olarak sinirinize hâkim olmanız gerekiyordu, Talha Bey."

Polisin sesiyle başımı geri çekeceğim zaman müsaade etmedi. Sert eliyle saçlarımı yavaş yavaş okşayıp polisi dinledi.

"Adamın ehliyeti yok, üstelik sarhoş. Zaten suçlu oyken siz onu döverek suçlu konumuna düştünüz."

"Dayak yemek için çok kaşındı. Emin olun keyfimden onu dövmedim. Hele ki bu gece sakin olmak için üstün bir performans gösterdim. Ama o it benim damarıma inatla bastı ve suratına yumruğu yedi."

Polis memuruna sanki masal anlatır gibi konuşuyordu. Bu geceyi karakolda geçirebilirdi ama o sakin bir şekilde saçlarımı seviyordu. Yüzüm göğsüne basık bir şekilde kokusunu ciğerlerime çekiyordum.

Üstüm, başım, sen koktun be adam.

"Talha! Azra!"

Selim abinin sesiyle başımı zorla geri çekip yanımıza koşarak gelen, Selim abiye baktım. Talha'nın kolunu tutup, "Ne oldu?" dedi endişeli sesiyle.

"Şu yerde oturan it gecemizin içine etti." Selim abi gözlerini yerde oturan adama çevirip, "Yok artık," dedi. "Adamın suratını sen dağıtmadın değil mi?"

"Azra yapmayacağına göre ben yaptım."

"Pes Talha. Bu gece yapmasaydın bari."

Talha umursamadan polis memuruna döndü. "Yarın sabah karakola gelir ifade veririm."

Yanıma koşa koşa gelen ablam yerde oturan adama şaşkın hâlde bakıp, beni Talha'nın kolları arasından çekti.

"İyiydik böyle."

Talha'ya gözlerini devirip üzerimi inceledi. "İyi misin meleğim? Bir yerin acıyor mu?"

"İyiyim abla, benim bir şeyim yok."

Ablam yanaklarımı öpüp, "Çok şükür," dedi. "Trafik tıkandığı için yarı yolda inip koşarak geldim buraya. Sana bir şey oldu sandım. Korkudan öldüm." Daha fazla telaş yapmasın diye sarılıp, "İyiyim," dedim.

"Burada durup trafiği meşgul etmeyelim. Beyefendi karakola gelmeniz gerekiyor. Darp ettiniz adam sizden şikâyetçi."

"Yarın geleceğim, bu gece olmaz."

"Şimdi gelmeniz gerekiyor."

"Sana yarın ge-le-ce-ğim diyorum. Anlıyor musun? Tekrar heceleyeyim mi?"

Selim abi Talha'nın kolunu tutup susması için gözleriyle işaret verdi. Sonra orta yaşlı polise dönüp, cebinden çıkardığı kimliği uzattı. "Ben de polisim, size söz veriyorum iki saat içinde onu karakola ben getireceğim. Bu akşam sözü var. Evde bekleyen insanlar var, kızları eve bırakıp geleceğiz."

Polis memuru sıkıntıyla oflayıp yerde oturan adamı gösterdi. "Şikâyetçi, mecbur şimdi alıp gitmemiz gerekiyor. Prosedürü sen de biliyorsun."

"Biliyorum. Bakın o hastaneden çıkmadan biz karakola geleceğiz. Kimliğim sizde kalsın gelmezsek hakkımda yakalanma kararı çıkarın."

Polis, Selim abinin elini itip, "Sende kalsın kimlik." dedi. "Ülkemizin askerinin, polisinin dudakları arasından çıkan söz bize yeter. Size güveniyorum, iki saat içinde karakolda buluşalım."

"Söz veriyorum iki saat içinde geleceğiz."

"Pekâlâ, o zaman herkes yoluna baksın trafiği daha fazla meşgul etmeyelim."

"Kesinlikle. Kolay gelsin." Bize dönüp, "Hemen arabaya geçin." dedi. Talha umursamaz bir şekilde elimi tutup ablamın yanından çekti beni. Ablam kaşlarını çatıp yanımda yürüyerek benimle beraber Talha'nın arabasına bindi. Selim abi kendi arabası yerine Talha'nın arabasına bindi.

"Neşe ablalar nerde?"

"Onlar arabaların yanında canım, diğerleriyle gelirler."

Başımı sallayıp şoför koltuğuna oturan Talha'ya baktım. Sakin bir şekilde arabayı çalıştırıp yola koyuldu.

"Bu gecede olacak iş miydi? Madem kaza yapıyorsunuz bize neden haber vermiyorsunuz? Ayrıca Talha, adamı neden dövdün? Biliyorsun değil mi? Mesleğinden atılabilirsin."

"Biliyorum, böyle olmasını ben de istemezdim."

Selim abi Talha'nın omzuna sıkıp bize döndü. "Hiç kimse böyle olsun istemezdi. Büyüklere kavgadan bahsetmeyelim ayıp olur şimdi."

Ben söylemezdim, ablama baktığımda başını sallayıp, "Bilmemeleri daha iyi..." dedi. Selim abi gülümseyip önüne döndü. O dakikada sonra mahalleye gelinceye kadar kimse konuşmadı. Arabadan inip merdivenleri çıktığımızda kimseden ses çıkmıyordu. Evin içine girdiğimizde büyükler gülüşerek sohbet ediyorlardı. Annem bana sarılıp, "Hoş geldiniz kızım," dedi. Yanağını öpüp gülümsedim. Evden çıkarken hüzün olan evde neşe vardı. Bu durum hoşuma gitmişti. Kabanımı çıkarıp, Demet teyze ve annemin ortasına oturdum. Talha'nın arkadaşları Selim abinin evine geçtikleri için salon biraz da olsa boştu. Talha babasının yanına oturmuştu. Kravatını düzeltip, hafif öksürdü. "Az önce kaza yaptık, telaş yapmayın hepimiz iyiyiz." Dese de herkes telaş yapıp üzerimizi kontrol etmeye başladılar. Talha sakin olmaları için elini havaya kaldırıp, "Gerçekten iyiyiz," dedi. "Arabada bile hasar yok."

Evet, yok. Hasar ondan dayak yiyen adamdaydı. Herkes derin nefes alıp, "Çok şükür iyisiniz." dediler.

"Birazdan karakola gitmem gerekiyor."

"Neden? Birine bir şey mi oldu yoksa?"

Ömer amcanın sert sesinden ürperdim. Talha tebessüm edip, "Hayır, tutanak tutulmadı o yüzden..." dedi. "Herkes iyi." Ömer amca ve diğerleri inanmamış gibi kaşlarını çattılar. Babam gözleriyle beni inceleyip, "İyi misin kızım?" dedi. Sorunlu geçen geceye inat, "İyiyim baba," cevabını verdim.

"Tamam uzatmayın, çok şükür iyi çocuklar."

Dedemin sesiyle herkes sustu. "Siz yokken biz de sizin düğünü konuştuk. Aileleriniz eğer size de uygunsa, mayıs

ayı gibi düğün olsun diyor. Eylül ayında Azra'nın eğitimi olduğu için mayıs ayı uygun dediler. Siz ne düşünüyorsunuz çocuklar?" Talha, "Bana uygun." dedi. "Çok fazla izin kullanamıyorum. Hem nişan ve düğün için kullanabilirim iznimi, siz ne derseniz ben kendimi ona göre ayarlarım."

"Nişana gerek yok oğlum, zaten bu gece nişan gibi oldu. Sen asker adamsın zorda kalma izin alarak."

Talha bana bakıp, "Azra isterse nişan olur." dedi dedemi onaylamadan. Bu gece nişan gibi olduğu için, ben de dedeme hak verdim. "Peki, o zaman mayıs ayı gibi düğün yaparız. Beş ay içinde hem buradaki evi hem de Mardin'deki evi Azra kızımız için düzeriz."

"Bunları konuşulacak zamana daha var. Şimdiden acele etmeye gerek yok." Babamın sesiyle bakışlarımı dizlerime indirdim. Beş ay sonra evleniyordum. Evliliğin hayalini kurmayan ben, on dokuz yaşımda evli olacaktım.

"Öyle yaparız. Biz izninizle kalkalım o zaman. Akraba olduk, bundan sonra sık sık bir araya geleceğiz."

"İzin sizin, kapımız her zaman açık size." Ömer amca babamın elini sıkıp, "Aynı düşünceleri paylaşıyoruz." dedi. Hep birlikte ayağa kalktılar. Talha ceketinin önünü ilikleyip dedemlerden başlayarak sırayla herkesin ellerini öptü. Ben de diğerlerinin... Hole çıkıldığında Demet teyze bana sarılıp, "Yakın bir zamanda görüşelim." dedi. "Tamam." deyip gülümsedim. Kapının önüne kadar onları yolcu edip eve çıktık. Herkes gece hakkında konuşurken odama geçip Talha'ya mesaj yazmaya başladım.

"Karakolda olanları haber ver." yazıp gönderdim. Telefonu yatağın üzerine bırakıp elbisemi çıkardım. Eşofmanlarımı giyince yatağa oturdum. Telefonu elime aldığımda merakla esaj atmasını bekledim. Acaba hapse girer miydi? Adamı ' ıymüştü. Oflayıp başımı yastığa koydum. Olaylı bir şekilde başl ilk söz günümüz, bundan sonra neler olacaktı kim bilir.

Telefonun ekra ' arak günün yorgunluğuyla uyku-

ya yenik düştüm. Gözlerimi açtığımda sabah ezanı okunuyordu. Hızla telefonun ekranını açtım. Bir mesaj vardı.

"Evdeyim, adam şikâyetçi olmadı. Yarın sabah kahvaltıya geleceğim, patates kızart."

Mesajı beş kez okudum doğru mu okuyorum diye. Adam ondan nasıl şikâyetçi olmamıştı? Ayrıca sabah kahvaltıya geliyorum da ne demekti? İnsan bir sorar müsait misiniz diye. Gerçi Talha'dan kibarlık beklenmeyeceği için, bu soruyu sormasını düşünmek bile saçmalıktı. Telefonu komodinin üzerine bırakıp yataktan kalktım. Saçlarım yapış yapıştı. Odadan çıkıp banyodan çıkan babama gülümsedim. "Namaza mı kalktın kızım?"

"İnşallah bir gün ben de kılmaya başlayacağım baba."

Kollarını havluya kurulayıp gülümsedi. "İnşallah. Unutma bugünün işini yarına bırakma. Vakit kısa kızım."

"Haklısın babacım, şimdiden Allah kabul etsin."

Babam, "Âmin," deyip odasının yolunu tuttu. Ben de banyoya girip ılık bir duş aldım. Üzerimi giyindikten sonra mutfağa geçtim. Saat yedi buçuktu. Erzak sepetinden patatesleri leğene doldurup halının üzerine oturdum. Tek tek patatesleri soyarken annem mutfağa girdi. Şaşkın hâlde, "Azra," deyip sandalyeye oturdu.

"Günaydın anne."

"Günaydın kızım. Hayırdır erkencisin? Normalde sen bu saatte kalkmazdın."

Damadın patates kızart dedi anne, diyerek mırıldandım dudaklarımın arasından.

"Uyku tutmadı, kalkmışken kahvaltı hazırlayım dedim."

"İyi yapmışsın kızım. Saat dokuzda Talha kahvaltıya gelecekti."

Bıçağı leğenin içine bırakıp, "Sen biliyor muydun?" diye sordum şaşkın hâlde. Başını sallayıp, "Akşam söyledi babana, eğer yarın sabah müsaitseniz size kahvaltıya gelmek istiyorum dedi. Baban da gel dedi." Ben neden duymamıştım?

Başımı sallayıp, "Ben şunları kızartayım," dedim. Ayağa kalkıp doğradığım patatesleri suyun altında yıkadım. Demek babama sordun, insan bana da söylerdi...

Annemle beraber kahvaltılıkları hazırlayıp salondaki masanın üzerine taşıdık. Saat sekiz buçuk gibi ablam ayaküstü bir şeyler atıştırıp işe gitti. Birazdan Talha geleceği için masanın üzerini kontrol edip babamın yanına koltuğa oturdum. O televizyonu izlerken sosyal medyaya yüklediğim fotoğraflara bakıyordum. Talha sabaha karşı fotoğraf paylaşmıştı. Yüzlerce kişi de beğenmişti. Ekrandaki fotoğrafı yüzümdeki tebessümle izlerken kapı çaldı. Babam bana yandan bakış attı. Telefonu cebime koyup ağır bir şekilde ayağa kalktım. Hole çıktığımda derin nefes alıp kapıyı açtım. Gelmişti. Elindeki pastane poşetlerini uzatıp, "Günaydın," dedi kalın sesiyle.

"Günaydın."

Yere eğilip botlarını çıkardı. İçeri girince siyah kabanını çıkarıp bana uzattı. "Babanla annen nerede?"

"İçeride."

Başını sallayıp içeri doğru adım attı. Kabanını portmantoya hızlı bir şekilde asıp peşinden salona girdim. Annem ve babamın ellerini öpüyordu.

"Nasılsınız?"

"İyiyiz evladım, sen nasılsın asıl? Ne yaptın karakol işini?"

"Her şey halloldu. Hiçbir sorun yok."

"Aman iyi, canınıza bir şey olmasın mal önemli değil."

"Öyle," deyip gülümsedi. Babam masaya geçmesi için, sırtına hafif vurup, "Kahvaltımızı edelim." dedi. Gözlerini kısa bir süre üzerime çevirip çekti. Sandalyeyi çekip oturduğunda annem gözleriyle elimdeki poşetleri işaret etti. Mutfağa koşup aldığı börekleri tabaklara dizdim. Onu görünce elim ayağım birbirine giriyordu. Tabakları alıp sakin bir şekilde mutfaktan çıktım. Salona girdiğimde annemin yanına doğru yürüyüp, tabakları masanın üzerine bıraktım. Babamın ya-

nında yanlış bir hareket yapacağım diye ödüm kopuyordu. Annemin yanındaki sandalyeye oturup onlar gibi tabağıma masanın üzerindeki kahvaltılıklardan azar azar koydum. Gözüm Talha'nın tabağına kaydığında en çok patates kızartması aldığını gördüm. Tebessüm edip başımı önüme eğdim. Onun için sabah erkenden yapmıştım, yemeseydi kızardım.

"Bir ocakta gidiyorsun, değil mi?"

"Evet baba."

İçtiğim çay genzime kaçtı. Damarlarımı yakan sıcak çay nefes almamı zorlaştırdı. Öksürmekten masanın üzerine isyan edecektim. Şaşkın bakışları görmezden gelip banyoya koştum. Baba dedi babama, baba. Allah'ım ağzına nasıl da yakıştı... Soğuk suyla yüzümü yıkayıp derin nefes aldım. Baba dedi benim kıymetli babama. Bu çok güzel bir histi. Yüzümü havluyla kurulayıp utanarak banyodan çıktım. Başım yerde, yerime oturduğumda babam, "İyi misin kızım?" diye sordu. Başımı sallayıp, "İyiyim, "dedim. "Çay sıcakmış, genzimi yaktı." Babam inanır gibi yapıp başını salladı. Talha ise çaktırmadan gülüyordu. Pislik, hoşuna gidiyordu bu hâlim. Annem elimin üzerine hafif vurup, "Yumurtan soğudu," dedi dalga geçer gibi. Genzime çay kaçmış onlar benimle dalga geçiyordu. Çatalı hırsla patatese batırıp ağzıma attım.

Talha hafif öksürüp sandalyede dikleşti. Babama doğru dönüp, "İzin verirseniz Azra'yla beraber Uludağ'a gidebilir miyiz? Tabii ikimiz değil, benim kız kardeşlerim, kuzenler ve Azra'nın ablası da gelir." diyerek ortaya bomba attı. Uludağ da nereden çıktı? Çatalı masaya bırakıp babamın yüzüne baktım. Çayını içip, "Kaç gün kalacaksınız?" diye sordu.

"Üç gün. Cuma'dan çıkar pazartesi sabahı döneriz. Zaten akşam Mardin'e gideceğim."

Babam bana dönüp, "Azra gitmek istiyorsa gidebilir," dedi. Uludağ fikrinden haberim olmadığı için Talha'ya döndüm. Kabul et der gibi bakıyordu. Onu uzun bir süre göremeyeceğim için aslında iyi bir fikirdi. Hem onu yakından tanımış olurdum.

"Sen evet dersen giderim baba," dedim.

"Git kızım. Hem tatil yapmış olursun, ablana da sana da iyi gelir."

Gülümseyip Talha'ya döndüm. Rahatlamış bir şekilde çayını içiyordu.

Aklından neler geçiyor Talha Aslan?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ağzıma attığım her peynir parçasını çiğnerken, yutulması zor bir lokmaymış gibi boğazımdan aşağı zor iniyordu. Yüzümde onun bakışlarını hissettiğim an ellerim titriyordu. Kahvaltısını bitirmiş, sırtını sandalyeye yaslayarak çayından yudum yudum içiyordu. Babamla gündemdeki konuları konuşurken ara sıra gülümsüyor, gözlerini üzerime çeviriyordu.

Tabağımdaki peynir ve patatesi bitirince yanımda çayını içen anneme döndüm. "Masayı toplayayım mı?" diye sordum kısık sesle. Başını sallayıp, "Beyler sizi koltuğa alayım," dedi. Talha'yla babam, "Ellerinize sağlık." deyip ayağa kalktılar. Onlar koltuğa doğru yürürken, annemle ben masanın üzerinde bulunan kahvaltılıkları mutfağa taşımaya başladık. Şu an kendimi evlenmiş de kocamla beraber ailemi ziyarete gelmiş gibi hissediyordum. Bardakları çeşmenin altında çalkalayıp bulaşık makinasına dizerken mutfağın kapısından öksürük sesi geldi. Başımı kapının oraya çevirdim. Talha omzunu kapıya yaslamış beni izliyordu. Başımı iki yana sallayıp, "Ne oldu?" diye sordum.

"İşini bitir dışarı çıkalım."

"Babam?"

Göz kırptı. Derin nefes alıp, "Hallettim," dedi buğulu sesiyle. İlk günden babama kendini nasıl sevdirdi anlamış değildim. Başta evlenmemi istemeyen babam, şimdi ona iyi davranıyordu. Gerçi kızının sözlüsüydü ne zamana kadar yüzü asık duracaktı ki? Hem benim babamın kalbi çok güzeldi, kimseye kırılmaz, kızmazdı. Islak ellerimi havluya kurulayıp başımı salladım. "Hazırlanayım."

"Bence de..." deyip üzerimi inceledi. Gözleri gördükleriyle dalga geçer gibiydi. Üstümü inceleyip her yerimin derli toplu olduğunu gördüm. Neden alay eder gibi bakıyor ki?

Polar yünlü eşofmanım gayet de güzel ve temizdi. Kaşlarımı çatıp içeri gitmek için adım attım. Kapının önünden çekilmesi için gözlerinin içine baktım. Dudağı hafif bir şekilde yanağına doğru kıvrıldı. Ayağına tekme atıp, "Neden tuhaf tuhaf bakıyorsun?" dedim en sonunda.

"Evlenince bu pijama takımını yanında getirme. Göz zevkim bozulmasın."

Kaşlarımı havaya kaldırıp, küstah hâline göz devirdim. Bütün çeyizimi bu eşofmanlarla doldurmazsam bana da Azra demesinler. Göğsünden itip hole çıktım. O kim oluyordu da benim çok sevdiğim yumuşacık eşofmanlarımla dalga geçiyordu? Arkamdan kıkırdadığını duyunca başımı omzumun üzerinden ona çevirdim. Dil çıkarıp salona geçti. Çocuk gibiydi. Koca cüssenin altında minik bir çocuk vardı. Tatlı bir çocuktu ama. Gülümseyip odama girdim. Hızlı bir şekilde kot pantolonumla boğazlı kazağımı üzerime geçirdim. Saçlarımı taradıktan sonra odadan çıkıp salona geçtim. Babamla aynı anda ayağa kalktılar.

"Ben de dükkâna gideyim."

"Ben seni bırakırım baba."

Babam tebessüm edip Talha'nın omzunu sıktı. "Sağ olasın evladım."

Annemin ellerini öptükten sonra babam, ben ve o evden çıktık. Arabasının ön kapısını açıp babamın oturmasını bekledi. Terbiyeli damat. Onun bu saygılı hâllerini gülümseyip arka koltuğa yerleştim. O da yerine oturunca arabaya çalıştırıp babamın berber dükkânına doğru gitmeye başladık.

Bana şu anın hayalini kur deseler kuramazdım. Babam ve evleneceğim adam yan yana oturmuş gülüşerek konuşuyorlardı. Onların henüz yolun başındayken anlaşması beni çok mutlu etmişti. Talha göründüğünün aksine yumuşak kalbe sahip bir adamdı. Aileye önem veren biriydi, gelenek göreneklerine bağlıydı. Bu zamana kadar bir kere bile babamla annemin elini öpmediğini görmemiştim. Karşılarında saygıyla duruyor, rahat davranmıyordu. Aileme olan saygısı

onun bendeki yerini daha özel kılıyordu.

Berber dükkânının önüne gelince babamla beraber arabadan indiler. Bana beş dakikaya geliyorum deyip babamın peşinden dükkâna girdi. Onu beklerken gözlerimi arabanın içinde gezdirdim. Her yerden ona ait olan araba. Dayımın arabasının arka camı Fenerbahçe bayraklarıyla doluyken, onunki kendi gibi sadeydi. Sadece ön camdan aşağı sarkan ay yıldızlı kolye vardı. Elimi sarkan kolyeye uzatacağım zaman dükkândan çıktı. Geri çekildim. Arka kapıyı açıp, "Öne otursana," dedi. Dışarısı buz gibi soğuk olduğu için, bacağımı ön koltuğun arasına atıp koltuğa oturdum. Başını iki yana sallayıp arka kapıyı kapadı. Arabanın etrafından hızlı bir şekilde dolanıp yerine oturdu.

"Nereye gideceğiz?"

"Hah! Ben de diyorum benim güzel sözlüm ne zaman o küçük ağzının içinden soracak bu soruyu?" Kıkırdayıp başımı eğdim. "Sordum işte." Bazen öyle bir konuşuyordu ki kızsa ya da dalga geçse beni utandıran cümleleri yüreğimi yerinden çıkaracak gibi hızlandırıyordu. Bacağımın üzerinde duran elimi elleri arasına alıp gülümsedi. Bugün fazlasıyla gülümsüyordu. Olsun! Gülmek ona çok yakışıyordu.

"Alışveriş yapacağız. Uludağ'da otelde kalmayacağız. Ev ayarladım orada kalacağız."

"Keşke bu kararı almadan ilk bana sorsaydın. Belki işim olacak..."

"Senin benden başka ne gibi bir işin olabilir? Ayrıca ilk sen öğrendin daha diğerlerine söylemedim."

Tırnaklarımı avuç içine bastırıp, "Bir daha bana sormadan hiçbir karar alma." dedim. Her ne kadar onunla olacağım için sevinsem de sabah babamın yanında mahcup olmuştum. Bilgim olsaydı en azından hazırlıklı olurdum sorusuna.

"Tırnaklarını sevdim."

"Ne?"

Dişlerini gösterip güldü. Kaşlarımı çatıp gülümseyen yüzüne hayalimden yumruk attım. "Benimle dalga geçip durma yine ısırırım kolunu."

"Isır, nasıl olsa bu sefer yalnızız arabayı kenara çekmem zor değil. İçerisi de gözükmüyor."

Elimi elinin içinden hızla çekip sırtımı kapıya dayadım. "Ben gelmeyeceğim, eve gitmek istiyorum." Nefesim hissettiğim panikten hızlandı. Bedenime dolalı olan kemeri çıkardım. Gülen yüzünü asıp arabayı kenara çekip durdurdu. İneceğim zaman kollarımdan tutup "Hey!" dedi sert sesiyle.

"Bırak!"

"Azra?"

Gözümden akan yaşı sert bir şekilde silip korkuyla, "Bırak," dedim. Korkuyordum. Bu arabanın içinde kilitli kalmaktan korkuyordum. Ya yine kilitli kalırsam. Elimi kapının koluna uzattım açacağım zaman hızla kapıları kapatıp kilitledi. Ne olduğunu anlamadan beni kucağına çekti. Ellerimi omzuna bastırıp, bacaklarına değen kalçamı kaldırıp sırtımı direksiyona yasladım. "Ne yapıyorsun? Bırak lütfen." Kolunu belime dolayıp tekrar kucağına oturttu beni. Diğer eliyle gözümden akan yaşları silip kaşları çatılı yüzümü inceledi.

"Neyim ben, tecavüzcü mü? Sapık mı? Neyim kızım ben? İki dakikada aşağılık biri gibi hissettirdin beni. Sen bana yakın olduğun için ben de sana yakın oldum. Allah belanı versin ki kendimi senin yanında rahat hissedip ağzıma sahip çıkamadığım için." Belimden kaldırıp koltuğa oturtacağı zaman ellerimi omuzlarına bastırdım.

"Korktum! Özür dilerim. Seni asla öyle biri olarak görmedim. Elimde değil bir an aklım o ana gitti. Kapıyı açmak istediğim de açamayışım, onun pis lafları kulaklarımda yankılandı. Korktum anlıyor musun çok korktum."

Belimden çekip beni göğsüne yasladı. Yüzünü saçlarımın arasına bastırıp derin derin nefes aldı. Ben onu öyle biri olarak görmüyordum. Ondan deli gibi etkileniyorken duruşu, bakışı içimi titretiyorken, nasıl onu öyle biri olarak düşünür-

düm? Hele ki benim için onca yaptıklarından sonra. Yaralarımı sardıktan sonra, en zor dönemimde bana ilaç olmuşken onu öyle biri olarak düşünemezdim. Boynuna sıkı sıkı sarılıp, "Özür dilerim" dedim. "Seni kendime yakın hissediyorum, o anki tepkim sana değildi inan. Olmaz da! Sen bana zarar vermezsin ki."

"Vermem!"

"Bana bakarken senin için kıymetlinmişim gibi bakıyorsun."

"Çünkü öylesin!"

"Bana değil o şekilde dokunmak, bakmazsın bile."

"Bakmam! Sen bana yakın olduğun için ben de öyle konuştum. Yapacağımdan değil. Sen istemediğin sürece yapmam da."

Başımı geri çekip yaşlı gözlerle yüzüne baktım. Ağlamamış ama ağlamaktan beter olmuş yüz ifadesi vardı. Korku gibi. Elimi yanağına koyup, "Yanlış anlama ortadan kalktı, değil mi?" dedim kısık sesle. Başını aşağı yukarı sallayıp, "Kalktı," dedi durgun sesiyle. Yüzüme yaklaşıp dudaklarını alnıma bastırdı. Hafif kendini geri çekip, "Korkma," dedi. "Sana kimse zarar veremez, ben bile. Sen güçlü bir kadınsın kendini korur, herkesle savaşa bilirsin." Alnımı öpüp tamamen geri çekildi. Kucağından kaldırıp tekrar koltuğa oturttu beni.

Başım yerde çaresizliğime üzüldüm. Ne zaman tamamen kurtulacaktım bu etkinin üzerinden? Kendimle beraber onu da üzmüştüm. O benim kocam olacaktı illaki bana yakınlaşacaktı. Her bana yaklaştığında, benimle bu tarz konuları konuştuğunda korkup kaçmak mı isteyecektim? Neşeyle adım atığımız arabanın içi korkularım yüzünden hüzünle kaplanmıştı.

"Eve bırakayım seni. Cuma günü öğlen yola çıkmamız gerekiyor ona göre hazırlık yaparsın."

Ama alışveriş yapacaktık. Her şeyi mahvetmiştim, gitmesine bir hafta vardı onunla geçireceğim zamanı güzel de-

ğerlendirmem gerekirken her şeyi berbat etmiştim. Susup tamam demeyecektim ama. O bir geldiğinde ben iki gidecektim ona. Başımı ona çevirip, "Alışveriş yapacağız." dedim.

"Korktum, korkum bir yanlış anlaşılmayı yola çıkardı. Seni sapık gibi görmüyorum. Eve değil alışverişe gideceğiz planladığın gibi."

"Sen iyiysen gideriz."

"İyiyim."

"Sevindim."

"O zaman?"

"Alışverişe gidiyoruz."

Direksiyonu tutan elini çekip, "Evet," dedim parmaklarımı parmaklarına dolayarak. Güldü. Elimin üzerine buse kondurup alışveriş merkezine doğru arabayı sürdü. Gerginliği biraz da olsa geçmişti. Bundan sonra dikkatli olacaktım. Ondan kaçmayacağım. O benim yanımda kendini rahat hissedip kendi gibi davranıyorsa, onun benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim.

Yarım saatin ardından alışveriş merkezine geldik. Arabada gerginlik olmamış gibi el ele Uludağ da giyeceğimiz kıyafetleri aldık. Her ne kadar evde fazlasıyla kalın kıyafetim var desem de kabul etmemiş kendi zevkine göre bana eşofman ve kalın taytlar almıştı. Sebebi ise eğer bunları almazsa yünlü eşofmanlarımla oraya gelirmişim. Benim değil mi gelirdim tabii. Görüntü olarak çirkin olsa da ısıtıyor muydu? Evet. Onların yerini hiçbir eşofman tutamazdı.

Alışverişimiz bittikten sonra, üstte bulunan yiyecek restoranların olduğu kata geldik. İkimize İskender söyleyip bakışlarını etrafta gezdirdi. Derin nefes alıp, "Kırgın mısın?" diye sordum. Her ne kadar bana laf sokarak konuşsa da şimdi susması hoşuma gitmemişti. Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp başını iki yana salladı.

"Kırılmadım. Unutalım bu olayı, hoş bir durum değildi. Yaşandı bitti. Aklından da kurup durma."

"Tamam." Konuyu dağıtmak için, "Güneş de gelecek mi?" diye sordum.

"Teklif edeceğim gelirse gelir gelmezse kendi bilir."

"İnşallah gelir eğleniriz orada."

"Kısmet."

Zorla konuşuyordu. Ben konuşmasam konuşacağı yoktu. Bana kırılmıştı. Garson siparişleri önümüze bıraktığında çatalına uzanıp yemeğe başladı. Bozulan moralim yüzünden enfes yiyecek iştahımı kabartmıyordu.

"Neden yemiyorsun? Beğenmediysen başka bir şey söyleyebiliriz."

Başımı iki yana sallayıp çatalı elime aldım. Konuşmadan yemeğimizi yiyip hesabı istedik. Kıyafetleri o aldığı için yemeğin parasını ben vermek istiyordum. Çantamdan cüzdanımı çıkarıp elinden hesap defterini aldım.

"Ben ödeyeceğim. Sabahtan beri alınan her şeyin parasını sen verdin. Yemeği ben ısmarlayacağım."

Sandalyeye yaslanıp, "Ismarla bakalım," dedi hafif güleрek. Onun tebessüm eden yüzü benim de gülümsememi sağlamıştı. Defterin içinde yazan miktarı cüzdanımdan çıkarıp arasına koydum.

"Tamam mı?"

"Tamam."

"Kalkalım o zaman."

Ayağa kalkıp kabanımı giydim. Bir eline çantaları alıp yanıma geldi. Diğer eliyle elimi tutup yürüyen merdivenlere doğru yürümeye başladık. Her attığım adımda yüzüne bakıyordum. Gülmüyordu. Oflayıp nefesimi dışarı verdim sıkıntıyla. Elini elimin arasından çekip omzuma doladı.

"Bu yaşta neden çok ofluyorsun?"

Omzumu silkip karşıya bakmaya devam ettim. "Bak ya tavır yapıyor hanımefendi."

"Sen sanki yapmıyorsun, özür diledim hâlâ yüzün asık."

Başını eğip yüzüme yaklaştı. Dışarıdan nasıl gözüküyorduk acaba? "Ben tavır yapmıyorum sana. Canım sıkkın."

"Neden sıkkın?"

"Uludağ'da konuşmak için çok vaktimiz olacak. Şimdi konuşmayalım."

"Peki."

O dakikadan sonra konuşmadık. Sadece beni eve bırakırken iyi akşamlar demişti. Her ne kadar kırılmadım dese de kırıldığını hissetmiştim. O an öyle bir tepki vermem onu şaşırtmıştı. Bundan sonra o bana karşı nasıl dikkatli oluyorsa ben de ona karşı dikkatli olacaktım. Birbirimizi üzmemeye çalışacaktım. O bunun için çabalıyorken ben de çabalayacaktım.

Akşam yemeğinden sonra, "Nasılsın?" yazıp gönderdim.

"İyiyim, sen?"

Başımı yastığın üzerine koyup, "İyiyim." yazdım.

"İyi olman güzel. Ablanla konuştun mu, gelecek mi? Ben Selim'e söyledim tamam dedi."

"Konuştum, o da tamam dedi. Diğerleri gelecek mi?"

"-Onların başka planları varmış, sadece dördümüz gideceğiz."

"-Tamam."

Babam umarım bir şey demezdi sadece dördümüzün gitmesine. Gerçi ablamla bana her türlü güveniyordu. Sorun edeceğini sanmıyordum.

"Yarın sabah bize kahvaltıya gelir misin? Annem soruyor."

"Anneme sorayım haber veririm."

"Tamam."

Yatağın içinden çıkıp salonda oturan annemin yanına geldim. Babamla ikisine, Demet teyzenin beni kahvaltıya çağırdığını söylediğimde ikisi de gidebileceğimi söylediler. İzni alır almaz Talha'ya geleceğimi haber verdim.

Sabah olduğunda beni almaya o gelmişti. Beraber onların evine geldiğimizde heyecandan ne yapacağımı bilememiştim. Bu eve ilk kez gelin olarak girmiştim. Gergin olduğumu gören Demet teyze sağ olsun beni güldürmek için sürekli Talha'nın küçüklüğü ile ilgili anılar anlatmıştı. Her bir anıda kendimi tutamamış masada kahkahalara boğulmuştum. Ömer amca ve Demet teyze de bana eşlik etmişti. Talha hariç. O kaşları çatılı önündeki patates kızartmasına eziyet etmişti. Daha sonra Demet teyzeyle beraber masayı toplayıp bulaşıkları makineye yerleştirmiştik. Bu evin gelini gibiydim, daha doğrusu kızı gibi... Bana yakın olan bu insanlar muhteşemdi. Kendi öz annem, babam gibi davranıyorlardı. Onların bu yakınlıklarına karşı haksızlık ettiğimi düşünüp kendime kızdım. İkisi bana yakın davranırken, annem babam gibi beni severken ben onlara teyze amca diyordum.

Bu duruma her ne kadar bozulsalar da ikisi de belli etmemek için çabalıyorlardı. Gitmeme yakın Demet teyzeye sarılıp, "Her şey için sağ ol anne," dedim. Gözleri dolmuştu, yanaklarımı öpüp, "sabahtan beri bu anı bekliyorum," demişti. Aynı zamanda Ömer baba da. Ona baba dediğimde ise babam gibi sarılmış kendime dikkat etmemi fısıldamıştı kulağıma. Bu insanlar çok iyiydi. Evden ayırıldığımda Talha'yla bir iki saat dolaştıktan sonra beni evime bırakmıştı.

Neredeyse dört gün boyunca onunla buluşmuş, her yere gitmiştik. Aramız, o yaşadığımız kötü olaydan sonra daha iyi olmuştu. Her buluştuğumuzda ellerimiz hiç ayrılmıyordu. Gözlerimiz her boş anda birbirine değiyordu. Beni her eve bıraktığında alnımı öpüyor, odama girinceye kadar kapının önünden ayrılmıyordu.

***

Bugün cuma günüydü ve biz Uludağ'a gidiyorduk. Ablamla hazırladığımız bavulları odadan çıkarıp kapının önüne koyduk. Annemle babama sarıldık.

"Mutlu yıllar, ilk ayrı yılbaşımız olacak anneciğim."

"Sanırım buna alışmak lazım. Siz evlenince babanla iki-

miz hep baş başa kalacağız."

"Ne güzel işte hanım, hep yalnız kalmak istiyordun fırsat geçti eline işte."

"Ali!"

Ablamla kahkaha atıp onların yanaklarımı öpüp evden çıktık. "Kendinize dikkat edin kızım."

"Tamam babacığım, siz de."

El sallayıp küçük bavullarımızı elimize alarak aşağı indik. Selim abi ellerini ceplerine sokmuş yerinde zıplıyordu.

"Dondum burada, nerede kaldınız?"

"Arabada bekleseydin hayatım."

"Bir an önce gidelim Talha on kere aradı nerede kaldınız diye."

Selim abi gözlerini devirip, "Adam asker herkesi kendi gibi dakik sanıyor," dedi gülerek. Ellerimizden küçük bavulları alıp arabanın bagajına koydu. Ablam ön koltuğa hızlı bir şekilde geçti. Ben de arkaya oturdum. Selim abi de yerine oturunca Talha'nın evine doğru gitmeye başladık.

"Neşe abla da gelseydi keşke."

"Osman abiye Asuman'ı istemeye gidecekler o yüzden gelemedi."

"O gelemeyince Buğra abi de gelmek istemedi sanırım?"

"Aynen öyle."

Arabanın içi sıcak olunca kabanımı çıkardım. Talha yine, nerede kaldınız, diye mesaj atmıştı. Geliyoruz, yazıp sırtımı koltuğa yasladım. Dört gün sonra gidiyordu. Onu özleyecektim. Şimdiden ona çok alışmıştım. Her sabah günaydın yazışına, telefonu açmayınca neden cevap vermiyorsun Azra deyişini özleyecektim. Ya da aşağı insene, sana pasta aldım deyip ansızın kapıma gelmesini çok özleyecektim. Şu geçen dört günde beni kendine çok bağlamıştı. Gözlerim dolunca başımı cama yasladım. Asker beklemek zor derlerdi, ben daha o gitmeden acısını çekmeye başlamıştım.

Onun mahallesine girdiğimizde gözlerimi boş sokakta gezdirdim. Araba evlerinin önüne yaklaşınca, çantasıyla beraber bahçeden çıkıp arabanın arkasına geçti. Siyah kot pantolon, asker yeşili şişme mont giymişti. Yine tüm kariz-masıyla cezbediyordu. Kapıyı açıp yanıma oturduğunda bakışlarını üzerimde gezdirip Selim abiye baktı.

"Konumu attım sana, gidinceye kadar uyumak istiyorum. Bu gece başımın ağrısından uyuyamadım."

"Hastaysan gitmeyelim istersen."

Başını iki yana sallayıp montunu çıkardı. "Biraz uyusam geçer."

"Sen dinlen kardeşim."

Boğazlı kazağının yakasını çekiştirip yüzüme baktı.

"Uyuyacağım."

"Uyu."

Gözlerini kucağımda duran kabanıma çevirdi. Onu almam için kaşlarını kaldırıp indirdi. Sanki dili yok. Kabanımı ona verip kapıya doğru kaydım. Ben montuyla kabanımı başına yastık yapacak sanıyorken o başını bacaklarımın üzerine koydu. Sıcak yanağını bacaklarımın üzerinde hissettiğim de yutkunup Selim abiyle konuşan ablama baktım. Deli miydi bu adam, ablam görse ne derdi? Bedenimin gergin oluşu onu huzursuz etmiş gibi elimi saçlarının üzerine koydu. Konuşmadan parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırdı. Masaj yap diyordu.

Gözlerimi kapatıp başımı cama yasladım. Kokusunu içime çekerek yumuşak saçları arasında parmaklarımı yavaş bir şekilde dolaştırdım. O kadar huzur vericiydi ki... Ablamla Selim abi susunca, sıcak arabanın içinde mayıştım. Sabit bir şekilde oturduğum için rahat da değildim. Gözlerimi açıp ablama çevirdiğimde uyuduğunu gördüm. Selim abi ise yola odaklanmıştı. Talha ise kucağımda mışıl mışıl uyuyordu. Kalçamı biraz kıpırdatıp bedenimi rahatlamaya çalıştım. Kaskatı kesilmişti vücudum. Kıpırdadığım için başını kaldırıp yüzünü ovuşturdu. Uyandırmıştım onu. Gözleri baygın

bakıyordu. Hâlâ yorgundu.

"Uyumaya devam et."

Uzun bacaklarını toplayıp koltukta cenin pozisyonunu aldı. Kollarını belime dolayıp başını karnımın üzerine koydu. Şimdi ölecektim. Nefes bile alamıyordum. Kocaman bedeniyle koltuğa sığmaya çalışırken üzerime abanmıştı resmen. Selim abiyle aynadan göz göze gelmemek için gözlerimi kapadım. Resmen beni kolları arasına almış bırakmıyordu. Dudakları karnıma değiyordu her nefes alıp verdiğimde. Ben gerginken o nasıl oluyordu da rahat bir şekilde uyuyordu?

İki saat süren yolculuğumuz Talha için rahat, benim için gergin geçmişti. Ter basmıştı bedenimi. İki saat boyunca koca bedeniyle rahatsız olmadan iki büklüm yatmıştı. Uyandığında kollarını iki yana açmış, "İyi uyumuşum," demişti. Tabii iyi uyurdu. Olan bana olmuştu.

Selim abi arabayı Uludağ'ın etekleri altında durdurdu. Hepimiz kabanlarımızı giyinip dışarı çıktık. Buz gibi hava vardı. Şehir merkezinde bu kadar kar varsa yukarıları düşünemiyordum.

"Kalacağımız ev arkadaşın evi, sağ olsun kalabileceğimizi söyledi. Kendisi Antalya'ya gitti ev boş yani."

"Senin tanıdığınsa sorun yok."

"Kardeş gibiyiz. Zaten güvenilir olmasa kızları getirmezdim. Evde yiyecek varmış ama biz yine de alışveriş yapalım. Yukarıdan buraya inmek neredeyse bir saat."

"O zaman hemen gidip alalım, çok üşüdüm."

Talha ellimi tutup, "Üşüdün mü?" dedi muzip sesiyle. "Evet."

"Hımm, oysaki bu daha hiçbir şey ben seni kara gömmeyi düşünüyordum."

"Hasta mı olayım istiyorsun?" Güldü. "Boşuna mı aldım sana o kalın kıyafetleri? Seni karın içinden çıkarmayacağım Azra Yılmaz. Bordo berelinin karısı nasıl olur sana göstereceğim."

Gözlerimi kocaman açıp Selim abiye doğru kaydım. Medet umduğum adam aklındaki hainliklerle ablama bakıyordu.

Bu adamlar bizi bu karda yiyeceklerdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yüz ifadem nasılsa Talha gülümseyip beni yanına çekti. "Merak etme seni yemem," diye fısıldadı kulağıma. Sanki içimden geçenleri tahmin etmiş gibi. Gülümsedim. Kabanımın yakalarını kapatıp önümüzde duran manava baktı.

"Siz Pınar'la sebze meyve alın, biz de Azra'yla diğer ihtiyaçları alalım."

Selim abi ablamın elini tutup, "Tamam." dedi. Onlar manava doğru yürümeye başlayınca, biz de yan tarafında bulunan balık satan adamın tezgâhına doğru yürüdük.

"Kolay gelsin usta."

Adam soğuktan kıpkırmızı olmuş ellerini birbirine sürtüp, "Sağ olasın delikanlı," dedi kovanın içinden aldığı suyu balıkların üzerine atarak. Talha başını saygıyla eğip parmağını hamsi ve istavrite uzattı. "Birer kilodan ayrı ayrı verir misiniz? Bir de ayıklanırsa çok makbule geçer." Adam başını salladı. İki ayrı leğenin içine doldurduğu balıkları yanında duran on beş yaşlarındaki genç çocuğa uzattı.

"Biz on dakikaya gelir alırız."

"Tamamdır."

Balıkçının önünden ayrılıp yolun karşısında bulunan küçük markete doğru yürüdük. Karşıdan karşıya geçerken elimi sıkı tutmuş beni hızlı bir şekilde çekiştiriyordu. Normalde hızlı yürümeme rağmen onun adımları büyük olduğu için yetişmem zor oluyordu. Elimden çekiştirdiği için bazen zıplayarak adım atıyordum. Bu hâlime gülüyor beni kolunun altına çekiyordu. Kaldırıma çıktığımızda marketin önüne geldik. Elini cam kapıya bastırıp kapıyı içeri itti. İçerinin sıcaklığı bedenimi ısıttı. Derin nefes alıp kasap bölümünün önüne geldik.

"Tavuk, et, kıyma alıyorum."

Bu kadar yiyeceği kim yiyecekti? "Çok fazla," deyip itiraz ettim. Üç gün için masraf yapmaya gerek yoktu. Hem balık da almıştı. Beni dinlemeyip adama her birinden birer kilo paket yapmasını söyledi. Gülümseyip gözlerini gözlerime çevirdi.

"Ben doymam küçüğüm, aç bir sözlün var."

Bedenini inceleyip, "Belli oluyor," dedim dudaklarımın arasından. Vücudu kasla doluydu. Karnının sert oluşunu yumruğumla hissetmiştim. Pazularını her defasında hissediyorum. Omzuma sarıldığı zaman kol kasları bedenimi kendine yapıştırıyordu. Hissetmemek mümkün değildi.

Görevliden siparişleri alınca kasaya doğru yürüdük. Eline aldığı sepete ne bulsa dolduruyordu. Bütün çikolata çeşitlerinden almıştı. Kahve fazlasıyla almıştı. Sanırım hiç uyumayacaktık. Marketten aldıklarımızı ödedikten sonra çiğ köfteciden dört tane dürüm yaptırdı. Adam açtı. Aldıklarımızla beraber arabanın yanına geldik. Poşetleri bagaja koyarken Selim abi ayırttırdığımız balıkları alıp yanımıza geldi.

"Kolaların poşetini ver de balığı içine koyalım. Adam iki poşetin içine koydu arabaya akmasın suyu."

Onlar arkada işlerini hallederlerken arabanın kapısını açıp yerime oturdum. Ablam montuna sıkı sıkı sarılmış ısınmaya çalışıyordu.

"Üşüdün mü abla?" Başını aşağı yukarı salladı. "İstersen benim kabanı vereyim, ben senin kadar üşümedim."

"Sağ ol canım, ısınırım şimdi."

"Peki," deyip koltuğa yaslandım. Talha ayaklarını yere vurup karları silkeledi. Botlarının üzerindeki karlar temizlenince kapıyı açıp arabaya bindi. Elinde tuttuğu çiğ köfte poşetini kucağıma bırakıp, "Al içinden," dedi montunu çıkarıp.

"Şimdi mi yiyeceğiz?"

"Evet, ben çok acıktım eve gidinceye kadar tok tutar."

Poşetin içinden iki tane alıp Selim abiyle ablama uzattı. Kendininkini de açıp iştahla yemeğe başladı. Obur. Ben de

kendi dürümümü açıp yemeğe başladım.

Araba rampaya tırmanmaya başlayınca gözlerimi dışarının manzarasına çevirdim. Her yer bembeyazdı ağaçlar kartpostal gibi duruyordu. Elimdeki dürümü Talha'ya verip cebimden telefonumu çıkardım. Bu muhteşem manzarayı adım adım kayıt aldım. Omzumun üzerinde Talha'nın çenesinin baskısı oluşunca başımı ona çevirdim.

"Benim çiğ köftem bitti, seninkini yiyebilir miyim?"

"Ye tabii ki. Ben fazla sevmiyorum zaten."

Dürümden koca bir ısırık alıp çenesini omzundan çekmeden çiğnedi. Benim ısırdığım yerden direkt yemesi tuhafıma gitse de gülümseyip önüme döndüm. Uçurum gibi gözüken ormanın derinliklerini videoya almaya devam ettim.

"Güzel değil mi?"

"Hımm."

"Yukarılar daha güzel, ses yok huzur var."

Telefonu kapatıp ona doğru döndüm. Yediği dürümün kâğıdını poşetin içine atıp ablama uzattı. "Çöplerinizi koyun." Ablam elinden poşeti aldı. O da diğer poşetten pet şişeyi çıkarıp başına dikti. Nefes bile almadan bir dikişte içti suyu.

"Oh be rahatladım."

Başımı iki yana sallayıp kıkırdadım. Belimden tuttuğu gibi sırtımı göğsüne yasladı. Kalkmak istedim, müsaade etmedi.

"Uyu, gelinceye kadar rahat değildin."

"Sorun yok. Başının ağrısı geçti mi?"

"Geçti. Kokun ilaç gibi geldi."

Ne kadar fısıltı şeklinde konuşsa da ablam ve Selim abi duydu mu diye bakışlarımı onlara çevirdim. İkisi de kendi hâllerindeydi. Arka tarafta gizli bir şey yapıyormuş gibi hissediyordum. Ablam arkasına dönse, bizi yakın bir şekilde görse kızacak gibime geliyordu. Aslında bir şey demezdi. Sonuçta bu adam hem sözlüm hem de nişanlımdı, beş ay sonra

da kocam olacaktı. İstese de bir şey diyemezdi.

Karnımın üzerine kemikli elini koydu. Avuç içindeki sıcaklık kıyafet olmasına rağmen tenime işledi. Başımı yana kaydırdım. Alnım çenesine değdi. Kirli sakalı tenimi hafif huylandırsa da hoşuma gitmişti. Başını eğip sakallı yanağını yanağıma bastırdı. Yutkunup oturduğum yerde diklenmeye çalıştım. Yanağını tekrar bastırıp oturduğum yere sabitledi beni. Bacaklarımı koltuğa doğru uzattım. Bedenine yaslı uzanıyordum ve ben bu durumdan hiç rahatsız olmuyordum. Garipti.

"Kokun çok güzel Azra, ben bu kokuyu almışken nasıl ayrı duracağım senden? Her göreve gittiğimde başta gözlerin, sonra kokun gelecek aklıma. Onlar benim koruyucu meleklerim olacak. Sana dönmem için boynum da asılı cevşenim olacak."

Gözlerim doldu. Ondan ayrı olmak zaten zor olacakken böyle konuşması yüreğimi sıkıntıya düşürüyordu.

"Özleyecek misin beni?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Gücüm yoktu evet demeye.

"Ben de seni çok özleyeceğim, küçüğüm."

Gözümden firar eden bir damla yaş ikimizin yanağı arasında sıkıştı. "Ağlama."

Ağlamak istiyordum. Keşke hemen gitmeseydi, keşke biraz daha benimle kalsaydı, keşke onu daha önceden tanısaydım.

"Adrese yaklaştık, Talha."

Selim abinin sesiyle hızla doğruldum. Cama doğru yanaşıp manzarayı hayranlıkla inceledim.

"İlerideki iki katlı evin önünde dur."

Selim abi başını sallayıp Talha'nın dediği evin önünde durdu. Hepimiz kabanlarımızı giyip arabadan indik. Müthiş bir tipi vardı. Rüzgârın uğultusuyla kar tozları yüzümüze çarpıyordu. Bayır aşağı kayan tepenin ucu gözükmüyordu kardan. Yan yana dizilmiş, dışı tahtadan olan evler gündüz

bile ışıklandırılmıştı. Dediği gibi burası muhteşemdi.

Talha bagaj kapısını açtı. Selim abi arabaya tekrar binip, evin yanındaki garaja arabayı park etti. Bizler de hızlı bir şekilde arabanın arkasından poşetleri ve bavulları alıp Talha'nın arkasından eve doğru yürüdük. İki basamak merdiveni çıkıp, kapının yanında duran çiçek saksısının içinden evin anahtarını aldı. Kapıyı açtığında evin içine girdik. Giriş kısmı orta derecede büyüktü. Karşımızda yukarıya çıkan merdiven bulunuyordu. Sağ ve sol tarafta iki kapı vardı. Bir de merdivenin alt kısmında küçük bir kapı vardı. Evin dizaynı çok farklıydı. Kapının önünde duran portmantonun önünde, beş altı tane paketlerinden çıkmamış ev terlikleri vardı. Talha'nın arkadaşı çok iyi biriydi. Evi güvenerek bırakması güzel bir hareketken, bir de bizler için böyle hazırlık yapması hoş bir durumdu. Botlarımızı çıkarıp terlikleri giydik.

"Merdivenin altındaki kapı mutfağa çıkıyor. Sağ tarafta bulunan kapı oturma odası ama genelde pek kullanılmıyor, biz yukarıda otururuz. Azra'yla ben mutfağa girip balıkları kızartalım siz de Pınar'la üst katta bulunan şömineyi yakın."

"Oğlum bir dinlenseydik."

"Ben çok acıktım siz gidin dinlenin, sen gel Azra."

"Sanki kız yorulmadı arabada."

"Yorulmaz, o sizin gibi yaşlı değil."

Ablamla Selim abi gözlerini devirip ellerindeki poşetleri Talha'ya uzattılar.

"Bir zahmet bizim çantaları da yukarıya taşıyın."

"Olur, ver."

Selim abi kızmış gibi dursa da yüzündeki ifade burada olduğu için mutluydu. Özellikle ablamla olduğu için.

"Bari odaları gösterseydin, milletin evinde dolaşacağız."

"Orhan yabancı değil, sorun olmaz. En sondaki oda onun odası, oraya girmeyin diğer her odayı dolaşabilirsiniz."

"Adama bak ya sanki kendi evi. Yürü Pınar, bu herif rahatlıkta boyut atladı."

Selim abiye kahkaha atıp Talha'nın peşinden mutfağa doğru yürüdüm. Merdivenin altında bulunan küçük kapıyı açıp mutfağa girdik. Ev ne kadar büyükse mutfak o kadar küçüktü. Arkadaşı tek yaşadığı için sorun olmasa da kalabalık bir aile için dar mutfaktı. Elimizdeki poşetleri tezgâhın üzerine bıraktık. Talha duvarda duran elektrikli ısıtıcıyı açıp üzerindeki montu çıkardı.

"İçerisi ısınsaydı biraz."

"Isınır. Sen de çıkar kabanını rahat hareket edemezsin."

Resmen onunla yemek yapacaktım. Yemek yapması beni şaşırtmamıştı. O askerdi eminim her zaman kendi yemeğini kendi yapıyordu. Benden bile tecrübeli olduğuna emindim. Kabanımın düğmelerini açıp onun montunun üzerine bıraktım. Poşetten balığı çıkarıp lavabonun içine koydu. Yere eğilip dolabın içinden süzgeç ve leğen çıkardı. Her yeri kendi evi gibi biliyordu. Boş durmak olmayacağı için salatalık malzemelerinin olduğu poşetlerden malzemeleri çıkardım.

"Balığı sen mi kızartacaksın?"

"Kızartırım, sen de salatayı yap. Sular soğuk akıyor ben yıkayım öyle doğra. Ellerin donar."

Başımı iki yana sallayıp, "Ben hallederim." dedim. Babamlarla Rize'ye ne zaman gitsem yayla da buz gibi suyun altında yemek yapmaya, bulaşıkları yıkamaya alışıktım. Her şeyi onun üstüne yıkacak kadar beceriksiz değildim.

Kazağımın kollarını kıvırıp, kıvırcıkların yapraklarını koparıp leğenin içine koydum. O balıkları yıkayıp süzdükten sonra yanına yanaştım. Lavabonun içine sabun döküp tertemiz yapınca kadar yıkadım. Duruladıktan sonra leğeni lavabonun içine koyup suyu açtım. Su dediği gibi buz gibiydi. Bıçak kesiği gibi acıdı parmaklarım. Kıvırcıkları hızlı bir şekilde yıkayıp leğendeki suyu lavaboya döktüm. Ardından diğer malzemeleri de yıkadıktan sonra tezgâhın üzerine bıraktım. Kıpkırmızı olmuş ellerimi ısıtıcıya uzattım. Sanki karıncalar geziyordu derimin altında.

Ellerimi havaya kaldırmış ısıtırken, belime dolanan kollar yüzünden irkilip öne kaydım. Sarılan kişiyi her ne kadar bilsem de irkilmiştim. Bedenimi göğsüne yaslayıp kollarıyla sardı vücudumu. Yutkunmaya gücüm yoktu. Bedeninin sıcaklığı sırtımı sıcacık yaptı.

"Hep böyle kal Azra, sakın değişme. Yaşın büyüdükçe fikirlerin, duyguların değişmesin. Benim tanıdığım Azra olarak kal. Başka birine dönüşürsen..." Derin nefes alıp geri çekildi. Ona doğru dönüp kızan yüzüne baktım.

"Başka birine dönüşmem, neden aklından kötü düşünceler geçiriyorsun? Ben şu an neysem otuz yaşımda da aynı ben olacağım. Değişen bir şey olmayacak."

"Olsa da benden kurtuluş yok. İçime işledin bir kere ne sen ne de başkası alıp sökemez seni benden."

Yanına yanaşıp ellerini tuttum. "Hani bazen bana diyorsun ya at o kafandan saçma sapan düşünceleri, sen de at o kafanın içindeki kuruntuları. Hayır, ne düşünüyorsun anlamıyorum." Başını iki yana sallayıp elini saçları arasına daldırdı. "Bu gece uzun uzun konuşuruz. Hadi gel balıkları kızartalım."

"Konuşacağız ama."

"Söz."

"Pekâlâ," deyip tezgâhın önüne geldim. Balıkları galeta ununa bulayıp tavanın içinde kızan yağın üzerine birer birer bıraktım. Ben bunları yaparken o da yanımda beni izliyordu.

"Bari salatayı sen yap."

Dişlerinin arasından tıslar gibi fısıldadı. "İki dakika seni izlememe izin vermiyorsun, "deyip salatalık malzemelerin başına geçti. Sanki hiç izlemiyor. Gözlerini üzerimden çekmediği gibi, her bir fırsatta elimi tutup kolları arasına alıyordu beni. Bir de biz yeni sözlendik. İlerisini düşünemiyorum. Kıvırcıkları usta gibi hızlı bir şekilde doğrayıp salata tabağının içine atıyordu. Aynı zamanda havuçları da. Evlenince yemekleri ona mı yaptırsam acaba?

Balık ve salata hazır olunca büyük sini şeklinde olan tep-

sinin içine balık ve salatayı koydum. Bardak ve ekmekler de yerini alınca tepsiyi o aldı. Ben de kolaları aldım. Merdivenleri çıkarken gözlerimi etrafta gezdirmeyi de ihmal etmiyordum. Eski bir ev olmasına rağmen iyi bakılmıştı. Üst kata çıktığımızda kocaman holü vardı. Beş oda karşılıklıydı. Alt kattan biraz daha genişti burası.

Talha sağ tarafımızda bulunan kapıya yönelince kenara çekildi. Kapının kolunu tutup içeri doğru ittim. Başımı kaldırıp salona göz gezdirdiğimde gözlerim kocaman oldu. Ablam Selim abi öpüşüyordu. Kapının sesini duyar duymaz ayrılsalar da ikisi de şok olmuş gibi bize bakıyorlardı. Özellikle ablam, yanakları alev alev olmuştu. Gözlerimiz kesişince başını yere eğdi.

"Kapıyı vurmadan neden içeri giriyorsunuz?"

"Pardon kuzen, öpüşeceğinizi tahmin edemedik. Yürü Azra."

Tepsiyi yürümem için sırtıma bastırmasa olduğum yerde duracaktım. Ablam utançtan başını yerden kaldırmıyordu. Güldüm. Elimi koz geçti, bittin sen. Talha tepsiyi şöminenin önüne bırakıp yere oturdu. "Gel Azra." Onlardan bakışlarımı çekip Talha'nın yanına oturdum. Ekmeği ortadan bölüp önüme koydu. Her ne kadar belli etmese de o da şaşırmıştı. Gülmemek için dudağının kenarını ısırıyordu. Bakışlarını bana çevirip göz kırptı.

"Otursanıza, ne bekliyorsunuz ayakta?"

"Ayakta durana balık yok, değil mi, Talha?"

"Evet güzelim. Hepsini biz yeriz, bunlar da utançtan birbirini yer."

Kendimi daha fazla tutamayıp kahkaha atmaya başladım. Ben gülünce Talha da gülmeye başladı. Erol Taş misali balığı tutup bir anda ağzına atmayı da ihmal etmedi. Haha diye bağırsa tam kötü adamlara benzeyecekti. Başımı iki yana sallayıp bir tane aldım. Ablamla Selim abi de oturunca sessizce yemeğimizi yedik. Ablamın rahat yemesi için gülümsedim.

"Yemekten sonra kar topu savaşı yapalım mı?"

Ortamın canlanması lazımdı. Talha, emin misin der gibi bakışlarını üzerime çevirdi. Bu deliyle karşı karşıya gelmektense, "Seninle aynı grupta olacağım," dedim. Vücudumda morluk olsun istemiyordum.

"Aksini söyleyen oldu mu?"

"O zaman neden bana seni kara gömeceğim der gibi bakıyorsun?"

"Gömeceğim çünkü."

"Yaa!"

Balıklı elleriyle yanağımı sıkıp göz kırptı. Pis. Yanağımı koluna silip geri çekildim. "Ben doydum siz de hızlı bir şekilde yiyin."

"Ben de doydum, sofrayı siz toplayın, bulaşıkları da siz yıkayın."

Ben hallederim dememe fırsat vermeden elimi tutup odadan çıkardı beni.

"Ben yıkardım bulaşıkları..."

"Seni buraya iş yap diye getirmedim. Yapsın ikisi. Gel odamıza çıkalım." Olduğum yerde durdum. "Odamız derken?"

"Yukarıda, buraya ne zaman gelirsem çatı katındaki odada kalıyorum. Orası benim gibi bir şey."

"Onu anladım da "mız," eki ne oluyor? Ben ablamla kalmayı düşünüyorum. Neden seninle aynı odada kalayım?"

Söylediklerimi duymamış gibi elimden çekip lavabonun içine soktu. Çeşmeyi açıp kendi eliyle benim elimi suyun altına soktu. Sabunladıktan sonra durulayıp duvarda asılı olan beyaz havluya kuruladı. Hâlâ sorumu duymazdan geliyordu. Onunla kalamazdım. Banyodan çıkınca kendi çantasıyla benim bavulumu aldı.

"Talha, ben ablamla kalacağım. Aynı odada kalmamız ayıp olur."

"Sen benim sözlümsün, ayıp olmaz." Tavandan aşağı sarkan ipi aşağı çekince sallanan merdiven önümüze indi. "İlk

sen çık."

"Ama."

"Hadi Azra."

Yine beni yanlış anlamaması için merdivenin iki yanına tutunarak yukarı çıktım. Tozlu bir çatı katı beklerken derli toplu, temiz bir yer olması şaşırtmıştı. Aşağı doğru eğilen çatı kısmının altında yatak vardı. Boydan boya kaplayan cam küçük odanın içini aydınlatsa da içeride karaltı vardı yine de.

"Bavulu alsan da odayı sonra incelesen ne güzel olur."

"Ha?" Doğruya, eğilip uzattığı bavulu elinden aldım. Aynı zamanda çantayı da. Kenara çekildiğimde kendini yukarı çekti. Bu boyla nasıl sığacaktı buraya? Ben bile zor sığıyorken o nasıl sığacaktı? Başını eğip yatağın ucuna oturdu. Tek yatak vardı, hangimiz uyuyacaktık burada? Yerde duran çantasını bacakları arasına aldı. Fermuarı açıp içinden beyaz çarşaf ve örtü çıkardı. Yok artık. Çantayı ileri itip yatağın üzerinde bulunan temiz yorganı ve çarşafı üstünden aldı. Kendi getirdiği çarşafı bir yerinde kırışıklık kalmayacak şekilde serdi. Krem rengi örtüyü de üzerine serip yatağa uzandı.

"Takıntılı birisin sanırım. Her gittiğin yere çarşaf mı getiriyorsun?"

Dilini damağına vurup kaşlarını havaya kaldırdı.

"Kokun benim çarşaflarıma bulaşsın, başkasının değil."

"Ruh hastası mısın sen?"

"Birazcık. Sana zahmet yerdeki çarşafları katlayıp kenara koyar mısın?"

"Hayır."

Kesinlikle deli bu adam. Yanında çarşaf ve örtü getirmiş. O zaman benim her gittiğim yere bu böyle çarşaf mı taşıyacaktı? Psikopat.

"İçinden saydırma, yüzüme söyle."

Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım. "Çok merak ediyorum ne kadar ileri gidebilirsin."

"Görmek bir yana düşünmeni bile tavsiye etmem. Sana söyledim takıntılı bir adamın. Kokun bu çarşaflara bulaşacak. Evden giderken de iki saat camları açsam tamamen bir iz kalmaz senden."

"Neden? Arkadaşın kokumu alır da beni bulur diye mi? Kokuma âşık mı olur yoksa?"

Bir anda yataktan kalkıp elime yapıştı. Ne olduğunu anlamadan yatakla kendi arasına aldı beni. Göğsüm ani tepkiden inip kalkıyordu. Ellerimi omzuna koyup, "Kalk üzerimden," dedim. Gözleri alev alev gibiydi. Söylediklerim onu kızdırmıştı.

"Sen benim kadınımsın! Kimse sana âşık olamaz. Kokunu sadece ben bilmeliyim, başka bir adam değil kokunu almak, senin hayalini bile kurmasına izin vermem. Unutma benimsin benim."

Dudaklarımı dilimle ıslatıp kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Bedenim bedenine sürtünce gözlerini yumup alnını alnıma yasladı. Dudakları arasından çıkan soluğunu yüzüme üfledi. Nefes nefese kalmıştım iri bedeninin altında.

"Talha."

"Hımm."

Sesine ne olmuştu onun? Gözlerini açıp, gözlerimin içine baktı.

"Yakıyorsun ateş gibi."

"Ateş gibi yanıyorsan gidip karın içine gir."

Kendimi geri çekmek istediğimde bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırıp, yüzünü boynuma yaklaştırdı.

"Böyle uyusak mı?"

"Altında ölmemi mi istiyorsun? Çok ağırsın ve ben nefes alamıyorum."

Kollarını belime dolayıp, kendiyle beraber beni de döndürdü yatağın içinde. Bu sefer ben onun üzerindeydim. Saçlarım yüzüne dağılmıştı. Bundan rahatsız değildi. Gözleri kapalı tebessüm ediyordu. Bedenlerimiz birbirine yapışık

dursa da beni rahatsız eden bir harekette bulunmuyordu. Sadece saçlarımın kokusunu içine derin derin çekiyordu.

Her hâliyle özel olan devim.

Yüzünün üzerine yayılan saçlarımı, yavaş hareketlerle kenara doğru çektim. Belimde olan eli ağır bir şekilde aşağı yukarı inmeye başladı. Saçlarımı tamamen yüzünden çekince, yanağımı nefes almaktan inip kalkan göğsüne dayadım. Huzur veriyordu kalp atışlarının sesi. Beni seviyor muydu, bilmek isterdim. Değer veriyordu, onun kadını olduğumu söylüyordu ama beni sevdiğini söylemiyordu. Hoş iki kelimeyi dudakları arasından söylemesine de gerek yoktu. Güzel baksın, temiz sevsin bana yeterdi. Saçlarımı öpüp elini sırtıma bastırdı, sanki içine katar gibi. Kollarımı belinin iki yanından altına soktum. O bana sımsıkı sarılmışken ben de ona sarıldım.

"Dışarı çıkalım mı?"

Göğsün rahat, uyusam olmaz mı?

Kokusunu içime çekip çenemi göğsüne yasladım. Gözleri kısıktı, ilgiyle yüzüme bakıyordu. Gülümsedim.

"Olur."

Sırtımdaki ellerini koltuk altıma getirip, yukarı doğru çekti bedenimi. Vücudunun tüm hatlarını hissetsem de beni rahatsız etmiyordu. O kadar dikkatliydi ki huzursuz olmama izin vermiyordu. Alnım alnına değdiği için ellerimi iki yana bastırıp bedenimi hafif kaldırdım. Gözlerini üzerimize çevirip derin nefes aldı.

"Kusursuz gözüküyorsun."

Sen bir de benim gözlerimden kendine bak!

Kalkmak istediğimde kollarını belime dolayıp doğruldu. Dizlerinin üzerinde oturuyordum, üstelik yüzlerimiz fazlasıyla yakındı. Başımı eğdim. Saçlarımı öptü kokumu içine çekerek.

"Sana yakın olmayı seviyorum. Henüz en başındayken sana bağlandım. Bu doğru mu yanlış mı bilmiyorum. Bildiğim gül kokundan ayrı duramadığım. Küçüğüm benim. Masum kadınım."

"Ben de sana çok bağlandım. Tuhaf değil mi? Henüz birbirimizi tam anlamıyla tanımıyoruz ama senden ayrı olacağım için üzülüyorum."

"İnsan on yıllık eşine bile bazen bu duyguları hissetmez. Biz en başında böyle hissediyorsak boş verelim zamanı. Ha bugün ha yıllar sonra. Bendeki yerin özel bunu unutma."

"Senin de..."

Gülümseyip gözlerini kararan havaya çevirdi.

"Üstünü sıkı giyin, dışarı çıkalım."

"Tamam."

Kucağından inip bavuluma doğru yürüdüm. O hâlâ yatakta oturuyordu. Fermuarı açınca kırmızı boğazlı kazağımla, siyah kalın taytı aldım. Kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp, bavulun fermuarını kapadım.

"Altına pantolon almamışsın."

"Taytı giyeceğim."

"Saçmalama."

Kaşlarımı çatıp, elinde bez parçası gibi tuttuğu taytımı aldım.

"Bunu bana sen aldın."

"Ben onu pantolonun altına giy diye aldım. Bacakların üşümesin diye."

"Sağ ol canım, bacaklarım bunu sade giysem de üşümez, içi yünlü."

"Senin o canım diyen dilini severim ben. İzin veriyorum giyebilirsin. Nasıl olsa çok fazla kişi yok."

"Allah razı olsun."

"Âmin, cümlemizden..." deyip alt kata indi.

Üzerimi hızlı bir şekilde giyindim. Şişme montumu, atkımı, eldivenlerimi alıp merdivenlerden dikkatli bir şekilde aşağı indim. Salona doğru adım attığımda, deminki görün-

tüyle tekrar karşılaşmamak için kapıya vurdum. İçeriden ablamım, "Gel," sesini duyunca kapıyı açıp içeri girdim. Koltuğa oturmuş hâlâ utangaç bir şekilde duruyordu. Sanki kötü bir şey yapmıştı. Koltukta yanına oturup ellerini tuttum. "Ablam benim, böyle durma lütfen. Siz birbirinizi seviyorsunuz, bu doğal bir şey."

"Yaa," deyip elleriyle yüzünü kapadı. "Çok utanıyorum." Ellerini yüzünden çektim. Yanağını öpüp, "Utanma," dedim. "Ben senin kardeşinim."

"Sen benim canımsın. Özür dilerim beni öyle gördüğün için."

Oflayıp geri çekildim. Duyan da onu adamın biriyle yatakta bastım sanacak. "Saçmalama lütfen, hadi kalk üzerini giyin. Dışarıda kar savaşı yapacağız." Başını sallayıp kalktı. "Bu odanın karşısındaki odaya bavulumu koydum. Seninki nerede? Holde yoktu." Dudaklarımı dilimle ıslatıp, ellerimi iki yana açtım. "Talha'ya sorayım, o bir yere bırakmıştır."

"Tamam, aslında burada uyusak iyi olur, diğer odalar soğuk."

"Yatacağımız zaman bakarız abla."

"Peki, ben üzerimi giyeneyim."

"Tamam."

Nasıl söyleyeceğim ben sana Talha'nın benimle uyumak istediğini? Of ya ne var ayrı uyusak? Beni zor durumda bırakıyorsun devim. Montumu giyinip odadan çıktım. Alt kata inince gözlerimi etrafta gezdirdim. Görünürde kimse yoktu. Dışarıdan Selim abinin sesi gelince, kapının önünden botlarımı giyip tahta kapıyı kendime doğru çektim.

Dışarının soğuk havası kemiklerime işledi. Montumun önünü sıkı bir şekilde kapatıp, merdivenlerden kaymadan indim. Rüzgârın uğuldayan sesi korku filmini aratmıyordu. Kar birikintileri etrafa uçuşuyordu. Gözlerimi kısıp evin yan tarafına doğru adım attım. Kömürlük gibi bir yerden, Talha göremediğim bir şeyler çıkarıyordu. Selim abi de ona yardım ediyordu. Duvara tutunarak yanlarına gitmeye çalıştım. Her

attığım adımda bacağım kara saplanıyordu. Aslında Talha haklıymış, bacaklarım şimdiden üşümeye başlamıştı. Şimdi eve gidip pantolon giysem, 'Sözüme geldin değil mi?' derdi karizmatik ama dalga geçen sesiyle. Onun diline düşeceğime üşürüm daha iyi. Kar yığınına basarak yanlarına geldim. İkisi de arkasını dönüp beni baştan aşağı incelediler.

"Bu soğukta sadece o taytı mı giydin, Azra?"

Ellerimi montumun cebine sokup, ayakkabımın ucunu kar yığınına vurdum.

"Taytının içinde kalorifer var abisi, üşümez o."

Uyuz. Yerden kar alıp başına fırlattım. Oh olsun. Saçlarının arasındaki karları silkeleyip cebinden siyah beresini çıkardı.

"Selim sen devamını hallet ben geliyorum şimdi."

"Aman yapma, zaten kuş kadar kaybolmasın karın içinde."

"Kaybolmaz merak etme."

Gözlerimi kocaman açıp hızla arkamı döndüm. Bacaklarımı kar yığınlarına soka soka, kapının önüne geldim nefes nefese. Ciddiydi, beni kara gömecekti. Kapıyı zorla açıp kendimi sokağa attım. Geliyor mu diye arkamı döndüğümde hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Kızdım. Madem kovalamayacak neden korkutuyor beni? Bir de gülüyor. Yine yerden kar alıp avuç içimde top hâline getirdim. Her ne kadar uzağa fırlatamasam da ona attığımı bilmesi için kolumu gerip karı ona fırlattım. Atışım bana göre ne kadar hızlı olsa da onun yanına varamadan o büyük adımlarıyla bana doğru gelmeye başladı. Üstelik avuç içlerine aldığı karlarla... Çığlık atıp koşmaya başladım. Geliyordu. "Anne," diye bağırdım. Sanki korku filmi çekiyorduk. Sokakta katilin biri beni kovalıyordu. Yerde kar olmasa hızlı bir şekilde koşardım ama maalesef biriken karlar koşmamı engelliyordu. Geliyor mu diye arkamı döndüğümde yoktu.

"Ece nerede bu?

"Buradayım."

Ensemde sesini işitince, çığlık atıp ona doğru döndüm. Hangi ara geçmişti önüme? Üstelik bu kar yığının içinde ne çabuk da arkama geldi? Buz gibi havada nefes alıp vermek zorken bir de bana korku dolu anlar yaşatmıştı. Ah o yüzündeki gülümseme yok mu? Gel de ısır diyordu. Omuzlarından itip yerden kar aldım. Yüzüme atamadan kollarını kalçamın altından dolayıp omzuna attı beni. Çığlık atıp, "Bırak," diye bağırdım.

"Asla bırakmam."

Kalçasına yumruk attım. Baş aşağı durmaktan midem bulandı. "Üstüne kusacağım. Lütfen indir."

"Az sabret küçüğüm, indireceğim."

Başımı kaldırıp nereye gittiğimizi görmeye çalıştım. Evin önünden uzaklaşıyorduk. Ablamla Selim abi birbirlerine kar atıyorlardı. "Hey." Adam beni kaçırıyor onlar kar topu oynuyor. İkisi de umursamayıp oynamaya devam ettiler. Öyle olsun.

"Pis utanmazlar, az önce sizi öpüşürken görünce yüzünüz pancar gibi olmuştu ama."

Ablam olduğu yerde durup elindeki karı bana attı, daha doğrusu atmaya çalıştı. Aynı anda Selim abiyle bize doğru koşmaya başladılar. Talha'nın sırtına vurup, "Koş koş," diye bağırdım. "Geliyorlar." Bedenini arkaya döndürdü. "Gelsinler," dedi bariton sesiyle. Gelecekleri varsa görecekleri de var, der gibiydi. Biraz daha yürüdükten sonra beni yere indirdi.

"Arkamda dur, hedef Selim."

Benim başım dönüyor, arkamda dur diyor. Sor bir bakalım, ayakta durabiliyor musun, diye. Bize doğru gelen ablamla sevgilisi hiç iyi düşünceler beslemiyordu. Mimikleri düşmanına saldıracak bir asker gibiydi. Sözlümü bu yolda tek bırakmamak için yerden kar alıp en sert hâline getirdim. Onlar bize doğru yanaşınca Talha avuç içindeki karı Selim abiye fırlattı. Bingo. Kar Selim abinin alnında.

"Lan, Talha."

"Ne oldu kardeşim, acıdı mı canın?"

"Ben sana şimdi gösteririm acıyı."

Yerden aldığı karları hızlı bir şekilde Talha'ya atmaya başladı. Talha da aynı şekilde ona fırlatıyordu. Ablamla biz onlara şaşkınlıkla bakıyorduk. Ablam kenardan kenardan yanıma yanaşıp, gözleriyle ikisini gösterdi. Onaylayıp avuç içimdeki karı Talha'nın ensesine attım. Ablam da Selim abiye... Talha ensesini tutup bana doğru döndü.

"Bu ikinci oldu, Azra Yılmaz."

"Kar savaşı yapıyoruz şurada devciğim, neden öyle bakıyorsun?"

"Ben sana göstereceğim şimdi devi."

Arkamı dönüp kaçacakken belimden tutup yere yatırdı beni. Gözlerimi kocaman açıp dudaklarımın arasından çığlığı koy verdim. "İnsan sözlüsünü kara gömer mi? Sen ne kadar kötü kalpli bir adamsın."

"Bence sus, kar girmesin ağzının içine."

"İmdat!"

Delirmişti bu adam, resmen üzerimi kar atıyordu elleriyle. Kar içime kadar işledi, donuyordum. Omuzlarını tutup gülen yüzüne korkulu gözlerle baktım. Şaka yapmıyordu. "Dur be, senin yüzünden çocuğum olmayacak." Gülümsemesi soldu. Üzerime kar atan eli felç geçirmiş gibi havada kaldı. Oh olsun sana.

"Ne?"

"Ne, ne? Tıp okuyoruz biz. Belden aşağımı kara gömdün, senin yüzünden çocuğum olmayacak. Yumurtalıklarım kısmı felç geçirdi şu an." Hızla bacaklarımın ve karnımın üzerindeki karları atmaya başladı. Kendimi tutamayıp kahkaha attım. Çok sevimliydi ama. Koltuk altılarımdan tutup ayağa kaldırdı. Üzerime bulaşan karları eliyle silkeledi. "Karları atsan da değişen bir şey olmaz. Her yerim su gibi oldu."

"Her yerin?"

"Her yerim, bütün çamaşırlarım."

"Hemen eve gidip üzerini değiştirelim. Sonra da şöminenin yanında ısınırsın. O zaman bir şey olmaz sanırım. Hem fazla durmadın karın altında." Gülümsemem silindi. Fazlasıyla ciddiye almıştı. Islak eldivenleri çıkarıp ellerimi yanaklarına koydum.

"Sadece şaka yapıyordum. Bu kadar ciddiye alacağını tahmin etmemiştim."

Gözlerini kıstı. Elini ensesine getirip, "Şaka, öyle mi?" dedi şaka olmasını ister gibi.

"Evet şaka."

"Bir an gerçek sandım. Ya benim yüzümden bebeğimiz olmasaydı? Bu korkunç."

"Saçmalama lütfen. Şakaydı. Hadi eve gidelim üşüdüm. Hem hava da kararadı, yarın oynarız."

"Kızak takımını çıkardık. Yarın tepeden aşağı kayarız."

"Olur."

Elimi tutunca eve doğru yürüdük. Ablamla Selim abi fotoğraf çekiliyorlardı. Onları rahatsız etmeden aynı anda kapının içine basarak evin önüne geldik. Talha'nın bebek olmaz dediğimde verdiği tepki gözlerimin önünden gitmiyordu. Bizim istesek de şimdi bebeğimiz olamazdı ki benim altı yıl okumam gereken bir okul vardı. Hem bebek hem okul hem de babamızın bizden ayrı olması zor olurdu. Okulumu bitirdiğimde Talha'nın görev yaptığı yerde çalışabilirdim. O zaman bebeğimiz de olsa sorun olmazdı. O hep yanımızda olurdu. Şu an bunları düşünmek için çok erken olsa da onun bu konu hakkında ne düşündüğünü bilmek isterdim. Gözlerinden bebekleri çok sevdiği anlaşılıyordu. Üstümüzü kapının önüne silkeleyip evin içine girdik.

"Hızlı bir şekilde üstünü değiş, şöminenin önüne gel."

"Tamam."

Merdivenleri çıktıktan sonra çatı katına çıktık. Oda karanlığa gömülmüştü. Buranın prizi neredeydi ki?

"Talha?"

"Efendim."

"Priz nerede? Oda karanlık."

"Geliyorum."

Kapı açılıp kapandı. Merdivenin yanlarından tutunup kendini yukarı çekti.

"Bu odanın prizi yok."

"Nasıl yok? Karanlıkta mı oturacağız?"

"Hayır tabii ki."

Telefonunun ışığıyla çantasının fermuarını açtı. İçinden aralıklarla kablolara bağlanmış küçük ledleri çıkardı. Ne yapacaktı bunu? Aşağıdan yukarıya uzanan seyyar kabloya küçük lambaların fişini taktı. Oda rengârenk ışıklarla aydınlandı. Çok güzeldi. Yuvarlak olan kabloyu yatağın üzerine bırakıp geri çekildi.

"Nasıl?"

"Çok güzel."

Resmen bu gece için hazırlık yapmıştı. Unutulmayacak bir anı bırakıyordu bize. Aşağı ineceği zaman kolunu tuttum.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Teşekkür etmezsen sevinirim." Başımı sallayıp onun gibi gülümsedim. Dış kapının kapanma sesi gelince bakışlarımı aşağı çevirdim.

"Ablam burada uyumama izin vermez. Beraber şöminenin orada uyuruz dedi. İstersen gece yarısına kadar oturuz, sonra ben aşağı inerim."

"Pazartesi günü gideceğim Azra, kim bilir kaç ay sonra geleceğim. Belki hiç gelemem."

"Konuşma böyle."

"Bunlar gerçekler Azra, sen asker karısı olacaksın. Ben tehlikeli görevlere gidiyorum. Mardin'deki eve bile fazla gitmiyorum. Yatağım taş, yorganım ay oluyor benim. Günlerce aç kaldığım zamanlar oluyor, susuz kaldığım anları hatırlamıyorum bile."

Boynuna sarılıp sessizce ağladım. Gitme desem, ne derdi? Gitme demeye hakkım var mıydı? Hakkım olsa da onun vatan sevgisinden vazgeçirmek bencillik olurdu.

"Sadece bu gece yanımda kal. Yarın ablanla uyursun, olur mu?"

"Olur."

"Hadi üstünü değiştir, hasta olacaksın."

Geri çekilip elimin üzerine busesini bıraktı. Başka bir şey demeden aşağı indi. Yere oturup akan gözyaşlarımı sildim. Belki zor olacaktı ama güçlü olacaktım. Onun bu kutsal görevinde yanında olup destek olacaktım. Her göreve gittiğinde aklına kötü düşünceler getirmesine izin vermeyecektim. Dediği gibi; zaman belki çok erkendi ama biz birbirimize çoktan karışmıştık. Soluğumu dışarı verip hızlı bir şekilde ayağa kalktım. Kıyafetlerimi değiştirdikten sonra alt kata indim. Ablam şöminenin yanına kıvrılmıştı. Talha ve Selim abi de pencerenin önünde dikiliyorlardı. Ablamın yanına kıvrılıp beline sarıldım.

"Çok soğuk, değil mi?"

"Burada uyumak istiyorum."

"Saat daha dokuz."

"Olsun, uykum çok geldi. Hadi uyuyalım."

Bakışlarımı bana bakan Talha'ya çevirdim. Nasıl diyeyim Talha'yla uyuyacağım diye. Dudaklarımı büzdüm. Neden hep ben zor durumda kalıyorum?

"Biz Azra'yla yukarıda film seyredeceğiz. Siz yatın."

"Geç oldu. Uyusun Azra yanımda."

Talha koluyla Selim abiyi dürttü. Selim abi ablamın yanına gelip ayaklarının ucuna oturdu.

"Saat çok geç değil. Siz izleyin film biz buradayız."

"Azra, uyuyakalma yukarıda yanıma gel sonra."

Talha dudakları arasından, "Çok beklersin," deyip başıyla ayağa kalkmamı işaret etti. Ablamla birbirlerine neden bu

kadar zıtlar anlamış değilim. "İyi akşamlar," deyip ayağa kalktım. Talha'yla beraber odadan çıktık. "Sen yukarıda bekle, geliyorum ben." Başımı salladım. Merdiveni tırmanıp buz gibi soğuk olan çatı katına girdim. Gece donardım burada. Yatağın ucuna oturdum. Üşüyen bacaklarımı ovuşturarak cama vuran kar tanelerini izledim. Oda düzene girse burada tamamen yaşanırdı. Yağmurun sesiyle uyumayı severdim. Bu oda benim olsaydı kesin buradan çıkmazdım kış ayları.

Talha küçük kapıdan mutfağa takılı olan elektrikli ısıtıcıyı uzattı. Elinden alıp yere koydum. Neyse ki üşümeyecektik. Marketten aldığı çerezleri yatağın üzerine bırakıp küçük kapıyı kapadı.

"İçerisi ısınır şimdi."

Çerez poşetini bavulun üzerine bıraktım. O elektrikli sobayı kurarken, sırtımı yatağın başlığına yasladım. Odada sadece pencerenin aralıklarından gelen rüzgârın uğultusunun sesi vardı. Bu çok güzeldi.

Elektrikli sobayı yakınca üzerindeki gri hırkasını çıkardı. Boğazlı kazağının kollarını kıvırıp etrafına bakındı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp, onun şaşkın hâlini izledim. Az önce beraber uyuyacağız diyen adam ne yapacağını bilmiyordu. Gözlerini gözlerime çevirdi. Yutkundu. Ensesindeki saçlarını karıştırıp dizini yatağın ucana dayadı.

"Çerez getirmiştim, nerede?"

Gözlerimle yanı başımdaki bavulu gösterdim. "Görmemişim." Yatağın üzerinde emekleyerek yanıma geldi. Sırtını yatağın başlığına yasladı soluğunu dışarı verip. Benim gibi kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Çok değil iki saat önce onunla bedenlerimiz birbirine değecek şekilde burada uzanıyorduk. Hem de fazlasıyla yakın bir şekilde. O zaman ne o ne de ben utanmamıştım. Şimdi ikimiz de gergindik. Yatağın içinde ayaklarını sağa sola sallıyordu. Gözlerim onları takip etmekten şaşı olacaktı. Başımı iki yana sallayıp getirdiği poşetin içinden baharatlı cips paketini çıkardım. Paketin ağzı-

nı açıp ona uzattım. Parmaklarını poşetin içine uzatıp dört beş tane acılı cips aldı. Sanırım evlendikten sonra, alışveriş yaparken her şeyden iki tane almam gerekecekti. Cebinden telefonunu çıkardı. Film sitesi açıp, ilk başta olan filmi seçti. Bir konusuna baksaydık bari. Belki sevmeyeceğiz.

"Konusu ne bu filmin?"

"Güzel bir film."

"İzleyelim o zaman."

Tanıtım geçince ekranda beliren sahne ve sesler gözlerimin yuvalarından çıkaracak kadar büyümesini sağladı. Bu da ne böyle? "Oha!" Telefonu kapatıp şaşkın yüzüme baktı. Bu muydu çok güzel olan film? Daha ilk anda seks olan bir filmin son sahnesinin düşünemiyordum. Üstelik az önce o güzel film mi demişti? Telefonu yatağın üzerine fırlatıp, "Daha önce izlemedim," dedi. "Valla bak, en çok beğeniyi o almış diye açtım. Üstelik listenin ilk sırasında o vardı. Böyle bir şey çıkacağını tahmin etmedim."

"Uzatma istersen."

Gözlerimi kapatıp iğrenç görüntünün hafızamdan silinmesini istedim.

"Bilmiyordum böyle bir şey olacağını."

"Tamam ya, iğrenç hatırlatıp durma."

"İğrenç mi? Sevişiyorlardı Azra."

Susması için elimi dudaklarına bastırdım. Edepsiz. Elimi dudakları üzerinden çekip güldü. Kesin bu gülmesinin arkasından beni sinir edecek cümle gelecekti.

"Evlendikten sonra kardeş olmayacağız Azra, biz de onlar gibi..."

Dişlerimi koluna geçirip konuşmasına müsaade etmedim. Pislik. Bir de sapık olması çıkmıştı başıma. Bilmediğim hangi özellikleri vardı kim bilir? Kolunu ısırmama rağmen kahkaha atıyordu. Geri çekilip, "Sapık mısın?" diye sordum sakin bir sesle.

"Değilim tabii ki. Baban nasıl değilse ben de değilim. Sonuçta doğanın kanunu bu."

Yüzümü buruşturup arkamı döndüm. Hem uyuz hem de nasıl tatlı olabiliyor ki?

"Tamam tamam hadi gel konuşalım. Madem film seyredemeyeceğiz biz de bundan sonra neler olacak onları konuşalım."

Saçımı kulağımın arkasına aldım. Ona doğru dönüp, "Konuşalım," dedim. Birbirimizin yüzüne bakacak şekilde yatağa uzandık.

"Normalde bu kadar uzun izin kullanan biri değilimdir. En fazla on beş gün kalıp birliğe dönüyordum. Ama bu sefer kalmam için bir neden oldu. Sen! Sanırım bundan sonra da kullanacağım izinler uzun olacak. Özellikle senin burada olduğun zamanlar. Maalesef Mardin'de Tıp Fakültesi yokmuş. Diyarbakır, Elâzığ, Şanlıurfa' da varmış. Düğüne üç ay kala resmi nikâhı kıyıp birliğe dosyaları teslim ederim. Bu üç yerden birine tayinim çıkarsa kaydını oradaki okullardan birine aldırırız. Sabahları seni okula bırakırım akşam da alırım. Olmadı sana araba bile ayarlarım."

"İstanbul'da okuyacağım diye konuşmuştuk. Şimdi neden kararını değiştirdin?"

Saçlarımı parmakları arasına aldı. "Zor olur küçüğüm. Sen burada ben orada çok zor olur. Sırf eşini göremediği için boşanan kadınlar tanıyorum ben. Ya da eşi göreve gidince aldatan..." Gözlerini yumdu. "Mesafe istemiyorum. Araştırdım çok iyi okullar. Orada eminim eğitimini güzel bir şekilde alacaksın. Ben de yardımcı olurum sana. İkimiz birlik olur her şeyin altından kalkarız." Ellerimi yanağımın altına aldım.

"Ailemize farklı söyledik ama. Kararımızı değiştirdiğimizi duyursalar üzülmezler mi?"

"Üzülmezler. Evleniyoruz biz. Onlar eşlerinden ayrı mı durmuş? Babam gittiği illere annemi de beni de götürürdü."

"Öz anneni mi?"

Ellerini saçlarının arasında çekti. "Sakın bir daha o kadın-

dan bahsetme. O benim hayatımın hiçbir yerinde yok. Beş yaşımın gerisinde kalmış biri. Benim bir annem var o da Demet Aslan. Ben onu nasıl seviyorsam sen de sev. Sakın ona beni doğuran kadından bahsetme."

"Tamam." Elimi yanağına uzattım. Sakinleşmesi için başparmağımı sakalları üzerinde dolaştırdım. Elimi tutup dudaklarını bastırdı. "Neden hep ellerimden öpüyorsun?" Benimi kendine çekip başımı göğsüne yasladı.

"Bu güzel ellerinden su içtim ben. Cennet kına gibi kokar derler. Kınalı ellerinden kana kana su içtim. Her öptüğümde o an gözlerimin önüne geliyor." Başımı göğsünün üzerinden kaldırdım.

"Nasıl?"

"Söylemiştim, seni rüyamda gördüm küçüğüm. Seni bakkalın önünde görünce sersemleşmiştim. O an şoktan nasıl tepki vereceğimi bilememiştim. Rüyalara inanan biri değildim seni görünceye kadar." Çok şaşkındım. Elini başının altına aldı. "Rüyanı anlatır mısın?"

"Rüyaları anlatmak iyi değilmiş. Sana anlatmayı düşündüm ama sonradan vazgeçtim. Bozulsun istemiyorum." Çenemi göğsüne dayadım. Omzuma dolanan kolunu saçlarımın üzerine getirdi.

"Saçlarını sakın kesme. Çok güzeller."

"Kısa saç sevmiyorum zaten."

"Ben de. Seni hep uzun saçla görmek istiyorum."

Başını hafif kaldırdı. Yüzlerimiz birbirine değecek kadar yakındı. Gözlerini dudaklarıma çevirip yutkundu. Bakışlarındaki tutku, kalp atışlarımı hızlandırdı. Gözlerini kapatıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmaya başladı. Ölecektim. Tırnaklarımı kollarına bastırdım.

Beni öpecekti...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tüm uzuvlarım zangır zangır titriyordu. Sıcak nefesi yüzüme geldikçe, boğazımdan aşağı ılık sıvı akıyordu. Dudaklarının dudaklarıma değmesine milim kalmıştı. Konuşsam dudaklarımı kırmızı dudaklarının üzerinde hissedecektim. Gözlerimi kapadım ve beni öpmesini bekledim. Burnum sakallı yanağına değdi. Sanki o an her şey durdu sadece onun ve benim nefes alışverişlerimizin sesi vardı. Sakallarından karıncalanan burnum ne kadar beni zor duruma soksa da bu ortamı bozmak istemiyordum. Dudağı dudağıma değecekken başımı geri çekip suratına hapşırdım. Kaşınan burnumu koluma bastırıp gözlerimi kapadım. Yüzüne hapşırmıştım. Rezillikti bu. Gözlerimi açıp yüzüne baktım. Gözleri açık gülümsüyordu. "Özür dilerim." Her şeyi mahvetmiştim. Kolumdan çekip başımı göğsüne bastırdı.

"Birbirimize karışmış bir şekilde uyuyalım. Sen benim kollarımın arasındayken, sabahlar olmasın."

Olmasın!

Kollarımı beline dolayıp gözlerimi kapadım. Kalp atışlarının eşsiz sesi kulaklarıma ninni gibi geldi. Bedenim elektrikli sobadan gelen ısı sayesinde mayıştı. Kokusunu içime çekerek kendimi uykuya teslim ettim. Onun kolları arasında güvendeydim.

Bu sabah hayata gözlerimi farklı açmıştım. Bu yaşıma kadar her sabah yatağımda tek başına uyanan biriydim. Sabah ezanıyla gözlerimi açtığımda beni sıkı sıkı saran adamın yüzünü görmek, kalbime çok iyi gelmişti. Derin bir uykudayken onu izlemek ilkbahar ayında çiçeklerin arasında koşuyor gibi hissettiriyordu. İki saat boyunca yüzünü izlemiştim. Şu an saat dokuza gelse de onu uyandırmak istemiyordum. Yarın burada son günümüzdü ve ertesi gün gidiyordu. Yine aynı acı kalbimin ortasını yaktı. Ben kolları arasında olduğum adama deli gibi bağlanmıştım. Onun kokusuna, gülü-

şüne alışmıştım.

Omuzunda duran elimi sakallı yanağına getirdim. Baş parmağımı dudağının kenarına hafif kaydırdım. Dün akşam hapşırmasaydım beni öpecekti. O anı yaşamadan bayılacak gibi olmuştum. Yaşasaydım kim bilir neler hissederdim. Gözlerini aralayıp gülümsedi.

"Günaydın."

Belimde duran elini sırtıma bastırıp, bedenimi kendine çekti. Alnıma dudaklarını bastırdı.

"Cennet bahçesindeymiş gibi hissettim bütün gece. Kokun büyüleyici."

"Ben de deliksiz uyumuşum. Normalde gece mutlaka kalkarım ama dün gece mışıl mışıl uyumuşum."

"Hımm, sabah ezanında uyanan kim?"

"Sen... "

Uykulu gözlerini açıp inci dişlerini önüme serdi gülümsemesiyle. "Sen beni izlerken ben uyuyabilir miyim?"

"Ama hiç belli etmedin."

"Etmemeye çalıştım. Çok güzeldi, yarın sabah da aynı şekilde uyanmak istiyorum."

Kolları arasından çıkıp yatağın içinde oturdum. Ben olsam on kere belli ederdim uyumadığımı. Ölü gibi yatıyordu. Ayaklarımı yere indirip, "Aşağı iniyorum," dedim. Yatağın içinde gerilip, "Ben de geliyorum," dedi. Belinden düşen siyah eşofmanını düzeltip yataktan kalktı. Tavan alçak olduğu için omuzlarını aşağı indirerek adım atıyordu. Elektrikli sobanın fişini çekip kapıyı aşağı saldı. İlk o indikten sonra peşinden ben indim.

"Elimi yüzümü yıkayım, sen ablana bak. Bir şey derse film izlerken uyuya kalmışım dersin."

Film sahnesi gözümün önüne gelince gözlerimi ondan çektim. Eminim benim gibi onun da o an aklına gelmişti. Çünkü sinsi sinsi gülüyordu.

"Ben odaya geçiyorum."

O lavaboya giderken soğuk holde daha fazla durmamak için odaya doğru hızlı hızlı yürüdüm. Kapıyı vurup içeri adım attım. Ablamla Selim abi gülümseyip, "Günaydın," dediler.

"Günaydın," deyip ablamın yanına doğru yürüdüm. Yüz ifadesi sakindi. Kızmış gibi durmuyordu. O bir şey demediği için ben de bir şey demedim.

"Kahvaltımızı yaptıktan sonra kızakla tepeden aşağı kayalım."

"Olur."

"Talha da kalktı mı?"

"Evet, lavaboda."

Ablam başını sallayıp ayağa kalktı. "Biz kahvaltı hazırlayalım o zaman."

"Ben sana yardım edeyim güzelim."

"Sen otur Selim abi ben yardım ederim."

Selim abi ayağa kalkıp güldü. "Senin nişanlının yanında durmaktansa sevgilimin yanında dururum." Güldüm. "Sen bilirsin." Onlar odadan çıkınca pencereye doğru yürüdüm. Gece yağan kar her yeri pamuk gibi yapmıştı. Tertemizdi.

* * *

Kahvaltımızı yaptıktan sonra hep birlikte sofrayı toplayıp evdeki işleri hallettik. Talha ve Selim abi kızakları ayarlarken ablamla birlikte kar kıyafetlerimizi giyip dışarı çıktık. Kar yağışı dursa da hafif esen rüzgâr kar birikintilerini uçuruyordu bu da bizim etrafı zor görmemizi sağlıyordu. Talha'nın yanına gidip onun gibi yere çömeldim.

"Bir sorun mu var?"

"Yoo, kontrol ediyorum. Hadi gidelim."

"Ben otursam, sen de beni tepeye kadar itsen, olur mu?"

"Olur tabii. Otur hadi."

Gülümseyip kızağa oturdum. Ablam benden görüp o da

şüne alışmıştım.

Omuzunda duran elimi sakallı yanağına getirdim. Başparmağımı dudağının kenarına hafif kaydırdım. Dün akşam hapşırmasaydım beni öpecekti. O anı yaşamadan bayılacak gibi olmuştum. Yaşasaydım kim bilir neler hissederdim. Gözlerini aralayıp gülümsedi.

"Günaydın."

Belimde duran elini sırtıma bastırıp, bedenimi kendine çekti. Alnıma dudaklarını bastırdı.

"Cennet bahçesindeymiş gibi hissettim bütün gece. Kokun büyüleyici."

"Ben de deliksiz uyumuşum. Normalde gece mutlaka kalkarım ama dün gece mışıl mışıl uyumuşum."

"Hımm, sabah ezanında uyanan kim?"

"Sen... "

Uykulu gözlerini açıp inci dişlerini önüme serdi gülümsemesiyle. "Sen beni izlerken ben uyuyabilir miyim?"

"Ama hiç belli etmedin."

"Etmemeye çalıştım. Çok güzeldi, yarın sabah da aynı şekilde uyanmak istiyorum."

Kolları arasından çıkıp yatağın içinde oturdum. Ben olsam on kere belli ederdim uyumadığımı. Ölü gibi yatıyordu. Ayaklarımı yere indirip, "Aşağı iniyorum," dedim. Yatağın içinde gerilip, "Ben de geliyorum," dedi. Belinden düşen siyah eşofmanını düzeltip yataktan kalktı. Tavan alçak olduğu için omuzlarını aşağı indirerek adım atıyordu. Elektrikli sobanın fişini çekip kapıyı aşağı saldı. İlk o indikten sonra peşinden ben indim.

"Elimi yüzümü yıkayım, sen ablana bak. Bir şey dersе film izlerken uyuya kalmışım dersin."

Film sahnesi gözümün önüne gelince gözlerimi ondan çektim. Eminim benim gibi onun da o an aklına gelmişti. Çünkü sinsi sinsi gülüyordu.

"Ben odaya geçiyorum."

O lavaboya giderken soğuk holde daha fazla durmamak için odaya doğru hızlı hızlı yürüdüm. Kapıyı vurup içeri adım attım. Ablamla Selim abi gülümseyip, "Günaydın," dediler.

"Günaydın," deyip ablamın yanına doğru yürüdüm. Yüz ifadesi sakindi. Kızmış gibi durmuyordu. O bir şey demediği için ben de bir şey demedim.

"Kahvaltımızı yaptıktan sonra kızakla tepeden aşağı kayalım."

"Olur."

"Talha da kalktı mı?"

"Evet, lavaboda."

Ablam başını sallayıp ayağa kalktı. "Biz kahvaltı hazırlayalım o zaman."

"Ben sana yardım edeyim güzelim."

"Sen otur Selim abi ben yardım ederim."

Selim abi ayağa kalkıp güldü. "Senin nişanlının yanında durmaktansa sevgilimin yanında dururum." Güldüm. "Sen bilirsin." Onlar odadan çıkınca pencereye doğru yürüdüm. Gece yağan kar her yeri pamuk gibi yapmıştı. Tertemizdi.

* * *

Kahvaltımızı yaptıktan sonra hep birlikte sofrayı toplayıp evdeki işleri hallettik. Talha ve Selim abi kızakları ayarlarken ablamla birlikte kar kıyafetlerimizi giyip dışarı çıktık. Kar yağışı dursa da hafif esen rüzgâr kar birikintilerini uçuruyordu bu da bizim etrafı zor görmemizi sağlıyordu. Talha'nın yanına gidip onun gibi yere çömeldim.

"Bir sorun mu var?"

"Yoo, kontrol ediyorum. Hadi gidelim."

"Ben otursam, sen de beni tepeye kadar itsen, olur mu?"

"Olur tabii. Otur hadi."

Gülümseyip kızağa oturdum. Ablam benden görüp o da

diğer kızağa oturdu.

"Talha, yarış yapalım."

"Başla!" Diye bağırıp hızla itmeye başladı. Ablamla kahkaha atıp bu muhteşem anın tadını çıkardık. Selim abi ve ablam bizden öndeydi. Arkamı dönüp, "Hızlı itsene!" diye bağırdım. Ablam benden kiloluydu, nasıl onlar geçer bizi?

"Senin canın benim için kıymetli."

Başımı ona çevirdim. "Ablamın canı Selim abi için kıymetli değil mi?"

"Öyledir büyük bir ihtimal. Ben seni düşünüyorum o sevgilisini düşünmüyorsa benim yapabileceğim bir şey yok."

Sana âşık olmama az kaldı be devim.

Çok tatlıydı. Ona tatlı olduğunu söylesem kim bilir nasıl tepki verirdi. Bana tatlı deme, derdi kalın sesiyle. Erkek adam tatlı olur mu? Artık konuşmasa da onun ses tonuyla hayalimde konuşabiliyordum. O kadar işlemişti içime. Tepenin önüne gelince bayır aşağı göz gezdirdim. Bir an önce kaymak istiyordum.

"Hadi beni it aşağı, kayacağım."

Önüme geçip yere eğildi. Bir dizini yere dayadı kolunu da bacağımın üzerine.

"Sence ben seni buradan aşağı tek gönderir miyim?"

Kaşlarımı çatıp ofladım. Tahmin etmem lazımdı. Kesin beraber kayalım diyecekti. "Beraber kayacağız, hadi sen arkaya geç ben önde olacağım." Demiştim. "Bari ben önde olayım." Kaşlarını hava kaldırıp başını iki yana salladı. "Düşersek üzerime düşersin. Diğer türlü canın acır. "

"Ama senin de canın acır."

"Acımaz."

"Pekâlâ." Siyah beresini düzeltip montunun yakalarını kapadım. Gülümsedi. Arkaya geçtim o da önüme oturdu. Biz henüz kaymaya başlamadığımız hâlde, ablamla Selim abi çığlık çığlığa kayıyorlardı. Talha bacaklarımı tutup karnının

üzerinden doladı. Buz gibi soğukta yanıyordum. Kollarımı göğsünün üzerinden dolayıp başımı omzuna yasladım.

"Hazır mısın?"

"Evet."

"Uçuyoruz o zaman."

Bacaklarını yerden kaldırıp kızağı aşağı doğru bıraktı. Kaygan karın üstünde hızlı bir şekilde kayıyorduk. Hem çığlık atıyor hem de alnımı omzuna bastırıyordum. Gözlerimin içi kar dolmuştu. Kızak yan devrilince bedenlerimiz yana doğru düştü. Daha ne olduğunu anlamadan Talha belimden tutup üzerine çekti beni. Bayır aşağı yuvarlanarak kaydık. Hayatım boyunca eğlenmediğim kadar eğleniyordum. Ablamlar ne yapıyor bilmiyordum. Sadece o ve ben varmış gibi bu anın tadını çıkarıyordum. Yuvarlanmamız durunca üzerinde nefes nefese kaldım. Talha'nın da benden farkı yoktu. Hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Kenara kayacağım zaman kollarını belime bastırdı.

"Nefes nefese kaldın, kalkayım."

"Sorun yok. Maazallah çocuğumuz olmaz falan en iyisi sen üstte kal."

Omzuna vurup, dalga geçen yüzüne kızmış gibi baktım. Benimle dalga geçiyordu. Dizlerimin üzerinde doğrulup yerden aldığım karları yüzüne attım. Kahkaha atıyordu. Tepki bile vermiyordu.

"Sen soğuktan etkilenmiyor musun?"

"Soğuk mu? Bu hava benim için ilkbahar ayı."

"Demek öyle..."

Montunun fermuarını aşağı kadar indirip önünü açtım. Başını yerden kaldırıp ne yaptığımı dikkatli bir şekilde izliyordu. Kazağını ve siyah atletini yukarı doğru kıvırdım. Pürüzsüz teninin üzerinde gözlerimi fazla gezdirmeden gözlerinin içine baktım. Kısık gözlerle ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. Parmak uçlarımı gerilen kaslarının üzerinde gezdirirken karnını içine çekti. Güldüm. "Ne

yapıyorsun?" Boğuk sesi biraz gergin hissettirse de kendimi toparlayıp yerden avuç içime kar aldım. Gözlerimi gözlerinden çekmeden karı karnının üzerine bıraktım. Hiçbir şekilde tepki vermedi. Yuh gerçekten. İki elime aldığım karları alıp çıplak karnına daha fazla attım. Yine bir tepki yoktu.

"Ya sen üşümüyor musun?"

"Hayır, yanıyorum şu an."

Adam bildiğin yürüyen soba. Karnının üzerindeki karları yere atıp kazağını aşağı indirdim. Montunun fermuarını kapattıktan sonra kararmış gözlerinin içine baktım.

"Ne oldu?"

"Acaba düğünü bir ay sonra mı yapsak?"

"İstersen bu hafta yapalım."

"Kesinlikle. Beş ay çok uzun. "

Yüzüne kar atıp kucağından kalktım. Sanırım ona biraz yakın olmamam lazımdı. Dediği gibi düğünü hemen yapardı. Az önceki yaptığım hareket onu tahrik etmişti ve bu da onu zor durumu sokmuştu. Yerde uzanmaya devam ederken bayırı çıkmaya başladım. Birazdan gelirdi. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Ablamlar yine ortadan kaybolmuştu. Bunlar nereye gidiyor sürekli merek ediyordum. Bayırı çıkmak için adım attığımda ayağım kayıp dizimin üzerine düştüm. Gözüm etrafta olursa olacağı bu.

"Bensiz yürüyemiyor musun sen?"

Beni kucağına alan Talha'ya, başımı hayır anlamında salladım. "Sanırım yürüyemiyorum."

"Bensiz yürüme o zaman. Her zaman birlikte adım atalım."

"Sen gidince yalnız yürüyeceğim ama."

"Ha illa diyorsun ki Talha giderken beni de götür. Keşke böyle imkânım olsaydı. Beş ay sabredeceğiz."

"Öyle." dedim. Kollarımı boynuna dolayıp, başımı omzuna yasladım. Beş ay boyunca illaki yanına giderdim. Ben bu

devi görmeden nasıl dururdum? Kalp atışlarım onunla hızlanıyor, onun yanında kendimi güvende hissediyordum. İyi ki gelmişsin hayatıma.

Düz yola çıkınca yere inmek istedim. Tutuşunu sertleştirip yere inmeme izin vermedi. O an içimden gelen hisle yanağını öptüm. Soğuktan buz gibi olmuş sert yanağı dudaklarıma değdiğinde gözlerimi kapatıp dudaklarımı oradan çekesim gelmedi. Sanki onların ait olduğu yer orasıydı. Başımı geri çektiğimde Talha durup başını yüzüme çevirdi. Gözleri gülüyordu.

"Kalbimin ortasından öptün be güzelim. Şimdi nasıl gitsin bu adam sensiz?"

Bedenimi göğsüne bastırdı içine katar gibi.

"Bir gün bir bakmışsın sana gülen bir kadın çıkmış karşına. Gözleri ışıl ışıl... Bakışları bebeğin bakışları gibi masum. Onu kimseler görmesin istersin, kimseler sesini işitmesin, sadece sen yaz o güzel yüzüne şiir, sadece sen dinle naif sesini. Sana kalsın ruhu, sana kalsın bedeni. O kadar özelsin ki, ben sana gelmeden Allah katında kıyıldı dini nikâhımız."

"Küçükken babam gibi bir adamla evlenmek isterdim. O anneme nasıl baktıysa, benim eşim de bana öyle baksın isterdim. Annem güldüğünde babam mutlu olurdu. Onun gülen yüzünü gördükçe ben de eşime hep güleceğim derdim. Yüzümü sana hiç asmayacağım Talha. Kavga etsek de sırtımı sana dönmeyeceğim."

Saçlarımı öptü. Evin önünde duran karlı kaldırama oturdu. Kucağında da ben... O beni soğuk bedenine alırken, ben onun sıcaklığında ısınıyordum. Üşümesin diye göğsüne sokuldum. Kollarını bedenime dolayıp nefesini boynuma üfledi.

"En çok korktuğum bu Azra. Ben kıskanç bir adamım, bazen kafamın içinden sadistçe düşünceler geçiyor, söylemiştim. Çocukken yaşadığım bir olay üzerimde travma bıraktı. Beş yaşındaydım ama elli yaşında bir adam gibi hissetmiştim. Korkunçtu. Bunu kimselere anlatamıyorum, babama da.

Asıl acıyı babam yaşadığı hâlde o hemen toparlanmıştı. Ama ben toparlanamıyordum. Demet annem, babama da bana da çok iyi geliyordu. Geceleri sürekli altıma kaçırırdım o olay yüzünden. Evin içine girdiğimde karabasan basardı ruhumu. Ve ben sadece beş yaşındaydım, Azra."

Başımı göğsünün üzerinden çektim. Soğuktan kızaran yanaklarına ellerimi bastırdım.

"Bana gördüğün şeyi anlatırsan belki düzelirsin. Kimselere anlatmadığın için güven sorunun var bence."

"Anlatamam. Belki bir gün kendimde o cesareti bulursam anlatırım. O yüzden seni aradığımda cevapsız bırakma beni. Bir yere gittiğinde mesaj da olsa at. Nerede olduğunu, kiminle olduğunu bilirsem seni istemeyerek de olsa üzmem."

"Ben seni aldatmam Talha. Sakın böyle düşüncelere kapılma. Ben Ali ve Ayşem'in kızıyım. Sevdayı, sadakati görmüşüm onlardan. Korkma, şüpheye bile düşmene izin vermem."

"Verme küçüğüm, ne olursun ikimizin de canının yanmasına izin verme."

Kucağından kalkıp elimi eline uzattım. Elimi tutup ayağa kalktı. "Buz gibi oldun eve gidip ısınalım." Başını salladı. Demir kapıyı açınca hızlı hareketlerle evin içine koştuk. Sönmeye durmuş şöminenin önüne kıvrıldım. Talha kovanın içinde duran meşe odunlarını ateşin üzerine atıyordu yansın diye. Odunlar tutuşmaya başlayınca üzerindeki montu çıkarıp yanıma uzandı. Sabahtan beri kârın içinde durmaktan yorulmuştum. Şömineden gelen sıcaklıkla gözlerimi kapadım. Sıcak bedenimi mayıştırırken bedenimi uykunun kollarına bıraktım.

Terden sırılsıklam olmuş alnımı ovuşturup gözlerimi açtım. Odanın içi karanlıktı. Şöminede yanan ateşin kızıllığı duvarlara yansıyordu sadece. Kimseler yoktu. Kaç saattir uyuyordum ben? Minderin üzerinde doğrulup kollarımı iki yana açtım. Hava kararmış olduğuna göre akşam olmuştu. Bizimkiler neredeydi kim bilir? Üzerime serili olan battaniyeyi kenara itip ayağa kalktım. Tekli koltuğun üzerinde duran mavi hırkamı üzerime geçirip odadan çıktım. Et kokusu geliyordu. Merdivenleri indiğimde adımlarımı mutfağa çevirdim. Ablam salata yapıyordu.

"Ablacım?"

"Uyanmışsın meleğim."

"Hımm, akşam olmuş gece uyuyamayacağım."

"Uyumayız biz de. Bizimkiler gece için plan yapıyordu."

"Ne planı?"

"Film izleriz diyorlardı."

"Talha seçmesin filmi. Sen ayarla abla."

"Tamam canım."

Bir dilim salatalığı ağzıma attım. "Neredeler?"

"Dışarıda mangal yapıyorlar."

Başımı sallayıp, "Ben bir bakayım," dedim. Mutfaktan çıkıp kapının önüne doğru yürüdüm. Botlarımı giyip hırkamın önünü kapadım. Kapıyı araladığımda etin kokusu daha yoğun geldi burnuma. Duvar kenarında yere çömelmişler küçük mangalın üzerinde etleri pişiriyorlardı. Kapının gıcırdayan sesini duyunca bakışlarını benim olduğum yere çevirdiler. Talha üzerimi inceleyip kaşlarını çattı.

"Dışarısı buz gibi. Sakın o ince hırkayla gelme buraya." Omzumu silktim. "Bana ne geleceğim." Ya sabır, der gibi başını sağa sola çevirdi. İki dakika duracaktım. Ne olmuş? Selim abi ayağa kalkıp üzerindeki montu çıkardı. "Al sen bunu giy, ben Pınar'a bakayım." Elinden montu alıp giydim. Yanağımı sıkıp içeri girdi. Ben de Talha'nın yanına doğru yürüdüm.

"Bir şey söyleyeyim mi?"

"Söyle tabii."

"Tam bir cadalozsun. Evlenince anamı ağlatacaksın bunu bu akşam anladım." Onun gibi yere çömelip, "Nasıl anladın?" dedim gülümseyerek. "Keçi inanından..." Kahkaha

attım. "Azıcık Laz inadı var bende. Babamın yarı memleket Rize."

"Uy desene yandık."

"Nedenmiş o?"

"Ha o güzel dilinle beynimi sevecek gibisin?"

Elimi göğsüme vurup, "Her zaman," dedim. Benim gibi gülümseyip eti çevirdi. Çok güzel gözüküyordu. Yanında duran tencerenin kapağını açıp içinden küçük bir parça aldım.

"Çok acıkmışım."

"Öğlenden beri uyuyorsun. Sadece sabah kahvaltısıyla duruyorsun. Acıkman normal."

Isırdığım etin yarısını ona uzattım. Parmaklarımı da ağzının içine alıp dudaklarını kapadı. "Ya..." Omzunu silkip parmaklarımı dudakları arasında sıkıştırmaya devam etti. "Parmaklarımı geri verir misiniz Talha Bey?"

Başını iki yana salladı. Kaşlarımı çatıp, "Neden?" dedim. Elimi tutup dudaklarını araladı. "Parmaklarımı geri verir misin canım, de veririm."

Gülümsedim. Canım devim benim. Dudaklarının ucunda duran parmaklarımı istesem çekerdim. Ama gönlü olsun diye, "Parmaklarımı geri verir misin canım devim?" diye sordum kısık sesle. Parmak uçlarımı öpüp geri bıraktı. "Bu dev bu ince parmaklara ölsün..." Ona doğru yaklaşıp başımı koluna yasladım. "Ölümü anma lütfen. Adı bile can yakıyor." Saçlarımın üzerine öpücüğünü bırakıp, "Haklısın," dedi.

Kalan etleri de pişirdikten sonra hep birlikte sofrayı kurup yemeğimizi yedik. Yemekten sonra ablamla beraber bulaşıkları yıkayıp üst kata çıktık. Ablamın seçtiği filmi laptoptan açıp izledik. Daha doğrusu Selim abi ve ablam filmi izlerken Talha saçlarımla oynuyordu. Dikkatim ona kayıyordu sürekli. Filme odaklanamıyordum. Başımı yanı başımda kıpır kıpır olan adama çevirdim. Omzunu silkip saçlarımla oynamaya devam etti.

"Çok sıkıcı değil mi? Odamıza mı gitsek?"

Hay Allah'ım ya elalemin evinin odasını bizim oda yaptı. Kaşlarımı havaya kaldırıp filmi izlesin diye gözlerimle laptopu işaret ettim. Ofladı. Bazen küçük bir çocuk gibi oluyordu. Gülümsedim. Acaba nasıl baba olurdu? Babası gibi olursa çocuğumuz çok şanslı olurdu. Başını omzuma yaslayıp elini karnının üzerine koydu. Sanki aklımdan geçenleri hissetmiş gibi. İyi bir baba, iyi bir eş, iyi bir dost olurdu benim devim.

Film bittikten sonra gözlerimi uyuya kalan ablam ve Selim abiye çevirdim. Mışıl mışıl uyuyorlardı. Talha da omzumda uyumuştu. Sehpanın üzerinde duran laptopun ekranını ayağımla kapatıp, sırtımı koltuğa yasladım. Her birimizin üzerinde battaniye vardı. Odayı aydınlatan ateşin ışığını izleyip düşünmeye başladım. Yarın son gündü. Gözlerim dolunca kendimi tutamadım. Yaşların akmasına izin verdim. Ben yanı başımda uyuyan adamı seviyordum. Ona bir şey olacak diye aklım çıkıyordu. Her sabah erkenden kalkıp dağlara çıkacaktı. Günlerce oradan inmeyecekti. Ondan haber alamadığım zamanlar olacaktı. İyi mi? Aç mı? Uyudu mu? Bunları düşünerek geçecekti zamanım. Televizyonda gördüğüm şehit haberlerine ağlarken, sevdiğim adamın ölüme doğru gitmesi korkutuyordu beni. Çok zordu çok. Nasıl dayanacaktım bilmiyorum. Elimi ağzıma bastırıp dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığa engel olmaya çalıştım. Maalesef engel olamamıştım. Talha başını omzumdan kaldırıp uykulu sesiyle, "Azra?" dedi. Boynuna sarılıp, "Uyu," diye fısıldadım.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır, uyuyalım lütfen."

Kollarını belime dolayıp, "Pekâlâ," dedi. Her ne kadar koltuk yatak şeklinde açık olsa da uzun boyuyla sığamadığı için bacaklarını kendine doğru çekti. Benim bacaklarımı da bacakları arasına aldı. Arkamda ablam yatmasına rağmen onunla böyle görünmekten çekinmiyordum. Bu anlar çok özeldi.

Zorla kendimi uykuya bıraktığımda sabah odadan gelen

seslerle gözlerimi açtım. Kahvaltı sofrası hazırlanmış üçü de beni bekliyordu. Neden en son ben kalkıyordum?

"Uykucu şiirine de uyandı. Hadi elini yüzünü yıka gel."

"Beni de kaldırsaydınız abla. Sanırım hasta olacağım uykum geliyor hep."

Talha yanıma gelip elini alnıma koydu. "Ateşin yok. Hâlsiz hissediyorsan hastaneye gidelim." Başımı iki yana salladım. "İyiyim. Hava çarptı sanırım. Siz başlayın ben geliyorum."

Lavaboda işlerimi hallettikten sonra salona geri döndüm. Talha'nın yanına oturdum. Sessiz bir şekilde kahvaltımızı ettikten sonra, Talha dışarıda işim var deyip evden gitmişti. Ne işi olabilirdi ki? Üstelik araba da buradaydı. Saat on iki olduğunda hâlâ gelmemişti. Neredesin, diye mesaj atığımda, birazdan geleceğim, yazmıştı. Pencerenin önünde onu beklemekten canım sıkılmıştı. Ablamla Selim abi de dışarı çıkmıştı. Oflayıp koltuğun üzerinde duran telefonumu aldım. İki mesaj vardı. Biri lise arkadaşım, Meryem'di. Doğum günün kutlu olsun Azra, diye mesaj atmıştı. Doğru ya bugün benim doğum günümdü! Ve yılbaşıydı. Her sene hatırlayan ablam hatırlamamıştı. Talha'nın hatırlamaması doğaldı. Sonuçta yeni öğrenmişti. Ama ablam, aşk olsun Pınar Yılmaz unutmayacağım bunu. Annem, babam da aramamıştı. Kollarını göğsümün üzerinde bağlayıp koltuğa oturdum. Bacak bacak üstünü attığım bacağımı karşımda biri varmış gibi sallıyordum. Sanki onlara tekme atıyordum. Nasıl unuturlar doğum günümü? Odanın kapısı açıldığında gelenin kim olduğuna bakmadan başımı çevirdim.

"Hoş geldin demek yok mu canına?"

İyi ki bir canım demiştim, kocam desem ne olurdu kim bilir. Bakışlarımı bana doğru gelen Talha'ya çevirdim. Yüz ifadem tuhafına gitmişti. Kaşlarını havaya kaldırıp ellerini iki yana açtı.

"Ben bir şey yapmadım. Bakma bana öyle."

"Nereydin sen?"

Yanıma oturup gözlerimin içine, ne oldu der gibi bakmaya

devam etti. Soruma cevap vermemişti. Koltuğun ucuna kaydım. Nerede olduğunu öğrenmeden ona yakın olmayacaktım. Ondan uzaklaşmam onu rahatsız etmişti. Bana doğru eğilip belimden tuttuğu gibi kucağına çekti. Ellerimi omzuna koyup ayağa kalktım.

"Sen çok alıştın kucağında oturtmaya beni. Biraz mesafe olsun, şimdiden böylesin, ilerisini düşünemiyorum."

"Ben de düşünemiyorum."

Koltuktan kalkıp üzerime doğru gelmeye başladı. Geri doğru adım attıkça yüzündeki gülümsemeyle ağır ağır üzerime geliyordu.

"Neye kızdın bu kadar? Söyle seni kızdıranlara kızayım."

"Sen önce kendine kız. Bu saate kadar neredeydin?"

"İşim var dedim ya."

"Ne işiymiş o?"

Sırtım duvara çarpınca ellerini duvara dayadı. Hapis etti beni.

"Akşam için havai fişek aldım merkezden."

"Akşam mı?"

"Yılbaşı olduğu için gece on ikide patlatırız."

"Doğru yılbaşı. Çekilebilir misin televizyon izleyeceğim."

Kollarını çekip koltuğa doğru yürüdü. Hatırlamanı isterdim. Özel bir şeye gerek yoktu sadece, mutlu yıllar, desen bile yeterdi.

Akşama kadar salonda televizyonun karşısında oturdum. Talha da koltuğa uzanmış telefonunda takılıyordu. Ne sıkıcı bir gündü. Ablam da sabahtan beri yoktu. Ben Talha'yla odaya gitsem laf söyler, kendi sevgilisiyle kim bilir nerede ne yapıyordu? Üşümüyor muydu? Hava kararınca en sonunda dayanamayıp aradım.

"Efendim?"

"Neredesin abla?"

"Dışarıdayım."

"Hadi ya, ben de evde sanıyordum seni. Sabahtan beri eve uğradığın yok. Maşallah geldiğin günden beri Selim abinin dibinden ayrılmıyorsun."

"Geliyorum Azra."

Telefonu kapatıp koltuğun üzerine fırlattım.

"Ağır olmadı mı sence?"

"Sana ne?"

Zaten sinirliyim bir de bana laf söylüyor. Başını yastığın üzerinden kaldıran Talha kaşlarını çatıp, "Demek bana ne?" dedi kırılan sesiyle. "Haklısın bana ne, ben kimim ki?"

"Öyle demek istemedim."

"Ben anladım anlayacağımı."

Ayağa kalkıp hızlı adımlarla dışarı çıktı. Ablama olan kırgınlığım yüzünden onun da moralini bozdum. Bacaklarımı karnıma çekip alnımı dizlerime dayadım. Bugün böyle olmamalıydı. Odanın kapısı açıldığında kimin geldiğine bakmadım. "İyi ki doğdun Azra." Ablamın sesiyle başımı alnımdan çektim. Elinde pastayla bana bakıyordu. Bacaklarımı yere indirip gözyaşlarımı sildim.

"Sen benim doğum günümü unuttun."

Güldü. Selim abiye pastayı uzatıp yanıma geldi. "Bebeğim nasıl unutayım, Talha sana sürpriz yapmak istedi. Akşamı bekleyin hep birlikte kutlarız dedi. Sabahtan beri seninle karşı karşıya gelmemek için arabanın içinde oturduk. Yüzüne baksaydım üzüldüğünü görürdüm ve dayanamayıp Talha'nın sürprizini bozardım. Ama o senin üzüldüğünü görünce beni buraya gönderdi. Mutlu yıllar meleğim."

"Ama ben bilmiyordum ki hem annemle babam da aramadı, çok üzüldüm."

"Ben söyledim meleğim. Akşam ararsınız dedim."

Ablama sarılıp, "Sanırım her şeyi berbat ettim," dedim. "Talha bana kırıldı."

"Kırılmaz kırılmaz. Hadi üfle mumları eridiler."

Selim abinin elinde tuttuğu pastanın üzerindeki mumları üfledim. Her şeyi berbat etmeseydim şu an Talha da burada olacaktı. Devim benim.

"Mutlu yıllar güzelim."

"Sağ ol abi. Talha nereye gitti?"

"Dolaşacağım dedi."

"Ben arayayım onu."

Pencerenin önüne doğru gidip numarasını tuşladım. Sonuna kadar çalsa da açmadı. Özür dilerim, diye mesaj attım. Cevap vermedi. Sen benim için önemlisin yazdım ona da cevap vermedi. Kalbini çok mu kırdım devim?

Saat on bire geliyordu. Bir saat sonra yeni yıla girecektik. Yeni yıla onunla girmek istiyordum. Dışarı çıkıp nerede olduğuna bakacaktım. Araba burada olduğuna göre uzaklaşmamıştır.

"Ben dışarı çıkıyorum."

"Bu saatte?"

"Talha'nın yanına gidiyorum abla."

"Canım bekle gelir o şimdi. Dışarısı karanlık."

"Bir şey olmaz abla."

Kapıyı açıp hole çıktım. Merdivenleri hızlı bir şekilde inip portmantoda asılı duran montumu üzerime geçirdim. Ardından da botlarımı giydim. Kapıyı açacağım zaman Talha içeri girdi.

"Nereye gidiyorsun?"

Yutkundum. "Senin yanına geliyordum," dedim kısık sesle.

"Benim nerede olduğumu bilmeden, bu tipide benim yanıma geliyordun, öyle mi?"

"Evet."

Gözlerini devirip elimi tuttu. "Gel bakalım." Kapıyı açıp dışarı çıktık. Montumun cebinden şapkamı çıkarıp başıma taktım. Elimden çekiştirerek kömürlüğün yanına getir-

di beni. "Çok sabırsızsın Azra." Kömürlüğün kapısını açıp, "Geç bakalım," dedi. Burada ne yapacağız ki? "Hadi." Gözlerimi üzerinden çekmeden içeri girdim. Yoğun ışık yüzüme vurunca bakışlarımı etrafta gezdirdim. Ama? Ama burası kömürlüktü. Şaşkın hâlde etrafa bakıyordum. Burası kömürlük değildi. Küçük lambalarla aydınlatılmış bir odaydı. Kare pencerenin dibinde odundan yapılmış bir yatak vardı. Üzerinde de bizim uyuduğumuz nevresimler vardı. Yerde odundan yapılmış yuvarlak sehpa, onun üzerinde gece lambası ve pasta bulunuyordu. Gözlerim doldu. Arkamda duran Talha'ya dönüp mahcup olmuş hâlde baktım. Konuşmaya hâlim yoktu. "Ben ne diyeceğimi bilmiyorum." Ellerini yanaklarıma bastırıp gözlerini kapadı.

"Önce küçük bir kız çocuğuydun benim için, sonra güçlü bir kadın oldun. Sana her baktığımda keşke onun gibi güçlü olabilseydim dedim. Korkusuz, güçlü. Ve ben bu kadına sahip olduğum için çok şanslıyım. Bu adamın kalbine iyi ki doğmuşsun. Yeni yaşın sana mutluluk getirsin benimle beraber."

Bunlar çok güzel kelimelerdi. Boynuna sarıldım. "Bana kırgın olduğunu düşünmüştüm." Güldü. "Sence ben sana kırılır mıyım? Bu odanın az bir işi kalmıştı, sabahtan beri sağ olsun ablan ve Selim ellerinden geldiklerince benim istediğim gibi yaptılar. Sen çıldırmanın eşiğine gelince Pınar'a sen git dedim. Yoksa ablanın saçlarını yolacaktın." Kahkaha atarak geri çekildim.

"Her şey bir oyundu öyle mi?"

"Evet. Dünden beri burayı hazırlıyoruz. Sen uyuduğunda üçümüz burayı halletmeye çalıştık. Yorulduğumuz için de akşam uyuya kalmışız."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kelimeler zor çıkıyor dudaklarımın arasından."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Ben senin gözlerini okuyabiliyorum."

O an da dışarıdan hava fişek sesleri gelmeye başladı. Elimi tutup dışarı çıkardı beni. Rengârenk fişekler patlarken karşıma geçti.

"Uzun yıllarımız olsun. Bu yıla seninle girdim sonsuza kadar seninle olmak istiyorum."

Yüzüme yanaşıp dudağını dudağımın kenarına bastırdı hafif. Dizlerimin bağı çözüldü. Belime sarılıp bedenimi kendine yaklaştırdı.

"İyi ki doğdun güzel kadınım. Bu geceyi seninle bu odanın içinde geçirmek istiyorum. Yarın gittiğimde birbirimizi unutmayacak kadar anı bırakalım üzerimizde."

"Ben seni şimdi bile unutmam ki. Anılar daha sen gitmeden gözlerimi yaşartıyor."

"Özel bir gece geçirelim mi bu odanın içinde? Sen istersen seni de kendimi de mutlu ederim." Kollarımı boynuna doladım. "Unutamayacağımız bir gece geçirelim."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bakma bana böyle, yakma yüreğimi. Boynuna sarılıp oradan ayrılasım gelmiyor. Kaybolmuş ruhumu derinlerde bulup kendine esir alan adam. Bir sarılsam, bir daha ayrılmasam keşke.

Elimden tutup sert çekişiyle bedenimi gövdesine yasladı. Diğer elini belime dolayıp, burnunu boynuma bastırdı. Astım krizine girmiş hasta gibi kokumu derin derin içine çekti. Belimi tutan elini canımı acıtırcasına bastırıyordu tenime. Ben nasıl senden ayrı olacaktım? Kendini ağır bir şekilde geri çekip avuç içini soğuktan üşüyen yanağıma bastırdı.

"Asıl hediyeyi eve gidince vereceğim. Bu küçük bir hediye."

Kaşlarımı havaya kaldırıp ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Gülümsedi. Gözleriyle boynumu işaret etti. Bakışlarımı aşağı indirdim. Boynumdan aşağı sarkan ay yıldızlı kolye vardı. Kolyeyi parmak uçlarımın arasına alıp, "Sen?" dedim şaşkın sesimle.

"Karda yürüyüp iz bırakmayanlardanım ben. Umarım beğenirsin."

Bu muhteşem hediyeyi nasıl beğenmeyeyim? Boynumdan hiç çıkarmayacaktım. O kendi elleriyle taktı ve hep orada kalacaktı. Tekrar sarılıp, "Çok teşekkür ederim," dedim tüm içtenliğimle.

"Bu ufak bir hediye. Diğeri benim evde seni bekliyor."

Başka bir hediye daha mı? Hiç gerek yoktu. O beni mutlu ederek en güzel hediyeleri veriyordu zaten.

"Azra."

Ablamın sesiyle kendimi geri çekip arkamı döndüm. Elinde telefonla duvara tutunarak yanıma geliyordu. Ona doğru adım attım.

"Babam arıyor."

Telefonu elinden alıp kömürlük olmayan küçük evin içine girdim. Cevapla tuşuna basıp, "Efendim baba?" dedim sakin sesimle.

"Sonunda açtınız telefonu. Kızım kaç kez seni ve ablanı aradım, neden cevap vermiyorsunuz?"

"Şey."

"Tamam neyse, iyisiniz değil mi?"

Yatağın üzerine oturup, "İyiyiz babacığım," dedim. Onu telaşlandırdığım için mahcup olmuştum.

"İyi olmanıza sevindim güzel kızım. Her ne kadar geçmiş olsa da mutlu yılların olsun meleğim."

"Canım babam, hep birlikte güzel günlerimiz olur inşallah."

"İnşallah güzel kızım. Annen istiyor ona veriyorum telefonu."

"Tamam baba."

Annemle de konuştuktan sonra telefonu kapatıp ayağa kalktım. Yarın sabah Talhaların evine gitmemizi söylemişti. Talha gece gideceği için annemle babam sabahtan onların evine gideceklermiş. Yarın gideceği düşüncesi aklıma düşünce gözlerimi kapatıp içimdeki tuhaf hissin geçmesini bekledim. Ayrılıklara alışık olmayan ben, sürekli bu anı yaşayacaktım. Umarım her yolcu edişimde aynı gönderdiğim gibi gelirdi.

"Azra?"

Sesi kulaklarıma gelince dışarı çıktım. Ellerini montunun cebine sokmuş, hayırdır der gibi yüzüme bakıyordu. Her bir şeyi de hemen anlıyor. Gizli gizli üzülemeyecek miyim ben? Elini uzatıp, "Ne dedi baban?" diye sordu meraklı sesiyle.

"Doğum günümü kutladı. Yarın sabah size gideceklermiş oraya gelin dedi." Başını salladı. "Ablan eve geçti, ben eşyalarını buraya getirdim. Ne yapalım, burada mı oturalım, eve mi çıkalım?"

"Burada oturalım."

"Peki."

Küçük kulübenin içine girip yatağa doğru yürüdüm. Ayaklı ısıtıcı içerisini sıcacık yapmıştı. Meşe odunların kokusu yayılmıştı kulübenin içine. Montunu çıkarıp tekli koltuğun üzerine bıraktı. Orta sehpanın üzerinde duran pastayı elini alıp cebinden çıkardığı çakmakla mumları yaktı.

"Üfle bakalım."

Gözlerimi kapatıp ona bir şey olmaması için dileğimi dile dim. Sonra mumları tek tek üfledim. Pastayı sehpanın üzerine bırakıp yanıma oturdu.

"Normalde tatlı sevmem ama senin için pastadan bir dilim yiyeceğim."

"Oburum demek tatlı sevmiyor." Kıkırdadım. O da güldü.

"Bazen övüyorsun, bazen de gömüyorsun."

"Dereceli davranıyorum işte. Ne şımartıyorum ne de kızdırıyorum."

"Aman iyi. Bir daha yemek yemem o zaman da neden yemiyorsun diye başımın etini yersin."

Üzerimdeki montu çıkarıp montunun üzerine bıraktım. "Aynen öyle yaparım." Pastadan bir dilim tabağa koyup uzattım. "Senin aksine ben tatlıyı çok severim."

"Her gün eve gelirken sana tatlı alırım."

"Hayır demem."

Yanına oturup pastalarımızı yedik. Saat ilerledikçe odanın içi daha fazla sıcak olmaya başladı. Elektrikli sobayı kapatsa bu sefer odanın içi soğuyacağı için mecbur kapamıyordu. İki gündür ev sahibini zarara sokmuştuk resmen. Her şeyi geçtim adam elektrik faturasını görünce gözleri yerinden çıkacaktı eminim ki.

Talha üzerindeki lacivert kazağı çıkarıp koltuğun üzerine fırlattı. Botlarını çıkarmak için yere eğildi. Omuzları çok

genişti. Sırt kasları itici bir görüntünün aksine onu çekici gösteriyordu. Her gün eğitim görmekten vücudu kaya gibi sertti. Botlarını çıkarıp yatağın kenarına itti. Bana doğru dönüp düğünde gözlerimi hızla üzerinden çekip sırtımı yatağın başlığına yasladım. Emekleyerek yanıma geldi. Benim gibi o da sırtını yatağın başlığına yasladı.

"Bu yatağı buraya sen mi getirdin?"

"Vardı. Ben sadece temizledim."

"Anladım." Sıcaktan bunaldığım için kazağımın yakasını çekiştirip ofladım. "Çok sıcak."

"Kazağını çıkar istersen."

Her ne kadar ona güvensem de çıkaramazdım. Elini yanağıma uzatıp başımı kendine çevirdi. Alnımı öptü güven veren öpücüyle.

"Benden utanma. Çıplak bile olsan gözlerinden başka hiçbir yerine bakmam. Bana olan güvenini yıkmam. Korkma ve rahat ol."

"Tamam."

Geri çekilip çoraplarını çıkardı. Utanarak üzerimdeki kazağı çıkardım. Altımda atletim olsa da utanıyordum. Odanın içinde yanan kısık ışık ortamı biraz daha ısıtmıştı. Geri yaslanıp bedenimi kendine çekti. Yanağım çıplak göğsüne değince yutkundum. Ne oluyordu bana?

Onun sıcak teni tenime değdikçe içimde adlandıramadığım hisler oluşuyordu. Karnının üzerindeki terler damla hâlinde adonis kasığına akıyordu. Gözlerim sakıncalı yerlere kaydığında sımsıkı kapatıp beynimin içindeki düşünceleri atmaya çalıştım. Saat kaçtı acaba? Uyusak mı? Kim bilir ben böyle içimden saçma sapan konuşurken o neler düşünüyordu? Başımı terleyen göğsünün üzerinden kaldırıp yüzüne baktım. Bir kolunu başının arkasına almış, gözleri kısık bir şekilde beni izliyordu. Başımı göğsüne koyacağım zaman tek koluyla bedenimi yukarı çekti. Yüz yüze gelmiştik. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp sakin olmaya çalıştım. Göğüslerim hızlı nefes alıp vermekten göğsüne çarpıyordu.

Gözleri dudaklarıma kaydığında yutkundum. Başının arkasında olan elini omuzlarıma dolayıp beni biraz daha yukarı çekti. Bedenlerimiz birbirine sürtükçe karnıma kramplar giriyordu. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Bu anı bozmamak için nefes bile almıyordum. Dediği gibi unutulmaz bir an yaşamak istiyordum. Elini sırtımdan sürterek ensemdeki saçlarımın arasına daldırdı. Başımı kendine yaklaştırdı. O an sıcak dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Kalbim duracaktı. Nefes alamıyordum. Hiçbir şey yapmıyordu, sadece dudakları dudaklarımın üzerinde duruyordu. Ve ben ölecek gibi hissediyordum heyecandan. Elimin altında atan kalbi onun da aynı hisleri hissettiğini gösteriyordu. Başını geri çekti. Kapalı olan gözlerimin üzerine buselerini kondurdu.

Gözlerimi açmamıştım, açacak gücüm yoktu. Hayatımda ilk kez biriyle bu kadar yakınlaşıyordum. Üstelik bu kişi kalbimi deli gibi hızlandıran adamdı. Dudaklarımın üzerinde dudaklarını hissedince nefes almak için dudaklarımı araladım. Alt dudağımı dudağının arasına alıp emdi.

Ayak parmaklarımdan çıkan ateş kasıklarıma doğru yol aldı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Dudaklarımı şeker gibi emiyordu. Nefessiz kalmıştım. Tırnaklarımı göğsüne batırdım. Boğazından taşan inleme dudaklarımın arasından içime ulaştı. Bedenimi bedeninin üzerine çekip öpüşünü sertleştirdi. Gözlerim doldu. O kadar özeldi ki canımı acıtmamak için elinden ne geliyorsa yapıyordu.

Kasıklarımda olan karıncalanma daha önce yaşamadığım bir anı yaşatıyordu. Daha fazla hareketsiz durup onun kötü düşünmesini istemediğim için dudaklarımı kıpırdattım. Alt dudağımı emen dudakları durdu. Hızlı alıp verdiği nefesi yüzüme sert bir şekilde çarpıyordu. Onu öpmemi bekliyordu. Gözlerimi aralayıp yüzünü inceledim. Gözlerini kapatmıştı. Bu andan zevk alıyordu. Aralık olan dudaklarının üzerine dudaklarımı bastırdım. Onun kadar ateşli öpemesem de yavaş yavaş öpüyordu. Her öpüp çekmemde karın kasları geriliyordu.

Alt dudağını onun gibi dudaklarımın arasına alınca, iki elini belimin kenarlarına koyup yatağa yatırdı bedenimi. Gözlerimi açtım koyulaşmış gözleriyle gözlerimin içini deliyordu. Başımın yanında duran elini terden ıslanan saçlarımın üzerine getirdi. Ağırlığını üzerime vermeyecek şekilde üzerime uzandı.

"Bu dudaklar günaha çağırıyor ikimizi. Ve ben hayatımda ilk kez o günaha bulaşmak istiyorum. Dudaklarını ağzımın içinde sabaha kadar istiyorum. Aslında sonsuza kadar istiyorum."

Boğuk çıkan sesini dudaklarımın arasından fısıldadıkça bacaklarımı birbirine bastırasım geliyordu. Ateş gibiydi. Beni de kendiyle beraber cayır cayır yakıyordu. Dudakları dudaklarıma kavuştuğunda öpüşü daha derindi ve de tutkulu... Ağırlığını tamamen üzerime vermişti. Değişen bedenini kendi bedenimin üzerinde hissedince gerildim. Gerildiğimi hissetmiş gibi belden aşağısını hafif kaldırdı.

Düşünceli adamım benim.

Kollarımı boynuna dolayıp öpüşüne onun gibi karşılık verdim. Bu his çok güzeldi. Alt dudağımı hafif ısırdığında tırnaklarımı omuzlarına batırdım. Kendini bana bastırdı. Bacak aramda sertliğini hissedince gözlerimi kocaman açtım.

"Özür dilerim."

Kendini geri çekip yanıma uzandı. Nefes nefese kalmıştı. Nefesi normale dönünce yan bir şekilde dönüp kolları arasına aldı beni.

"İyi misin?"

"İyiyim."

Normalde utançtan yüzüne bakmamam gerekirken, rahat bir şekilde gözlerinin içine bakıyordum. Gözlerinde tatlı bir tebessüm vardı. Saçlarımı seviyor terden ıslanan tellerin arasında parmaklarını dolaştırıyordu. Dediği gibi unutulmayacak bir gece geçirmiştik onunla. Yarın gittiğinde bu yaşadığımız özel anı hiçbir zaman unutmayacaktım. Aramızdaki tutku onu da beni de yormuştu. İkimizin gözleri ağır ağır kapandığında kendimizi uykuya bıraktık.

Sabah içimde tarifi olmayan bir acıyla gözlerimi açtım. Kalbimde cenaze vardı bugün. Ölen kişiyi toprağın altına koymamak için ağır ağır hareket edenler gibiydim. Onun gideceğini bildiğim için yataktan çıkasım gelmiyordu, ne kadar geç kalksam o kadar geç gidecekmiş gibi... Oysaki gidiş saati belliydi, ben dilediğim kadar yatsam da o gidecekti. Elimi yatağa bastırıp yatağın içinde doğruldum. Gözlerim doldu. Yatağın ucuna oturmuş elleri başında yeri izliyordu. Kim bilir aklından neler geçiriyordu. Örtüyü kenara itip yatağın içinde kayarak yanına yaklaştım. Bacaklarımı iki yana açıp bacaklarının üzerinden aşağı sarkıttım. Sırtına dudaklarımı bastırdım. Kollarımı omzunun üzerinden sıkı sıkı doladım. Göğsüne değen elimi öpüp iç çekti. Yarın sabah gelmeyecekti kahvaltıya. Öğlen dışarı çıkamayacaktık, akşam uyumadan önce göremeyecektim yüzünü. Gözümden damlayan yaş omzuna aktı.

"Ağlarsan aklım hep sen de olur. Acaba hâlâ ağlıyor mu üzülüyor mu diye düşünmekten aklımı oynatırım. Bu ilk olmayacak Azra, senden alışmanı istiyorum. Lütfen kendini üzüp beni de üzme. Beş ay sonra seni yanıma alacağım zaten. Her ne olursa olsun seni burada bırakmam."

"Şimdi gelmek istiyorum seninle."

Arkasını dönüp kucağına çekti bedenimi. "Ben de istiyorum. Hayatımda ilk defa göreve giderken zorlanıyorum. Annemi, kardeşimi, babamı geride bıraktığımda bu kadar acı hissetmiştim içimde. Ama sen! Sen çok farklısın, seni geride bırakacağım için içimde burukluk var. Korkuyorum ya beni unutursan ya gönlün başkasını severse..."

Elimi dudaklarına bastırdım. "Böyle bir şey olmayacak." Ellerimi geri çekip başını salladı. "Olmamalı zaten. Hadi üzerini giyin eve dönme vakti."

Kucağından inip koltuğun üzerinde duran kazağımı giydim. Onun kazağını uzattım. İç çekip aldı. Bugün ikimizin üzerinde durgunluk vardı. Hareketlerimiz ağırlaşmıştı. Ka-

zağını giydikten sonra çarşaf ve örtüyü katlayıp çantasının içine sıkıştırdı. Yastık kılıflarını da söküp onların yanına yerleştirdi.

"Bildiğim kadarıyla yastık kılıfları senin değildi."

"Kokun bulaşmışsa benimdir."

Takıntılı psikopatım. Eşyalarımı bavula yerleştirdim. Etrafı topladıktan sonra evden çıktık. Talha kapıyı kilitlerken ablamlar da dışarı çıkmıştı.

"Evin her yerini temizledik. Pencerelerin hepsi kapalı."

"Sıkıntı olmaz. Öğlene doğru çocuk gelecek zaten. Hadi fazla oyalanmadan gidelim."

Başımı güzel vakit geçirdiğim eve çevirdim. Buradaki geçirdiğim güzel günleri unutmayacaktım. Derin nefes alıp arabaya bindim. Neşe ile geldiğimiz yolculuğumuz buruk devam edecekti.

Devim bu gece gidiyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Arabaya bindiğimizden beri herkesin dili tutulmuş gibi çıt çıkmıyordu. Ablam bazen arkasını dönüp bana gülümsüyordu. Karşılık verecek duyguda değildim. Yanımda oturan adam durgun bir şekilde yolu izlerken gülmeye gücüm yoktu. Onun korkuları olduğu kadar benim de korkularım vardı. Hem canı için hem bana olan güveninde sorun olur mu diye. Aramızdaki bağ birbirini seven insanın arasındaki bağ kadar kuvvetliydi. O bana çekilmişti ben ona. Ne o bensiz yürüyebilirdi bu yolda ne ben onsuz... Ellerimiz kavuşmuştu bizim, ayrılmaması için çabalayacaktık. Düşünceli hâli üzmüştü. Başparmağımı elinin üzerinde dolaştırıp, sıkışan yüreğimi ferahlatmak için soluğumu dışarı bıraktım. Dışarıda olan bakışlarını üzerime çevirdi. Gülümsedi. Yanıma yanaşıp başımı göğsüne bastırdı. Dudaklarımı ısırdım. Gözyaşlarım akmasın diye gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Ayrı olsak da birbirimize karşı hissettiklerimiz bitmeyecekti. Aksine mesafelere inat büyüyecekti. Saman alevi gibi yavaş yavaş tutuşmaya başlayacak sonra birden alevlenecekti. Gözlerimi kapayıp kokusunu içime derin derin çektim. Sayılı zamanımızın her anını değerlendirmek istiyordum.

Sanki bugün diğer günlere inat daha hızlı geçiyordu zaman. O gidecek diye mi su gibi akıyordu saatler? Ne olur biraz yavaş dönse yelkovanla akrep. Sadece bugün, diğer günler huzlı bir şekilde geçebilirdi. Özellikle şu beş ay...

İstanbul'a girdiğimizde arabanın içinde doğruldum. Aynı zamanda ablam da... Yarım saat içinde Talha'nın evinde olacaktık. Saat ona beş vardı. Talha kollarını gerip boynunu sağa sola çevirdi.

"Vay be, gitme zamanı geldi demek."

Gel de ağla Azra diyordu. Kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzdüm. Yanağımı parmakları arasına alıp sıkıştırdı. "Büz-

me dudaklarını."

"Henüz gitmiyorsun kardeşim, saat gece on ikiye daha çok var."

"Bak şimdiden söylüyorum havaalanına gelmek yok. Evde vedalaşıp geldiğim gibi gideceğim."

Ne demek gelmek yok? Ben gidecektim tabii ki. Yanağımdaki elini indirip geri çekildim. Kendi kendine kararlar veriyordu. Benim hislerimi düşünmüyordu.

"Ben geleceğim. Boşuna ağzını açıp laf söyleme, bozuşuruz."

"Tamam, sen gel."

"Biz de geleceğiz Talha. Bu sefer ne kadar kalırsın?"

"Düğüne kadar izin kullanmayacağım. Nikâh ve alışveriş için geleceğim için karargâhta sıkıntı olmasın. Sonuçta Türk Silahlı Kuvvetlerinin askeriyiz sürekli izin kullanmak yakışmaz bize."

Beş ay boyunca göremeyecektim resmen onu. Bu durumdan o da rahatsız olsa da vatan için ikimizin de laf söylemeye hakkı yoktu. O gelemese de ben giderdim yanına. Beş ay boyunca nasıl dayanayım yüzünü görmeden?

Mahalleye girince hepimiz toparlandık. Selim abi arabayı Talha'nın evinin önünde durdurdu. Montlarımızı giyip arabadan indik. Sadece Talha çantasını aldı bagajdan. Birlikte eve doğru yürüdük. Anahtarla kapıyı açtığında ayaklarıma küçük köpek dolandı. Çok tatlıydı. Talha yere eğilip kucağına aldı.

"Özledin mi babayı? Bak annen geldi."

Bakışlarımı Talha'ya çevirip, "Anne mi?" dedim şaşkın sesimle. Kucağındaki kahverengi köpeği kucağıma bırakıp, "Senin." dedi. "Benim yokluğumda sana arkadaş olsun, Yaramaz."

İnanmıyorum bana arkadaş olsun diye kucağımdaki tatlı köpeği sahiplenmişti. "Adı neden Yaramaz?"

"Çok yaramaz çünkü. Hem ona da uyuyor."

Gülümsedim. Köpeğin başını öpüp, "Sen yaramaz mısın anneciğim?" dedim. Sanki beni anlıyormuş gibi havlamaya başladı.

"Hadi içeri geçelim."

Kucağımdaki köpekle yemek yediğimiz odaya doğru yürüdük. İçeri adım attığımızda bakışların hepsi bize döndü. Demet anne ayağa kalkıp, "Hoş geldiniz çocuklar," dedi. "Hadi geçin kahvaltı edin."

Köpeği yere bırakıp üzerimizdeki montları çıkardık. Güneş bize sarıldıktan sonra montları alıp içeri geçti. Biz de masaya doğru yürüdük. Annemin yanaklarını öpüp yanına oturdum.

"Nasıl geçti tatilin?"

"Güzeldi anneciğim."

"Evde ayrıntılı konuşuruz."

Başımı sallayıp babama gülümsedim. Ömer baba, "Hoş geldin kızım," deyip önüme kahvaltı tabaklarını hafif bir şekilde iteledi.

"Hadi başlayın kahvaltınızı etmeye. Yoldan geldiniz acıkmışsınızdır."

Selim abiyle ablam kahvaltılarını hızlı hızlı yerken Talha durgun bir şekilde oturuyordu. O böyle durdukça benim de hiçbir şey yapasım gelmiyordu. Yansıtmamaya çalışıyordu ama korkularını gözlerimle bariz bir şekilde görüyordum. Ona ne kadar korkma desem de yaşadığı olay yüzünden aynı şeyleri yaşamaktan korkuyordu. Öz annesinden nefret ediyordum. Doğurmayla anne olunmuyor dediklerinde ne kadar doğru söylediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. Umarım bir daha Talha'nın karşısına çıkmazdı.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra ablam, Güneş ve ben masayı toplayıp mutfaktaki işlerimizi hallettik. Salona babamların yanına geçip oturdum. Gündemden konuşuyorlardı. Ömer baba televizyonu kapatıp bakışlarını Talha ve benim üzerimde gezdirdi.

"Çocuklar siz gelmeden önce düğün işini dünürümle konuştuk. Mayısın sekizi ramazan, çoğu kişi oruçlarını köyde tutuyor malum İstanbul çok sıcak oluyor. Bizler düğün gününü yirmi sekiz nisan olarak düşündük. Sizler ne düşünüyorsunuz bu konuda?"

Talha, "Benim için uygun," dedi. Benim için de uygundu. Babam, "O zaman biz şimdiden salonu ayarlarız," dedi. "Yavaş yavaş düğün hazırlıkları başlasın."

"Aynen düğüne iki ay kala ev bakarız. Talha'nın Mardin'de kaldığı evi var kira da olsa. Burada işler bitince oradaki evi de düzeriz."

Bu kadar masrafın altından nasıl kalkacaklardı? Hem burada ayrı ev hem de orada. Şu zamanda geçim derdi zorken bir de iki masraf zor olurdu. Dağlarda canıyla kanıyla savaşan adamı zor duruma sokmak istemiyordum. Babam aklımdan geçenleri tahmin etmiş gibi gülümsedi. Ömer babaya dönüp, "Burada ayrı ev açmaya gerek yok," dedi. Gülümsedim. Anlayışlı babam benim.

"Talha'nın Mardin'deki evi düzenleriz. Burada kaldıklarında sizde ya da bizde kalırlar. Burada ev tutsak çocuklar doğru düzgün kalamayacaklar. Yapılan onca masraf boşuna olur. O yüzden bu konuyu hiç düşünmeyin."

Ömer baba bana dönüp, "Azra kızımız ne düşünüyor peki?" dedi. "Başımızın üstünde yeri var ama biz eşimle onun rahat etmesini istiyoruz. Hoş bana sorsanız ben de sizin gibi düşünüyorum. Talha görevdeyken onu tek başına bir evde bırakamayız."

Talha derin nefes alıp ellerini dizlerinin üzerine bıraktı sakin bir şekilde. Boğazını temizler gibi hafif öksürüp babama doğru döndü koltukta.

"Mart ayı gibi nikâh kıyılsın baba, ben tayinimi başka şehre isteyeceğim. Görev yapacağım şehirde Azra'nın okuyabileceği okullar var. O burada ben orada ayrı kalmamıza gerek yok. Okuluna oradan gidip gelir. Buraya da sizi ziyarete geliriz," dedi hafif tebessüm ederek.

Babam sırtını koltuğa yaslayıp gülümsedi. "Kararını ne değiştirdi? Baştan böyle konuşmamıştık," dedi Talha'nın gözlerinin içine bakarak. Gerildim. Ayaklarımın dibinde oynayan Yaramaz'ı kucağıma aldım. Annem ve Demet anne de gergindi benim gibi. Onlar da Talha ve babama bakıyorlardı.

"Zor olacağını düşündüm. Bir de araştırdım görev yapacağım yerde okul olduğu için Azra'nın burada kalmasını gerek yok diye düşündüm."

Derin nefes aldı. Babamın karşısında yanlış bir kelime kullanmamak için tane tane konuşuyordu. Babam gözlerini üzerime çevirdi. Bana bakmasaydın babacığım.

"Azra karar verir ama bana soracak olursanız burada kalmasını istiyorum. Sonuçta sen göreve gidince o orada tek başına kalacak. Kimseyi tanımıyor, hayatında Doğu'ya bir kere bile gitmemiş. Oraya ayak uydurması zor olur bu da derslerini ve evliliğinizi etkiler."

Talha'nın bakışlarını üzerimde hissettim. Ona bakmamak için direkt babama bakıyordum. Toplum içinde bana soru sormasalar keşke. Cevap veremiyorum, kal geliyor dilime.

"Azra azimli kız baba. Okulunu okuduktan sonra İstanbul'da ya da Doğu'da olması bir şeyi değiştirmez. Hem Talha da ona destek olur. Biri burada biri Doğu'da olursa o zaman derslerine konsantre olamaz."

Şaşkın bir şekilde ablama bakıyordum. Hayret ilk defa benim ve Talha'nın tarafında oldu. Talha yumruk yaptığı elini kimse görmeden ablamın yumruk yaptığı eline vurdu. İkisi anlaşmış gibiydi. Onları birbirleriyle anlaşırken görmek mutlu etti beni.

"Peki madem öyle olsun. Sen göreve gidince biz Azra'nın yanına geliriz. Orada tek kalmamış olur hem."

Talha gülümseyip, "Kesinlikle," dedi. Sesi rahatlamış gibiydi.

"Mart'ın ilk haftası nikâh işlemlerini halledelim o zaman. Evrakları birliğe teslim etmem lazım. Düğün olmadan tayinim belli olsun istiyorum."

"İki üç ayı bulur, o öyle kolay iş değil. Hem Azra'yı yanına alman için beş senelik görev süreni tamamlaman lazım oğlum. O da mayısın sonu doluyor. O yüzden acele etme. Okulların açılmasına yakın her şey belli olur o zaman Azra'nın kaydını da gideceğiniz şehre alırsınız."

"Araştırdım baba. Lojmanda kalmadığın için eşimi yanına alabiliyorum. Düğünden sonra Azra benimle gelebilir. Bir sıkıntı oluşmaz."

"Peki o zaman."

Henüz okulu bitirmeden sürekli kayıt değiştiriyordum. Babamlar koyu muhabbete dalınca annemler mutfağa geçtiler. Talha izin isteyip odasını çıktı. Akşam gideceği için hazırlık yapacaktı. Selim abi ise sanki tüm gece uyumamış gibi başını koltuğa yaslamış uyuyordu. Gülümseyip ablama gözlerimle Selim abiyi işaret ettim. Cebinden telefonun çıkarıp Selim abinin telefonunu çaldırdı. Telefonun sesiyle yerinden sıçrayan Selim abiye kahkaha attık kızlarla.

"Abi git yukarıda uyusana."

Güneş'e başını sallayıp, "Yarım saat uyuyayım," dedi. Güneş gözleriyle ayağa kalkmamıza işaret verdi. Yaramaz'ı kucağıma alıp ablamla beraber ayağa kalktım.

"Baba, bizim odadayız bir ihtiyaç olursa seslenin."

"Tamam kızım."

Güneş'in arkasından merdivenleri çıkmaya başladık. Bu kata daha önce çıkmamıştım. Uzun koridor vardı. Duvarları beyaz renkti. Sanırım bu katta yatak odaları bulunuyordu. Koridorun sonunda bulunan odanın önüne gelince Güneş beyaz kapıyı açtı.

"İstersen sen abimin odasına git. Bu gece gidecek, uzun bir süre görüşemeyeceksiniz."

Sıkıntıyla başımı salladım. "Arkandaki oda abimin..."

Ablamla birlikte kendi odasına girdi. Derin nefes alıp arkamı döndüm. Talha'nın odasının kapısını tıklatıp içeriden gel demesini bekledim. Ses yoktu. Tekrar vurdum. Uzaktan,

"Gel," sesini işitince kapıyı açtım. Başımı odanın içerisine uzattım. Kimse yoktu.

"Talha?"

"Banyodayım."

"Pardon, ben Güneş'in odasındayım işin bitince haber ver."

"Bekle."

Olduğum yerde durup bakışlarımı odanın içinde dolaştırdım. Gri tonları olan bir odaydı. Pencere kenarında çift kişilik yatağı, onun yanında bir tane komodin vardı. Yatağın karşısındaki duvara monte edilmiş rafların üzerinde uçak, tank, helikopter maketleri dizilmişti sırayla. Rafa doğru adım atıp aldığı ödüllerin üzerinde ellerimi dolaştırdım. Güçlü askerim benim... Yan tarafımda bulunan kapı açıldığında bakışlarımı oraya çevirdim. Üstü çıplaktı, belinden düşen eşofmanıyla kapıya yaslanmıştı. Bakışlarımı üzerinden çekip maketlere bakmaya devam ettim.

"Sakallarımı kesmek ister misin?"

Şaşkın bir şekilde, "Ben mi?" dedim. Başını salladı. Elini uzatıp ona doğru yürümemi bekledi. Tuttuğum nefesimi bırakıp ona doğru adım attım. Banyonun önüne gelince elimi tutup içeri çekti beni. Kapıyı kapatınca belimden tutarak beyaz banyo dolabın üzerine oturttu.

"Yapabilir misin?"

Babamın sakallarını bazen ben kestiğim için bu konuda iyiydim. Lavabonun yanında duran tıraş köpüğünü elimi sıkıp yanağına sürdüm. Bacaklarımı beline dolayıp biraz daha yaklaştı bana.

"Bir an baban izin vermeyecek sandım. Beş ay zaten zor geçecek. Bir de evlendikten sonra tek mi bırakayım seni burada?"

Başımı iki yana salladım. Yanaklarını köpürtüp jileti aldım.

"Eğer fikrin değişirse seni kaçırırım Azra. Valla bak dağa

götürürüm kimseler de bulamaz."

Elimin tersini hafif dudaklarını vurup, susması için kaşlarımı çattım. Omuzlarını silkti.

"Mart ayının biri buradayım hem dini nikâh hem de resmi nikâhımız kıyılır. Sonra da hızlı bir şekilde hazırlıklar tamamlanır."

"İki dakika susar mısın? Yanağını keseceğim."

"Aman sen de."

Güldüm. Köpüklü yanaklarını öpesim geldi. Gözlerini yüzünün her yerinde gezdirirken dikkatli bir şekilde sakallarını kestim. Yüzünü yıkadıktan sonra nane kokulu losyonunu yanaklarına sürdüm. Sakalsız yüzünü inceleyip pürüzsüz teninde parmaklarımı dolaştırdım.

"Sakalların varken daha olgun duruyorsun. Şimdi ise genç bir delikanlı gibisin."

"Yanına yakışırım işte."

"Her türlü yakışıyorsun ister sakallı ol ister sakalsız." Belime sarılıp saçlarımı öptü.

"Sen içeride bekle iki dakika duş alıp geliyorum."

"Tamam."

Banyodan çıkıp yatağın üzerinde uyuyan Yaramaz'a doğru yürüdüm. Başını öpüp onu rahatsız etmeyecek şekilde sevdim. İnce düşünceli bir adamdı Talha, çoğunlukla sert konuştuğu zamanlar olsa da aslında onun yumuşak bir kalbinin olduğunu çok iyi biliyordum. Şu bir ayda beni kendine bağlamıştı. Dün gece onunla yaşadığım özel anı iliklerime kadar hissettirmişti. Çekinmemiştim. Normalde korkacağımı düşünüp ondan kaçacağıma eminken, korkmadan kendimi onun kollarına bırakmıştım.

Banyonun kapısı açıldığında bakışlarımı Yaramaz'ın üzerinden çekmedim. Yanı başıma gelip yatağa oturdu. Üzeri giyinikti. Havluyla çıkar diye düşündüğüm için biraz utanmıştım. Ama o her zamanki gibi dikkatliydi. Bacaklarını saran siyah pantolon asker yeşili kazak giymişti. Saçları yeni

duştan çıktığı için nemliydi.

"Saat ikiye gelmiş. Ben bavulları kontrol edeyim."

Konuşamadım. Yanımdan kalkıp dolabın önünde duran iki büyük bavulun fermuarını açtı. Ne kadar ağlamayacağım desem de göğsümün ortasında duran yumru zor duruma sokuyordu beni.

"Gelsene güzelim."

Yanına gittiğimde siyah bavulun içinden çıkardığı bordo beresini saçlarımın üzerine taktı. Belime sarılıp dolabının aynasının karşısına geçtik.

"Yakıştı sana. Cesur Asena'm benim."

Gözümden bir damla yaş aktı. Gözlerini kapatıp derin nefes aldı. Kollarını karnımın üzerinden sıkı sıkı bağladı.

"Ağlama yar, ezan susmadıkça, bayrak gökten inmedikçe biz elbet bir araya geliriz. Önce Allah sonra vatan. Ben seni Allah'ıma emanet ediyorum. Gözüm kapalı gidiyorum, biliyorum ki Allah'ım emanetimi koruyacak. Sen de korkma, sağ salim geleceğim inşallah. Olur da gelmezsem seninle yaşadığım anlar için Allah'a ne kadar minnet etsem az kalır."

Ona doğru dönüp boynuna sarıldım. "Melekler hep seninle olsun. Unutma yalnız değilsin. Her attığın adımda aklına ben geleyim. Canın benim için önemli, kendini koru lütfen."

"Attığım her adımda yanı başımda olacaksın. Ben kendime ne kadar dikkat etsem de sen de kendine dikkat et. Kimseye güvenme, kimselerin seni korkutmasına, zarar vermesine izin verme. Sen güçlüsün. Yaşadığın olayı ablana anlat, susup kendini suçlama. Her zaman güçlü olursan seni ezmeye çalışan insanları korkutursun. Ben gelinceye kadar derslerini çalış, ablanla, Güneş'le gez. Eve kapanıp da hayatının en güzel günlerini bitirme. Ama bunları yaparken de bana ne yaptığına dair mesaj at. Çoğu zaman telefonum kapalı olur. Belki sesini duyamam ama telefonu açtığımda gittiğin yerleri bilirim içim rahat eder."

"Söz veriyorum merakta bırakmayacağım seni."

Dış kapının zil sesi gelince geri çekildim. Gözyaşlarımdan öptü. "Ben aşağı ineyim."

"Geliyorum birazdan."

Geri geri gitmeye başladım, ona arkamı dönecek gücüm yoktu. Elimi bırakmıyordu. Parmaklarımı parmaklarının arasından zorla çektim. Kapıyı aralayıp bedenimi Güneş'in odasına zor attım. Yere oturduğumda ablamla aynı anda yanıma oturdular. Elimi göğsümün üzerine vurdum. "Çok acıyor. Ona bu kadar bağlanmam sizce normal mi? Neden ölecek gibi hissediyorum?"

"Onu seviyorsun meleğim. Korkuyorsun bir şey olacak diye."

"Annem de senin gibi söylerdi babam her göreve gittiğinde. Geldiğinde bayram havasında olurdu evimiz. Babam emekli olunca sevinmişti, sonra abim asker oldu bu sefer onu beklemeye başladı. Alıştı artık. Sen de alışacaksın. Abim ağladığını görmesin yoksa aklı hep sende kalır."

Gözyaşlarımı koluma sildim. "Elimde mi sanıyorsun? Akşam gideceği düşüncesi aklıma gelince kalbimi parçalıyorlar gibi hissediyorum."

"Güzelim benim, ağla hadi. Yeter ki akşam ağlama yoksa gitmesi zor olur."

Demesi kolaydı. Neden hissettiklerimi anlamıyorlardı? Kalbim yanıyor benim. Gitmeden özlüyorum bakışlarını, kokusunu, ellerini... Her zaman alnımı öpen dudaklarını. Neden anlatamıyorum acımı? Ayağa kalkıp Güneş'in odasındaki banyoya girdim. Elimi yüzümü soğuk suyla yıkadım. Banyodan çıktıktan sonra hep birlikte alt kata indik.

Saat ilerledikçe akrabaları, yakın dostları evlerine gelmeye başladılar. Evin içi tıklım tıklım olmasına rağmen onunla gözlerimiz sürekli kavuşuyordu. Her göz göze gelişimizde bir an önce bana gelmesi için dualar ediyordum içimden. Ben üzgün bir şekilde kenarda otururken o da sıkıntıyla nefesini dışarı veriyordu. Kolundaki saate bakıp gözlerini gözlerime çevirdi. Ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı.

"Gitme vakti."

Boğazıma bir el yapıştı. Sıktı sıktı oracıkta can vermemi istedi görünmeyen el. Tek tek büyüklerin ellerini öptü. Havaalanına gidecek olanlar montlarını giyinmeye başladı. Ben ise kıpırdamadan sandalyede oturuyordum. Ayağa kalksam bayılacak gibiydim.

Gitme devim.

Ablam kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "Söz veriyorum eve gidince ağlayacağız. Şimdi sakın o güzel gözlerinden yaş akıtma."

Zorla başımı sallayıp Güneş'in elinden montumu alıp giyindim. Ağır hareketlerle dışarı çıkan kişilerin peşinden yürüdüm. Demet anne Talha'ya sarılmış ağlıyordu, dönüp baksam ben de ağlardım. Ablamın desteğiyle botlarımı giyip dışarı çıktım. Selim abi saçlarımı öpüp, "Ağlama," dedi. Ağlamak istiyorum abim.

Talha iki bavuluyla yanımıza geldi. Selim abi bavulları bagaja koyarken arabanın kapısını açtı. Arka koltuğa yerleştim. O da yanıma oturdu. Diğerleri de arabalara binince havaalanına doğru gitmeye başladık. Başımı omzuna yasladım. Ellerimiz uzun bir süre bir araya gelmeyecekti. Bunu bildiğimiz için parmaklarımız iç içe girmişti. Havaalanına yaklaştıkça içimdeki sıkıntı daha da büyüdü. Alıp verdiği nefes kesik kesikti. Başımı omzundan kaldırıp kızarmış gözlerinin içine bakmaya çalıştım. Başını camdan dışarı çevirdi. Elimi yanağına koyup başını kendime çevirmeye çalıştım. İtiraz etti. Alnını omzuna yasladım.

Araba durunca derin nefes alıp kapıyı açtı. Dışarı çıkınca peşinden indim. Diğerleri arabaları park edince yanımıza geldiler. Selim abi ve kuzeni Asaf bavulları elini alınca havaalanının içine doğru yürümeye başladık.

Birbirine sarılan insanlar, vedalaşanlar kavuşanlar doluydu koca alanda. Ben de veda edenlerdendim. İşlemlerini halletmek için diğerleriyle birlikte gişeye gitti. Ben ablamın yanında sessizce etrafımdaki koşuşturan insanları izliyordum.

Bavullarını teslim etmiş diğerleriyle bizi doğru geliyordu sevdiğim. Yanımıza yaklaşınca kuzenlerine sarılmaya başladı.

Burnumun ucunda hissettiğim sızı kemiklerime kadar acıttı canımı. Herkes birer birer sarılırken sevdiklerine, ben geride durmuş vedalaşan insanları izliyordum. Kendimi yabancı hissediyordum, bir o kadar da yakın... Sağ tarafımda yeni askere gidecek olan genç delikanlı için, "En büyük asker bizim asker!" diye bağıra bağıra slogan atanlar kalbimin atışını hızlandırıyordu. Ellerimi kabanımın ceplerine sokup, derin bir nefes aldım. O sırada Mardin'e gidecek olan uçağın anonsu duyuldu. Anonsu duyanlar derin bir iç çekip gidecek olan askerlere sarıldılar. Talha, kız kardeşinden ayrılıp bana doğru yürüdü. Yakınıma geldiğinde dudaklarını alnıma bastırdı. Sonra gözlerime. Ceplerimde olan ellerimi çıkarıp beni biraz daha kendine yaklaştırdı. Kemikli ellerinin arasında, sıkı sıkı tuttuğu ellerimin avuç içlerini öptü.

"Gözlerimden öptü.

Ellerimden öptü, ellerimden!

Avuç içlerimden öptü.

Unutabilir misin şimdi?

Ben ölsem, unutamam!

Sabahattin Ali'nin söylediği gibi ben unutamam! Sen de unutma, olur mu?"

Ben de unutamazdım. Nasıl unutayım beni hayata döndüren adamı? Nasıl aklımdan çıkarırım bu bakışları, nasıl kalbimden sökebilirdim ki onu? Kendimi sıktım. Karşısında ağlamayacaktım. Gözlerini kapatıp alnını alnıma dayadı. "Çok zor. Nefesim kesiliyor gibi hissediyorum. Uçak iner inmez seni arayacağım."

"Bekleyeceğim."

Geri çekilip yanımda duran ablama sarıldı. "Sana emanet ediyorum. Onun sana anlatması geren önemli bir şey var, lütfen dinlerken ona kızma. Her zaman olduğu gibi koru ve

arkasında dur."

Ablam meraklı bakışlarını üzerime çevirip ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Şu an onunla konuşacağım anı düşünmek istemiyordum. Talha geri çekilip derin nefes aldı.

"Hepiniz Allah'a emanetsiniz. Burada size emanetimi bırakıyorum, onu koruyacağınıza tüm kalbimle inanıyorum."

Dudaklarımı ısırdım. Ablam kolumu sıkı sıkı tuttu.

"Hakkınızı helal edin."

Asker selamı verdi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Gidiyordu devim, içimi parça parça edip gidiyordu. Hoş gelmişti gönlüme, gitmeseydi olmaz mıydı? Onu yeni bulmuştum, erken gitmeseydi olmaz mıydı? Gitme devim, dön arkanı koş kollarıma. Kontrol yerinden geçince arkasını dönüp elini havaya kaldırdı. Kapıların arasından kayboldu.

Devim gitti!

ON ALTINCI BÖLÜM

Talha'nın rüyası...
20 Ağustos 2018

Yiyecek yok!

Su yok!

Sıcak, açlık, susuzluk var.

Aylardır dağların tepesinde düşmanları kovalamaktan, vücudu sıcaktan kamuflajın altında pişmişti. Ayaklarını postalın içinde hissetmiyordu bile. Teker teker timindeki arkadaşları eksildikçe, kalbine görünmeyen hançeri batırıp düşmana doğru koşuyordu. Pes etmiyordu. Evet, gücü kalmamıştı, açlık ve susuzluk yolun sonunda olduğunun haberini veriyordu. Arkasına dönse kimsenin kalmadığını görecekti. Ama o pes etmiyor kanının son damlasına kadar yürüyordu. Kavurucu sıcak hiç yardımcı olmuyordu ona.

Yara olan ellerini kayalıkların üzerine koyup titreyen bacaklarıyla aşağı inmeye çalıştı. Ayağı boşluğa gelince dengesini kaybedip kayaların üzerinden aşağı yuvarlanmaya başladı. Tüfeğini göğsüne sıkı sıkı bastırıyordu. Normalde düşecek adam değilken günlerdir susuzluk ve açlık tüketmişti güçlü bedenini.

Geniş kayalığın üzerinde durunca gözlerini ağır bir şekilde aralayıp etrafını görmeye çalıştı. İncin top oynuyordu dağda. Ondan başka kimse yoktu. Sadece akrepler, yılanlar ve tepesinde dolaşan akbabalar vardı.

Ellerini yere bastırıp ayağa kalkmaya çalıştı. Sıcaktan kurumuş dudaklarını diliyle ıslatıp, "Kimse yok mu?" diye bağırdı. Sesi dağlara yankı yapıp geri döndü ona.

Güçsüzlüğü kendine yakıştırmadığı için yerden doğrulup

ayaklarını yere sürterek taşların üzerinde yürüdü. Perişan olduğu hâlde bile gözleri tetikteydi birileri çıkar diye. Hoş bu dağda ondan başka kimse yoktu. Düzlük yola çıkınca öksürük krizine girdi. Dizlerinin üzerine çöküp boğazı yırtılırcasına öksürdü. Nefesi kesilecekti neredeyse.

"Su," diye mırıldandı başını yere dayayıp. "Su verin."

Bedenini tamamen yere bıraktı. Yüzüne gelen güneşten kaçmak için yan dönüp kuru toprağı avuçlarının arasına aldı. Ağzının içine atıp toprağı çiğnedi.

Azrail'in birazdan canını almaya geleceğini düşünüyordu. Ölmeden son kez annesinin, kız kardeşinin, babasının yüzünü görmek isterdi. Avuçları arasına aldığı toprağı yerken midesinden taşan safrayla yediği kumları dışarı çıkardı.

Boğazı yırtılırcasına kustu. Günlerdir aç olduğu için özsuyu ve kum taneleri dökülüyordu ağzının içinden. Gözleri kapanmaya başladığında ölüme biraz daha yaklaştığını hissetti.

"Böyle şehit olmak istemiyorum ya Rabbim. Güç ver bana vatanım için savaşarak öleyim."

Allah'a yalvardığı her saniyede gözlerinden yaşlar akıyordu. Arkadaşları gibi çatışarak ölmek istiyordu. Canını böyle teslim etmek istemiyordu. Gözyaşları toprağa akarken omzunun üzerinde ince bir el hissetti.

"Böyle ölmek istemiyorum."

Saçlarının üzerinde dolaşan ince elin canını almaya gelen Azrail olduğunu düşündü. Gözlerini kapatıp ailesinin görüntülerini görmeyi diledi. Son bir kez görmek isterdi yüzlerini.

"Eşhedü en lâ ilâhe illallâh ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûlühü." Kelime-i şahadeti getirip Azrail'in canını almasını bekledi.

Omuzlarını tutan ince el onu yerden kaldırıp oturur vaziyete getirdi. Gözlerini tamamen açıp karşısında oturan güzel kıza şaşkınlıkla baktı. Genç kız avuç içlerinde olan suyu ona doğru yaklaştırıp içmesi için gülümsedi.

Yaşadığı olayın şaşkınlığı sersemletmişti askeri. Genç kız suyu içmesi için gözleriyle işaret ettikçe ne yapacağını bilemeden gözlerini etrafta dolaştırdı. Kimseler yoktu, sadece o ve peri gibi güzel olan kız vardı. Dudaklarını genç kızının avuç içine yaklaştırdı. Dudakları soğuk suya deyince gözlerini kapatıp kana kana içti. Boğazından akan serin su ciğerlerine kadar ulaştı. Kavrulan organları ferahladı. Genç kızın avuçları arasındaki suyu içtikçe şükrediyordu Allah'a. Başını hafif kaldırıp ona gülümseyen kızın gözlerine bakarak suyu içmeye devam etti. Susuzluğu geçince dudaklarını geri çekip genç kızın avuç içlerine baktı. Su yoktu. Kaşları çatıldı. Az önce dolu dolu su olan avuç şimdi kınalıydı. Kupkuruydu ince el. Parmaklarını genç kızın kına yakılmış avuç içine sürttü.

"Nasıl olur bu?"

Bal gözlü kızın yüzünü dikkatli bir şekilde inceledi.

"Buraya nasıl geldin? Az önce ellerinden su içtim senin, değil mi?"

Parmaklarını kızın kollarına dokundurdu. Hayal değildi, halüsinasyon görmüyordu. Ellerini başına koyup ayağa kalktı. Az önce ölecek gibi hisseden oyken şimdi capcanlıydı. Bu nasıl bir şeydi?

Etrafında dönüp birilerini görmeye çalıştı. Kimseler yoktu sadece o ve melekler kadar güzel kız vardı. Bir ara öldüğünü düşünüp cennete mi düştüğüm diye düşünse de her zaman kanıyla canıyla savaştığı dağda kendini görünce ölmediğini anladı.

Peki, bu kızın onun karşısında ne işi vardı? Üstelik az önce onun ellerinden kana kana su içmişti. Kıza yaklaşıp, "Kimsin?" dedi kısık sesle. Onu korkutmak istemiyordu.

Ondan kısa olan kız omzunu silkip arkasını döndü. Beyaz elbisenin eteklerini tutup yürümeye başladı. Genç adam adımlarını hızlı atıp onun yanına yaklaştı.

"Adını söylemeyecek misin?"

Genç kız başını iki yana salladı.

"Neden? Buraya nasıl geldin? Gelin misin sen, düğünden kaçıp dağa mı sığındın yoksa?"

Kız ince parmaklarını dudaklarına bastırıp kısık sesle kıkırdadı. Bu hareketi genç adamın hoşuna gitmiş, kalbinin deli gibi atmasını sağlamıştı. Güzelliyle kendisini mest eden genç kız kalp atışlarını deli gibi hızlandırmaya başlamıştı.

Bir elini göğsünün üzerine bastırdı. O an bir şey fark etti. Genç kızın çıplak ayakla bastığı kaya parçalarının arasından çiçekler çıkıyordu. Gözlerini ovuşturup etrafında ağır bir şekilde döndü. Az önce taş olan yerde gül salkımları bulunuyordu. Başını hızla iki yana sallayıp cennet bahçesine dönen dağa şaşkınlıkla baktı. Güldü. Kıza yaklaşıp önüne geçti. "Öldüm değil mi? Burası da cennet bahçesi?"

Kız yine kıkırdadı. Bu sefer o da güldü. "Kesinlikle öldüm. Az önce acı çekiyordum, bedenim perişan hâldeydi ama şimdi kendimi capcanlı hissediyorum. Bunun tek açıklaması var ben öldüm."

Kız olduğu yerde durup rüzgârdan uçuşan kumral saçlarını elleri arasına aldı. Bu görüntü genç adamı büyülemişti. Yutkunup genç kıza biraz daha yaklaştı. "Adını söyler misin?" Kız başını iki yana salladı. "Neden?" Kız tatlı bir şekilde gülümseyip genç askere bir adım attı.

"Merak ediyorum adını söyler misin? Lütfen."

Kız gözlerini kapatıp dudaklarını karşısında merakla bakan askerin dudakları üzerine dokundurdu. O an dudakları üzerinde sıcak dudakları hisseden asker bayılacak durumu geldi. Kalbi göğsüne sığmaz oldu. Tüfeğini sıkı sıkı tutup burnuna ilişen gül kokusunu derin derin içine çekti. Kızı kolları arasına alıp kendine hapsetmek istiyordu. Genç kız geri çekilince yüzündeki tebessümle gözlerini açtı.

Ona gülümseyerek bakan kızın yanağına elini bastırdı.

"Bu da neydi böyle? Kalp atışlarımı hissediyor musun? Bayılacak gibiyim. Sen benim Huri'm misin yoksa?"

Genç kız kıkırdayıp başını iki yana salladı. "Ama sen de her şeye itiraz ediyorsun? Adını söyle bari."

"Sana ihtiyacım var, beni bul lütfen."

Genç kızın gülen yüzü hüzünlenince onun da yüzü asıldı. Kız geri adım atınca ona doğru adım atmaya çalıştı. Sırtını tutan eller kıza doğru gitmesine izin vermiyordu.

"Dur gitme."

Ayağının altına beton dökülmüştü sanki. Ondan uzaklaşan beyazlar içindeki peri gibi güzel olan kıza gidemiyordu.

"Seni nerede bulacağım?"

Kız gözlerinin önünden uzaklaşınca dizlerinin üzerine çöküp, "Adını söyleseydin keşke," diye fısıldadı. Kalbinin ortasında acı hissetmişti. İlk kez gördüğü kıza bağlanmıştı. Gözünden bir damla yaş yere damladı.

"Keşke gitmeseydin peri kızı."

Yüzüne çarpan soğuk suyla nefes nefese gözlerini açmıştı asker. Şok olmuş hâlde başında duran timine bakıyordu.

"İyi misiniz Komutanım? Bayıldınız, sanırım sıcaktan tansiyonuz düştü."

"Talha, cevap ver lan. Ne oluyor?

Ellerini yüzüne bastırıp derin derin nefes aldı. Rüya mıydı gördükleri? O kadar gerçekçiydi ki kalbi deli gibi atıyordu. Utanmasa ağlayacak duruma gelmişti. Hâlâ kızın dudaklarını dudaklarının üzerinde hissediyordu. Gerçek olmasını diledi, o kızın rüyasında olduğu gibi gerçekte de var olmasını diledi.

Ve öyle de olmuştu. İstanbul'a geldiğinde her gece rüyalarını süsleyen güzel kızı bakkala girerken görmüştü. Şaşkınlıktan dengesini kaybedip kızın narin bedenine çarpmıştı. Üzerinden şoku atlamaya çalışırken onun gül kokusu burnuna ilişince, kızı kolları arasına alıp seni buldum dememek için kendini zor tutmuştu. Kız onu terslediğinde ona dikkatli bir şekilde bakmaktan vazgeçip gözlerini etrafta dolaştırmıştı. Kadere inanan biriydi bu kız rüyasında ona gelmişti onun

da onu bırakmaya niyeti yoktu.

* * *

Uçakta geçmişi düşünüp kendi kendine gülümsüyordu. Rüyasına gelen güzel kız şimdi nişanlısıydı. Kalbini rüyasında kendine esir alan küçük kız onundu. Başını uçağın camına yaslayıp gözlerini kapattı. Onun dolan gözlerini düşündü. Geri dönüp sımsıkı sarılmamak için kendini zor tutmuştu. Ondan her saniye haber alacaktı ama göremeyecekti. Hafta sonları görevi olmadığı zamanlar yanına gidecekti.

Uçak Mardin'e inince bavullarını alıp çıkışa doğru yürüdü. Havaalanından çıktıktan sonra cebinden işleri için kullandığı telefonu çıkardı. Telefon açıldığında listenin en başında olan numarayı aradı.

"Bir saat önce kuzeniniz evine bıraktı efendim. Odasının ışığı hâlâ yanıyor."

"Peki, peşinden bir saniye ayrılmayacaksınız. O nereye gidiyorsa siz de gideceksiniz. Yanına erkek yanaştığı zaman uzaklaştıracaksınız. Ona herhangi bir zarar gelecek hareket olmayacak. Olursa neler olabileceğinizi tahmin edebiliyorsunuz değil mi?"

"Evet efendim. Siz merak etmeyin her adımında peşinde olacağız. Size de haber vereceğiz."

"Dikkatli olun."

Telefonu kapatıp cebine soktu. Diğer cebinden ailesiyle konuştuğu telefonu çıkarıp açtı. Küçüğüm yazan numaranın üzerine gelip derin nefes aldı. Şimdiden özlemişti.

"Talha? "

Gözlerini sıkı sıkı yumdu. O güzel dudakların arasından ismini duymak mutlu ediyordu onu. Onun kadar kimsenin ismini güzel söylemediğini düşünüyordu.

"Küçüğüm, nasılsın?"

"Şimdiden çok özledim."

"Ben de. Uykun yoksa bekler misin? Eve gidince görüntülü arayacağım."

"Beklerim."

"Tamam güzelim, yarım saat sonra arayacağım."

"Bekliyorum."

Telefonu kapatıp ekranındaki beyazlar içindeki güzel kızın yüzünü seyretti. Bu kadın onundu, değil başka erkeğe gitmesi, bakmasına izin vermezdi. Ona yaklaşacak olan erkekleri gözünü kırpmadan öldürürdü. Cezaevinde ölen adam gibi paramparça yapardı. Kimse onun kadınına dokunamazdı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dokunsalar hıçkıra hıçkıra ağlayacak bir hâldeydim. Havaalanından çıkıp eve gelinceye kadar göğsümün üzerinde duran taşı atmaya çalıştım. Nefesim kesiliyor gibi hissediyordum. O yoktu! Sadece üzerime sinen kokusu vardı. Saat iki civarı eve girdiğimde gözüm kimseyi görmedi. Odama girip yatağımın üzerinde uyuyan Yaramaz'ı kucağıma aldım. Onun yokluğunda bu güzel canlıyla kendimi avutacaktım. Başını öpüp gözümden damlayan yaşı sildim. Titreyen dudaklarıma dişlerimi geçirdim. Yoktu! Benden uzağa gitmişti. Şimdiden çok özlemiştim onu. Odanın kapısı açıldığında başımı ağır bir şekilde kapıya çevirdim. Annemle ablam yanıma gelip yatağa oturdular.

Kendimi tutamayıp sesli ağlamaya başladım. İkisi de müdahale etmiyorlardı. Üzgün bir şekilde yüzüme bakıyorlardı. Ben onu çok seviyorum, bana bakan gözlerini çok özledim. Dün gece kolları arasında uyuduğum adamın kolları arasında olmak istiyordum. Annem saçımı öpüp, kucağımda uyuyan Yaramaz'ı sevdi iç çekerek.

"Eve getirince biraz huysuzluk yaptı ama sonradan alıştı. Ailemizin yeni bir üyesi var bundan sonra."

Yaramaz'ı göğsüme bastırıp, başını öptüm. "Yarın sabah çeyizlik eşyalarına bakmaya gideceğiz kızım, uyu hadi."

"Çeyizlik mi, daha erken değil mi?"

"Değil tabii şimdiden hazırlayalım. Halan sabah kahvaltıya gelecek, sonra da beraber alışverişe gideceğiz."

Başımı salladım. Kendime uğraşacak bir şeyler bulursam zaman hızlı geçerdi. "Ben yatıyorum size iyi geceler."

"İyi geceler anne."

Annem odadan çıkınca ablam dolabına doğru yürüyüp pijama takımını çıkardı. Bakışlarını üzerime çevirip, "Azra?"

diye mırıldandı dudaklarının arasından. İçini kavuran soruyu biliyordum. Talha'nın ne demek istediğini merak ediyordu. "Yarın konuşalım abla. Şu an yorgunum."

"Tamam. Yarın akşama doğru adliyeye gel beraber dışarda yemek yeriz sonra da konuşuruz."

Anlatacaklarımı toplum içinde anlatamazdım, bizim evde olmazdı. O yüzden benim için en uygun ev Selim abinin eviydi. Orada bağırsa da kızsa da kimse bizi duymazdı.

"Selim abinin evinde konuşsak olur mu?"

Elbisesini çıkarırken durdu. Bakışlarında korkuyu gördüm. Telaşla yanıma gelip yatağa oturdu. "Kötü bir şey mi oldu ablacığım? Şimdi söyle yoksa sabaha kadar kafamda kurarım."

Yanağını öptüm. Ablam benim canımdı, annem gibi benim için endişelenir korurdu. Ona nasıl söyleyeceğim bilmiyorum. "Yarın akşam anlatacağım ablam, saat geç oldu hem." Derin nefes alıp, "Peki," dedi. "Yarın akşam mutlaka konuşacağız. Umarım seni üzen bir olay olmamıştır meleğim."

Oldu ablam. Çok kötü bir olay yaşadım ama kurtarıcım beni o kötülüklerden çıkarıp eski yaşantıma geri getirdi. İyi ki hayatıma gelmişti. Endişeli bakışlarını gözlerimden çekmeyen ablama sarılıp, "Hadi uyu," dedim. "Söz yarın akşam her şeyi konuşacağız."

"Tamam meleğim."

Yataktan kalkıp üzerini çıkardı. Kot pantolonumun cebinden telefonumu çıkarıp saate baktım. Talha birazdan ararda. Kalbim sesini duyacak olmanın telaşıyla hızla atmaya başlamıştı. Kalbimi kendine esir almışsın devim. Uludağ'da çekindiğimiz fotoğraflara bakarken ne kadar mutlu olduğumuzu gördüm. Ablam her bir anımızı çekmişti. Onunla yerde karların arasında yuvarlanışımız, akşam yemek yerken bana bakışları, hepsi özeldi. Unutamayacağımız bir tatil geçirmiştik ve şimdi onun anılarıyla özlemimi geçirmeye çalışıyordum. Fotoğrafları sosyal medyaya yüklerken ekranda ismini gördüm. Ellerim titremeye başladı. Heyecandan Yaramaz'ı yatağın üzerine bırakıp, telefona cevap verdim.

"Talha?"

"Küçüğüm, nasılsın?"

Bacaklarımı karnıma çekip alnımı dizime dayadım. Çok özlemiştim onu, sanki aylardır görmüyor, sesini duymuyormuş gibi hissediyordum. Hıçkırmamak için dudaklarımı ısırdım. Derin nefes alıp sakin olmaya çalıştım. Onu üzmek istemiyordum. "Şimdiden çok özledim." İç çekişini yanı başımda hissettim. "Ben de. Uykun yoksa bekler misin? Eve gidince görüntülü arayacağım." Nasıl beklemem? "Beklerim," dedim onu görecek olmanın heyecanıyla.

"Tamam güzelim, yarım saat sonra arayacağım."

"Bekliyorum," deyip telefonu kapadım. Hâlâ üzerimde duran montumu çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Ablam üzerini giyinmiş tebessüm ederek beni izliyordu.

"Aşk seni değiştirdi güzelim."

"Nasıl?"

"Çok mutlusun ve bu hâllerin beni çok mutlu ediyor. Özellikle Talha'nın iyi biri olması, seni üzmeyecek olması iki kat sevinç yaşatıyor bana, kardeşim ona değer veren bir adamla diye. Başlarda çok korkuyordum ama iki gündür onun sana nasıl baktığını gördüm. Seviyor ve değer veriyor."

Şaşkınlıkla gözlerimi kocaman açtım. "Seviyor mu beni?" Güldü. "Ah meleğim, adamın bakışlarını görmüyor musun? Seni kırmamak için nasıl çabalıyor. Bir bizimle konuşma şekline bak bir de seninle... Selim söyledi hayatta gülen biri değilmiş ya da bir kadınla yakın olmazmış. Ama sana olan yakınlığı gözler önünde, seni seviyor ve sana değer veriyor."

Elimi göğsümün üzerine bastırıp gülümsedim. Değer verdiğini her zaman hissediyordum. Bazen acaba seviyor mu diye düşüncelere kapılsam da dışarıdan birinin bunları söylemesi mutlu etmişti beni, hele ki bu söyleyen kişinin ablam olması daha çok mutlu etmişti...

Aynanın karşısına geçip saçlarımı elimle düzelttim. Biraz-

dan beni aradığında güzel görsün istiyordum. Son zamanlarda kendimi salmıştım, yarından itibaren kendime dikkat edecektim. Saçlarımın rengini biraz açtırsam iyi olurdu aslında. Cildime de bakım yaptırsam tamamdı. Bir iş bulsam iyi olurdu. Oradan aldığım parayla kendime alışveriş yapar, annemle babama katkıda bulunurdum. Beş ay boyunca evde oturup bütün yükü onların üzerine bırakamazdım. Aynanın karşısında görüntüme çekidüzen verince yatağa doğru yürüdüm. Ablam yastık yorganını almış odadan çıkıyordu.

"Nereye?"

"Siz rahat rahat konuşun ben salonda yatarım."

"Ben çıkardım abla..."

Göz kırpıp odadan çıktı. Güzel ablam benim. Telefonu elime alıp yatağa uzandım. Aramasını beklerken ayaklarımı yatağın üzerinde sağa solo sallıyordum. Yaramaz arada bir başını kaldırıp homurtulu sesler çıkarıyordu. Yumuşak tüylerini okşayıp gülümsedim. Beni nasıl mutlu edeceğini biliyordu, Talha. Ben bile kendimi fazla tanıyamamışken o her şeyimi biliyordu. Gözlerimin içine baktığında aklımdan geçenleri anlıyor, üzüldüğümde hemen mutlu etmek için o güzel gülümsemesini bahşediyordu.

Biz belki birbirimizi üzecek ya da kıracaktık ama kopmayacaktık. Bizi bir arada tutan güçlü bir bağ vardı. Kopmasına ne o ne de ben izin verirdim. Onu bu kadar benimsemişken ayrı olmayı düşünmek bile istemiyordum. Ekranda görüntülü arama gelince saçlarımı düzeltip derin nefes aldım. Yeşil butonu yukarı doğru kaydırıp ekranda görünen simasını izledim.

"Güzelim."

Gözlerim doldu. Komodinin çekmecesinden kulaklığımı alıp telefona taktım. Sesi kalın çıktığı için içerdekileri rahatsız etmek istemiyordum. Gülümseyip, "Nasılsın?" diye sordum tebessüm eden yüzüne.

"Sensizim."

Bacaklarımı karnıma çekip gözlerimi açıp kapadım.

"Seni özledim Azra."

"Ben de seni çok özledim."

"Şu an yanımda olmanı çok isterdim. Dün geceye gitmeyi dilerdim."

Dün gece aklıma gelince yanaklarım kızardı. Öpüşmüştük biz. Parmaklarını kalın dudaklarının üzerinde gezdirip iç çekti. Bu hareketi daha fazla utanmamı sağladı. Gözlerimi ekrandan çekip kısık gözlerle beni izleyen Yaramaz'a baktım.

"Evi göstereyim mi?"

"Olur." Yaramaz'a gülümseyip ekrana baktım. Uzandığı koltuğun üzerinden kalkıp telefonu geniş bir odanın içinde dolaştırdı. Kahverengi mobilyaları vardı. Koltukların karşısında küçük televizyona bulunuyordu. Oda sade ve hoştu.

"Burası salon, evde fazla durmadığım için eşya almadım. Düğüne yakın beraber alırız. Üç odası var." Odadan çıkıp uzun koridoru gösterdi. "Burası da koridor."

"Görüyorum."

Güldü. "Keşke yanımda olsaydın el ele dolaşırdık." Keşke. "Salonun yanında bulunan kapının arkasında mutfak var gelince incelersin." Koridorun sonundaki odanın kapısını açıp ışığı yaktı. "Burası da odamız."

"Odamız?"

"Evet odamız, seninle bana ait olan oda."

"Şimdilik çoğul eki kullanmayalım. Henüz sana ait olan bir oda orası.

Yatağın üzerine uzanıp kolunu başının arkasından doladı. "Bana ait olan tüm eşyalar senin Azra, sadece eşya da değil sahip olduğum her şey senin. Bu saatten sonra sen ben ayrımı yapmayalım. Biz olalım."

Yan yatıp telefonu yüzüme tuttum. Böyle düşünmesi güzeldi, beni benimsiyordu. Benim onu benimsediğim gibi.

"Benim çok fazla sahip olduğum bir şey yok ama olanlar sana ait olabilir." Kahkaha attı. Telefonu yüzüne yaklaştırıp,

"Kalbin benim olsun," dedi kısık sesle.

O zaten senin.

"Olsun mu?"

Elimle yüzümü kapatıp güldüm. İki dakikada utandırmıştı.

"Utandın mı küçüğüm? Oysa dün akşam..."

"Sanırım senin uykun gelmiş hadi yatalım."

Kahkaha atıp, "Öyle olsun bakalım," dedi edepsiz. "Sabah uyanır uyanmaz ara beni. Telefonum kapalı olsa da mutlaka mesaj at, tamam mı?"

"Tamam, sen de ara ya da mesaj at."

"Sence ben aramadan durur muyum?"

Dilimi damağıma vurup başımı iki yana salladım. "Bak nasıl da tanıyor nişanlısını. Kızaran yanaklarından öpüyorum. Rüyanda beni gör."

"Sen de beni. İyi uykular."

Başparmağını ekranın üzerinde gezdirip gözlerini kapadı. Telefonu istemeyerek de olsa kapatıp yatakta doğruldum. Sesini duymak, yüzünü görmek iyi gelmişti. Dolaptan pijamalarımı alıp banyoya gitmek için odadan çıktım. Bundan sonra telefonumun şarjı ful olmalıydı. Bir saniye bile kapanmamalıydı. Benden haber alamadığı an delireceğini tahmin etmek zor değildi. Banyoya girip duşumu aldıktan sonra, odama geçip yatağa uzandım. Yaramaz'ın üzerini örttükten sonra ağlamaktan acıyan gözlerimi kapatıp uykuya daldım. Sabah uyandığımda hemen telefonuma baktım. Bir mesaj vardı.

-Günaydın küçüğüm, nasıl olmuş askerin?

Ekranda bulunan görüntüye içim giderek baktım. Üzerine giydiği yeşil üniforması ona çok yakışmıştı. Başında duran bordo beresi karizmatik yüzünü daha dikkat çekici yapmıştı. Kıskandım! Onun bu görüntüsünü oradaki herkes görüyordu. Acaba ona bakan kızlar var mıydı? Vardır tabii yakışıklı bir adamdı, sert görüntüsü insanlarda dikkat uyandırıyordu. Kalıplı vücudu her kızın bakıp iç çekeceği cinstendi. Kaşla-

rım çatıldı. Kimse bakmasın yüzüne, vücuduna. O sadece bana kalsın.

Mesaj yazmakla uğraşmayıp aradım. Sonuna kadar çalmasına rağmen açmadı. Dudaklarımı büküp ellerimi dağınık saçlarımın arasından geçirdim. Sanırım alışmam gerekiyordu, aradığımda hemen açılmayan telefonlara. Saat on bire geldiğine göre görevdeydi. Yataktan kalkıp gözlerimi etrafta gezdirdim. Yaramaz yoktu, annem aldı sanırım. Odadan çıkıp banyoya girdim. İşlerimi hallettikten sonra salona annemin yanına geçtim. Yaramaz'ı kucağına almış seviyordu.

"Uyanmışsın."

Yanlarına yürüyüp koltuğa oturdum. "Uyuyakalmışım anne. Halam geldi mi?"

"Sen uyuyunca gelme dedim. Kahvaltını yap gidelim."

"Peki, Yaramaz kahvaltısını yaptı mı?"

"Çoktan, öğle yemeğini yiyecek şimdi."

Başını öpüp, "Ben de hemen yapayım kahvaltımı," deyip mutfağa geçtim. Hızlı bir şekilde masanın üzerindeki kahvaltılıklardan atıştırıp masayı topladım. Mutfakta işlerim bitince odama geçip dolaptan aldığım siyah kot pantolonumla beyaz yünlü kazağımı giydim. Yatağın üzerinde duran telefona göz gezdirip aynanın karşısına geçtim. Aramamıştı, bu kötü bir durumdu. En azından aradığımda hemen haber alsam içim biraz da olsa rahatlardı. Kalçama kadar gelen uzun saçlarımı tarayıp salık bıraktım. Bugün Neşe ablanın yanına gidip rengini biraz açtıracaktım. Şişme beyaz montumu giyip telefonumu elime aldım. Annemle dışarı çıkıyorum, diye mesaj atıp odadan çıktım. Söz vermiştim nereye gidiyorsam haber verecektim. O nasıl kendiyle ilgili her konuda haber veriyorsa ben de verecektim. Sevgi, saygı, güven oldu mu ilişki sağlam olurdu.

Yaramaz'ı babama emanet edip, halam ve annemle birlikte çarşıya indik. İkisi çeyizlik eşya satan dükkânlara her girdiklerinde gözleri radar gibi etrafta geziyordu. Önüme konulan çeşit çeşit battaniye, yorgan, nevresim örneklerine

bakmaktan başım dönmüştü. Ben yorulmuşken onlar hiçbir yorgunluk belirtisi göstermeden eşyalara bakmaya devam ediyorlardı.

"Kız Azra, yalı kazığı gibi ne dikiliyorsun orada? Gel buraya seç şu gümüşlük setinden."

Gözlerimi devirip halamın elinde tuttuğu örtülere oflayarak yaklaştım.

"Bence bu örtülere hiç gerek yok. Ben gümüşlük takımı istemiyorum, örtü kullanmayı da düşünmüyorum, o yüzden kendinizi hiç yormayın."

"Sen çok biliyorsun, örtüsüz ev mi olur?"

"Anne, halama bir şey söyler misin lütfen?"

"Gül, bırak kız ne istiyorsa onu alsın. Şimdiki gençlik böyle örtü kullanmıyor, onlar boncuklu nakışlı örtüler tercih ediyor."

Hangi gençlik? Bu ikisi deli edecekti beni. Montumun önünü açıp nefes almaya çalıştım.

"Annecim, güzel halam inanın hiç gerek yok. Ben istemiyorum."

"Kız Azra sen bizim arkamızdan mı konuşturacaksın? Kızın çeyizine örtü bile yok dedirtmem ben yeğenime."

"Hala Allah aşkına kimse öyle laf söylemez."

Halam başını he he der gibi sallayıp örtülerin fiyatlarını görevliye sormaya başladı bile. Annem ellerini iki yana açıp güldü. "Bir tane al kızım gönlü olsun, istersen kullanmazsın." Ofladım. Alırsam kullanırdım onun kalbini kırmak istemezdim. "Beyaz renk olsun o zaman hala, şu çam ağacına benzeyen örtü."

"Ay Azra en güzeli de bu. Aferin kızım aynı bana çekmişsin, zevklerimiz aynı."

"Birebir aynı hala."

Telefonumun sesi mağazanın içinde yankı yapınca bakışların hepsi üzerime çevrildi. Sesi duymam diye son sese kadar açmıştım. Çantamdan çıkarıp arayana yüzümdeki kocaman gülümsemeyle baktım.

"Bak bak yavuklusu aradı nasıl da gülüyor."

Halamı duymazlıktan gelip anneme, "Dışarı çıkıyorum," deyip koşar adımlarla kapının önüne çıktım. Telefonu açıp, "Efendim," dedim. Sesim biraz yüksek çıkmış olacak ki önümden geçen insanlar irkilip, deli mi ne, diye söylendiler.

"Güzelim, nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Ben de iyiyim. Toplantıdaydım telefonun sesi kısık olduğu için aramanı duymamışım. Ne yapıyorsun?"

Mağazanın önündeki kaldırama oturup bacaklarımı yola uzattım. Alışverişe geldik annem ve halamla. Çeyizlik eşyalar alıyorlar."

"Onların hiçbir şey almasına gerek yok. Biz seninle düğüne yakın alışverişe çıkar alırız. Masraf yapmasınlar."

Arkama dönüp cam kapıdan içeri görmeye çalıştım. Kim bilir iki dakika da neler almışlardır? "Sen bunu anneme ve halama söyle. Şimdiden dört tane battaniyemiz, yedi tane nevresim takımımız, olmazsa olmazımız çam ağacı örtümüz oldu." Kahkaha atmaya başlayınca ben de güldüm. "Gül sen gül bunlar daha hiçbir şey."

"Deme."

"Dedim bile. Daha halı, tül bakacağız şimdiden çok yoruldum. Bugün kuaföre gidip saçlarımı boyatacaktım bir de."

"Saçlarının rengi güzel, neden boyatıyorsun?"

Sesi ciddi boyuta geçince konumuz da ciddiyete dönüyordu anlaşılan.

"Biraz rengini açtırmak istiyorum."

"Bence şu anki rengi çok güzel, hiç dokunma. Yumuşacık saçların var boyayınca sert olmasın."

"Hemen de vazgeçir."

"İşim bu."

Tatlı işgüzarım benim. Yerde oturmaktan popom üşüdüğü için ayağa kalkıp derin nefes aldım. "Şu an neredesin?"

"Karargâhta, bugün burada geçer günüm, yarın ise Mardin'i turlarım."

"Kendine dikkat et."

"Sen de güzelim. Eve geçince haber ver."

"Tamam."

Yine sıkıntıyla telefonu kapatıp ofladım. Aradığında mutlu oluyorum, kapattığında ise üzülüyorum. Keşke sürekli beraber olsak... Annemlerim yanına geçince onların zoruyla birkaç eşya daha aldık. Alışverişimizin bir kısmı bitince, Hakan eniştem çarşıya geldi. Aldıklarımızı arabasının bagajına koydular. Beni Neşe ablanın dükkânın önünde bırakıp eve gittiler. Merdivenleri hızlı hızlı çıkıp kuaförün içine girdim. Neşe abla müşterisinin saçına fön çekiyordu. Gülümseyip, "Hoş geldin," dedi. "Hoş buldum ablam." Montumu çıkarıp koltuğa oturdum. O işini bitirirken önümde duran cam sehpanın üzerinden katalogları alıp saç modellerini incelemeye başladım. Acaba saçlarım nasıl olacaktı, Talha beğenir miydi diye merak ediyordum.

Neşe abla işini bitirince müşterisi dükkândan çıktı. "Nasılsın meleğim?"

"İyiyim ablam, sen nasılsın?"

"Çok şükür iyiyim. Hayırdır hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Ayağa kalkıp dönen koltuğa oturdum. "Saçlarımı boyatmak istiyorum abla."

"Saçmalama, çok güzel saç rengin var boyayıp da güzelim saçlarına yazık etme."

Dudaklarımı büküp aynadaki yansımama baktım. "Biraz değişiklik istiyorum, açık renk yakışmaz mı?"

Uzun saçlarımı elleri arasına alıp, "Olmaz," dedi. "Doğal olmak her zaman güzeldir. Ben şimdi sana dalgalı fön çekerim, hafif de makyaj yaparız Mardin'deki adamı kudurturuz."

Gülümseyip, "Tamam," dedim. Onu kızdırmak hoşuma gidiyordu. Ben burada o yakışıklı diye kıskanıyorken o, orada ben güzel olduğum için kıskansın. Yaptığım çocukça bir hareket olsa da biraz da olsa eğlenmek istiyordum. Neşe abla hemen işine başladı. Düz saçlarıma su dalgası verip güzellik katmıştı. Fön makinesini kapatıp saçlarımı bozmamaya dikkat ederek yüzüme hafif makyaj yaptı.

"Kız çok güzel oldun. Yüzüne canlılık geldi kaç aydır ölü gibi dolaşıyorsun, azıcık yüzüne makyaj yap. Kadın kısmı kendine bakıp güzel olmalı, öyle salıp hayata küsmek doğamıza yakışmaz."

Tebessüm edip, "Haklısın," dedim. Üniversiteyi kazanacağım diye dışarıyla hiçbir bağlantım kalmamıştı. Arkadaş çevremle takılmazken kendime de bakmazdım. Üniversiteyi kazandım tam her şey rayına oturdu derken o lanet olayı yaşadım. O an aklıma geldiğinde yüzüm asıldı. Berbat bir gündü. Eskisi kadar canımı acıtmıyordu, suçlu hapiste oldukça gönlüm rahat bir şekilde dolaşacaktım. Bu akşam olanları ablama anlattıktan sonra tamamen rahatlayıp, bir daha bu konuyu aklıma bile getirmeyecektim.

"Gel fotoğrafını çekelim."

Dönen koltuktan kalkıp üstümü düzelttim. Neşe abla fotoğrafımı çekip gülümsedi. "Maşallah, pek de güzel bizim küçük cimcimemiz."

"Söyleme öyle ya utanıyorum."

"Talha söylese utanmazsın ama."

"Aman ya ver telefonu."

"Al."

Elinden telefonu alıp fotoğrafı sosyal medyaya yükledim. On dakika sonra, illa buraya gel diyorsun, diye mesaj gelince gülümsedim. Normalde sosyal medyayı fazla kullanmamasına rağmen sırf benden haber almak için eminim sürekli profilime bakıyordu. Telefon çalmaya başlayınca kapının önüne

doğru yürüyüp cevapladım.

"Efendim."

"Bu kadar güzel olman canımı sıkıyor. Kim bilir güzelliğine kaç kişi bakıyor, keşke o bakan kişileri tek tek bulup gözlerini oysam."

"Hah, ben de diyorum psikopat Talha nerede?"

"Buradayım, bir yere gitmiyorum merak etme. Şaka bir yana da neden süslendin? Bir yere mi gideceksin? Kiminle buluşacaksın?"

Derin nefes alıp gözlerimi açıp kapadım. Kıskançlık krizine girince taramalı tüfek gibiydi. Takır takır sorular soruyordu.

"Cevap versene."

"Kimseyle buluşmayacağım Talha, kendim için süslendim bir sakin ol."

"Kendini benim yerime koy bak bakalım sakin olabiliyor musun? Üzerine değecek her göz canımı sıkıyor. Keşke evden hiç çıkmasan..."

"Oldu Talha, akşam görüşürüz kapatıyorum telefonu."

"Dur kapatma. Eve koşarak git hatta o çok konuşan kız da seninle gelsin, tek başına evine gitme."

Çok konuşan kız mı? Sanırım Neşe abladan bahsediyordu. "Saçmalamazsan sevinirim Talha. Eve gidince mesaj atarım."

Konuşmasına fırsat vermeden telefonu kapadım. Kesin kuduruyordur şimdi. Adam arada bir paranoyak gibi yoldan çıkıyordu. Neşe ablanın yanına doğru yürüyüp koltuğun üzerinden montumu aldım.

"Ne diyor senin Üsteğmen?"

Çok konuşan kızla eve git diyor desem ne der acaba? "Hiç," deyip montumun fermuarını kapadım.

"Ne kadar tuttu fönle makyaj, ablam?"

"Beş kardeş tuttu canım. Bir çakıyorum kendini evde bulu-

yorsun."

"Olmaz öyle şey abla, emek veriyorsun o kadar."

"Azra çık şu dükkândan beni sinir etme. Akşam Pınar'la beraber Selimlere gelecekmişsiniz, abim gece vardiyasında olursa ben de gelirim. Buğra'yla yan yana görünmemden rahatsız oluyor."

"Birlikte olduğunuzu söylerseniz bir şey demez abla. Bence o tahmin ediyor sadece arkasından iş çevirmenden rahatsız oluyor."

"Haklısın canım. Buğra konuşayım diyor ama ben biraz çekiniyorum, biraz daha zaman geçsin o zaman konuşurum."

"Sen bilirsin abla. Hadi kolay gelsin."

"Sağ olasın."

Dükkândan çıkıp ellerimi montumun cebine soktum. Yağmur çiseliyordu, adımlarımı hızlı hızlı atıp eve doğru yürüdüm. Apartmanın önüne gelince binanın içine girip merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Kapıyı açar açmaz Yaramaz kucağıma atladı.

"Kuzum benim, özledin mi anneyi?"

Havlayan miniğimin başını öpüp salona geçtim. "Nasılsın babacığım?"

"İyiyim kızım."

Ne kadar iyiyim dese de yüzü solgundu. Yanına gidip elimi alnına koydum. Ateşi vardı biraz. "İlaç içtin mi baba? Ateşin var biraz."

"İçtim kızım, annen çorba yapıyor onu içer toparlanırım. Hem kendimi kötü hissetmiyorum."

"Hissedersen söyle hastaneye gidelim."

"Tamam kızım."

Yanağını öpüp Yaramaz'la beraber odama geçtim. Saat dörde geliyordu bir saat sonra ablam işten çıkacaktı, vereceği tepkiden çok korkuyordum. Bağırıp çağırması korkutmuyordu, olanları babama, anneme anlatır diye korkuyordum.

Umarım bu geceyi hemen atlatırdık.

* * *

Yaramaz'la odanın içinde oynayarak akşamı etmiştim. Ablam işten geldiğinde gergin bir şekilde yemeğimizi yemiş, bir kelime bile konuşmamıştım. Sürekli yüzüme bakıyordu, o bana baktığında elim ayağıma dolaşıyor, küçük bir çocuk gibi yemeği masanın üzerine döküyordum. Masayı toplarken, "Selim'e söyledim bizi bekliyor," diye kulağıma fısıldamıştı. Başımı sallamış, elimdeki tabakları lavabonun içine hızla koymuştum. Ne kadar korksam da bu akşam konuşacaktık. İşlerimizi bitirip evden çıkıp Selim abinin evine geldik.

Karşılıklı koltuğa oturmuş birbirimizin yüzüne bakıyorduk. Konuşmam için sabırsızlanıyordu. Ayağını yere hafif vurarak bacağını sallıyordu. O karşımda gergin bir şekilde durdukça kendime olan güvenim tuzla buz oluyordu. Söyleyeceklerimin canını sıkacağını tahmin ediyordu. Selim abi elindeki kupa bardaklarını bize verip gülümsedi.

"Ben odamdayım, rahat rahat konuşun."

"Sağ ol canım."

Ablama göz kırpıp salondan çıktı. Avuçlarımın arasında bulunan kupa bardağını dudaklarıma yaklaştırıp sıcak kahveden bir yudum aldım. Ablam susmamdan sıkılmış olacak ki elindeki bardağı sehpanın üzerine bıraktı.

"Seni dinliyorum, Azra."

Derin nefes alıp bardağı onun bardağının yanına koydum. Vereceği tepkiden deli gibi korkuyordum ama bu sefer susmayacaktım. Hırkamın kollarını parmaklarıma kadar çekiştirip koltukta doğruldum.

"Hatırlıyor musun bizim okuldaki Profesör kızları taciz etmişti?"

Benim gibi o da koltukta doğruldu. Kaşlarını çattı. "Hatırlıyorum tabii ki, üç gün önce cezaevinde şişleyip öldürmüşler."

"Ne?"

Beynimden aşağı buz gibi su döküldü. Nasıl olur bu? Ellerim titremeye başladı. Benim neden haberim yoktu, kim öldürmüştü? Ellerimi kollarıma dolayıp gözlerimi kapadım. Ölmüştü! Bize zarar veren pislik ölmüştü. Ablam yanıma gelip kollarımı tuttu. "Ne oldu? Üzüldün mü o pislik için?" Onun için hayatta üzülmem. Yok olup gitmesi hem benim için hem de onun tarafından zarar gören kızlar için ödüldü.

"Azra konuşsana."

Kollarımı çözüp ablama doğru döndüm. Ellerini sıkı sıkı tutarak biraz daha yaklaştım ona.

"O adam beni de taciz etti abla."

Gözleri karardı, avuçlarımın arasında olan elleri buz kesti. Soluk alışı hızlandı. Başını yana yatırıp, "Anlamadım," dedi buz gibi sesiyle.

"Ablam ne olursun sakin ol. O pislik beni bir odaya kilitleyip tecavüz etmeye kalkıştı. Ama korkma hiçbir şey olmadı, kurtuldum elinden. Sizlere söyleyemedim çok korktum babama bir şey olur diye."

Bir hışımla ayağa kalktı. Gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Ayağa kalkıp sakin olması için elimi uzattım.

"İnanamıyorum! İnanamıyorum." İki elini saçları arasına daldırıp, "Azra," diye bağırdı. "İnanamıyorum."

Sesi yüksek çıktığı için korkup bir adım geri gittim. Selim abi odasından hızlı bir şekilde yanımıza geldi.

"Pınar, ne oluyor?"

"O adam sana tecavüz edecekti, öyle mi?"

Göğsünden taşan yakarış yüreğimin ortasına ateş misali düştü. Selim abi yanıma gelip kollarımı tuttu.

"Kim ne yaptı sana? Söyle hemen cezasını verelim. Sakın korkma abim."

Alnımı Selim abinin göğsüne dayayıp destek almak istedim. "Ablamı sakinleştir abi, ben iyiyim ne olursun onu sa-

kinleştir." Çıldırmış gibi salonun içinde sağa sola gidiyordu. "Ablam ne olursun sakin ol, yemin ederim iyiyim ben bir şey olmadı."

"Nasıl olmadı? O pislik sana dokundu, ruhunu incitti. Sen!" Elini alnına vurdu sert bir şekilde.

"Lanet olsun bana, lanet olsun benim gibi ablaya. Sen acı çekerken ben hiçbir şeyin farkında değildim. Gözümün önünde çökerken karşı binamıza taşınan adamın peşinde koşuyordum. Sen ölüyordun ve ben görmüyordum. Yazıklar olsun bana yazıklar olsun."

"Ablam senin bir suçun yok, ben siz anlamayın diye farklı biri gibi davrandım. Kendini suçlama yalvarırım."

Önümde dizlerinin üzerine bıraktı kendini. Selim abi şok olmuş hâlde kolumdan tutup arkasına aldı beni.

"Pınar biraz sakin ol lütfen, kızı korkutuyorsun."

Endişe ve telaştan ne yapacağımı bilmeden Selim abinin arkasında duruyordum. Ablam hıçkıra hıçkıra ağlarken ne ben ne de Selim abi müdahale edebiliyorduk onun yakarışlarına.

"Ablam ağlama yalvarırım."

Elini sert bir şekilde parkeye vurup, "Neden söylemedin?" diye bağırdı.

"Söyleyemedim ablam, korktum babama, anneme bir şey olacak diye."

"Olan sana oldu meleğim, olan senin hayallerine oldu. Bir de kendime abla diyorum, yazıklar olsun bana kardeşimin acısını görememişim."

Selim abinin arkasından çıkıp ablamın önünde dizlerimin üstüne çöktüm. Islanmış yanaklarını öpüp ona sımsıkı sarıldım.

"Üzülme ne olursun, seni böyle gördükçe korkuyorum."

Kendini geri çekip sert bir şekilde nefesini dışarı verdi.

"Babama söyleyeceğim."

"Hayır abla."

"Yürü eve gidiyoruz."

Başımı hızla iki yana sallayıp kollarına yapıştım. "Kurbanın olayım onlara söyleme. Babam hasta görmüyor musun hâlini? Bu olayı duyarsa kalp krizi geçirir, ona bir şey olacağına ben ölürüm ablam. Ne olursun onlara anlatma. Talha benim intikamımı aldı, o adamı cezaevine soktu. Sen söyledin ölmüş pislik, daha hiçbir şey istemem ablam, mutluyum döktüğüm gözyaşlarımın bedelini ödediğim için."

Kıpkırmızı olmuş gözlerini yerden kaldırıp gözlerime baktı. "Talha bile biliyor ama ben şimdi öğreniyorum. Sana yakın olamamışım bu beni çok üzdü. Derdin olduğunda gelip bana anlatmak yerine yeni yeni tanıdığın birine anlattın. Bu senin hatan değil benim hatam. Özür dilerim sana yakın olamadığım için. Özür dilerim ablan olarak üzüntünü hissedemediğim için. Affet demeye yüzüm yok."

Bunlar nasıl sözlerdi böyle? Benim kanım canımdı o, bu hayatta sahip olduğum en değerli varlığımdı. Ablam annemdi. Boynuna sarılıp hıçkıra hıçkıra ağladım. "Gözünden akan yaşa ölürüm ben senin, ağlama ablam."

O dakikadan sonra ikimiz de sessiz bir şekilde ağladık. Kaç saat geçmişti bilmiyorum, Selim abi ikimizi yerden kaldırıp koltuğa oturttu. Onun da yüzü asıktı. Ellerini yumruk yapmış gözlerime bakıyordu.

"İyisin, değil mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "İyiyim." Talha hayatımda olduğu sürece iyi olacaktım her zaman. Devim benim kurtarıcımdı, bu kötü hayatta babamdan sonra güvenebileceğim tek erkekti.

"Olanları en başından anlat bize güzelim."

Yaşadığım o berbat günden başlayarak her bir anı anlattım ikisine. Ablam her anlatışımda omuzları sallanarak ağladı. Onu böyle gördükçe iyi ki o zaman anlatmamışım dedim. O zamanlar bilseydi pisliği elleriyle öldürürdü. Ne mesleği gözünün önüne gelirdi ne de kariyeri. Bütün olayı anlatınca

Selim abinin yardımıyla lavaboya gitti. Ben de o sırada olan biteni Talha'ya mesaj olarak anlattım.

Her zaman yanındayım, diye mesaj yollamıştı. Bu gece karargâhta kalacağı için fazla görüşemeyecektik. İyi akşamlar, yazıp gönderdim. Keşke burada olsaydı, onun desteğine ihtiyacım vardı.

Selim abinin evinde yarım saat durduktan sonra ablamla beraber odamıza geçtik. Babamla anneme söylemeyeceğim diye söz vermişti. Ne kadar söz verse de tedirgindim. Gözlerim sürekli onun üzerindeydi. Yatağın üzerinde oturmuş iç çekerek Yaramaz'ı izliyordu. Kim bilir güzel aklından neler geçiyordu?

"Beraber uyuyalım mı?"

Başımı sallayıp onun yatağına oturdum. Yatağın ucunda duran yorganı üzerimize çekip başını yastığa koydu.

"Özür dilerim meleğim. Acını göremediğim için, sana o zamanlar kızdığım için özür dilerim. İçim acıyor, sana kötü davrandığım günler gözümün önüne geliyor. Kendimden tiksiniyorum."

Kollarımı beline dolayıp, "Ağlama," dedim kısık sesle. "Üzülüyorum seni böyle gördükçe."

O da bana sarılıp yanağımı öptü. "Gözümün önünden ayırmayacağım seni, kimse benim küçük kardeşime zarar veremeyecek bundan sonra. Kimse senin o güzel gözlerini yaşartamayacak, öyle bir durum olduğunda karşılarında beni bulacaklar. Hepsini perişan ederim yemin ederim. Her kim olursa olsun mahvederim."

O gece ablamla sabaha kadar konuştuk, şimdilik her şey yolunda gibiydi. Günde on kez beni arıyordu, kendini suçlu hissetmesine üzülüyordum. Her zaman anlayışlı bir ablaydı o. Aramız eskisinden daha da yakın olduğu için, bu durum annemle babamın hoşuna gidiyordu. Her akşam olduğu gibi çayımızı yapar çekirdeğimizle beraber yatıncaya kadar televizyonun karşısında oturup sohbet ederdik. Eski günlerimiz geri gelmişti, hüzün denilen duygu kalmamıştı evde. Her

sabah mutlu bir şekilde uyanıp, akşamları neşeli bir hâlde yatağa giriyorduk.

Tek fark Talha yoktu. Göreve gittiği zaman günlerce ondan haber alamıyordum. Haber alamadığım her saniye içim içimi yiyordu. Çok fazla haber izlemeyen ben, yedi yirmi dört haber kanallarını dolaşıyordum. Her zaman iyi olması için Allah'a dualar ediyordum. Bir akşam yine ailemle otururken vakit telefonum çalmaya başladı. Heyecanımı belli etmemek için babamın yanından sakin bir şekilde kalkıp odama doğru yürüdüm. Kapıyı açıp içeri girdiğimde sırtımı kapıya sürterek yere oturdum.

"Alo."

Sesimin kontrolünü bile sağlayamıyordum. Sürekli bir titreme, ağlama modundaydım.

"Azra'm, gül kokulum, nasılsın?"

Bacaklarımı karnıma çekip alnımı dizlerime dayadım. "Günlerdir sesini duyamadığım için üzgünüm. Seni çok merak ettim, iyi misin?"

"İyiyim güzelim, göreve gittiğim zaman telefonumu yanımda götürmüyorum. Dağlar tehlikeli biliyorsun, yoksa her saniye sesini duymak istiyorum."

"Sen iyi ol bana yeter. Haber alamayınca korkuyorum sadece."

"Ansızın gelen haber acı olur. Varsın sen benden hiç haber alma, yeter ki birbirimiz için nefes alıp verelim. Elbet günü gelince sesimizi duyarız." İç çekip, "Öyle," dedim kısık sesle. Çok özlemiştim.

"Sürekli evde durma güzelim, annemle konuştum hiç yanlarına gitmiyormuşsun darılıyorlarmış. Gitsene bizimkilerin yanına... Güneş'le gez, sürekli evde durup yalnız kalma."

Neredeyse bir ay olmuştu Demet annemlere gitmeyeli, bana kırılmakta haklıydılar. "Yarın sabah sürpriz yapıp kahvaltıya giderim."

"Git tabii, yabancı hissetme kendini seni çok seviyorlar.

Güneş neyse sen de oysun onlar için."

"Ben de onları çok seviyorum, sadece senden haber alamadıkça dışarı çıkasım gelmiyor, sürekli evde olmak istiyorum. Sanki ben dışarıda gezince sana haksızlık etmiş gibi oluyorum. Sen orada buz gibi dağda karların arasında savaşırken, ben gezsem ayıp olurmuş gibi."

Kahkaha attı. "Şu an yanımda olsaydın keşke, yanaklarını sıkmak istiyorum. Ben askerim güzelim ölünceye kadar da mesleğimi yapacağım. Her göreve gittiğimde böyle kendini eve kapatırsan işimiz var seninle."

"Haklısın. İşe girmeyi düşünüyorum o zaman kafam rahat olur."

Öksürüp, "Olmaz," dedi. Olmaz demesini duymazdan gelip, "Hasta mısın?" diye sordum. Kendi düşüncelerime yoğunlaşmaktan ses tonunu anlayamamıştım.

"Biraz girip olmuşum, yarına toparlanırım."

"Hadi ya. Çorba yap kendine."

"Yaparım güzelim. Düşünme sen beni. İşe girmeni istemiyorum Azra, derslerine yoğunlaş. Bir sene kaybın oldu zaten bir sene daha geciktirme. Mesleğini eline alınca çalışacaksın zaten."

Yerden kalkıp pencereye doğru yürüdüm. "Doğru diyorsun ama aileme de destek olmak istiyorum. Şimdiden bir ton masrafa girdiler."

"Aldırmasana."

"Ne kadar alma desem de alıyorlar."

Öyleydi de. Babam annem her gün bir eşyayla eve geliyordu. Koltukların altı, odamız dolmuştu.

"Bana hesap numarası yollasana, yarın para göndereyim alacakları oradan al. Ailen masraf yapmasın daha fazla."

Pencereyi açıp temiz havayı içime çektim. "Bu söylediğini duymamış gibi yapacağım."

"Neden?"

"Olmaz Talha. Ne babam ne de ben kabul ederim bunu."

"Ben bir geleyim İstanbul'a o zaman kabul ettiririm sana."

"Komutanım."

Arkadan bir adamın sesi gelince dikkatimi oraya verdim. "Kapatmam lazım kendine dikkat et. Sabah bizimkilerin yanına gitmeyi unutma."

"Tamam, kendine dikkat et."

"Allah'a emanet ol."

Telefonu kapatıp yatağa doğru yürüdüm. Yarın bir şubattı nisana az bir zaman kalmıştı. Dediği gibi olsun, günler hemen geçerdi.

* * *

Sabah erken uyanıp Talha'ya günaydın mesajı attım. Cevap gelmeyince aradım. Açan olmamıştı, şarjı mı bitmişti acaba? Gün içinde mutlaka arayacağını düşünüp evden çıktım. Duraktan taksiye binip annesinin evine geldim. Zile bastığımda kapıyı Ömer baba açtı. Beni karşısında görünce yüzünde kocaman gülümseme oluştu.

"Benim güzel kızım gelmiş."

Açtığı kolları arasına girip sarıldım. "Nasılsın baba?"

"İyiyim güzel kızım, asıl sen nasılsın?"

Onları aramayıp sormadığım için, mahcup olup başımı yere eğdim. "İyiyim baba, kusuruma bakma son zamanlarda arayıp soramadım."

"Boş ver, geldin ya yeter. Annen seni görünce sevinecek. Hadi içeri girelim."

Tebessüm edip içeri girdim. Montumu çıkarıp portmantoya astığımda babamın peşinden mutfağa doğru yürüdüm. İçeri girdiğimizde Demet anne ve Güneş şaşkın bir şekilde ayağa kalktılar.

"Bakın kimi getirdim size."

"Hoş geldin güzel kızım."

Utangaç bir hâlde Demet annenin boynuna sarıldım. "Ku-

suruma bakmayın lütfen arayıp soramadım."

"Biraz kırıldım ama geldin ya gönlüm oldu. Bizden uzak olma güzel kızım, aileyiz biz."

Gülümseyip geri çekildim. "Sağ olun."

"Hoş geldin, Azra."

"Hoş buldum, Güneş."

"Geç otur kahvaltımızı edelim."

Güneş'in yanına oturup önüme konan servis tabağına kahvaltılıklardan aldım. Talha'yı düşünmekten bir kere bile aramamıştım insanları. Güneş'le mesajlaşsak da Demet anneyle Ömer babayı aramayarak çok ayıp etmiştim. Kahvaltımı ederken bakışlarımı onların üzerinde gezdirdim. Evlendikten sonra kendi ailem yerine burada onlarla kahvaltı edecektim hemen hemen her gün. Neyse ki hepsi çok iyi insanlardı. Eğer anlaşamadığım bir aile olsaydı günlerim bu evde zor geçerdi.

Kahvaltımızın ardından hep birlikte salona geçtik. Telefonuma baktığımda Talha hâlâ mesaj atmamıştı. Acaba görevde miydi? Göreve gittiği zaman mutlaka bana haber verirdi telefonum kapalı olacak diye. Aklıma kötü düşünceler getirmemek için Demet anneye döndüm.

"Gelinlik bakmaya başladın mı kızım?"

"Henüz başlamadım anne."

"Aa neden? Kızım bugün şubatın biri nisana ne kaldı? En yakın zamanda gidip gelinliklere bakalım. İstediğin bir model varsa diktiririz."

İçime sevinç doğmuştu. Bu zamana kadar gelinlik hayalini kurmamıştım. Eve gidince internetten modellere baksam iyi olurdu. Ellerimi birleştirip iç çektim. "Olur annem, bu hafta içi gideriz."

"Tamam kızım."

Saat üçe kadar oturduktan sonra eve gitmek için kalktım. Ömer baba taksiyle gitmeme izin vermediği için beni eve o bırakmıştı. Babam çay içmeye davet ettiğinde kırmayıp bir saat oturup evine gitti. O gidince odama çekildim. Sabahtan beri Talha'dan ses seda yoktu.

Kaç defa ses kaydı bıraktım iyi misin, merak ediyorum, diye. Hiçbirine yanıt alamadım. Sürekli mesajlar attım biri bile iletilmedi.

Devim neredesin?

Operasyona gittiği zaman haber veriyordu. Dün akşam konuştuğumuzda gideceğim dememişti. Hoş daha yeni gelmişti görevden. Neden ulaşamıyorum? Sesi de kötü geliyordu, öksürüyordu da. Meraktan yerimde duramıyordum. Tekrar numarasını aradım bir umut çalar diye. Maalesef yine telesekreter çıkmıştı.

"Talha seni çok merak ediyorum, iyi misin? Sabahtan beri telefonun kapalı korkuyorum, lütfen aç şu telefonu."

Telefonu kapatıp yatağın ucuna oturdum. Gözümden bir damla yaş bacağıma damladı. Göğsümün üzerinde sıkıntı vardı, of desem sanki camlar kırılacaktı. Sıkıntım beni boğacak boyuta getirince odadan dışarı çıktım. Annem, babam şaşkın bir şekilde yüzüme baktılar.

"Ben Neşe ablanın yanına gidiyorum."

"Tamam kızım."

Üzerime montumu giymeden evden çıktım. Merdivenleri ikişer ikişer atlayıp sokağa attım bedenimi. Bayır aşağı deli gibi koşmaya başladım. Koşsam sanki göğsümdeki sıkıntı geçecekti. Allah'ım ne olursun iyi olsun. Bir haber getir bana Allah'ım, ölecek gibi hissediyorum. Nefes nefese Neşe ablanın dükkânının içine girdim. Yerleri süpürüyordu, tırçayı yere bırakıp telaşla üzerime geldi.

"Ne oldu? Birine bir şey mi oldu?"

Bedenimi daha fazla ayakta tutamadım, yere çöküp ağlamaya başladım.

"Azra ne oldu? Korkuyorum bir tanem."

"Abla sabahtan beri ulaşamıyorum."

"Kime?"

O sırada dükkânın kapısı açıldı. Arkamı döndüğümde ablam kapının eşiğinde şaşkın hâlde bize bakıyordu. Çantasını yere bırakıp yanıma oturdu.

"Ne oldu? Biri bir şey mi yaptı? Konuşsana."

Ellerini tutup, "Kimse bir şey yapmadı," dedim akan burnumu çekerek. "Talha'ya sabahtan beri ulaşamıyorum başına bir şey mi geldi abla? Çok korkuyorum."

"Korkma meleğim, asker adam o, öyle her zaman ulaşamazsın ki. Görevdedir."

"Ama daha dün geldi görevden. Ayrıca o ne zaman göreve gitse bana mutlaka haber verir. Telefonum kapalı olacak merak etme diye."

"Bu önemli olabilir canım. Bazen gittikleri operasyonlar gizli olabiliyor, telefonda konuşması doğru olmaz. Hadi kalk aklına kötü bir şey getirme."

Neşe ablayla birlikte kollarımdan tutup ayağa kaldırdılar. Ne kadar korkma deseler de ben korkuyordum. Koltuğa oturup gözyaşlarımı sildim.

"Azra, yeminle yüreğime indirecektin. İki dakika içinde aklımdan neler geçirdim. Tövbe ya deli midir nedir, Allah korkusun kötü bir şey olsa haberi hemen gelir. İçini ferah tut güzel düşün güzel şeyler olsun."

"Elimde değil Neşe abla, korkuyorum. Evde duramadım, boğuluyor gibi oldum."

"Ben sana diyorum gel benim yanımda dur, evde durup kafayı yiyeceğine burada kadınların dedikodularını dinle. İnan çok zevkli oluyor."

Gülümseyip başımı ablamın omzuna koydum.

"Kız bu çok küçük, daha evlenecek de çocuk bakacak bir de."

"He Neşe, çocuk oluncaya kadar on yıl geçer o zamana kadar daha olgun olur benim kardeşim."

Neşe abla tekerlekli sandalyeyi önümüze çekip oturdu. "Ha buraya yazıyorum," deyip parmağını deri koltuğa

sürttü. "Bunun evleneceği adam on yıl beklemez en fazla iki sene."

"Azra'nın altı yıl okulu var. Benim kardeşim akıllı, bu konuyu evlenmeden Talha'yla konuşacağına eminim."

Ben adamdan haber alamıyorum bunların derdine bakın. Oflayıp kapıya doğru yürüdüm. "İnanın şu an bu konuyu konuşacak hâlim yok, eve gidiyorum."

"Kızım aklını dağıtmaya çalışıyoruz, sen böyle kukumav kuşu gibi düşünürsen erkenden yaşlanırsın. Senin Rambo gibi nişanlın da kendine başkasını alır."

"Çok kötüsün Neşe abla."

Kahkaha atıp, "Öyleyim," dedi sandalyesini döndürerek. Gözlerimi devirip kapıyı açtım. İçim sıkkınken hiç de moral vermiyorlar aksine canımı daha fazla sıkıyorlardı. Dükkândan çıkıp eve doğru yürümeye başladım. Ablam da peşimden geldi.

"Bu soğukta hasta olacaksın. İnsan üstüne mont giyer."

Kendi kabanını çıkarıp vereceği zaman elimle durdurdum. "Hiç gerek yok, üşümüyorum abla. Bir an önce eve gidip uyumak istiyorum."

"Koşalım o zaman, rüzgâr çarpmasın."

Onaylayıp koşmaya başladık. Eve gelince ablam salona ben her zaman olduğu gibi odama geçtim. Talha'dan haber alamadığım zaman kendimle baş başa kalasım geliyordu. Bir iki aramadan sonra aramaktan vazgeçip iyi olması için dua ettim. Umarım yarın sabah uyandığımda mesaj atmış olursun devim.

Sesin bir gelse gönlüm rahata erecek biliyorsun değil mi? Nefes alıp verdiğini bir duysam karanlığa gömülen ruhum feraha kavuşacaktı.

Tam bir haftadır haber alamıyordum ondan. Her günüm kötü geçiyordu. Kendimi o kadar çaresiz hissediyorum ki bağıra bağıra ağlamaktan başka bir şey yapasım gelmiyordu. Yatağın içine hapsolmuştu bedenim. Son birkaç gündür ise

bedenim ateşler içindeydi. Ailem havaların çarptığını düşünse de aslı öyle değildi. Sevdiğimden haber alamadığım her bir saat öldürüyordu beni. Görünmeyen el boğazımda geziyordu sürekli, sanki her an kötü bir haber gelecek gibiymiş gibi.

Ben her gözyaşı döktüğümde yanımda ablam ve Yaramaz oluyordu. Annem bu hâlime üzülüp Demet anneyi aramış Talha'yı sormuştu. Onlar da ulaşamıyorlarmış, Ömer amca birliği aradığında bilgi veremiyoruz demişlerdi. O emekli asker olduğu için gönlü rahattı. Endişelenmeyin gizli görevdedir dese de kalbim bir türlü rahatlamıyordu.

Akşam saatleri mide bulantımla yataktan kalktım. Ağır bir şekilde odamın kapısını açıp hole çıktım. "Beş şehidiz var." Televizyondan gelen ses yüzünden olduğum yerde durdum. Acı yüreğime oturdu. Elimi göğsüme bastırıp salona doğru adım attım. Annem televizyonun karşısında dikiliyordu. Duvardan destek alarak zorla annemin yanına bir adım attım. Beynim ateş gibiydi. Devime kötü bir şey olmuştu, hissediyorum. Kalbim bir haftadır sıkıntıdaydı. Her gittiği operasyonun haberini veren adam hiçbir şey demeden ortadan kaybolmuştu. Günlerdir ulaşamadığım için, içimde patlamaya hazır bir volkan varken, bir de bu haber tüm kanımın çekilmesini sağlamıştı.

Devim yaşıyorsun değil mi?

"Azra?"

Başım dönmeye başlayınca gözümün önündeki görüntüler silikleşmeye başladı. Midem bulanıyordu. Bedenim boşluğa düştüğünde gözümden akan bir damla yaş yere damladı. Kulaklarıma gelen annemin çığlıkları bir süre sonra kesildi. Bilinçaltım boşluğun içinde kayboldu.

Ne olur ölmesin...

Gözlerimi açtığımda burnuma ilişen kokudan hastanede olduğumu anladım. Başımı sağ tarafıma çevirdim, annem elimi tutmuş gözleri dolu dolu bana bakıyordu. Serum takılı kolumu yatağa bastırıp oturur vaziyete geçmeye çalıştım.

Annem kollarımdan tutup, "Şşş," dedi. "Kalkma kızım."

"Anne Talha?"

Alnımı öpüp, "Uyu kızım," dedi. Uyuyamazdım, benden uyumamı beklemesinler. "Anne Talha'ya kötü bir şey mi oldu? Ne olursun susma konuş. Annem konuş iyi de." Devime bir şey olmasın. Allah'ım alma benden devimi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Korku bedenimi ilmik ilmik sarıyordu. Herkes bana bakıyordu. Hiç kimsenin ağzından tek bir kelime çıkmıyordu. Çıldıracaktım, biri konuşsun yeterdi. Uzun uzun konuşmalarına da gerek yoktu. Sadece iyi desinler, bana yeterdi. Odaya giren babam, ablam, annem beş dakikadır sakin ol demekten başka bir şey yapmıyorlardı. Sakin olamıyorum ben. Talha iyi mi bilmek istiyorum. Onu yeni bulmuşken kaybetmek istemiyordum. Sonsuza kadar benimle kalsın devim.

Yaşlı gözlerimle aileme bakıp, "Lütfen biriniz bir şey söylesin," dedim. "Babacım ne olursun iyi de."

"Kızım, inan ben de senin gibi bir şey bilmiyorum. Ömer Bey'i aradım buraya geliyorlar. Korkma, kötü bir haber olsa bize söylerlerdi."

Başımı yastığa koyup sessizce gözyaşlarımı akıttım. Ben burada acı çekerken sen şu an ne hâldesin Talha'm? Şu kapıdan girip, iyi misin küçüğüm demeni o kadar çok isterdim ki. Hâlim yok sana gelmeye. Bacaklarım tutmuyordu, adım atamıyordum. Lütfen gel seni görmek istiyorum, sana sarılmak istiyorum. Ne olursun gel, yine çatık kaşlarınla bak bana, hafif tebessüm eden gülümsemenle içimi ısıt. Ya da boş ver bunları sen yeter ki gel. Gülme bana, bakma yüzüme ama yeter ki gel.

Odanın kapısı açılınca başımı yastıktan kaldırdım. Demet anne, Ömer baba ve Güneş telaşla içeri girdiler. Hepsinin yüzünün rengi atmıştı.

"Ne oldu kızıma?"

Demet anne yanıma gelip ıslak yanaklarımı öptü.

"Talha iyi mi anne?"

"İyi kuzum. Kötü bir şey yok."

"Ama şehit var dedi spiker. Bir haftadır haberde yok on-

dan, hem babam gizli görevde olabilir dedi. Ya kötü bir şey olduysa?"

Ömer baba, Demet annenin yanından üzerime eğilip gözyaşlarımı sildi. "Kızım benim, kötü bir haber olsa televizyona çıkmadan bize ulaşırdı. Aklına, kalbine kötü düşünceler getirme. Bugün ya da yarın elbet bize ulaşacaktır."

Başımı salladım. İçim yine rahat değildi. Gülümseyip geri çekildi. "Güzel kızım, hastanede olduğunu duyunca korktuk."

"Ateşi kırk dereceydi, evde bayılınca hemen hastaneye getirdik. Bir haftadır kırgınlık vardı üzerinde. Ben havadan sanıyorken bizimki üzüntüden bu hâle gelmiş."

Babamdan utanıp yüzümü yastığa gömdüm. Kendimi kaybetmiştim. Bedenim bu tepkiyi istemeyerek veriyordu. Korku içime işlediği an kalbim duracak gibi oluyordu. O an ona bir şey oldu düşüncesi kalbimi parçalamıştı.

"Şimdi nasılsın canım?"

Güneş'e tebessüm edip, "İyiyim," dedim aslında hiç iyi değildim. "Ali amca serumu bitince Azra bizde kalabilir mi? Biraz değişiklik olur. Tabii iyi olursa."

"Bu gece hastanede kalsın dedi doktor. İyi olduğu zaman kalır kızım."

"Peki."

Ağrıyan başımı ovalayıp bana endişeyle bakan aileme tebessüm ettim. Hepsinin yüzünde durgunluk vardı. Eminim hepsinin aklından benim Talha'ya olan sevgimin büyüklüğü geçiyordu. Demet teyze gözleri dolu dolu elimi sıkıca tutmuştu. Annem gibiydi, yabancı değil öz annem gibi. Talha'nın onu öz annesi yerine koyması şaşırtmıyordu beni. Bu kadının kalbi çok güzeldi, insanları seviyor sevgisini göstermekte çekinmiyordu. Ömer baba da Talha da çok şanslıydılar melek gibi olan kadına sahip oldukları için... Babamla Ömer baba pencerenin önünde sessizce konuşurken ablam yanıma oturup iç çekti.

"Talha'dan haber alınca Mardin'e yanına ziyarete gidelim. Hem siz birbirinizi görmüş olursunuz biz de Mardin'i gezeriz."

"Çok güzel olur. Okullar yarıyıl tatiline girince gidelim mi?"

Heyecanlı bir şekilde hem Güneş'e hem de ablama bakıyordum. Bu mümkün müydü? Gidebilir miydik?

"Mart'ın biri Talha gelecek zaten nikâh işlemleri için, ondan sonra mecbur hep birlikte gideceğiz oradaki eve eşya bakmak için. Şimdi boşuna gitmeyin."

Dudaklarımı büzüp başımı tekrar yastığa yasladım. Ben gitmek istiyordum devimin yanına.

"O zaman da gideriz anne, şimdi gitsek en fazla bir hafta kalırız sonra geri döneriz." Annem babama bakıp, "izin verir mi bilmiyorum," dedi.

"Şimdi bunları konuşmayın canım. Önemli olan gelinlik, Azra kendini toparlasın beraber gidelim bakmaya. Zaman hızlı bir şekilde geçiyor acele etmek lazım."

Hızlı mı geçiyor? Zaman benim için olduğu yerde sayıyor. Odanın kapısı açılınca başımı kapıya çevirdim. Halamla eniştem içeri girdi ve kuzenim İsmail.

"Kuzen, ne oldu sana?"

Kuzenimi görünce moralim biraz daha yerine gelmişti. Yatakta doğrulup ona sarıldım. Saçlarımı öpüp yanıma oturdu.

"Hasta mı oldu benim fıstığım?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Kıyamam ben ona. Evde durmaktan kafayı yedi bence, neyse ben geldim bundan sonra beraber gezeriz."

"Senin okul ne olacak?"

"Kafadan kendime bir ay izin verdim. Boş ver benim okulu sen."

Gözlerini etrafta gezdirip başıyla selam verdi Ömer baba

ve Demet anneye. Güneş'i kısa bir süre süzüp bana döndü.

"Misafirlerimiz kim?"

"Dünürlerimiz. İsmail öpsene büyüklerin ellerini..."

İsmail babamın sesiyle ayağa kalkıp deri ceketinin yakalarını düzeltti. Demet annenin elini öpüp göz kırptı, "Merhaba hanımefendi ben gelininiz Azra'nın kuzeni İsmail oluyorum. Kusura bakmayın okul yüzünden şehir dışında olduğum için isteme, söz ve nişanda ve bulunamadım. Hoş hepsi bir arada olduğu için birini söylesem siz anlardınız, değil mi?"

Şapşaldı resmen. Demet anne kahkaha atıp İsmail'in yanaklarına hafif vurdu. "Memnun oldum çocuğum ben de Talha'nın annesiyim."

"Talha damadımız sanırım?"

"Evet."

"Yakın bir zamanda onunla da tanışırız."

Demet annenin yanından ayrılıp pencerenin önünde duran Ömer babanın elini öptü. "Tanıştığımıza memnun oldum," deyip Güneş'in elini sıktı.

"Siz kimsiniz?"

"Ben Talha'nın kardeşiyim."

"Bizimkinin görümcesi yani?"

Ablam gözlerini devirip İsmail'in ceketini tutup yanına çekti. "Sus benim sorunlu kuzenim."

"Aa, sen de mi buradasın Avukat Hanım?"

"Yok evdeyim, ruhumu gönderdim buraya."

"Iyy, sen ve iğrenç esprilerin. Seninle aram hiç iyi değil biliyorsun değil mi? Azra'mla daha iyi."

Ablam İsmail'in koluna vurup, "Sana çok meraklıyım," diye sitem etti. Çocukluktan beri sürekli kavga eden bir ikiliydi onlar. Aralarında bir yaş olmasına rağmen sürekli kavga ediyorlardı. Benden dört yaş büyük olmasına rağmen benimle daha iyi anlaşıyordu. Ona abi dememden de rahatsızdı. İki samimi arkadaş gibi anlaşıyorduk. Yanıma oturup saçlarımı okşamaya başladı. "İyisin değil mi?"

"İyi olacağım."

Sevdiğimden haber alayım o zaman tam anlamıyla iyi olacaktım. Ömer babalar iki saat durduktan sonra hastaneden gittiler. Annemle babam hastanede kalmakta ısrar etseler de ablam hepsini eve göndermişti. Bu gece yanımda o kalmıştı sadece. Telefonum yanımda olmadığı için aklım sürekli evdeydi, acaba Talha aradı mı diye. Eğer aramışsa bana ulaşamadığı için çıldırmıştır kesin. Benim gibi kafayı yerdi eminim ki. İyi düşünmek istiyordum, kötü düşünüp negatif enerjileri üzerime çekip kendimi daha fazla hasta etmek istemiyordum. Talha hasta olduğumu duysa kim bilir neler hissederdi.

Sabah olduğunda doktor kontrolünden sonra İsmail bizi hastaneden almış eve getirmişti. Annem güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Ama benim hiç iştahım yoktu. Lokmalar boğazımdan zor geçiyordu. Haber alamadığım her dakika hayattan bir adım daha uzaklaşıyordum. Yemek yemek, su içmek, uyumak, hiçbir şey yapmak istemiyordum. O açken benim tok olmam haksızlık olurdu. Kursağından sıcak çorba geçtiğini bilsem ateş gibi yanan yüreğim biraz olsun sönerdi.

Dış kapının sesi gelince İsmail masadan kalkıp kapıya doğru gitti. İki dakika sonra, "Azra," diye seslendi. Bardağı masanın üzerine bırakıp ayağa kalktım. Ağır adımlarla hole çıktım. Kapının önünde kucağında güllerle tanımadığım bir adam vardı. Kapıya yaklaştım.

"Sana gelmiş güller."

"Bana mı? Kim göndermiş ki?"

"Bilmem, al bakalım kim göndermiş."

Dev gibi olan adamın kucağından gülleri alıp teşekkür ettim. Başını eğip hızla merdivenlerden indi.

"Oha lan, bu nasıl çiçekçi? Sanki koruma gibi."

İsmail'in söylediklerine kulak ardı edip güllerle birlikte odama geçtim. Bir tane zarf vardı. Kırmızı zarfı hızlı bir şe-

kilde açtım.

-Sesini duymayı, güzel yüzünü görmeyi özledim. Sana sen gibi kokan gülleri gönderiyorum. Yakında kavuşacağız meleğim.

Küçük kâğıda damlayan gözyaşlarımı koluma silip derin nefes aldım. Nefes alıyorsun ey sevdiğim, gönlüm rahat bundan sonra. Bekliyorum büyüleyici sesini duymayı, bekliyorum yaralı gözlerini görmeyi, bekliyorum bana küçüğüm demeni. Sen iyi ol ben hep bekleyeceğim seni sevdiğim. Kucağıma sığmayan güllerin kokusunu içime çekip ayağa kalktım. Sanki o an tüm yüküm gitmişti. Hissettiğim acı, hastalık, üzüntü o an eteklerimden aşağı yere dökülmüştü. Gülleri yatağın üzerine bırakıp yüzümdeki kocaman gülümsemeyle salona geçtim.

"Güllerin sahibi belli oldu. Çiçekler açmış yüzünde."

İsmail'e susması için parmağımı uzatıp çekingen bir şekilde babamın yanına oturdum.

"Nasıl iyi miymiş enişte?"

Yumurtayı zor yutup İsmail'in bacağına tekme attım.

"Küpelerin güzelmiş İsmail, hayırlı olsun."

İsmail yüzünü ciddi yapıp elini kulağına bastırdı. Oh olsun sana.

"Bizim kızların küpeleri de yakışır sana, al tak oğlum."

Yutkunup kambur oturuşunu dikleştirdi sandalyede. "Kızların küpelerini sevmiyorum dayı."

"Tüh yazık oldu. Oysaki ne yakışırdı kulağına sallanan küpeler."

Ablamla kahkaha atıp İsmail'in moraran yüzüne baktık.

"Hayatım, çocukla uğraşma lütfen seviyor ve takıyor kimse onun hayatına karışamaz."

"Takılıyorum yeğenime. Alındın mı oğlum?"

"Yok dayı, neden alınayım. Sen biraz şey edince ben de şey oldum."

"Sen o şeyi olmaya devam et ben dükkâna gidiyorum."

Kahkaha atıp İsmail'e dil çıkardım. Babamdan çekindiği kadar kendi babasından çekinmezdi. Hayatı deli dolu yaşayan biriydi. Bir tek motor tutkusu canımızı sıkıyordu. Sürekli yarışlara katılır kendini sakatlardı. Halam, onun için endişelenmekten yaşlandım, deyip dururdu.

Babam gidince İsmail'le beraber anneme masayı toplamada yardım ettik. Eskiden olduğu gibi bu gece bizde kalacaktı. Onunla sabahlara kadar sohbet etmeyi özlemişim. Akşama abur cubur almak için markete gitti. Ben de Yaramaz'ı kucağıma alıp Talha'nın gönderdiği gülleri kokladım. Benden nasıl haber almıştı acaba? Telefon yoktu, kim haber verdi deli gibi merak ediyordum.

Yaramaz her zamanki gibi sağa sola koşarken gülümseyerek onu izledim. Üzerimde hâlâ kırgınlık vardı. Komodinin üzerinde duran telefonum çalmaya başlayınca yerde emekleyerek komodinin yanına gittim. Telefonu elime alıp ekrana baktığımda kalbimin atışları deli gibi hızlanmaya başladı.

Devim arıyordu!

Allah'ım günler sonra devim arıyordu. Ellerim titreyerek cevapladım.

"Azra?"

Gözlerimi kapatıp alnımı yatağa dayadım. Şükürler olsun ki yaşıyor, şükürler olsun ki bu sesi duydum.

"Güzelim orada mısın?"

"Buradayım, şok geçiyorum şu an, günler sonra sesini duymak tarifsiz mutluluk yaşattı bana."

Nefesini sesli bir şekilde dışarı bıraktı. "Aniden göreve gitmem gerekiyordu sana haber veremedim. Bazı durumlardan ailelerimize bahsedemiyoruz, seni endişelendirdiğim için kusuruma bakma."

"Önemli değil. Bayıldığımı nasıl öğrendin?"

"Ne? S- sen bayıldın mı?"

Nasıl yani, bilmiyor muydu?

"Sakin ol Talha, iyiyim ben. Gülleri gönderince haberin var sanıyordum."

"Yoktu! Lanet olsun onlara her şeyi haber verin demiş-tim."

Kimden bahsediyordu? Kaşlarımı çatıp, "Kim sana haber veriyor?" dedim. Sesim istemeden sert çıkmıştı. Sessizlik oluştu, sonra nefesini telefona üfledi. Göremesem de gergin olduğunu anlıyordum.

"Boş ver bunları, söyle bakayım nasılsın? Neden bayıldın?"

Sesi hâlâ endişeli geliyordu.

"İyiyim Talha sakin ol lütfen. Günlerdir senden haber alamadım ne hâlde olduğunu bilmediğin için ne yemek yedim ne de su içtim. Bu yüzden hasta oldum."

"Aferin Azra, aferin sana. Neden dikkat etmiyorsun? Ölsem haberim gelir zaten, sana dedim, her göreve gittiğimde kendini eve kapama dedim."

"Bana bağırma!"

Sinirle ayağa kalktım. Biz adamı merak edelim o bağırsın.

"Ya sen hastaydın hiçbir şey demeden kayboldun ortadan. Merak etmem normal değil mi? Bir de bana bağırıyorsun."

"Ne boktan bir durum. Hasta olsan yanına gelemiyorum, başına bir şey gelse müdahale edemeyeceğim."

"Gel o zaman."

"Geleceğim, martın ilk haftası izin aldım nikâh işlemleri için. Hazırlıklı ol."

"Tamam."

Odanın kapısı bir anda açılınca irkildim.

"Bebeğim, hadi gel."

"Sessiz ol, telefonla konuşuyorum."

"Çabuk ol."

İsmail'i odaya itip kapıyı yüzüne kapadım.

"Neredesin sen? Yanındaki kim?"

Bir an Talha aklımdan çıkmıştı. Yerimde sıçrayıp, "Kuzenim," dedim. "Nasıl kuzen o? Bebeğimmiş, bebeğim diyen ağzını kırarım onun."

Gözlerimi kocaman açıp olduğum yerde kalakaldım. "Neler diyorsun sen? Kuzenim diyorum kardeşim gibi."

"Beni bağlamaz Azra, seninle düzgün konuşacak. Gevşek gevşek konuşursa o ağzı bir daha yerinde olmaz."

Sinir olmuştum. Yatağın üzerinde duran yastığı hırsla alıp karşımda o varmış gibi yere fırlattım. Kuzenimdi o benim halamın oğlu, nasıl böyle konuşur.

"Konuşsana!"

"Ne konuşacağım seninle! Kafayı yemişsin, kuzenim diyorum neler diyorsun, senin kuzenlerin yok mu?"

"Hepsiyle olması gerektiği kadar yakın oluyorum."

"Bu beni bağlamaz. Kapatıyorum ben film izleyeceğim İsmail'le."

"İsmail'i s...."

"Eee?"

"Selamımı söyle adam olsun sana da yaklaşmasın."

O an telefonu suratına kapattım. Ben günlerce adamdan haber alamayıp hastalanayım o kuzenimi kıskanıp saçma sapan konuşsun.

Bir mesaj gelince hemen açtım.

-Bu iki oldu! Üçüncüde o telefonu duvarda parçalarım suratına kapatırsan.

Bir halt yiyemezsin. Ne olmuştu bu adama iki dakikada? Sinir ediyordu bu hâlleri beni. Hole çıkıp portmantonun aynasında saçlarını düzelten kuzenime yaklaştım.

"Fotoğraf çekinelim mi?"

"Tabii ki."

Telefonu elimden alıp beni kolunun altına çekti. Telefonun kamerasını ekrana tutup fotoğrafımızı çekti. "Oldu işte."

"Teşekkürler kuzen."

"Ne zaman istersen gelebilirsin bebeğim."

İsmail'e cevap vermeden odaya koştum. Çekildiğimiz fotoğrafı sosyal medyaya yükledim. Talha biraz daha kudursun. Ben onu özleyim, beyefendi bağırıp çağırsın.

Telefonum ekranını sürekli yenilemekten gözlerim şaşı oldu neredeyse. Paylaştığım fotoğrafa beğeniler yorumlar gelirken ekranda gördüğüm fotoğraf gözlerimin yuvalarından çıkacak kadar büyümesini sağlamıştı. Adam üstü çıplak fotoğrafını paylaşmıştı. İnanamıyorum ya bu kadarı da olmaz! Doğru düzgün fotoğraf paylaşmayan adam gülerken ve üstü çıplak fotoğrafını paylaşmıştı. O hırsla aradım. Çaldı, çaldı açan olmadı. Tekrar aradıysam da açmadı. Çocuk gibisin Talha... Fotoğrafın altına kaldır şu fotoğrafı, yazdım. Bana inat yapıyordu biliyorum. Koskoca bordo bereli asker kıskançlık yüzünden bana inat yapıyordu.

İsmail'le eskiden çekildiğimiz fotoğrafı paylaşıp altına, kuzen candır, yazdım. İki dakika geçmeden ondan yeni fotoğraf geldi. Dil susar ama gözler konuşur, yorumuyla fotoğrafını paylaşmıştı. Gözleriyle karşısındaki kişiyi öldürüyordu sanki. Yastığı kucağıma çekip kahkaha atmaya başladım. Resmen kudurtmuştum onu. Eminim şu an içi içini yiyordur. Kendimi ön kamerayla çekip, şu an çok eğleniyorum, yorumuyla fotoğrafı paylaştım. Günler sonra gerçekten çok eğleniyordum. Onu bu hâle getirdiğim için üzülmüyor, aksine mutlu oluyordum.

Kendi fotoğrafını paylaşır diye beklerken uçak bileti fotoğrafını paylaşmıştı. Şok oldum. Şu an böyleyim, yarın sabah kapının önüne çık Azra Yılmaz yanındayım, yazıyordu. Şaka! Bu şakaydı. Hemen numarası arayıp yataktan kalktım. Elimi belime koyarak odanın içinde tur atmaya başladım. Açsana şu telefonu! Of Talha of! Telefonu kapatıp fotoğrafın altına yorum yaptım. Şaşkınlıktan, oha, yazmıştım. Verdiği cevap ise, kuzenin terbiyeni bozmuş senindi. Adam takmış İsmail'e.

-Yarın gelecek misin gerçekten? Yazıp gönderdim.

-Yarın gelince konuşuruz.

Acaba gerçekten ciddi miydi? Adam kıskançlık yüzünden bilet almış geliyordu. Ben bu gece nasıl uyuyacaktım? Sabaha kadar gözüme bir gram uyku girmezdi. Bir de gelmezse onunla konuşmazdım. Odadan çıkıp salona geçtim. İsmail koltuğa uzanmış telefonda takılıyordu.

"Senin bu nişanlın fazlasıyla kıskanç."

"Nereden biliyorsun?"

"Yorumları ve paylaştığı fotoğrafı gördüm. Gelsin bakalım Enişte Bey, geleceği varsa göreceği de var."

Koltuğa oturdum. Bir sıkımlık canı olan kuzenim neyine güveniyordu acaba? "Pardon İsmail ama bir yumruğuyla komalık olursun."

"Görürsün bak yarın kim komalık oluyor."

Alla Allah adam neyine güveniyor anlamış değilim. Telefonum titremeye başlayınca tebessüm edip ekranda yazan mesajı açtım.

-Acil göreve gitmem gerekiyor, yarın gelemeyeceğim, yazmıştı. Tüm sevincim sönmüştü. Biliyordum böyle olacağını. Zaten neye heveslendiysem hep kursağımda kalıyordu. Oflayıp koltuktan kalktım.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey, uyuyacağım ben rahatsız etmeyin."

"İyi tamam."

Odama girip yatağa oturdum. Alacağın olsun Talha, sanki koskoca askeriyede bir tek sen askersin, neden hep sen gidiyorsan... Akşama kadar üzgün hâlde Yaramaz'la oynadım. Talha iki üç kez mesaj atsa da cevap vermedim. Hayallerimle oynamıştı. Akşam yemeğini yiyince odama geçtim. Dayanamayıp, -Ne yapıyorsun? Yazdım.

Ne kadar kalbimi kırsa da aklım onda kalıyordu.

-Sonunda cevap verdin. Yemek hazırlıyorum.

-Küsüm sana ben, hayallerimle oynadın.

-Küsme bana sen. Pencereye çıksana.

Pencereye mi? Yataktan kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Telefonum çalmaya başladı. Cevaplayıp, "Efendim?" dedim. O an odanın kapısı açıldı.

"Ben geldim!"

Cama yansıyan görüntüsüne şok olmuş hâlde bakakaldım. Sol elimi ağır bir şekilde kaldırıp cama yansıyan görüntüsünün üzerine koydum. Beynimin ve kalbimin bana oynadığı bir oyun mu bu? Arkamı dönsem sahiden orada mıydı? Nefes bile alamıyordum görüntüsü gözümün önünden kaybolacak diye.

"Hayal misin sen?"

"Dön arkanı meleğim."

Ağır bir şekilde arkama döndüm. Kulağıma bastırdığım telefon yere düştü. Buradaydı karşımda. Upuzun boyuyla karşımda duruyordu. Telefonu yatağın üzerine atıp kollarını iki yana açtı.

O andan sonra hiçbir şey düşünmedim. Ona doğru koşup boynuna sarıldım. Belimden tutup ayaklarımı yerden kesti. Bacaklarımı beline dolayıp sımsıkı sarıldım.

"Buradasın?"

"Buradayım."

"Geldin?"

"Geldim."

Saçlarını öptüm.

"Kollarımın arasına sımsıkı bastırmak istiyorum seni. İncecik kemiklerini kırarım diye saramıyorum. Bir kerecik izin verir misin seni kollarımın arasına hapsedeyim."

"Et, sarıl."

Kalın kollarını belime dolayıp yüzünü boynuma yasladı.

"Çok özledim."

Duygusal bir an yaşıyordum. Kokusunu duyumsayınca aslında özlemimin hissettiğimden daha fazla olduğunu anladım. Beni kucağından indirmeden yatağın üzerine oturdu. Başını geri çekip gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Çok şaşkınım, hani göreve gidecektin?"

"Sana sürpriz yapmak için öyle söyledim."

"Sırf İsmail'i kıskandığın için geldin."

"Ne kıskanacağım senin cins kuzenini. Seni özledim geldim. Bu gece burada kalacağım, yarın akşam da Mardin'e döneceğim."

Her an odaya biri gelir diye kucağından kalkıp yatağa oturdum.

"Burada kalmak da nereden çıktı?"

Montunun fermuarını açıp üzerinden çıkardı. "Babama sordum kal dedi. Cins kuzenin kalıyorsa ben her türlü kalırım. Şu yapacağınız kuzen gecenize ben de katılmış olurum."

Sanırım bu gece hayatımın en zor gecesi olacaktı. Aşırı derecede kıskanç bir nişanlı, çok rahat davranan bir kuzen vardı. Umarım olan yine bana olmazdı. Kimseye bir şey olmadan sabaha çıkarız inşallah.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Yaramaz, Talha'nın kucağında oynarken, içimdeki çocuksu tebessümle onların hâlini izliyordum. Talha'ya alışık bir köpekti, kucağından inmek bilmiyordu. Kendi kucağıma çağırsam da gelmiyordu. Bu durumu kıskanıp yüzümü asıyordum.

Talha benim bu hâllerime inat Yaramaz'ı bağrına daha çok bastırıyordu. Başına kondurduğu her öpücükte alttan alttan bana bakıyordu. Hoşuna gidiyordu verdiğim tepkiler.

"İçeri gidelim mi oğlum? Anne ikimizi de dövecek yoksa."

Hırsla Yaramaz'ı kucağıma alıp göğsüme bastırdım. "O benim!"

"Olabilir, sen de benimsin, ben hiç seni kucağıma çekiyor muyum?"

Allah'tan çekmiyor çekse kim bilir ne olur? "Her fırsatta sarılıyorsun, sanki uzak duruyorsun."

"İnan bu sana yakın olmayışım. Bana karşı güvenin olsa seninle yapmak istediğim çok şey var."

Kucağımda durmayan Yaramaz'ı yere bırakıp Talha'ya döndüm. "Ben sana güveniyorum. Nereden çıkardın güvenmediğimi?" Bana doğru yaklaşıp elini yanağıma koydu. Gözleri dudaklarıma kayınca başımı yere eğdim. Güldü. Sanırım bu güvenden bahsediyordu. Gözlerimi tekrar gözlerine çıkarıp derin nefes aldım.

"Sana güveniyorum, sadece babamlar içerideyken geriliyorum."

"Haklısın, hadi içeri geçelim ayıp olmasın. Ama bir dakika..."

Yüzüme yaklaşıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Şu yüre-

ğimdekini görsen sana zarar vermeyeceğimi anlarsın."

Geri çekilip ayağa kalktı. Her şeyi içinde yaşayan bir çiftik biz. Onu çok sevdiğimi ya da güvendiğimi yansıtamıyordum. Bu durum onu üzdüğü kadar beni de üzüyordu. Hayatım boyunca ilk kez bir erkeği sevmiş, ilk kez böylesine tutkuhissetmiştim. Her şeyin ilkini yaşıyorken ona nasıl yaklaşacağımı tam olarak bilmiyordum. Odanın kapısını açıp dışarı çıktı. Ben de peşinden çıktım. Bizimkiler salonda oturmuş gülüşerek sohbet ediyorlardı. Talha babama başıyla selam verip içeri adım attı.

"Gel oğlum otur."

Tebessüm edip babama doğru yürüdü. Gözleri tekli koltukta oturan kuzenim İsmail'in üzerinde kısa bir süre gezdi. Bu gece sakin geçsin başka hiçbir şey istemiyorum. Babamın yanına oturduğunda derin nefes alıp anneme döndü.

"Nasılsın anne?"

"İyiyim oğlum, sen nasılsın?"

"Çok şükür iyiyim."

"Yoldan geldin açsındır, Azra yemek hazırlasın sana."

Gülümseyip, "Zahmet olmasın," dedi onu inceleyen İsmail'e bakarak.

"Yok canım ne zahmeti, Azra hazırlar şimdi ben de çok acıktım. "

Bir saat önce yemek yiyen İsmail'e gözlerimi devirdim. Sırf Talha'ya inat yapıyordu adım kadar eminim.

Gergin ortam yumuşasın diye, "İsmail, halamın oğlu," dedim.

"Biz tanıştık bebeğim, sen odadayken kapıda ayaküstü görüştük Enişte Bey ile."

Talha bacağının üzerinde bulunan elini yumruk yapıp bacağının yanına indirdi. Daha en baştan birbirlerine neden düşmanca bakıyorlar anlamıyorum. Hayır, bir kere bile yan yana gelmeyen insanlar, ilk günden neyi paylaşamıyorlar anlamış değildim. Onları salonda bırakıp mutfağa geçtim. Do-

laptan pilav tenceresiyle et soteyi çıkardım. Yemekler ısınsın diye ocağın üzerine bıraktım. Ardından dolaptan salata malzemeleri çıkarıp doğramaya başladım.

"Kolay gelsin bebeğim."

Hızla arkamı dönüp, kapının eşiğinde benimle dalga geçen kuzenime kaşlarım çatılı baktım. "Derdin ne İsmail? Neden sürekli bebeğim diyorsun bana?"

Mutfağın kapısını kapatıp yanıma geldi. "Nişanlın asker kerden çok mafyaya benziyor. Gördün değil mi bana olan bakışlarını? Kızım ben senin kuzeninim adam bana azılı bir katilmişim gibi bakıyor, düşünsene yabancı bir adam sana yanaşsa vay onun hâline. Herifin bütün kemiklerini kırar bu."

Dibime giren İsmail'i itip, "Saçmalama," dedim. Yapmaz o öyle bir şey. Sadece güven problemi olduğu için biraz fazla kıskançtı ama kimseye zararı dokunmazdı. Umarım dokunmazdı.

İsmail pencereyi açıp sigara içmeye başlayınca salatayı yapmaya devam ettim. Talha'yı ileri derecede paranoyak biri olarak düşünmek istemiyordum. Her çift sevdiğini kıskanırdı erkek ya da kadın fark etmez. Dozunda olduğu sürece ilişkiye tatlılık bile katar. Ama ileri derecede hem kendine hem de çevresine zarar verecek boyutta olan kıskançlığı düşünmek bile istemiyorum. Bu sevmek olmaz hastalık belirtisi olur. Ne kendim o boyutta olurum ne de Talha'nın olmasını isterim. Beni eve kapatıp kimselerle görüştürmezse çıldırırım.

Mutfağın kapısı açılınca düşüncelerimden arınıp başımı kapıya çevirdim. Uzun boyuyla içeri adım atıp mutfağın kapısını kapadı. Yutkundum. Parmağımı kaşlarının ortasına bastırıp çukuru düzeltmek istiyordum. Tekken uysal gibi görünen yüzü, başkalarının yanında koruma kalkanı gibi çatılıyordu. Başımı iki yana sallayıp gülümsedim.

"Yardıma mı geldin?"

Yanıma yaklaşıp elimden bıçağı aldı. "Sen yemeklere bak ben hallederim."

Kim ne derse desin, benim sevdiğim, güvendiğim bu adam iyi biriydi. İsmail'in dediği gibi kimseye zarar vermezdi.

"Şaşırtıcı doğrusu, senin gibi bir adamın salata yapması tuhaf."

Bir sussan çok güzel olacak İsmail. Isınan yemekleri tabaklara doldururken çaktırmadan Talha'nın yandan görüntüsüne bakıyordum. İsmail'e cevap vermeden sakin bir şekilde domatesleri kesiyordu. Tabakları masanın üzerine bırakıp yanına yaklaştım.

"Sen başla ben salatanın sosunu hazırlayım."

"Ben hallederim, her işi sen yapacaksın diye bir kural yok. Elim kolum var sonuçta."

Lafı yerine sokup göz kırptı bana. İsmail koca taş kafasına gelmemiş gibi camı kapatıp masaya geçti.

"Et sote de çok güzel gözüküyor, mis mis."

Zıkkım olsun İsmail dememek için kendimi zor tutuyordum. Adam iki dakikada bambaşka biri olmuştu. Hayatta bize yardım etmeden sofraya oturmayan adam şimdi erkek adam yemek hazırlar mı modundaydı. Makarna çeşitlerini en güzel o yapmasa tamam diyeceğim. Mutfakla arası çok iyiydi. Talha'yı sinir etmek için cins davranıyordu ama Talha sakin bir şekilde onu görmezden geliyordu. Salata hazır olunca Talha'yla yan yana oturdum. Sessiz bir şekilde yemeklerini yerken gözlerim ikisi üzerinde gidip geliyordu. İsmail cam bardaktaki suyu bir dikişte kafasına dikip sırtını sandalyeye yasladı.

"Sen şimdi tam olarak ne yapıyorsun Mardin'de?"

Talha kaşığını tabağının kenarına bırakıp, karşısında oturan İsmail'e düz bir şekilde baktı.

"Görevim hakkında bilgi vermeyi sevmiyorum."

"Demek öyle. Zordur Doğu'da görev yapmak öyle derler, doğru mu?"

"Bana göre zor diye bir şey yok. Ama sen gelsen sanırım iki günde ağlar geri dönersin."

Tartışma çıkacaktı hissediyorum. Talha'nın suyundan içip derin nefes aldım. İçeride annem, babam var bunlar her an birbirine saldıracak iki boğa gibiydiler. Sanki biri ilk sen atak yap der gibi bekliyordu.

"Ben öyle kolay kolay ağlamam merak etme sen. Yalnız Azra ağlar, çok merak ediyorum hassas olan meleğim Mardin'de nasıl kalacak? Belki Mardin bile değil Diyarbakır, Ağrı, Şanlıurfa gibi yerlerde yaşaması bana imkânsız geliyor."

"Neden imkânsız geliyor? Azra güçlü bir kız eminim her gittiği yere ayak uydurabilir."

"Bir ay bilemedin iki ay zor dayanır ben sana söyleyeyim. Evliliğinizin ikinci ayı ailemin yanına gidebilir miyim Talha, burada çok sıkıldım, sen sürekli görevdesin ailemin yanına gitmek istiyorum diyecek, ha buraya yazıyorum."

Kaşlarım çatılı İsmail'e bakıyordum. Bu kadarı fazlaydı. Tam cevap vereceğim zaman Talha benden önce davrandı.

"Azra gelmek istediğinde getiririm. Onu ailesinden koparmıyorum. Kışın okuluna gideceği için çok fazla gelme imkânınız olmaz ama yazın dilediği kadar buraya gelebilir."

İsmail başını iki yana sallayıp gözlerini mutfağın içinde gezdirdi. Hayatım boyunca ilk defa ona kızıyordum. Talha'ya olan saygısızlığı bana yapılmış olarak görüyordum. O da ailem gibi ön yargılı yaklaşıyordu Talha'ya, ailem tanıyınca sevmişti onu. İsmail böyle davranarak en başında aşılmaz duvarlar örüyordu Talha'yla arasında. İkisini de çok sevdiğim için gözlerimi Talha'nın tabağına çevirdim. Yemeği hâlâ duruyordu. Koluna dokunup, "Yesene..." dedim kısık sesle. Şu an mahcup hissediyordum, sırf bir gün bile beni görmek için gelen adam kuzenim tarafından kırıcı laflar işitiyordu.

"Bir de sizin aranızda yaş farkı var. Bu senin için sorun olmasın?"

Bir sus İsmail ya bir sus lütfen. Bacağına tekme atıp gözlerimi açtım. Bakışlarını bana çevirmeden Talha'nın gergin görüntüsüne bakmaya devam ediyordu. Sinirlerim bozuldu

akşam akşam.

"Neden problem edeyim?"

İsmail masaya doğru eğilip gülümsedi. "Sen akıllı adamsın ne demek istediğimi çok iyi anladın."

"Bence artık susun."

"Sen açık açık konuşsana, sözde çaktırmadan laf sokmaya çalışıyorsun ama beceremiyorsun."

Elimi Talha'nın elinin üzerine koyup, "Sakin ol," dedim. Aynı zamanda İsmail'e dönüp, "Sen de" dedim.

"Açık konuşayım. Seni fazla tanımıyorum ama bana hiç güven vermiyorsun. Bu kız seninle evlenmeyi nasıl kabul etti aklım almıyor, hadi bu etti ailem nasıl izin verdi anlamış değilim."

İsmail sesini yükseltip konuşmaya başlayınca, bakışlarımı mutfağın kapısına çevirdim. Umarım kimse onları duymaz.

"Evlendikten sonra bu kızı dışarı çıkarmayacaksın. Okul arkadaşlarıyla bir yerlere gitmek istediğinde izin vermeyeceksin. Giydiği kıyafetlere karışacak, en önemlisi ona güvenmeyeceksin. Neden böyle düşünüyorum biliyor musun? Kuzenim benimle olan fotoğrafını paylaştı diye hemen buraya geldin. O, onu özlediğini düşünüp geldiğine inanıyor. Ama ben gerçekleri görebiliyorum Talha Aslan. Sen takıntılı, mazoşist bir adamsın."

Şok olmuş hâlde İsmail'i dinliyordum. Nutkum tutulmuştu. Her bir kelimesi iğne misali Talha'dan önce benim canıma battı. Söylediklerinin gerçek olması kalbimi sıkıştırsa da Talha'nın böyle bir şey yapmayacağına inanmak istiyordum. Talha sakinliğini bozmadan oturuyor sadece İsmail'i dinliyordu. Bir kelime söyle hadi lütfen bir kelime... Umursamıyormuş gibiydi. O böyle sustukça içimi büyük bir sıkıntı kaplıyor, ağlamamak için direniyordum. Konuşsana Talha, cevap ver lütfen!

"Azra'ya değer veriyorum. Buraya neden geldiğim seni ilgilendirmez. Madem sen bana açık oldun ben de sana açık

olayım. Bana ait olanları kimseyle paylaşmayı sevmem. Benim kadınıma kuzeni de olsa laubali hareketlerde bulunsun istemem. Sevmiyorum sevmem de! Herkes sınırını bilecek. Acı çekmeyi de çektirmeyi de sevmem. Özellikle ailemin canını asla yakmam!"

İsmail parmaklarını masaya sert bir şekilde vurdu.

"Bu da senin ne kadar takıntılı bir manyak olduğunu gösteriyor. Bu kız kölen değil, malın değil. Benim kadınım, bana ait olan laflar çirkin, kadını ezen laflar. Ve Talha Aslan canımdan çok sevdiğim kuzenimin bir kutuya hapsolmasını istemem, izin de vermem."

Artık dayanamıyordum. Yerimden kalkıp İsmail'in kolunu tuttum. "Lütfen sus."

Gözlerini Talha'nın üzerinden çekmeden ayağa kalktı.

"Bu kızı köle gibi görme. Onun bir hayatı var, onun bir geleceği var. "Evlendiğinizde onun canını yakarsan ben de senin canını yakarım. Bedeninin iriliğine sakın güvenme, bir abi kardeşinin canı yandığında kendi canını hiçe sayıp ateşin önüne atlar."

Talha sandalyeyi geri itip ayağa kalktı. Başını sallayıp elini İsmail'e uzattı.

"Döktün mü içindekileri? Bitti sanırım. Pekâlâ, sen Azra'nın kuzenisin ben de eşi olacağım, onun hatırı için sürekli yan yana geleceğiz. O yüzden bu eli sıkmadan dışarı çıkarsan onun dolmuş gözlerinden yaşların akmasına neden olursun. Bu da benim hoşuma gitmez. Burada benim kadınım, benim olanın derken onu kölem olarak gördüğümden değil benimsediğimdendir. Sahiplenme duygusunu bir gün yaşarsan o zaman beni anlarsın."

Gözlerimi ovuşturup sakin olmaya çalıştım. Ben yokmuşum gibi deminden beri birbirlerine laf söylemeleri canımı çok sıkmıştı. İkisini de çok seviyordum. İsmail'e dönüp üzgün hâlde baktım. Kolumu sıvazlayıp elini Talha'nın eline uzattı.

"Azra benim için çok değerli, üzülmesin."

"Emin ol benim için de çok değerli üzmem, üzdürmem de."

Nedense ikisi de bu akşam beni çok üzdü. Birbirlerinin ellerini sıkıp bana döndüler. Soluğumu dışarı üfleyip Talha'nın ateş gibi yanan gözlerine baktım.

"İsmail benim abim. Onu ablamı sevdiğim gibi seviyorum. Kimi zaman onunla aynı yatakta bile uyudum. Senin ona karşı olan sert tutumun biraz onu farklı biri olarak gösterdi. Bu akşam aslında bambaşka biri oldu."

Başını sallayıp, "Anladım," dedi. "Kusura bakmayın sevdiklerim konusunda biraz hassasım."

"Biz de hassasız. Azra daha fazla üzülmesin diye bu konuyu kapatalım. Ben sizi içeride bekliyorum siz de gelin," deyip mutfaktan çıktı İsmail. Talha da çıkacağı zaman kolunu tuttum.

"Yemeğini yemedin."

Gözü tabağa ilişti. Canı sıkılmış hâlde, "İştahım kaçtı," dedi.

"Lütfen ye, kırılırım."

Başını sallayıp kalktığı yere oturdu. "Yemeğini ısıtayım soğumuştur."

"Gerek yok yerim böyle."

Sandalyeye oturup keyfi kaçan hâlini izledim. İsmail'in söyledikleri canını sıkmıştı. Tabağındaki yemeği hızla bitirip, "Ben eve gideyim," dedi düz sesiyle. Elini tuttum.

"Bu gece burada kalacaktın, gidersen çok üzülürüm. Lütfen gitme."

Elini yanağıma bastırıp derin nefes aldı. "Azra, seni kölem olarak görmüyorum. Ben aşağılık bir adam değilim. Seni benimsiyorum, sana değer veriyorum. Sende kendimden bir parça görüyorum. Benimsin kelimesi seni rahatsız ediyorsa bir daha söylemem."

"Bu akşam gitmeyeceksin değil mi?"

Alnını masaya dayayıp kısık sesle kahkaha attı. "Ah Azra'm ah."

"Eğer kalmazsan kırılırım sana."

Başını kaldırıp, "Kalırım," dedi. "Ben içeri geçeyim ayıp olmasın babana."

Mutlu olup, "Tamam," dedim. Saçlarımı öpüp mutfaktan çıktı. Beni de düşüncelerimle baş başa bıraktı. İsmail'in söyledikleri korkunçtu. Talha'nın onun dediklerini yapacağını düşünmek yeni yeni başlayan ilişkimizi sonunu getirirdi. Baskı altında olmak hiçbir kadının istemeyeceği bir durumdu ve ben de istemezdim. Aşkımdan ölsem de öyle bir durumda kaçardım sanırım. Bunları düşünmeyip bırakıp mutfağı toparladım.

* * *

Saatler ilerlediğinde az önceki gergin ortamın kısmen de olsa izleri silinmişti. Talha'yla İsmail konuşuyor az da olsa birbirlerine gülümsedikleri anlar oluyordu. Ablam onların arasında olanları bilmediği için sürekli konu açıyordu. İkisi de onun sorduğu sorulara cevap verirken sıkılmış gibilerdi. Çünkü ablamın sorduğu sorular onların ilgi alanına girmiyordu. Hukuk! Ne gerek vardı hukuk hakkında konuşmaya? Gözleri televizyonda, kulakları ortalarında oturan ablamdaydı. Talha ara sıra bana bakıp tebessüm ediyor olsa da İsmail her an patlayacaktı.

"Kuzen bir sus be. Bizi ne ilgilendirir boşanan insanlar. Hayır, bana ne ya bana ne karısı temizlik yapmıyor diye boşayan adamdan? Ya da kocası eve geç geliyor diye döven kadından. Bir sus."

Ablam İsmail'in koluna vurup, "Duygusuz insan seni," dedi İsmail'e sen bir geri zekâlısın bakışı atarak. Talha'ya dönünce Talha hiçbir tepki vermeden televizyona bakıyordu. Ablamla uğraşmak istemediği için en iyi taktiği uyguluyordu. Duymazlıktan gel!

Babam kolundaki saate bakıp, "Geç oldu," dedi. "Senin uçak kaçta oğlum?"

"Yarın akşam sekizde."

"Annenler biliyor mu geldiğini?"

"Henüz haber vermedim yarın sabah eve gidince öğrenecekler."

"Haber verseydin be oğlum. Annen merak ediyordu seni."

"Vay be demek ki bizim damat şimdiden kadın köylü oldu. Baksanıza annesine haber vermeden nişanlısının yanına gelmiş."

Herkes gülerken Talha İsmail'e öldürecek gibi bakıyordu. Gülümseyip içeri geçen annemin peşinden yürüdüm. Yatak odalarına girip annemin Talha için aldığı eşofman takımlarını yatağın üzerinden aldım.

"Evlenince giyer diye almıştık nasip şimdiyeymiş."

"Öyle. İsmail'in eşofmanları bizim dolapta var veririm."

"Tamam kızım."

Babam odaya girince yanağını öpüp odadan çıktım. Ablam odaya gitmiş Talha ve İsmail sessizce oturuyordu. Umarım gece uyurken birbirini boğmazlardı.

"İsmail, senin eşofmanların bizim dolapta git ablam versin sana."

Ayağa kalkıp salondan çıktı. Elimdeki eşofmanları Talha'ya uzatıp, "Sen de bunları giy," dedim. "Annem evlenince giyersin diye almıştı alışverişte nasip şimdiye giymekmiş." Elimden eşofmanları alıp gülümsedi. "Bunlar hep burada kalsın o zaman, burada kaldığım zaman giyerim."

"Tabii ki."

Kısa bir sessizlik oluştu. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken annem odaya girdi. "Ben banyoda üzerimi değiştireyim."

"Tamam."

Anneme eşofmanlar için teşekkür edip banyoya girince, ben de koltukları yatak hâline getirdim. Çarşafları koltuğun üzerine serip yastıkları koydum.

"Ben yatıyorum kızım."

"Tamam anneciğim. Her şey hazır zaten."

"İyi geceler."

"Sana da anneciğim."

Yorganları da koltuğun üzerine serdim, belimi tuttum. Dün akşam haberini alamadığım adam bu akşam bizim evde kalıyordu. Kokusu çarşaflarımıza bulaşacaktı. Acaba anneme çaktırmadan onun başını koyduğu yastığı alabilir miydim sabah?

"Deli gibi ne bakıyorsun koltuğa kız."

İrkilip kapının önüne döndüm. Talha ve İsmail yan yana bana bakıyordu. Yanaklarım kızardı, elimi sanki karnım ağrıyormuş gibi karnıma bastırdım.

"Sakın gece birbirinizi boğmayın. Düzgün bir şekilde uyuyun."

İsmail koltuğa zıplayıp iki seksen uzandı. "Kırsaydın."

"Odana git, Azra."

"Uyuz."

Odadan çıkarken Talha'nın gözlerine bakıp gülümsedim. Yanından geçerken elimi tutup başparmağını avuç içimde dolaştırdı.

"İyi uykular, küçüğüm."

"İyi uykular, devim."

Yanından hızlı bir şekilde geçip bedenimi odaya attım. Deli gibi atan kalbimin üzerine elimi bastırıp yatağa uzandım. Bizim evde kalıyordu, heyecandan sağa sola dönmeye başladım. Ablam delirdiğimi düşünüyordu eminim, başını yastıktan kaldırmış bana bakıyordu.

Utanıp arkamı ona döndüm. Yastığın yanında duran telefon dikkatimi çekti. Talha'nın telefonuydu. Kollarını açtığında yatağın üzerine fırlatmıştı. Acaba versem mi şimdi?

Normalde yapmamam gereken bir şey yapıp ekranı açtım. Bir cevapsız arama ve mesaj vardı. İçimdeki meraka yenilip

cevapsız aramanın üzerine tıkladım. Şule yazıyordu. Kimdi bu Şule? Yaptığım özel hayata müdahale olsa da mesajı açtım.

"Evine geldim yoktun. Neredesin?"

Saat dokuzda atılmış bir mesajdı. Akşamın bir saati tek yaşayan bir adamın evinde kadının ne işi vardı?

Kimdi bu Şule?

Kuşku insanın içini kavuran zehirli bir asitti. İlk beyninden başlıyor zehirlemeye sonra yavaş yavaş kalbini esir alıyordu. Güvendiğin kişiden bir an da olsa şüphe duyuyorsun kanına karışan zehir yüzünden. O an kalbinin ortasında sızı oluşuyor, güvendiğin kişi hakkında olumsuz düşünceler aklından geçtiği için. Bir an Talha'dan şüphe duydum. Zehir bedenimi tamamen esir almadan yataktan kalkıp odadan çıktım. Salonun kapısına vurdum.

"Evet?"

İsmail'in sesiyle kapıyı yavaşça açtım. İkisi de başlarını yastıktan kaldırmış bana bakıyordu. Odak noktam Talha olduğu için adımlarımı ona doğru atıp elimdeki telefonu uzattım.

"Odada kalmış."

"Dursaydı, sabah verirdin."

"Sanırım biri aramış."

"Kim?"

"İyi geceler."

Arkamı dönüp salondan çıktım. Banyoya girip yüzümü buz gibi suyla yıkadım. Tanıdıktır kesin, Talha yapmaz. Bana güvenden bahseden adam bunu ne bana ne de kendine yapardı. Yapmamalıydı. Yüreğim sıkışınca elimi göğsüme bastırıp derin nefes aldım. Gözümden bir damla yaş aktı. Yere oturup içimdeki öfkenin biraz da olsa geçmesini bekledim.

Yapmazdı benim devim, değil mi? Yapmazdı! Kimdi o kadın, ne işi vardı akşamın bir vakti evinde? Hiçbir kadınla yakın olmayı sevmeyen adam bu akşam evde olsaydı o kadın

la aynı evde olacaktı. Ben de burada onu merak edecektim. Banyonun kapısını biri vurunca hızla yerden kalkıp yüzümü yıkadım. Derin nefes alıp kapıyı açtım. Dışarı çıkmadan içeri itildim.

"Talha?"

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne yapıyorsun? Babam görürse çok kötü olur."

Parmağını dudağıma bastırdı. "Sakın aklına saçma sapan düşünceler getirme. Onunla aramda hiçbir şey yok olamaz da. Azra yüzüme bakar mısın?"

Biri gelecek korkusuyla gözüm kapıdaydı. Söylediklerini duyuyor ama anlamıyordum. Şu an benim için önemli olan burada onunla yakalanmamaktı.

"Yarın konuşalım. Lütfen!"

Başını sallayıp banyodan çıktı. Derin nefes alıp hızlı atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Beş dakika sonra banyodan çıkıp koşar adımlarla odama girdim. Komodinin üzerinde duran telefonumun ışığı yanıp sönüyordu. Beş tane mesaj vardı. Hepsi de Talha'dandı.

-Azra yanlış anladın.

-Onunla aramda hiçbir şey yok. Arkadaş bile değiliz.

-Aklından geçenleri unut, hayatta öyle bir şey yapmam.

-En çok korktuğum şey aldatılmakken bunu sana asla yapmam.

-Odana geliyorum.

Ve mesajlar burada bitmişti. Kıskançlık kanımı esir almıştı. Aklı başında biri olarak davranmam gerekirken kaynayan kanımı bastıramamıştım. Onu şimdi daha iyi anlıyordum nasıl kıskanılınca çaresiz, öfkeli hissettiğini... Yarın konuşacaktım, o beni kuzenim konusunda uyarırken kendisi akşamın bir vakti bir kızı evine alamazdı. Benim yapamadıklarımı o rahat bir şekilde yapamazdı. Telefon titreyince mesajı açtım.

-Aklımda, kalbimde sen varsın Azra. Asla başka bir kadına bakmam. Uzakta olsam da sen yanımdaymışsın gibi yaşı-

yorum. O güzel aklının karışmasına izin verme. Uyu güzelim yarın uzun uzun konuşuruz.

Telefonun ekranını kapatıp başımı yastığa koydum.

Kafamda dönen tilkilerle sabahı zor ettim. Saat sekize gelirken yatağımdan çıkıp banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa geçtim. Erzak sepetinden patates alıp leğene koydum. Her zaman olduğu gibi yere oturup soymaya başladım. Salonun kapısı açılıp kapanınca başımı yerden kaldırdım. Talha üzerini giyinmiş mutfağa doğru yürüyordu. Dün geceki his yine kalbimi sardı. Bıçağı patatese saplayıp tanımadığım kıza kin besledim. Benim gibi yere oturup, "Günaydın," dedi uykulu mahmur sesiyle.

"Günaydın."

Kolunu arkaya uzatıp mutfağın kapısını kapadı. Bakışlarımı ona çevirmeden patatesleri soymaya devam ettim. Kızgın ve kırgındım. Sözde hiçbir kadınla yakın değildi, hiçbir kadına gülmezmiş ya da konuşmaz hah, bildiğin palavra. Adam akşam evine misafir bile alıyordu.

"Anlıyorum Azra, şu an beyninin içinde o bıçağı bedenime sokuyorsun. Yalnız elindeki nimet, ziyan ettin patatesi."

Parça parça yaptığım patatese bakıp gözlerimi devirdim. Sinirlenince en az onun kadar sorunlu oluyordum sanırım. Kıskançlık kötü bir hastalıktı.

"Bak, o kız arkadaşımın kardeşi. Köydeki sağlık ocağında görev yapıyor, bir gün yaralandığım zaman her gün pansumana yanına gidiyordum, sağlık ocağına! Benden numaramı istemişti, vermedim! Bizim geri zekâlı Hakan vermiş. İnan onunla aramda hiçbir şey yok."

"Yok ama evine geliyor."

"Bu zamana kadar bir kere bile evime almadım onu. Ben kadınlarla beş dakika bile yüz yüze bakıp konuşan biri değilim. Neden konuşmadığım bir kadını evime alayım? Onun bana o saatte mesaj atması inan benim problemin değil. Evde olsam emin ol onu eve almaz terslerdim ve bunu defalarca yaptım."

Bıçağı leğenin içine bırakıp duygusuz bir şekilde tebessüm ettim. "Sana âşık bu kadın. Sen onu terslediğin hâlde hâlâ peşindeyse sana deli gibi âşık."

Elini alnına bastırıp ofladı. "Aşk değil saplantı. Onun bana olan hisleri umurumda değil. Kalbi kırılmasın diye uyardım inatla anlamıyorsa yapacak bir şeyim yok. "

"Sen Mardin'e gidince parmağındaki yüzüğü çıkarıyor musun?"

"Asla! Göreve gittiğim zaman mecbur çıkarıyorum onu da boynumdaki künyenin yanına asıyorum. O halka her türlü tenime değiyor."

"Bu durumdan rahatsız oldum. O kadın anlaşılan peşinde olmaya devam edecek. Sinek küçük ama mide bulandırır. Emin ol sen Mardin'e gidince aklım sende kalacak o kız yanında mı diye."

Ellerimi tutup dudaklarını avuç içime bastırdı. "Azra, ben annemin babamı aldatışına şahit oldum. Görmemem gereken, yaşamamam gereken olaylar yaşadım. Bu hayatta en çok korktuğum itaatsizliktir. Böyle bir olayı yaşamaktan korkarken nasıl sana yaparım? Asla yapmam. Şerefim namusum üzerine yemin ederim asla yapmam."

"Yapmayacağını biliyorum sadece kötü hissettim. Sonuçta akşamın bir vakti yalnız yaşayan bir erkeğin evine ben gitsem eminim sen de benim gibi hissedersin."

"Hissederim, emin ol ortalığı ayağa kaldırırım."

"İyi, dua et ki babam evdeydi yoksa o telefonu gece kafana fırlatacaktım."

Gülümseyip yanağımı sıktı. "Gözlerinle attın zaten. Ne olduğunu ilk baş anlamadım ama sonra telefona bakınca aha dedim benim meraklı nişanlım telefonumu karıştırmış. Bu arada telefonumu karıştırmana kızmadım. Nasıl olsa ben de senin telefonun karıştırabilirim. Sonuçta biz bu hakkı birbirimize veriyoruz."

Adama bak ya resmen beni tongaya getirdi. "Özel hayat

diye bir kural var birbirimizin mahremiyetine saygı duymamız gerekiyor. Tamam, dün gece yaptığım şey yanlış bir hareketti, kesinlikle bir daha olmayacak. Sana güveniyorum."

"Ben de sana güveniyorum."

Mutfağın kapısı ağır bir şekilde açılınca Talha ayağa kalktı. Ablam uykulu gözleriyle bize bakıyordu. "Sabah sabah hayırdır?"

"Konuşuyoruz abla."

"Boş boş neden konuşuyorsunuz, kahvaltıyı hazırlasaydınız ya."

Ayağa kalkıp doğradığım patatesleri çeşmenin altında yıkadım. "Sen de geldiğine göre hazırlarız beraber. Talha, sen istersen içeride otur."

"Burada durup size yardımcı olabilirim."

"Menemen yapsana, askerler güzel yapar diye duydum."

Ablamın kolunu dürtüp, "Ayıp," diyerek başımı yere eğdim. Adama kahvaltı hazırlatıyorduk.

"Ne var canım evin oğlu o, yapsın işte. Kadın erkek eşittir. Erkek menemen yapamaz diye bir kural yoktur!"

"Kesinlikle! Malzemeleri ver başlayalım doğramaya, baldız."

"Hemen enişte."

İkisi gülerek işe koyuldular. Onların hâllerine tebessüm ederek patatesleri kızartmaya başladım. Dün gece kırgın olan yüreğim bu sabah sözleriyle rahatlamıştı. Her ne kadar ona güvenim olsa da Şule denen kadın huzursuz etmişti beni. En korktuğum insan tipidir takıntılı insanlar. Sevmek suç değildi, suç hastalık boyutuna kadar gelen duygularına engel olmamaktı. Talha bu akşam gideceği için daha fazla düşünüp kendimi de onu da üzmek istemiyordum.

Patatesleri kızartırken ablamla hâllerini çaktırmadan izliyordum. Bu sabah aile gibi hissetmiştim. İki sevdiğim insanı yan yana görmek güzeldi. Talha arkamdan geçip doğradığı soğanları tavada kızan yağın içine bıraktı. Ablama çaktırmadan saçlarımın üzerine öpücünü bırakmayı da ihmal etmedi. Dirseğimi karnına hafif vurup rahat durması için hafif öksürdüm. Gülümseyip yanı başıma geçti.

Hareketleri o kadar güzeldi ki sarılıp ondan bir saniye ayrı durmak istemiyordum. Küçük olan mutfağımızın içinde bile sanki benden çok uzaktaymış gibi hissediyordum. Aslında yanı başımdaki kolu koluma değiyordu. Başımı kızaran patateslerden çekip yüzüne baktım. O da aynı zamanda başını bana doğru eğdi. Bir an ne olduğunu anlamadan dudaklarımı öpüp geri çekildi. O kadar ani hareket etmişti ki ne olduğunu anlamam iki saniye sürmüştü. Yutkundum. Kocaman olmuş gözlerimi buzdolabından kahvaltılıkları çıkaran ablama çevirdim. Neyse ki arkası bize dönüktü. Bu ani yakınlaşmasından elim ayağıma dolaşmış vaziyette kızaran patatesleri almaya çalıştım. Ellerim titrediği içi büyük kepçeli eliyle elimi tutup patatesleri beraber almamızı sağladı. Tabağa döktüğümüzde bakışlarım yüzüne kaydı tekrardan. Hafif gülümsüyordu. Kazağını kıvırdığı için çıplak gözüken kolunu ısırasım geldi. O da bunu hissetmiş gibi kolunu dudaklarıma yaklaştırdı. Resmen benimle dalga geçiyordu. Ablam olmasa ısırırdım kesinlikle. Hayır, neden sürekli bu adamı ısırmak istiyorum onu da anlamış değilim.

Üçümüz birlikte kahvaltıyı hazırladık. Annemler uyandıktan sonra hep birlikte hazırladıklarımızı yemeğe başladık. Annem uyuyakaldığı için Talha'ya karşı biraz mahcup hissediyordu. Talha her ne kadar ellerini öpüp, "Ben senin oğlunum kendini üzme," dese de annem dinlemiyordu. İsmail ise sağ olsun açlıktan çıkmış gibi kahvaltılıklara saldırıyordu. Bu sabah Talha'ya olan tavrı biraz daha yumuşaktı. Sanırım dün akşamki kızgınlığı geçmişti.

"Dayı diyorum ki Azra ile Ege turu mu yapsak?"

Bu da nereden çıkmıştı durduk yere? Başımı babama sonra da Talha'ya çevirdim. Babam hayırdır der gibi İsmail'e bakıyordu. Talha ise masada bulunan kahvaltılıklara...

"Nereden çıktı bu?"

"Azra'nın düğünü olmadan önce kuzenimle gezelim istiyorum. Hazır bir ay evdeyim şöyle iki hafta gezelim."

Babam çayından bir yudum alıp, "Azra bilir," dedi. Talha yutkunup bakışlarını bana çevirdi. Kabul etme diyordu kahverengi gözlerinin ardından.

"Ya da Mardin'e mi gitsek? Hem Enişte Bey'in yaşadığı yerleri görürüz."

"Olabilir aslında."

Heyecanla konuştuğum için sesim yüksek çıkmıştı. Talha gülümseyip, "Çok güzel olur," dedi. "Eğer sizler için uygunsa en yakın zamana bilet ayarlayalım gelin."

Babama baktım. Gülümseyip, "Gidin," dedi. "Hem Azra'nın oraları görmesi onun için de iyi olur. Ama gelince derslerinin başına oturacaksın, gözümden kaçıyor sanma bu aralar çok boşladın."

Masanın altında ellerimi birleştirip, "Tamam baba." dedim. İçim içime sığmıyordu. Babam izin vermez sanıyorken vermişti. İsmail hadi yine iyisin bakışları atarken Talha da en az benim kadar sevinmişti bu duruma. Sanırım yakışıklı kuzenim benim için böyle bir fikir atmıştı ortaya. Onun kalbinin ne kadar iyi olduğunu benden başka kimse bilmezdi. Mardin'de Talha'yla arasını düzeltecektim.

"Ben bu akşam gidiyorum. Sizler ne zaman gelirsiniz?"

"İki hafta sonra geliriz. Az işim var İstanbul'da."

Ne işin olabilir canım kuzenim ne olur hemen gitsek? Bir an önce gidip şu kıza kendimi göstermem lazımdı. Nişanlı bir adama bakılmayacağını öğrenmesi gerekiyordu.

"Siz geleceğiniz zaman bana haber verin ben de kendimi ona göre ayarlarım."

"Veririz enişte."

Resmen gidiyordum. Babam da izin vermişti. O dakikadan sonra kahvaltımı neşeyle yaptım. Saat ona doğru Talha'yla beraber evden çıktık. Evimizin önüne gelen taksiye binip ailesinin evine geldik. İçeri girdiğimizde Demet anne

ellerini ağzına bastırıp Talha'ya doğru koştu.

"Oğlum ne zaman geldin? Kuzum benim haber de vermedin geleceğini, çok özledim seni."

"Dün akşam geldim anne. Azra'nın evinde kaldım. Sabah sürpriz yapayım diye haber vermedim."

"İyi ki gelmişim kuzum. Hadi geçin oturun baban iner aşağı şimdi."

Demet anneye sarılıp Talha'yla beraber koltuğa oturduk. Demet annenin gözlerinden Talha'ya olan sevgisi akıyordu. Yanında olmasına rağmen özleyerek bakıyordu oğluna.

"Güneş nerede anne?"

"Arkadaşlarına gitti oğlum. Biz de babamla alışverişe gidecektik sen geldin sonra gideriz."

"Benim için işinizi ertelemeyin anne gidin siz. Saat sekizde gideceğim ben."

"Ama neden? Daha yeni geldin oğlum."

"Azra'yı merak ettim anne. Hafta sonu olduğu için hazır görev de yokken gelmek istedim. Martın biri gelince bir hafta kalacağım."

"İyi o zaman."

Ömer baba salona adım attığında, "Ooo," deyip kollarını iki yana açtı. "Aslan oğlum gelmiş."

Talha tebessüm ederek yerinden kalktı. Babasına sarılıp geri çekildi. "Nasılsın baba?"

"İyiyim oğlum, sen nasılsın?"

"Çok şükür."

"Sen de hoş geldin kızım."

Başımı eğip, "Hoş bulduk baba," dedim. Demet annenin yanına oturup tebessüm eden gözlerini bizim üzerimizde gezdirdi. "İyi ki annen Selim'in evine gitmiş. Bu güzel kızım gelinimiz, kızımız oldu." Talha, "İyi ki," diyerek kısık sesle konuştu. Elini çenesine dayamış keskin bakışlarıyla beni izliyordu. Ömer babayla Demet anne karşımda olduğu için

utanıp oturduğum yerde kıpırdadım. Yanımda oturan Talha ise gülümseyip sesli bir şekilde iç çekti. Ondaki rahatlık kimsede yoktu.

"Siz oturun o zaman, biz iki saate geliriz."

"Tamam anne."

Demet anneyle Ömer baba ayağa kalkınca ben de kalktım. "Biz gelmeden eve gitme kızım."

"Tamam anne."

İkisi salondan çıkınca Talha'nın yanına oturdum. Yüzündeki tatlı tebessümle boş duvarı izliyordu. Elimi gözünün önünde sallayıp, "Neden gülüyorsun?" diye sordum. Başını bana çevirip omzunu silkti. Parmağımı koluna bastırıp, "Söyler misin?" dedim. "Ben meraklı biriyim sen böyle kendi kendine gülersen aklıma çok farklı düşünceler gelir. Mesela senin aklından geçen kötü düşünceler."

Kolunu omzuma dolayıp bedenimi yanına çekti. "Kar da yok dışarıda, olsaydı seni kârın içine gömmeyi düşünüyordum. Ama maalesef yok." Çenemi göğsüne bastırıp, "Oh canıma," deyip kolumu karnının üzerinden beline doladım. Bu hareketim bizi daha fazla yakınlaştırdı. Dudaklarını alnıma bastırıp öptü.

"Bu güzel yüzü çok özledim. Beni izleyen gözlerine hasret kaldım günlerce. Kokun da kalmadı çarşafın üzerinde. Acaba kazağını çıkarıp bana mı versen?"

"Oldu başka?"

"Başka? Hımm, atletini de verebilirsin, sonra..."

Elimi ağzına bastırıp, "Seni edepsiz," dedim. Belimden tutup kucağına oturttu. "Kendimle ilgili sana ufak bir bilgi vereceğim. Şimdiden öğrenmen gerekiyor sonradan şaşırma."

Çenesine dayalı olan alnımı geri çekip gözlerinin içine baktım.

"Korkmam mı gerekiyor?"

Sinsi bir şekilde güldü. Aklından geçenleri keşke duyabilsem... Gözlerini kısıp yüzüme yaklaştı.

"Ben çok edepsiz bir adamım."

"Öyle mi?" diye sordum kısık sesle. Sanki bilmiyorum, her fırsatta bakışlarıyla, dokunuşlarıyla belli ediyordu zaten.

"Öyle!"

Dudaklarını diliyle ıslatıp nefesini içine çekti. "Şimdi seni öpeceğim. Dudaklarımın dudaklarına ihtiyacı var. Günlerdir sana hasretlerdi."

Sesinin etkileyici tonu bedenimi sıcacık yaptı. Yüzüme fazlasıyla yaklaşmıştı. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Gözlerimi kapatıp dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Sıcacıktı. Yumuşak dokunuşlarıyla dudağımı öpüyordu. Kolunu belime dolayıp göğsümü göğsüne dayadı. Ata biner gibi üzerinde oturuyordum. Başı geri gittiği için yukarıdan onun kusursuz bedenini izledim.

Gözleri kısılmış, yutkunuyordu. Uludağ'da olduğu gibi benden tam anlamıyla izin almadığı için rahat rahat dokunmuyordu. Kokusundan daha fazla ayrı kalmak istemediğim için dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırdım. Benim yakınlığımdan cesaret alıp öpüşünü sertleştirdi. Dili dudaklarımın arasından girdiğinde karnımın içinde kramplar oluştu. Dillerimiz birbiriyle kavuşunca ikimiz de aynı anda inleyip koltuğa uzandık. Bedenim üzerindeydi. Eli kazağımın içine girince karnımı içime çekip derin nefes aldım. Hızlı hızlı alıp verdiğim nefesim yüzüne çarpıyordu. Kapalı olan gözlerini aralayıp gözlerimin içine baktı. Ne olduğunu anlamadan kendiyle beraber bedenimi ayağa kaldırdı. Bacaklarımı beline dolayıp başımı omzuna yasladım.

"Kusursuzsun, beni yakıyorsun Azra. Sana hasret öleceğim diye korkuyorum."

Kollarımı boynuna dolayıp gözlerimi kapadım. Yokluğunu göstermesin Yaradan. Başımı öpüp, "Güzelim," diyerek iç çekti. Bedenim yumuşak yüzeye değince gözlerimi açtım. Kollarımı omuzlarından indirip etrafa bakındım. Odasına gelmiştik. Hangi ara merdivenleri çıkıp buraya geldik, farkında değildim. Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Kollarını

yatağa dayamış üzerimde duruyordu. Bedeni bedenime değmediği hâlde tenim alev alev yanıyordu.

"Bu odada seninle sevişeceğim günü sabırsızla bekliyorum."

Ayak parmaklarımdan yukarı doğru çıkan ateş karnımın içinde durdu. Alev alev yanıyordu bedenim. Sözleri kulaklarımdan içeri girdiği an ateş basan bedenim soluğumu kesti.

"Sözlerim seni utandırmasın, ya da edepsiz gelmesin sana. Kalbimden geçenleri bir duysan benim gibi kavrulursun."

Elimi karnımın üzerinden kaldırıp göğsüne bastırdım. "Söyle bileyim neler geçtiğini." Dizini yatağa bastırıp elimi dudakları üzerine getirip uzun uzun öptü.

"Hissettiklerimi anlatmakta iyi değilim ama göstermekte çok iyiyim." Gülümsedim. Ellerimi tutup başımın üzerinden arkaya yatırdı. Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Göstermeme izin ver, nasıl hissettiğimi göstereyim sana."

Tutku insanın bedenini yakıp kavuran bir histi. Günaha davet edecek kadar kavuruyordu. Yasak olduğunu bile bile seni saran bedene çekiliyor, ateş gibi olan tenin içinde yanmak istiyordun.

Tenim alev gibiydi. Onun bedeninden bedenime akan sıcaklık serin odanın içinde bile yakıyordu bedenimi. Ben yeni on dokuz yaşına girmiş bir kızdım. Hayatım boyunca bir erkekle böylesine yakınlaşmamıştım. Elimi bile kimse tutmamıştı. Hayatım hep derslerden ibaretti, erkekler dikkatimi hiçbir zaman çekmemişti.

Tutkunun ne olduğunu bilmezdim. Şu an üzerimde duran adamın bedeni bana dokunmasa da nefesimin hızlanmasını sağlıyordu. Gözleri ikimizi dipsiz bir kuyunun içine çekiyordu. Çırılçıplak kalmış gibi bedenlerimize dokunuyorduk gözlerimizle. Yanıyordu, yakıyordu.

Kemikli elini saçlarımın arasına sokup, her bir teli parmaklarına doladı. Yüzüme yaklaşan yüzünden bakışlarımı çekmeden durdum. Kahve kokulu nefesi kısa bir süreliğine

gözlerimin kapanmasını sağlasa da hızla açtım gözlerimi. Onun her mimiğini görmek istiyordum. Yüz ifadesi dilinin söylemediklerini açık açık anlatıyordu bana.

"Sen bir şarkısın, dinledikçe ruhuma huzur verir sustukça kalbimi yaralar. Sen bir şiirsin, dizelerin kalbimi sarar, fısıltın ruhumu ele geçirir. Sen bir susun, susuz kalmış ciğerlerimi ferahlatır, kalbimi kendine köle edersin. Sen kadınsın, baktığında uğruna canımı vereceğim bir kadınsın. Teninden çok beni sevmene ihtiyacım var. Sevsene beni."

Dolan gözlerimi yumup dudaklarımın arasından nefesimi bıraktım. Her bir sözü beni kendine daha fazla bağlıyordu. Gözlerimi açıp tutkudan koyulaşmış gözlerinin derinine indim. Kollarımı boynuna dolayıp onu biraz daha kendime çektim.

"Severim ben seni. Öyle bir severim ki benden başka kimse benim gibi sevemez seni."

Bedenini bedenimin üzerine bırakıp dudaklarımı öptü. Sertti, tutkuluydu, acımasızdı... Daha önceki gibi değildi. Dudaklarımı dudakları arasında oynatıyordu öpüşüyle. Ağzından gelen sıvıları kendi ağzımın içinde hissettim. Midem bulanmamıştı. Aksine en az onun kadar büyük bir tutku ile ben de onu öpüyordum. Dillerimiz birbirleriyle Show müzikte dans ediyordu. Birbirlerini kana kana içiyorlardı. Bundan ne ben rahatsızdım ne de Talha. Bedenimi üzerine çekip kendini yatağa bıraktı. Elleri kazağımın içinden yol alarak tenime ulaştı. Bebeğe dokunur gibi dokunuyordu tenime. Acıtmadan yavaş yavaş...

Nefesim kesilince dudaklarımı geri çekip, omzunda derin derin nefes aldım. Hızlanan nabzımın atışını kulaklarımda hissediyordum. Benim gibi hızlı hızlı nefes alıp veren Talha'nın yüzünde tatlı bir tebessüm vardı. İki gün önce birbirimizden haber alamazken şimdi kollarımızın arasında kayboluyorduk. Başımı göğsünün üzerine dayayıp kalp atışlarının sesini dinledim.

"Keşke sen de benimle hemen gelsen. Kuzenin sağ olsun

bir iyilik yaptı ama yarım yaptı."

Gülümsedim. "Sen dua et yine bize yardım etti. Aslında, İsmail çok iyi biri. Beni çok sevdiği için zarar görmemden korkuyor, o yüzden sana sert davrandı."

"Dün gece konuştuk. Ona korkmaması gerektiğini açık açık söyledim. Emin ol seni üzdüğüm kadar ben de üzülüyorum. Sadist biri değilim ki ben durduk yere birilerinin canını yakayım."

Çenemi göğsüne dayayıp gülümsedim. "Hata işlesek canımızı yakarsın yani, öyle mi?"

"Elimi ateşe sokarım, sana zarar vermem. Dilim verir ama ona sahip çıkamıyorum maalesef."

"Lütfen diline de sahip çık. Bana söylediğin en ufak kırıcı lafta yıkılırım."

Derin nefes aldığı için şişen göğsüne çenemi bastırıp, "Konuşsana," dedim. Belimden tutup ayağa kalktı. Ayaklarım yere değince yüzünü daha dikkatli inceledim.

"Bizimkiler gelir şimdi aşağı inelim."

"Neden soruma cevap vermedin?"

"Soru mu sordun? Duymamışım, hadi inelim."

"Gıcıklık yapma beni duyduğunu biliyorum."

"Yaşlandım ben kulaklarım ağır işitiyor."

Kollarını karnımın üzerinden doladı. Kendi adımlarıyla beraber bana da adım attırıyordu. İşine gelen sorulara güzel cevap veriyor işine gelmeyenlere vermiyordu. Merdivenlerin başına geldiğimizde zilin sesi geldi.

"Annenler geldi sanırım."

"Sanmıyorum, bir bakayım." Merdivenleri inip kapıya ulaştı. Kapıyı açtığında beş altı yaşlarında erkek çoğu elindeki tabağı Talha'ya uzattı. Onlara adım atıp küçük çocuğa gülümsedim. Gülümsememe karşılık verip Talha'ya döndü.

"Talha abi bana helikopter getirdin mi?"

"Getirdim ya oğlum. Ne yaptın helikopterini?"

"O kırıldı ya, yeni istiyorum ben."

Küçük çocuğun saçlarını okşayıp, "En yakın zamanda alırım sana," dedi mavi gözlü küçüğe. Talha gibi yere eğilip çocukla aynı boya geldim.

"Adın ne senin?"

"Alp, senin adın ne?"

"Azra. Gözlerin çok güzel Alp."

Gözlerini büyütüp, "Teşekkür ederim," dedi sesini kalın yapmaya çalışarak. "Herkes söyler gözlerimin güzel olduğunu."

"Pek de mütevazıyız."

Talha gülümseyip, "Öyleyizdir," dedi dişlerini çocuğun tombul yanaklarına geçirip.

"Ne yapıyorsun Talha? Çocuğun canı acıyacak."

"Acımaz ablası, biz onunla böyle anlaşıyoruz. Gel içeri istersen, Alp."

"Yok abi annem kapıda beni bekliyor. Afiyetle börekleri yiyin. Hadi görüşürüz."

Çocuk dışarı çıkınca ayağa kalktım. "Çok tatlı."

"Öyledir bir de yaramaz tabii."

"Sana göre de herkes yaramaz. Kendi çocuğun olsa vay haline."

Kolumdan tutup yanına çekti. "Babası ben olacağım için uslu olur benim oğlum," düşünür gibi yapıp, "Kızım da olabilir," dedi.

"Bunu on yıl sonra göreceğiz. Önümüzde uzun yıllar var."

Aslında ağzını aramak istediğim için öyle dedim. Isırdığı böreği tabağa bıraktı. "Tıp bildiğim kadarıyla altı yıl sürüyor, hadi yedi yıl de. On yıl beklemem ben. Düşünsene otuz yedi yaşımda baba olacağım hayatta beklemem o kadar. Okul bitince olur."

Tabaktan börek alıp ısırdım. Tahmin ettiğim gibi okulum bitinceye kadar beklerdi. Anlayışsız bir adam değildi o. "Se-

ninle aynı düşüncedeyim," dedim. Gülümsedi. Elimi tutup, "Güzel," dedi. "Yedi yıl beraber takılacağız, sonra ailemiz büyür hızlı bir şekilde."

"Seriye bağlayacaksın sanırım?"

"Neden olmasın?"

Elimi göğsüne vurup içeri adım attım. Biraz yüz versem su koyuveriyordu. Komşunun getirdiği börekleri yiyip televizyon izledik. Saat ikiye geliyordu. Sanki akşam gidecekmiş gibi değildi. Sanırım yakın bir zamanda yanına gideceğim içindi.

Ömer baba ve Demet anne gelince Demet anneyle mutfağa geçtik. İlk defa yemek yapacaktım bu mutfakta. Evde yemekleri arada sırada ben yapsam da burada heyecandan ne yapacağımı bilememiştim. Demet anne omuzlarımı tutup yanağımı öptü.

"Benim kayınvalidem dünyanın en iyi annesiydi. Yemek yapmayı bilmezdim, hiç üşenmeden bana her gün yemek yapmayı öğretti rahmetli. Yakarım, tuzlu olur, güzel olmaz diye endişelenme. Senin o güzel ellerin bizim için yemek yapacak emin ol hepimiz afiyetle yeriz."

Çok şanslı biriyim, annem gibi kayınvalidem oldu. "Teşekkür ederim Demet anne."

"Kuzum benim, seni ilk gördüğüm an içim ısındı. Rabbim ömrünün sonuna kadar mutlu etsin seni."

"Âmin."

Geri çekilip tezgâhın üzerinde bulunan malzemelere göz gezdirdim. Demet anne patatesli tavuk yemeğini hazırlamaya başladığında ben de ıslatılmış pirinci yıkadım. İkimiz mutfakta konuşarak yemek hazırlarken Talha arada bir mutfağa gelip bize bakıyordu. Demet anne ne zaman içeri kovsa gidip beş dakika sonra geri geliyordu. Onun bu hâllerine tebessüm edip yemekleri yapmaya devam ediyorduk. Bir saat mutfakta oyalandıktan sonra yemekler pişmişti. Güneş beş dakika önce eve geldiği için bizimle birlikte masayı hazırlamaya girişti.

Tabaklara çorbaları doldurup masanın üzerini kontrol ettim. Her şey tamamdı. Ömer baba ve Talha yerlerini otururunca bizler de masadaki yerimizi aldık. Talha'yla karşılıklı oturduğumuz için yüzüme dikkatli baktığından yemek yemem zor olacaktı. Hiç utanması yoktu, annesinin babasının yanında rahatlıkla beni izliyordu. Çorbamdan bir yudum alıp gözlerimi üzerine çevirdim. Göz göze gelince göz kırpıp çorbasını içti. Ömer babadan utanıp başımı yere eğdim. Madem o utanmıyor, ben kendimi ağırdan alırdım.

Masanın altından ayaklarımı bacakları arasına sıkıştırdı. Ben yüzüne bakmamak için kendimle savaşırken adam ratlıkta boyut atlıyordu. Ayaklarımı bacaklarının arasından çekmeye çalışınca hafif öksürdü. Gözlerimi yüzüne çevirip, 'Bırak,' diye mırıldandım dudaklarımın arasından. Omzunu silkti. Hiçbir şey umurunda değildi. Zorla ayaklarımı geri çektim ve yemeğimi yemeye devam ettim. O da babasıyla konuşmaya daldı. Onlar kendi aralarında konuşurken yemekleri rahat rahat yedim.

Saat beşe geldiğinde derin derin nefes alıp bana döndü. "Seni evine bırakayım, oradan da havaalanına geçerim." Su bardağını masanın üzerine bırakıp başımı salladım. "Masayı toplayayım, hemen kalkalım."

"Biz toplarız kızım, siz gidin."

"Peki," deyip ayağa kalktım. Talha odasından hazırladığı küçük çantayı almaya gitti, ben de ailesiyle vedalaştım.

"Kalmaya da gel, Azra."

"Gelirim, Güneş."

Talha aşağı inince ailesine sarılıp, "Hadi çıkalım," dedi. Sanırım onun bu gidişlerine alıştılar. Bizi kapıya kadar bile geçirmediler. Belki yalnız kalalım diye gelmemişlerdir. Evin önüne gelen taksiye binip sessiz bir şekilde yolculuğumuz başladı. Her veda bana acı verecekti bunu biliyordum. Ama her gidişinde daha fazla acı çekeceğimi bilmiyordum. Ellerimi tutup gülümsedi.

"İki hafta sonra yanımdasın, gözlerini açıp kapa zaman

hızlı bir şekilde geçsin."

Zaman öyle hızlı geçiyorsa, ben sürekli gözlerimi açıp kapatırdım. Yüzü sanki aklımda değilmiş gibi gözlerimi gözlerinden çekmedim. Asker karısı olmak onurdur. O vatanı için canı pahasına savaşıyorken ben de onun gibi sevdamız için savaşacaktım. Ben bu düşüncelerle boğuşurken taksi evimizin önüne gelmişti bile. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Ardımdan o da geldi.

"Sizinkilerle hemen vedalaşayım, Selim havaalanına bırakacak beni geç kalmayayım."

"Tamam."

Apartmanın içine girip merdivenleri hızlı bir şekilde çıktık. Evin içine girince salonda oturan annem ve babamın yanına geldik. İkisinin ellerini öpüp kendilerine dikkat etmelerini söyledi. Odadan çıkan ablamla vedalaştıktan sonra çantasını alıp kapıya doğru yürüdü.

"Konuştuğumuz konuları hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Güzel."

"Uçak inince ararım. Kuzenini kandırabilirsen erken gelin."

"Bu akşamdan itibaren başlayacağım onu kandırmaya." Gülümseyip sarıldı. "Dikkat et küçüğüm. Sağlıcakla kal." Geri çekilip merdivenleri inmeye başladı. Gözden kaybolunca kadar izledim onu. Havaalanına ne kadar gitmek istesem de Talha istememişti. Derin nefes alıp dolan gözlerimi ovuşturdum. Sanki eve gidiyormuş gibi uğurlamıştım onu. Yarın tekrar bana gelecekmiş gibi. İçeri geçip salona bizimkilerin yanına geçtim. Annem ördüğü patikleri bana gösterip, "Gel bak," dedi heyecanla. Onu heyecanına ortak olup yanına oturdum. Ördüğü patikleri elime alıp, "Çok güzel olmuş," dedim. "Gözlerin yorulmasın ama hazır satılıyor alırız."

"Çeyizinde benden sana hatıra kalsın istiyorum kızım."

"Canım annem benim. Düşünmem yeter her eşyada senin

emeğin var zaten." Gülümsedi. Ördüğü patikleri ona uzatıp, "Odaya gidiyorum," dedim. "Test çözeyim."

"Tamam kızım."

Koltuktan kalkıp odama girdim. Ablam kalın kitaplarını yatağın üzerine koymuş ders çalışıyordu. Bu sene stajı bitince resmen avukat olacaktı. Onunla gurur duyuyordum, azmiyle başarısıyla her zaman örnek alınacak biriydi.

Onu rahatsız etmeden kendi kitaplarımı alıp yatağın üzerine geçtim. Telefonumun sesini kısmayı da ihmal etmedim. Çalarsa rahatsız etmeyeyim. Kitabın kapağını açınca gözlerim doldu. Özlemiştim ders çalışmayı, yazı yazmayı. Parmağımı not aldığım yazıların üzerinde gezdirip iç çektim. Bir an önce okuluma başlamak istiyordum. Derslerime eskisinden daha fazla çalışıp iyi dereceler almak için çabalayacaktım. Kalemimi alıp not aldığım yazıları tekrar not defterime yazdım. Yazarak çalışmak her zaman daha iyiydi. O zaman anlatılmak isteneni çok iyi anlıyordum.

Gözlerim yanmaya başlamıştı. Kaç saat ders çalıştığımın farkında değildim. Bir ara odanın ışığını yakmıştım hava kararddığı için. Ağrıyan boynumu sağa sola çevirip uyuyakalan ablamın üzerini örttüm. Sessizde olan telefonumu elime aldım. Saat dokuza geliyordu. Talha aramadığına göre hâlâ uçaktan inmedi sanırım. Yataktan kalkıp odadan çıktım. Lavaboda işlerimi hallettikten sonra annemle, babama bakındım evin içinde. Anneanneme indiler sanırım. Yaramaz'ı kucağıma alıp salonda oyun oynadım onunla. Bugün ihmal etmiştim küçüğümü.

"Oğlum, anne seni ihmal mi etti bugün? Yarın seni dışarı çıkarıp gezdireceğim söz veriyorum." Telefonum çalmaya başlayınca hızla yerden kalkıp koltuğun üzerine bıraktığım telefonumu aldım.

"Efendim."

"Mardin'deyim güzelim."

"Tamam canım."

"Yorgun hissediyorum eve gidip hemen uyuyacağım ha-

berin olsun."

"Tamam. Görüşmek üzere."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp yere bıraktım. Gidip gelmek ister istemez yormuştur onu. Yaramaz küçük topla oynarken yere uzandım. "Bana ver oğlum topu."

Elinden alacağımı bildiği için topu alıp kaçtı. Kahkaha atıp, "Gel buraya," diye bağırdım. Kapı zili çaldı, ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Üst üste basan zile ayar olup, "Geldim," diye bağırdım. Kapıyı açar açmaz İsmail bedenini içeri attı. "Hemen montunu giyin dışarı çıkıyoruz." Geri çekilip, "Ne oluyor?" dedim şaşkın hâlde.

"Montunu giy gezelim kızım. Canım sıkılıyor evde. Dayına söyledim hadi." Saat ona geliyordu bu saatte dışarı çıksam Talha kızar mıydı acaba?

"Neyi düşünüyorsun, Azra? Eskiden olsa her yere giderdik şimdi sevgili nişanlın mı kızıyor? İyi öyle olsun herif daha şimdiden kardeşimizi bizden kopardı." Gideceği zaman kolunu tuttum. "Saçmalama lütfen. Talha niye laf söylesin? Onu yanlış tanıyorsun."

"O zaman montunu giy gidelim."

Portmantodan alıp uzattığı montu alıp giydim. Elimden çekiştirerek evden çıkardı beni. İçimdeki sıkıntıyla merdivenleri indim. Motoru kapının önündeydi. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Ne oldu der gibi bakıyordu.

"Korktuğunu söyleme Azra, daha önce bindin."

Doğruydu. Nedense şu an kendimi kötü hissediyordum. Yanlış bir hareket yapıyormuşum gibiydi. Verdiği kaskı alıp başıma taktım. O motora binince arkasına oturdum.

"Dur!"

"Ne oldu?"

"Telefonumu evde unuttum, almam lazım."

"Beni ararlar Azra, sıkı tutun."

Talha'da numarası yoktu ki. Umarım bu gece beni aramazdı. Eğer ararsa ona haber vermeden dışarı çıktığımı öğrenir, bu yüzden de ilk kavgamızı etmiş olurduk. İsmail motoru hızlı bir şekilde sürerken beline sıkı sıkı sarıldım. Kalbimdeki sıkıntıyı düşünmemeye çalışıp eğlenmeye odaklandım. Uzun zamandır onunla bir şeyler yapmıyorduk. Aramız iyiyken kötü olsun istemiyordum. Kardeş çocuklarıydık biz baba ve halam gibi birbirimize bağlıydık. Bu zamana kadar yaşantımız nasılsa aynı devam ettirecektim. Evleniyorum diye ondan uzaklaşsam bu beni yaraladığı kadar İsmail'i de yaralardı.

Sahil boyu gezdikten sonra motoru durdurdu. Kaskın önünü açıp, "Neden durduk?" diye bağırdım. Gürültüden kulaklarım uğulduyordu. "Şu ileride gitarla müzik çalan çocuklar benim arkadaşlarım, yanlarına gidelim."

"Eve gidelim bu kadar dolaştığımız yeter."

Deri ceketinin kolunu yukarı kıvırıp saatine baktı. "Saat daha on bir buçuk biraz daha takılalım." Oflayıp, "Peki," dedim. Umarım Talha beni aramamıştır, bu saatte burada olduğumu duyarsa eminim kızardı. Motordan inip İsmail'in yanında gitar çalan arkadaşlarının yanına doğru yürüdüm. İsmail'in telefonun sesi gelince bakışlarımı ona çevirdim. Cebinden telefonunu çıkarıp ofladı.

"Kim?"

"Kim olacak, Pınar. Kardeşimi motorda gezdirme diyecek kesin."

"Aç önemlidir." İstemeyerek de olsa telefonu açıp, "Efendim Pınar?" dedi bıkkın sesiyle. "E, ne yapayım ben şimdi? Bana ne kızım? Biz Azra'yla geziyoruz, dayım biliyor. Bu gece bizde kalır Azra, söyle sen." Telefonu kapatıp cebine koydu. "Ne olmuş? Kim soruyor beni?" Cevap vermeden yürümeye devam etti.

"Konuşsana."

"Kimse, eve gelin diyor. Annem merak eder diyor. Ben de merak etmesin diye öyle dedim. Düşünme hiçbir şey gel

hadi."

Söylediklerine inanasım gelmemişti. Motorların arasından geçip kayalıklarda oturan arkadaşlarının yanına geldik.

"Hoş geldin, İsmail."

"Hoş bulduk kardeşim."

Altı kişi vardı ben sadece içlerinde Sinem'i tanıyordum. "İyi akşamlar," deyip tebessüm ettim.

"Hoş geldin Azra, gel otur."

Sinem ve kıvırcık saçlı çocuğun yanına oturup bira içen adamların üzerinde gözlerimi gezdirdim. İsmail'in son zamanlarda arkadaş ortamı mı değişmişti? Bu kişileri daha önce görmemiştim.

"Nasılsın Azra?"

Sinem'e dönüp, "İyi," dedim düz sesle. Konuşmak istemiyordum. Bir an önce eve gitmek istiyordum. Talha'nın beni bir yerlerden izlediğini düşünüyordum.

Rüzgâr sert esince montumun yakalarını kapatıp başımı eğdim. Bu soğukta kanları mı kaynıyordu bunların anlamış değilim. Denizin kenarında, ellerinde bira oturuyorlardı. Birkaç kişi de gitar çalıyordu.

"Yarışa hazırlandın mı, İsmail?"

Esmer adamın İsmail'e sorduğu soruya dikkatimi verdim. Ne yarışından bahsediyorlardı, umarım aklımdan geçen değildir.

"Hazırım tabii. Benim motoru görmüyor musun canavar gibi."

"Görüyorum kardeşim, yarından sonra boş arazide buluşuyoruz o zaman."

"Konuştuğumuz saatte orada olacağım."

"Güzel."

İsmail'e şaşkınlıkla bakıyordum. Bize uzun zamandır yarışlara katılmadığını söylemişti. Hepimize yalan söylemişti. Ona karşı hissettiğim öfkeyle ayağa kalktım.

"Eve gidelim, İsmail."

"Otur biraz daha."

"Eve gidelim diyorum."

Yüzünü asıp ayağa kalktı. "Yarından sonra görüşmek üzere."

Onu geride bırakıp hızlı adımlarla motora doğru yürüdüm. Ne zamandır bize yalan söylüyordu kim bilir. Halam, enişte duysa yıkılırlardı. En son motor kazasında bir daha yarışlara katılmayacağım diye hepimize söz vermişti. Yanıma gelince kolumu tuttu. Hızla çektim ellerinin arasından.

"Söylesene ne zamandır bize yalan söylüyorsun?"

"Size yalan söylemedim Azra. Bu zamana kadar söz verdiğim gibi bir kere bile katılmadım yarışlara. Katılacağım yarış benim için çok önemli bizimkilere bir şey söylemezsen sevinirim."

"Eve gider gitmez söyleyeceğim."

"Eğer söylersen ben de seni Mardin'e götürmem."

"İnanamıyorum ya tam bir pislik olmuşsun sen."

"Söylemezsen yarıştan hemen sonra gideriz. Hem seninki kudurmuş durumda erken gidersen gönlünü alırsın."

Gözlerimi kocaman açıp, "Ne demek istiyorsun?" dedim. Allah'ım ne olursun burada olduğumu öğrenmesin.

"Bu gece benimle beraber dışarı çıktığını Pınar'dan öğrenmiş, sanırım çıldırmış."

"Sana inanamıyorum bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Hemen eve gidelim."

Lanet olsun lanet! Ona haber vermeden dışarı çıktığım için sinirlenmişti. Nereye gidersen haber ver dediği hâlde haber vermemiştim. Kim bilir kaç kez aramıştı beni. Of...

İsmail motoru çalıştırınca bildiğim duaları okumaya başladım. Umarım büyük bir tartışma yaşamazdık. Mahalleye girince içimi korku sardı, sanki bizim evde beni bekliyormuş gibiydi. Kapıdan çıkacak, "Senin bu saatte dışarıda ne işin

var? Üstelik bana haber vermeden." diye bağıracaktı.

Apartmanın önüne geldik. İsmail'e görüşürüz deyip içeri girdim. Basamakları ikişer ikişer çıkıp dairenin önüne geldim. Nefes nefese kalmıştım. Kapıya peş peşe vurdum. Kapıyı ablam açınca içeri girdim hemen.

"Telefonum nerede abla?"

"Odada. On kere aradı, Talha. Ara hemen."

Odaya koşarak gittim. Gözlerimi etrafta gezdirdim. Bilgisayar masasının üstünde duran telefonumu elime alıp yatağa oturdum. Göğsüm çarpıntı yapmıştı. Deli gibi atıyordu kalbim. Dediği gibi on kez aramış bir tane de mesaj atmıştı. Mesajı açmadan aradım. Çaldı, çaldı, çaldı ama açmadı. Tekrar aradım yine sonuna kadar çaldı açmadı. Talha lütfen aç şu telefonu. Beşinci aramamda telefon açıldı.

"Ne var!"

Ses tonu kalp atışımı kısa bir süre durdurdu sanki. Daha önce duymadığım kaba, kalın, umursamazdı. Gözlerimden yanağıma yaş aktı. "T-Talha." Konuşamadım! Ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Neden aradın? Yatacağım!"

Elimi ağzıma bastırıp hıçkırmamak için kendimi zor tuttum. Umursamıyordu beni.

"Özür dilerim, Talha. Lütfen benimle böyle konuşma."

"Bundan sonra böyle, işine gelirse."

"Talha?"

"Adımı mı ezberliyorsun? Neden ısrarla aradın, kimsenin ölüm haberini vermeyeceksen kapatacağım."

"Böyle konuşma yalvarırım. Özür dilerim telefonumu evde bırakmışım. Haber veremedim dışarı çıktığımı. Tek değildim ama İsmail de yanımdaydı.

"Biliyor musun, umurumda değil."

"Konuşma böyle. Umurunda biliyorum, sana haber vermeden dışarı çıktığım için kızgınsın."

"Kızgın mı? Keşke kızgın olsaydım!"

"Özür dilerim, özür dilerim lütfen böyle konuşma benimle. Bak bu hafta içi yanına geleceğim. İsmail gideriz dedi."

"Gelme Azra! Kapatıyorum."

Konuşmama fırsat vermeden telefonu yüzüme kapattı. Yataktan aşağı kayıp yere çöktüm. Sadece bir kere haber vermeyip dışarı çıktığım için sırtını döndü bana. Bu zamana kadar ne yaparsam ona söylüyordum sadece bir kere ya bir kere haber vermediğim için bana yabancıymışım gibi davrandı. Gelme dedi! Yanına çağırmadı beni. Ben ona kavuşmak için gün sayarken o gelme dedi. Alnımı yatağa dayayıp sessizce ağladım. Tek yapabildiğim buydu. Arasam açmayacaktı, mesaj atsam cevap vermeyecekti. İlk olayda yıkılmasın aramızdaki güven. Attığı mesajı açtım.

-Güven aramızdaki en kuvvetli bağdı hani? Yalan!

Artık güvenmiyordu bana. Aramızdaki güveni bu gece bitirmiştim. Ah İsmail, nereden uydum senin aklına? Keşke eve çıkıp telefonumu alsaydım, keşke arayıp dışarı çıkacağımı haber verseydim. Dışarıda olduğumu ablamdan değil de benden duysaydı şimdi böyle olmazdık. Keşke demenin sanırım bu saatten sonra da bir önemi yoktu.

Gece sabaha kadar yorganın altında ağladım. Defalarca özür dilerim diye mesajlar attım. Belli bir süre mesajlar iletilse de sonradan iletilmemeye başladı. Telefonu kapatmıştı. Sevgisini fazlasıyla göstermekten çekinmeyen adam nefretini de göstermekten çekinmiyordu.

"Ne!"

İçeriden annemin bağırışını duyunca ablamla aynı anda yataktan sıçrayıp salona koştuk. Telaşla sağa sola gidiyordu.

"Ne oldu?"

"Biri İsmail'in motorunu parçalayıp sokağa atmış. Çocuk çıldırmış, etrafa saldırıyormuş."

Babam üzerini giyinmiş odasından telaşla çıktı. "Ben bakayım bir."

"Biz de geliyoruz baba."

Hepimiz montlarımızı giyip evden çıktık. Kim yapar böyle bir şeyi? İsmail'in kimseye zararı yok ki. Bayır aşağı koşarak halamlarım sokağına geldik. İsmail kaldırama oturmuş etrafa küfürleri saydırıyordu.

"Lan yarın yarışım vardı. Hangi orospu çocuğu yaptı lan!"

"İsmail!"

Enişte İsmail'i susturmaya çalışsa da onun gözü kimseyi görmüyordu. Etrafa savrulan motor parçalarına şok olmuş hâlde bakıyordum. Hangi sorunlu getirmişti bunu bu hâle? Hırsız olsa alıp kaçardı. Biri İsmail'in canını yakmak istemişti ama kimdi?

YİRMİNCİ BÖLÜM

MARDİN...

Genç adam şiddetli yağan yağmurda, evinin önünde bulunan çardakta oturuyordu. Sanki yağan yağmurun altında sırılsıklam kalmamış gibiydi. Gözleri betonun üzerinde, soğukkanlılıkla işlenen cinayeti izliyordu. Yerde birbirini öldüren kalp ve gurur vardı. Kalp ağlayarak ondan yardım dilense de gurur elinde tuttuğu bıçağı acımadan kalbin ortasına batırıyordu. Her saplanışta kalbin atışları azalıyordu. Her darbede gözleri kapanıyordu. Gurur kazanmanın verdiği zevkle kollarını gererek ayakları üzerinde doğrulup başını gökyüzüne kaldırdı.

Zafer onundu. Yeni yeni atmaya başlayan kalbi öldürmüştü.

Başını iki yana sallayan Talha, botlarını yere sert bir şekilde basıp ayağa kalktı. İri bedeniyle yeri sallayacak şekilde evin içine doğru yürüdü. Beyni kazan, kalbi ateş gibiydi. Birilerinin canını yakmak istiyordu. Öfkesini boşaltmak istiyordu. Evin içine girdiğinde kapıyı camlar sallanacak şekilde sert kapattı. Sırılsıklam olmuş tişörtünü tek hamlede çıkarıp yere fırlattı.

Dün geceden beri yağmurun altında oturuyordu. Yanan yüreği o soğuğa rağmen serinlememişti. Banyonun kapısını açıp içeri girdi. Kıyafetlerini çıkarıp ılık suyun altına attı bedenini. Ilık su, başından aşağı aksa da kasları rahatlamıyordu.

Hayatı boyunca kimseye güvenmeyen kalbi bir kadına çok güvenmişti, o da dün gece onu derinden yaralamıştı. O kadını koruması için peşine taktığı adamlar gecenin bir vakti kuzeniyle dışarı çıktığını söylediğinde sinirlenmişti. Ona haber vermediği için kırılmıştı. Defalarca aradığında telefonlarına karşılık alamamıştı, bu onu daha da öfkelendirmişti.

Sırf güvenliği için peşine taktığı adamlardan nerede ve nasıl olduğunun haberini alsa da o nişanlısının sesini duyup nerede olduğunu ondan duymak istemişti.

Adamlara Azra'nın fotoğrafını istediğini söylediğinde peş peşe telefonuna fotoğraflar gelmeye başlamıştı. Motora binişi, İsmail'e sarılışı, bir grup gencin yanına gidip oturması genç adamı delirtmişti. Sanki ihanete uğruyormuş gibi hissetmişti. Herkesten farklı düşünen beyni vardı. İster ona psikopat desinler ister despot. O böyleydi, bu zamana kadar değişmeyen adam bu saatten sonra da değişmezdi. İhanetin en büyüğünü öz annesinden yemişken, bir kadına güvenmenin zor olduğunu düşünürken, Azra'ya güvenmişti. Ufak bir hata genç adamın duygularını dibe vurmuştu.

Sevmiyor muydu? Ölürdü Azra için.

Sevgiyle baktığı gözlere kırgın bakacaktı. Güven aralarında en kuvvetli bağken ince bir ipin üzerinden yere çakılmıştı. Kendini başta ona anlattığı hâlde Azra'nın haber vermeden dışarı çıkması yaralı kalbini tekrar kanatmıştı.

Alyans takılı parmağını fanyansa vurup, "Lanet olsun!" diye kükredi. "Lanet olsun Azra, sana haber ver dedim. Bana gittiğin yerlerin haberini ver dedim. Arkamdan iş çevirdin, söyle ben sana nasıl güveneyim bu saatten sonra! Bir mesaj atmak çok mu zor geldi? Sesini duyurmak istemedin mi? Ben sana ölüyorken sen neden mesafe açmak istedin aramızda?"

Kapalı gözlerini açıp başını havaya kaldırdı. Su yüzüne gelirken nefesini tuttu. "Sönmüyor içimdeki acı." Gözlerini açıp başını yere eğdi. Gelme demişti canına, gelme. Dilini ısırdı. Dilinin ayarı yoktu. Öfkelendiğinde kendini de karşısındaki kişiyi de yaralıyordu. Bu gece kendi canıyla birlikte diğer yarısının canını da yakmıştı.

Suyu kapatıp dolaptan aldığı havluyu beline doladı. Banyodan çıkıp direkt yatak odasına girdi. Gözü komodinin üzerinde duran telefona ilişti. Dün gece Azra ısrarla mesaj atmaya devam ettiği için telefonu kapatıp dışarı çıkmıştı. Kızgınlığı öfkesi azalsın diye yağmurun altında sabaha kadar

oturmuştu. Üniformasını üzerine giyinip bordo beresini omzundaki cebe yerleştirdi. Komodinin üzerinden telefonu alıp evden çıktı. Görev arkadaşı onu kapının önünde bekliyordu. Kendi arabası serviste olduğu için arkadaşıyla gidiyordu bu aralar karargâha. Arabaya binip selam verdi sıkıntılı sesiyle.

"Hayırdır, uyumamış gibisin?"

"Öyle oldu Mehmet. Biraz canım sıkkın."

"Anlatmak istersen buradayım biliyorsun."

"Sağ olasın."

Yarım saatlik yolu yirmi dakikada geldiler. Mehmet arabasını park edince karargâhın içine girdiler. Askerler onları görünce selama geçip saygıyla önlerinde durdular.

"Büyük operasyona az kaldı. Gün sayıyorum o gün için."

"Yedi ay var daha. O zamana kadar eğitimlere devam. Bu zamana kadar gittiğimiz operasyonlardan daha zor biliyorsun, değil mi?"

"Bilmem mi? Gece rüyalarıma giriyor. Dört gözle bekliyorum. Hayırlısıyla bir gelsin."

Ne kadar sessiz konuşsalar da gözlerini ve kulaklarını etrafta gezdirmeyi de ihmal etmiyorlardı. Toplantı odasına girince oturan askerler ayağa kalktı. Selam verip yerlerine oturdular. "Rahat asker, oturabilirsiniz."

Timindeki ekibi yerlerine oturunca derin nefes aldı. Başı ne kadar çok ağrısa da bedenini ayakta tutmaya çalışıyordu. Özel hayatındaki yorgunluğunu üniformasını üzerine giydiği an kenara iteliyordu. Parmakları arasında olan kalemi masanın üzerine bırakıp gözlerini askerlerin üzerinde gezdirdi.

"Dağlara yakın olan köylerden haber var mı?"

Görev arkadaşı Hakan konuşmak için izin alıp önündeki dosyayı Talha'nın önüne bıraktı.

"Komutanım tahmin ettiğimiz gibi teröristlere yardım eden iki grup var. Bunlar Mardin halkı değil dışarıdan gelmiş kişiler. Sağ tarafta kalan köyde Iraklılar sol tarafta kalan köyde ise İsrailliler bulunuyor. Buranın insanıyla alakaları

olmadıkları hâlde köy onlarınmış gibi hüküm sürüyorlar. Jandarmaya şikâyette bulunmuş köylüler. Onlar basit bir yerleşim olmadığını fark etmişler. Durumu bize ilettiler. Araştırdık bu gece sınırda teröristlere silah yardımı yapacaklarının duyumunu aldık."

"Gerekeni yapalım o zaman, Hakan. Bizim ülkemizde, bizim topraklarımızda hüküm sürmek kolay değildir. Bu insanları geldikleri gibi postalayalım. Memleketlerine değil ha bizim lüks koğuşlarımıza. Ya da kıymetli toprağımızın altına..."

Askerler komutanlarının imasını anlayıp hafif tebessüm ettiler. Mehmet Teğmen, Talha Üsteğmen'e dönüp, "Ne zaman başlıyor operasyon?" diye sordu.

"Bu gece saat üçte. Biz erken gidip hazırlığımızı yapacağız. Bakalım Türk askerini karşılarında görünce ne yapacaklar! Karargâhtan ayrılmayın."

"Emredersiniz Komutanım."

Ayağa kalkıp askerlere selam verdi. Toplantı odasından çıkıp kendi odasına doğru yürüdü.

"Komutanım."

Adımlarını durdurup arkasını döndü. Yakın arkadaşı Hakan yanına gelip, "Odanda konuşalım mı?" dedi. Talha başını olur anlamında salladı. İkinci katta bulanan odasının önüne gelince kapıyı açıp kenara çekildi. Hakan gülümseyip içeri adım attı. Oda içeri girince kapıyı kapadı.

"Hayırdır Hakan, önemli bir şey yoktur umarım."

Karşılıklı deri koltuklara oturdular. Hakan beresini sıkıp derin nefes aldı.

"Komutanım olarak mı anlatayım derdimi? Yoksa abim olarak mı?"

"Her ne kadar senden bir yaş büyük olsam da abin olarak anlat bakalım."

Hakan tebessüm edip, "Sağ ol," dedi. "Biraz paraya ihtiyacım var, kendim için değil, oturduğum evin yanında yaşlı

bir teyze oturuyor, o çok zor durumda. Elimden geldiğince ona yardım ediyorum ama yetmiyor. Biliyorsun aileme de para gönderiyorum. Elimde fazla bir şey kalmıyor. Kalanı kira ve yaşlı teyzeye veriyorum. Şey diyorum acaba bizim grupla aramızda para toplayıp yaşlı teyzeye yardım mı etsek?"

Talha ellerini dizlerine koyup, "Ederiz tabii," dedi. "Keşke başında söyleseydin sen de zor durumda kalmazdın. Babanın hastane masrafları ev kiraları derken elinde avucunda bir şey kalmamıştır."

"Sağ ol abi."

"Hakan, hadi ben köy hayatını sevdiğim için lojmanda kalmıyorum, sen niye kalmıyorsun?"

"Abi timdeki herkes köyde kalıyor, ben neden tek başıma lojmanda kalayım? Bir olay olsa hepiniz anında gidiyorsunuz ben merkezden buraya gelinceye kadar siz beni beklemezsiniz?"

"Ne zaman beklemedik lan seni? Anca beraber kanca beraber. Öt bakalım gerçeği."

Hakan ellerini havaya kaldırıp, "İtiraf ediyorum," dedi. "Her hafta mangal partisi yapıyorsunuz kesinlikle bundan mahrum kalamam. E sağ olsun yengelerim de akşamları pişirdikleri yemeklerden bana getiriyorlar. Oh keyif."

"Ulan Hakan ne beleşçisin. Kendin yapsana yemeğini."

Hakan ayağa kalkıp kahkaha attı kalın sesiyle.

"Ben senin kadar becerikli değilim. Gidip azıcık dinleneyim akşam şölen var."

Odadan çıkarken her zaman söyledikleri marşı da söyledi. Talha'nın aklına söz gecesi geldi. Kolları arasındaki küçük beden nasıl da heyecanlıydı. Kapalı olan telefonu cebinden çıkarıp açtı. Ekran tamamen açılınca mesajlar peş peşe gelmeye başladı. Hiçbir mesajı okumadı. Ekranda meleğim yazısını görünce başını odasının camından dışarı çevirdi. Açıp sesini duymak istemiyordu. Kırgındı! Ona tüm derdini an-

lattığı hâlde, Azra hiçe saymıştı onu. Biraz da onu kırmamak için açmıyordu. Kendini biliyordu dilini tutamaz kırardı yine gönlünü küçük kadınının.

Telefon susunca gözlerini tekrar ekrana çevirdi. Söz gecesi çekilmiş olan beyazlar içindeki güzel kadını izledi.

"Hele bir evlenelim, gözümün önünden bir saniye ayırır-sam adam değilim."

Telefonu cebine atıp çekmeceden dosyaları aldı. Geçen gittiği köydeki insanların kayıtlarına bakarken şüpheli biri var mı diye inceledi. Yıllarca bu bölgede görev yaptığı için köylere kimlerin girip çıktığını bilirdi. Herkesi tırnağının ucu kadar tanırdı. Kimin arkadan vuracağını da görür görmez anlardı. Dosyaları inceleyerek gününü akşam etmişti.

Saat onda timiyle araçlara binip, sınırdaki gizli sığınak-lara saklandılar. Sınıra yakın iki büyük kayalığın arasında keskin nişancı Hakan vardı. Rahat bir şekilde gördüğü alanı komutanına bilgi veriyordu. Askerlerin çoğu görünmeyecek bir şekilde alana yayıldılar. Talha, kaçak geçilen sınır nok-tasına biraz daha yaklaşıp üzerine giydiği toprakla uyumlu kamuflajı ile toprağa karışmıştı. Dışarıdan biri onun insan ol-duğunu anlamazdı. Tüfeğini hedefe doğru uzatıp beklemeye başladı.

"Buralar da bir sıkıcı bir sıkıcı..."

"Dert etme Mehmet, sıkı can kolay kolay çıkmazmış."

"Acıktım. Şöyle bol sarımsaklı mantı olsa hayır demez-dim."

Talha Üsteğmen başını iki yana sallayıp gülümsedi. "Ulan Mehmet anca yemek anca yemek. Bir sen bir de Hakan. Ya-zıklan hanımlarınıza." Dese de kendi de en az onlar kadar midesine düşkündü.

"Komutanım ben henüz bekârım yalnız."

"Bu gidişle de öyle kalacak gibisin, Hakan."

Tim sessizce gülümseyip, gözlerini akbaba gibi etrafta gezdirdi. "Siz evleniyorsanız ben de evlenirim Komutanım.

Benim neyim eksik?"

"Eksiğin yok Hakan, fazlan var."

"Sağ olun Komutanım gömdünüz beni."

Talha Üsteğmen tek gözünü kapatıp tüfeğinin merceğine dayadı. "Bunlar üçte harekete başlamayacak mıydı?"

"Öyleydi Komutanım. Planları değişti sanırım."

"Gelsin itler, kurt dolmuş beyinlerini parçalamak için nermilerim hazırda bekliyor."

"Bizimkiler de öyle."

"Hepiniz dikkatli olun."

O dakikadan sonra hepsi sustu. Nefes alıp verişlerinin sesleri bile duyulmuyordu. Rüzgârın sesiyle sınıra yaklaşan adamların sesi vardı. Teröristler yasaklı sınır bölgesine biraz daha yaklaşınca askerler tüfeklerine sarıldılar.

"Üç kişiler Komutanım."

"Gördüm. Ateş etmeyin, bunlar yem."

"Salak sandılar bizi itler."

"Birazdan görürler salak kimmiş."

Talha'nın önünden geçen üç adam ondan biraz ileride du-rup gözlerini etrafta gezdirdiler. Etrafta kimseyi göremeyin-ce çürümüş dişlerinden tükürük çıkararak kahkaha attılar.

"Aptal Türkler, anlamamışlar."

"Beyinsiz olduklarını sana söylemiştim. Bu topraklar bi-zim, onlar kim ki bizim topraklarımız üzerinde hüküm sü-rüyorlar?"

"Çıktığın yeri s*kerim orospu çocuğu."

Talha, kulağına ilişen timindeki Gökhan'ın sesine cevap verip vermemek arasında kaldı. Gökhan, Türk milletine laf söylendiğinde söyleyen kişinin dilini keserdi. Onu bildikleri için, kırmızı mont giymiş adamın sonunu tahmin ediyorlar-dı. Adamlar sigaralarını yakıp gelecek olan tırı beklemeye başladılar. Saat on iki civarıydı. Ortalıkta askerleri görme-dikleri için sınırın diğer tarafında bulunan adamlarına haber

verdiler.

"Sınır bölgesinden beş kişi geliyor."

"Gelsin ibneler."

Askerler fısıltı şeklinde birbirleriyle konuşurken, Talha önündeki adamları dinliyordu. Sınır bölgesine gelen adamlar tellerin arasından geçip Türkiye topraklarına adım attılar. Yerde yatan Talha'nın gözleri onların ayaklarına kaydı. İlk vuracağı yer ayaklarıydı. Kimse destursuz Türk topraklarına ayak basamazdı.

"Tır geliyor Komutanım."

"Tetikte olun."

Gözlerini kısa bir süre kapatıp açtı. "Vuslata ermeden bedenim kara toprağın altına girmesin Allah'ım. Ona benden başka bir adam yar olmasın." İçinden duasını edip derin nefes aldı. Tır bulundukları bölgeye yaklaşınca, Hakan tüfeğini tırdan inen iki adama doğrulttu. Toplam on bir kişi vardı.

"İlk hangisini vursam acaba?"

"Kırmızı montlu benim, Hakan."

"Ayıpsın Gökhan, dokunur muyum hiç?"

"Tırdan inen adamlara dokunmayın. Haydi bismillah."

Sessiz ortamda gök gürledi bir anda. Toprağın altından çıkan Talha beş saniye içinde adamları indirdi yere. Tırdan inen iki adam ne olduğunu anlamamışlardı. Kaçmaya çalışırken Hakan ikisinin ayaklarına sıktı. Ortalık temizlenince askerler yerlerinden çıkıp Talha'nın yüzüne kızgın bir şekilde baktılar.

"Komutanım olmuyor böyle. Beraber geliyoruz, siz hemen tek başınıza hallediyorsunuz."

"Bir dahakini de sen vurursun, Serhat."

"Her zaman aynısını söylüyorsunuz Komutanım. Bir gün de bize bırakın bu işi."

"Kendinizi büyük operasyona saklayın."

Yerde yatan leşlere yaklaşıp suratlarına tekme savurdu.

"Beyinsiz olan kimmiş bir daha söyleyin. Benim ülkemin topraklarına izinsiz giremezsiniz, benim ülkemin topraklarından hiçbir şey çıkaramazsınız. Eğer yaparsanız sonunuz cehennem olur."

"İzin verirseniz işimi halletmek istiyorum Komutanım."

Talha başını Gökhan'a sallayıp, "Senindir." dedi. Gökhan cebinden çıkardığı tırtıklı bıçağını kırmızı montlu adama yaklaştırıp ağzının içine soktu. Islak dili dışarı çekip gözünü kırpmadan kesti.

"Türk'ün adını ağzına aldığın için canlı canlı kesmek lazımdı o dili. Dua et Komutanım benden önce davrandı."

Kanlı bıçağını toprağa sürtüp geri çekildi. Askerler iki teröristi askeri araca bindirirken, onlar yırtıcı kartal gibi gözlerini etrafta gezdirdiler. Yine bir operasyonda galip gelmişlerdi. Övünmüyorlardı! Her gün biraz daha azalan pislikler için seviniyorlardı.

Talha, sabaha karşı karargâha döndüğünde eve gitmek yerine yatakhaneye gidip uzandı. Operasyona giderken telefonunu odasındaki çekmeceye bırakmıştı. Şimdi elleri arasındaki olan telefonun ekranına dikkatli bir şekilde bakıyordu. Göremeyince aklını karıştıran, görünce içini yakan kadına bakarak iç çekti.

"Sen benim kalbime de ruhuma da zararsın, Azra. Sana nasıl bu kadar tutuldum aklım almıyor. Kalbim o güzel yüzünü görünce deli gibi atmaya başlıyor. Bulunduğum yer gül kokuyor sanki sen yanımdaymışsın gibi. Yakıyorsun hem de cayır cayır."

Gelen sesli mesajları dinlemek için yatakhaneden çıktı. Mehmet Teğmen karşısına dikilince geri adım attı.

"Hayırdır Mehmet?"

"Seni bekliyordum eve gideriz diye."

"Neden bekledin? Kalırdım burada."

Mehmet dostunun omzunu sıkıp, "Al eşyalarını gidelim," dedi. "Yarın izinliyiz evinde yat."

"Öyle olsun."

Telefonu cebine koyup yatakhaneye tekrar girdi. Eşyalarını alınca odadan çıktı. Mehmet'le beraber binadan ayrıldılar. Eve giderken Mehmet arkadaşının sabahtan beri asık olan yüzünü merak ediyordu. Derin nefes alıp parmaklarını direksiyona vurdu.

"Sizin düğüne az kaldı. Heyecan var mı?"

Olmaz mıydı? Aklına geldikçe kalbi deli gibi çarpıyordu. Yeni bir hayata başlayacaktı. Evine geldiğinde onu bekleyen karısı olacaktı. İleride onun canından kanından bir çocuğu olacaktı, nasıl heyecanlanmasın. Başını evet der gibi salladı. Farların aydınlattığı yolu izlemeye koyulmuşken o günlerin hayalini kurmaya başlamıştı bile.

"Bizim tedavi inşallah bu sefer yanıt verecek. Allah'ın izniyle sizin düğüne kadar bizim de bebeğimiz olur."

"İnşallah kardeşim. Dualarınız kabul olur inşallah."

Mehmet içten, "Âmin." deyip iç çekti. "Siz de fazla beklemeyin, bak biz onca sene durduk şimdi istesek de Rabbim nasip etmiyor. Bir kere oldu doğmadan melek olup gitti aramızdan. Beklemeyin kardeşim. Hem çocuk olursa aileniz cıvıl cıvıl olur."

Talha gülümsedi. Evin içinde dolaşan küçük Azra ve Talha'yı düşünmek bile heyecanlandırıyordu onu. Baba demeleri sanki kulaklarına geliyordu. Bunun için Azra'nın okulunun bitmesini beklemeleri lazımdı. O yüzden Azra kendini hazır hissetmeden söylemezdi.

"Azra'nın okulu var biliyorsun, onun okulu bitmeden olmaz."

"Neden olmasın kardeşim? Okuyup da çocuk bakan anneler var. Kadın istedi mi her durumun altından kalkar. Tabii sen de onun yanında olup destek olursan."

Talha en sonunda kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Abi, bir dur önce evlenelim. Hem kız daha on dokuz yaşında hayatını bir yaşasın, hemen çocuk diye baskı kurmak ya-

şar mı bana?" Mehmet düşünüp, "Haklısın," dedi. "Elif'le benim yaş biraz olunca sizi de kendimiz gibi düşündüm."

"Biz daha genciz önümüzde yıllar var."

Mehmet gözlerini devirip, "Alt tarafı benden iki yaş küçüksün," dedi. "Neyse hayırlısı neyse o olsun."

"Âmin," dedi içinden Talha. Şu an çocuktan çok Azra ile aralarındaki sorunlar önemliydi. Birbirlerine güvenmeyi öğrenmeleri lazımdı.

Eve geldiğinde üzerini çıkarıp yatağına uzandı. Komodinin üzerine bıraktığı telefonu alıp Azra'nın attığı ses kaydını dinlemeye başladı. Özlemişti sesini. Mesajı dinlerken gözlerini kapatıp sanki karşısındaymış gibi hayal ediyordu. Ta ki Azra'nın son sözlerini duyana kadar. Bir hışımla ayağa kalkıp elini saçlarına geçirdi.

Neler diyordu bu kız? Nasıl böyle konuşurdu?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Karabasan üzerimizden bir türlü gitmiyordu. Tam her şey yoluna girdi, mutlu olduk derken, ailemizden biri yaralanıyordu. Yarım saattir halamın evinin önündeki kaldırama oturmuş, İsmail'in küfürlerini dinliyorduk. Kimseye zararımız yoktu bizim, kendi yağında kavrulan bir aileydik. İsmail, deli dolu bir adam olsa da mahalleli tarafından çok sevilirdi. Kim neden ona zarar vermek istesin aklım almıyordu. Yarın akşam katılması gereken bir yarış vardı ve çalışıp çabalayarak aldığı motoru tuzla buz olmuştu. İç çekip elimi omzuna koydum destek vermek için. Başını ağır bir şekilde döndürdü. Acı çekiyordu. Gözleri kızarmış, ağlamak üzereydi. Kollarımı boynuna dolayıp, "Üzülme," dedim.

"Yarın yarışa katılacaktım. Benim kimseye zararım dokunmaz, kimsenin tavuğuna kış demem. Ne istediler motorumdan ne istediler hayallerimden? Kendin biliyorsun, yazın gece gündüz çalışarak aldım onu. Bir kuruş haram para yok üzerinde."

Ne diyeceğimi, nasıl teselli vereceğimi bilmiyordum. Hiçbir sözüm onun yanan kalbini ferahlatmazdı.

"Kardeşim, hadi kalk karakola gidelim. Karşı binanın girişinde güvenlik kamerası varmış onu karakolda izler kimin yaptığını buluruz."

Geri çekilip ayağa kalktım. İsmail başını sallayıp, "Geliyorum," dedi. Artık nasıl telaşlandıysa üstü çıplak çıkmıştı dışarı. Hava buz gibi olmasına rağmen etkilenmemiş gibiydi. Selim abiye dönüp, "Kimin yaptığı bulunur mu abi?" diye sordum. "Görüntüleri aldık, inşallah buluruz." Ablam babamların yanından bize doğru yürüdü. Oflayıp sıkıntıyla yüzünü buruşturdu.

"Kim yaptı bunu anlamış değilim. Bu çocuğun kimseye zararı dokunmaz ki. Üzüldüm ya."

"Akşama kadar çözeceğim sıkıntı yapmayın. Olan oldu böyle davranarak üzmeyin onu."

Pijamalarının paçalarını yukarı çekerek bayır aşağı koşan Neşe ablayı görmezden gelip, "Yarın akşam yarışı vardı," dedim durgun sesimle.

"Duydum etrafa saydırırken, hani bırakmıştı yarışları?"

"Kötü olmuş."

Başımı sallayıp nefes nefese yanımıza gelen Neşe ablanın kolunu tuttum. Elini göğsüne bastırmış gözlerini etrafta gezdiriyordu. Haberi yeni almıştı sanırım.

"Kız, insan haber vermez mi? Neşe diye bağırıp beni de peşinize neden takmadınız, he? Konuşsanıza."

Ablam montunu çıkarıp Neşe ablanın üzerine uzattı. "Giy şunu, memelerinin ucu belli oluyor."

Başını göğsüne indirip, "Hii!" diye bağırdı. Hızla ablamın elinden montu alıp giydi. Selim abi her ne kadar ona bakmasa da Neşe abla sanki o görmüş gibi pancara dönmüştü.

"Ben bir an panik yapınca evden aceleyle çıktım, üstümü kontrol etmek aklıma gelmedi."

"Belli oluyor." Buğra abi diğer polislerin yanından hızlı adımlarla yanımıza geldi. Kaşlarını çatmış, burnundan soluyordu.

"Bu hâlin ne? Çabuk eve git."

Laf Neşe ablaya direkt ulaştı. Başını hızlı sallayıp arkasını döndü. Koşarak geldiği bayırı aynı hızla koşmaya başladı. Onun hâline tebessüm edip babamların yanına yürüdüm.

"Eve geçelim baba, hava soğuk, hasta olursunuz."

"Biz eniştenle karakola gideceğiz kızım. Siz eve geçin kahvaltınızı edin. Burada durmanın bir anlamı yok."

"Peki," deyip annemle halama, "Haydi, gidelim," dedim. Halam itiraz edip kafasını salladı. "Bizim eve geçelim, onlar karakoldan gelinceye kadar kahvaltıyı hazırlarız."

"Yaramaz tek kaldı evde, onu alıp gelirim."

"Tamam kızım."

Yağmur yağmaya başladığı için montumun şapkasını kapatıp yürüdüm. İçimde kırgınlık, kızgınlık, acı, öfke, her şey vardı. Dün gecenin acısını üzerimden atamadan bu olayı yaşamak sinirlerimi bozmuştu. Dün gece sabaha kadar Talha'yı aramama rağmen ulaşamamıştım. Tamam, hatalıydım, ona haber vermeden gece dışarı çıktım. Bu konuda kızsın, bağırsın sesimi çıkarmazdım. Ama o beni bir anda silmişti. Sanki büyük bir ihanete uğramıştı. Kırılan onun yaralı kalbiydi ona göre, aslında kırılan kalp benim kalbimdi. Bana olan duygularını büyük bir sevda besleyerek göstermekten çekinmeyen adamın nefreti sevgisi kadar büyüktü.

Aldığımız nefesin bile hesabını verecekken neyimize bir tapar gibi sevmek? Deli gibi bağlanıp kendimizi kaybetmek hem yaradılışımıza hem insanlığımıza hakaret değil midir?

Günlerce sesini duymadığım için yataklara düştüğüm adam tarafından silinmiştim. Yüzüme kapanan telefon canımı son kez acımıştı. Son kez dün gece gözyaşı dökmüştüm. Adımız madem kurşun kalemle yazılıyor silmesini bilirdik.

Eve girdiğimde yatağımın üzerinde uyuyan Yaramaz'ın başını öpüp, telefonumu aldım komodinin üzerinden. Ne bir arama ne de mesaj vardı. Hiçbir iz yoktu! Son arama kısmına gelip aradım. Telefonu açıktı. Dün geceki aramalarım, mesajlarım ona ulaştığı hâlde geri aramamıştı. Peki, öyle olsun. Madem konuşmak istemiyor, konuşmazdım. Söyleyeceklerimi söyleyip geri çekilecektir.

Telesekreter konuşmasını bitirince konuşmaya başladım.

"Merhaba Talha, sesimi duymaya tahammül edemesen de umarım bu konuşmamı sonuna kadar dinlersin. Senin yaralı bir adam olduğunu biliyorum, bunu bildiğim için hayatıma girdiğin günden beri alıp verdiğim soluğuma dikkat eder oldum. Yolda yürürken gözüm yerden kalmayacak bir şekilde adım atıyordum. Başımı sağa sola çevirdiğimde gözüm baş-

kasına değecek diye aklım çıkıyordu sana ihanet olur diye. Ben bu zamana kadar hayatıma dikkat ettim, bu saatten sonra da edeceğim. Dün akşam yaptığım hata yüzünden beni bir anda sildin. Ne sesimi duymaya tahammül edebildin ne de görüntümü görmeye."

Derin nefes aldım.

"Hani bana dedin ya, "Gelme buraya," diye. Gelmeyeceğim merak etme. Bu saatten sonra oturup acı da çekmeyeceğim. Dinlemeden etmeden yargısız infaz yapan birine kendini açıklamanın zor olduğunu bildiğim için, bundan sonra boş verdim. Söylesene bana güvenin yokken bu evlilik nasıl olacak? Aynı yastığa baş koyduğun kadının hakkında kötü düşüncelere sahipken, onunla nasıl yuva kuracaksın? İnan ben bu soruların cevabını çok merak ediyorum. Sen iyice düşün, ben de düşüneceğim. Zaman bize ne gösterecek bunu merakla bekliyor olacağım."

Yanağımdan aşağı akan damlayı koluma silip, soluğumu yavaşça dışarı bıraktım. Beni bir kere bile dinleme tenezzülünde bulunmadı. Seni özledim dediği kadını bir anda sildi. Bu kadar kolay mıydı hemen kenara itmek, nerede sevgiye olan saygı? Sanırım Talha için gururu her şeyden önce geliyordu.

Telefonu yatağın üzerine bıraktım. Bileğimde duran siyah lastik tokayla saçlarımı gelişi güzel topladıktan sonra banyoya geçtim. Soğuk suyu yüzüme çarptığımda irkildim. Suyun buz gibi olması hem beynime hem de kalbime iyi geliyordu. Sağlıklı düşünüyordum. Kendimi salsam ağlayacaktım, biliyorum. Sıkılmıştım her şeye ağlamaktan. Güçsüz gibi görünmek canımı sıkıyordu artık.

Yüzümü havluyla kurulayıp odama girdim. Hızlı bir şekilde kot pantolonumla sarı kazağımı giydim. Bu sabahtan itibaren aldığım kararları uygulamaya geçecektim. Yaramaz'ı kafese koyup üzerini ince örtüyle örttüm. Tüyleri soğuktan ne kadar korusa da plastik kafesinin aralarında rüzgâr girerdi. Üşümesini istemiyordum. Montumu ve yarım botlarımı

giyip evden çıktım. Küçük kafesi göğsüme bastırıp hızlı hızlı yürüdüm.

"Üşüdün mü oğlum?"

Kısık sesle mırıldanınca adımlarımı daha da hızlandırdım. Rüzgâr yüzüme her çarptığında yüz kaslarım ağrıyordu. Üzerimde kalın mont olmasına rağmen, kemiklerim titremişti. Az önce yavaş yavaş yağan yağmur şiddetini artırınca koşmaya başladım. Sonunda halamların binasının önüne geldiğimde rahat bir nefes alıp içeri girdim. İkinci katta bulunan dairesinin önüne gelince, kapıya peş peşe vurdum. Ablam kapıyı açtığında içeri girdim.

"Dondum."

"İçeri geç ısınırsın."

Yaramaz'la beraber salona geçtik. Kafesinden çıkarıp yere bıraktım onu. Kendi montumu da çıkarıp mutfağa annemlerin yanına geçtim.

"Kolay gelsin, var mı bir haber?"

"Yok," dedi unlu elini çeşmenin altında yıkayan halam. Üzgündü. Onun gibi hayatı cıvıl cıvıl yaşayan kadını böyle görmek beni de üzmüştü. Beline sarılıp çenemi omzuna yasladım.

"Üzülme hala, hayırlısı buymuş demek ki. Belki yarın akşam başına kötü bir olay gelecekti."

Annem kızgın yağın içine hamuru bırakıp, "Azra," diye söylendi. Ne dediysem hemen uyarıyordu.

Halam bana doğru dönüp sıkıntıyla iç çekti. "Bize söz verdi yarışlara katılmayacağım diye, sen biliyordun onun yarın akşam gideceğini. Neden bize söylemedin kızım? Yasal olmayan yerlerde yarış yapması, İsmail'in hem sağlığı hem kariyeri için iyi değil. Kariyerini geçtim başına bir şey gelecek diye aklım çıkıyor. Bu çocuk neden böyle yapıyor anlamıyorum."

Sinir ve evhamdan yanakları kızaran halamın elini tutup sandalyeye oturttum.

"Hala bir sakin ol lütfen. Gelince sakın bağırarak konuş ma onunla. Zaten sinirli, valla bak evden gider söyleyeyim."

Elini masaya vurup, "Allah korusun!" dedi. "Tövbe de kız, bir tane evladım var giderse ölürüm ben. Şu yarışları ya panlar bir tutuklansa içim rahat edecek inan."

"O iş halloldu hala, yarın akşam polisler baskın yapacak lar."

Mutfağa giren ablama, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum. İnce kaşlarını havaya kaldırıp, "Komşumuz Selim söyledi," dedi. "Motoru parçalayan yarışların başındaki çocukmuş. İsmail'i karakolda zor tutmuşlar."

"Oha, adama bakın korkağın teki. Hem yarış hazırlıyor hem de yarışa katılacak yarışmacısının motorunu parçalatıyor. Ne olacak şimdi?"

"İlk vukuatıysa para cezası alır."

"İsmail döver onu bence."

"Böyle bir şey yapmaması için siz Mardin'e erken gidin. Orada kaldıkça siniri geçer."

Biz ve Mardin... Dün gece bana gelme diyen adamın yanına gidemezdim. Her zaman tatlı diliyle gönlümü hemen alırdı. Bu sefer kırılan kalbimi kolay kolay onaramazdı. Ona olan sevgim elbette ki azalmadı. Yüreğim kavruluyordu dün gece yaşananlardan. Dün sabah her şey çok güzelken şimdi iki yabancıymışız gibi hissediyordum.

Yüzüme dikkatli bakan ablama tebessüm edip, "Bakarız," dedim. Talha'yla aramızdaki geçen olayı kimseye anlatmayacağım. Yarın bir gün biz iyi oluruz ama ailem ona karşı kin beslemesin istiyorum. Hele ki İsmail, dün gece Talha'nın verdiği tepkileri duysa; bak ben demiştim, adam paranoyak diye söylenmeye başlardı. Talha'nın ailemle arasını açmamak için yaşanılanların acısı tek başıma çekecektim.

Babamlar karakoldan gelinceye kadar kahvaltıyı hazırlamıştım. Annemin kızarttığı hamurları masanın üzerine bırakıp pencereye yaklaştım. Babam, enişte, İsmail ve babaanneler apartmana giriyordu.

"Geldiler. Hala lütfen İsmail'e bir şey deme."

"Demem kızım."

Dış kapı açılınca hole çıktık. İsmail'in yüzünden düşen bin parçaydı. Yanına gidip sarıldım. Kollarını belime dolayıp fısıldadı. "O herifi öldürmek istiyorum. Utanmadan dün gece yarışlara hazır mısın kardeşim diye soruyordu. Şerefsiz."

Geri çekilip elimi ağzına bastırdım. "Sabahtan beri fazla küfür ediyorsun, ayıp."

Başını sallayıp geri çekildi. Yorgun görüntüsüyle salona geçti. Ne melankolik bir aile olduk biz böyle.

Herkes masalara oturmuş çaylarını içmeye başlamışlardı. Ablamın yanına oturup, annemin kızarttığı hamurlardan tabağıma aldım. Kimseden şimdilik ses çıkmıyordu. Şu an herkesin tek derdi boğazıydı. İsmail bile morali bozuk olduğu hâlde iştahla yiyordu. Ailemi izleyerek kahvaltımı yaptım. Büyükler çaylarını alıp koltuğa geçtiklerinde ablamla beraber masayı topladık. Bugün işe gitmeyen ablam mutfağın kapısını kapatıp yanıma yaklaştı.

"Beraber dışarı çıkıp gezelim mi? Akşam da Selim gelir yanımıza. Olur mu?" Gülümseyip, "Olur abla," dedim. Evde durup sıkıntıdan patlayacağıma onlarla dolaşmak güzel fikirdi.

"Tamam. Bulaşıkları halledelim sonra eve gidip üzerimizi giyinip çıkalım dışarı."

"Ben hazırım abla, sen giyinip gel."

"Tamam o zaman, sen hallet buraları ben hemen giyinip geleyim."

Başımı sallayıp bardakları bulaşık makinesine yerleştirdim. Tabakları makineye dizerken gözüm masanın üzerinde duran telefonuma kayıyordu. Saat bir olmasına rağmen hâlâ aramamıştı. Hiç mi merak etmiyordu beni?

Sevmek can yakar derlerdi. Kötü bakış, kötü laf insanın yüreğine mürekkep gibi bulaşırdı. Ben ona daha yolun başın-

da bağlanmıştım. Karşı cinse ilgi duymayı onda tatmıştım. İlk kez onunla öpüşmüş, ilk kez ona sevdalanmıştım. Ama kırılmıştım.

Sevdayı kim kolay yaşamış da biz yaşayalım?

Makineyi kapatıp masanın üzerinden telefonumu aldım. Göğsüm sıkışıyor hissiyle mutfaktaki havayı derin derin içime çektim. Yetmedi. Pencereye gidip camı araladım. Ne bir mesaj ne de çağrı vardı. Sızlayan burnumu koluma bastırıp gözlerimi kapadım. Soğuk hava bedenimi çarptıkça titredim.

Güven bir kere kırıldı mı tamiri zor olur demişti. Bundan sonra hep böyle mi olacaktık? Onu yaralayan öz annesinden nefret ediyordum. Küçücük çocuğun canını acıtan kadından tiksiniyordum. Onun yüzünden hâlâ yaralı bir çocuktu o. Keşke şu an burada olsa da devimin küçüklüğünün hesabını sorsam ondan. Vicdansız kadın, hayatı boyunca acı çeker umarım. Ablam giyinmiş bayır aşağı iniyordu. Mutfağın camını kapatıp içeri geçtim.

"Baba, ben ablamla dışarı çıkıyorum."

"Tamam kızım."

Yaramaz'ın başını öpüp annemin kucağına bıraktım. "Eve giderken üstünü örtün anne, üşümesin."

"Örterim kızım."

"Size iyi oturmalar," deyip evden çıktım. Kapının önünde bekleyen ablamın koluna kolumu doladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Önce Neşe'yi kuaförden alacağız, o da bizimle gelecek. Sonra çarşıda gezeriz."

"Süper, hadi gidelim."

Ablamla kol kola Neşe ablanın dükkânının önüne geldik. Bizi kapının önünde beklediği için kabanının önünü kapatıp merdivenleri indi. Burnu kırmızı olmuştu soğuktan. Elimi yanağına uzatıp, "İçeride bekleseydin," dedim.

"Bir şey olmaz, hadi gidelim."

Birlikte taksi durağına gidip taksiye bindik. Ablam şoföre, "Nişantaşı'na gideceğiz," deyince öne eğilip yüzüne baktım. "Ne yapacağız orada?"

"Sana gelinlik bakacağız. Şurada düğüne az bir zaman kaldı. Sürekli erteliyoruz."

"Demet anne, birlikte bakarız dediği için onun haber vermesini bekliyordum."

"Sonra da onlarla bakarsın."

"Peki."

Sırtımı koltuğa yaslayıp cebinden telefonumu çıkardım. Acaba Talha'ya haber verse miydim? Arasam açmayacaktı, mesaj atsam eminim direkt silecekti o yüzden sinirlerimi bozmanın bir anlamı yoktu. Ararsa öğrenirdi nerede olduğunu, aramazsa da kendi bilirdi.

Taksi durunca arabadan inip gelinlikçilerin olduğu sokağa girdik. İçimde ufak da olsa heyecan vardı. Talha'yla tartışmamış olsaydık eminim ellerim titreyerek girerdim gelinlikçiye. Üçüncü katta bulunan gelinlik mağazasının önüne geldik. Bizi karşılayan yirmi yaşlarındaki kızın peşine takılarak mağazanın içine girdik. Mankenlerin üzerinde duran gelinliklere içim giderek baktım. Hepsi birbirinden muhteşemdi. Benim yüzümde olan hayran bakışlar ablam ve Neşe ablanın yüzünde de vardı.

"Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?

Orta yaşlı görevli kadına dönüp tebessüm ettim. "Merhaba, gelinlik bakacaktık."

"Merhaba tatlım, sana göre mi olacak?"

"Evet."

"Aklında düşündüğün model var mı?"

Ellerimi çantama bastırıp, "Yok," dedim. Kadın tatlı gülümsemesiyle elimi tutup, "Gel bakalım" dedi. Onun peşinden mankenlerin yanına doğru yürüdüm.

"Fiziğin çok güzel, bence sana balık model gelinlik çok yakışır."

Balık model gelinlikleri sevmediğim için hemen itiraz ettim. "Ben prenses modellere bakmak istiyorum."

Kadın onaylar gibi başını sallayıp, "Hay hay" dedi. "Sen nasıl istersen." Sürgülü olan cam kapıyı açtı. "Buyurun prenses model genliklerimiz burada."

Ablamla, Neşe ablaya bakıp güldüm. Benden önce içeri girip mankenlerin üzerlerindeki gelinliklere âşık olmuş gibi bakıyorlardı. İçeri girdiğimde gözüme ilk straprez gelinlik çarptı. Bel kısmı dar etek kısmı ise istediğim model gibi boldu. Onu giymek istiyordum. Kadın baktığım gelinliğe bakıp, "Denemek ister misin?" dedi tüm sevecenliğiyle.

"İsterim."

"Sanırım otuz altı beden, değil mi?"

"Evet."

"Hemen getiriyorum."

O, gelinliğin bedenini almaya giderken, ablamla Neşe abla yanıma geldiler. "Bunu mu beğendin tatlım?"

"Evet abla."

"Çok güzelmiş, bakalım üzerinde nasıl duracak?"

Ben de merak ediyordum. Kadın elinde tuttuğu gelinlikle yanıma geldi. "Arka taraf kabin, ben sana giyinmende yardımcı olayım."

Çantamı ve montumu ablama verip kadınla kabine girdim. Az önce heyecan yoktu, şimdi fazlasıyla vardı. Üzerimi soyunup derin nefes aldım.

"Damat nerede? Genellikle damatsız gelmez gelinler."

Kim bilir hangi dağda çatışıyordu? Durgun bir şekilde tebessüm edip, "Asker kendisi," dedim. "Görevde olduğu için gelemedi."

"Ne onurdur asker karısı olmak. Rabbim sizi ayırmasın."

"Âmin..."

Gelinliğin içine girince gözlerim doldu. Bu çok güzeldi. Kadın sırtımdaki ipleri bağlarken yumuşak kumaşın üzerin-

de elimi gezdirdim. Üst kısmı inci taşlarıyla dokunmuştu. Alt kısmı ise tüldü. Âşık olmuştum gelinliğe.

"Hazır mısın?"

"Evet."

Kadın sürgülü kapıyı itip dışarı çıktı. Kapının sesinden arkalarını dönen Neşe ablayla ablam bana baka kalmışlardı. İkisinin de dili tutulmuş gibiydi.

"Gel tatlım."

Gelinliğin etek kısmını kaldırıp büyük aynanın karşısına doğru yürüdüm. Dev aynada görüntümü görünce dilim tutuldu. Çok güzel olmuştum. Kadın saçlarımı yukardan toplayıp gelinlikle uyumlu olan duvağı saçıma taktı. Gözlerim doldu. Ablama dönüp, "Nasıl olmuş?" dedim.

Dolan gözlerini silip gülümsedi. "O kadar güzelsin ki peri kızı gibi olmuşsun." Yanıma gelip yanağımı öptü. "Canım kardeşim benim, büyümüşte evleniyor baksana Neşe ablası."

Güldüm. Neşe ablaya dönüp, "Sen bir şey demeyecek misin?" diye sordum. Elini çenesine koyup beni baştan aşağı süzdü. "Fıstığım, muhteşem olmuşsun ama senin komando ağam seni düğün boyunca ceketle gezdirir ben sana söyleyeyim."

Aynaya dönüp görüntümü izledim. Göğüs kısmı açık olduğu için eminim izin vermezdi.

"Dur fotoğrafını çekip gönderelim. Bakalım ne diyecek."

"Bence çekme abla, şimdi der bensiz gelinlik mi bakıyorsun diye."

Ablam çantasından telefonunu çıkarıp hemen fotoğrafımı çekti. "Ne diyecek çok merak ediyorum. Gönderdim fotoğrafı ama iletilmedi sanırım telefonu kapalı."

Yine mi kapadın telefonunu, Talha?

"Görevdedir abla."

"Açınca gider fotoğraf, bakalım ne diyecek."

İlk gördüğü anki tepkisini merak ediyordum. Kesin oha derdi. Azra bu gelinliğin üst tarafı neden yok diye söylenirdi. Ah be Talha, ne yapacağım ben seninle?

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Minik bir serceydim. Kanatlarım küçüktü ama her zaman yükseğe uçmayı severdim. Dışarıdan bakıldığında, minik bedenimin ne yağan şiddetli yağmura dayanabileceğini ne de kavurucu sıcaklarda yaşayabileceğini düşünemeyenlerle doluydu. Ben onlara inat minik kanatlarımı özgürce çırpıp, yağan yağmurların içinden geçip, tüylerimi yakan güneşe inat, özgürce dolaşabilenlerdenim.

Ben özgürdüm. Ve özgür kalmaya da devam edecektim.

Gelinlik modellerine baktıktan sonra, hava kararıncaya kadar mağazaları dolaştık. Akşam altı civarı Selim abiyle Buğra abi yanımıza geldiler. Onlarla beraber alışveriş merkezine geldik. İlk önce yemek yiyip sonra oyun alanına gittik. Kahkahalar eşliğinde bowling oynarken yüzümdeki tebessümle izledim onları. Ablam her kazanışında Selim abiye sarılıp sevincini gösteriyordu. Selim abi, onun gülen yüzünden mutlu olup sıkı sıkı sarıyordu kolları arasına ablamı. Onlar komik bir çifti her zaman. Bizim gibi değillerdi.

Düşünüyorum da biz de Talha'yla ablam ve Selim abi gibi olur muyduk? Bir gün bowlinge gelip kahkahalar eşliğinde oyun oynar mıydık? Ya da ben kazanamadığım için trip atıp, ablam gibi kollarımı göğsümde bağlayıp, arkamı döner miydim? Talha da Selim abi gibi omuzlarımdan tutup, mızıkçılık yapmak yok deyip parmağının ucunu burnuma vurur muydu?

Sanırım yapmazdı. Benim devim küçükken çarpışan arabalara binmiş ama eğlenememişti. Dönme dolaba binip gülememişti. O yaralı bir çocukken biz onunla kahkahalar eşliğinde eğlenemezdik. Zaman her şeyin ilacıyken nedense bizim için henüz etkisi hızlı bir şekilde gösteren ilaç üretilmemişti.

Selim abi elini bana uzatıp, "Gelsene," dedi. Oturduğum sandalyeden kalkıp yanına gittim. Kolunu omzuma dolayıp

yanağımı sıktı. "Seni seviyorum, biliyorsun değil mi baldız?"

Gülümseyip başımı aşağı yukarı salladım. O da gülümsedi. "Şu ablana söyle de sizin düğünden sonra benimle evlensin."

"Hımm, bunun için ablamı ikna etmen gerekiyor beni değil. Ne demişler, iyi olur Allah'tan kötü olur kuldan. O yüzden ben kimsenin ilişkisine karışmak istemiyorum."

Kendi ilişkimi tam yürütemiyorum bir de başkalarının ilişkilerine karışmak istemiyordum. Gözlerini devirip, "Öyle olsun," dedi. "Bak söylüyorum bu kız sizin düğünden sonra bana evet demesin, o zaman onu kaçırırım."

"Dedi Türk polisi. Polis bile kız kaçırıyorsa kime güvenelim biz?"

"Bana baldız. Şurada yakışıklı polis enişten var tabii ki bana güveneceksin."

"Tabii canım," deyip ablamın gülen yüzüne baktım. "Saat geç oldu eve gidelim mi?

"Olur canım."

Hep birlikte toparlanıp alışveriş merkezinden çıktık. Buğra abi, Selim abinin yanına ön tarafa oturdu. Ben, ablam, Neşe abla da arkaya. Onlar kendi aralarında konuşurken telefonumu kontrol ettim. Hâlâ ses seda yoktu. Çok mu kırıldın? Çok mu yaralandın? Sadece haber vermeden dışarı çıktığım için beni böylesine cezalandırman acı veriyor, devim.

Eve geldiğimde direkt banyoya girip duş aldım. Bornozu üzerime geçirip odama geçtim. Kalın eşofmanlarımı giyip yatağıma uzandım. Yaramaz başını göğsüme koyup uyudu.

"Uykun mu var oğlum? Gündüz hareketlisin tabii gece de hemen uykuya yenik düşüyorsun." Başını öpüp gözlerimi kapadım. Ben de çok yorgunum. Hem bedenen hem de ruhen. Pencere kenarına vuran yağmur damlaların sesiyle yorgun bedenimi uykuya bıraktım. Kulağıma ilişen ezan ve telefon sesiyle gözlerimi hızla açtım. Odanın içi karanlıktı. Elimi göğsüme bastırıp derin derin nefes aldım. Ter içinde

kalmıştım.

"Azra telefonu açsana."

İrkilip komodinin üzerinde duran telefonu elime aldım. "Özür dilerim abla." Ekrana baktığımda yüreğim ağzıma geldi. Talha arıyordu, saat sabahın altı buçuğuydu. Cevapsız, "Efendim," dedim. Sesim uykulu olduğu için boğuk çıkmıştı.

"Ne demek beni sildin? Sen beni tanıyamamışsın Azra. Ben kolay kolay vazgeçmem! Sinirliyim, kızgınım, kırgınım ve ayrıca o gelinliği giymene hayatta izin vermem."

Yarı açık olan gözlerim kalın otoriter sesiyle tamamen açıldı. Sanırım mesajları yeni alıyordu.

"Şu an saat sabahın altı buçuğu, herkes uyuyor. Gündüz ara öyle konuşalım."

"Boş bir odaya geç."

Yorganı avuç içimde sıkıp burnumdan soludum. "Uykum var uyuyacağım. Şu an konuşacak durumda değilim." Oflayıp, "Peki," dedi donuk sesiyle. "Öğlene doğru arayacağım."

Bir şey demeden telefonu kapadım. Eminim saydırıyordu, umurumda değildi. Başımı yastığa koyup gözlerimi kapadım. Olan uykum kaçıp gitmişti. Hayatıma girdiği günden beri doğru düzgün uyuyamıyordum. Mesaj sesi gelince gözlerimi açıp avuç içimde olan telefonun ekranını açtım. Kesin o telefonu parçalayacağım yazmıştı ama yanılmıştım.

-Beyaz sana çok yakışıyor. Yazmıştı. Keşke ruhumuz da beyaz olsaydı, Talha. Uyuyamayacağımı anlayıp yataktan kalktım. Battaniyeyi alıp odadan çıktım. Salonun kapısını katıp balkona doğru yürüdüm. Balkonun kapısını açtığımda soğuk dondurdu bedenimi. Battaniyeyi üzerime serip yere oturdum. Yine sensiz duramıyorum. Son aramadan numarasını tıklayıp aradım. İlk çalışta açtı.

"Ne oldu?"

"Uykum kaçtı aradım."

Kısa bir süre sustuk ne o konuştu ne de ben.

"Azra?"

"Hım."

"Neden haber vermedin? Sana güveniyordum Azra, neden söylemedin bana dışarı çıktığını? Kendimi sana anlattığım hâlde bile bile bana söylemeden dışarı çıktın gecenin bir vakti." Sakin bir şekilde başlayan konuşması şiddetlendi.

"Her şey bir anda gelişti. Telefonumu evde unuttuğum için arayamadım. Eve gelince haber verecektim ama sen öğrenmişsin zaten. Beni dinlemeden yargısız infaz yaptın. Sanki sana ihanet etmişim gibi davrandın."

"Bu bana göre ihanet, Azra. Ben attığım adımı sana söylüyorum. Karşılığını senden de bekliyorum. Sana ne dedim; beynim saçma sapan düşünceler üretiyor, sakın gizli saklı iş yapma kendini de beni de yaralarsın demedin mi? Dün gece o kadar sinirliydim ki ağzımdan çıkan lafları bilmiyorum."

Ruhsuz bir şekilde güldüm. "Ben biliyorum. Yanıma gelme dedin. Gelmeyeceğim de." Sesim boğuk çıkınca alnımı dizlerime yasladım.

"O an sinirlendiğim için öyle dedim. Sen beni anlamıyorsun, Azra."

"Sen de beni anlamıyorsun. Ne olacak bu durum? Aşırı derece güven problemin var. Benim sana söylemediğim illaki bir şeyler olacak, o zaman ne olacak bu ilişkimiz?"

"Sakın aklından ayrılık gibi saçma sapan düşünceler geçirme. Senden çok bir şey istemiyorum. Bana gittiğin yerleri, takıldığın arkadaşlarını söyle yeter diyorum. Bunu yapmak senin için çok mu zor?"

"Sen takıntılısın Talha. Korkuyorum ben, evlenince zarar görmekten korkuyorum."

Bardak kırılma sesi geldi. İrkilip, "Ne yaptın?" dedim panik olmuş sesimle.

"Benden korkma, sana zarar vermem!"

Soruma cevap vermediği hâlde bağırarak konuşuyordu. Bana böyle de zarar veriyordu.

"Şu an bile bağırarak konuşuyorsun. Korkuyorum, Talha."

Sesli bir şekilde nefes alıp, "Tamam," dedi. "Sakinim. Bak Azra, yalvarırım arkamdan gizli saklı iş çevirme. Beni buradan delirtme, dün geceden beri beynim kazan gibi."

Ne kadar konuşsam da kendi bildiğini okuyacaktı.

"Ben sanırım seni tam olarak tanımıyorum. Evet, inkâr etmiyorum sana karşı hislerimin boyutu çok büyük. Adının geçtiği yerde kalbim deli gibi çarpıyor ama ben korkuyorum Talha. Sen böyle davrandıkça ben sevgimden de senden de korkuyorum."

"Zarar mı verdim bu zamana kadar? Gözünün içine bakarken kendimi unutuyorum ben. Söyle, bakışımla kalbine zarar mı verdim? Dilim senin yanında tutuluyor, Azra. Söyle sana baktığımda gözlerimde ne gördün de benden korktun? Konuş ki yakmayım bu gece Mardin'i."

Elimi ısırıp hıçkırmamak için kendimi zor tuttum.

"Sakın ağlama, sakın. Birkaç gün kafanı dinle, aklından ayrılığı geçirme. Sana deli gibi bağlanmışken sakın ayrılıktan söz etme. Böyle bir durumda neler olabileceğini kestiremiyorum bile. Hadi git uyu."

Başımı dizlerimden kaldırıp balkon camına vuran yağmur damlarını izledim. Onlar gibi sessiz bir şekilde içime akıyordu gözyaşlarım. Konuşamıyordum. Ne kadar konuşmak istesem de konuşamıyordum. Sadece solunum sıkıntısı çeken hasta gibi derin derin nefes alıp veriyordum. Aynı zamanda Talha da...

O bana baktığında hayatının en değerli varlığı olarak hissettiriyordu. Her dokunduğunda canımı acıtmaktan korkar gibi yumuşak dokunuyordu. Ama korkuyordum. Onun bu güvensizliği, aniden verdiği tepkiler beni fazlasıyla korkutuyordu. Şiddet hayatta uygulamazdı ama kalbimi yaralardı dün geceki gibi.

"Bir gün bir çocuk evinin bahçesinde oyun oynarken bahçeye tanımadığı bir adam girmiş. Küçük çocuk evinin bah-

çesine yabancı bir adam girdiği için küçük ellerini yumruk yapıp, sen de kimsin demiş karşısında duran adama. Adam gülümseyerek çocuğun yanına gelmiş ve ellerini onun saçları arasında dolaştırmış. Merhaba delikanlı, ben annenin arkadaşıyım kendisi evde mi? Diye sormuş. Küçük çocuk daha önce annesinin yanında bu adamı görmediği için kaşlarını çatmış ve başını iki yana sallamış. Adam gülmüş. Ama ben evde olduğunu duydum, bir bakayım demiş. Çocuk, hayır diye bağırmış, babam yabancı insanları sakın eve alma dedi bana. Ben seni tanımıyorum diye bağırmış."

Onuncu kattan düşüyormuş gibi hissettim. Beynim karıncalanmaya başladı. Bana çocukluğunu anlatıyordu. Çocukluğunu yanında dinlemek isterdim. Anlatırken elini tutup destek olmak isterdim.

"Talha."

"Adam gülmüş ve ayağa kalmış. O sırada evin kapısı açılmış. Annesi üzerine daha önce giymediği kırmızı bir elbise giymiş. Çok güzel olmuş. Annesinin güzelliğine bakmaktan neredeyse bahçedeki yabancı adamı unutacakmış. "Gel canım!" Böyle seslenmiş annesi o yabancı adama. Canım demiş. Canım kelimesi sevdiğin insanlara denmez miydi? Öyleydi, değil mi? O öyle biliyordu. Annesi yabancı adama canım dediğine göre onu seviyordu demek ki."

Akan gözyaşlarımı silip balkon camını araladım. Havaya ihtiyacım vardı.

"O adam eve girdiğinde annesine yaklaşıp, neden bizim evimize giriyor o adam?" Diye sormuş. Annesi onun küçük boyuyla aynı hizaya gelip, kırmızı oje sürdüğü tırnaklarını oğlunun yanağına hafifçe vurmuş. Sen burada oyna, sakın bahçeden dışarı çıkma, deyip evin içine girmiş. Çocuk kızmış annesi onu eve almadı diye. Henüz beş yaşına yeni yeni girecek olan küçük çocuk tekrar oynamaya devam etmiş, taki karnı acıkıncaya kadar. Evin kapısına vurmuş vurmuş annesi açmamış. Anne açıktım diye bağırmış, annesi yine kapıyı açmamış. Anne akşam oluyor açar mısın kapıyı demiş,

annesi yine açmamış. Çocuk merdivene oturup başını betona dayamış. Beş dakika, on dakika, yarım saat derken merdiven üzerinde uyuya kalmış. Biri omuzlarından sallayınca uyanıp, anne, diye bağırmış."

Ayağa kalkıp battaniyeye yere attım. Yanına gidip ona sarılmak istiyordum. Kanayan kalbini öpmek istiyordum.

"Adam gitmiş. Annesi oğlunun başını okşayıp, seninle aramızda sır olsun mu?" Diye sormuş oğluna. Küçük çocuk başını sallayıp, olsun, demiş. Daha önce sır saklamadığı için çok heyecanlanmış. Sakın babana abinin bizim eve geldiğini söyleme demiş, annesi. Küçük çocuk "Neden?" diye sormuş. "Bazı şeyler babaya söylenmez, anneyle çocukların arasında sır olarak kalır. Sen de bana söz ver babana söylemeyeceksin, tamam mı demiş," güzel gözlü annesi."

Gözyaşlarımı silecek gücüm yoktu.

"Küçük çocuk, ne olup bittiğini babasına söylemedi hiçbir zaman. O adam her eve geldiğinde bahçeye çıkar oyun oynardı. Aslında sonradan öğrendiği bilgiyle küçük kalbi acılar içinde kaldı. O babasına yalan söylemişti her zaman. Ondan çok önemli bir sır saklamış, bunu öğrendiğinde hem babası için hem kendi için çok geç olmuştu."

Nefret ediyordum o kadından.

"Sen annem değilsin, biliyorum. Ama ne olur beni anla Azra, korkuyorum. Niyetim seni sıkmak değil, niyetim sana işkence etmek değil, niyetim senin o bal gözlerinden yaş akıtmak değil. Ne olursun bana yalan söyleme."

Elimi yağmura uzatıp içimdeki ateşin az da olsa sönmesini istedim. Yaşadıkları tahminimden daha kötüydü. O sadece aç kalmamıştı, ihanetin her sahnesine şahit olmuştu.

"Söylemem. Bu konuda destek almak ister misin? Eğer böyle içinde tutmaya devam edersen canın çok fazla yanacak."

"Bana destek olacak kişi neden sen olmuyorsun? Neden elimi tutup yaralarımı iyileştirmiyorsun? Ben şifayı sende bulayım. Yaralarımı sen sar, acımı sen unuttur. Saklama hiç-

bir şey, bu bana yapacağın en büyük iyilik olur."

Oflayıp elimi saçlarımın arasına daldırdım. "Bak yemin ederim bir anlık oldu. İsmail elimden çekiştirince telefonu. mu unuttum. Biliyorsun bu zamana kadar her konuda sana haber verdim. Emin ol dün gece verdiğin tepkiler yüzünden kendimi değersiz hissettim. Senin için hiç olduğumu düşün. düm."

Sesli bir şekilde güldü. Gülüşünde katilin kurbanı öldürüp geri çekildiği o anki tınısı vardı. Öldürdüm ve gidiyorum. Ürperen kollarımı sıvazlayıp başımı iki yana salladım.

"Bu saatten sonra bizim kitabımızda silmek diye bir kural yok. Kanımla yazdım adını, hiç kimse silemez."

Balkonun camını kapatıp yerden battaniyeyi aldım. "Böyle konuşarak birbirimizi yaralamayalım lütfen."

"Peki. Ben yatacağım telefonum sessizde olacak."

"Tamam. Ben bugün Neşe ablanın yanında işe başlayacağım." Cevap vermedi. Sonra derin nefes alıp, "Ona da peki," dedi. "Kendine dikkat et."

"Sen de" deyip telefonu kapadım. Onu ikna etmem lazımdı tedavi olması için. İçinde beslediği o güven problemi atlatması için acilen tedaviye ihtiyacı vardı. İlişkimizin sağlığı için ne kendini ne de beni yaralamaya hakkı yoktu. Babamın dediği gibi, güven olmazsa yuva kurulmazdı. Kucağıma aldığım battaniyeyle balkon kapısını açtım. Babam uyanmış sabah haberlerini izliyordu. Yutkunup başımı yere eğdim. Kim bilir ne zamandır burada. Acaba sesimi duymuş muydu?

"Günaydın kızım."

"Günaydın baba."

Elini koltuğa hafif vurup, yanına oturmam için işaret verdi. Battaniyeyi tekli koltuğun üzerine bırakıp, çekingen hâlde yanına oturdum.

"Bir sıkıntın mı var güzel kızım?"

Dudaklarımı dilimle ıslattım. Sanırım konuşmamı duy-

muştu.

"Önemli bir şey yok baba."

Dizlerimin üzerinde duran ellerimi elinin arasına alıp gülümsedi.

"Biz aileyiz kızım, bir sıkıntın olduğunda gelip bizlere anlat. İçine atıp kendini üzme. Her şey hallolur, ölüm olmadığı sürece her derde çare var kızım. İstemeden de olsa konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Duyduklarım hoşuma gitmedi. Talha seni sıkıyor mu?"

Babamın avuçları arasında olan ellerim su gibi olmuştu terden. Ne zaman zor durumda kalsam bedenim kasılıyordu. Yalan konuşmayı beceremediğim için geriliyordum.

"Sıkmıyor baba, sadece bir yere gittiğin zaman haber diyor. Geçen akşam gece dışarı çıktığım için bozuldu."

Başını öpüp geri çekildi. "İsmail'in yanında olduğunu söyleseydin kızım. O zaman bir şey demezdi. Hem benim haberimin olduğunu da söyleseydin."

Ah babacım bir bilsen bu damadın takıntılı delinin teki. Kuzenimden de kıskanıyor beni. Sanki bütün erkekler bana bakıyormuş gibi davranıyor. Bunları yüzüne söylesem eminim Talha'ya kızardı.

"İsmail'le olduğumu duyunca sorun çözüldü baba."

Başını aşağı yukarı sallayıp sakallarını sıvazladı.

"Her ne olursa olsun gelip bize söylüyorsun meleğim. Babalar ne olursa olsun kızlarının yanında ve arkasında olur. Hata işlesen de gelip bana anlat. "

Keşke bütün erkekler senin gibi olsa baba. Kollarımı boynuna dolayıp kokusunu içime geçtim.

"İyi ki varsın babam, Rabbim yokluğunu göstermesin."

Babamla dertleşmemizin ardından kahvaltı hazırlamıştık. Annem uyandığında şaşırmıştı. Her sabah erken kalkıp hazırlık yapan bir kadına ufak da olsa sürpriz yapmıştık. Onun yüzündeki mutluluğu gördüğüm için, bundan sonra erkenden uyanıp sabah kahvaltıları ben hazırlayacaktım. Ablam

kahvaltısını yapıp işine gitti. Masada annem, babam ve ben kalmıştık. Çayımdan bir yudum alıp bardağı masanın üzerine bıraktım.

"Annecim, babacım, ben Neşe ablanın yanında çalışmak istiyorum." İkisi itiraz edecekken masanın üzerinden elimi havaya kaldırdım. "Lütfen itiraz etmeyin, çalışıp size destek olmak istiyorum."

Babam kaşlarını çatıp, "O nasıl laf öyle?" dedi, alınmış sesiyle. "Allah'a şükür her şeyimiz var kızım. Çok şükür aç değiliz açıkta değiliz."

Sandalyeden kalkıp yanındaki boş sandalyeye oturdum. "Babacım evde durup canım sıkılıyor, gündüz Neşe ablanın yanında dururum akşam da ders çalışırım." Annem ekmeği yumurtaya batırıp ağzıma soktu. "Evde oturup el işi ör kızım. Çeyizini hazırlık." Koca ekmeği zorla çiğneyip yuttum. "Anne, ben işe gitmek istiyorum."

"Tamam git. Ama Neşe ablanın yanından başka yerde çalışmak yok. Kendini yormanı istemiyorum."

Sandalyeden kalkıp annemle babamın arkasından dolanarak kollarımı onlara doladım. "Sizi çok seviyorum. Merak etmeyin kendimi asla yormam. Ben şimdi gidebilir miyim peki?"

"Git hadi."

İkisinin yanaklarını öpüp koşarak odama girdim. Eşofmanlarımı üzerimden çıkarıp dizlerime kadar gelen siyah örme kazak elbisemi giydim. Saçlarımı tarayıp salık bıraktım. Hazırdım işte. Kabanımı giyip Yaramaz'ın kafesini aldım.

"Yaramaz, gel oğlum."

Sesimi duyan oğlum bana doğru koştu. Yüzümü yalamaya çalışıyordu. Yanaklarını öpüp kafesin içine koydum onu.

"Hadi gidiyoruz."

"Anne, baba biz çıkıyoruz."

"Tamam kızım."

Evden çıkıp merdivenleri indim. Anneannem kapının önüne çöp koyuyordu. Yanaklarını öpüp, "Ben işe gidiyorum," dedim heyecanlı çıkan sesimle.

"Ne işi kızım? Sen daha doktor olmadın ki."

Yumuşak yanaklarını sıkıp kahkaha attım. "Anneanne, şimdilik Neşe ablanın yanında çalışacağım. Hadi ben kaçar akşama görüşürüz."

"Dikkat et deli kız."

Merdivenlerden inip dışarı çıktım. Buğra abi de kendi binasında çıkıyordu. "Günaydın," deyip gülümsedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Neşe ablanın yanına."

"Hım, gel bırakayım seni."

Hava soğuk olduğu için itiraz etmeyecektim. Yaramaz'la beraber ön koltuğa oturduk. Buğra abi de binince arabayı çalıştırdı. "E anlat bakalım nasılsın?"

"İyiyim, seni sormalı."

"Çok şükür idare ediyoruz. Akşamüstü bizim çocuklarla tepede mangal yapacağız. Siz de gelin Neşe ablanla."

"Olur, akşam olunca konuşuruz."

Başını sallayıp önüne döndü. Kısa mesafede Neşe ablanın dükkânının önüne geldik. "Bıraktığın için teşekkür ederim."

"Ne demek, akşam hazır olun."

"Tamam," deyip arabadan indim. Merdivenleri koşarak çıkıp cam kapıyı içeri doğru ittim. Henüz sabah olduğu için dükkânda kimse yoktu. Neşe abla kahve bardağını sehpanın üzerine bırakıp kaşlarını havaya kaldırdı.

"Hayırdır?"

Yaramaz'ı kafesinden çıkarıp yere bıraktım. Sonra Neşe ablaya doğru yürüyüp elimi uzattım. "Bundan sonra senin yanında çalışacağım, elimi sık bakalım." Şaşkın suratıyla, ciddi misin bakışı atıyordu. Uzattığım eli tutup yanına çekti beni.

"Yavrum, gece üstün açık mı yatıyorsun sen? Bir yerlerin üşüyor da beynin mi donuyor?"

Gözlerimi devirip kabanımı çıkardım. "Neşe abla burada çalışacağım, boşuna beni caydırma. Çok fazla para vermene gerek yok. Askeri ücretin yarısını versen olur."

Kucağına gelen Yaramaz'ın yüzüne bakıp, "Bu kız delirmiş," dedi sesini kalınlaştırarak. "Biz hanımefendiyi doktor olacak diye beklerken meğer o kuaför olacakmış."

Neşe ablanın suratına bön bön bakan Yaramaz'a kahkaha atıp kucağıma aldım. "Oğlum de ki annem kısa bir süre senin yanında çalışacak. Evde durup kafayı yiyeceğine burada durup senin kafanı yesin de oğlum, hadi."

Beni anlamış gibi havlayıp Neşe ablaya baktı. Neşe abla kahkaha atıp, "Öyle olsun," dedi. "Hafta içi burada tek başıma durmaktan canım sıkılıyor en azından sen bana arkadaş olursun."

"Olurum tabii. Hadi bana göster ilk ne yaptığını."

Kahvesinden bir yudum alıp, "İlk önce tuvaleti yıkar mısın?" dedi. Gözlerimi açıp, "Anlamadım," dedim kekeleyerek.

"Tuvaleti yıka diyorum. Bak dünden beri yıkamadım pis kokular geliyor, rahatsız oluyorum. Sanki sokak tuvaletiymiş gibi pazara, markete giden kadınlar buraya tuvalete geliyor. Hayır, evinizde tuvalet mi yok dışarı çıkarken çişinizi yapıp öyle çıkın. Sanki benim tuvaletim yolgeçen hanı."

Şurada durmuş ciddi ciddi Neşe ablayı dinliyorum. Şaka yapıyor diye gülsem de gayet ciddiydi. Kirpiklerini bile kırmıyordu. Şen şakrak olan kız patron olunca cadı oldu.

"İyi, yıkarım. Ne olacak ki, sanki evde yıkamıyorum."

"Aferin, banyodaki dolabın alt kısmında çamaşır suyu var onunla bir güzel temizle."

"Gıcık." Yaramaz'ı yere bırakıp ayağa kalktım. İlk işimi tuvaleti yıkayarak başlayacaktım. Olsun, kafam dağılacaksa her işi yapardım. Yirmi dakikada tuvaleti yıkayıp içeri

geçtim. Neşe abla elindeki uzun iple Yaramaz'ı oynatırken raflarda dizili olan boya kutularını düzelttim. Saat on bir olmasına rağmen kimse gelmemişti. Kutular düzelince koltuğa oturdum.

"Neden kimse gelmedi?"

Başını bana çevirip güldü. "Bebeğim burası mahalle kuaförü. Kadınların ağda günü gelmeden gelmezler ya da saçlarını kestirmek isteyenler gelir. Çok fazla iş yapmıyorum açıkçası."

"Babam gibi çarşıya yakın bir yerde dükkânın olursa daha fazla iş yaparsın abla. Dediğin gibi burası mahalle arası ne kadar fazla gelen olur ki?"

Yanıma oturup kolunu koltuğun üzerine koydu. "Yazın çarşıdan dükkân kiralayacağım, burayı hafta sonu duran ablaya bırakacağım. O burayı işletir ben de çarşıdaki dükkânı işletirim. O zaman daha da büyür işlerimiz."

"Kesinlikle. Sen çok yeteneklisin burada durdukça büyümezsin."

Alnını ovup, başını aşağı yukarı salladı. "Senin düğününden sonra abimin düğünü var. Onu bir atlatalım, hayırlısıyla büyüteceğim işlerimi."

"Abla bana para vermene gerek yok."

"Ay götümün kenarı. Salak para kazanıyorum, günde ona yakın müşteri geliyor. Ay şunun surata bakın mal mal bakıyor."

Bakışımı düzeltim. "Neden acınacak hâlde konuşuyorsun o zaman? Ben de para kazanamıyorsun sandım." Deli midir nedir? Cam kapı açılınca hemen ayağa kalktım. Orta yaşlarında bir abla girmişti. Tanıyamadığım için Neşe ablanın yüzüne baktım.

"Hoş geldin, Melahat abla."

"Hoş bulduk kızım. Saçlarımı keser misin?"

"Tabii ki."

Neşe ablaya dönüp, "Ben keseyim mi?" dedim. Gözleri-

ni itiraz eder gibi irice açtı. Ne olurdu kesseydim? Annemin saçlarının ucunu ben kesiyordum sonuçta.

Abla koltuğa oturunca Neşe ablanın elinden önlüğü hızla alıp kadının boynuna sardım. Saçındaki tülbendi çıkarıp koltuğun üzerine koydum. Saçları kısaydı zaten neden kestiriyordu ki? Neşe abla kadının saçlarını ıslatmaya başlayınca kenara çekilip onu izlemeye başladım. Elleri çok hızlıydı. Makas parmakları arasında dans ediyordu adeta. Aldığı eğitimin hakkını veriyordu.

"Sen yeni mi girdin buraya, kızım?"

Gözlerimi Neşe ablanın elinden çekip kadının yüzüne baktım. "Evet teyze. Sen burada mı oturuyorsun? Daha önce görmedim seni."

"Biz yeni taşındık bu mahalleye kızım. Ben de seni hiç görmemiştim. Nişanlısın galiba?"

Gözleriyle parmağımı işaret edince bakışlarımı parmağıma çevirdim. "Evet, nişanlıyım." Yüzüğümün üzerinde parmağımı dolaştırıp iç çektim. Talha nasıldı kim bilir? Sabahki o konuşmamızdan sonra kendimi kötü hissetmiştim. Telefonu kapatınca eminim acı çekmiştir çocukluğunu tekrar hatırlayarak. Derin nefes alıp askıda asılı duran çantamın içinden telefonumu aldım.

Bir mesaj vardı.

-Çarşıya iniyorum yazmıştı.

Bu adam hiç uyumuyor muydu? Geceleri, gündüzleri ayaktaydı. Bedeni ne kadar kuvvetli dursa da yorulup bayılacak diye çok korkuyordum. Numarasını arayıp kapının önüne çıktım.

"Efendim."

Sesi dinç geliyordu. "Uyuyacağım demiştin?" Arkadan gülme sesleri geliyordu. Neredeydi ki bu?

"Arkadaşlar zorla kaldırdı. Çarşıya indik dolaşıyoruz."

"Hım. Kim var yanında?"

"Arkadaşlarım var, Azra."

"İyi bir şey demedik. Ben de kuafördeyim."

"Gördüm, sosyal medyaya fotoğraf yüklemişsin. Hayırlı olsun."

"Sağ ol. Neyse sen arkadaşlarınla gez ben kapatıyorum."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp merdivene oturdum. Hem yorgunum diyorsun hem de geziyorsun. Kim bilir kimler var yanında. Güzel kız da var mıdır acaba? Arkadaşının kardeşi olduğuna göre vardır tabii, onu evde bırakacak değiller. Yumruk yaptığım elimi buz gibi mermerin üzerine koyup soğuk havayı içime çektim.

"Kız, popon üşümüyor mu?"

İsmail'in sesiyle başımı sağ tarafa çevirdim. Ellerini deri ceketine sokmuş serseri tavırlarıyla yanıma geliyordu. "Sokağın ortasında neden bağırıyorsun?" Merdivenleri hızlı bir şekilde çıkıp yanıma oturdu.

"Azra, senin şu nişanlının telefon numarasını versene."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yapacaksın Talha'nın numarasını?"

"Gece aşk mesajları atacağım. İnanır mısın görür görmez aşık oldum senin askerine."

Gözlerimi devirip, bacaklarımı öne doğru uzattım. "Dalga geçme."

"Söylesene kızım, işim var adamla."

Ezbere bildiğim numarayı söyleyip ne yapacağını merakla izledim. Talha'yı aramıştı.

"Alo."

Telefonu hoparlöre verdiği için sesini duyuyordum.

"Merhaba Talha."

"Kimsin?"

İsmail ağzını yamultup, "Bu adam bildiğin öküz," dedi kısık sesle. Koluna vurdum.

"Kimsin diyorum!"

"Sakin ol enişte, benim İsmail."

Adam zaten İsmail'e gıcık umarım küfür etmez.

"Buyur?"

"Enişte neden sinirli konuşuyorsun? Hayır, biri kuyruğu- na mı bastı anlamış değilim."

Gülmemek için elimi ağzıma bastırdım. Bu çocuk bir gün Talha'dan dayak yiyecekti. Fazlasıyla kaşınıyordu.

"Hayırdır kardeşim, bir sorun mu var?"

Kardeşim? Ben küfür eder sanıyorken adam kardeşim de- mişti.

"Dün sabah benim motoru parçaladılar, hafta sonu gel de şu herifleri dövmeye gidelim. "

Gözlerimi kocaman açıp koluna sert bir şekilde yumruğu- mu vurdum. Yüzünü buruşturup saçımı çekti. Kalçamı geri çekip bacağına tekme attım.

"Lan manyak ne vuruyorsun?"

"Sen neden saçımı çekiyorsun? Bıraksana oğlum acıyor."

"Ne oluyor orada? Yanında Azra mı var?"

Geri çekilip ceketinin önünü düzeltti. "He enişte o var. Numaranı ondan aldım."

"Sen az önce Azra'nın saçını mı çektin?"

Buz gibi sesi İsmail'i titretti. Gözlerini kısıp ciğerlerine de- rin nefes aldı. Hadi bakalım İsmail Efendi ver cevabını.

Yutkundu. Yanıma doğru kaydı. Talha'nın sesinden nasıl korktuysa dağılmış saçlarımı düzeltip, "yoo," diye mırıldan- dı. "O benim bacağıma tekme attı asıl."

"Şakasına da olsa ona elin kalkmasın. Yoksa bir daha o eli kullanamazsın."

"Heh, seni duyanda kuzenimi dövüyorum sanacak. Ney- se söyle gelecek misin?"

"Tabii ki gelmeyeceğim. Şikâyetçi olmuşsun, polisler hal- leder."

İsmail kaşlarını çatıp ayağa kalktı. "Sen nereden biliyor- sun? Ayrıca polislerin halledeceğini ben de biliyorum. İçim- deki öfkenin dinmesi için onları dövmem gerekiyor. Bunu tek başıma halledemeyeceğime göre senle beraber dövme- miz gerekiyor. En azından sen on adamı döverken ben birini dövsem yeter."

Talha tıslar gibi ses çıkarıp, "Oğlum git işine," dedi. "Çok dövmek istiyorsan Selim'i al öyle git."

"Kapat kapat enişte olacaksın bir de. İstemede ben olsay- dım bu kızı sana vermezdim."

"Dua et Azra duyuyor, yoksa ben sana küfür etmesini bi- lirdim."

Bu konuşmadan bunalıp içeri girdim. İkisi de sorunluy- du. Hadi İsmail delinin teki, Talha, sana ne oluyor ki? Hoş benimki de soru mu? Senin de ondan kalır yanın yok.

Saat altıya kadar Neşe ablayı izledim. Beş kız fön çektir- meye gelmişti. Her ne kadar ben çekeyim diye ısrar etsem de Neşe abla her defasında itiraz etmişti. Ne olur ben çeksey- dim, bakarak mı öğrenecektim ben? Okulda bile pratik yapa- rak ders yapıyorduk biz.

Ablam kuaför dükkânına gelince hep birlikte arabalara binip tepeye çıktık. Erkekler mangalı hazırlarken biz İstan- bul'un manzarasını izliyorduk. Gece çökmüştü güzel şeh- rimin üzerine. Işıklar ne kadar aydınlatsa da güneşin ışığı yoktu.

"Kızlar gelin buraya, köfteler hazır."

İsmail'in çağırmasıyla yanlarına yürüdük. Montumun yakasını kapatıp banka oturdum. "Asaf'la Güneş de geliyor- muş, sizin için sakıncası olur mu?"

Hepimiz başımızı iki yana salladık. "Güneş, bizimkinin görümcesi, Asaf kim?"

"Talha'nın halasının oğlu."

"Anladım."

İsmail ekmeğini ısırıp göz kırptı. Onu boş verip ablama

yaklaştım. "Soğuk değil mi?"

"Evet. Ama güzel burada olmak."

Biraz daha yaklaşıp kısık sesle konuşmaya başladım. "Babam, sürekli Selim abiyle bir yerlere gittiğimiz için sizin durumu anlar abla. O başkalarından duymadan anlat istersen, kalbi kırılmasın."

Ekmeğini kucağına koyup ofladı. "Korkuyorum kırılır diye, sonuçta uzun zamandır söylemedim. Arkasından iş çevirdiğimi düşünür mü?" Elini tuttum. "Düşünme böyle abla. Babam anlayışlı bir adam, yirmi dört yaşına geldin neredeyse, bu saatten sonra seni sıkmayacağına göre. Adam on dokuz yaşındaki kızını evlendiriyor merak etme bana kızmadıysa sana hiç kızmaz." Gözlerini Selim abinin üzerine çevirdi. "Selim de yüzük takalım diye ısrar ediyor. Bilmiyorum ne yapacağım. Şu senin nikâh işinden sonra konuşacağım."

Gülümsedim. "Her zaman yanındayım biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum canım."

Yüzüme gelen araba farıyla başımızı ışığın olduğu yere çevirdik.

"Geldiler."

Selim abi arabanın yanına giderken İsmail yanıma oturdu.

"Bu Güneş'in sevgilisi var mı?"

"Talha diye bir abisi var, biliyorsun değil mi? Aklından bile geçirme."

Ekmeğinden kocaman ısırıp suratını manzaraya çevirdi. "Duyan da kızı bana isteyin dedim sanacak. Alt tarafı sevgilisi var mı diye sordum."

"Sus, sanki ben seni tanımıyorum."

"İyi akşamlar."

Şu İsmail hayırlısıyla bir gitse okuluna. Ayağa kalkıp Güneş'e sarıldım. "Hoş geldin canım."

"Hoş bulduk."

Asaf'ın elini sıkıp, "Siz de hoş geldiniz," dedim. Başını çekip, "Hoş bulduk yenge," dedi.

"Burası ne güzel, İstanbul'un güzel manzarası ayaklarımızın önünde..."

Cevap vereceğim zaman İsmail ayağa kalkıp, "Öyledir," dedi. "Yazın asıl tadı çıkıyor buranın."

"Yazın da geliriz o zaman."

"Bekleriz."

Dirseğimi İsmail'in karnına geçirip, "Bir sus," dedim onun duyabileceği tonda. "Susmak istemiyorum," diye söylendi. Şeytan diyor at şunu tepeden aşağı. Katil edecekti beni, nişanlımla evlenemeden dul kalacaktım bunun yüzünden.

"Azra, ben yarın abimin yanına gideceğim."

"Öyle mi? Ne güzel... "

Bu nasıl tepkiydi böyle? Sanırım kıskandım. Ben de gidecektim yanına ama bana gelme demişti. Gururumun önüne geçip gidemezdim. Her ne kadar sinirli olduğum için öyle söyledim dese de ayaklarım gitmezdi onun yanına. Sözleri kulaklarıma ilişirdi.

"Biz de gidecektik Azra'yla, aslında beraber gidebiliriz."

Ağır bir şekilde arkama dönüp İsmail'in cin gibi olan gözlerine öldürücü bakışlarımı attım. Ne var der gibi kafasını salladı.

"Bu çok güzel haber. Benim bilet yarın üçte, kış ayı olduğu için eminim bilet kalmıştır siz de alın hemen beraber gidelim."

Güneş'e gülümseyip, "Sen git canım," dedim. "Biz sonra geliriz."

"Neden canım gideriz, ben hemen bilet ayarlıyorum."

İsmail'in ceketi sıkı sıkı tutup, "Dur yerinde," dedim. "Babama söylemeden nereye gidiyoruz?"

"Önce dayıma söylerim sonra bileti ayarlarım."

Geri çekilip ileri doğru yürüdü. Bu adam neden böyle

davranıyor anlamıyorum. Ben gitmek istemiyorum. O sözleri unutmadan gitmek istemiyorum. Güneş yüzüme dikkatli bir şekilde bakarken kendimi kasıyordum gitmek istemediğimi anlamasın diye. Abisiyle aramda sorun olduğunu bilsin istemiyordum. Diğerleri yanımıza gelince derin bir nefes aldım.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Yarın abimin yanına. Siz de gelsenize, Pınar."

Ablam, Selim abiye bakıp, "Gider miyiz?" dedi.

"Bir hafta sonra gidebiliriz."

"Biz de geliriz. Mardin'i gezeriz."

Ah, sen de gel Neşe abla. Zaten sen gelmezsen Mardin'in tadı çıkmaz. Hepsi gitmek için plan yaparken ben gitmemek için neredeyse babamın izin vermemesi için dua edecektim. İsmail yanımıza gelip yanağımı sıktı. Eline vurup ablama yanaştım.

"Dayımdan izin aldım. Bilet işi de tamam yarın Mardin'deyiz."

Bu saçmalıktı, benim kararlarımı neden sormuyorlardı. Talha'yla aramız bozukken yüz yüze gelmek istemiyordum. Eminim beni görünce, neden geldin diye soracaktı. Dudaklarımı ısırıp arkamı döndüm.

"Abime kimse söylemesin, sürpriz yapalım."

Eminim beni görünce tüm neşesi kaçacaktı. Senin burada ne işin var Azra, derdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dün gece bana sorulmadan verilen kararlar yüzünden bütün geceyi başım ağrıyarak geçirmiştim. Tamam, pozitif açıdan bakıldığı zaman yaptıkları çok güzel bir hareketti. Talha'yla tartışmamış olsak, koşarak giderdim Mardin'e. Bana gelme dediği için ne ayaklarım gitmek istiyordu ne de gururum. Her ne kadar pişman olduğunu söylese de içimde ona karşı kırgınlık vardı. Yanına gittiğim zaman, neden geldin demesinden çok korkuyordum. Yüzüme bakarak neden geldin derse oracıkta yıkılırdım. İkimizde birbirimizin kalbini kırdık. Birbirimizin üzerinde daha fazla yara açmak istemiyordum.

Evden çıkıp Neşe ablanın dükkânına doğru yürüdüm. Bir de havaalanına gideceğimiz için öğlene kadar çalışsam yeterdi. İlk günden Neşe ablaya mahcup olmak istemiyordum. Kuaförün önüne gelince merdivenleri çıkıp içeri girdim. Her zamanki gibi kahvesini almış koltukta oturuyordu. Yanına oturup, "Günaydın," dedim.

"Günaydın, neden geldin, bugün gitmeyecek misin?"

Montumu çıkarıp koltuğun kenarına bıraktım. "Gideceğim, gece çantamı hazırladım. Öğlene kadar çalışmak istiyorum." Kahvesinden bir yudum alıp, "Sen bilirsin," dedi. Montumu askılığa asmak için ayağa kalktım. Dükkânın kapısı açıldı. Dört kız içeri girince Neşe ablanın yüzü bayram etti.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk. Biz saçlarımıza fön ve maşa yaptırmak istiyoruz."

"Tamam. İlk önce fönleri alayım."

Montumu hemen asıp Neşe ablanın yanına gittim. "Ben maşa yaparım abla."

"Sen izle canım."

Saçlarımı kulağımın arkasına alıp, "Yaparım," dedim. Yapacağıma inandırmak için sesimi baskın çıkarıyordum.

"Neşe, yapabiliyormuş işte, benim saçı yapsın."

Tombul kıza gülümseyip, "Gel canım," dedim. Kız ayağa kalkıp koltuğa oturdu. Neşe abla kızın saçına fön çekerken korkulu gözlerle bana bakıyordu. Alt tarafı maşa yapacaktım. Ne olabilir ki? Fişe taktığım maşa ısınınca kızın saçını dolayıp beklemeye başladım. Yeteri kadar beklediğimi düşünüp maşayı yavaşça çektim. Olmuştu işte, düz saç kıvır kıvırdı. Yaptığımdan memnun olmuş gibi kıza aynadan göstermeyi de ihmal etmiyordum. Koskoca doktor olacaktım, ameliyatlara girip büyük işler çıkaracaktım. Bir saç mı beni korkutacak?

Korkutan saç değil ama Mardin'e gidince Talha tarafından alacağım tepki çok korkutuyordu. Onu çok seviyordum. Yanına hem gitmek istiyorum hem de gitmek istemiyordum. Bütün dengemi şaşırtmıştı benim. Henüz on dokuz yaşımda olmama rağmen düşünmekten ve saçmalamaktan kafayı yiyecektim.

"Yanık mı kokuyor?"

"Hım?"

"Bir şey yanıyor."

Maşaya doladığım saçı hızla çektim. İnanamıyorum kızın saçını yaktım.

"Azra!"

Korkudan geri çekilip ellerimi iki yana doğru sallamaya başladım. "Yemin ederim istemeyerek oldu." Kız saçlarını öne getirip yanan saçı görmeye çalıştı. Çığlık atıp bana doğru yürüdü.

"Çok özür dilerim, yemin ederim istemeyerek oldu. Kafamda o kadar çok soru var ki dalmışım."

Kız eline gelen saçlarını yüzüme fırlatıp, "Bana ne senin derdinden?" diye bağırdı. Korkudan Neşe ablanın yüzüne baktım. Şok olmuş hâlde yanan saça bakıyordu. Hepsi senin yüzünden Talha. Aklımı sürekli karıştırıyorsun. Ne yapacağım ben Allah'ım?

Kız kendini yere bırakıp bağıra bağıra ağlamaya başladı. Yanındaki arkadaşları da ağlayınca altıma kaçıracaktım. Ya benden şikâyetçi olursa? Bacaklarım zangır zangır titriyordu. Senin neyine kuaför olmak, Azra? Dizlerimin üzerine çöküp, "Çok özür dilerim," dedim. "Lütfen affedin."

Neşe abla kızın ellerini tutup ayağa kaldırdı. Koltuğa oturtup su içirdi. "Bak canım onun nişanlısı askerde, günlerdir haber alamadığı için kafası dağınık. Kim bilir hangi dağlarda geziyor. Yazık kızcağız da ne yaptığını bilmiyor." Yuh Neşe abla. Az attın, şehit oldu de bir de kafanı kırmayım. Tövbe ya.

"Yaa, öyle mi?"

Neşe abla gözlerini kocaman açıp, "Öyle," dedi bağırarak. Bana uy, diyordu sözde. Başımı sallayıp ayağa kalktım. "Çok özür dilerim, inanın günlerdir ne yediğimi ne içtiğimi biliyorum."

"Çok üzüldüm. Umarım iyi haberlerini alırsın. Saçlarım ne olacak benim?"

Neşe abla yanan tarafı tutup, "Ahh," diye iç çekti. "Ben saçını kısa keseyim sonra kaynak yapalım, olur mu?"

"Olur."

Ortam biraz da olsa sakinleştiği için ferahladım. Diğer kızlara bakıp, "Hanginizin saçını maşa yapayım?" diye sordum. Kızlar geri çekilip, "Biz Neşe yapsın istiyoruz," dediler. Neşe abla ayaklarını yere vura vura yanıma geldi.

"Kovuldun tatlım."

"Ama neden?"

"Acaba neden? Git Mardin'e nişanlını zarara uğrat beni değil. Hadi naş."

Yüzümü asıp, "Peki öyle olsun," dedim. "Bir buçuk günlük maaşımı vermene gerek yok."

"Aman Allah razı olsun."

Neşe ablayı daha fazla sinirlendirmemek için montumla çantamı alıp hızla dükkândan çıktım. Ah Talha ah, senin yüzünden kızı masrafa soktum. Aklıma neden olur olmadık yerde geliyorsun ki?

Eve gelince olan biteni aileme anlattım. Sağ olsunlar iki saat dalga geçtiler. Saat on ikiye gelirken Güneş bize geldi. Hazırladığım bavulu kapının önüne koyarken içime sıkıntı oluştu. Talha'yla telefonda konuşmamıza rağmen içim hiç rahat değildi.

"Heyecanlı mısın? Abim seni görünce ne yapacak acaba? Çok merak ediyorum."

Ben de çok merak ediyordum. "Merak ediyorum," deyip gülümsedim. Kucağıma gelen Yaramaz'ı öptüm "Keşke sen de gelseydin oğlum. Biz yokken anneanneyle oyna tamam mı?" Zil çalınca Yaramaz'ı yere bıraktım. "İsmail geldi, hadi çıkalım." Hole çıkıp portmantodan montlarımızı aldık. Kapıyı açıp dışarı çıktığımızda yüreğim pır pırdı. Ben geliyorum askerim, kollarını açıp karşılayacak mısın? Arkanı dönüp yüreğimi yaralayacak mısın?

Anneannemlerde annemi öpüp Güneş'le beraber dışarı çıktık. İsmail çantalarımızı taksinin bagajına koyunca arabanın arka koltuğuna oturduk. İsmail öne oturunca şoför arabayı çalıştırdı. Gözlerimi kapatıp sırtımı koltuğa yasladım. Bir saatlik yolu düşünerek geçirdim.

Havaalanında sağa solan koşan insanların heyecanından istiyordum azıcık. Korktuğum için heyecanlanamıyordum. İşlemler hallolunca telefonları kapatıp uçağa bindik. Umarım Talha telefonum kapalıyken aramazdı. O kadar yoğun duygular hissediyordum ki içimden ağlamak geliyordu. Uçağa biner binmez uyuyan İsmail de sağ olsun yardımcı olmuyordu. Güneş bizden önce bilet aldığı için uçağın önlerindeydi yeri. Ofladım. Avuç içlerim ter basıyordu. Sırtımdan aşağı doğru ağrı bedenimi ele geçiyordu. Heyecandan mıdır, korkudan mıdır başımın içi de alev alevdi. En iyisi gözlerimi kapatıp uyumaktı.

Kolumun sarsılmasıyla gözlerimi açtım. "Azra kalk hadi, uçak indi. Maşallah kızım iki saattir uyuyorsun neredeyse."

Gözlerimi ovuşturup kemeri çözdüm. Sersem halde ayağa kalktım. Güneş yanımıza gelmiş gülümsüyordu. Tebessüm edip peşinden çıkışa doğru ilerledim. Hosteslere başımla selam verip merdivenlerden aşağı inmeye başladım.

Ben geldim sevdiğim. Şu an nefes aldığın topraklardayım.

İsmail çantalarımızı alınca havaalanından dışarı çıktık. Telefonumu çantamdan çıkarıp hemen açtım. Mesajlar peş peşe gelmeye başladı. Talha isminin üzerine tıkladım.

-Ne yapıyorsun?

Dörtte atmıştı. Arasam anonslardan havaalanında olduğumu anlardı.

-Evdeyim, yazıp gönderdim.

"Ee, ne yapıyoruz? Buraları sen biliyorsun Güneş."

"Abimin arkadaşını aradım, askeriyedeymiş. Taksiyle gidelim minibüs köye neredeyse iki saatte gidiyor. Taksi en azından bir saat içinde bırakır bizi oraya."

"Olur."

Boşta duran taksilere yönelip birine bindik. Güneş gideceğimiz askeriyenin ismini söyleyip geri yaslandı.

"Çok heyecanlıyım."

Ben hiçbir duygu hissetmiyordum. Telaştan etrafa bile bakamıyordum. Gözlerim dizlerimde Talha'nın vereceği tepkiyi düşünüyordum.

"Güzelmiş buralar."

"Sağ olasın kardeş, siz nereden geliyorsunuz?"

"İstanbul'dan geliyoruz dayı."

"Gezmeye mi?"

"Hem gezme hem de ziyaret."

Amca radyodan türkü açıp elini havaya doğru sallayıp, "Gezin gezin". dedi. "Mardin Kapısı'na gidin, kilise, manastır, camileri gezin. Bu şehir medeniyetler şehri her dinden in-

san bulunur. Gönül rahatlığıyla dolaşın. Bana da misafirliğe gelin."

"Geliriz dayı, telefon numaranı ver."

Güneş'le birbirimize baktık. Bu İsmail kesinlikle delirmişti. Omuzlarını sallayarak dans etmiyor mu bir de. Allah'ım akıl ver ne olursun şu kuluna.

"Ben bu türküyü daha önce duymuştum."

Güneş kendini tutamayıp kahkaha atmaya başladı. Başımı yere gömmek istiyordum. "Mardin Kapısı'nı bilmeyen mi var oğlum, meşhurdur şehrimizin türküsü.

"Valla güzelmiş oynayasım geldi."

"Ya sen çok tatlısın."

Güneş'e dönüp susması için parmağımı dudağıma bastırdım. İsmail aldığı iltifattan daha da coştu. Amca da onu eşlik ediyordu. Taksinin içi türkünün sesiyle inliyordu. Taksinin içini videoya alıp Talha'ya göndersem eminim daha çok şaşırırdı.

Beynimin içinde davullar çalarak askeriyenin önüne geldik. İsmail iki yüz lirayı taksi şoförüne verince tüm neşesi kaçtı. Oh olsun sana. Dışarı çıktığımızda dilim damağım kurudu. Hava kararmıştı aynı kalbim gibi. Korkuyordum, ona bir adım daha yaklaşmıştık. Her gün geçtiği kapıdan geçecektim. Her gün adım attığı yoldan adım atacaktım. Girişe yaklaşınca asker nöbetçi kulübesinden çıkıp bize yaklaştı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Güneş öne geçip askere tebessüm etti. "Ben Üsteğmen Talha Aslan'ın kız kardeşiyim, ziyaret saati değil ama abimi görmek istiyoruz."

"Bu saatte sizi buraya almam doğru olmaz."

"Peki, Hakan Alaca'yı arayabilir misiniz? Geleceğimizden haberi vardı."

"Bekleyin."

Asker kulübeye gidip telefonla sanırım Güneş'in dediği

askeri aradı. Tekrar kulübeden çıkıp yanımıza geldi.

"Buyurun içeride bekleyin."

İçeri girip kulübenin önünde beklemeye başladık. Hiçbir şey düşünemiyordum. Bize doğru gelen asker söz gecemde bize romantik geceyi hazırlayan askerdi. Onu görünce rahatlamıştım.

"Hoş geldiniz."

Elini sıkıp, "hoş bulduk," dedik.

"Talha Üsteğmen'im bahçede, buyurun gidelim."

"Azra'yı götürür müsün? Biz burada bekleriz."

Güneş'i şu an yanımda deli gibi istiyordum. "Sen de gel," dedim kısık sesle. Elimden çantamı alıp, "Hadi git," dedi. "Peki," deyip Hakan'la beraber uzun yolu yürümeye başladık. Yanımda sessizce yürüyordu bir kelime bile konuşmuyordu. Eliyle sağ tarafa dönmem için işaret etti. Gösterdiği yere doğru yürüdüm. Kalbim deli gibi atıyordu. Geniş bahçe gibi olan yere gelince olduğum yerde durdum. Nefesim kesildi. Hakan durup yüzüme baktı. Derin nefes alıp adım attım.

Bastığım toprak sallanıyordu sanki. Titriyordum. Oradaydı, ellerini belinde birleştirmiş, bacakları hafif aralıktı. Üniforması fotoğraflardakinden daha çok yakışmıştı heybetli bedenine. Ağır adım atıp, hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Beni görünce nasıl tepki verecekti tahmin edemiyordum. Buraya gelinceye kadar gurur yapan ben ona koşmak istiyordum. Kendimi daha fazla tutamadım koşmaya başladım. Koştum koştum başını çevirmesine fırsat vermeden boynuna sarıldım. Kalbim deli gibi atıyordu. Donmuştu. Hiçbir tepki vermeden duruyordu sadece. Geri çekilip yüzüne baktım. Öylesine şaşkındı ki gözyaşlarımla güldüm. Gözleri yuvalarından çıkacaktı neredeyse. Hafif aralık dudakları onu öpmem için çağırıyordu.

"A-Azra?"

İlk defa onu kekelerken gördüm. Elimi yanağına bastırıp,

"Ben geldim," dedim dudağıma bulaşan gözyaşımı dilimle silerken. Sen istemedin ama geldim. Bir elini belime diğer elini başıma yerleştirdi. Bedenimi gövdesine bastırıp dudaklarını kulağıma bastırdı.

"Bu yaştan sonra beni ağlatacak mısın sen?"

Başımı iki yana salladım. Elimi sırt kaslarının üzerinde gezdirip kokusunu içime çektim.

"Rüyada gibiyim. Buradasın, kollarımın arasında. Sen, sen nasıl geldin buraya? Tek başına mı geldin?"

Başımı geri çekmek istediğimde eliyle hafif baskı uygulayarak, "Yüzünü görmesinler."

"Neden?"

"Kıskanıyorum."

Sırtına vurup, "Şu anda bile bunu mu düşünüyorsun?" diyerek sitem ettim.

Nefesini kulağıma üfledi. "Şu an seni kucağıma alıp kollarımın arasına hapsetmek istiyorum. Kırmızı kalın dudaklarını ısırarak öpmek istiyorum, kokunla sarhoş olmak istiyorum ama yapamıyorum. Neden? Çünkü bahçenin içi asker dolu ve hepsi ne kadar bakmamaya çalışsalar da bize bakıyorlar. Onların yüzünden istediklerimi yapamıyorum."

Kolunu omzuma dolayıp geldiğim yöne doğru kendiyle beraber sürükledi beni. Upuzun bacaklarına yetişeceğim diye bacaklarıma ağrı girdi. On basamağı hızlı bir şekilde çıktık. Gözlerimi etrafta gezdirmek istediğimde eliyle engel oluyordu. Etrafa bakmama neden izin vermiyor anlamış değilim. Binanın içindeki merdivenleri çıktığımızda koridorun sonunda kalan odanın kapısını açtı. İçeri girdiğimizde kapıyı kapatıp kilitledi. Başındaki bordo beresini omzundaki cebe sıkıştırıp derin nefes aldı.

"Rüya değilsin, gerçeksin?" Başımı aşağı yukarı ağır ağır salladım. Buradayım beni kollarının arasına alıp sar lütfen. Yanıma yaklaşıp buz gibi olmuş ellerini yanaklarıma koydu.

"Sana gelme diyen dilim kopsun. Sen şu kalbime öyle bir

girmişsin ki çok farklı duygular hissettiriyorsun bana. İyi ki geldin küçüğüm iyi ki buradasın."

Dudaklarını alnıma dokundurup uzun uzun öptü. Ellerini uzun saçlarımın üzerinde yavaşça dolaştırıp, yüzünü boynuma yaklaştırdı.

"Ölürüm sana ben."

Bu tepkileri beklemiyordum. Beni azarlamasını, neden geldin, demesini bekliyordum. Ama o yine tüm sevgisini gösteriyordu.

"Buraya tek mi geldin?"

"Güneş ve İsmail'le geldim. Onlar dışarıda bizi bekliyorlar."

Yanağımı öpüp geri çekildi. "Hemen gidelim."

"Seni zor durumda bırakmayalım."

Güldü. "Beni hep sen zor durumda bırak. Saat altı buçuğa geliyor birazdan çıkacaktım zaten. Evimize gidelim."

"Gidelim."

Elimi tutup kapının kilidini açtı. Dışarı çıktığımızda yine aynı şekilde kolunun altına aldı onun yanında küçük kalmış bedenimi. Başımı göğsüne bastırıp yine etrafı görmeme engel oluyordu.

"Yüzümü neden kapatıyorsun?"

"Hiçbir askerin hayaline düşme. Yüzünü kimse görmesin."

Başka neler duyacaktı bu kulaklar kim bilir. Her gün daha fazla beni şaşırtmaya devam ediyordu. Burada kaldığım süre boyunca onun tedavi olması için ikna etmeye çalışacaktım. Binadan dışarı çıkınca sağ tarafta bulunan geniş araziye doğru yürüdük. Arabaların olduğu alana girip siyah spor arabanın kapılarını açtı.

"Bin güzelim."

Yerime oturunca kemerimi taktım. Şu an burada olduğuma inanamıyordum, üstelik hiçbir şey korktuğum gibi olma-

mıştı. Bakışlarında kısa bir sürede donukluk hissetmedim. Oysaki gelme derken içten söylediğini düşünmüş, kendimi günlerdir üzmüştüm. Askeriyenin çıkışına gelince nöbet kulübesinin önünde duran İsmail'e Güneş bize doğru geldiler. Ellerindeki çantalarla arka koltuğa oturdular.

"Selam komando."

"Sürprizi mi beğendin mi abim?"

Arkasına dönüp, "Çok," dedi. "Hoş, Azra tek gelsin istedim ama neyse, sizi de mecbur ağırlayacağız."

İsmail omzumu sarsıp, "Gel kız arkaya," dedi yalandan alınmış sesiyle. "Bu herif bizi istemiyorsa seni alıp giderim." Omzumdaki elini sert bir şekilde tutan Talha aynı hızla geri itti.

"Sıkıyorsa al götür. Ayrıca biraz cama doğru kay, kardeşimin dibine girme."

Elimle yüzümü kapatıp, "Offf," diye bağırdım. Ben bunlarla ne yapacaktım. İkisi de zır deliydi. Ellerimi yüzümden çekip kaşlarım çatılı hâlde Talha ve İsmail'e baktım. Bakışlarım nasılsa ikisi de kahkaha atmaya başladılar. Kemeri hızla açıp, "İsmail sen öne otur, ben her an çıldıracak olan görümcemin yanına oturacağım," diyerek ön koltuktan ayaklandım. Talha kolumu nazik tutuşuyla tutup yerime oturttu beni.

"Sakin ol küçüğüm. Sinir ediyor beni ama sevmeye başladım keratayı."

"Ben de sevmeye başladım kartalozu Azra'm rahat ol sen."

Kemeri tekrar takıp, "Öyle olsun," diyerek ağzımın içinden mırıldandım. Askeriyeden çıkınca geldiğimiz yolları tekrar gitmeye başladık. Gerçekten güzel şehirdi. Akşamın karanlığı çökse de ışıklar şehri muhteşem gösteriyordu. Kısa bir sürede olsa bu şehirde yaşamak beni heyecanlandırıyordu. Geniş çayırları izlerken ellerimin üzerinde aşinası olduğum sıcak dokunuşu hissettim. Başımı hafif yanı başımda oturan adamın görüntüsüne çevirdim. Kusursuzdu. Kemikli parmaklarını parmaklarıma dolayıp iç çekti.

Keşke aniden sinirlenip bağırıp çağırmasa... Keşke beni dinlemeden kararlar vermese. Onu çok sevmeme rağmen içimde biraz da olsa kırgınlık vardı. Çıktığımız bu yolda hem yanacak hem de yakacaktı. Umarım ikimizde ayakta kalmayı başarabilirdik. Canımızı acıtmadan, bu elleri ayırmadan güçlü olurduk.

Başımı tekrar dışarı çevirdim. Geniş araziden çıkmıştık. Sıra sıra dizilmiş taş evlerin ara sokaklarına girmiştik. Nerede oturduğunu, nasıl bir yerde yaşadığını, çevresindeki insanları çok merak ediyordum. Özellikle Şule denen kadını. Güzel miydi acaba?

"Konuşun be, uykum geldi."

İsmail'in sesi aklımdakileri kısa bir sürede olsa unutturdu. Oflayıp puflaması yüzümde tebessüm oluşturdu.

"Az kaldı sabret."

Güneş'in naif sesiyle yan oturup başımı onlara çevirdim. Talha'nın eli bacağımın üzerinde duruyordu hâlâ. Elimin üzerine parmağıyla daireler çiziyordu. Bakışlarımı güzel yüzüne çevirsem, gözlerimi geri çekemezdim, şiir yazılacak yüzünden.

"Ben de acıktım. Sabah kahvaltısıyla duruyorum. Bugün hareketli geçince yemek aklıma gelmedi."

İsmail kaba sesiyle bağırarak kahkaha atmaya başladı. Verdiği tepkiye Güneş şok olmuş hâlde bakarken, ben alışık olduğum için donuk bir şekilde bakıyordum tipsiz yüzüne. Hoş tipsizde değildi Allah için kız güzelliği vardı pislikte. İsmail, Güneş'e dönüp, "Bu kız bugün bir kadının saçını yaktı, ona gülüyorum." dedi. Güneş gözlerini kocaman açıp, "Nasıl?" diye konuştu şaşırmış hâlde. İsmail ona mevzuyu abartarak anlatırken elimin üzerine parmağını vuran adama döndüm.

"Çok mu acıktın?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Gülümsedi. Elini elimin arasından çekip yanağıma dokundurdu. "Eve gidince hemen hazırlarız." Yanağımdaki elini hissetmemeye çalışıp yutkun-

dum. Teni tenime ne zaman değse kavuruyordu beni. Dokunuşun mu beni etkileyen, yoksa gözlerinden akan özlem mi?

"Daha çok var mı eve?"

Başını yola çevirip, "Az kaldı," dedi, biraz heyecanlı çıkan sesiyle. Burada olmam sahiden çok mutlu etmişti onu. Oturuşumu düzeltip yolu izlemeye devam ettim. Bastığı yerleri görmek çok güzeldi. Evlenip buraya geldiğim zaman, bu topraklarda ben de yürüyecektim. Her sabah bakkala gidip ekmek alacaktım. Öğlen olduğunda komşularıma gidecektim. Sonra eve gidip yemek hazırlayacaktım devim gelecek diye.

Dev! Bir sözüyle yaralayan bir bakışıyla iyileştiren adamım benim.

Arabanın direksiyonunu sağa kırıp alt sokaktan üst sokağa girdik. Sanki merdiven çıkıyorduk. Evler sırayla yukarı doğru dizilmişti. Acaba onun evi hangi sokaktaydı? Şu anki gittiğimiz sokak diğer sokaklara nazaran dardı. Evlerde ışık içeydi. Araba yavaşlayınca evine yaklaştığımı anladım. Heyecandan ellerimi pantolonuma bastırdım. Sanki gelin geliyordum. Arabayı geniş tahta kapılı bir evin önünde durdurdu. Burası mıydı?

"Geldik."

İsmail ve Güneş hemen arabadan indiler. Kemeri ağır hareketlerle açıp bakışlarımı gülümseyerek bana bakan yüzüne çevirdim. Gülümsedim.

"Evimize hoş geldin. Kısa bir sürede olsa seninle burada yaşayacağız. Tayinim başka şehre çıktığı zaman, gittiğimiz yerin şehrinden bir ev tutarız senin istediğin gibi."

Olur anlamında başımı salladım. Bir an önce evin içini görmek istiyordum. Beş yıl boyunca burada tek başına yaşamıştı. Onun dokunduğu yerlere dokunmak istiyordum. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Aynı şekilde ben de kapıyı açıp indim. Sokak aralarında elektrik direkleri olmadığı için karanlıktı. Evlerden gelen ışıklar az etki gösteriyordu. Havlayan köpek sesleriyle irkilip, "Talha," diye seslendim. Arabanın etrafından dolanıp yanıma geldi.

"Korkma, yanındayım."

"Neden elektrik direği yok?"

"Yolun başında var, köy yeri olduğu için fazla direk dikmiyorlar."

Ellerini sıkı tutup, "Ben korkarım," dedim bedenine biraz daha yaklaşarak. Kollarını belime dolayıp çenesini başımın üzerine hafif bastırdı.

"Belediyeye gidip ricada bulunurum. Bu zamana kadar kimse istemediği için büyük bir ihtimal ihtiyaç yok diye dikmemişlerdir. Ama şimdi ihtiyaç var, karanlıktan korkan İstanbullu gelinleri var." Başımı geri çekip, "Gelin mi?" diye sordum azıcık kızmış sesimle. "Ben onların kızı olmaya geldim, gelini değil." Ah yapıp elini alnına vurdu. "Pardon hanımefendi, özür dilerim. Okulunu bitirince burada birlikte görev yapabiliriz. Sen doktor olarak onlara deva olurken ben asker olarak rahat ve huzurlu yaşamalarını sağlarım."

Hayali bile çok güzeldi. Umarım o günleri görürdük.

"Allah aşkına ne yapıyorsunuz orada? Donduk burada. Gelin çabuk."

Romantik anımızın içine eden İsmail...

"Keşke onu gelirken uçaktan aşağı atsaydın."

Kıkırdayıp, "Deme öyle," dedim. Ofladı. "Umarım katil olmam. Senin için kendimi tutacağım ama bu adam beni deli edecek sana söyleyeyim."

Gülmeye devam edip başımı iki yana salladım. "Sen bence onu seviyorsun artık."

"Hadi be oradan. Neyini seveyim onun? Sürekli kaşınıyor."

Olumsuz konuşsa da ses tonu İsmail'e ısındığını, sevdiğini söylüyordu zaten. Tahta kapının arasından geçip karanlıkta yürümeye başladık. Etrafta ne var ne yok göremiyordum.

"Şükür geldiniz. Donduk burada."

"Sana dedim, iki gün dayanamayıp ağlar geri dönersin. Bak Azra hiç şikâyet ediyor mu? Etmiyor, o senden daha güçlü."

İsmail dişlerinin arasında tıslayıp evin kapısına yanaştı. Hava çok soğuk olmamasına rağmen nasıl üşüyordu anlamıyorum.

Talha cebinden çıkardığı anahtarla demir kapıyı açınca içeri girdi. Kapının yanındaki prize bastı. Dışarısı ve evin içi aydınlandı. Gözlerimi hemen etrafta dolaştırdım. Geniş bahçesi vardı. Dış Kapının yanında tahtadan yapılmış çardak bulunuyordu. Duvar kenarlarındaki topraklara yeşillik ekilmişti. Sanırım kendisi ekmişti.

"Yarın sabah bakarsın, gel içeri girelim."

Kapının önünde duran görüntüsüne bakıp, "Tamam," dedim. İsmail'le Güneş çoktan içeri girmişti. Girişe adım attığımda botlarımı çıkarıp etrafa bakındım. Telefonda gösterdiği uzun koridor bulunuyordu. Dış kapının yan tarafında bahsettiği mutfak vardı. Duvarlarda sıva yoktu. Daha doğru taş evdi. Sanırım Mardin'deki bütün evler hemen hemen böyleydi.

Birlikte salon olan kısma girdik. Telefonda gördüğümden daha güzeldi. Eskitme tarzı mobilyaları evin duvarlarına çok yakışmıştı. Uzun koltuk, iki tane tekli koltuğu vardı. Duvar dibinin önünde duran, kahverengi masanın üzerinde tüplü küçük televizyon duruyordu. İçerisi soğuk olduğu için ellerimi montumun cebine sokup yan yana oturan Güneş ve İsmail'in yanına oturdum. Talha odaya girer girmez sobayı yakmaya başlamıştı.

"İçerisi ısınır şimdi."

Yanımda oturan İsmail'in kolunu dürtüp, "Yardım etsene," diyerek uyardım. Omuzlarını silkip sırtını koltuğa yasladı. Uyuz, anca armut piş ağzıma düş istiyordu. Güneş ise titremekten zor oturuyordu. Hayır, çok da soğuk değildi. Hava bana göre İstanbul'un soğuğundan daha iyiydi. İkisini boş verip ayağa kalktım. Odunları sobanın içine atan Talha'ya yaklaşıp, "Yardım edeyim mi?" diye sordum. Sobanın kapağını kapatıp, "Yok," dedi. "Otur, ben yiyecek bir şeyler bakayım." Omzumu silktim. "Ben de seninle geleceğim." Gülümseyip göz kırptı. Koltukta titremeye devam eden ikiliyi salonda bırakıp mutfağa geçtik. Küçüktü. Duvarda mutfak dolabı yerine raflar vardı. En alt rafta bardaklar, onun bir üstünde tabaklar diğerlerinde ise plastik kaplar bulunuyordu.

"Buradaki evlerin hepsi hemen hemen böyle. Çoğunlukla karargâhta kaldığım için eve masraf yapamadım. Düğüne yakın duvarları boyarız, ben idare etsin diye kireç boya vurmuştum, beş yılda duvar emerek boya bırakmadı ortada."

Elimi mutfağın duvarlarına sürttüm. Buraya alışmam zor olacaktı. Şimdi ki evimdeki gibi rahat bir yaşam olmayacaktı. Duvarlar boyanırdı, mutfak dolabı sorun olmazdı, ya da sobaya odun atmam zoruma gitmezdi, yeter ki eşimle aram iyi olsun. Huzurumuz kaçmasın. Çenemde elinin baskısını hissettim. Bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde farklı bir ifade vardı. Dudaklarını aralayıp derin nefes aldı.

"Burayı beğenmedin değil mi?" Ellerimi beline dolayıp, "beğendim," dedim.

Tek kaşını kaldırıp, yüzüme yaklaştı. "Yüz ifaden beğenmemiş gibi. Şehirde bulunan lojmanlarda kalabiliriz ama ben her zaman eve gelemem. En azından burası karargâha yakın olduğu için gelebilirim."

Evlendikten sonra ayrı olamazdım. Göreve gittiği zamanlar benim için yeteri kadar zor olacaktı. Burada kalıp her akşam eve gelmesini bekleyecektim. Boynuna sarılıp yanağımı göğsüne dayadım.

"Ben her akşam seni evimizde görmek istiyorum. Burada yaşayalım. Zaten tayinin çıkıncaya kadar burada kalacağız. Gittiğimiz şehirde bakarız ev."

Saçlarımı öpüp iç çekti yine. Her zaman olmasa da iç çektiği zamanlar beni üzüyordu. Sanki bir derdi varmış gibi.

"Bir gün bir operasyon sırasında göğsümün ortasından vuruldum. Canım hiç acımadı biliyor musun? Nedenini şim-

di çok iyi anlıyorum. Göğsüme saplanan mermi değil senmiş-
sin. Seni çok seviyorum Azra'm"

Seni seviyorum?

Doğru mu duymuştum? Sürekli konuşmasını istediğim o
güzel dudakları arasından, seni seviyorum mu demişti? Alnı-
mı yasladığım göğsünden geri çekip, söylediğinden pişman
olmayan yüzüne dikkatle baktım. Beni sevdiğini söylemişti.
Elimi ayağımı koyacak yer bulamadım. Bir adım geri gidip,
gülümseyen yüzüne şaşkın şaşkın bakmaya devam ettim.

İki kelimeyi duymaya ihtiyacım vardı. Onun beni sevme-
sine, sevgisini göstermesini ihtiyacım vardı. Sevdiğin tarafın-
dan sevilmek çok güzeldi. Hele ki güçlü bir asker tarafından
sevilip kalbine girmek muhteşemdi. Bir adım yaklaşıp elleri-
mi yanaklarına koydum. Boyum kısa olduğu için belimden
tutup tezgâhın üzerine oturttu. Şimdi daha iyiydi, yüz yüzey-
dik. Nefesini kendi nefesimde hissediyordum.

Gözlerinin içine bakarak, âşık olduğum yüzüne yaklaştım.
Bakışlarım dudaklarına doğru yol alınca yutkunup bana bir
adım daha yaklaştı. Bacaklarımı beline doladım. Şu an yoğun
duygusallıktan içeridekileri de önemsemiyordum. Gözlerimi
kapatıp özlem duyduğum dudaklarına kavuştum.

Sevgiliye dokunmak çok güzeldi. Onun teninin tadını al-
mak tarifsiz bir duyguydu. Kokusunu içime çeke çeke du-
daklarını öptüm. Beni sevdiğini söylemişti. Onun dudakları
arasından iki kelimeyi duyacağımı hiç düşünmemiştim. Ama
o bu akşam yüreğimi kanat takıp uçurttu. Beni seviyor!

Nefes nefese dudaklarımı geri çektim. Göğsüm hızlı hızlı
nefes alıp vermekten patlayacaktı. Talha'nın da benimle aynı
tepkileri vermesi kadınlık gururumu okşuyordu. Onu etkili-
yordum, sarhoş gibi hissettiriyordum. Kısık gözleriyle yüzü-
mü ezberlemek ister gibi bakışlarını gezdiriyordu. Parmağımı
hafif aralık dudağına bastırıp iç çektim.

"Seni seviyorum, askerim."

Belime doladığı kolunu bastırıp göğsümü göğsüne dayadı.

"Bir daha söyle."

Gülümsedim. Kısa saçlarının arasına parmaklarımı so-
kup, alnını öptüm. Her zaman o anlımdan öpüyordu. Şimdi
daha iyi anlıyordum alından öpmenin özel olduğunu. Bana
onun için değerli olduğumu her zaman böyle hissettiriyor-
du. Ben de benim için değerli olduğunu hissettirmek istedim.
Kapalı gözkapaklarını öpüp geri çekildim.

"Bugün ne güzel bir gün böyle. Her akşam aynı saatte ba-
tan güneş bu akşam benim için batmadı. Ve sen burada oldu-
gun sürece batmayacak."

"Desene iki hafta senin güneşin olacağım."

"Bir ömür güneşim olacaksın sen benim. Bu arada, sen iki
hafta burada mı kalacaksın?"

Ses tonu şaşırdığı için küçük çocuk gibi çıktı. Kahkaha
atıp başını salladım.

"Bir hafta sonra ablamlar gelecek. Onlarla beraber iki haf-
ta burada olacağım."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Mart'ın ilk haftası izin-
liyim eve beraber dönmüş oluruz. Nikâh işlemlerimizi hal-
lederiz."

"Burada kaldığım süre boyunca eşya da bakalım mı?"

Yüzünü boynuma bastırıp, "Bakarız," dedi boğuk sesiyle.
Saçlarını öpüp gözlerimi kapadım. Ömür boyu böyle kalma-
yı diliyorum. Ellerimi sırtında dolaştırırken biri dış kapıya
vuruyordu. Talha geri çekilip, "Kim acaba?" dedi kısık sesle.

"Şule gelmiştir belki."

Yok artık der gibi gözlerini kocaman açıp kahkaha attı.
"Sen unutmadın mı onu?"

"Çevrende olduğu süre boyunca unutacağımı sanmıyo-
rum."

Başını iki yana sallayıp, belimden tutup yere indirdi beni.
Beraber dış kapıya doru yürüdük.

"Kim o?"

"Benim devrem, Mehmet."

Beni arkasına alıp kapıyı açtı. "Hoş geldin Mehmet, hayırdır?"

"Hanım gönderdi. Camdan görmüş yengeyi yemek yoktur diye yaptı bir şeyler."

Bu adamı şimdi hatırladım. Söz gecemdeki uzun adam. Doğru ya onların hepsi burada yaşıyordu. Hiç yalnızlık çekmeyecektim burada. Hepsinin eşleriyle arkadaş olacaktım. Talha adamın elinden tepsiyi alıp teşekkür etti.

"Elif de gelseydi, hep beraber otururduk."

Geri adım atıp, "Sağ olasın," dedi. "Misafirlerin bugün dinlensin, yarın akşam bize yemeğe gelin."

"Yarın haber veririm Mehmet, selam söyle evdekilere."

Adam başını eğip, "İyi akşamlar," dedi. O bahçeden çıkınca biz içeri girdik. Talha elindeki tepsiyle salona doğru yürüyünce, kapalı olan kapıyı açıp içeri girdik. İsmail televizyona dalmış, Güneş ise telefonuyla takılıyordu. Bizi görünce ikisi de doğruldu.

"Bir ara ayıların sizi kaçırdığını düşündüm. İçeriden gelmek bilemediniz."

Duvar kenarında olan tekerlikle masayı koltuğun önüne çektim. Şu an çok acıktığım için İsmail'e cevap verecek hâlim yoktu. Talha tepsiyi masanın üzerine bırakınca dört tencereyi masanın ucuna koydum. Kapakları tek tek açtım. Domates çorbası, karnıyarık, pilav ve salata vardı. Enfes gözüküyorlardı. Yarın sabah Elif ablanın yanına gidip teşekkür edecektim.

Güneş mutfaktan getirdiği tabakları masaya yerleştirirken Talha üzerini değiştirmek için odasına gitti. Soba evin içini bayağı ısıtmıştı. Tozpembe hırkamı çıkarıp montumun üzerine bıraktım. Evin bütün kapıları açık olmasına rağmen evin içi sıcacıktı. En azından üşüme derdimiz olmazdı. Tekli koltukta uyuklayan İsmail'e yastık fırlattım. İrkilip gözlerini açtı. "Saat daha sekiz buçuk, nereden çıktı bu saatte uyumak?" Koltuktan kalkıp gerildi. "Temiz hava uykumu getirdi." Güneş'e baktığımda o alışık olduğu için cin gibiydi. Takır

takır mesaj atıyordu birine. Sanırım sevgilisi vardı. İsmail tabureyi geri çekip oturdu. Güneş'i gösterip kaşlarını hayırdır der gibi havaya kaldırdı.

"Sana ne?" diye dudaklarımı kıpırdattım. Kıza kafayı takmazdı umarım. Onun yüzünden Talha'yla aram bozulsun istemiyorum. Zaten hâlâ unutulmamış gece anımız var bir de bu olayla aramızı açmak istemiyordum. Talha odaya ginince tabaklara çorbaları doldurdum. "Neden başlamadınız? Yeseydiniz."

"Nişanlın, Talha gelmeden bir lokma yemeyeceksiniz dedi. Kocam köylü olmuş bu."

İsmail'e dil çıkarıp gülümsedim. Hep beraber yiyecektik. Sanki enişte eve gelmeden halamla o yemek yiyordu. Annem bana evin erkeği sofraya oturmadan oturulmaz derdi. Babam ne zaman sofraya otursa biz de oturduk. Bu evin sahibi de Talha'ydı. Onsuz yemeğe başlanmasına izin vermezdim.

Çorbalarımızı içerken Talha'nın gözleri sürekli üzerimdeydi. Eskiden bakışlarını üzerimde hissettiğimde elim ayağım karışırdı. Şimdi sürekli bana baksın istiyordum.

"Sana sormadan pat diye geldik ama sorun olmasın?"

Bakışlarımı İsmail'e çevirdim. Doğru diyordu, bir anda gelmiştik. Ya göreve gitmesi gerekiyorsa? Talha başını iki yana sallayıp, "Sorun olmaz," dedi. "Geldiğiniz iyi oldu vakit geçiririz birlikte. Cumartesi pazar karargâha gitmiyorum o zaman sizi gezdiririm."

Güneş suyundan bir yudum alıp kıkırdadı. "Sana gerek yok abi, İsmail taksici amcanın numarasını aldı. O bizi gezdirecekmiş." İsmail, Güneş'i onaylayıp, "Aynen," dedi. "Adam çok iyi biriydi."

"Buranın insanı çok iyidir. Ama siz her çağıranın peşine gitmeyin özellikle Azra sen, herkese güvenme. Dışarıdan gelip buranın halkı gibi davranan kötü insanlar fazlasıyla var. Biz onları yakalayıp ait oldukları yere gönderinceye kadar şerefsizler yapacaklarını yapıyor. O yüzden dikkatli olmak

lazım."

Kötü insanlardan çok korkuyordum. Profesörü iyi bilirken dünyanın en kötü insanı olduğunu öğrendim. Eksiden insanların güler yüzüne hemen kanan biriydim. O, olaydan sonra daha çok dikkat eder oldum. Zarar görmek istemiyordum.

İsmail'le Talha konuşurken sessizce yemeğimi yedim. Herkes yemeklerini yedikten sonra hep birlikte sofrayı toplamıştık. Güneş'le beraber bulaşıkları yıkayıp salona geçtik. İsmail dayanamamış uyuya kalmıştı. Talha koca gövdesiyle tekli koltuğa sığmaya çalışıyordu. Bizi görünce oturduğu yerde doğrulup gülümsedi.

"Bu adam uyudu. Ben küçük odaya ona yer yatağa hazırladım. Siz ikiniz benim odamda uyursunuz ben de burada yatarım."

"Abi, bence buraya yer yatağa serelim sıcak sıcak beraber uyuyalım."

Başını sallayıp ayağa kalktı. "Bu herif uyusun koltukta o zaman. Biz de yere yatak açalım."

"Tamam abim."

Üçümüz birlikte yatak odasına girdik. Talha sandığın üzerinde bulunan yüklüğün üstünden yer yatağını aldı. O, onları içeri getirirken Güneş'le beraber yorgan ve yastıkları aldık. Odanın ışığını kapatıp salona girdik. Talha yer yataklarını sermişti. Kendimi bir an Rize de hissetmiştim. Ablamla ne zaman yayla evine çıksak yer yatağını serip birlikte uyurduk. Acaba Talha'yla gitmek nasip olur muydu? Umarım bir gün giderdik. Yorganları yatağın üzerine serip yastıkları yan yana dizdik. Talha İsmail'in kolundan dürtüp uyandırdı.

"Ne oldu?"

"Odada üzerini değiştir. Kızlar burada yatalım diyor."

"Olur valla, sıcakta mayışmışım. Yalnız koltukta ben yatarım."

"Tamam."

İsmail çantasını alıp odadan çıktı. Talha, biz üzerimizi giyinelim diye odanın kapısını kapatıp koridorda bekledi. Güneş'le beraber eşofmanlarımızı giydik.

"Abimin yanında yatmak ister misin?"

"Senin yanında yatayım ayıp olur İsmail'e"

"Doğru diyorsun. Sen başta yat ben ortanızda yatayım."

Çoraplarımı çıkarıp en başa geçtim. Güneş de yanıma geldi. Talha ve İsmail içeri girince bize kısa bir süre baktılar. İsmail koltuğa uzanıp yorganı üzerine örttü. Talha salonun kapısını kapattıktan sonra ışığı kapadı. Güneş'in yanına uzanıp bana gülümsedi.

"İyi uykular."

"Sana da."

Sırtüstü uzanıp tavana yansıyan ateşin görüntüsünü izledim. Sobadan gelen odun çıtırtıların sesi huzur veriyordu. Aynı zamanda dışarıda havlayan köpekler... Dünya yaşamak için çok güzeldi, kötü insanlara inat. Yastığımın altında telefon titreyince yan yatıp telefonu aldım.

-Başın göğsümün üzerinde, kollarım bedenine sarılı durumda. Uyu meleğim.

Ekranı kapatıp yan döndüm. Güneş'le göz göze gelince ikimizde güldük. Talha başını yastıktan kaldırıp Güneş'e yaklaştı. "Gelin buraya fıstıklar." Kolunu ikimize sarıp gözlerini kapadı. Üçümüz birbirimize sarılmış hâlde sıcak ortamda uykuya daldık.

Sabah horozun sesiyle gözlerimi açtım. İlk nerede olduğumu fark etmediğim için şaşkın hâlde etrafa bakındım. Talha'yı görünce içim rahatlamıştı. Sabah güneşi evin içine doğmuştu sanki. Soba yanmamasına rağmen oda ılıktı. Kimseyi uyandırmaya çalışarak ayağa kalktım. Güneş ve Talha'nın ayaklarına basmamaya dikkat ederek odadan çıktım. Lavaboya girip işlerimi halledip çıktım.

Dışarıdan gelen tavuk sesleri dikkatimi çektiği için tahta kapıyı açıp dışarı çıktım. Dün gece etrafı tam görememiştim.

Kapının önü genişti. Evin çatısı yoktu. Yan tarafında merdiven bulunuyordu. Kollarımı göğsüme dolayıp evin yan tarafına doğru yürüdüm. Pek fazla bir şey yoktu. Arkamı dönüp kıvırcıkları koparan tavuklara doğru adım attım. Beni görünce kaçmaya başladılar. Gülümseyip yere eğildim.

"Hey, gelin buraya, kaçmayın benden."

Sanki onlara bir şey yapıyormuşum gibi sağa sola kaçıyorlardı. "Gelsenize, kaçmayın benden." Evin kapısı açılınca arkamı döndüm. "Günaydın." Ayağa kalkıp Talha'nın yanına doğru yürüdüm. "Günaydın. Tavuklar benden kaçıyor." İki yana açtığım ellerimi tutup kendine çekti bedenimi.

"Alla Allah, neden kaçıyorlar benim güzeller güzeli nişanlımdan?" Dudaklarımı büzüp, "Bilmem ki," dedim. "Oysaki onlara zarar vermedim, sadece sevmek istemiştim." Tebessüm edip başımı göğsüne bastırdı. "Korkmuşlardır, bizim Mehmet'in onlar, diktiğim bütün yeşillikleri parçalıyorlar. Keseceğim onları."

Kaşlarımı çatıp başımı geri çektim göğsünden. "Katil misin sen? Neden öldürüyorsun hayvanları?" Gözlerini kocaman açıp, "Şimdi birini yakalayıp keseceğim," dedi sesini kalınlaştırarak. "Akşama kızartma yaparız."

"Katil."

Sakin bir şekilde gezen tavuklara doğru yürüyünce, "Kış kış," diye bağırdım. Ciddi miydi bu? Etrafa kaçan üç tavuktan birini yakalayacağı zaman sırtına atladım.

"Bırak onu katil yoksa seni boğarım." Kolunu boynuna dolayıp sıktım. Ellerini iki yana açıp yalandan boğuluyormuş gibi dilini dışarı çıkardı. Sanki gerçekten boğuyorum. Kollarımı geri çekip sırtından aşağı indim.

"Bir daha yapma sakın."

"Ah," deyip saçlarımı karıştırdı. "İyi kalpli meleğim benim." Güneş yüzüne geldiği için gözleri kısıktı. Yüzüme yaklaşıp öpeceği zaman evin kapısı açıldı. Hızla geri çekilip ellerini siyah eşofmanın cebine soktu.

"Sabah sabah bir uyutmadınız. Ne yapıyorsunuz dışarıda?"

"Sana da günaydın, İsmail." Gözlerini ovup kapının önünde bulunan çardağa doğru yürüdü. "Hava iyi, kahvaltıyı burada yapalım." Dediği gibi hava çok güzeldi. Güneş az da olsa ısıtıyordu. İnternette araştırdığımda çok fazla kış olmadığı yazıyordu. Yaz mevsimini sevdiğim için burada bir ömür yaşardım.

"Siz Güneş'le yatakları toplayın, biz Azra'yla bakkala gidip kahvaltılık alalım."

"Sucuk al da size tereyağında bol sucuklu yumurta yapayım."

"Hayret," dedi Talha eve doğru yürürken. "Ben senin gibi birinden hiç beklemezdim yumurta kırmasını. Genellikle hazıra konmayı seviyor gibisin."

İsmail'in bozulan suratına kahkaha atıp, "Ne oldu?" dedim. "Sen de ona diyordun bizim evde. Zoruna mı gitti sözleri?"

Elini çenesine koyup gözlerini devirdi. "Tencere kapak olmuşsunuz. Artık senin için endişelenmiyorum bu adam için endişeleniyorum yazık herife beynini s..."

"Hey!"

Talha'nın sesiyle susup, "Doğru değil mi?" dedi. "Ben sana söyleyeyim bu kız çok şey edecek senin o zehir gibi beynine."

Yumruk yaptığım ellerimi açıp İsmail doğru koştum. Ben ona yaklaşamadan önümden kartal gibi uçtu. "Talha tut şunu döveceğim bu sefer."

Hırkasının önümü kapatıp, "İstersen ben döveyim," dedi. "Zaten bu herif seni motora bindirmişti değil mi? Hazır aklıma gelmişken kırayım şunun kemiklerini." Masaya oturup, "Dövebilirsin," dedim. "Kesinlikle ayırmayacağım sizi."

İsmail evin çatısına çıkan merdivenlere tırmanıp yukarı çıktı. Talha peşinden gitmediği hâlde sanki onu kovalıyor-

muş gibi çatıda koşuyordu. Deli bilerek yapıyordu. Sabah sabah gelmişlerdi İsmail'e.

"Allah aşkına çatıda hangi öküz koşuyor? Uyuyoruz burada."

Kahkaha atıp, "İsmail öküzü, Güneş," diye bağırdım. İsmail olduğu yerde durup parmağını göğsüne bastırdı. "Bana öküz mü dedi o?"

"Aynen, kız kardeşim öküzleri sevmez özelikle insan olan öküzleri o seni oradan aşağı atmadan önce, in bence."

Uzattığı hırkamı elinden alıp giydim. "Hadi gidelim." Elini tuttum. Dışarı çıktığımızda merakla gözlerimi etrafta gezdirmeye başladım. Kapının önünde çocuklar oynarken kadınlar evlerinin önünü süpürüyordu. Maşallah valla sabahın bir vakti bu kadar dinç olmaları örnek alınacak hareketti.

"Nasılsın, asker abi?"

"İyiyim Faruk, sen nasılsın?"

"Sağ ol, ben de iyiyim."

Yanımıza gelen esmer çocuğa gülümsedim. Talha'yla ellerimize bakıp kıkırdadı. Ellerini dudaklarına bastırıp koşarak arkadaşlarının yanına gitti. El ele tutmamız tuhafına gitmişti. Bakışlarımı Talha'ya çevirip gülümsedim.

"Hoş geldin kızım."

Yolu süpüren orta yaşlı teyzeye gülümseyip, "hoş bulduk," dedim. Ellerini beline koyup doğruldu.

"Yavuklun gelmiş sonunda."

"Geldi Hatice teyze."

Kadın gülümseyip, "Pek de güzelmiş," dedi. Yanına iki kadın daha gelince onlarda, "Hoş geldin," dediler. Onlara da aynı şekilde gülümseyip, "Hoş bulduk." dedim.

"Hanım kızımızla çay içmeye gelin, Talha oğlum."

"Gelirim Rojin ana. Sağ olasın."

Yaşlı kadın beyaz tülbendini düzeltip gülümsedi. "Hadi gidin biz sizi tutmayalım."

"İyi günler." Deyip Talha'yla yürümeye devam ettik. Çok tatlı kadınlardı. Arkama dönüp baktığımda hâlâ bize baktıklarını gördüm. Rojin ana dediği kadın el sallayınca ben de salladım.

"Sanırım beni sevdiler."

"Sevilmeyecek biri misin sen? Hepsi çok iyi insanlar burada kaldığımız süre boyunca göreve gittiğimde gözüm kapalı seni onlara emanet edebilirim. Kendi öz evlatları gibi sahip çıkarlar sana."

"Sağ olsunlar. Arkadaşların eşleri de burada oturuyor değil mi?"

Parmağını yan yana duran iki evi gösterdi. "Gökhan ve Hakan o evlerde oturuyor. Onlar bekâr. Mehmet ve eşi bizim evin yanındaki evde oturuyorlar. Diğerleri de alt ve üst sokaklarda oturuyorlar. Burada kaldığın süre boyunca hepsini tek tek gezdiririm sana. Saat ona doğru karargâha gideceğim ben yokken Mehmet'in eşi sizi dolaştırır etrafta."

"Ben, sen gelinceye kadar evde beklerim. Beraber gezeriz."

Alnımı öpüp, "Canımsın," diye fısıldadı kulağıma. "Sen de benim canımsın." Yolun sonunda bulunan küçük markete gelince içeri girdik. İçeride her ihtiyacımızı karşılayacak yiyecek içecek vardı. Sepetin içine Talha her şeyden bol bol doldururken, şaşkın hâlde bakıyordum. Kim yiyecekti bu kadar yiyeceği? Ödeme yapmak için kasaya gelince kızıl bıyıkları olan adama selam verip aldıklarını uzattı.

"Hoş gelmişsin bacım."

"Hoş bulduk."

"Ne zaman düğün yapacağız size bu köyde?"

Kaşlarımı kaldırıp Talha'nın yüzüne baktım. Gülümsüyordu. "Nisan ayının sonu Rüstem amca..."

"İyi iyi davul zurna hazır bilin. Asker oğlumuza yakışır bir düğün yapacağız köyümüzde."

Sanırım köydeki herkes Talha'nın nişanlandığını

muştu. Çok sevildiği belliydi. Doğu'da asker sevilmez diyenler neye dayanarak söylüyorlardı bilmiyordum. Burada fazla vakit geçirmesem de buradaki insanların askerleri sevdiğini anlamıştım. Düğün bile yapmayı düşünüyorlardı. Mardin medeniyetler şehri denirken şimdi daha iyi anlıyordum laf olsun diye söylenmediğini.

Talha amcayla sohbet ederken, "Kapının önüne çıkıyorum," dedim. Başını salladı. Buzlu cam kapıyı açıp dışarı çıktım. Gözlerimi etrafta gezdirirken dikkatimi karşımda bulunan beyaz iki katlı bina çekti. Biraz öne kayıp tabelada yazan yazıyı okudum. Sağlık ocağı yazıyordu. Demek Şule burada çalışıyordu. Talha'ya bir adım kadar yakındı.

Görelim bakalım kimmişsin Şule Hanım...

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sağlık ocağına dalmış izlerken yanı başımda aşinası olduğum kokuyu aldım. Başımı ona çevirmeden, "Kendimi iyi hissetmiyorum, sağlık ocağına gidelim mi?" dedim sakin sesimle. Bir gidip kendimi göstersem iyi olurdu. Saçlarımın üzerinde dudaklarını hissedince gülümseyip elini tuttum. Belki kapalı kapıların ardından gizli gizli bizi izliyordur. Görsün yanımdaki adamın bana ait olduğunu.

"İki saat sonra gitmem gerekecek, eve gidip kahvaltı yapalım."

Kaşlarımı çatıp yavaşça ona doğru döndüm. "Sana hastayım diyorum sen bana kahvaltı diyorsun."

Dilimi damağıma vurup başımı iki yana salladım. "Annem hep derdi erkekler evleninceye kadar romantik olur evlendikten sonra evrim geçirip başka bir varlığa dönüşürler diye. Sen daha evlenmeden başka boyuta geçtin."

Kısık sesle kahkaha atıp kaşlarını havaya kaldırdı. "Annemin böyle bir cümle kurduğuna inanmıyorum. Ali babam bence hâlâ çok romantik bir adam. Bana gelirsek sana başında romantik olmadığımı söylemiştim."

Hah, yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına alıp geri çekildim. Tamam, annem değil de babaannem söylemiş olabilir. Şu an ki konumuz kimin söylediği değil onun benim hasta oluşumu umursamaz hâliydi. Bir de gerçekten hasta olsam böyle tepki mi verecekti?

"Azra, aklından geçenleri gözlerinden okuyorum. Hasta olmadığını görüyorum, sırf şu sağlık ocağına girmek için yapıyorsun."

Hıh, yola çıkıp eve doğru yürümeye başladım. Ne alak :ı varsa, belki ben hava değişimi yüzünden hasta oldum? Boğazım ağrıyor olabilir, karnım ağrıyor olabilir niy kesin

likle o kızı görmek olmayabilir, desem de kesinlikle o kızı görmek istiyordum. Nedense tipini çok merak ediyordum.

"Az yavaş yürü, gözlerim sürekli sağa sola giden kalçana kayıyor."

Gözlerimi kocaman açıp arkama döndüm. Parmağımı uzatıp, "Sen çok sapıksın," dedim sesimi kimse duymasın diye sessiz tutarak. Omzunu silkti. "Henüz sapık hâlimi görmedin ama."

"Ah, cidden çok merak ediyorum. Sürekli ağzında laflar icraat yok."

Gözlerini açıp gülümsedi. Beyaz dişleri gözümün önüne serilince ağzımdan çıkanlar o an beynime dank etti. Resmen kendi kendimi rezil ettim. Arkamı dönüp hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm. Yanı başıma gelip elimi tuttu. "İstersen yalnız kalabileceğimiz bir yerlere gidebiliriz."

"Sus lütfen." Eminim bu konu üzerine sürekli benimle dalga geçecekti. Yanaklarım eminim domates gibi kızarmıştır. Alev alev yanıyordu.

"Ah ah..."

"Sus! Valla konuşmam seninle."

Kıkırdayıp sustu. Söylediklerimi unutsun diye, "Şule nasıl biri?" dedim sinirli sesimle.

"Bilmem."

"Saçları, gözleri, teni hangi renk?"

"Ne bileyim ben."

Olduğum yerde durdum. "Ne demek ne bileyim ben? Sen bu kızla konuşurken neresine bakıyorsun?"

Düşünür gibi yapıp, "Hımm," diye mırıldandı dudakları arasından

"Eve gidince hatırlat seni döveceğim."

"Tamam."

"Uyuz."

İçimden ona saydırarak eve geldim. Güneş'le İsmail çar-

dakta oturuyorlardı. Talha askeriyeye gideceği için hep birlikte kahvaltıyı hazırlayıp dışarıda yedik. Talha üzerini giyinmek için içeri gidince peşinden gittim. Odasının kapısına yaslandım. Gel sesini duyunca içeri girdim. Üzerini giyinmiş saçlarını düzeltiyordu. Yanına yaklaşıp omzundaki cebinden beresini alıp başıma taktım.

"Nasıl oldum?"

"Güzel."

"Ben de seninle geleyim mi?"

Tek kaşını kaldırıp, nereye der gibi yüzüme baktı. Sanki anlamamıştı. "Askeriyeye gelmek istiyorum. Odanda oturur sesimi bile çıkarmam, söz."

Omuzlarımı tutup, gülümsedi. "Akşama kadar sağa sola koşuyorum. Sabit bir yerde oturmuyorum ki. Oraya gelip yalnız başına olacağına burada Güneş ve İsmail'le gez."

Başımı sallayıp, "tamam," dedim. "Yolun sonuna gidip gelirim."

"Sağlık ocağına da uğrarsın."

"Tabii ki."

İçine katar gibi sarıldı. "Şu hâllerine ölüyorum. Her ne kadar beni kıskanman deli gibi zevk verse de aklına, kalbine sakın kötü düşünceler getirme. Onunla konuşmuyorum telefon numarasını da engelledim. Düşünme tamam mı, öyle biri yok." Kollarımı beline dolayıp, "Olmasın da..." dedim. "Sadece ben olayım."

"Sadece sen varsın."

Burnumu dişleri arasına alıp ısırdı. "Küçük burnunu yerim senin." Ellerimi beline sarıp göğsünün üzerini öptüm. "Dikkat et kendine, akşam eve geldiğinde bekleyenin olacak unutma."

"Hiç aklımdan çıkmayacak. Gitsem iyi olur burada daha fazla dursam seni öpeceğim, seni öpünce gitmem çok zor olacak. O yüzden ben gidiyorum."

Başındaki bereyi ikiye katlayıp omzundaki cebe koydum.

Birlikte odadan çıktık. Postallarını giyerken kapının önünde onu izledim. Her sabah bu anı yaşamak için can atıyordum ve her akşam eve sağ salim gelmesini. Ayağa kalkınca çardakta oturan İsmail'le Güneş'in yanına geldik.

"İsmail, arkada kömürlük var odun kömür bulunuyor alırsın oradan. Havaya aldanmayın birazdan serinler. Hasta olmayın."

"Hallederim ben."

"Akşam arkadaşın evinde yemeğe davetliyiz yemek yapmayın akşam için. Kızlar sana emanet."

Telefonu cebine koyup dışarı çıktı. Arabaya bininceye kadar peşinden gittim. Annem babamı işe gönderirken seni özlüyorum derdi. O zamanlar yaşım küçük olduğu için sürekli gördüğü kişiyi nasıl özler diye düşünürdüm. Şimdi annemi çok iyi anlıyordum. Ben devimi gitmeden özlüyordum. Alnımı öpüp arabaya bindi. Evin önünden ayrılıncaya kadar peşinden baktım. Araba alt sokağa inince içeri girdim. Güneş bulutların arasında kaldığı için hava serinletmişti. Kollarını sıvazlayıp masaya yaklaştım.

"Doyduysanız masayı toplayalım. Sonra da evi temizleyelim."

"Sofrayı toplamada yardım ederim ama eve elimi sürmem."

Güneş'le gözlerimizi devirip tabakları topladık. Masanın üzerindekileri tepsinin içine koyup İsmail'e uzattık.

"Bir zahmet mutfağa götür."

"Burada durup temizlik yapmakta emin misiniz? Neden köyleri gezmiyoruz?"

"Yarın cumartesi abim izinli, o daha iyi gezdirir bizi."

"Öyle olsun bakalım."

İsmail tepsiyle evin içine giderken bizde çaydanlık ve geri kalan eşyaları içeri getirdik. "Ben mutfağı hallederim sana zahmet içeriği halleder misin, Azra?"

"Tabii ki ne zahmeti..."

Güneş'i mutfakta bırakıp Talha'nın odasına girdim. Yatakları akşam tekrar beraber yatarız diye yatağının üzerine koymuştu. Yatağın üzerinden pencereye yaklaşıp camı açtım içerinin hava alması için. Yerdeki kilimi kaldırıp dışarıda silkeledim. Onu ipe asıp boş odadan elektrikli süpürgeyi alıp, odanın her yerini süpürdüm. Tek yaşamasına rağmen ev derli topluydu. Bir yerde bile örümcek ağı yoktu. Yerleri sildikten sonra odanın kapısını açık bırakıp boş odaya geçtim. Sadece kilim vardı bir de yatak. Bazen arkadaşları burada kaldığı için yer yatağı dört beş tane vardı. Bu odayı kullanmadığı için süpürüp sildim. Yerler kurusun diye onun da kapısını açıp koridoru süpürdüm.

"Azra, benim mutfakta işim bitti. Sen süpürünce süpürgeyi bana ver salonu süpüreyim."

"Tamam canım."

Koridoru da hallettikten sonra süpürgeyi Güneş'e verdim. Kapının önünü toplarken dış kapı açıldı. Başımı yerden kaldırıp gelen kişiye baktım. Elif abla gelmişti, Mehmet abinin eşi. Elimdeki çalı süpürgesini yere bırakıp ona doğru yürüdüm.

"Azra, hoş geldin canım."

Sarılışına karşılık verip, "hoş bulduk ablam," dedim. "Sen de hoş geldin."

Gülümseyip, "Hoş bulduk," dedi tekrar sarılarak. "Seni gördüğüme çok sevindim gel çardakta oturalım." Çardağa doğru ilerleyip karşılıklı oturduk. "Nasılsın abla?"

"İyiyim canım, seni sormalı. İyi ki geldin kız bizim deli oğlan Azra diye diye başımızı yedi günlerdir."

Devim benim.

"Kaç gün kalacaksınız?"

"İki hafta abla."

"Bizim deli oğlana yetmez iki hafta. Gerçi şubat yirmi kiz çekiyor beraber gidersiniz İstanbul'a, martın hafta nikâh olacak diyordu."

Onaylayıp, "Evet abla," dedim. "Allah'ın izniyle inşallah olacak."

Masanın üzerinden elimi tutup içten gülümsedi. "Asker karısı olmak çok zor Azra, günlerce haber alamadığın zamanlar olacak. İyi mi kötü mü bilmek isteyeceksin. Haber alamadığın için ağlamaktan gözünde yaşlar kalmayacak. Yüreğin alev alev yanacak ama hep gurur duyacaksın. Ülkesi için savaşan bir yiğidin olacak. Belki aylardır evine gelemeyecek ama evlerinde rahat uyuyan insanları gördüğün zaman kocama Allah güç versin diyeceksin."

Dolan gözlerimi koluma bastırıp dinlemeye devam ettim.

"Karnın hiçbir zaman tam anlamıyla doymayacak, hiçbir zaman gülüp kahkahalar atmayacaksın. Ta ki o gelinceye kadar, yüreğin feraha kavuşuncaya kadar. Karnın da doyacak yüzün de gülecek en önemlisi yatağın yanı sıcak olacak. Çünkü yanı başında nefes alıp veriyor olacak."

Kendimi tutamayıp ağladım. "Abla çok korkuyorum. Hele İstanbul'da olduğum zaman kafayı yeme durumuna geliyorum. İyi mi karnı tok mu bir yerine bir şey oldu mu hep bunları düşünmekle geçiyor zamanım. Talha benim hanasıl dayanırım."

Elimi avuç içine alıp sıktı. "Nasıl yaparım deme. Yaradan öyle bir duruma getirir ki seni onsuz da yaşatır. Hep dua et iyi olması için. Allah'ım sana emanet de. Sırtında taşıdığı mermi onun canına batmasın de. Vatanı için, sonra da benim için canına ömür kat Allah'ım diye dualar et."

Derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Ediyorum ablam. Aşacağım bu duruma. Sen nasıl alıştın?"

Derin bir iç çekip gözlerini masanın üzerine çevirdi.

"Biz evlendik ertesi gün göreve gitti. Bir ay sonra geldi. Hamile kaldım haberini telefonda verdim. Bebeğimi düşürdüm onu da telefonda söyledim. Hep geç geldi bana Mehmet'im ama hep geldi. Bir kere bile of demedim. Düğün sabahı beni gerdek odamızda bırakıp gittin Mehmet'im de-

medim, hamile olduğumu tek başıma öğrendim yine yanımda yoktun diyemedim. Canımın parçasını içimden ölü olarak aldıklarında yine gelmedin demedim. Hep vatan sağ olsun dedim. Ülkem ayakta dursun, kocamın canı sağ olsun dedim. Uzun Mehmet'im bir kere bile üzmedi beni. Sakın Talha'ya of nerede kaldın deme. Ya da sürekli seni bekliyorum deme. O sana hep geç kaldığı için sen söylemesen de üzülür. Bizim gibi sesli ağlamaz içine ağlar. Emin ol bir erkeğin içine ağlaması çok acı bir durum."

Demezdim, bir kere bile of demezdim. Nefes alıp versin bana yeterdi. Canı sağ olsun ben onu bir ömür beklerdim. Vatana canımız fedaydı. Söylediği gibi ezan susmadıkça, bayrak inmedikçe biz hep bir araya gelirdik. Derin nefes alıp gülümseyen yüzüne tebessüm ettim.

"Rabbim sizi hiç ayırmasın."

"Âmin ablam. Sizi de."

Ayağa kalktı. "Ben eve gidip hazırlık yapayım akşama. İsteğin bir şey var mı?"

"Canının sağlığı abla. Ben de yardım etseydim. Dün akşam onca yemek yapmışsın bizim için, teşekkür ederim."

"Ne demek kız komşu olacağız şurada. Her gün birbirimize gider geliriz."

"Yaz sonuna kadar öyle abla. Biliyorsun benim okul nedeniyle başka şehre gideceğiz."

Elini alnına vurup, "Doğru ya," dedi. "O zamana daha çok var şimdi bunu düşünüp üzülmeyeyim."

Kahkaha atıp, "İlahi abla," dedim. Bir anı bir anını tutmuyordu. Hüzünlüyken bir anda komik oluyordu.

Kapıya kadar yolcu ettikten sonra eve geçtim. İşlerin hepsi bitmişti. Güneş'in yanına koltuğa oturup, "Ne yapıyorsun?" dedim. Kiminle mesajlaştığını çok merak ediyordum.

"Arkadaşımla konuşuyorum. Sıkıldım sürekli oturmaktan."

Başımı omzuna dayayıp, "Arkadaş özel galiba?" dedim.

Sessiz olmam için kolumu dürttü. İsmail kulağına kulaklık taktığı için bizi duymazdı. "Söyle hadi o duymaz."

Bacaklarını koltuğun üzerinde toplayıp telefonun ekranını bana çevirdi. Gökhan yazıyordu. Başımı kaldırıp, "Talha'nın arkadaşı Gökhan mı?" dedim. Yüzü asık hâlde başını aşağı yukarı salladı.

"Abin duyarsa kızar mı?"

"Kızar. Aslında aramızda bir şey yok sürekli telefonda konuşuyoruz. İlişkimizin hangi boyutta olduğunu bilmiyorum. Ona biz neyiz diye sorduğumda sen benim komutanım kardeşisin diyor."

Kolunu sıvazladım. Sesi gergin çıktığına göre bu durum canını sıkıyordu.

"Anladığım kadarıyla sen ondan hoşlanıyorsun. Peki o?"

"Hoşlanıyorum diyor ama abimden çekiniyor. Seven insan çekinir mi Azra? Korkar mı? İki senedir gece gündüz aklımda o var. Benim ona olan hislerimi bildiği hâlde sanki umursamıyormuş gibi. Ama kıskançlığa gelince kuduruyor. Bak mesajlara İsmail'le aynı evde kaldığım için demediğini bırakmadı. Ne olmuşsa..."

Telefona bakmadan iç çektim. "Erkeklerin hepsi hemen hemen aynı. Buraya gelmeden önce İsmail'le gece dışarı çıktığım için abin bana demediğini bırakmadı. İsmail'i dövecekti."

"Kabalar ne olacak."

"Bir şey mi dediniz?"

İsmail kulaklığı kulağından çıkarıp başını ne oldu der gibi salladı. "Yok bir şey, dinle müziğini konuşuyoruz biz."

Kulaklığı takıp müziği dinleye devam etti. "Yalnız kuzenim ya Talha'dan ya da senin sevgilinden dayak yiyecek. Yazık çocuğa."

Kahkaha atıp, "Yakışıklı olduğu için kıskanıyorlar," dedi. İsmail bu iltifatı duysa mutluluktan havalara uçardı. Saat altıya kadar günümüzü evin içinde geçirmiştik. Talha aske-

riyeden çıkarken, "Geliyorum," diye aramıştı. Geliş saatini hesaplayıp kapının önüne çıktım. Hava karanlık olduğu için tedirgin olup sürekli sağa sola baksam da onu burada beklemek istiyordum. Köpeklerin sesleri bazen yükseliyordu. Bana yaklaşıyorlar düşüncesiyle içeri adım atıp kapıyı arayordum. Yaklaşmadıklarını görünce tekrar dışarı çıkıyordum.

Yolun başında araba farını görünce geri çekildim belki gelen o değildir. Kapının arasından bakarken onun arabası olduğu gördüm. Dışarı çıkıp arabayı park etmesini bekledim. Arabanın farlarını kapatıp koltuğun yanından market poşetlerini aldı. Dışarı çıktığında yanına yaklaşıp beline sarıldım.

"Hoş geldin."

"Bu eve hiç bu kadar hoş gelmemiştim." Yanağımı öptü. İçeri girdiğimizde elindeki poşetleri alıp mutfağa koydum. İki poşet cips, çikolata, çerez almıştı. Poşetleri tezgâhın üzerine bırakıp salona yanına geçtim.

"Nasıl geçti günün?"

"Her zamanki gibi. Ben duş alayım sonra Mehmet'e gidelim bizi bekliyorlar."

"Tamam."

Ayaklanıp içeri gitti. Ben de İsmail'in yanına oturup ne izliyor diye telefonuna baktım. Oyun oynuyordu. "Sıkıldım mı?" Başını iki yana salladı. "Yarın sabah kahvaltıya Seyr-i Mardin'e gidelim. Kahvaltılıkları, yemekleri çok güzelmiş Mardin'in en iyi restoranlarındanmış araştırdım. "

"Evet, öyle gerçekten hele kaburga dolmasını enfes yapıyorlar. Canım çekti bak şimdi."

"Benim de çekti. Yarın sabah olsun bir an önce."

İştahlı iştahlı konuşan ikiliye tebessüm edip ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?"

Omzumun üzerinden İsmail'e baktım. "İçeri gidiyorum İsmail, nereye gidebilirim?"

"Otur, gelir seninki şimdi. Bırak adam rahat rahat duş alsın." Ayağına vurup salondan çıktım. Sanki banyoya gidiyorum. "Su sesi kesilmiş, odasına gidiyordum ben." Odanın kapısına vurdum. "Gel," deyince kapıyı açıp içeri girdim. Banyodan çıkmış, üzerini giyinmişti bile.

Carlo Skinny fit düşük bel dar paça siyah pantolon giymiş. Üzerine de açık kahverengi triko kazak giymişti. O da en az pantolon kadar dardı. Neden bu kadar dar giyinmiş bu? Bedeni zaten ne giyse kendini belli ediyordu. Daracık giyinip gözler önüne mi sokmak istiyordu bedenini? Onun bana yaptığını yapacaktım. Yanına yaklaşıp kazağının eteklerinden tutup yukarı kaldırdım. Gözlerini kocaman açıp, ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi baktı. İçine atlet bile giymemişti. Yanıyordu bu herif.

"Azra, ne yapıyorsun güzelim?"

"Bu kazağı giymeni istemiyorum. Dar!"

Kazağı çıkarıp yatağın üzerine fırlattım. Gözüm pantolonu ilişince ellerim iki yanda durdu. "Onu da çıkarsaydın, benim için sorun değil." Göğsüne vurup dolabına yürüdüm. Kazaklarının olduğu bölümden bol lacivert kazağını aldım. "Atletlerin nerede?"

"Çekmecede."

Neşeli sesine karşılık vermeden yatağın yanındaki komodinin üst çekmecesini açtım. Siyah sporcu atletini alıp ona uzattım. "Hemen giyin, biz montlarımızı giyiyoruz."

"Olur hanımım."

Gülümseyip odadan çıktım. "Hadi montlarınızı giyinin gidiyoruz." İsmail ve Güneş kapının üzerinde asılı olan montlarını alıp giydiler. Kendi montumu alıp giyince dışarı çıktık. Talha elimi tutup gülümsedi. Birlikte yan eve geçince kapıya vurdu. Ben ve Güneş az çok onları tanıdığımız için rahattık. İsmail daha şimdiden sıkılmış gibiydi. Kolunu dürtüp gülümsedim. Göz kırptı. Evin kapısı açılınca bakışlarımı oraya çevirdim. Uzun boylu bir kız açmıştı kapıyı. Elimi tutan Talha'nın eli kasıldı. Bakışlarımı ona çevirdim yere bakıyordu. Kız ise ona.

Bu kızın Şule denilen kız olduğunu tahmin etmemek zordu değildi. Bakışları ben sana aşığım diye bağırıyordu. Kimsenin onu tanıtmasına gerek yoktu. Tırnaklarımı Talha'nın avuç içine bastırıp derin nefes aldım.

"Hoş geldin Talha, gel içeri."

Gözlerimi kısıp önümüzde dikilen kıza tiksinerek baktım. Karşısındaki adam, yanında duran kadının elini tutuyor o, gözlerini bir kere bile bana çevirme zahmetinde bulunmadan Talha'nın yüzüne bakıyordu. Eğer bu gece bu kadın benim olana böyle bakarsa tırnaklarımı yüzünde parçalamaktan geri durmam.

"Yapacağım hiçbir hareketten sorumlu değilim, Talha."

Hiçbir hareketimden sorumlu değildim şu an bile üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Talha ne kadar sakin olmam için elimi başparmağıyla okşasa da etki etmiyordu.

"Şule, neden almıyorsun insanları içeri? Kapıda bekletiyorsun."

"Dalmışım."

Dalacağım ben sana şimdi. Suratsız. Kapının önünden çekilince içeri adım attık sonunda. Elimi Talha'nın elinin arasından çekmeden yere eğilip ayakkabılarımı çıkardım. O da aynı benim gibi ayakkabılarını çıkarmak için eğildi.

"Burada olacağını bilmiyordum."

Başımı salladım. Onun burada olduğunu bilip de gelecegini aklımın ucuna bile getirmedim.

Doğrulup İsmail'le tokalaşan Mehmet abiye baktım. Başını eğip, "Hoş geldin, yenge," dedi. "Buyurun içeri." Talha'yı peşimden sürükleyerek salona geçtim. Bu eller bu gece hiç ayrılmayacaktı. Madem o görmek istemiyordu ben de inatla gözüne sokardım. Talha, ben, İsmail, Güneş yan yana oturduk. Mehmet abi ve Elif abla ise ikili koltukta karşımıza oturdular. Yüzünü görmek istemediğim kişi de tekli koltuğa

oturmuş Talha'yı kesiyordu. Şeytan diyor kalk döv.

Sakin olmam lazımdı. Fevri hareket yapıp kendimi küçük düşürmemem lazımdı. Ben Pınar Yılmaz'ın kardeşiydim. Ablam gibi aklımı kullanıp mantıklı davranmam gerekiyordu.

"Az sakin olur musun hayatım?"

Sessiz konuşan Talha'ya dönüp tebessüm ettim.

"Biraz daha bakarsa masanın üzerinde duran çatalı yeşil gözlerine sokacağım."

Kahverengi gözlerini kocaman açıp elimi hızlı hızlı okşamaya başladı. Sanki böyle yapınca sakin olacaktım. Derin nefes alıp bakışlarımı Elif ablaya çevirdim. Üzgün hâlde bana bakıyordu. Sanırım Şule denilen kızın Talha'ya takıntılı olduğunu biliyordu. Bakışları başka bir durumu açıklamıyordu. Bunu bildiği hâlde neden onu çağırmıştı? Yoksa Mehmet abinin kardeşi miydi? Eğer böyleyse, Talha bana söylemediği için bu gece evde büyük bir tartışma olacaktı.

"Azra, benimle mutfağa gelir misin canım? Tencereleri getirelim."

Bakışlarımı kıza çevirdim. Talha'yla birleşik olan ellerimize bakıyordu. Saçlarımı geri atıp ayağa kaktım. Elif ablanın peşinden giderken Talha'yı bakışlarımla uyardım. Yanlış bir hareket yapmayacağını bilsem de kızın hareketleri tuhaftı. Talha'nın eviyle aynı tasarım olan mutfağa girdim. Tek fark bu yeni yapılmış gibi lükstü.

"Azra, kusuruma bakma lütfen. Ben çağırmadım kendi geldi."

İçerideki kızdan bahsettiği için yine gerildim. Onun Talha'ya olan ilgisini herkes biliyordu demek ki.

"Mehmet abinin kardeşi, değil mi?"

"Hayır, Gökhan'ın kardeşi. Anne babaları vefat ettiği için Gökhan onu buraya getirdi. Sağlık ocağında hemşireye yardım ediyor."

Başımı sallayıp, "Anladım," dedim. Güneş, Gökhan'ı se-

viyordu. Gökhan'ın kardeşi Talha'yı seviyordu. Ne değişik bir durum bu...

"Bakışlarından rahatsız oluyorum. Talha'yı yiyecek gibi bakıyor."

Ellerimi tutup gözlerini açıp kapadı.

"Aslında çok iyi biri. Anne, babası ölünce abisiyle baş başa kaldı. Talha'yı on sekiz yaşından beri seviyor. Bize her zaman onu sevdiğini söylerdi. Buraya tamamen yerleşince Talha'ya olan sevgisi daha fazla büyüdü."

"Talha bu durumda ne yaptı?"

Gülümsedi. "Talha'nın onun varlığından bile haberi yok. Toplum içinde en fazla iki üç kez yan yana gelmişlerdir onda da Talha bir kere bile yüzüne bakmadı. Bakmaz da. Timideki arkadaşların eşleriyle bile çok fazla konuşmaz, sadece benimle konuşur. O da ben Mehmet'in yanındayken. Laf sözden çok korkan bir delikanlı o, kimsenin karısına, kızına, kız kardeşine laf gelsin istemez. Gönlün rahat olsun."

Gönlüm rahattı zaten. Benim Talha'dan yana bir kuşkum yoktu. Sadece o kızın bakışları rahatsız ediyordu beni.

"Hadi içeri geçelim."

Ocağın üzerinden tencereleri aldık. İçeri geçtiğimizde ortamda sessizlik vardı. Talha oturduğu yerden kalkmış Mehmet abinin yanına geçmişti. Onun oturduğu yerde Şule oturuyordu. İki dakikada ne olmuştu burada?

Talha'nın yüzü kıpkırmızıydı. Yüzü kızardığına göre hoşuna gitmeyen durumlar olmuştu. Tencereyi masanın üzerine bırakıp bakışlarımı Güneş ve İsmail'in yüzlerine çevirdim. İkisi de tuhaftı. Dayanamayıp, "Bir şey mi oldu?" dedim. Mehmet abi koltuktan kalkıp, "Yok abisi," dedi. "Hadi sofraya geçelim, yemek yiyeceğiz."

Talha yanıma gelip gülümsedi. Her ne kadar bir şey olmadı deseler de odada gerginlik olduğu belliydi. Pencerenin önünde bulunan yuvarlak masanın etrafında dolandım. Talha ve ben yan yana oturduk. İsmail'le Güneş de yan yanaydı.

Mehmet abi, Elif abla ve o da karşı karşıya gelecek şekilde oturdular. Tam karşımdayken ne de güzel yemek yerim ben şimdi.

Elif abla çorbaları dağıtıktan sonra sandalyeye oturacağı zaman zil çaldı. "Kim geldi acaba?" Mehmet abi koluna dokunup, "Sen otur ben bakarım," dedi. O kapıyı açmaya giderken hâlâ utanmadan Talha'ya bakan kıza bakışlarımı çevirdim. Hiç utanma denilen bir duygu yoktu bu kızda. Tırnaklarımı dizime batırıp sakin olmaya çalıştım. Ne kadar çabalasam olamıyordum.

"Azra, iyi misin?"

Derin nefes alıp Güneş'e tebessüm ettim. "İyiyim canım."

"Yüzün kızardı, o yüzden sordum."

Nasıl kızarmasın, karşımda oturan kız sinirlerimi zıplatmıştı. Şuraya bak ya hâlâ bakıyor. İnsan ne konuşuyorlar diye bakışlarını bize çevirir ama o robot gibi Talha'yı izliyordu. Önümde duran bardak da beni cezbediyordu haberi yok. Yüzüne fırlatmam konusunda ne kadar avuç içim kaşınsa da Talha'yı mahcup etmemek için sabrımı zorlayacaktım.

"İyi akşamlar gençler."

Mehmet abinin yanında iki erkek girdi. Biri Hakan'dı biri de Gökhan sanırım. Ayağa kalkıp ellerini sıktık.

"Kaynanam beni çok sevecek, biliyorsunuz değil mi?"

"Biliyoruz Hakan, bilmez miyiz? Patlıcan kebabın kokusunu aldın değil mi lan?"

"Evimin oturma odasından aldım valla. Dedim Elif yengemin yaptığı patlıcan kebabını yemeden bu gece uyumayayım."

Elif abla gülerek başını iki yana salladı. Mehmet abinin getirdiği iki sandalyeyi yan yana koydu. "Hadi oturun."

Talha sandalyesini bana yanaştırdı. İsmail de ona yaklaştı bunu yaparken de Güneş'in sandalyesini alttan tutup yanına çekti. Güneş tebessüm edince o sırada Gökhan'ın gözlerinden kıvılcımlar çıktı neredeyse. O İsmail'e dalarsa ben de onun kardeşine dalardım. Hâlâ Talha'ya bakıyordu. Abisinden de utanmıyordu. Allah'tan Talha bakışlarını bir kere bile ona çevirmiyordu. Arkadaşlarıyla sohbet ediyor, çoğunlukla buna bakıyordu. Bu durum birazda olsa rahatlatıyordu beni. Eğer Talha'nın bakışları kıza bir kere değerse burada durmam giderdim. Zaten onunla bu masaya otururak büyük erdemlik gösteriyordum. Herkes sakin bir şekilde yemeğini yemeğe devam ediyordu. Şule'ye bakmayıp yemeğimi yedim.

"Komutan'ım tayininiz başka şehre çıkınca bir daha böyle yan yana gelemeyeceğiz artık. Siz daha gitmeden ben özleyeceğim bu günleri."

Talha başını sallayıp, "Ben de özleyeceğim," dedi, Gökhan'a. "Kolay değil beş yıldır her yere birlikte gidiyoruz. Hepinizin huyunu suyunu biliyorum. Yeni time alışıncaya kadar her yerde sizleri arayacağım."

Kendimi onların arasına girmiş gibi hissediyordum. Eğer okula gitmeseydim Talha'yla burada yaşayacaktık. O da timinden ayrı kalmayacaktı. Bu yola girerken eminim onun da niyeti buradan ayrılmak değildi.

"Nasıl yani, Talha gidiyor mu buradan?"

Şule'nin ağzından Talha ismini duyunca tüm kanım çekildi sanki. Önümde duran su bardağını elime alıp bir yudum aldım. Güneş ve İsmail gözlerini üzerime dikmiş sanki aklımdan geçenleri tahmin ediyor gibilerdi. İkisi de gülümsediler. Karşılık vermedim. Gülesim yoktu.

Kimse Şule'ye cevap vermediği için gözlerini deli gibi herkesin üzerinde gezdiriyordu. Alıp verdiği nefesinin sesini oturduğum yerden duyuyordum.

"Cevap versenize. Talha nereye gidiyor?"

Yüksek sesle bağırınca Talha'ya yanaştım. Kolunu belime doladı. Sakin olmam için elini sırtımın üzerinde dolaştırdı.

Gökhan kaşlarını çatıp kardeşine bakıyordu. Bağırmasından rahatsız olmuştu. Şule'nin büyük yeşil gözleri deniz gibi taşmaya başladı. Yaşlar yanaklarından akınca bakışlarımı

Talha'ya çevirdim.

"Biz kalkalım Mehmet, sonra tekrardan geliriz."

Kardeşinin kolunu tutup kaldırdı masadan, Gökhan. Şule'nin kolunu çok fazla sıktığı için parmak boğumları beyazlamıştı. Şule kalbinde yaşadığı acıdan, bir de abisinin canını acıtmasının acısını çekiyordu.

"Gökhan elini indir ve şu masaya otur."

Gökhan, Talha'nın sert sesinden sonra elini indirip sıkıntıyla ensesini ovdu. "Biz rahatsızlık vermeyelim abi gidelim."

"Otur dedim!"

Kardeşiyle beraber yerine oturdular. Şule, Hakan'ın uzattığı peçeteyi alıp gözyaşlarını sildi. Onun adına üzülmüştüm. Tek taraflı yaşadığı aşk eminim ona çok acı veriyordu. Elif abla ortalık yumuşasın diye elinden geleni yapıyordu. Bu gece böyle bir durumla karşı karşıya kaldığı için onun adına kendimi kötü hissettim. Patlıcan kebabını tabaklara doldurrken ayağa kalktım.

"Yardım edeyim."

Tüm içtenliğiyle gülümseyip teşekkür etti. Burada olanların suçlusu o değildi, kendini kötü hissetmesine de gerek yoktu. Tabaklara doldurduğu yemekleri sırayla herkesin önüne koydum. Şule'nin önüne tabağı koyarken Talha, İsmail, Güneş gözlerini kocaman açıp dikkatli bir şekilde yüzüme baktılar. "Ne?" diye mırıldandım. Tabii ki bu yemeği kafasından aşağı dökmeyeceğim. Gönlüm bunu ne kadar çok yapmak istese de terbiyem el vermiyordu. Kendi tabağımı alıp yerime oturdum. Kolamdan bir yudum alıp Güneş'e göz kırptım.

"Sen nasılsın Güneş, okul nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor Hakan sağ olasın. Bir senem kaldı."

"Aferin sana. Biz abinle bu kız okumaz diyorduk ama sen bizi yanıltın."

Gözlerini kısan Güneş abisine dönüp, "Öyle mi abi?" dedi kızmış sesiyle.

"Ben demiyordum güzelim. Gökhan'la Hakan diyordu."

Gökhan başını iki yana sallayıp parmağını Hakan'ı gösterdi. "O diyordu." Anlaşılan hepsi söylüyordu ama tek güvenilir kaynağı kecisi vardı o da Hakan'dı.

"Yuh be iki dakikada sattınız beni. Abi sen demiyor muydun? Bu Güneş tam bir feminist evde kalacak başımıza. Okulda sürekli erkeklerle kavga ettiği için okulu bitiremeden kovulacak diye."

Bütün bakışlar Talha'ya döndü. Ben öyle bir şey demedim der gibi yemeğini iştahla yiyordu. Eminim demiştir.

"Aşk olsun abi bunu unutmayacağım."

Kardeşinin yanağını sıkıp, "Küsme," dedi. "Eskiden öyleydin ama şimdi değilsin. Feministliğin erkek düşmanlığı olmadığını öğrendin en azından."

Omzunu silken Güneş yemeğini yemeğe devam etti.

"Öğrendi artık abisi her feministim diyenin peşinden gidilmeyeceğini. Erkeklere karşı doldurulmayacağını... Asıl feministliğin haksızlığa uğrayan kişilerin hakkına savunan kişiler olduğunu öğrendi zamanla. Çok şükür okulundan da kovulmadı."

Hakan konuşurken hepimiz gülüyorduk. Bir ara Güneş'le oturup onun o hâllerini öğrenmek istiyordum.

"Susun be, ne yapayım? Okulun ilk senesi kız gelip beynimi bir saat şişirmişti. Onlarla takıla takıla abime, babama bile düşman olmuştum. Sonradan gerçek feminist insanlarla tanışınca aslında o kızların erkek düşmanı olduklarını öğrendim. Neyse ki onlardan kurtulmam kolay oldu."

"Ah, abisi olaya el atmasaydı biraz zor kurtulurdu Güneş Hanım."

Talha'ya dönüp, "Ne yaptın?" dedim. Göz kırpıp, "Evde anlatırım," dedi. Hakan ve Gökhan güldüğüne göre kesin kötü bir şey yapmışlardı.

Yemeklerimizi yedikten sonra masayı toplayıp bulaşıkları hallettik. Elif abla bardaklara çayları doldururken Güneş'le

birlikte tatlı tabaklarını içeri taşıdık. Sehpaların üzerine bıraktıktan sonra Güneş'le pencerenin önünde duran sandalyelere oturduk. Siyasi konular dikkatimizi çekmediği için erkeklerin konuşmalarına katılmadık.

Güneş'e biraz yanaşıp kulağına eğildim. "Şu kız beni sinir ediyor. Baksana oturduğu yerden Talha'yı izliyor. Tamam, Talha bakmıyor ama bakışlarını hissediyordur üzerinde. Sinirlerimi bu akşam çok bozuldu."

"Farkındayım."

Elif ablanın getirdiği çayları aldık. "Onu bir odaya çekip konuşayım mı? Nişanlıma bakma fena olur diye?"

Gözlerini açıp, "Sakın," dedi. "Azıcık delidir o, ortalığı ayağa kaldırır söyleyeyim."

O deliyse ben de deliydim. Hanım efendi rahatlıkla nişanlımı izleyecek ben de susup onun aşk dolu bakışlarını sineye çekeceğim, oldu. Keşke Neşe abla burada olsaydı onu üzerine salardım. Ben de rahat bir şekilde otururdum. Çayımdan bir yudum alıp dizimi sallamaya başladım. Gözleri kör olasıca inşallah katarak olursun da göremezsin sevdiğimin yüzünü. Bardağı sehpanın üzerine sert bir şekilde bıraktım. Ses fazla çıkınca erkekler susup bana döndüler. Bakışlarımı Talha'ya çevirdim.

"Hayatım, sanırım hanımefendi sana bir şey söyleyecek geldiğin zamandan beri gözleri senin üzerinde. Sor bakalım ne sıkıntısı varmış."

İçimdeki öfkeyi daha fazla tutamıyordum. Sakin olayım dedikçe her bir hareketi gözüme batıyordu. Güneş elimi tutup, "Sakin ol," diye kulağıma fısıldadı. Kimse kusura bakmasın artık sakin olamıyordum. Olmak da istemiyordum. Talha gerilip koltukta doğruldu.

"Sorsana hayatım."

"Sıkıldın sen galiba, hadi eve gidelim."

Sırtımı sandalyeye yaslayıp, "Yoo," dedim. "Neden sıkılayım. Sağ olsunlar Elif ablayla Mehmet abi çok iyi ağırlıyorlar."

Talha, yapma, der gibi gözlerimin içine baksa da umurumda değildi. Bakışlarımı Şule'ye çevirdim bana bakıyordu, hayret. Gözleri başka insanları da görüyordu. Tek kaşımı havaya kaldırıp, "Ne oldu?" dedim. "Şimdi de gözlerini benim üzerime mi diktin?"

"Azra, gidelim biz."

"Otur Talha. Buradaki herkes bazı durumların farkında, gizli saklı konuşmanın bir anlamı yok, değil mi? Belli ki bu kızın sana karşı takıntılı hisleri var."

"Takıntı mı?"

Güldüm. "Bakınız kızımız konuşabiliyormuş. Ben de sadece gözleri görüyor sanıyordum ama sadece Talha'yı... Geldiğimiz zamandan beri utanmadan gözlerinle adamı yedin. Seviyorsan sessiz seveceksin. Adamın nişanlısının yanında yüzüne bakıp rahatsız etmeyeceksin."

Oturduğu yerden dikleşip kıkırdadı. Bu hareketi sinirlerimi daha çok gerdi.

"Sana mı soracağım kime bakıp bakmayacağımı?"

"Baktığın kişi benim nişanlımsa, evet bana soracaksın."

"Şule kes sesini."

Gökhan, ayağa kalkıp Şule'nin kolundan tuttuğu gibi kaldırdı. "Biz bu sefer gerçekten gidiyoruz. Yenge kusura bakmasın lütfen."

Şule kolunu hızla çekip, üzerime doğru gelmeye başladı. Talha bir hışımla ayağa kalkıp önüme geçti.

"Bence herkes haddini bilsin. Sesimi çıkarmıyorum, çıkarırsam ne olacağını herkes biliyor sanırım?"

Oturduğum yerden kalkıp Talha'nın yanına geçtim. Beni arkasına değil yanına almalıydı. Şule yanağındaki yaşları silip başını iki yana salladı.

"Sana seni sevdiğimi söyledim umursamadın. Gözlerimi yüzünden bir kere çekmedin rahatsız olup da bana bakarsın

diye. Ama sen bakmak bir yana benim sana baktığımı bile fark etmedin. Bu kız için mi beni görmemen? Bu çirkin kısa kız için mi?"

"Gökhan özür dilerim ama konuşmak dahi istemiyorum."

"Asıl ben özür dilerim abi. Yürü hemen."

Gökhan sürükleyerek Şule'yi dışarı çıkardı. Bu nasıl takıntıydı böyle? "Hakan peşinden git kıza bir şey yapmasın."

"Tamam abi."

Hakan da gidince odada biz kaldık. Elif ablaya dönüp, "Kusura bakma," dedim. "Geldiğimden beri kendimi zor tuttum."

"Asıl sen kusura bakma. Aklına kötü düşünceler getirme. O kendi kendine gelin güvey oluyor. Talha'dan şüphe duyma."

Talha'dan ne kadar şüphe duymasam da bu kız beni korkutuyordu. Başımıza daha çok bela olacak gibiydi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gergin geçen akşamın ardından eve geldik. Tam on dakikadır Talha'nın tuvaletten çıkmasını bekliyordum. Adım kadar eminim ona sorular soracağım için orada oyalanıyordu. Evin içinde volta atmaktan uykum geldi. Güneş ve İsmail ellerine çekirdek almışlar sanki film izliyorlar gibi beni izliyorlardı. Kaşlarımı çatıp ikisine baktım.

"Düzgün yiyin çekirdeği, beni deli etmeyin."

Başlarını aynı anda sallayıp çekirdeği kabuğuyla çiğnemeye başladılar. Başımı hırsla çevirip koridora çıktım. Tuvaletin kapısına vurdum peş peşe. Ses gelmeyince yumruğumu yurdum.

"Bilerek ses vermiyorsun değil mi? Sen çık o zaman sana soracağım. Cevap versene."

Dış kapı açılınca arkamı döndüm. Talha odun çuvalıyla içeri giriyordu. O dışarıdaysa tuvalette olan kimdi? Salondan Güneş ve İsmail'in kahkaha sesi gelince ellerimi yumruk yaptım. Pislikler beni kandırdılar Talha tuvalette diyerek.

"Azra, ne yapıyorsun güzelim orada?"

İsmail ve Güneş'le sonra uğraşacaktım. Talha'nın karşısına dikildim.

"Söylesene o kızla aranda bir şey olmadığına emin misin?"

"Hayda..."

Odun çuvalının içinden üç tane odun alıp salona geçti. "Bana boşuna hayda deme. Cevap ver ne var sizin aranızda? Kız bütün gece yüzünü baktı." Sobanın içine odun atıp, "Hiç bir şey yok," dedi net sesiyle.

"Neden bakıyordu o kız sana o zaman?"

"Aynen enişte neden bakıyordu? Bir an gözleriyle seni

sike- "

"İsmail!"

İsmail çekirdeği bütün yutup Güneş'e yanaştı. "Gel bu içeri gidelim bunlar birbirine yesin."

"Hele bir gidin ikinizi de döverim."

Kimse beni takmıyordu.

"Abi iki kadın arasında kalan sensin bize niye kızıyorsun? İsmail ve ben bu akşamın en masum insanlarıyız."

Ellerimi saçlarıma geçirip hayretle Talha'ya baktım. Tek kelime etmiyordu bu akşam ile ilgili. Kız onu resmen yemiş gözleriyle.

"Canım bak."

"Canı bak Talha'na."

Gözlerini yumup derin nefes aldı. İsmail bu akşam dayak yiyecekti.

"Bak sana söyledim benim o kızla aramda hiçbir şey yok. Bana hissettikleri de umurumda değil."

"Kesin öyledir."

"Gel lan buraya."

Bir hışımla İsmail'in üzerine yürüdü. İsmail kaçamadan Talha belinden tuttuğu gibi yere yatırdı onu.

"Bırak lan."

"Bıraktırsana."

İsmail'in kollarını arkaya doğru gerdi. İsmail ah diye böğürdükçe evin tahtaları sallanıyordu. Talha'nın omzuna vurdum. "Bırak adamı da bana bu gece ile ilgili hesap ver."

Beni duymuyordu İsmail'le güreş yapıyordu yerde. İkisi birbirini boğarken sinirle Güneş'in yanına oturdum. Çekirdek paketinden bir avuç çekirdeği alıp hırsla dişlerimin arasında parçalamaya başladım.

"Umarım ikinizin de kafası kırılır."

İsmail Talha'nın altında son nefesini verirken kahkaha

atan Güneş'e yaklaştım.

"Yarın sabah o kızın evine gidip konuşacağız. Uzak durun benim nişanlımdan."

"Tamam, durmazsa döveriz."

Kıkırdayıp başımı hızla salladım. İyi ki gelmişim buraya, bu kızın benim kim olduğumu görmesi gerekiyor. Talha İsmail'in üzerinden kalkıp nefes nefese bedenini yanıma attı. Yerde can çekişen kuzenimi ayağımla dürtüp, "İyi misin?" dedim.

"Bu herif belimi kırdı, Azra. Ambulansı ara gelsin hemen."

"Tamam, beş dakikaya gelir. Bekle sen orada."

İkisine deli demekle en doğru hareketi yapıyordum. Deliydiler. Büyümemiş küçük çocuklar. Elimden çekirdek almak isteyen Talha'ya sırtımı döndüm. Bütün kızgınlığım o kızayken tribi Talha'ya atmak ne kadar doğruydu acaba?

Kollarını karnımın üzerinden dolayıp çenesini omzuma dayadı. "Benim o kızla aramda hiçbir şey yok. Bu akşam gözlerim hep senin üzerindeydi onun bakışlarını hissetmedim bile. Sen ona öldürecek gibi baktığın için benim sana olan bakışlarımı görmedin."

Çekirdeği paketine bırakıp iç çektim. Sevdasına saygım vardı. Sessiz bir şekilde yaşamasına bir şey demezdim. Ama gözleriyle alenen benim sevdiğim adama bakması ruhumu yaralamıştı bu akşam. Tabii ki Talha'nın onda gönlünün olmadığını biliyordum. Sadece korkuyordum. O kız tehlikeyi seviyordu, bizim aramıza girmesinden korkuyordum. Karnımın üzerinde duran Talha'nın kollarına sarılıp sırtımı göğsüne yasladım. Sevdayı, aşkı bu adamda tatmıştım onu kaybedersem nefesimin kesileceğini hissediyordum.

Çok seviyordum onu çok. Nefes almasını, gözlerini kısıp bana bakmasını, hafif tebessüm edişini çok seviyordum. Benim onu sevdiğim gibi kimse onu sevmesin istiyordum. Canım devimdi o benim. Bedeni kadar kalbi büyük olan devim. Saçlarımın üzerine burnunu dayayıp kokumu içine çekti.

Sadece benim kokumu alsın. Sadece bana sarılsın bu kolları. Sadece benimle bütünleşsin teni. Kalın iki dudağı aralandığında sadece bana güzel sözler söylesin istiyorum. Çok bir şey değil sadece bana baksın istiyorum.

"Yarın sabah erken kalkacağız saat epey geç oldu. Yatalım mı artık?"

Güneş'e hak verip bacaklarımı yere indirdim. İsmail ve Talha yatakları getirmek için odaya gidince biz de etrafı toparladık. İsmail'in yatacağı koltuğu açtım. Talha yer yatağını serdi. İsmail'in elinden diğer yatağı alıp onu da yanına koydu. Dün geceki gibi aynı şekilde yatağa girip uyuduk. Daha doğrusu onlar uyurken ben bir türlü uyuyamadım. Gözlerimi ne zaman kapatsam Şule'nin bakışları gözümün önüne geliyordu. Bu gece uyumak bana haramdı.

Sabah ezanı okunurken hâlâ uyumamıştım. Bir ara yatakta oturup Talha'nın uyuyan yüzünü izledim. Hiç dev masum olur muydu? Yüzü sert hatlara sahip olsa da göz kapakları kapandığı zaman küçük bir çocuk kadar masum oluyordu. Güneş'i rahatsız etmeden terden ıslanan alnını sildim. Gözlerini kısa bir süre açtı. Tebessüm edip elimi öptü. Tekrar uykuya dalınca ben de zorla uyudum.

Yanımda hissettiğim hareketlikle gözlerimi açtım. Hava aydınlanmış, bütün ışık evin içine yansıyordu. Başım dün gece uyumadığım için ağrıyordu. Ellerimi başımın iki yanından baskı uygulayarak yataktan kalktım. İsmail üzerini giyinmiş telefonla konuşuyordu. Sanırım halamla konuşuyordu. Ben de üzerimi giyinince annemi arasam iyi olurdu, dün bir kere aramıştım.

Salondan çıktığımda koridorda Talha'yla karşılaştım. Lacivert kot pantolon, dar kesim beyaz gömlek giymişti. Bileğine taktığı saatini düzletip ellerini yanaklarıma koydu. Dudağımın kenarını öpüp geri çekildi.

"Gözlerin şişmiş, hasta mısın?"

Kendimi ne kadar kötü hissetsem de belli etmeyecektim. Bugün gezecektik, eğlencemizi mahvetmeye hakkım yoktu. Alnımı mis gibi kokan göğsüne dayadım. Bu kadar yakışıklı olması haksızlıktı. Esmer teninin güzel kokması haksızlıktı.

"Sen hazırlan ben içeriği toplayım."

"Tamam."

Salona girince tuvaletin kapısına vurdum. İçeriden ses gelmeyince içeri girdim. İşlerimi hallettikten sonra Talha'nın odasına girdim. Güneş siyah dar paça kot pantolon üzerine kırmızı kalçalarına kadar gelen örme kazak giymişti.

"Günaydın."

"Günaydın."

Sesim kalın çıktığına göre hasta olacaktım. Boğazlarım hafif ağrıyordu zaten. Umarım burada kaldığım zaman bozunca hasta olmazdım. Talha'nın dolabına koyduğum kıyafetlerime göz gezdirdim. Likralı beyaz kazağımla pilili lacivert eteğimi aldım. Onunla uyumlu giyinecektim. Yatağa oturup ten rengi çorabı giydim. Üstümdeki penyeyi çıkarıp beyaz kazağı giydim. Eteği de giyince aynanın karşısına geçtim. Eteğim biraz kısa olsa da güzel olmuştu. Yüzüme canlılık katsın diye hafif makyaj yaptım. Saçlarımı da düzeltip odadan çıktım.

"Ben hazırım."

"Çıkalım o zaman."

Yere eğilip yarım botlarımı giydim. Yerden doğrulup askıdan siyah kabanı aldım. Hava sıcaktı yanımda taşısam yeterdi. Üşürsem giyerdim. Dışarı çıkacağım zaman biri tarafından omuzlarımdan geri çekildim. Ne olduğunu anlamak için arkama döndüğümde bir adet öfkeli Talha'yla karşılaştım.

"Ne oldu?"

İsmail'e arabanın anahtarını uzatıp, "Siz geçin geliyoruz biz," dedi. İsmail anahtarı alınca Güneş'le birlikte dışarı çıktılar. "Biz neden gitmiyoruz?"

"Gideceğiz yavrum ama önce sen bacağına pantolon giy."

Anlaşılmıştı derdi. Omzumu silkip, "Eteğimi çıkarmam," dedim. "Seninle uyumlu giyindim, ne güzel olmuşum değil

mi?"

Üzerimi süzüp derin nefes aldı. "Güzel olmuşsun, ama böyle dışarı çıkamazsın. Şuraya bak bacakların resmen orta da."

Ayağımı yere vurup ondan iki adım uzaklaştım. "Montumu giyince dizlerime kadar geliyor bir şey olmaz."

Bu konuşmadan sıkılmış olacak ki elimden tutup odasına çekiştirdi. Dolabı karıştırıp siyah çorabı uzattı. "Bunu eteğinin altına giyiyorsun giymezsen odaya gelir büyük bir zevkle o güzel bacaklarına bu çorabı ben giydiririm."

Yontulmamış kalas. Elinden hırsa çorabı aldım. Gülümsedi. Geri geri gidip göz kırptı. Gözleri çıkasıca, tövbe tövbe. Odadan çıkınca ten rengi çorabı çıkarıp siyah çorabı giydim. En azından etek kalmıştı. Hazır olunca evden çıktık. İsmail ve Güneş arkada otururken biz de öne geçtik. İsmail gideceğimiz yerlerin isimlerini Talha'ya tek tek sayarken telefonu aralık olan camdan dışarı uzatıp çayırları vidoya aldım.

"Azra, camı kapa güzelim hasta olursun."

Rüzgârdan uçuşan saçlarımı gözlerimin önünden çekiştirip camı kapadım. "Çok güzel burası."

"Değil mi? Yaşamak için muhteşem bir yer sessiz sakin, havası güzel."

Saydıklarından fazlası vardı. Bu şehre âşık olmuştum. Belki sevdiğim bu şehirde nefes aldığı için, belki beni bu şehre çeken bir durum olduğu için bir ömür boyu yaşarım diye düşünüyordum. Dağılan saçlarımı düzeltip telefonun ön kamerasını açtım.

"Arkadakiler telefona bakın."

Güneş'le İsmail öne doğru yaklaştılar. Dördümüzü ekrana alıp fotoğrafımızı çektim. "Azra, bana da gönder fotoğrafı." Güneş'e yollayıp sosyal medyaya yükledim fotoğrafı. Merkeze gidinceye kadar Talha'nın fotoğraflarını çektim. Her birinde komik hareketler yapıyordu. Onun tatlı hâlleri sayesinde başımın ağrısı da geçmişti.

Sürü hâlinde önümüzden inekler geçmeye başlayınca Talha arabayı durdurdu. "Kız Azra sen de köye yerleşince bakarsın ineklere."

Tebessüm ettim. Okulumdan vakit kalırsa bakmak isterdim doğrusu. Dersler yoğun olacağı için açıkçası vakit bulabileceğimi sanmıyordum. Hem Yaramaz'ımız vardı bizim. Onun bakımı ile zor olurdu. Çalışmasaydım belki olabilirdi.

İnekler arabanın önünden çekilince yolumuza devam ettik. Bir saatin ardından büyük konak gibi dev yapının önünde durduk. Talha arabayı park edince dışarı çıktık. Gözlerimi alamadım restoranın yapısından. Taş yapıttı resmen, muhteşem. Dışı böyleyse içini düşünemiyordum.

"Akşam geldiğimizde daha çok beğenirsin, ışıkları yanınca çok güzel oluyor."

Güneş'in koluna kolumu doladım. Görmek için sabırsızlanıyordum. Birlikte merdivenleri çıkıp restoranın içine girdik. Talha, görevli adama başıyla selam verdi.

"Teras müsait mi?"

"Evet abi. Buyurun yardımcı olayım."

Görevli adamın peşinden üst kata çıktık. Geniş bir alanı vardı. Kare masalar yan yana dizilmişti. Sandalyenin üzerlerinde minderler bulunuyordu. Adamın peşinden köşeye geçtik. Talha'yla yan yana oturdum. Garson menüleri önümüze koyarken telefonumu hemen çıkarıp etrafın fotoğrafını çektim. Muhteşem manzarası vardı.

"Hepimize aynı menüden söyledim."

Telefonumu masanın üzerine bırakıp Talha'ya döndüm. "Olur." Rüzgârdan uçuşan saçlarımı tutup omuzumdan aşağı sarkıttım. Havada güneş olsa da arada sırada soğuk esiyordu.

"Bu hava seni çarpacak, Azra. Üzerine montunu da almadın. Lacivert hırkasını çıkarıp omuzlarıma sardı. Üşümüyorum ben."

Yanıma yaklaşıp kolunu omzuma doladı. "Şimdi anla-

mazsın ama sonradan acısı fazlasıyla çıkar. Bundan endişe duyuyorum."

"Hasta olursam bakarsın bana."

Alnını alnıma hafif vurup güldü. "Çok oyunbozansın. Ben sana hep bakarım yeter ki sen hasta olma."

Garson kahvaltılıkları getirince ikimiz de geri çekildik. İsmail ve Güneş önüne konulan yemeklere iştahla bakıyorlardı. Pastırmalı yumurtayı önüne çekip, "Hepsini ben yiyebilirim," diye mırıldandı tuhaf sesler çıkararak. Güneş de ondan aşağı kalır mı? İsmail'in önünden çekiştirip, "Ben yiyeceğim," dedi gözlerini kocaman açarak.

"Sen bunu yersen kilo alırsın, bırak bedenimi senin için feda edeyim ve bu muhteşem yumurtayı ben yiyim."

Güneş omzunu silkip itiraz edince kahkaha attım hâllerine. Bu ikisi çok iyi anlaşıyordu. Her ne kadar sürekli didişseler de. Onların komik hâllerini izlerken Talha ekmeğe sürdüğü tereyağı ve kaymayı önüme uzattı.

"Sen başla onlara bakarsan aç kalırız."

Doğru diyordu. Uzattığı ekmeği alıp ısırdım. Enfesti. Masada bulunan enfes kahvaltıları midemize indirdik. Karnımız doyunca derin nefes aldık.

"Ee şimdi ne yapıyoruz?"

İsmail'in sorusuyla Talha'ya döndüm.

"Selim'le konuştum çarşamba günü geliyorlarmış isterseniz tarihi yerleri onlarla gezelim. Bugünlük buralarda gezelim. Hem eşya da bakarız ev için."

"Olur. Şaka maka sizin düğün yaklaşıyor. Bizim küçük fındığımız bu şehirde tek başına kalacak."

"Ben de olacağım, tek değil."

"Öyle tabii. Biz olmayacağız, özleyeceğim kuzenimi. Açıkçası ben hâlâ onun İstanbul'da okuması taraftarıyım. Sen İstanbul'da görev yapsan olmaz mı?"

Çay bardağını masanın üzerine bırakıp sıkıntıyla iç çekti Talha. "Benim hayatım bu dağlar İsmail. Dön arkana bak dağlara, oralar buradan göründüğü gibi güzel değil. Orada tehlike var, düşman var. Bu şehirlere bulaşmamaları için benim o dağlarda olmam lazım. Azra için canımı veririm. Timimi bırakıp başka şehre gideceğim, sırf onun okulu için, ondan ayrı olmamak için. Sen sevdanı sol yanında istemez misin? Başını yastığa koyduğunda nefesini yüzünde istemez misin? O oradayken ben burada zor nefes alırım. İnan ayrı olmak ikimize de acı verir."

Burnumun direği sızladı. Başımı geniş çayırlara çevirip yaşaran gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Biz ayrı yapamazdık. İsmail iç çekip, "Sen de haklısın," dedi. "Azra seni seviyor, gördüğüm kadarıyla sen de onu. Eminim sevginizle birbirinize destek olursunuz."

Elimin üzerinde sıcak ellerini hissedince önüme döndüm. "Bu gördüğünüz küçük kız o kadar güçlü ki her zorlukla baş eder. Emin olun o tek başına da burada yaşayabilir."

Beni benden iyi tanıyan adamım. Başımı omzuna yasladım. Yüzümüzde flaş patlayınca gözlerimi Güneş'e çevirdim. "Çok güzel çıktınız. Yolluyorum sana."

Başımı salladım. Başımı omzuna yasladığım adama sarılmak istiyordum. Sevgisini göstermesinden bir o kadar mutluyken güven problemi bir o kadar korkutuyordu beni.

"Kalkalım mı?"

"Olur."

Hesabı ödedikten sonra restorandan ayrıldık. Hava serinlediği için arabadan kabanımı aldım. Talha montunu giyince çarşının içini dolaşmaya başladık. Önümüze serilen malzemelere şaşkınlıkla baktım. Her bir tezgâhta rengârenk baharatlar, renk renk kokulu sabunlar daha sayamadığım bir sürü eşyalar vardı. Güneşle bileklik satan tezgâha yaklaştık. Zincir kolyeyi elime alıp inceledim. Ucunda sonsuzluk işareti vardı. Talha'nın nefesini yanı başımda hissedince kolyeyi ona gösterdim.

"Güzel mi?"

"Güzel, boynunda eminim çok güzel duracak."

"Ne kadar bu kolyenin fiyatı?"

"Yirmi lira delikanlı."

Çantamdan para çıkaracağım zaman elime dokundu. "Sen hangisini beğendin, Güneş?"

"Boncuklu bilekliği almak istiyorum abi. Annem seviyor böyle takıları."

"Ne istiyorsanız alın."

Güneş'le gülümseyip bileklik ve kolye seçtik. Annelerimizi de düşünerek ona yakın almıştık. Talha parayı ödeyince güzel kokan baharat tezgâhının önüne geldik. Oradan da alacaklarımızı aldık. Kilim satan yerleri dolaştık. Her yaklaştığımız tezgâhın sahibi tüm içtenlikleriyle bizi karşıladılar. Çarşıdan aldıklarımızı Güneş ve İsmail'e verdik. Yoruldukları için arabaya gittiler. Biz de evimize mobilya bakmak için mağazaya geldik. Talha görevli adamla konuşurken eşyalara baktım. Her biri çok güzeldi. Görevli adamın yanında ayrılan Talha yanıma gelip elimi tuttu.

"Beğendiğin mobilya var mı?"

"Salona geniş köşeli koltuk istiyorum. En azından misafirlerimiz geldiği zaman rahat otururlar. Gerçi gideceğimiz eve uymazsa..."

"Sen bu eve göre bak. Gideceğimiz evi düşünme şimdiden. Yaz sonuna kadar buradayız sonuçta."

"Peki o zaman."

Köşeli koltukların olduğumu bölüme geldik. Salona yakışacak gri koltuk hoşuma gitmişti. Elimi kumaşın üzerinde gezdirdim yumuşacıktı.

"Baktığınız koltuk koltuklarımız arasında en iyisi. Pamuklu yüzeyi sayesinde terletmez ayrıca yatak şeklini de alıyor. Alt kısmına da eşyalarınızı koyabilirsiniz."

Koltuğu çok beğenmiştim. Salona uyardı. Bakışlarımı Talha'ya çevirdim. "Beğendiysen alalım," dedi.

"Şimdiden mi?"

"Evet. Şurada düğüne az bir zaman kaldı. Alırız burada durur evin tadilatını halledince eşyaları eve getirttiririm."

Tekrar koltuğu inceledim. Çok güzeldi almak istiyordum ama annelerimiz onlardan habersiz aldığımızı duyarsa kırılırlardı. Bu düşüncemi Talha'ya da söyledim. Annemlerin ikisini de aradı onlar tamam deyince rahatladım. Telefonu cebine koydu. "Alıyoruz bu koltuğu."

"Tamam."

Adam kâğıda not alırken boş odaya da iki tane çekyat aldık. En azından bizimkiler toplu bir şekilde geldiklerinde rahat rahat kalırlardı. Masa, sehpa, takımlarını da almıştık. Neredeyse evin bütün eşyalarını hemen hemen tamamladık. İkinci katta bulunan yatak odası takımlarının olduğu bölüme geldik. Her biri çok güzeldi.

Beyaz dolaba doğru yürüdüm. Kapakları açıp içini kontrol ettim. Bize fazlasıyla yeterdi. Talha'ya bakıp, "Çok beğendim," dedim. "Gözlerinden görüyorum. Beğendiysen bunu da alalım."

Beğenmiştim hem de çok ama bütün masrafları o yapmıştı. Kim bilir bu kadar mobilya ne kadar tutacaktı. Çenemi tutup başımı kaldırdı. "Ne oldu?"

"Her şeyi sen aldın. Babam kızacak bana."

"Her şeyi tabii ki ben alacağım. Mobilyayı erkek tarafı alır."

Tek kaşımı kaldırıp, "Yalancı," dedim. "Ortak alınır." Yüzümü göğsüne yaslayıp saçlarımı öptü. "Beğendiysen bu takımı alıyoruz."

"Çok beğendim."

"Tamam o zaman alıyoruz."

Bütün aldıklarımızın hepsi yirmi bine yakın tuttu. Fiyatı duyunca kısa bir süre şok geçirdim. Bu kadar pahalı olmasını beklemiyordum. Sadece yatak odası takımı on bin liraydı. Evlenecek olanların vay hâline.

Talha iki taksit yaptırdı adama. Paranın yarısını pazarlesi ödeyecekti diğer yarısını da öbür ay. Onu masrafa soktuğum için canım sıkılmıştı. Benim evimizin eşyalarında hiçbir şekilde katkım olmamıştı. Eminim babam duyunca kızacaktı. Senin ailen yok mu neden bütün parayı ona ödettin diyecekti. Talha adamdan senedi alınca mağazadan ayrıldık. İsmail'le Güneş'in yanında giderken beni kenara çekip durdurdu.

"Yüzün neden asıldı, beğenmedin mi eşyaları?"

"Beğendim ama çok pahalıydı. Bütün parayı sen ödedin benim katkım olmadı."

"Azra'm ben yıllardır kazandığım parayı biriktiriyorum bugünler için harcamayacaksam bankada durmasının ne önemi var? Biz seninle aile oluyoruz. Kazandığım para ikimizin parası. Eskiden bankaya yatırdığım parayı şimdi sana teslim edeceğim. Sen benim ailemsin kendine aldığın ya da evimize aldığın eşyalar beni çok mutlu eder. Eğer hiçbir şey almazsan üzülürüm. Beni benimsemediğini düşünürüm."

Ellerini tuttum. "Ben doktor olunca sen de benden para isteyeceksin ama. Şimdi eşit olmayabiliriz ama ileride doktor olunca eşit olacağız biliyorsun değil mi?"

Gülümseyip başını biliyorum der gibi aşağı yukarı salladı. "Seni doktor olarak görmeyi, ilk kazandığın paranı yemeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Bunları düşünme evimiz için gerekli eşyaları aldık."

Yanağını öpüp geri çekildim. "İstanbul'a gidince aynılarını babama da söyle."

"Söylerim. Gidelim mi?"

"Gidelim."

İsmail ve Güneş'in yanına gelince birlikte öğle yemeğini yedik. Akşama doğru midem bulanmaya başlamıştı. İki kez istifra edince eve gelmiştik. Talha sobayı yakıp evin içini ısıttı. Akşam yemeği de benim yüzümden iptal oldu. Midem bulanınca koltuktan kalkıp lavaboya koştum. Midemdekileri boşaltıp derin nefes aldım. Sanırım havanın etkisini şimdi hissediyordum. Lavabodan çıktığımda biz sana söylemiştik

diyen üç kişinin bakışlarıyla karşılaştım. Kendimi çok kötü hissettiğim için direkt Talha'nın odasına yöneldim. Şimdi biz sana demiştik laflarını duymak istemiyordum.

Başım, karnım ağrıyordu. Uyusam kendime gelirdim. Yorganı kaldırıp buz gibi yatağın içine girdim. Yüzümü Talha gibi kokan yastığa bastırdım. Odanın kapısı açıldığında başımı kaldıracak gücü kendimde bulamadım. Karnıma donan kollardan destek almak için tutundum.

"Çok kötü hissediyorsan hastaneye gidelim."

Sırtımı göğsüne yaslayıp başımı iki yana salladım. "Uyusam iyi olurum."

"Uyu o zaman. Kötü olursan hastaneye gideriz."

Cevap verecek hâlim yoktu. Gözlerimi kapadım. Midem kazan gibi karışıyordu. Hava iyi diye montsuz gezersem olacağı buydu.

Yüzümde hissettiğim soğuk suyla gözlerimi hızla açtım. Nefesim kesiliyordu sanki. Üzerime soğuk su akıyordu. Çırpınırken biri kollarımdan tutuyordu.

"Sakin ol güzelim şimdi hastaneye götüreceğim seni."

Talha'nın sesi kulaklarıma ilişiyordu ama cevap veremiyordum. Sadece üzerime akan sudan kurtulmak istiyordum. Donuyordum, titriyordum.

"Abi böyle olmayacak hastaneye götürelim."

İsmail'in sesini duyunca beni suyun altından alması için konuşacağım zaman sesim çıkmadı.

"Şimdi gidiyoruz güzelim dayan."

Su kesilince birinin kucağında taşındım. Bedenim soğuktan titriyordu. Sırtım yatağa değince gözlerimi zorla aralayıp yorganı üzerime çekmeye çalıştım. Kısık gözlerimle üzerimi çıkaran Talha'yı gördüm. Ellerinin üzerine ellerimi koyup başımı iki yana salladım.

"Korkma meleğim sana zarar vermem."

"Kıyafetlerini getirdim abi."

Kazağımla eşofman altım üzerimden çıkınca iç çamaşırlarımla kaldım. Talha bedenime bakıyor muydu? Utancımdan ellerimi göğüslerime getirmeye çalıştım. Alnımın üzerinde sıcak dudaklarını hissedince gözlerimi biraz daha araladım.

"Bu güzel vücuduna gözümün ucu bile değmeyecek emin ol. Evlendiğimiz gün bembeyaz gelinliğini çıkarırken tenini göreceğim meleğim. Korkma."

Acı çektiğim hâlde tebessüm ettim. Seni çok seviyorum devim.

"Abi siz İsmail'le dışarı çıkın ben iç çamaşırlarını değiştireyim. Üzerini giydirince haber vereceğim."

"Acele et. Kapının önündeyim."

Kapının kapanma sesi gelince gözlerimi kapattım. Bilincim kendini derin bir uykuya bıraktı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Hastane kokusuyla gözlerimi ağır ağır açtım. Başım zonkluyordu. Dün gece ölecek gibi hissetmiştim. Nefesim kesiliyor gibi olmuştu. Başımın ve gözlerimin ağrısından gözlerimi tekrar kapadım. Böyle bir acı olamazdı. Elimi gözlerimin üzerine getireceğim zaman elimi tutan el engel oldu. Gözlerimi tamamen açıp elimi tutan kişiye bakışlarımı çevirdim. Yorgun gözleriyle yanı başımda oturan Talha'ydı. Gülümsedim. Karşılık verip üzerime eğildi. Alnımı öpüp derin bir iç çekti.

"Çok şükür iyisin."

Tekrar yerine oturdu. Dün geceyi silik hatırlıyordum. Ateşim çıktığı için beni duşa sokmuşlardı sonra Talha'nın kulağıma eğilip yanaklarımı kızartacak cümlelerini hatırlıyordum. Elimi yorgun yüzüne uzatıp kızaran gözaltlarını sevdim. Eminim geceden beri uyumamıştır. Gözaltlarını karalar inmişti. Kenara çekilip beyaz çarşafı kaldırdım. İtiraz etmeden ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzandı. Tamamen de olmasa kısmen üzerini çarşafla örttüm. Yüzünü cennetim dediği boynuma yaklaştırıp kokumu içine derin derin çekti.

"Dün gece beni çok korkuttun. Bundan sonra sana hasta olmayı yasaklıyorum. Yaz gelmeden montsuz dışarı çıkmak yok. Etek giymek kesinlikle yok. Kendine dikkat edeceksin bundan sonra, tamam mı?"

Çatlayan dudaklarımı dilimle ıslatıp yan döndüm. Ellerimi yumuşak saçlarının arasına sokup gözlerimi kapadım.

"Endişelendin mi benim için?"

Sıcacık nefesini boynuma üfledi. "Endişe mi? Öldüm diyorum sana. Ateşler içinde titriyordun. Hastaneye gelinceye kadar kalp atışlarım ara ara durmuş olabilir. Sana her titreme geldiğinde ben üşüdüm. Şunu çok iyi anladım, sen hayatım-

da olmazsan ben bir ölüyüm. Benim ölmemi istemiyorsan o kıymetli canına iyi bak, Azra Yılmaz. Senin nefesin azaldığı an benim soluğum hepten kesilir."

Sıcacık yanağını öptüm. "Telaşlandırdığım için özür dilerim." Belime kollarını dolayıp bedenimi göğsüne çekti. "Şimdi uyuyacağım sonra beni dinlemediğin için sana kızacağım."

Tebessüm edip kapalı gözkapakları üzerinde parmağımı dolaştırdım. Kaşlarının ortasından düz burnuna indim. Bir erkeğin burnu güzel olur mu hiç? Erkek dediğin uzun kemikli burna sahip olmaz mı? Yaradan senin bedenini kusursuz yaratmış ama kalbini eksik bırakmış, onu da benimle tamamla diye. Burnunun ucundan hafif aralık olan dudaklarının üzerine indim. Parmaklarımı kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdim. O kadar derin uyuyordu ki dün gece çok yorulduğu belli oluyordu. Hafif çıkan sakallı yanağının üzerine elimi koyup gözlerimi kapadım. İyi kimdi o benim. Hiçbir zaman da keşkem olmazdı umarım. Acıtarak sevse de her zaman iyi kim olduğu için çok şanslı olacaktım. Yüreği güzel adamım. Kokusunu içime çekerek koynunda tekrar uykuya daldım.

Kulağıma gelen sesler yüzünden gözlerimi açtım. Odanın içi tamamen aydınlanmıştı. Koridordan sesler geldiğine göre doktorlar dolaşıyordu. Talha'yı rahatsız etmeden serum takılı koluma dikkat ederek yatakta doğruldum. Pencere önüne baktığımda İsmail ve Güneş'in uyuduğunu gördüm. Tüm gece hepsini yormuştum. İsmail'in ayaklarında çorap bile yoktu. O telaşla evden nasıl çıktığını bilememiştir. Güneş'in ayakucuna kıvrılmış derin bir uykunun içindeydi. Yanımda hareketlilik olunca bakışlarımı onların üzerinden çekip Talha'ya baktım. Gerilip gözlerini açtı. Elini yanağıma uzatıp ateşimi kontrol etti.

"Daha iyi misin?"

"İyiyim. Eve ne zaman gideriz?"

"Serumun bitmesine yakın doktor gelirim demişti. Bittiğine göre birazdan gelir, bakalım ne diyecek."

Yataktan kalkıp kollarını arkaya doğru atıp gerildi. Bütün gece sandalyede oturduğu için belinin ağrıdığına emindim. Koltuğa yaklaşıp, İsmail ve Güneş'i uyandırdı. İkisi de uykudan sersemleşmiş hâlde etrafına bakınıyordu. Güneş'le göz göze gelince gülümsedi.

"Nasıl hissediyorsun?"

Boğazıma hafif baskı uygulayıp, "Ağrıyor," dedim.

"Ağrır tabii sanki dışarıda kırk derece sıcaklık var da hanımefendi montunu giymeden ince kıyafetlerle bütün gün dolaştı."

"Bir de kısa etekle, onu unutma enişte."

Kollarımı göğsümün üzerinde toplayıp başımı kapıya çevirdim. İyi ki hasta olduk sürekli yüzüme vururlardı. Ayrıca onlar da üç gündür montsuz dışarı çıkıyordu, neden sadece bana kızıyorlar anlamış değilim. Odanın kapısına biri vurunca sırtımı yatağın başlığına dayadım.

Erkek doktor ve hemşire içeri girip tebessüm ettiler. Gülümsemelerine karşılık verdiğim zaman yanı başımda Talha'nın varlığını hissettim. Kucağımda duran elimi avuçları arasına aldı. Aklınca doktora gözdağı veriyordu. Benim nişanlım sakın bakma der gibi. Bu yaptığı adamın umurunda sanki. Kim bilir kaç saattir nöbetteydi. Yorgun ama güler yüzüyle hastasıyla ilgilenmeye çalışıyordu.

"Sırtınızı dinleyeceğim biraz öne doğru kayar mısınız?"

Yatağın ortasına kaydım. "Penyenizi yukarı sıyırın lütfen." Sanırım apar topar evden çıkardıkları için iç çamaşırımı giydirmemişlerdi. İçimde hiçbir şey olmadığı için penyemi yukarı kaldırmaya utanıyordum. Doktordan değil karşımda gözlerini üzerime dikmiş adamdan utanıyordum.

"Sizleri dışarı alabilir miyim?"

Doktor hâlimi anlamış olacak ki yardıma koştu. İsmail ve Güneş odadan çıktılar. Talha ise çıkmak bir yana yatağa oturdu. Bana doğru yaklaşıp penyemi yukarı kıvırdı. Önüme

asla bakmıyordu. Yanaklarım kızardı biraz daha yaklaşsam göğsüm onun göğsüne değecekti.

"Derin nefes alıp verir misin?"

Doktorun dediğini yapıp nefes alıp verdim. "Tamam, şimdi uzan göğsünü kontrol edeceğim." Talha'nın gözlerinin içine zorla baktım. Penyemi aşağı indirip öne doğru çekti. Yatağa uzandım. Doktor penyemin altından elini sokup stetoskopu göğsüme dayadı. Aynı şekilde nefes alıp verdikten sonra geri çekildi. Talha penyemi tamamen aşağı indirip doktorun yüzüne baktı.

"Taburcu olabilirsiniz, verdiğim ilaçları düzenli bir şekilde kullanırsanız üç gün içinde toparlarsınız."

"Ciğerlerinde sıkıntı yok, değil mi?"

"Hayır yok. Boğaz enfeksiyonu olmuş bir de midesini üşütmüş. İlaçları kullanırsa toparlar. Hemşire serumunuzu çıkarsın. Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederiz."

Doktor başını eğip odadan çıktı. Hemşire serumu çıkarıp oda gidince Talha'nın yardımıyla doğruldum. Beyaz dolabın içinden montumu ve ayakkabılarımı alıp yatağa yaklaştı.

"Doktoru duydunuz Azra Hanım ilaçları içiyorsunuz."

"Duydum, söylemene gerek yok. Ayrıca sen neden çıkmadın dışarı? Sakın bana erkek doktor beni muayene edeceği için kıskandım deme."

Ayakkabılarımı giydirip ayağa kalktı. "Kıskanmadım, yanında olmak istedim. Ayrıca göğüslerini benden saklamana gerek de yok az kaldı düğüne."

"Lütfen odadan çıkıp gözümün önünden kaybolur musun? Eve gidinceye kadar seni görmek istemiyorum."

Ağzının içinden gülerek homurdandı. Montumu giydirirken geri çekildim.

"Ne?"

"Senin hormonlar bu aralar fazla çalışıyor, biz bir süre görüşmesek mi?"

Çok beklersin bakışı atıp montunun önünü kapadı. "Uzun zamandır sakin bir şekilde durdukları için bu aralar hızlı çalışmaları normal bence."

Omzuna elimi geçirip, "Edepsiz," dedim. He he deyip kucağına aldı beni.

"Yürüyebilirim ben."

"Kıyamam küçük narin bedenine. Kollarımın arasında güvende ve rahatsın."

Şımarık. Kollarımı boynuna dolayıp başımı omzuna yasladım. "Taşı beni o zaman."

"Bir ömür taşırım seni can suyum."

Kolları arasında arabaya kadar taşıdı beni. Arka koltuğa Güneş'in yanına oturdum. Başımı dizlerine koyup eve gidince kadar uyumak istiyordum.

"Nöbetçi eczaneden ilaçlarını alalım. Sonra da eve çıkalım."

"Tamam abi. Hava da bugün bozdu baksanıza geceden beri yağmur yağıyor."

"Ben size dedim oğlum, buranın havası çarpar sizi. Bir günde dört mevsimi yaşıyoruz. Ben yıllardır burada yaşadığım için alışığım siz alışık değilsiniz. İnşallah siz de hasta olmazsınız."

İsmail bize bir şey olmaz havalarında radyoyu açtı. Kısık sesle çalan müziği dinlerken kendimi tekrar uykunun derinliklerine bıraktım. Hastalık bedenimi güçsüz düşürmüştü.

Gözlerimi açtığımda evin içinde koltuğun üzerinde yatıyordum. Talha ve diğerleri de uyuyordu. Bütün gece uyumadıkları için ses çıkarmadan koltukta oturdum. Tülü aralayıp karanlık sokağı izledim. Yağmur şiddetli bir şekilde yağıyordu. Arada sırada dağlara vuran şimşeğin ışığı evin içini aydınlatıyordu. Kim bilir o dağlarda gezen askerler ne hâldeydi. Bu yağan yağmurun altında canları pahasına savaşıyorlardı.

Tahta kapı içeri doğru itilince bakışlarımı kapının önüne çevirdim. Yok artık, içeri giren Neşe abla mı? Gözlerime inanamıyordum ablamlar gelmişti. Koltuktan hızla kalkıp koridora koştum. Kapıyı hızla açıp, "Abla," diye bağırdım. Bağırdığım için içeriden Talha gür sesiyle, "Azra," diye bağırdı. İki saniyelik mesafede nefessiz kalmış gibi yanıma ulaştı. Nereden çıkardığını bilmediğim silahını etrafına tuttu.

"Talha, ne oluyor?"

Karşımıza dikilen dörtlüye şaşkın hâlde bakıyordu. Gözlerini ovalayıp silahı beline koydu.

"Sen bir an bağırınca bir şey oldu sandım."

Uyuyan adama panik yaptırmıştım çığlığımla.

"Bizi içeri ne zaman alacaksınız?"

Talha'nın şaşkın yüzüne bakmaktan ablamlar aklımdan çıkmıştı. Kenara çekildik. Onlar içeri girince sarılıp, "Hoş geldiniz," dedim. "Talha, çarşamba günü gelecekler demişti."

Ablam yanağımı öptü, "Sürpriz yapmak istedik."

"İyi yapmışsınız hadi içeri geçin."

Salona girince yerdeki yataklara şaşkınlıkla baktılar. Talha ve İsmail yatakları hızlı hareketlerle toplayıp odaya taşımaya başladılar.

"Dün gece Azra hastaydı bütün gece hastanede olduğumuz için uyuyamadık. Sabah gelir gelmez uyumuşuz kusura bakmayın."

Güneş konuşmasını bitirince ablam telaşla ellerini yüzümde gezdirdi. "İyi misin meleğim?"

"İyiyim abla. Ablam güler yüzümü görünce rahatladı. Kabanları çıkarınca Güneş'le beraber aldık. Askıya astıktan sonra üstümü değiştirmek için yatak odasına girdim. Talha yatakları pencerenin önüne koyuyordu. Arkasını dönüp gülümsedi.

"Üzerimi değiştirecektim."

Bana doğru adım atıp elini alnıma koydu. "Ateşin yok, kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim korkulacak bir şey yok oldubitti."

Burnumu iki parmağının ortasına alıp sıktı. Sıkarken de başını sağa sola salladı.

"Olmuş ve bitmiş, akşam ödümüzü patlattı hanım efendi bir de oldubitti diyor."

Geri çekilmek istedikçe burnumu daha çok sıkıyordu. Elini vurup, "Bırak," diye bağırdım. Parmaklarını çekip dişlerini geçirdi bu sefer. "Kudurdun mu akşam akşam?" Saçını çekince kahkaha atarak geri çekildi. "Burnum acıdı oğlum az yavaş."

"Oğlum mu? Hiç yakıştıramadım. Kocam demeni tercih ederdim."

"Kocam olmadın henüz."

"Yakında olacağım," dedi boğuk sesiyle. Dilimi çıkardım. Dudaklarıma doğru yönelince başımı geri çektim.

"Az önce elinde silah gördüm. Nereden çıktı o?"

Kapalı gözlerini açıp ofladı. "Sırf sen görme diye saklıyordum onu. Neden? Çünkü sen meraklı bir kızsın onu gördüğün yerden alıp kurcalarsın diye."

"Evet, versene bakayım."

Tek kaşını havaya kaldırıp, "Rüyanda bile vermem," dedi. "Silah tehlikelidir. Bu zamana kadar yok biliyordun yine öyle bil."

Yanağını öpüp, "Sadece şaka yapıyordum," dedim. "Hadi sen içeri geç ben üstümü giyinip geliyorum."

"Kalsam mı?"

"Git bence."

Yüzünü asıp kapıya doğru yürüdü. "Sanki dün gece hiçbir şey görmedim." Hızla arkamı döndüm. "Seni var ya..."

Bir adım atmamla kendini dışarı attı. İşim vardı benim bu deli adamla. Dolaptan kalın eşofmanlarımla iç çamaşırları-

mı aldım. Üzerimi giyinip kirlileri banyodaki sepete attım. Yarın çamaşırları yıkamam gerekiyordu fazlasıyla birikmişti. Banyodan çıkınca salona doğru yürüdüm. Bizimkiler koyu muhabbete dalmıştılar. Ablamla Neşe ablanın ortasına oturup derin nefes aldım.

Güzel olmuştu ev kalabalık olunca. Biz evlenince aynı böyle onları ağırlayacaktım. Eşyalarımız olunca o zaman otu-racak yer fazlasıyla olacaktı. Talha tek yaşadığı için eşya alma gereği duymadığı için şimdilik erkekler sobanın yanında yer-de oturuyorlardı.

"Beğendin mi buraları, Azra?"

"Beğendim Selim abi. Çok güzel."

"Yarın yağmur yağmazsa bizi gezdirirsin artık mahallen-de."

Öksürüp, Neşe ablaya baktım. "Gezdiririm tabii. Tarihi yerleri gezmedik zaten sizinle birlikte gezeriz diye."

"Aferin iyi yapmışsınız."

Neşe ablanın sesinden azıcık öfke sezince kaşlarımı hava-ya kaldırdım. "Abla hâlâ mı bana kızgınsın? Alt tarafı kızın saçını yaktım sanki bir şey oldu."

Gözlerini kocaman açıp parmağıyla beni gösterdi. Sanki beni görmüyorlarmış gibi.

"Hanımefendiyi duydunuz değil mi? Bu kız ne zamandır böyle vurdumduymaz oldu Pınar? Bizim Azra'mız değil bu."

Talha gülünce Neşe abla kocaman gözlerini onun üzerine çevirdi. "Bunu hep sen şımarttın. Ocağıma incir ağacı dikti senin bu nişanlın."

"Onun canından kıymetli değil sonuçta. Onun canına ge-leceğine... "

"Müşterinin canına mı gelsin Talha enişte?"

Neşe abla cırlayınca Talha susup cebinden cüzdanını çı-kardı. "Söyle kaç para, verdiği zararın bedeli ödeyeyim he-men."

"Beş bin Talha kardeş ver bakayım sen bana."

Yanı başında oturan Buğra abi elini Talha'nın eline uzat-mıştı. Talha kısa bir süre şok yaşadı sanırım. Gözlerini koca-man açıp kapadı. "Beş bin derken?"

"Kâğıt para, hani gıcır gıcır olanlardan."

Bakışlarını bana çevirdi. "Sen bu kızın bütün saçını mı yaktın?"

Omzumu silkip bakışlarımı bize gülen ablam ve diğerleri-ne çevirdim. O kızın saçını Talha yüzünden yakmıştım. Aklı-mı karıştırmasaydı kızın çirkin saçlarını yakmayacaktım.

"Resmen dört parmağım kalınlığındaki saçı yaktı. Saçları-nı kısa kesip kaynak yaptım. Kız da bir memnun oldu görme-yin, ee tabii bedava mal kim memnun olmaz?"

Kahkaha atan İsmail'in suratına yastığı fırlattım. "Hepsi senin ve Talha'nın yüzünden oldu."

Ben sustukça bunlar benimle dalga geçecekti. Ablama dö-nüp, "Sen bana dedin ya seni kim üzerse bana söyle, diye." Evet der gibi başını salladı. "Bu ikisi yüzünden kaç gündür mutsuzdum. İsmail beni motorla dışarı çıkardı diye Talha bana kötü sözler söyledi. Herkes benim üzerime gelince kaç gündür neler yaşadığımı kimseye söylemedim. O kızın saçını da Talha bana yanıma gelme dedi diye yaktım. Çünkü beni çok üzmüştü. Lütfen ablacım sen bu ikisini hallet ben mutfa-ğa gidiyorum."

Hiçbirinin yüzüne bakmadan odadan çıktım. Sanki iste-yerek yakmıştım kızın saçını. Hepsi üstüme geliyordu. Bütün kabahat İsmail'de olmasına rağmen bir de kahkaha atıyordu.

Evde pişmiş yemek olmadığı için dolaptan kahvaltılıkları çıkardım. Kızartmak için biberleri doğrarken mutfağa Talha girdi. Mutfağın kapısını kapatıp sesli bir şekilde nefes aldı. Yanıma yaklaştı. Elimden bıçağı alıp tezgâhın üzerine bırak-tı. Beni kendine döndürdüğünde yüzüne baktım.

"Keşke özelimizi ulu orta dökmeseydin. Biz kavga ede-riz ama barışırız, biz birbirimizi üzer yine gönlümüzü alırız.

Ama onlar şimdi bizim tartıştığımızı, kalplerimizi kırdığımızı biliyor. Tamam onlar ailemiz yabancı değil ama senin ve benim yaşadıklarımız keşke aramızda kalsaydı güzelim."

"Kendimi tutamayıp bir anda konuştum." Düşününce bu yaptığımın yanlış olduğunu anladım. Kendim diyordum ailem Talha'yla olanları duymasın ona kırılmasın diye yine kendim anlatmıştım.

"O gün söylediklerim konusunda pişmanım. O akşam sana kırıldım, öfkelendim. Biz seninle başında her konuda birbirimize haber vereceğiz diye söz vermiştik. Ben seni kısıtlamıyorum ki sana bir yerlere gitme de demiyorum. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum. Sana olan güvenim o gün azaldığı için kalbime lanet ettim. Senin sevdan bu mu dedim. Uğruna ölecek kadar sevdiğin kadına bir anda düşman mı oldun dedim. Kızdım öfkelendim kendime."

Yüzü kızarmıştı konuşurken. Boynunu sağa sola çevirip burnundan nefes alıp verdi.

"Sevmiyorum ben de bu huyumu. Nefret ediyorum bu hâllerimden. Her zaman çok sevdiğim insanlara zarar veriyorum. Elimde değil Azra, sana yemin ederim elimde değil. Bizim evde sana cevap vermememin sebebi kendimi bildiğim içindi. Dilime sahip olamadığın için de... Öfkelendiğimde bana ait olmayan kelimeler söylüyorum."

Kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde topladım.

"Seni seviyorum Talha bunu biliyorsun. Ama senin bu güven sorunun bizi çok yaralayacak onu da biliyorsun. Bana ben böyleyim diyorsun. Tamam yaşadıkların çok kötü ama senin bunu aşman lazım. Bizim için aşman lazım. Psikiyatriye gidip derdini anlatsan emin ol kısa sürede düzelirsin."

Gözlerini gözlerimden çekmeden geri çekildi. Kırıldığını anlamak zor değildi. Söylediklerim gerçekti. Bize zarar vermemek için bu tedavi şarttı. Sırtını duvara yaslayıp duygu barındırmayan gözlerini gözlerime dikti.

"Sen şimdi diyorsun ki psikiyatriye git yaşadığın olayları

ona anlat. Yani ben ona gidip annemin üzerinde bir adam gördüğümü, onları gördüğüm için o adam tarafından dayak yediğimi, babama anlatırım diye aç bırakıldığımı anlatayım, öyle mi?"

Kollarım buz kitlesi gibi iki yana düştü. Göz bebeklerim titredi.

"Bunları anlatınca benim sorunum çözülecek mi? Normal bir insan gibi olacak mıyım? Hayatım boyunca hiçbir kadına yaklaşmadım. Sadece bir kere sevdim ve seviyorum. Beni bu hâle getiren o iki kişi yüzünden tek sevdiğim kadından vaz mı geçeyim?"

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Anne olmak; embriyonun rahmine düştüğünü öğrendiğin an annelik duygusunun içine tarifsiz bir mutluluk yaşatmasıydı. Onun orada milim milim büyüdüğünü hissetmek hiç olmadığı kadar kalbine huzur verirdi. Hele ki içinde hissettiğin kıpırtılar sayesinde gecen gündüze gündüzün geceye karışırdı. Senin kanından, canından bir parça, içinde hayat bulurdu. Onu kollarına alacağın zamanın bir an önce gelmesini isterdin. Etinden parça kopuyormuş gibi gözyaşlarınla çığlık çığlığa içindeki canlıyı dünyaya getirirdin. Süt kokusu burnuna ilişince tüm acıların yok olur giderdi o an. Dokuz aydır doğmasını beklediğin bebeğin doğmuştu. Hayatın bundan sonra onu korumakla geçecekti. Ayağına taş takılmasın diye yoluna kendini atardın. Ağlamasın diye kendini parçalardın. Yüzü gülsün, mutlu olsun diye kendi hayatından ödün verir onun mutluluğu geleceği için çabalayacaktın.

Ben böyle biliyordum anneliği. Evet, on dokuz yaşında bir kız olabilirdim. Ne rahmimde bir bebek taşıdım ne de acı çekerek onu dünyaya getirdim. Ben bunları yaşamadığım hâlde anneliği tüm kalbimle hissediyordum.

Bir anne nasıl çocuğunu aç bırakıp kendi nefsini doyururdu? Bir anne oğlu dışarıdayken nasıl kocasının yatağında başka bir adamın kolları arasında kaybolurdu? Bir anne nasıl küçük bir çocuğu bu kadar yaralardı? Bunu ne aklım ne de kalbim anlıyordu. Cennet annelerin ayaklarının altındadır sözü bu kadın için nasıl geçerli olurdu?

Karşımda neredeyse otuzuna gelmiş bir adam vardı. İçeride kahkahalar koparken yere oturmuş sanki o anlara dönmüş gibi alnını dizlerine bastırmıştı. Kim bilir kapalı gözlerinin ardından neler görüyordu? Kim bilir şu an hangi sahne gözünün önünde canlanıyordu. Acı çekiyordu bunu her zaman hissediyordum. Hiçbir zaman tüm içtenliğiyle kahkaha

atmamıştı. Onun bu hâli canımı o kadar çok yakıyordu ki çık-
sam bir dağın tepesine bağıra bağıra ağlasam içimdeki ateşi
söndürmeye yetmezdi çığlıklarım.

Hadi seninle saklambaç oynayalım desem yaralı gözlerini
açıp kısa bir süre yüzüme bakardı. Elimi tutar ama kalkmaz-
dı. Onun o küçük ellerinin üzerinde defalarca odun kırılmış-
tı çünkü. Saklansam aklına gelecek olan teorileri düşünmek
bile istemiyordum. Oturduğum yerde öne arkaya sallandım.

Keşke kanayan kalbine merhem olsam ve o yaşadığı o
anıları unutsa. Keşke çocukluğuna gitsem evinin yanındaki
evde komşu kızı olsam... Annesi her o adamla eve girdiğinde
elini tutup, benimle oynamak ister misin desem. Keşke her aç
kalışında ona çok sevdiğim çikolatalı ekmeğimden versem.

Keşke, keşke, keşke... Keşkeler getirmiyor geçmişi keş-
keler onun anılarını silmiyordu. Dudaklarımı ısırıp alnımı
dizlerime koydum. İhanet etmezdim ben ona. Ondan başka
kimseye bakmazdım. Çok severdim, eminim o da beni çok
severdi hem de fazlasıyla. Yakardı da. Eve geldiğinde beni
göremeyince hâli kim bilir ne olurdu. Okulda erkekle yan
yana gelsem yanıma gelip tanışır mıydı, ya da kolumdan tu-
tup bu adam kim der miydi? Derdi. Çünkü o sevgiye tam
anlamıyla inanan bir adam değildi. Seviyor ama sevildiğini
hissetmiyordu. Oysaki ona olan sevgimi fazlasıyla gösteri-
yordum. Akan burnumu çektim. O benim yaralarımı sarmış-
ken, neden ben onun kalbindeki yarayı saramıyordum?

Başımı dizlerimden kaldırıp kalçamın üzerinden kaya-
rak ona yaklaştım. Dizlerine doladığı kollarını öpüp iki yana
ayırmaya çalıştım. Öyle sıkı dolaşmıştı ki gücüm yetmiyordu
kollarını bacaklarından ayırmaya.

"Talha."

Kilitlenmişti sanki kıpırdamıyordu. Sadece nefes alıp ve-
riyordu.

"Talha'm."

Bir tepki versin istiyordum. Kıpırdasın, konuşsun istiyor-
dum. Ya da gözlerime baksın ben zaten söylemek istedikle-

rini anlardım.

Yanına yanaşıp kollarımı boynuna doladım. Omzunu öp-
tüm kokusunu içime çekerek. Sanki o an beş yaşındaki Talha
gibi kokmuştu. Topun peşinde koşturup terleyen Talha gibi.
Güldüm. Bazen benim de beynim duruyordu. Benim Tal-
ha'm hiç sokakta top peşinde koşmamış ki.

Saçlarını öpüp, "Yüzüme bak," dedim sesimi yumuşak tu-
tarak. Korkmasın istiyordum. Ben onun Azra'sıydım. Anlat-
tıklarından utanmasın benim askerim. Görmemesi gereken
bir olayı gördüğü için suçlu o değildi ki. Suçlu onu döven o
şerefsizdi. Suçlu kendine anne diyen iğrenç pislikti.

Yüzüme bakması için çabalarken elektrikler kesildi. Ba-
şımı omzuna yasladım. "Beklerim ben seni. İyi ol yeter ki."
Mutfağın kapısına biri vurunca başımı kaldırdım. Güneş te-
lefonun ışığıyla içeri girdi.

"Mum alacaktım."

Cevap vermedim, başımı salladım. Sesini çıkarmadan do-
laptan mum alıp kapıyı kapatıp çıktı. Eminim tartıştığımızı
düşünüyordu. Varsın öyle düşünsün.

Gök gürledi sessiz mutfağımıza. Kollarımı sıkı sıkı dola-
dım Talha'ya. "Korkuyorum beni korur musun?"

"Korkak biri seni nasıl korusun?"

Başımı omzundan çekip ellerini tuttum. "Türk askeri kor-
kusuzdur. Sakın korktuğunu düşünme, sen dünyanın en
güçlü askerisin."

Başını kaldırdı dizlerinden. "Ben çok korkağım Azra. Yıl-
lardır sakladığım gizim var benim. Babama söyleyemediğim,
kimseye anlatamadığım. Sadece sana söylediğim bir sırrım
var. Babam gördüklerimi ona anlatmadığım için beni sevmez
diye düşündüm. İnanır mısın hâlâ öyle düşünüyorum. Ka-
rısının ona ihanet edişine şahitlik ettiğimi söylesem, neden
bana söylemedin, sen benim evladım değilsin demesinden
deli gibi korkuyorum. Babamı kaybedemem ben Azra. Seni
nasıl kaybetmek istemiyorsam onu da kaybedemem."

Gözlerim karanlığa alıştığı için yüzünü net görebiliyordum. Daha yakın olmak için bacaklarını uzattım. Dar mutfağa uzun bacakları sığmasa da benim ona yakın olacağım kadar mesafe açılmıştı. Bacaklarının üzerine oturup ellerimi yanaklarına koydum. Boşta duran kollarını belime doladı.

"Baban nasıl öğrendi ihaneti?"

"Doğu'da görev yaptığı zaman o kadın rahattı. Para bol geliyordu. Babam bizi özlediği için tayinini İstanbul'a aldırdı. İstanbul'da görev yapmaya başlayınca aldığı maaş azaldı. Doğu'daki askerlerin aldığı maaş biraz yüksek oluyor."

Canlarını ortaya koyuyorlar, trilyonları önlerine dizseler az yine de.

"Babam az para alınca bu kadın onunla kavga etmeye başladı. Sürekli neden Doğu'da görev yapmıyorsun böyle geçinemiyoruz, derdi. Babam aldığı o parayla sırf o rahat etsin diye villa tutmuştu, kira. Ama yine de yetmiyordu. O adam da eskisi gibi evimize gelemiyordu. Beni evde bırakıp kendi gidiyordu. Neyse günler hep böyle geçiyordu. Aklım artık bazı durumları daha iyi kavrıyordu. Mesela daha o yaşta o kadından nefret etmeye başlamıştım. Yüzünü görmek istemiyordum. Babam her sabah gittiğinde yatağımda sessizce ağlardım."

Gülümsedi.

"Altıma kaçırmaya başladım. Bu yüzden bile beni dövdü. Sana ceza akşama kadar öyle kal da aklın başına gelsin deyip beni odanın içinde bırakırdı. Babamın gelmesine yakın kıyafet verirdi değiştir diye. Odadan çıkamadığım için doğal olarak altıma yapardım öyle de durunca belden aşağım pişerdi. Ağlamaya korkardım. Babam gelecekti eğer ağlarsam ertesi gün daha fazla dayak yiyecektim."

Vicdansız kadın. Karşımda olsa onu parçalardım.

"Babam zamanla bendeki değişiklikleri fark etti. O kadınla arası açıldı. Ben babaannemde kalmaya başladım. Eminim onlar da ayrı evlerde kalıyorlardı. Sonra birden onların boşanacaklarını duydum. Bakma böyle anlattığıma o zamanlar boşanmanın ne olduğunu bilmiyordum. Sonradan öğrendim, bundan sonra o kadın yoktu, dayak yoktu, aç kalmak yoktu. Babam vardı bir de hayatımıza yeni giren Demet annem vardı. Altıma kaçırdığımda of demeden temizleyen, yemek yiyemiyorum diye sevdiğim yemekleri yediren. Benimle oyunlar oynayan Demet annem vardı. Bir de ailem. Şu an oturduğumuz evi halamın kocası bize verdi. Selim'in babası Poyraz amca her gün beni askeriyeye götürdü. Selim'le Beşiktaş Kışlası'nda büyüdük neredeyse. O kadın gidince ben hep güldüm ama tam anlamıyla hiçbir zaman mutlu olmadım."

Dudaklarını öptüm. "Benimle mutlu ol. Ben sana ihanet etmem, çocuğumuza kötü davranmam. O anılarını unut yeni bir hayata başla."

Elini saçlarının arasına alıp sesli bir şekilde ofladı. "Yemin ederim çabalıyorum, sana güveniyorum, inan bana bak sana güveniyorum. Bana bir şey söylemeyince korkuyorum benden gidersin diye. Sanki başkasını sever bir daha hayatımda olmazsın diye korkuyorum. Gitmene dayanamam, Azra. Ölürüm. Senden rica ediyorum bir mesaj, sadece bir mesaj, ben dışarı çıkıyorum Talha desen bana dünyaları vermiş olursun. Bak ben asker adamım dostum olduğu kadar düşmanım da var. Ailemi, seni, aileni korumam gerekiyor. Sizler bilmeseniz de görmeseniz de sizi koruyan adamlar var. Ailemle konuştuğum telefon ayrı. Onu çok fazla kullanmıyorum sadece sizlerle iletişimde olduğum zaman kullanıyorum. Bir de hiç kapamadığım telefonum var. Onda da yine sizden haber alıyorum ama şifreli. Onlar bana her biriniz hakkında bilgi veriyor. Ben onlardan duymak istemiyorum sizin ne yaptığınızı sizden duymak istiyorum."

Elimi dudaklarına bastırıp geri çekildim. "Peşimizde koruma mı var?"

Başını aşağı yukarı salladı. Elimi geri çekip gözlerinin içine baktım.

"Neden bana söylemedin? Bu zamana kadar ne yaptıysam o adamlar sana haber verdi, değil mi? Bana neden söylemedin, Talha?"

"Telaş yapma diye söylemedim. Peşinde adamlar varken rahat rahat dolaşamazsın diye düşündüm. Annem ve Güneş de bilmiyor. Sadece babamlar biliyor. O gün Mardin'e gelmeden önce babana da söyledim. O da sana söylememeni söyledi. Endişeleneceği düşündü benim gibi."

Başımı salladım. "Her ne olursa olsun bana söylemeni isterdim. Sanki güvenmiyormuş da peşime adam takmışsın gibi."

Her ne kadar böyle olmadığını bilsem de bu durum tuhaf hissettirmişti. Başını iki yana salladı. "Sadece sizi korumak için. Ailemi yıllardır koruyan adamlar var. Hayatıma ikinci ailem dâhil olduğu için sizleri de korumak benim görevim Azra. Sana söylemedim korkma diye."

"Anlıyorum. Bana söz ver Talha düğünden sonra birlikte psikiyatriğe gideceğiz. Bu sorunu beraber aşacağız. Şüphe hayatımızda olmayacak. Eğer sağlıklı bir evliliğimizin olmasını istiyorsak birbirimizin canını yakmayacağız."

"Söz veriyorum."

"Bu sözünü unutursan beni de unut."

"Sakın böyle bir şey söyleme sakın."

Ellerimi yanaklarına bastırıp, yüzüne yaklaştım gözlerini daha yakından görmek için. "Sanıyor musun böyle olursa mutlu bir evliğimizin olacağına. Sen benden şüphe duyarken ben rahat bir şekilde seninle aynı evin içinde bulunamam."

"Söz verdim Azra. Sözüm söz. Sen de benden hiçbir şey saklamayacaksın, tamam mı?"

"Ben sana her zaman haber veriyordum. O gün telefonu evde unuttuğum için haber veremedim. İsmail apar topar evden çıkardı beni. Yoksa bu zamana kadar her zaman sana haber verdim."

Başını mutfağın kapısına çevirdi. Yine neler düşünüyordu kim bilir. Aklından geçenleri bir duysam...

"Bütün suç İsmail'in dur gidip onu döveyim."

Bir dövememişti İsmail'i. Yüzünde tebessüm oluşunca gülümsedim. Mutsuz görmek istemiyordum onu. Yüzünde her zaman tebessüm olsun istiyordum. "Kaç saattir burada oturuyoruz? Elektrikler sabaha kadar gelmez. Sandviç hazırlayalım acıktık."

Ayağa kalkıp elimi uzattım. Avuç içimi öptü. Yerden desteklerak ayağa kalktı. Az önce geçmişinden konuşmamış gibi normal konulardan bahsederek sandviç ekmeklerini hazırladık. Neyse ki evde ekmek vardı. Talha meyve suyu bardaklarının olduğu tepsiyi aldı. Ben de ekmekleri alıp kapıyı açtım. İçeri adım attığımızda sessizlik dikkatimi çekti. Güneş, Selim abinin yanında sessizce ağlıyordu. Acaba içeride konuştuklarımızı mı duydular? Eminim duymuşlardı hepsinin yüzünden düşen bin parçaydı. Selim abi Güneş'i uyarır gibi kolunu dürttü. Güneş, Talha görmeden gözyaşlarını sildi.

"Hayırdır hiçbiriniz konuşmuyorsunuz?"

Sobanın yanına oturan Talha'nın yanına oturdum. Selim abi öksürüp, "Yol yorgunuyuz," dedi. "Kendi arabamızla geldik. Hepimizin uykusu geldi."

Telefonumun saatine baktım. On ikiye geliyordu. O kadar saat konuşmuştuk mutfakta. "Sandviçlerinizi yiyin yatakları açarız şimdi. Kızlar burada uyur biz de içeride. Odanın kapısını açtım ora da ısınır şimdi."

Benim uykum yoktu ki. Ekmeği ısırıp başımı Talha'nın omzuna yasladım. Diğerleri uykulu gözlerle ekmeklerini zor yiyorlardı. Elektrikler olmadığı için oda karanlıktı. Sadece sobanın üzerindeki delikten tavana yansıyan ateşin ışığı ve mum ışığı aydınlatıyordu odayı.

"Gel biz seninle yatakları ayarlayalım."

Başımı omzundan çekip, "Tamam," dedim. Ekmeğin yarısını yiyemediğim için tepsinin içine koydum. Bu gece bütün iştahım kaçmıştı.

Beraber odadan çıkıp telefonun ışığıyla yatak odasına geldik. Telefonu elime verip yüklüğün üzerindeki çarşafı indirdi.

"Bizim çocuklar evleninceye kadar burada kaldılar. Bu yatakları o zaman köydeki kadınlara yaptırmıştık. İyi ki yaptırmışız bak şimdi iyi oldu."

Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun sen? Nasıl acı çektiğin hâlde çekmiyormuş gibi duruyordu. Yaşadığı onca olaya rağmen nasıl ayakta durabiliyordu. Yüklükten yatakları indirirken beline sarıldım. Durdu. Karnının üzerinde olan kollarımı okşadı.

"Hanımefendi hormonları hızlı çalışan bir adama sanlıyorsunuz. Bu biraz tehlikeli bence."

Alnımı sırtına vurdum. Vurdumduymaz olmak istiyorsa olurduk.

"Askerle şap vermiyorlar mı?"

Omuzları saklandığına göre sessiz gülüyordu.

"Her şeyi bilen bir kadınım var. Yalnız ben er değilim bunu bilmesi gerekiyordu."

"Ben, Talha Aslan'ın karısı olacağım. İşimi geleni bilir işime gelmeyeni bilmem."

Bu sefer sesli güldü. Bana doğru dönüp saçlarımı karıştırdı. Üç gündür duş almadığım için kendimi huzursuz hissedip başımı geri çektim. Kaşlarını havaya kaldırdı.

"Kaç gündür duş almadım saçlarım kirlenmiştir."

"Bu odadaki banyoda şofben yok. İstersen senin için sıcak su getireyim duş al. Ben yanında durur telefonun ışığını sana tutarım."

"Fırsatçı. Gelmişken kese de at bari."

"Büyük bir zevkle..."

Göğsüne vurup geri çekildim.

"Edepsiz seni. Yarın duş alırım. Hadi yatakları açalım."

"Ama ben yarın evde olmayacağım ki. Mahrum bırakıyorsun beni güzelliğinden."

Arkamı dönüp kapıya doğru adım attım. "İstersen soğuk bir duş al iyi gelir." Gür sesiyle kahkaha atıp, "Sönmez bu ateş," diye fısılda. Çok güzel artık belden aşağı konuşmaya da başladık. Sonumuz hayır olur umarım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yeni bir güne başlamak için sabah dirençli bir şekilde erkenden kalktım. Herkes uyurken mutfağa geçtim. Sabaha karşı elektrikler geldiği için rahat bir şekilde kahvaltı hazırlayabilirdim. Talha askeriyeye gitmeden kahvaltı yapsın istiyordum. Tezgâhın altında bulunan patates çuvalından patatesleri aldım. Yedi yirmi dört patates kızartsam yerdi. En sevdiği yemekti. Patatesleri soyup doğradım onları kızartırken bir yandan dün akşam yarım bıraktığım biberleri doğradım.

"Azra."

Başımı kapıya çevirdim. Güneş kızarmış gözleriyle bana bakıyordu. Ağlamıştı. Biberleri bırakıp yanına gittim.

"Ne oldu?"

Dudaklarını ısırdı. Hıçkıracağı zaman elini ağzına bastırdı. Mutfağa çekip kapıyı kapattım.

"Güneş, iyi misin?"

Başını iyi değilim der gibi salladı. Soluğunu içine çekip verdi.

"Benim canım abim neler yaşamış öyle. Benim güçlü abimin canını çok yakmışlar."

Dün geceki konuydu. Duyduğundan şimdi daha emin olmuştum. Gözyaşlarını sildim.

"Ağlama. Duyduğunuzu bilirse çok üzülür bizlerle konuşmaz."

Kendini bana açmışken sırrının kimseler tarafından duyulmamasını istiyordum. Bunca zaman içine attığı olayı bana söylemişti eğer herkesin kulağına giderse onun bu hâllerini mumla arardım. Güneş'i tabureye oturttum. Ocağın altını kısıp diğer tabureyi karşısına çekerek oturdum. İçli içli

ağlamasına ne kadar üzülsem de Talha duyacak diye telaş yapıyordum. Ellerini destek olmak için tutup nefesimi içime çektim.

"Bak Güneş, konuşmaların ne kadarını duydun ya da duydunuz bilmiyorum ama lütfen kimseye bu konudan bahsetmeyin. Diğerlerini de uyaracağım. Talha kimse duymasın istiyor ve bunca zaman yaşadıklarını kendi içinde tek başına yaşamış. Kimseyle konuşmamış, dün akşam bana kendini açtığı için lütfen onu pişman etmeyin.

Ellerini ellerimin arasından çekip gözyaşlarını sildi. Tezgâhın üzerinde duran sürahiden bardağa su doldurdum. Kendimi bıraksam onun gibi ağlayacaktım. Su bardağını uzatıp, "İç," dedim. Sudan bir yudum alıp gözlerini kapadı.

"Ben bunları bilmiyordum. Annelerimizin ayrı olduğunu biliyordum ama abimin bu kadar acı çektiğini bilmiyordum. O kadın nasıl bir anne? Benim annem abim ya da ben hasta olduğumuzda başımızdan ayrılmazdı. Hiçbir zaman abimle beni ayırmadı. Hatta ben annemin abimin öz annesi olmadığını öğrendiğimde şok olmuştum. Çünkü bir kere bile annemin abime bunu ima edecek hareketini görmemiştim. Aynı zamanda abimin de. Anneme öyle bir anne diyordu ki kıskanıyordum. Çok seviyordu annemi."

Başını bazı durumları daha iyi kavrıyormuş gibi salladı.

"Şimdi daha iyi anlıyorum. O pislik kadın benim abime kötü davranmış. Abim kendi annesinden görmediği sevgiyi benim annemden gördü. O yüzden anneme bu kadar bağlı, o yüzden onu çok seviyor."

Dışarıdan sert, duygusuz, donuk biri olarak görünse de aslında kocaman yüreği vardı Talha'nın. Her insan gibi sevilmeye, sevmeye ihtiyacı vardı onun da. Her zaman dile getirmekten bıkmazdım ve söylerdim. Demet anne gibi bir anneye sahip olduğu için çok şanslıydı.

"Biz aileyiz, Azra. Abimin seni sevdiğini görüyorum."

Gülümseyip ellerimi bacaklarımın üzerinde birleştirdim. "Ben de onu çok seviyorum."

"Aile yeri gelir tartışır yeri gelir sanki tartışma olmamış gibi güler geçerler. Lütfen abimle tartıştığın zaman kendini de onu da kırma. Oturup konuşarak çözün sıkıntınızı. Bana bunu neden yaptın demek yerine, neden böyle oldu? Senin sözüne güveniyorum ve bana doğruları söyle cümleleri kullanın. Tartışmanızda birbirinize sırtınızı dönmeyin. Bu ikinize çok yaralar."

Söylediği her söze katılıyordum. Ailemden böyle görmüştüm. Hiçbir zaman ne annem babama sırtını dönmüştü ne de babam. İkisi de sorunlarını konuşarak çözmüşlerdi her zaman. Biz ilk tartışmamızda çirkin laflar söylemiştik birbirimize. O söyledi ya da ben söyledim yoktu. Onun dudakları arasından çıkan söz bana ait, benim dudaklarım arasından çıkan söz de ona aitti. Dün gece bana yaşadıklarını anlattıktan sonra hem onun için hem de kendim için savaşacaktım. Düğünden sonra söz verdiği gibi iyi bir psikiyatri bulacaktım. Eğer destek almazsa aşılması zor olan duvarlar örerdi aramıza ve bundan çok korkuyorum. Onunla güneşli bir havada beraber yürümek varken yağmurları havada yürümek istemezdim.

"Biz birbirimizi idare ederiz Güneş, lütfen ailene duyduklarından bahsetme."

Başını iki yana sallayıp, "Söylemem," dedi. "Kimse söylemez. Dün akşam bu konuyu içeride konuştuk. Hiçbirimiz ne duyduk ne gördük. Hiçbir olaya şahit olmadık."

"Güzel." Ayağa kalkıp ocağın altını kapadım. "Sevgili görümcem, şimdi bana kahvaltı hazırlarken yardım ediniz lütfen."

"Yüzümü yıkayıp geliyorum."

Neşesi yerine gelmişti. Benden büyüktü ama kendimi ondan on yaş büyük hissediyordum. Sanırım olgun insanlar gibi düşünmeye başlıyorum. Sorumluluklarımın farkına varıyordum.

Saat sekize doğru ablamla Neşe abla kalkınca hep birlikte yer yataklarını kaldırıp salona yer sofrasını hazırladık. Er-

kekler hâlâ uyudukları için onları uyandırmaya odalarının önüne geldim. Kapıyı vurdum. İçeriden ses gelmeyince kapının kolunu tutup ses çıkarmadan içeri doğru ittim.

Bu nasıl yatıştı böyle? İsmail bacağını Talha'nın karnının üzerine atmış. Buğra abi kafasını Selim abinin ayaklarının üzerine koymuş uyuyorlardı. Talha ise dümdüz şekilde uyuyordu, her zamanki gibi. Bu hâllerine gülümseyip parmak uçlarımın üzerinde yürüdüm. Buğra ve Selim abiye basmadan duvar kenarında yatan Talha'nın yanına geldim. Dizlerimin üstüne çöküp İsmail'in bacağını karnının üzerinden ittim. Homurtulu sesler çıkarıp arkasını döndü İsmail.

Talha'nın yüzüne nefes almadan eğildim. En ufak bir harekette uyanıyordu. Dudaklarımı sıcak alnına bastırdım. Geri çekilmek için doğrulduğumda sırtımda elini hissettim. Uyanmıştı. Yüzümü geri çekip aralık olan gözlerine baktım. Capcanlıydı bu sabah hareleri. "Günaydın," diye fısıldadım. Dudağı kenara kıvrıldı. Elini sırtıma bastırarak enseme getirdi. Saçlarımın arasına yerleştirdiği elini başıma baskı uygulayarak kendine yaklaştırdı.

Ne yapıyordu?

Gözleri dudaklarıma kayınca başımı hızla iki yana salladım. Şimdi öpüşecek zaman mıydı? Yanı başında İsmail, onun yanında Selim abi ve Buğra abi yatıyordu. Birinin görme düşüncesi şimdiden yanaklarımı kızarmasını sağlamıştı. Ben böyle hissediyorken Talha onları umursamıyordu. Dudaklarımı dudaklarına bastırdı. Omuzlarına tutunup kalkmaya çalıştım. Alt dudağımı dudakları arasına alıp emdi. Kapalı gözlerim yuvalarından çıkarcasına açıldı. Kesinlikle çıldırmıştı. Kendimde ona karşı koyacak gücü bulamadım. Ellerimi serbest bırakıp öpücüğüne karşılık verdim. O dakikadan itibaren odadakiler aklıma gelmedi. Dilini dudaklarımın üzerinden gezdirip geri çekildi. Kesik kesik nefes alırken geri çekildim. Bir şey demeden hızla ayağa kalkıp odadan çıktım. Kaçarken İsmail'in ayağına bastığım için öküz gibi bağırdı. Elimi göğsüme bastırıp deli gibi atan kalbimi sakinleştirmek için çabaladım.

"Kim bastı lan ayağıma?"

Kendimi salona attım hemen. Az kalsın yakalanacaktım. Dışarı izleyen üçlüye yaklaşıp, "Nereye bakıyorsunuz?" diye sordum nefesimi kontrol altına alarak. Neşe abla beni yanına çekip, "Yeni mahallene," dedi. "Kahvaltıdan sonra bizi gezdirirsin artık."

Hava düne göre biraz daha iyiydi, temiz hava almak iyi gelirdi. "Gezeriz," dedim. Hem sağlık ocağının önüne gidip bir geleyim. Buralarda olduğumu birilerinin görmesi lazımdı. Gittiğimi düşünüp de işe yaramayan aklını yanlış işlerle doldurmasın.

"Günaydın."

Talha'nın kalın sesini duyunca yanaklarım alev alev oldu. Hâlâ dudaklarımın üzerinde onun dilinin ıslaklığını hissediyorken, arkama dönüp yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Diğerleri önlerine dönüp, "Günaydın," derken ben dışarıyı izliyordum.

Yanı başıma gelip parmağını omzuma bastırdı. Omzumdaki parmağını itip koltukta düzgün oturdum. Yanağımı sıkıp sobanın yanındaki sandalyeye doğru yürüdü.

"Ben bugün karargâhta olacağım, siz ne yapacaksınız?"

Neşe abla saçlarını düzeltip, "Azra bizi gezdirecek," dedi. Talha bakışlarını bana çevirip üzerimi inceledi. "Montunu giymeden sakın dışarı çıkma, Azra. Henüz tam iyileşmedin."

Çocuk gibi muamele yapıyordu bana. Neşe abla ve Güneş gülünce kaşlarımı çattım. "Çocuk değilim ben, Talha. Uyarmana gerek yok."

Göz kırptı. Dudakları iki yana kıvrıldı. O zehir gibi olan aklından yine neler geçti kim bilir. Buğra ve Selim abi, "Günaydın," diyerek içeri girdiler. "Günaydın."

"Herkes kalktığına göre kahvaltınızı yapalım. Talha gidecek."

"Tamam," deyip yer sofrasına oturdular. Kalabalık olduğumuz için iki sofra hazırlamıştım. Erkekler bir yerde oturdu

biz de bir yerde. Sessiz geçen kahvaltının ardından Talha to-
parlanıp gitti. Biz de evi topladık. Erkekler dışarıda dolaşaca-
ğız deyip dışarı çıktılar. Biz de üstümüzü giyindik. O kızı gö-
rürüm diye saçlarıma dalgalı fön çektim. Yüzüme de makyaj
yaptım. Neşe abla kollarını göğsünde bağlayıp, "Hayırdır?"
dedi. "Seninki akşam gelecek diye biliyorum. Neyin hazırlığı
bu?"

"Uğraşma kardeşimle, Neşe."

"Sadece senin kardeşin mi? Benim de kardeşim bu cimci-
me. Bizden sakladığı bir şey var küçük hanımın, hissediyo-
rum."

Aklı cin gibi olan Neşe abla... Maşanın fişini çekip pen-
cerenin önüne koydum soğusun diye. Bana şüpheli bakan
ablam ve Neşe ablaya yatağın üzerini gösterdim. Onlara
durumu anlatırsam bana ne yapmam konusunda yardımcı
olurlardı. Yatağın üzerine oturdular. Karşılarını oturup ba-
caklarımı kalçamın altında topladım.

"Talha'nın peşinde bir kız var."

Ablam gözleri kısıp ne alaka bakışı atarken, Neşe ablanın
elleri beline doğru yol aldı bile. Ablam, "Yanlış anlamışsın,"
derken. Neşe abla, "Kim o zilli söyle saçını başını yolayım,"
dedi. Acaba ablama anlatmak yerine Neşe ablaya mı anlat-
saydım?

"Maalesef yanlış anlama değil, kız gözümün içine baka
baka Talha'ya asılıyor."

Güneş de içeri girip yanıma oturdu. Bahsettiğim konuyu
anlamış olacak ki yüzünü ekşitti.

"Kim bu kız?"

Hanımefendi tavrıyla kibarca soruyu soran ablama onun
gibi, "Talha'nın arkadaşının kız kardeşi," dedim.

"Hım, peki Talha biliyor mu kızın ona olan ilgisini?"

Başımı salladım. Neşe abla kaşlarını daha fazla çattı. Bu
kışlarımı ona çevirmedim. Eğer gözlerine beş saniyeden fazla
baksam onunla birlikte o kızın saçlarını yolmaya giderdim.

"Peki, bu konuda ne diyor?"

Ofladım. "Hiçbir şey demiyor abla. Sadece beni ilgilendir-
miyor, ben o kızı doğru düzgün tanımıyorum boş ver onu
diyor. Öyle de... Bir kere bile bakarken görmedin Talha'nın
kıza baktığını ama kız bildiğiniz gözleriyle Talha'yı yiyor.
Geçen akşam arkadaşının evinde o ve abisi de vardı. Kız
kimseyi umursamadan sürekli Talha'yı izledi. O kadar sinir
oldum ki ağlayacaktım neredeyse."

Neşe abla pat diye bacağını vurdu. Yerimden sıçrayıp şok
olmuş hâlde yüzüne baktım.

"Sen niye ağlıyorsun kızım? Tutsaydın saçından yere ya-
tırıp o gözlerini yerinden sökseydin keşke. Sana hiç iyi örnek
olamamışım yazık."

Ablam gözlerini devirip, "İyi ki beni örnek almış kardeşim," dedi. "Talha'dan yana şüphen var mı ablacım?"

Asla! Asla ondan şüphe duymazdım. "Hayır," dedim. "Tamam işte ne güzel sıkıntı yok. Bırak o kızı, sen Talha'yla olan mutluluğuna bak."

Neşe abla oflayıp elini alnına koydu. "Canım sen bu ab-
lanı dinleme, beni dinle. Eğer hâlâ Talha'ya bakmaya devam
ederse benim dediğimi yap."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. İçimdeki Azra, Neşe ablaya yaklaşmam konusunda vesvese yapıyordu. Gü-
neş'e baktığımda gülümseyerek bizi izliyordu. "Sen ne düşü-
nüyorsun bu konuda?" diye sordum.

"Ben senin yerinde olsam gider konuşurdum. O gün sen mutfağa gidince abimin yanına oturdu. Abim hemen kalktı ama."

Pislik. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Ellerini iki yana açıp masum bakışı attı. "O akşam kavga çıkacak diye çok korkuyordum. O yüzden söylemedim."

Tahmin etmiştim bir şeylerin olduğunu. Bugün gidip o kızla konuşacaktım. Bu düşüncemi ablamlara da söyledim.

"Ben seninle gelirim," dedi Neşe abla.

"Saçmala Neşe, sen de otur Azra," dedi ablam avukat kimliğine bürünerek. "Az ağır başlı olun, onun seviyesine inmeyin. Hadi kalkın dolaşalım dışarıda."

Neşe abla göz kırpıp yataktan kalktı. Peşinden de biz... Onu az çok tanıyorsam bu konunun burada kapanmadığını biliyordum. Montlarımızı giyip dışarı çıktık. Sokaktan inekler geçiyordu. Neşe abla ay, oy diye tuhaflar sesler çıkarak inekleri severken onun hâline gülümsedim.

"Bunlar çok tatlı ya yerim ben bunları."

İnekler, "möö" deyince geri çekilip, "Yemem yemem," dedi. "En sevdiğim et tavuk zaten." Ablam kahkaha atıp, "En sevdiği inek eti kaçın kaçın," diye ineklere uyardı.

"Aşk olsun Pınar. Neden söylüyorsun, hayvanlar bana kırılacaklar."

"Yürü başımın tatlı belası."

Dördümüz yan yana toprak olan yolda yürümeye başladık. Tabii her üç adımda durup fotoğraf çekilmeyi de eksik etmedik. Elif abla evinden çıkıp bize doğru geldi, ablamlara sarıldı.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk Elif, sen de burada mı oturuyorsun?"

"Evet."

"Ya çok sevindim. Azra'm tek kalmayacak burada ona ablalık yaparsın, değil mi?"

Elif abla beni kolunun altına alıp, "Yaparım tabii," dedi. "O benim kız kardeşim, burada birbirimize destek olacağız."

Ablam rahatlamış şekilde nefesini dışarı bıraktı. "En çok korktuğum kardeşimin buralarda tek kalmasaydı. Tamam, Talha da burada ama o çoğunlukla görevde olacağı için burada tek kalmasından korkuyordum."

"Sen rahat ol Pınar, ben ona göz kulak olurum. Aklınız kalmasın burada."

Ablam tüm içtenliğiyle teşekkür etti. Elif ablaya dönüp, "Sen de gelsene, geziyoruz," dedim.

"Ocak'ta yemeğim var canım siz gezin. Akşam buyurun oturmaya gelin bana."

"Akşam merkeze gideceğiz abla. Sonra geliriz."

"Tamam güzelim. Hadi görüşürüz."

"Görüşürüz."

O, evine gidince biz de yürümeye devam ettik. Ben ilk gün nasıl hayranlıkla etrafıma bakıyorsam bugün de Neşe abla ve ablam bakıyordu. Âşık olunası şehir boşuna demiyorlardı Mardin'e.

Sağlık ocağının yakınlarına gelince huzursuz oldum. Acaba gidip konuşsa mıydım? Güneş kolumu dürtüp sağlık ocağının kapısını gösterdi. Kapının önünde dikilmiş bize bakıyordu. Sanki doktormuş gibi beyaz önlük giymiş bir de. Ablamla Neşe abla bizim baktığımız yöne bakıp, "O kız mı?" diye sordular aynı anda.

"Evet, o kız."

"Maşallah sulak yerde yetişmiş sanırım. Senle üst üste olsak bu kızla aynı boyda olmayız Azra. Bir de uzaktan bile çok güzel kız."

Ellerimi yumruk yaptım. Benden uzun olabilirdi ya da güzel ama Talha beni seviyordu. Yıllardır bir kere bile onun dikkatini çekmediğine göre Talha onu beğenmiyordu.

"Neşe kızı kışkırtma. Yürüyün gidiyoruz."

Ablam kolumu çekiştirmesiyle arkamı döndüm. Durduk yere kıza bulaşırsam haklıyken haksız duruma düşeceğim için sakin olmam gerekiyordu.

"Güneş?"

İnce sesi adımlarımı durdurdu. Güneş arkasını dönüp, "Efendim?" dedi.

"Beklesene."

"Bekleyelim."

Arkamı döndüm, bize doğru geliyordu. Ablam kolumu

hafif sıkıp, "Biz gidelim ablacım," dedi. Hiç gidesim yoktu. Neşe abla benim gibi öne atılıp, "Duralım bence," dedi. "Bakalım bu uzun ablanın derdi neymiş."

"Kızlar sakin olun," diye uyardı Güneş. Ablam da ona hak verip, "aynen" dedi. Yanımıza yaklaşan kız yüzünden onlar o dakikadan sonra duyacak gibi değildim. Güneş'in yanaklarını öpüp, "Nasılsın canım?" dedi. Canımmış, o benim gürümcem bir kere.

"İyi Şule, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim canım. Ne yapıyorsun?"

Bizi görmezlikten geliyordu. Neşe abla yanı başımda bir şeyler mırıldanıyordu. Ne dediğini anlamasam da Şule için iyi şeyler söylemediği kesindi.

"Abin ne yapıyor? Bu akşam bize gelsenize..."

Oldu. Talha'nın işi gücü yok da size gelecek. Hele bir gitsin mahvederdim onu.

"Abim gelemez. Nişanlısının ablası ve arkadaşları geldi."

"Hımm," deyip gözlerini bizim üzerimizde gezdirdi küçümser gibi. Sanki beyzade torunuydu.

"Bu sidikli bizi küçümsedi mi bakışlarıyla? Yolarım ben bunu."

Neşe abla öne doğru adım atıp, "Merhaba," dedi. "Ben Talha enişteninin baldızıyım. Sen hoş geldin deme zahmetinde bulunmadın ama ben yine de hoş bulduk diyorum kardeşimle birlikte."

Sanki Neşe abla konuşmamış gibi uzun siyah saçlarını savurup, "Talha'ya selam söyle Güneş," dedi. Kan beynime o dakika sıçradı.

"Talha'nın adını anmazsan sevinirim."

Gözlerini kısıp bana üstten umursamaz bakışını attı. "Pardon ama sen kim oluyorsun?"

Ellerimi montumun cebine sokup, "Ben onun nişanlısıyım," dedim. "On gün sonra da karısı olacağım. Sen kimsin?

Ah pardon unuttum. Sen nişanlı adamın peşinde dolaşan basit birisin."

"Azra."

Ablamı dirseğimle geri ittim. Kibarlığın ya da hanımefendiliğin sırası değildi. Karşımdaki kadın medeni bir insan dilinden anlamıyordu. Ona söylediğim laflar yüzünden suratı pancara dönmüştü.

"Sen benim sevdiğim adamın hayatında şimdi olabilirsin ama ileride olamayacaksın, bugünün kıymetini bil." Tek kaşını kaldırıp, "Öyle mi?" dedim.

Ablam önüme geçti. "Şu an birini tehdit ediyorsunuz sizi savcılığa versem tutuklanırsınız. Ağzınızdan çıkan laflara dikkat edin."

Şu an burada avukat diliyle konuşmanın bir önemi yoktu. Karşımızda duran kız anlamıyordu çünkü.

"Siz bana hiçbir şey yapamazsınız. Benim abim asker arkamda o var."

Neşe abla gür sesiyle kahkaha atıp, ah, deyip başını iki yana salladı. "Şşt, söylesene kaç yaşındasın sen? Dört, beş, pardon ya o yaştaki çocukların aklı başında olur sanırım sen henüz yaşına giremedin."

Ablam gülerek Neşe diye uyarsa da hiçbirimiz gülmemize engel olmadık. Bir tek Şule ağlayacaktı. Burnundan hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Her an patlayacak düdüklü tencere gibiydi. Elini cebinden çıkarıp omzuma vurdu. Bana vurdu.

"Hey, rahat dur fena olur."

Ablam beni arkasına almak istedi. Öne geçip o sinirle kızın suratına tokat attım. Günlerdir içimde ona olan nefret zorluyordu beni. Omzumun acısı da sabrımın son damlasını taşırmıştı. O kim oluyordu da bana vuruyordu?

Bir eli yanağında şok olmuş hâlde bana bakıyordu. Parmağımı ona uzatıp, "Sen hastasın," dedim. "Gidip o beynini tedavi ettir."

Üzerime atılıp saçlarımı tuttu. "Bırak," diye bağırdım.

Ablam Şule'nin kolunu sert bir şekilde tutup, "Bırak yoksa fena olur," dedi.

"Ne oldu, demin ahkâm kesiyordun? Şimdi kıpırdayamıyorsun, ne o küçük boyun bana yetmiyor mu?"

Dişlerimi eline geçirdim. Çığlık atıp geri çekildi. Tam üzerine gidecekken Neşe abla üzerine atlayıp saçlarını çekmeye başladı.

"Seni sürtük utanmadan nişanlı adama asılıyorsun bir de benim kardeşime vuruyorsun, öyle mi? Senin o elini kırarım."

Güneş, Neşe Abla'yı geri çekmek istedikçe Neşe abla yerinden kıpırdamıyordu. Şule çığlık çığlığa bağırıyordu. Ablam da beni tutmuş ona saldırmamam için tutuyordu.

"Adam öldürüyorlar, yardım edin. Gülnur abla, Sevda abla." Çıldırmıştı bu, kim kimi öldürüyordu?

Etrafımızda bir anda kadın çığlıkları duydum. Ellerini ağzına vurarak bağırmaya başladılar.

"Yetişin komşular bana saldırıyorlar."

Kadınlar ellerinde sopalarla bize doğru koşmaya başladılar. Korkudan ne yapacağımı bilemeden ablama baktım. Yüzü bembeyaz olmuştu. Güneş telefonunu çıkardı cebinden.

"Abimi arıyorum."

Şule bağırarak ağladıkça kadınlar tüm öfkeleriyle bize koşuyorlardı. O burada tanındığı için bizim ona saldırdığımızı düşünüyorlardı. Hayır, işin acısı Neşe abla şok olmuş hâlde etrafına bakıyor, üstüne Şule'nin saçını kökünden koparacak kadar çekiyordu. Bize yaklaşan kadınlara dur demeden ellerindeki odunlarla bize vurmaya başladılar. Çığlık atıp başımı korumaya başladım.

"Durun!"

Ablam çığlık çığlığa bağırsa da kadınlar duymuyordu. Sırtıma yediğim odun parçasıyla dizlerimin üzerine düştüm. Ablam yanıma çöküp, "Azra," diye bağırdı. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Her şey şu yerde sinsi sinsi gülen kız yüzünden olmuştu. Öfkeyle yerimden kalkıp üzerine atladım. Suratını peş peşe tokat attım. O insanları üzerimize salarsa olacağı buydu. Tam saçını çekecekken ensemden aldığım darbeyle gözlerim kararadı. Nefesim kesildi sanki. Bedenim altımda yatan kızın üzerine düştüm. Kulaklarıma çınlayan son ses ablamın Azra deyişi oldu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Çığlık çığlığa bağırıyordu, Pınar. Kardeşi kolları arasında baygın yatıyordu, sanki soluğu kesilmiş gibiydi. Kardeşinin gözleri kapalıyken onun gözleri şoktan kocaman açılmıştı. Nefes alıp vermesi zordu Azra'nın. İnce bedeni kolları arasında buz gibi havada kalmış gibi titriyordu. Başını havaya kaldırıp, "Ambulans çağırın," diye çığlık attı.

Şule korkulu gözlerle toprağın üzerinde kayarak geri geri gitti. Saldırıya uğruyormuş gibi bağırmış, kadınları başına toplamıştı. Köyde tanınan, sevilen biri olduğu için kadınlar onu korumak için kızlara saldırmıştı. Başlarına büyük bir bela aldıklarını fark etmişlerdi. Hepsi korkulu gözlerle yerde yatan Azra'ya bakıyordu. Neşe, Güneş dizlerinin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, etraflarındaki insanlara öfkeyle bakarken. Kimse yardım etmiyordu onlara.

Kavga olduğunu duyan yukarı mahalledeki kadınlar ve erkekler koşarak yanlarına geldiler. Yerde yatan Azra'yı gören köyün yaşlı kadını yere çömelip elini Azra'nın alnına koydu.

"Askerin nişanlısı bu, siz delirdiniz mi neden saldırdınız onlara?"

Kadınlar korkuyla ellerini ağzına bastırıp Şule'ye baktılar. Şule başını iki yana sallayıp, "Benim bir suçum yok," diye mırıldandı.

"Biz bilmiyorduk, Şule'yi dövüyorlardı ona korumak için yardıma geldik."

"Yeter!"

Kadınlar korkuyla birbirine laf söylerken, Pınar avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Ambulansı arayın hemen!"

Başını kardeşinin yüzüne yaklaştırdı. Azra kısık kısık ne-

fes alıp veriyordu. Yüreği patlayacaktı neredeyse. Kardeşine bir şey olacak diye deli gibi korkuyordu.

"Pınar!"

Alt sokaktan bağırarak gelen Selim ve diğerlerinin sesini duyunca kızlar birazda olsa rahatladılar. Selim nefes nefese yere çöküp gözleri kocaman olmuş hâlde yerde yatan Azra'ya baktı.

"Ne oldu?"

"Başına odunla vurdular."

İsmail kalabalığa doğru yürüyüp, "Kim vurdu lan?" diye bağırdı.

"Buğra git evin önünden arabayı al gel."

Buğra yerden kalkıp eve koşmaya başladı, telaşla. Selim bir saniye kaybetmeden Pınar'ın kolları arasında olan Azra'yı kucağına aldı. Eve doğru koşmaya başladı. Peşinden de kızlar ağlayarak geliyorlardı, aynı zamanda köylüler. Her bir kadın ağlıyordu. Şule ise evine doğru koşmaya başlamıştı. Yaptığı hata kötü sonuçlar getirecekti. Bunu bildiği için aklındakini yapmak için acele etmesi lazımdı.

Buğra arabayı Selim'in yanına getirince Azra'yı arka koltuğa yatırdılar. Pınar ve İsmail arka koltuğa Azra'nın yanına oturdular. Biri başını tutarken biri bacaklarını tutuyordu.

"Neşe'yle Güneş de gelsin bırakmayın onları burada."

Selim bagajın kapağını açtı. Kızlar sıkışa sıkışa arkaya bindiler. Buğra öne binince hastaneye doğru koyuldular. Yolda jandarmayı görseler de durmadılar.

"Hepsini mahvedeceğim. Adliye köşelerinde süründüreceğim hepsini. Bu yaptıkları yanlarına kalmayacak."

Pınar hem ağlıyor hem de bağırıyordu. Kardeşinin nefesini de kontrol ediyordu. İsmail elini alnına vurup, "Sadece yarım saat uzaklaştık evin önünden, ne oldu da size saldırdılar?" diye bağırdı.

"Hepsi o Şule denen kızın yüzünden oldu. Beni öldürüyorlar diye bağırdı pislik." Neşe arkadan elini Azra'nın burnuna uzattı. "Nefes alıyor, değil mi?"

Sesi ağladığı için zor çıkıyordu.

"Yemin ederim o kızın hastalıklı olduğunu anlamıştım görür görmez."

Pınar gözyaşlarını silip Azra'nın yüzüne eğildi. "Ablacım aç gözlerini. Ne olursun meleğim aç o bademlerini. Korkutma beni Azra'm ne olursun."

Azra'dan hiçbir tepki alamadığı için boğazını sıkıyorlarmış gibi hissediyordu. Güneş sürekli Talha'yı aramasına rağmen karşılık alamıyordu. Abisinin bu olanları duyunca vereceği tepkiyi az çok biliyordu. Derin nefes alıp arabanın arka camından dışarı baktı.

"Jandarma peşimizden geliyor."

"Yaralanma olduğu için gelirler. Allah'ım şu hâle bak nasıl insan bunlar?"

Pınar kanlanmış gözleriyle Selim'e baktı. "Kardeşimi hayatta burada bırakmam. Ölsem de bırakmam."

Selim yüzünü tek eliyle sıvazlayıp ofladı. "Pınar ne olursun sakin ol."

Onlar hastaneye giderken Talha toplantıdan çıkmış timiyle beraber içtima alalına geldiler. Gidecekleri görev hakkında konuşurken Mehmet nefes nefese yanına geldi. Elif, olanları duyunca eşini arayıp her şeyi anlatmıştı. Mehmet, Talha'nın vereceği tepkiden korksa da derin nefes alıp karşısına geçti.

"Talha, önce sakin ol, tamam mı?"

Talha belinde bağladığı ellerini çözüp kaşlarını çattı. Kaç yıllık dostunun yüzündeki ifadeyi tanıyordu. Birine bir şey olmuştu ve o anlamıştı.

"Konuş."

"Bence şimdi konuşmayalım gidelim."

İki yanda duran ellerini yumruk yaptı. "Konuş Mehmet."

Mehmet gözlerini kapatıp açtı. Etrafına toplanan arkadaşlarının üzerinde gözlerini gezdirip Talha'nın kolunu tuttu.

"Köyde olay çıkmış."

"Hangi köy?"

Buz gibi sesi Mehmet'i ürpertti. "Bizim köy."

Kolunu Mehmet'in elinin arasında çeken Talha cebinden telefonunu çıkardı. Güneş'in aramalarını görünce kalbi sıkışıyor hissiyle derin nefes aldı. Seslerini duyması gereken altı kişi vardı. Birinin başına bir şey geldiğini düşünmek bile istemiyordu.

"Yenge yaralanmış Talha, hastaneye gitmemiz lazım."

Kulağında olan telefonu avuç içinde tüm gücüyle sıktı. Ekranın çatlama sesi sanki kulaklarına gök gürültüsü gibi geldi. Hiçbir şey söylemeden arabasına doğru yürüdü.

Küçük kadını yaralanmıştı. Seni her zaman koruyacağım dediği kadını yaralanmıştı. Arabasının kapısını açıp bedenini koltuğa bıraktı. Direksiyonu parmakları arasına alıp tüm gücüyle sıktı. Burnundan alıp verdiği nefes ise ateş gibiydi. Arabayı çalıştırıp arka arkaya sürdü. Karargâhtan çıkıp hızlı bir şekilde arabayı sürdü. Sevdiğinin canını kim yakmıştı bilmiyordu. Bildiği o kişiyi bulup nefesini kesecek olmasaydı.

Koltuğa fırlattığı telefonu çalmaya başlayınca elini uzatıp aldı. Çatlamış camdan Selim'in aradığını gördü. "Neredesiniz?" dedi sert sesiyle.

"Mardin hastanesinde."

"İyi mi?"

Cevap alamayınca yumruğunu direksiyonun ortasına vurdu. "İyi mi lan? Cevap ver!"

"İçeri aldılar, bize henüz haber vermediler."

"Kim yaptı!"

Selim ilk defa Talha'nın ses tonundan ürpermişti. Gözlerini kapatıp açtı. Bir çılgınlık yapmasından korkuyordu. "Konuşsana!"

"Hastaneye gel Talha," deyip telefonu kapadı. Burada olduğu zaman onunla baş edebilirdi. Telefonu cebine sokup

jandarmayla konuşan Pınar'ın yanına geldi.

"Hepsinden şikâyetçiyim. Kardeşimi öldürmek istediler. Hepsi cezalarını çekecekler."

"Tamam hanımefendi, bir sakin olun lütfen."

Pınar ellerini saçlarına geçirip, "Olamam," dedi ayağını yere vururken. "Olamam. Kardeşim içeride, durumunun ne olduğunu bilmiyorum. Benden sakin olmamamı beklemeyin."

Kızlar ağlamaya devam ederken köydeki kadınların eşleri acilin önüne geldiler. Köyün ağası olan Haydar Bey nefes nefese yanlarına geldi.

"Geçmiş olsun evladım."

Pınar ağlamaktan acıyan gözlerini yaşlı adama çevirdi. "Kimsiniz?"

"Ben Haydar, kızım. Köyde husumet olmuş, kızımız nasıl?"

Pınar ellerini yumruk yapıp, "Benim kardeşim sizin kızınız değil," dedi dişlerinin arasından. "O insanlar yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Yaşlı adam nefesi daralır gibi olunca gömleğinin üst düğmelerini açtı. Yaşından ötürü olacakları biliyordu. Kadınların böyle bir şey yapmasına aklı mantığı almıyordu. Nasıl köye gelen misafir kıza saldırırlardı. Hepsine tek tek hesap soracaktı.

"Bak kızım yanlış anlaşılma olmuş lütfen kusurumuza bakmayın."

Pınar kahkaha attı. "Öyle bir kusurunuza bakacağım ki Mardin, Mardin olalı böyle bir kusur göremeyecek."

Selim yaşlı adamın bozulan yüzünü görünce kolunu Pınar'ın karnına doladı. Kulağına eğilip, "Sakin ol," dedi. "Adam kalp krizi geçirecek." Hızla arkasını dönen Pınar gözlerinden ateş çıkarırcasına Selim'e baktı.

"Şu içeride yatan benim canım. Farkında mısın doktor hâlâ içeriden çıkmadı, bize bilgi verilmedi. Başına darbe aldı

benim kardeşim, dua et kötü bir şey olmasın Selim." Elini Selim'in göğsüne koyup derin nefes aldı. "Ölürüm ona bir şey olursa."

"Olmayacak, iyi olacak söz veriyorum."

"Azra nerede?!"

Talha'nın gür sesi koridorda yankılanınca hepsi bakışlarını girişe çevirdi. Bastığı yeri titreterek onlara her adım atışında hepsinin içindeki telaş biraz daha büyüyordu.

"Azra nerede dedim!"

Pınar gözlerini silip parmağını kapalı kapıyı gösterdi. Talha kapının kolunu tutup açacakken, Pınar kolunu tuttu.

"O kız benim kardeşimi öldürmeye çalıştı."

Hiçbir şey duymak istemiyordu, Talha. Şu an sadece sevdiğinin iyi olup olmadığını görmek istiyordu. Azra'nın iyi olduğunu duyunca gerekeni yapacaktı zaten.

"Çekil Pınar."

Selim Pınar'ı geri çekti. Talha, içeri girmek yasak diyen hemşireleri duymazdan gelip beyaz odaya adım attı soluğunu içine çekerek. Yatağa yatırılmış Azra'nın etrafında doktorlar vardı. Ellerini yumruk yapıp adım adım ona yaklaştı. Arkasını dönen kadın doktor, "Buraya girmeniz yasak," dedi. Bakışlarını doktora çevirmeyen Talha, Azra'ya biraz daha yaklaştı.

"Beyefendi?"

"Durumu nasıl?"

"Muayene bitti. Bilgi vereceğim lütfen dışarı çıkar mısınız?"

Talha kadını duymazdan gelip yatağın ucuna geçti. Yüzü solmuş kadınına şok olmuş hâlde baktı. Sabah gülen gözleri şimdi kapalıydı. Öptüğü dudaklarının üzerinde maske vardı. Ne hâle getirmişlerdi sevdiğini? Kadın doktor geri çekilip Talha'ya yaklaştı.

"Ensesine darbe almış tomografi çekildi bir sorun gözükmüyor. Birazdan kendine gelir, her ihtimale karşı bu gece hastanede kalması gerekiyor. Geçmiş olsun."

Doktor hemşirelerle birlikte odadan ayrılınca yanı başına geldi. Elini damla damla ter olan alnının üzerine koydu. Kumral saçları okşayıp gözlerini kapayıp açtı.

"Gözlerini kapatanların gözlerini kapatacağım. Canını yakanların canını fazlasıyla yakacağım. Sana acı verenler senden fazla acı çekecekler."

Azra'nın alnını öpüp geri çekildi. "Bunu sana yapanların hesabını sorup geleceğim." Azra'yı yatakta bırakıp kapıya çıktı. Tüm ekip ve köylü neredeyse kapının önündeydi. Pınar'a dönüp, "Kim yaptı?" dedi sakin sesiyle. Herkes gerildi. Bağırsa bu kadar korkmazlardı.

Pınar çatık kaşlarıyla, "Sana âşık olan kadın, kadınları üzerimize saldı," dedi dişleri arasından. "Bizim onu öldürmek istediğimizi söyledi. Biz öyle bir şey yok dememize kalmadan kadınlar bize saldırdı. Kızın biri Azra'nın başına odunla vurdu."

Gözyaşlarını sildi. "Kardeşim gözümün önünde yığıldı. Hepsinden şikâyetçiyim, hepsi cezasını çekmeli."

Bakışlarını başlarını yere eğen kadınlara çevirdi. Hepsi pişmandı. Yanlış anlama sonucu büyük bir hata yapmışlardı. Öz oğulları gibi sevdikleri adamın nişanlısına zarar vermişlerdi. Birçoğu Azra'yı tanımadığı için o tepkileri vermişti.

"Hanginiz vurdu?"

On beş yaşındaki Dilan, annesinin arkasında sesli ağlamaya başlayınca Talha sessiz ağlayan kadına gözleriyle kenara çekilmesini işaret etti. Kadın kızını korumak için kollarını arkaya doladı.

"Oğlum, yapma lütfen. Şule öyle bağırınca biz koştuk. Yeminle bilmiyorduk senin nişanlın olduğunu. Yetim kız biliyorsun, şu kız onu yere yatırmış saçlarını çekerken biz de koştuk. Böyle olsun istemezdik yeminle."

Talha gözlerini timindeki arkadaşlarının üzerinde gezdir-

di. Aradığı kişiyi göremeyince bakışlarını Mehmet'e çevirdi. "Gökhan nerede?"

"Olanları duyunca eve gitti. Tuncay'ı peşinden gönderdim yanlış bir şey yapmasın diye."

Parmak boğumlarını sıkmaktan beyazlamıştı. Güneş abisinin sinirini bildiği için geriden olanları izliyordu. O dakika anlamıştı. Abisi bu saatten sonra onunla Gökhan'ın birlikte olmasına izin vermezdi. Şule kendiyle beraber iki seven insanın da canını yakmıştı.

Talha zehir gibi olan gözlerini ona bakan köylülere çevirdi.

"Bunun hesabını hepiniz vereceksiniz. Anlamadan, dinlemeden birini öldürmeye teşebbüs etmenin cezasını misliyle çekeceksiniz. Bundan sonra sakın bana oğlum demeyin. Benim sizler gibi bir ailem yok bu saatten sonra."

Sözleri birer ok gibi saplamıştı kalplerine köylülerin. Bağırsın, çağırsın istemişlerdi ama Talha sözleriyle hepsini yıkmıştı. Kadınlar duvar kenarına çekilip sessizce gözyaşlarını dökerken kocaları onlara kızgın hâlde bakıyordu. Kimileri eşlerini dövmekle tehdit ediyordu. Başka zaman olsa, Talha böyle bir durumda bağırır, kadınlarına saygılı olmalarını söylerdi. Şimdi gözü hiçbirini görmüyordu.

Kızlar Azra'nın yanına odaya girerken, Talha, Selim ve diğerlerinin yanına yaklaştı.

"Bütün bunlar olurken siz neredeydiniz?"

İsmail, Buğra'nın arkasına hafif kaydı. Sıranın onlara geldiğini biliyordu.

"Neredeydiniz?"

"Kızlar evi topluyordu biz de etrafı gezelim dedik. Bizsiz dışarı çıkmayın diye onları uyarmıştık hangi ara çıktılar kavga ettiler anlamadık."

Sakin olmaya çalıştı Talha. Yumruk yaptığı ellerini açıp kapadı. Sırf onlar kızların yanında diye korumalara bugün izin vermişti. Eğer onlar Azra'nın yanında olsalardı sevdiği kadın hastane odasında yatıyor olmazdı. Selim'e cevap vermeden çıkışa doğru yürüdü. Hesap soracaktı daha, kendi kendine gelin güvey olan kıza hesap soracaktı.

"Komutanım."

Arkasından seslenen Hakan'ın sesini duysa da durmadı.

"Abi dur."

Hakan hızlı adımlarıyla yanına yaklaştı. "Şule intihar etmiş." Bıçak kesiği gibi durdu. Buz gibi bakışlarını Hakan'a çevirdi.

"Ölmüş mü?"

"Hayır, hap yutmuş. Buruya getiriyorlar."

Başını sağa sola çevirdi. Burun kemerini sıkıp, gözlerini hastanenin girişine dikti.

"Gelsin bakalım, yaptıklarının hesabını verecek. Benim kıymetlimi bu hâle getirdiyse ona bin misli acı yaşatacağım".

Hakan yutkunup, "Kötü durumdaymış," dedi. Hakan'a, sen salak mısın bakışı atan Talha çıkışa doğru yürüdü. Adı gibi biliyordu, o kız numara yapıyordu. Korkup sözde intihar etmiş gibi davranıyordu. Her ne olursa olsun o kız yaptıklarının hesabını verecekti.

Hastanenin önünde beklerken insanların sağa sola koşusunu izliyordu. Gözlerini hastane girişinden bir saniye çekmiyordu. İnsanlar dışarı çıkıp içeri girdikçe her birinin yüzlerine dikkatli bakıyordu. Acil kapısına yaklaşan arabayı görünce ellerini beline yerleştirip başını kaldırdı. Tüm kalabalık durmuş gibiydi. Araba acilinin önünde durdu. Bunca yıllık dostu telaşla arabadan inip arabanın arka koltuğundan kardeşini kucağına alarak indirdi. Hastane girişine koşarken Talha'yla göz göze geldi.

O an ikisinin bakışları soğuk bir savaşın başlayacağının haberini vermişti. Görev arkadaşları ikisi arasındaki soğuk bakıştan gerildiler. Hiçbir zaman birbirlerine böyle bakmamışlardı. Gökhan girişte daha fazla durmaktan vazgeçip kardeşini acile soktu. Hemşireler Şule'yle ilgilenirken onu dışarı

çıkardılar. Yan yana olan odada aynı adamı seven iki kadın vardı. Biri tehlikeli derecede severken, biri zarar vermekten korkar gibi seviyordu.

Koridorda tam anlamıyla kargaşa vardı. Askerler, köylüler ve diğerleri telaşla bekliyorlardı. Talha elleri belinde ağır adımlarla koridora geldi. Kapının önünde telaşla bekleyen Gökhan'ın yanına geçip durdu. Gökhan, komutanının varlığını yanında hissedince ilk defa huzursuz hissetti. Kız kardeşi yüzünden onca yıllık dostuyla arası açılacaktı farkındaydı. Boğazını temizlemek için öksürdü. Üzerlerinde olan bakışları görmemezlikten gelip Talha'ya döndü.

"Yenge nasıl Komutanım?"

Talha omzunu duvara yasladı. Kızgın bakışıyla Gökhan'ı süzüp, "İyi olacak," dedi duygusuz sesiyle.

O an, keşke, dedi Gökhan. Keşke ölseydim de komutanımın soğuk bakışlarını görmeseydim, sesini duymasaydım, dedi.

"Kardeşine olacakları biliyorsun değil mi? Bu zamana kadar yaptıklarına göz yumdum ama bu saatten sonra hiçbirine göz yummayacağım. Yan odada canım dediğim insan yatıyor. Senin kardeşin yüzünden ölebilirdi. Onun canını yakanların canının yakacağım, Gökhan."

Gökhan yutkunup derin nefes aldı. "Benim Şule'den başka kimsem yok Komutanım. Onu alıp giderim buralardan yeter ki ondan şikâyetçi olmayın. Tamam, yaptığını kabul etmiyorum hatalı biliyorum. Onu gerekirse bir kliniğe yatırır tedavi olmasını sağlarım. Sizden onca yılın hatırına onu affetmenizi istiyorum."

Geri çekilip başını yere eğdi. Dizlerinin üzerine çökeceği zaman Talha omuzlarından tutup bedenini dikleştirdi. Etraflarını timdeki arkadaşları sardığından dolayı kimse ne olup bittiğini göremiyordu.

"Bir Türk askerine dizlerinin üzerine çökmek yakışmaz, Gökhan. Bunu bildiğin hâlde üzerinde o kıymetli üniforman varken dizlerinin üzerine mi çökeceksin?" Başını iki yana sallayıp Gökhan'ın omzuna vurdu. "Bu hareketi bir daha görmeyeceğim."

Her ne olursa olsun Türk askerine dizlerinin üzerine çökmek yakışmazdı. Hele ki göğsünde, omzunda taşıdığı üniformanın üzerinde bayrak varken hiç yakışmazdı.

Odanın kapısı açılınca geri çekildiler. Doktor ellerini önlüğün cebine sokmuş gözlerini askerlerin üzerinde gezdirdi. "İçerideki hanımın yakını kim?"

Gökhan öne atılıp, "Benim," dedi. "Kardeşim nasıl?"

"Çok iyi vitamin hapı yutmuş iki tane. Geldiğinde baygın değildi bir şeylerden korkmuş ve bayılmış gibi davranıyordu. Bir psikologla görüşün derim."

Gökhan yumruk yaptığı eli bacağını vurup dişlerini sıktı. Doktor önünden çekildiğinde içeri girmek için adım attı. Talha kolundan tutup onu geri çekti. "Aile hasretinizi birazdan giderirsiniz, benim sormam gerekenler var."

İçeri girip kapıyı kapadı ağır hareket ederek. Şule başını kapıya çevirdiğinde karşısında Talha'yı görünce gözleri yuvalarından çıkacak kadar büyüdü. Talha üzerine geldikçe yatağın kenarına doğru kaydı. Ona gelen sevdiği adam değil de katilmiş gibi hissediyordu. Bu bakışları daha önce görmemişti. Daha doğrusu Talha onun gözlerinin içine uzun uzun bakamamıştı.

Talha ilk defa ona korkulu gözlerle bakan kızın yüzüne bakıyordu. Tehlikeli kadınlardan her zaman korkmuştur. Yapacaklarının sınırı olmayan kadınlardan her zaman uzak durmuştur.

"Sen," sustu ve soluğunu dışarı bıraktı. "Sen benim nişanlıma ve kız kardeşlerime insanları nasıl saldırtırsın? Ben sana hiçbir zaman umut vermedim, sana bakmadım. Kendi kendine içinde saplantılı derecede duygular beslemişsin ve bu duyguların adını da sevgi koymuşsun."

Şule'nin gözlerinden yaşlar akmaya başlayınca başını pencereye çevirdi. "Yan odada yatan kadın benim hayatım.

Sevgi o konuşmasa da onu sevmektir, sevgi yanında olmasa da ona deli gibi bağlanmaktır. Özlemek, hasret kalmaktır. Sevgi hiçbir zaman kötülük düşünmez."

Bakışlarını tekrar Şule'nin yaşlı gözlerini çevirdi. "Senin içinde beslediklerin sevgi değil takıntıdır. Elde edemediğin bir şeyi elde etmek için çabalamaktır. Dua et kadınsın yoksa seninle bu şekilde konuşmazdım. Bu yaptığın kapanıp gidecek sanma. Bundan sonra seninle adliyede yüz yüze geleceğiz. Birini öldürmek isteyip de dışarıda gezerim düşüncesi yok. Kendine geldiğinde jandarma seni alıp gidecek. Bir daha ailemin etrafımda seni görmek istemiyorum."

Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Seni seviyorum Talha, lütfen gitme."

Kapının kolunu tutan eli durdu. Omzunun üzerinden yatakta ağlayan Şule'ye döndü. "Neye üzülüyorum biliyor musun? Onca yıllık dostumla senin yüzünden aram açıldı. Aynı taşın üzerinde uyuduğum kardeşimle, senin yüzünden eskisi gibi olamayacağım. Umarım vicdanın gömdüğün yerden çıkar da aklını başına getirir."

Şule'nin konuşmasını beklemeden kapıyı açıp dışarı çıktı. Ona endişeyle bakan Gökhan'a, "Hakkında şikâyet olduğu için, jandarma alıp gidecek." dedi. Gökhan başını ağır ağır salladı. Gözleri dolu dolu komutanın gözlerinin içine baktı.

Kardeşlik bitmiş miydi?

OTUZUNCU BÖLÜM

Omurgamdan yukarı doğru çıkan yakıcı sıvı, başımın içindeki damarları asit gibi yaktı. Kapalı göz kapaklarımın ardındaki göz bebeklerim cayır cayır yanıyordu. Nefesim kesiliyordu. Sanki biri başımın üzerine tuğla koymuştu. Bir mi- kım kıpırdayamıyordum. Dudaklarımı hafif aralayıp, soluğu- mu açık olan mesafeden alıp verdim. Kulağıma karmakarışık sesler geliyordu. Kim ne diyor anlamıyordum. Acı başımın çevresini esir almış durumdaydı.

"Hıı," hafif aralık olan dudaklarımın arasından tek çıkabildiğim ses bu sesti.

"Hepsi geçecek güzelim."

Tanıdık ses kulağıma ilişince boğuluyor hissinden biraz- da olsa kurtulmuştum. Buğulu ses organlarıma iyi gelmişti. Özellikle panikten deli gibi atan kalbime. Gözlerimi aralamaya çalıştım. Toplu iğnenin sivri uçları göz bebeklerime batıyor gibiydi. Gözlerimi kapatıp sımsıkı yumdum. Göz kapaklarımın üzerinde karanlık oluşunca gözlerimi yavaş yavaş tekrar araladım. Bulanık görsem de gözlerimin üzerinde büyük el vardı. Avuç içindeki uzun çizgi, silah tutmaktan nasırlaşmış parmaklarının aralarına doğru yol alıyordu.

Sıkı sıkı tuttuğum el hiç de yabancı değildi. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Göğsümü şişirip soluk boruma derin bir nefes aldım. "Hihh," diye çıkan ses, sanki günlerdir nefes almıyormuş gibi his veriyordu. Gözümün önünde olan el kenara doğru ağır ağır çekildi. Endişeli gözleri görünce gözlerimi açıp kapadım.

"Sonunda uyandın, gül kokulum."

Başım çok ağrıdığı için sesini tam algılayamıyordum. Sanki kulaklarımın içine su kaçmış gibiydi.

Ellerini saçlarımın üzerine getirip arkaya doğru yatırdı.

Ben kaç gündür yıkanmıyordum. Dokunmasın saçlarıma. Çektiğim yoğun acıda bile düşündüğüm şey, yağlı saçlarım. Kendime hayalimde göz devirip elimi Talha'nın elinin üzeri ne getirdim.

"Ablam, Güneş, Neşe abla nasıl? İyi olduklarını söyle."

"Hepsi çok iyi. Kapının önünde bekliyorlar, çağırayım mı?"

Elini sıktım. "Başım çok ağrıyor." Gözlerini yumdu. Burnundan nefesini verip alnını elime yasladı. "Hepsini dövmek istiyorum. Kadın oldukları için olduğum yerde çakılıyorum. Senin canını yaktıkları gibi onların da canını yakmak istiyorum."

"Kadına şiddete hayır. Asla bunun düşüncesini bile aklına getirme. Hem o kadınlar bizim o kıza kötü bir şey yaptığımızı düşündükleri için böyle davrandılar. Yoksa bize durduk yere saldırmadılar."

O an gözlerimin önüne gelince o anki korkumu anlatamazdım. Yüzüme eğilen Talha alnımı öpüp geri çekildi.

"Bu kadar iyi olma. Onlar anlamadan, dinlemeden size saldırdılar. Hepsi adalet yolunda cezalarını çekecekler."

Yüzümü buruşturdum. Ne cezasından bahsediyordu? Başım ağrıdığı için sağa sola çeviremediğimden, "Yatağı biraz kaldırır mısın?" dedim. Başını sallayıp geri çekildi. Yatağın ayakucundan düğmeye basınca yatağın başı yukarı doğru kalktı.

"İyi mi?"

"Evet."

Tekrar yanıma gelip yatağın kenarına oturdu. Ellerini tuttum. "Kimse ceza almayacak, Talha. En az onlar kadar bizim de suçumuz var. Bilerek kızları sağlık ocağının önüne getirdim. Şule'yi fazla tanımasam da hastalıklı bir kişilik olduğunu anlamıştım. Biz onun damarına bastık, o da bizim damarımıza bastı. Kapansın gitsin bu konu."

Tek kaşını kaldırıp, "Öyle mi?" dedi sakin sesiyle. Başım ağrımasa aşağı yukarı sallayacaktım. Elini sıkıp, "lütfen" dedim. "Onun abisi senin dostun, kardeşin, ölüme beraber gittiğin adam. Ne olacak, bu hayattaki tek kardeşi hapse girdiği zaman o hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam mı edecek? Etmeyecek. Hayatı aynı kardeşinin hayatı gibi bitecek."

Nefes almadan konuştuğum için göğsüm sıkıştı. Derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Azra, yaptığı yanına kalmamalı." Gözlerimi açtım. "Kalmayacak. Abisiyle konuş onu iyi bir psikiyatriye götürsün. Büyük bir ihtimal ailesi öldükten sonra ne yaptığını bilmiyor. Onun tedaviye başlaması lazım." Başını salladı. "Gökhan'la konuşacağım. Şu an dışarıdalar, hepsi çok endişelendi senin için." Gülümsedim. "İyiyim ben. Çağır içeri gelsinler."

Elleri arasında olan ellerimi dudaklarına bastırıp kokumu içine çekerek öptü. Elimi usulca karnımın üzerine bıraktı. Yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü. Ablamın vereceği tepkiyi bildiğim için bol bol nefes alıp vermem lazımdı. Ona kendimi anlatırken nefessiz kalacaktım.

Talha kapıyı açtığında içeri ilk ablam sonra diğerleri girdi. Ablam ağlamaktan kızarmış gözlerini gözlerime çevirdi. Gülümseyip kollarımı iki yana açtım. Hızla bana koşup boynuma sarıldı. Başıma çarpan başı yüzünden, "ah" diye inledim. Vuran kişi odunu kafama nasıl geçirmişse felaket ağrıyordu.

Ablam telaşla geri çekildi. Ellerini yanaklarıma koyup yüzümü inceledi. "Ağrın var mı?"

"Birazcık." Çok fazla vardı. Onu telaşlandırmak istemiyordum. Yanağımı öptü. "Çok şükür iyisin, korkudan öldüm sana bir şey olacak diye. O insanlar yaptıkların bedelini ödeyecekler."

Ellerini tuttum. "Şikâyetçi olmayacağız abla. En az onlar kadar bizde de hata var."

Kaşlarını çattı. Ellerini geri çekip ayağa kalktı. "Burası dağ başı değil Azra, istediklerini yapıp da evlerine gidip rahat rahat uyuyamazlar. Hepsinden şikâyetçiyim."

Ofladım. "Abla sakin olur musun? O insanlar biz Şule 'ye

zarar veriyoruz sandılar o yüzden o tepkiyi verdiler. Hepsi çok iyi insan onların inan bana."

Gözlerini devirdi. Bakışlarını beni izleyen Talha'ya çevirdi.

"Sen mi şikâyetçi olma dedin?"

"Sen zaten hep beni günah keçisi yap. Kendi istemiyor, ben şikâyet edelim dedim."

"Hiç kusura bakma Azra edeceğiz."

Elimi başımın iki yanına getirdim. Avuç içlerimi başıma bastırıp, "Bağırma lütfen," dedim. "Başım ağrıyor." Zaten gözlerimle ikisini takip etmekten baş ağrım artmıştı bir de ikisinin tartışmalarını çekecek durumda değildim.

Ablam oflayıp pencerenin önüne gitti. Selim abinin omzuna yaslanıp kaşlarını çatarak bana baktı. Güldüm. Az rahat olsa keşke. Yanı başımda hareketlilik hissedince başımı ağır bir şekilde yanıma yaklaşan Gökhan'a çevirdim. Gergin ve üzgündü. Ellerini koyacak yer bulamıyormuş gibiydi. Üniformasının pantolonunu sürekli sıkıyordu. Alnı terlemişti. Sanırım karşımda olmak onu geriyordu. Kardeşinin yaptıkları yüzünden kendini suçluyor gibiydi. Gözlerini arada bir Talha'ya çevirse de hemen beni buluyordu bakışları. Tebessüm ettim. Gülümsemem onu biraz rahatlatmıştı. Dudakları hafif iki yana kıvrıldı. Yüzü rahatlamış gibi gözükse de bedeninin gerildiğini yattığım yerden hissediyordum.

"Özür dilerim, Azra."

O neden özür diliyordu ki? Onun hiçbir suçu yoktu. "Kardeşimin yaptıkları affedilir bir şey değil. Sana onu affet demeye ne dilim varır ne de kalbim. Tüm içtenliğimle onun adına senden çok özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Olan oldu, bu saatten sonra bence kardeşinin tedavisi için uğraşmalısın. Talha'ya söyledim, kardeşinin psikiyatriye gitmesi gerekiyor. Ondan şikâyetçi olmayacağım, duydun demin. Ama tedavi olmasını istiyorum. Daha fazla kendine ve etrafındaki insanlara zarar vermemesi gerekiyor."

Başını hızlı bir şekilde salladı. Elini göğsünün üzerine getirip bastırdı. "Tüm kalbimle söz veriyorum bir daha sizi rahatsız etmeyecek. Onun tedavisi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Bu ona en büyük iyilik olur."

"Allah razı olsun kardeşim."

Başını eğip geri çekildi. Bir abi için böyle bir durumda kalmak ne zordur. Hele ki o abi askerse. Üstelik sevdiği kadının abisinin en yakın arkadaşıysa, bu olay onu derinden yaralamıştır. Bunu gözlerindeki acıdan görüyordum. Gözüm Güneş'e kaydığında Gökhan'a bakıyordu. Gözleri dolmuştu. Gökhan sanki bakışlarının farkına varmış gibi bakışlarını Güneş'e çevirdi. Sesli bir şekilde iç çekip başını yere eğdi. Umarım birbirlerine kavuşurlar.

Odada bulunan askerler tek tek geçmiş olsun deyip dışarı çıktı. İçeride sadece ailem ve dostlarım kalmıştı. Neşe abla gülümseyip başını iki yana salladı. Kaşlarımı havaya kaldırıp, "Neden gülüyorsun?" diye sordum. Gözleriyle yüzümü işaret etti. Elimi yüzüme getirip, "Ne var yüzümde?" dedim.

"Kırk yılın başı makyaj yaptın o da yüzünün her yerine bulaşmış."

Ciddi olamazdı. Ellerimi yüzüme kapatıp, "Abla ıslak mendil ver," diye bağırdım. Talha sabahtan beri yüzüm buhâldeyken gözlerime bakıyordu. İnsan söyler makyajın akmış diye. Ellerimi yüzümden indirip kaşlarım çatılı ona baktım. Ne, der gibi başını salladı.

"Sabahtan beri yanımdasın neden yüzümü silmedin?"

"Uyuyan kızdan faydalanmak istemedim."

Başımı yastığa yaslayıp, "O ne demek?" dedim. Selim abi ve Buğra abi çaktırmadan gülerken İsmail elinde tuttuğu hırkasını Talha'ya fırlattı.

"Enişte senden faydalanmamı ister misin?"

"Tipim değilsin, İsmail. Neyse konuyu başka yere dağıtmayın. Kızlar geçin bakayım Azra'nın yanına."

Buz gibi sesi tekrar yerine gelmişti. Neşe abla ve Güneş yanıma oturdular. Ablam pencerenin orada dikilmeye devam etti.

"Sen de baldız."

"Ben seni buradan da duyabiliyorum. Konuş sesin kulaklarıma geliyor."

Talha çatılı kaşlarını Selim abiye çevirdi. "Allah yardımcın olsun kardeşim." Ablam ayağını havaya kaldırıp Talha'nın yüzüne baktı. "Kalın topuklu ayakkabım yüzüne ziyarete gelmek istiyor, gelsin mi Talha enişte?" Talha yüzünü buruşturdu. "Ayağında daha güzel duruyor."

Onların atışmalarına gülümseyip bakışlarımı Talha'nın gözlerine çevirdim. Oturduğu sandalyeden kalkıp yatağın ucuna geldi. Ellerini hastaların yemek yemesi için bulunan masanın üzerine koydu.

"Anlatın bakalım kavga ilk nasıl çıktı?"

Gözlerimi kaçırıp yatakta biraz aşağı kaydım. "Hiç saklanma Azra. Otur ve anlat."

Başımı beyaz örtünün altından çıkardım. Dudaklarımı büzüp yanımda oturan Neşe abla ve Güneş'in kollarını dürttüm dirseklerimle. İkisi de yutkunup konuşmadı. İlla ihaleyi benim üzerime yıkacaklardı.

"Sizi dinliyorum, birbirinden değerli üç hanımefendi. Pardon dört. Siz uzak kaldınız Pınar Hanım yaklaşın lütfen."

Ablam, Selim abiye yanaşıp arkasına doğru girmeye çalıştı. Selim abi kollarını ablama dolayıp başını öptü.

"Benim sevgilimin bir suçu yok, her şeyi Azra ve Neşe yapmış."

Gözlerimi kocaman açıp ablama bakakaldım. Öyle mi demişti Selim abiye? Alacağın olsun Pınar Yılmaz. Ne kadar doğru söylesen de insan azıcık pembe yalan söyler de bizi kurtarırdı. Doğrucu avukat seni.

Yanımda bacağını sallayan Neşe ablanın yüzüne baktım. Hiçbir şey umurumda değilmiş gibi ablama bakıyordu. Kim

bilir onun hakkında hangi kötü planlar düşünüyordu.

"Hiç bizi sorguya çekme enişte. O zilli Azra'yı tehdit etti. Bugün varsın yarın yoksun dedi."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Öyle mi demişti? Talha ellerini yumruk yaptı. Sinirlendiği sıktığı yumruğundan belli oluyordu.

"Azra'ya vurdu. Sonra saçlarını çekti. Ben de onun üzerine atlayıp siyah saçlarını yoldum."

Kulağım Neşe ablada gözlerim Talha'nın üzerindeydi. Yumruk yaptığı elini masaya vurup sakin olmaya çalışır gibi nefesini alıp verdi. Neşe abla söylediğine pişman olmuştu. Kasılan bedeninden anlaşıyordu.

"Merak etme ben onu dövdüm. Sen sakin ol enişte."

Adamı kudurt sonra sen sakin ol enişte. Ah Neşe ablaya az o güzel diline sahip çıksan ne güzel olacak. Talha elini İsmail'e uzatıp, gel buraya, dedi. Gözleri kapalı elini açıp kapatıyordu.

"Ben niye geliyorum yanına?"

"Çok sinirliyim, gidip o kızı dövemeyeceğime göre seni döveyim. Hiç yorma beni gel buraya."

"Bu adam valla hasta, Pınar, Azra'yı alıp kaçalım."

"Zaten Azra'yı burada hayatta bırakmam. Evlenince Talha izne gelip İstanbul'da görür onu."

Gözlerini kocaman açan Talha ablama dönüp, "Aferin Pınar," dedi. "İyice kudurt beni. Gidip o evlerin hepsini tek tek yakayım. Aferin doğru yoldasın. Bak sabır kalmadı bende."

Of abla ya iki dakikada adamı delirttin. Elimi Talha'ya uzatıp, "Gel." dedim. "Şaka yapıyor o."

Ablam ağzını açacağı zaman gözlerimi kocaman açıp susmasını istedim. Gözlerini devirip arkasını döndü. Sanki İstanbul'da kavga olmuyordu. Zamanında Neşe ablayla az mahalle kavgalarına karışmamıştı. Ne çabuk da unuttu o günleri. Kaç kez eve başı yarılmış hâlde gelmişti. Sanki kavgayı sadece buradaki insanlar yapıyor.

"Azra iyiyken gidip yemek yiyelim acıktım."

Buğra abiyi onayladım. "Çok iyiyim hem de hadi gidelim."

Hepsi başlarını iki yana sallayınca kollarımı göğsümde bağlayıp yatağa yaslandım tekrardan. Başıma darbe aldığım için bir gece müşahede altında kalacaktım. Ofladım. "İyi siz gidin, ben burada tek kalırım."

"Ben senin yanında kalırım, küçüğüm."

Bir tek o kalsa razıydım zaten. Talha yanıma gelip elimi tuttu. Diğerleri odadan çıkınca yanıma uzandı. "Bu gece buradayız, öyle mi?"

"Evet, seninle uyumayı özledim. Bu gece sarılarak uyurum."

Yan dönüp elimi yanağının üzerinde gezdirdim. "O kız sana yaklaşmaz değil mi? Korkuyorum seni benden alır diye."

Kaşları çatılacakken parmağımı iki kaşının ortasına bastırdım. "Sakın çatma o kaşlarını. Senin ona bakmayacağını biliyorum ama endişelerim var."

"Endişelerin boşu boşuna. Bu gözler senden başkasına bakmaz. Bugün ya başına daha kötü bir olay gelseydi. Ya seni şu an olduğu gibi kollarımın arasında tutamasaydım? Yapma Azra, yapma. Bazı insanlar çok tehlikelidir. O kız da onlardan biri. Bana kalsa onun ceza alması için elimden geleni yapardım. Gözüm ne arkadaş ne de kardeş görürdü. Ama senin iki lafın beni durduruyor."

Burnumu burnuna sürttüm. "Aferin sana. Nişanlının sözünü dinle."

Burnumu ısırıp geri çekildi. Kaba falan ama benim devim candı can.

* * *

Bir gece hastanede kaldıktan sonra eve geldik. Öğlene doğru komşuların hepsi evimize geçmiş olsun demeye geldiler. Bize saldıran kadınlarda gelip özür dilediler. Başıma

odun vuran on beş yaşındaki kız yanımda sürekli ağlamıştı. Ona sarılıp iyi olduğumu söylediğimde ağlaması kesilmişti. Umarım bir daha anlamadan dinlemeden insanlara saldırmazlardı.

Misafirler gidince banyoya girdim. Kaç gündür duş almadığım için ılık su bedenimden aşağı aktıkça kemiklerim gevşedi. Yarım saat suyun altında kalıp iyice yıkandım. Evde erkekler olmadığı için yanımda getirdiğim havluyu bedenime dolayıp banyonun kapısını açtım. Başımı koridora uzattım. Kimseler yoktu.

Hızla Talha'nın odasına koştum. Kapıyı kapatıp arkamı dönmemle Talha'yla göz göze geldim. Evde ne işi vardı bunun? Gözleri en az benim kadar büyümüştü. Beni böyle görmeyi beklemediği her hâlinden belliydi. Evde erkekler yok diye havluyla çıkmıştım dışarı.

Gözlerini gözlerimden çekmeden bana doğru adım attı. Oda serin olmasına rağmen bakışlarındaki ateş yüzünden bedenimi ateş bastı. Geri adım attım. Sırtım kapıya çarpınca olduğum yerde durdum.

"Şey."

Yakınıma gelince yutkundum. Alnımı öptü.

"Çok güzelsin."

Boğuk sesi bacaklarımı titretti. Nefes alamıyordum yakınlığından.

Başını eğip gözlerimin içine baktı. Göz bebeklerinin içinde kendi yansımamı gördüm. Ateş gibi yanıyordu. Ona böyle yakalanmak istemezdim. Âdemelması sürekli inip çıkıyordu. Alnımı öpüp, "Hemen giyin," dedi boğuk sesiyle. "Oda soğuk hasta olmanı istemiyorum."

Soğuk mu? Oda alev alev yanıyordu. Daha doğrusu benim tenim yanıyordu. Bedenimi kenara çekip odadan çıktı. Gözlerimi kapattım. Sırtımı kapıya yaslayarak yere çöktüm.

Dokunmadan nasıl bedenimi yakıyordu?

* * *

Sabahtan beri yağmur hiç durmadan yağıyordu. Ellerim hırkamın cebinde Talha'nın odasının camından dışarıyı izliyordum. İçeri gitmeye utanıyordum. Beni havluyla gördüğü için yüzüne nasıl bakacaktım. Eminim bu konuda bana hiçbir hangi bir imada bulunmayacaktı ama ben yine de karşısına çıkmaya utanıyordum. Gözlerine baktığımda az önceki gibi tutkulu bakışını görecek gibi hissediyordum.

Pencereyi açıp elimi dışarı uzattım. Hava soğuk olmasına rağmen yağmurun altında olmak isterdim. Gözlerimi kapatıp avuç içime dolan yağmur suyunu hissettim. Elime değen el yüzünden irkilip geri kaçtım.

"Talha?"

Çıldırmış bu adam, ne yapıyordu yağmurun altında? Pencereye yaklaşıp, "Ne yapıyorsun?" dedim sakin sesimle. Dirseklerini pencerenin pervazına dayayıp ellerini yüzüme yaklaştırdı. Kömür karası olmuş ellerini tutup iç çektim.

"Gece göreve gideceksin uyusana."

Soğuktan üşümüş dudaklarını yanağıma bastırdı. "Üşümesin sevdiğimin küçük elleri." Dudaklarını yanağımdan çekmeden konuştuğu için sıcak nefesi üşümüş yanağımı ısıttı.

"Neden saçlarını kurutmadın?"

Ellerim ıslak saçlarıma kaydı. Yağmuru izliyorum diye kurutmamıştım.

"Çekmeceden saç kurutma makinesini al salona geç. Geliyorum ben."

Başımı sallayıp geri çekildim. Tenekeye doldurmuş kömürü ve odun çuvalını alıp evin arka tarafına geçti. Pencereyi kapatıp dolabın alt çekmecesinden kurutma makinesini aldım. Odadan çıktığımda o da eve giriyordu. Odun çuvalını ile kömür tenekesini kapının yanına bıraktı.

"Ellerimi yıkayıp geliyorum."

"Tamam." Salona girince ısındım. Üşümüş ellerimi ısıtmak için sobanın kenarına oturdum. Ablamlar evde yoktu.

Dışarıda yağmur şiddetli yağarken nereye gittiler kim bilir? Bana da bir şey demediler. Talha odaya girince başımı ona çevirdim.

"Ablamlar nerede?"

"Selim merkeze götürdü onları."

"Bu yağmurda?"

Koltuğa oturup, yere oturmam için elini koltuğa vurdu. Sobanın yanından kalkıp önüne oturdum.

"Alacakları bir şeyler varmış. Gelirler iki saate."

Giderken bana da haber vermeyi akıl etselerdi keşke. Talha kurutma makinesinin fişini prize takıp saçlarımı kurutmaya başladı. Elleri saçlarımın arasında dolaştıkça uykum geliyordu. Kalın uzun parmakları saçlarımın arasında adeta masaj yapıyordu. Başımı dizlerine koyup uyumak istiyordum. Elimi ağzıma bastırıp esnedim. Saçlarımın üzerinde dudaklarını hissedince başımı arkaya yatırdım. Tebessüm ediyordu. Makineyi kapattı. Başımı kaldırmama fırsat vermeden dudaklarımı öptü. Yumuşak dudakları dudaklarıma iyi geliyordu. Onun geri çekilmesine fırsat vermeden dudaklarını öptüm. Boynum arkaya doğru yatık olsa da umursamıyordum. Şu an benim için dudakları daha önemliydi.

Ellerini koltuk altımdan geçirip bedenimi yukarı çekti. Dudaklarımız kısa bir süre ayrı kaldı. Bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırdı. Bacağının sıcaklığı kalçamı yakıyordu. Ellerimi omuzlarından kaydırarak boynuna getirdim. Bir elini belime, diğer elini enseme getirdi. Bedenimde hissettiğim tepkiler yüzünden kendimi ona bastırmamak için zor duruyordum. Geri çekildim. Her ne kadar ileri gitmeyeceğini bilsem de daha fazlasına cesaretim yoktu. Kesik kesik nefes alıyordu. Gözlerimi araladım. Dudakları hafif aralıktı. Kapalı gözlerini öpüp yüzümü boynuna yaklaştırdım. Burada uyuyabilirdim. Bacaklarımı toplayıp koltuğa uzattım. Yanımızda bulunan kurutma makinesini yere koydu. Kendiyle beraber beni koltuğa yatırdı. Koltuk dar olduğu için bedenimin bir kısmı üzerinde duruyordu.

Elimi düzenli bir şekilde atan kalbinin üzerine getirdim. Her atış bana bir ömürdü. Başımı omzunun üzerinden kaldırıp yüzüne baktım. Uyuyordu. Gece nöbeti olduğu için onu rahatsız etmeden başımı omzuna koydum. Kokusunu soluyarak gözlerimi kapadım.

Uyandığımızda hava kararmıştı. Talha gideceği için üniformasını giymeye odaya gitti. Tülü aralayıp karanlık sokağa baktım. Ablamlar hâlâ gelmemişti. Aradığımda da açmıyorlardı. Başlarını kötü bir olay geldi düşüncesi tedirgin etti beni.

Pencerenin önünden ayrılıp Talha'nın odasının önüne geldim. Kapıyı vurdum. "Talha, ablamlara ulaşamıyorum sen konuştun mu?" Odanın kapısını açıp beresini başıma taktı.

"Yağmur çok yağdığı için köye çıkamamışlar, yağmur dinince gelirler güzelim."

Gözlerimi büyüttüm. "Ben evde tek mi kalacağım?"

"Onlar gelinceye kadar evet. Korkarsan Elif'in yanına git."

Evlenince her göreve gittiğinde tek kalacaktım. Alışsam iyi olurdu. Gülümsedim. "Korkmam."

"Aferin benim Asena'ma." Kolunu omzuma doladı. Kapının önüne gelince postallarını giydi.

"Kapıyı kilitle. Her türlü güvendesin ama sen yine de kilitle."

Şu peşimde olan korumalardan bahsediyordu sanırım. Ne kadar etrafıma baksam da bir türlü onları görememiştim. Artık nasıl saklanıyorlarsa görmek imkânsızdı. Başımdaki bereyi alıp kendi başına taktı. Alnımı öptü. "Dikkatli ol," deyip kapıyı açtı. "Kilitle kapıyı."

"Tamam." Evin önünden uzaklaşmadan kapıyı kapatıp kilitledim. Neden bu kadar rahattı? Başka zaman olsa beni evde hayatta tek bırakmazdı. Yoksa artık eskisi kadar benim için endişelenmiyor muydu? Böyle düşündüğüm için kendime kızdım. Evin tüm ışıklarını yakıp salona geçtim. Evde ses olsun diye de televizyonu açtım. Ablamlar hemen gelirdi

umarım. Ne kadar korkmuyorum desem de korkuyordum.

Rüzgârdan dış kapı çarpıp duruyordu. Onun sesi, bir de pencerenin aralarından gelen uğultu sesi, hepten tedirgin ediyordu beni. İnşallah elektrikler kesilmezdi. Korkudan ölürdüm o an. Bacaklarımı karnıma çekip son ses açtığım televizyonun ekranına baktım. Korkudan ekranda oynanan komedi programına bile tepki veremiyordum. Kulağım diğer odalardaydı hep. Sanki biri varmış gibi sesler geliyordu.

Telefonumun ekranını açıp ablamı yine aradım. Kapalıydı telefon. Sonra diğerlerini aradım onlarınki de kapalıydı. Hepsinin aynı anda şarjının bitme olasılığı kesinlikle saçmaydı.

Talha 'ya, korkuyorum, diye mesaj attım. Atmamam gerekiyordu ama atmıştım. Çünkü çok fazla korkuyordum. Telefon titreyince gelen mesajı hemen açtım.

-Korkulacak bir şey yok. Evlenince bazı geceler yalnız kalacaksın. Alışman lazım.

Kaba adam. İnsan, keşke yanında olma imkânım olsa, sen cesaretlisin korkma güzelim dese, ne olurdu? Kaşlarımı çatıp ofladım. Çok lazımdı alışveriş. Sen gel ben sana soracağım abla. Uzun zamandır seninle kavga da etmiyoruz zaten. Çıt diye ses gelince bacaklarımı yere indirdim.

"Kim var orada?"

İçeriden ses gelmişti. Telefonu sıkı sıkı tutup yavaş adımlarla koridora doğru yürümeye başladım. Kapının kenarından başımı koridora uzattım. Kimseyi göremiyordum. Aynı sesi tekrar duyunca kapıyı hızla kapatıp pencere doğru koştum. Yatak odasında biri vardı. Talha'nın isminin üzerine gelip aradım. Hemen açtı.

"Efendim?"

"Evde biri var Talha, gel."

Kahkaha attı. Ben burada korkudan ölüyorum adam kahkaha atıyordu.

"Sana söylemeyi unuttum."

Gözüm kapının üzerindeyken, "Neyi?" dedim. Bacakla-

rım titriyordu.

"Arada bir benim ev sahibi eve geliyor. Büyük bir ihtimal o gelmiştir."

Gözlerimi kapının üzerinden ayırmadan kalçamı koltuğun başlığına dayadım. "Senin ev sahibin kim? Ayrıca neden yatak odasında?"

"Rahmetli orada ölmüş. Her şubat ayında gelir oraya. Ölüm günü yaklaştı ziyarete gelmiştir."

Ağlayacaktım, yemin ederim bağıra bağıra ağlayacaktım. Ben burada korkudan ölüyorum adam benimle dalga geçiyor.

"Git tanış ev sahibiyle."

"Eben de gelmiş mi Talha?"

Ağzımı bozdurdu pislik. Gür sesiyle kahkaha atmaya başladı. Sesini duymaya ihtiyacım olmasa telefonu suratına kapatacaktım. İçeriden yine ses gelince elimi pencerenin koluna getirdim.

"Kapatmam lazım güzelim."

"Hayır!"

Ben burada korkarken o telefonu kapatamazdı.

"Kendi kendini korkutuyorsun."

Korkudan çişimi altıma yapacaktım adam ne diyor. İçeride biri vardı bana inanmıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp elimi karnıma bastırdım. Şimdi yapacaktım buraya.

"Talha lütfen gel, çok korkuyorum."

Ağlayacaktım. Nefesini sesli dışarı bıraktı. "Şu an ne yapıyorsun?"

Altıma işememek için bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Diyemedim tabii ki. "Korkudan titriyorum," dedim.

"Sakin ol güzelim. Eğer oturuyorsan ayağa kalk."

Koltuğun başlığına tutunarak ayağa kalktım. "Kalktım mı?"

"Evet."

"Şimdi koridora doğru yürü."

Başımı hızla iki yana salladım. Yürüyemezdim. Değil koridora çıkmak bir adım atamazdım.

"Ses versene."

"Gidemem koridora. Korkuyorum gel lütfen."

"Korkulacak bir şey yok. Sen kendi kendini korkutuyorsun. Hadi Azra."

Oflayıp ayağımı yere vurdum. Küçük küçük adımlarla kapının önüne geldim. "Salonun kapısının önündeyim."

"Aç kapıyı koridora çık."

"Sonrada evlenemeden mezara gireyim. Sen de başkasıyla evlen mesela Şule."

"Azra."

Göremesem de gözlerini devirdiğine emindim. Adam nöbetteyken benimle konuşuyordu. Çocukluk yapıyordum resmen.

"Kapıyı aç güzelim, bak kimse yok koridorda."

Kapının kolunu tutup kulağımı kapıya dayadım. Ses yoktu. Sessiz olmaya dikkat ederek kapının kolunu aşağı indirip hafif kendime çektim.

"Açtın mı?"

"Evet."

Kısık sesle konuştuğum için tekrar gülmeye başladı. "Eğer gülmeye devam edersen küserim sana."

"Tamam tamam hadi çık."

Aralık olan kapının arasından koridorun bir kısmını görebildim. Kimse yoktu. Cesaret gösterip koridora çıktım. Sahiden hiç kimse yoktu.

"Arkandakini görüyor musun, Azra."

Çığlığı basıp salona kaçtım. Kapıyı gürültüyle kapatıp yere oturdum. Sinirlerim bozuldu bağıra bağıra ağlamaya başladım. Telefonu da o sinirle yere fırlattım. Biri salonun kapısını itmeye çalışınca avazım çıktığı kadar bağırdım. Sırtımı

kapıya ayaklarımı da koltuğa bastırdım.

"Yardım edin. Talha!"

Telefonu fırlattığım için yere vurdum. Öleceğim burada.

"Azra, çekilsene şu kapının önünden."

Hıçkırıklarımın arasından Talha'nın sesini duydum.

"Güzelim çekil şu kapının önünden."

Nasıl ya?

"Bebeğim kapının arkasında ben varım çekilir misin?"

Gözlerimi yumup ellerimi yumruk yaptım. Bu kadar da olmazdı. Ayağa hızla kalkıp kapıyı açtım. Karşımda duran görüntüsüne öldürecek gibi baktım. Pislik gitmemiş beni korkutmuştu. Ona karşı hissettiğim sinirle üzerine atlayıp dişlerimi koluna geçirdim. Üniformasının sertliğinden dişlerim acıdı. Ellerimi saçlarına geçirip tüm gücümle çekiştirdim. Gülmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Sen pisliğin tekisin. Korkudan öldüm burada haberin var mı? Bu yaptığını asla unutmayacağım."

Bacağına tekme atıp arkama döndüm. Adım atamadan kucağına aldı beni.

"Bırak beni bırak. Sakın konuşma benimle."

"Sakin ol."

"Olmayacağım. Ödümü patlattın. Sen gitmemiş miydin? Ben burada korkudan ölüyordum bu yaptığını unutmayacağım."

Boynumu öpüp, "Hiçbir zaman unutma," dedi gülerek. Hâlâ gülüyordu. Yatak odasının önüne gelince ayağıyla kapıyı içeri itti. Kucağından inmeye çalıştıkça bedenimi göğsüne bastırdı.

"Bırak be- "

Dilim tutulmuş hâlde kaldım. Bu oda nasıl bu hâle gelmişti. Şok olmuş hâlde etrafa bakarken yere indirdi beni. Ellerimi dudaklarımın üzerine getirip şaşkın hâlde etrafa baktım. Etrafımda dönüp bakışlarımı onun gözlerine çevirdim.

Küçük beyaz ışıklardan yansıyan gözlerine... Ama bu nasıl olurdu ki?

Yatağın üzerinde kare biçiminde çadır vardı. Yerlerde beyaz büyük mumlar bulunuyordu. Çadırın bir köşesi açık olduğu için ay ve yıldız şeklinde küçük lambalar vardı. Şaşkın bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Bir dizini yere koyarak oturdu. Göğsünün cebinden küçük bir kutu çıkardı. Az önce korkudan titreyen bacaklarım şimdi heyecandan titriyordu.

"Küçük gözlerini çok seviyorum, Azra. Pembe dudaklarını çok seviyorum. Ellerimin içinde kaybolan ellerini çok seviyorum. En önemlisi de ruhuna aşığım. Senin her zerreni yaradan Allah'ımı çok seviyorum."

Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı silip onunla aynı boyda olmak için dizlerimin üzerine çöktüm.

"Senin ayakta olman lazımdı ama."

Gülümseyip başımı iki yana salladım. "Biz seninle eşitiz. Hiçbir zaman birimizden biri aşağıda değil."

"Söylemiş miydim en çok da temiz kalbini seviyorum."

Söylemesine gerek yoktu. Her zaman hissettiriyordu ruhuma dokunan bakışlarıyla. Elindeki kutunun kapağını açıp derin nefes aldı.

"Bu deli adam nasıl konuşacak inan bilmiyor." Kısık sesle kahkaha attım gözyaşlarımla. Deli adamım benim.

"Benimle yürüdüğün bu yol zorlu olacak. Ölümü ensesinde taşıyan bir adamla aynı yola aynı adımı atacaksın. Kimi zaman düşecek ama güçlü bir şekilde ayağa kalkacaksın. Ben senin iki dudağının arasından çıkacak cevabı duymak istiyorum, Azra. Seni rüyamda gördüğümde sevdim. Seni bulamayacağımı bilsem de rüya olduğunu düşünsem de seni çok sevdim."

Derin nefes aldı. Kıpırdamadan onu izliyordum. Yanaklarını ıslatan yaşları bile silemiyordum.

"Benimle evlenir misin umut ışığım? Benimle aynı yastığa baş koyup, bir ömür geçirir misin?"

Ellimi dudaklarıma bastırıp başımı aşağı yukarı salladım. "Duymak istiyorum."

Akan burnumu çekip gülümsedim. "Evet, evet, evet. Seninle evlenirim, seninle bir ömür geçiririm. Seni çok seviyorum."

Duyduklarından mutlu olmuş gibi gözlerini kapatıp açtı. Âşık olunası gülüşüyle parmaklarımı avuç içine aldı. Her zaman yaptığı gibi avuç içimi öptü. Elindeki kutunun içinden ince tektaşı çıkarıp parmağıma taktı.

"Bir ömür mutlu olalım güzelim. Ağladığımızda beraber ağlayıp, beraber gülelim. Birbirimizden ayrımız gayrımız olmasın."

Boynuna sarılıp, "Olmasın." dedim. "Biz olalım hep. Ayrı düşmeyelim seninle hiçbir zaman."

"Hiçbir zaman düşmeyelim. Bu yolda bize sadece çocuklarımız eşlik etsin. Başkası olmasın, sen, ben, çocuklarımız olsun."

Yanağını öptüm. Ona hissettiğim sevgimi daha nasıl göstereceğim bilmiyordum. İçimdeki kendini görsün, hissetsin istiyordum. Kollarını belime doladı. Ayağa kalktığımızda bedenimi döndürdü. Sırtımı kaslı göğsüne yasladım.

"Burayı ne zaman hazırladın?"

Kollarını karnıma dolayıp boynumu öptü. Sen uyurken odaya gelip hazırladım. İşim bitince yanına uzandım tekrardan. Akşam da pencereyi açık bıraktım. Sen kapıyı kapattığın an evin etrafından dolanıp içeri girdim.

"Duyduğum sesler senin seslerindi. Çok korktum ama. Ev sahibinin ruhu varmış bir de."

Erkeksi sesiyle kıkırdayıp yatağın karşısındaki duvara çevirdi bedenimi. Dağ resmi vardı. Parmağını dağın en tepesine işaret etti. "Oradan aşağı yuvarlandım." Yüreğim sıkıştı. "Tam şu düzlük alanda canımı teslim etmeye hazırlanıyordum. Ta ki bir melek yanıma gelip kına yakılmış elleriyle buz gibi su içirdi bana."

Yaz kış demeden bu dağların üzerinde geziyordu. Canı pahasına vatanı için savaşıyordu. Ne çok şanslıydık biz, gurur duyulacak askerlerimiz vardı. Ona dönüp başımı göğsüne yasladım. "Seni her zaman bekleyeceğim. Her zaman seveceğim. Benim için canına dikkat et. Unutma ki biz biriz. Senin kalbin olmadan benim kalbim atmaz."

"Nefes alırken bile bizim için alıyorum. Bu resmi gösterdim diye sakın beni pişman etme. Ben burada olduğum kadar orada da iyiyim. Merak etme karış karış her yeri biliyorum. Bastığım yerlerin sağlamlığını adım atmadan anlarım. Sakın benim için endişe etme."

Nasıl etmem. Üzerine yakışan üniformayı her giydiğinde onun için endişeleniyordum. Onu canı hem vatanım için hem de benim için çok kıymetliydi.

Elimden tutup çadırın önüne getirdi. Bunu yatağın üzerine nasıl dikmişti acaba. İçeri girip emekleyerek yatağın başına gittim. "Üzerimi çıkarıp geliyorum."

"Tamam."

Bez kumaşın üzerinde geceyi yansıtan ay ve yıldızlar çok güzel duruyordu. Yanan küçük lambalar sanki yaz gecesini yansıtıyordu. Yatağın ucuna gelen Talha'ya bakışlarımı çevirdim. Sadece siyah eşofman altını giymişti. Yatağın üzerine çıkıp oturdu. Uzandığım yerden doğrulup onunla karşı karşı oturdum.

"Beğendin mi?"

"Çok güzel olmuş."

"Eğer yaz ayı olsaydı çatıya hazırlardım. Buralar yazın çok sıcak oluyor, genellikle yazın çatıda yatıyorum."

"Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim. Buranın sıcağı çok fazla insan nefes alamıyor. Yedi yirmi dört duş alsan yine de fayda etmiyor."

"Ben o zaman fazlasıyla şort ve askılı badiler alayım."

Yüzüme yaklaşıp, "Evde giyeceksen sorun yok," dedi.

Onun gibi yaklaşıp, "Dışarıda giymemde de sorun yok

bence," dedim.

Tek kaşını kaldırıp, "Öyle mi dersin?" dedi kısık sesle.

"Hıhı," deyip başımı salladım.

"Isırırım o dilini bak."

Dudaklarımın arasından dilimin ucunu çıkardım. "Isırsana."

Güldü. Dudaklarıma yapışık sömürürcesine öpmeye başladı. Ellerimi çıplak sırtına koyup ona dokunmanın hazzını yaşadım. Sıcak teni avuçlarımın arasında terden sırılsıklam kalmıştı. Tek eliyle saçlarımı topladı. Dudaklarını yanağımdan aşağı kaydırarak boynuma indi. Islak öpücüklerini kondurdu. Sırtım yatağa değdiğinde üzerimdeki yerini aldı. Boynuna sımsıkı sarılıp iç çektim.

"Kalp atışların sanki içimde atıyor. Küçük bedenini bedenimle örtmek istiyorum, meleğim."

Onunla aynı hisleri hissettiğim için çok şanslıydım. Beni seven güçlü bir adamım vardı ve benim kalbim onun için deli gibi çarpıyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Mardin'de kaldığım dolu dolu on beş günün ardından İstanbul'a döndük. Orada geçirdiğim her an benim için çok özeldi. Yaşadığım kötü anıları bile unutmuştum. Talha Mardin'in her yerini gezdirmişti bize. Küçük evin içinde sabahlara kadar oturup hep birlikte eğlenceli dakikalar geçirdik. Orada olmak iyi gelmişti bana. Talha'nın yaşadığı yerleri görüp dolaşmam çok iyi hissettirdi. Artık gözlerimi kapadığımda ne yaptığını biliyordum. Nereye gittiğini, nerede dolaştığını gözümün önüne getirebiliyordum.

Döndüğümüzün ertesi günü herkes işine başladı. Bugün Talha'yla beraber nikâh işlemlerini halletmek için hastaneye gidecektik. Bir hafta izni var. Onun gelmesini beklerken Yaramaz'la evin içinde köşe kapmaca oynuyorduk. On beş gündür görmediğim için çok özlemiştim onu. Tekli koltuğun arkasından çıkıp üzerime doğru koştu. Küçük bedenini kucağıma alıp başını öptüm.

"Canım oğlum benim. Anneyi çok mu özledin?"

Havlayınca kahkaha attım. "Ben de seni çok özledim anneciğim. Anne bugün babayla dışarı çıkacak. Söz yarından sonra seninle ilgileneceğim, tamam mı? Telafi edeceğim ayrı geçirdiğimiz zamanı."

Yere inmek isteyince halının üzerine bıraktım. Talha birazdan gelirdi. Odama girip aynanın karşısında saçlarımı düzelttim. Dizlerim üzerine gelen siyah dar elbisemin boyunu biraz aşağı çektim. Dış kapının sesi gelince koşarak odadan çıkıp otomatiğe bastım. Her gelişinde sanki ilk kez görecek gibi heyecanlanıyordum.

Elim göğsümün üzerinde, kapının önünde beklerken annem mutfaktan, "Ah ah," deyip gülümsüyordu. Ne yapayım elimde değildi. Her görüşümde heyecanlanıp telaş yapmamın tek sebebi kalbimdi. Benden izinsiz hareket ediyordu.

Kontrol altına alamıyordum onu.

Heybetli bedenini merdivende görünce derin nefes alıp öne çıktım. Gözlerini ayaklarımdan başlayarak yukarı doğru çıkardı. "Hımm," diye mırıldandı.

"Hiç de kısa değil bunu giyeceğim. Çıkarmam."

Ellerini iki yana açtı. "Bir şey demedim, Azra." Hah, gözleri çok fazla şey diyordu. "Ceketimi alıp geliyorum, bekle."

"Çekil de annemin elini öpeyim."

"Ha, tamam geç."

Yüzünü buruşturup saçlarımı karıştırdı. "Son zamanlarda ağzın bozuldu senin dikkatimden kaçıyor sanma. Bence en yakın zamanda format atalım o güzel ağzına."

Dil çıkarıp odaya koştum. Dolaptan siyah deri ceketimi alıp üzerime geçirdim. Çantamı da alıp odadan çıktım. Talha kapının önünde annemle konuşurken portmantonun kapağını açıp raftan siyah çizme botlarımı alıp giydim. Son kez üstümü kontrol edip, "Hazırım," dedim.

"Dikkat edin kızım."

"Görüşürüz anne."

Dışarı çıkıp kapıyı kapadım. Talha kaşları çatılı üstümü inceliyordu.

"Ne var Talha? Neden öyle bakıyorsun?"

"Sizin köye yaz erken geldi sanırım?"

Saçlarımı arkaya atıp, "Yazın deri ceketle çizme giymiyorum," dedim. Arkamı dönüp merdivenlerden inmeye başladım.

"Neden bu kadar seksi oldun sen? Giyeydin bir pantolon kazak yeterdi. Hayır, şimdi herifin birinin gözü bacaklarına değecek. Ben de onun ağzını burnunu kıracağım sonra da görevimden uzaklaştırılacağım sen de o seksi popona kına yakarsın."

"Çok günah. Kına sadece ele yakılır."

"El yakacak bir yerine, az kaldı."

Omzumun üzerinden edepsiz görüntüsüne bakıp, "sapık" dedim. "Aklın fikrin hep belden aşağı çalışıyor."

Yanıma gelip, "Öyle mi?" dedi. Sanki huyunu bilmiyormuş gibi. "Öyle," dedim. Göz kırpıp demir kapıyı açtı.

"Sen açamadığın için bak tek elimle açtım. Hadi geç."

"Aman Allah razı olsun."

"Cümlemizden bebeğim."

Bebeğimmiş. Hiç yakışmıyor ağzına bu tür kelimeler. Kenga Rover'ın kapısın açıp oturmam için bekledi. Bacağımı kaldırdığımda, "of," diye bağırdı. "Bugün katil olmam inşallah."

Koltuğa oturup, "İnşallah," dedim. Dişlerini dudaklarına geçirip kapıyı kapadı. Gülmeye başladım. Onunla uğraşmak çok eğlenceliydi. Ön taraftan dönüp yerine oturdu. Sakin bir şekilde arabayı çalıştırıp hastaneye doğru sürmeye başladı.

"Her şeyin tamam, değil mi?"

"Hepsi tamam çantamda."

"Güzel."

"Şurada bir hafta içinde Azra Aslan olacaksın. Benim kanım olacaksın."

Kalbimin kanatları olsa uçup giderdi. Ona ait olmak, onun bana ait olması çok güzeldi. Hem resmen hem de dinen evli olacaktık."

Heyecandan terleyen avuç içlerimi elbisemin kumaşına bastırdım.

"Bugün nikâh işlemlerini halledelim yarın da düğün salonuna bakalım."

Yan dönüp direksiyonunun üzerinde olan elinin üzerine elimi koydum.

"Çok heyecanlıyım. Kalbim duracak gibi."

Elimi parmakları arasına alıp dudaklarına yaklaştırdı. "O kalp hiç durmasın, her zaman atsın." Öpücüğünü parmaklarına bırakıp iç çekti. "Senin kadar ben de çok heyecanlıyım.

Böyle duyguları hiçbir zaman yaşamayacağım sanıyordum. Ama bak şu an yanımdasın, ellerim ellerimin arasında nikâh günümüzü almaya gidiyoruz. Bu anlarımız çok özel."

Hem de fazlasıyla özeldi. Her bir anımızı kayıt etmek istiyordum. Dikkatini dağıtmamak için önüme dönüp yolu izledim. Arabayı özel bir hastanenin otoparkına park edince aşağı indik. Ellerimiz kavuştuğunda birlikte hastanenin içine doğru yürüdük. Heyecandan düşüp bayılabilirdim. İyi ki elimi tutan eli vardı. Girişteki kızdan kâğıt alıp laboratuvara geldik. İkimiz de kan tahlili verdikten sonra sonucun çıkmasını bekleyemeye başladık.

"Yarın düğün salonundan sonra senin gelinlik işini de halledelim. Baştan söylüyorum. Göğüslerin gözükmeyecek. Kapalı olsun."

"Gelinliği bir kere giyiyorum Talha ona karışma bari."

Kolunu omzuma dolayıp güldü. "Doğamda var, karışmadan duramıyorum." Geri çekilip bacağımı bacağımın üzerine attım. Aynı zamanda da indirdim. Çünkü elini bacağımın üzerine koydu. "Kıskançsın biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Deli gibi kıskanıyorum seni."

İç çekip başımı iki yana salladım. Ne yapacağım ben seninle?

* * *

Kan sonuçlarımızı aldıktan sonra doktora gösterdik. İkimizin de sağlık sorunu olmadığı için kâğıdı onaylayıp Talha'ya teslim etti. Diğer evraklar hazır olduğundan tek bir işimiz kalmıştı nikâh dairesine gidip gün almaktı.

Bir saatinden ardından nikâh dairesine geldik. Mutlu bir şekilde solandan çıkan çiftleri görünce yüzümde tebessüm oluştu. Biz de evlenecektik bu hafta içinde. Bu salondan biz de mutlu bir şekilde çıkacaktık. Talha evrakları görevliye teslim etti. Görevli bilgisayara bakıp, "cuma günü saat on ikide, bir de saat beşte boş zamanımız var," dedi. Talha bana bakıp, "On iki olsun mu?" dedi.

"Olsun."

"On ikiye kayıt alın siz."

Adam, "Pekâlâ," deyip bilgisayara bilgilerimizi girdi. "Cuma günü yarım saat önceden burada olun. Geç kalma durumunda nikâhınız ertelenir."

İkimiz aynı anda gülümsedik. O gün gerekirse sabah erken saatte gelirdik. Nikâh dairesinden çıkınca sahilde restorana geldik. Yemeklerimizi sipariş verdikten sonra beklemeye başladık.

"Bu akşam babamlar size gelecek düğün gününü konuşmaya. Babam salonlara baktım hepsi dolu diyordu. Mayıs ayının ilk haftası ramazan olduğu için tutulmuş."

"Boş yer yoksa bayramdan sonra yaparız."

Tek kaşını kaldırıp masaya eğildi. "Bayramdan sonra mı? Ben sana erken kavuşayım diye gün sayıyorum, sen bayramdan sonra diyorsun. Anlaşılan sen benimle olmak istemiyorsun."

Onun gibi masaya eğildim. "Boş gün yoksa yapacak bir şey yok ama. Ramazan'da evlenemeyeceğimize göre."

Sıcak basmış gibi kazağının kollarını kıvırıp nefesini sesli dışarı bıraktı. Olmadı nisanın ilk haftası olur ya da martın sonu."

En son söylediği hoşuna gitmiş gibi, "Mart'ın sonu çok iyi," dedi gülerek.

"İstersen nikâh kıyılınca hemen sizin eve yerleşeyim."

Gülüşü büyüdü. "Çok güzel fikir. Bayıldım bu düşünceye."

Başımı iki yana sallayıp geri yaslandım. Ailemiz başımızda yokmuş gibi kendi kendimize karar veremezdim. Zaten bütün mobilyayı Talha aldığı için babam dün akşam kızmıştı. Bir de düğün gününü erkene çekeceğiz dersem kırılır ve küserdi bana.

Garson yemeklerimizi masaya bırakıp gidince yemeğimizi yemeğe başladık. Etimi kesip her ağzıma getirdiğinde

Talha'nın telefonu titriyordu. O da yemeğine ara verip kim mesaj atmışsa o kişiye hemen cevap veriyordu. Sırf mesajlara cevap verdiği için yemeği soğumuştu.

Yemeğimi bitirip tabağı kenara çektim. Kollarımı masanın üzerine koyup gözlerimi kıstım.

"Kiminle mesajlaşıyorsun? Yemeğin buz gibi oldu."

Telefondan bakışlarını çekip bana baktı. "Önemli biri değil," demesine rağmen peş peşe yazılan mesajlara cevap vermesi o kişinin önemli olduğunu gösteriyordu. Sandalyenin üzerinden çantamı alıp ayağa kalktım. Ayağa kalkmamı bile fark etmemişti.

"Lavaboya gidiyorum."

Başını sallayıp ekrana bakmaya devam etti. Hırsla arkama dönüp lavaboya geldim. Çantamı lavabonun üzerine koyup çeşmenin altında elimi yüzümü yıkadım.

Kiminle mesajlaşıyordu merek ediyordum. Önemli biri değil diyordu, kesinlikle önemliydi. Beş dakika lavaboda oyalandıktan sonra dışarı çıktım. Beş dakikadadır bilerek lavabonun içinde oyalanmama rağmen merak edip gelmemişti. Çantamın sapını tutup içeri doğru yürüdüm. Köşeyi döneceğim esnada kadınla çarpıştım.

"Dikkat etsene kızım. Kör müsün nesin?"

Sakin olacaktım. Sinirimi bu kadından çıkarmayacaktım.

"İkimiz de hatalıyız. Buyurun gideceğiniz yere gidin ben de masama geçeyim."

İnce kaşlarını çatıp kırmızı ruja boyadığı dudaklarını büzüştürdü.

"Sen bana akıl veremezsin tatlım. Özür dile ve git."

Geri adım atıp, "Pardon?" dedim.

"Ay bir de sağır."

Son sabrımı da çakma sarışın kadın taşırdı. Kolunu tutup, "Benimle düzgün konuş," dedim. Burada çıkacak rezalet umurumda değildi. O kim oluyor da beni aşağılıyordu?

Kadının kolunu sıkarken Talha yanıma gelip bileğimi tuttu. Hayret başını telefondan kaldırıp beni görebildi.

"Kadının kolunu bırak hayatım."

Elimi geri çekip sinirle kadının yüzüne bakmaya devam ettim. Neyin kibri bu anlamış değilim.

"Sevgilinize düzgün yolda yürümeyi öğretin beyefendi."

Sarı saçlarını yolmamak için ellerimi yumruk yaptım.

"Sevgilim düzgün yolda da rampalı yolda da yürümesini bilir. Ama siz bilmiyorsunuz çünkü siz onu gördüğünüz hâlde bilerek çarptınız. Şimdi ondan özür dileyip yolunuza devam edin."

Kadının beyaz teni kırmızıya döndü. İşaret parmağını bize sallayıp, "Sizden asla özür dilemem," dedi tırnağı parmağından büyük.

"İndir o parmağı kötü olmasın. Ve o gözlerini nişanlımın üzerinden çek."

Mavi gözlerini duyduklarından rahatsız olmuş gibi baydı. Yüzünü tuhaf şekillere sokup, elini havaya doğru salladı.

"Sizinle uğraşamam. Küçük boyunu göremediğim için özür dilerim ufaklık."

"Senin o çakma saçlarını eline veririm."

Kadına vuracağım an Talha kolunu karnımın üzerinden dolayıp göğsüne yasladı sırtımı.

"Hayatım devede boy var ama eşeğin arkasından gidiyor. Yani bu sırık olan kadınla uğraşmaya hiç değmez. Hadi gidelim."

Kadın bozulmuş suratıyla bize bakarken yanından geçip masaya geldik. Boyum bir yetmiş beş olmasına rağmen nasıl bana kısa diyorlar anlamış değilim. Talha hesabı ödeyip elimden tuttu. Onun yüzü sakin olmasına rağmen benimki hem telefondan hem de kadın yüzünden asıktı. Arabaya bindiğimizde Talha elimi öpüp, sakin ol, dedi. Olmuyorum, olmayacağım da.

Ona dönüp elimi ceketinin cebine uzattım. Ne yaptığımı anlamaya çalışır gibi yüzüme bakıyordu. Ceketinin iç cebinden telefonu aldım. Bu telefonu daha önce görmemiştim. Elimden alıp tekrar cebine koydu. Kalçasını havaya kaldırıp her zaman elinde gördüğüm telefonu uzattı.

"Onu kurcalama al bunu kurcala."

Asıl bütün olaylar o telefondaydı. Omzumu silkip, "Ben diğer telefonu karıştırmak istiyorum," dedim.

Koltuğa yaslanıp arabayı çalıştırdı.

"O telefonda gizli bilgiler var. Senin görmemen gereken..."

"Şimdi daha çok merak ettim. Söz kimseye söylemem ver bakayım."

Başını iki yana salladı. "Vermezsen verme sanki gizli gizli almasını bilmiyorum sanki."

Parmaklarını alnına bastırıp dudakları arasından anlamadığım bir şeyler mırıldandı. Parmağımı koluna bastırdım.

"İçinden konuşma bana söyle de ben de duyayım."

Bakışlarını yoldan çekip bana döndü.

"Bence senin de benim gibi tedaviye ihtiyacın var. İkimiz de kıskançlıktan saçmalıyoruz."

Başını yola çevirdi. Cevap vermeden önüme döndüm. Acaba dediği gibi aşırı kıskançlık mı yapıyordum? Alakası yoktu, bu konuda onun eline su dökemezdim. Her zaman kullandığı telefonun mesajlarına girmem yanlış olsa da bakmak benim hakkımdı. O benim nişanlımdı üç gün sonra da kocam olacaktı. Gökhan, İsmail ve benim mesajlarım vardı. Gökhan'ın mesajını açtım.

-Abi, kardeşimi hastaneye yatırdım. Senden ve Azra yengemden tekrar özür dilerim. Yazmıştı.

Talha ise, -umarım en yakın zamanda düzelir. Demişti.

Umut edelim ki düzelsin. Daha kötüye gitmesin. İsmail'in attığı mesaja geçtim.

-Adamları ne zaman dövmeye gideceğiz?

-Hangi adam?

-Ne demek hangi adam? Aşk olsun enişte motorumu parçalayan adamlardan bahsediyorum.

-İsmail, yatacağım.

-Sabaha kadar uyutmam. Yarın gidip dövelim şu herifleri.

-Eğer hâlâ yazmaya devam edersen oraya gelip seni döveceğim.

-İnşallah Azra ile ayrılırsın.

-Hoşt köpek.

Yuh İsmail, ettiği bedduaya bak. Pislik inşallah tövbe etmiştir hemen. Galeriye girip fotoğraflarına baktım. Genellikle askeriyede ve dağlarda çekilmiş fotoğrafları vardı. Birkaçını kendi telefonuma gönderip ekranı kapadım.

"İçiniz rahatladı mı Azra Hanım?"

Gülümseyip kollarımı iki yana açtım. "Çookk."

"Akşam da ben senin telefonu karıştırıp rahatlayayım."

Kollarımı iki yana indirip gözlerimi kıstım. Acaba telefonum da onun kızacağı bir şey var mı? Yoktu sanırım. En son Neşe ablayla hamamda çekindiğimiz fotoğraflar vardı, onları sildim mi bir şey olmazdı. Akıp giden yolu izleyerek evimin önüne geldik.

"Babamların arabası burada erken geldiler sanırım."

"Galiba."

Yolda gelirken aldığımız tatlıları arka koltuktan alıp arabadan indim. Talha arabayı Selim abinin arabasının arkasına park edip indi. Binanın içine girip dairenin önüne geldik. Kapının önü ayakkabı doluydu. Kimler vardı acaba? Kapıyı açtığımda içeri girdik. Ablamla Neşe abla kapının sesini duyunca mutfaktan çıkıp yanımıza geldiler.

"Hoş geldiniz. İçeri geçin sizi bir sürpriz bekliyor."

Talha'yla aynı anda birbirimize bakıp sürprizin ne olduğunu anlamaya çalıştık. Tatlı poşetini ablama uzatıp Talha'y-

la beraber salonun kapısının önünde durduk. İçerisi çok kalabalıktı. Dedemler, babamlar, halamlar ve Talha'nın ailesi vardı. Hayırdır inşallah.

"Gençler de geldiğine göre kıyalım dini nikâhlarını. Akşam ezanı okunmadan camiye gidecek imam."

Talha'yla birbirimize bakıp, "Ne?" dedik aynı anda. Resmi nikâhımız kıyılmadan önce dini nikâhımız mı kıyılacaktı? Yüzümdeki şaşkın ifadeyle aileme bakıyordum. Eminim Talha da benim gibiydi yanımda öylece duruyordu.

"Hadi gidin abdest alın. Hocanın işi var diyorum ya."

Dedeme bakarken annem ayağa kalkıp yanıma geldi. "Oğlum sen abdest al odaya gel." Talha şaşkındı ama mutluydu. Arkasını dönüp banyoya doğru yürüdü. Ben de annemle beraber yatak odasına girdim. Dolabın yanında duran sandığın kapağını açıp içinden beyaz şal çıkardı.

Gözlerim doldu. Bu onun dini nikâhı kıyılırken taktığı şaldı. Ablamla bize sürekli bunu sizin başınızda görmek istiyorum derdi dini nikâhınız kıyılırken. Onun da gözleri dolmuştu.

"Azra, gül kokulu yavrum. Baban bu şalı benim başıma taktığı an hep mutlu olmam için dua etmişti. Dini nikâhımız kıyılırken hep mutlu, huzurlu bir yuvam olması için dualar ettim. Çok şükür dualarım kabul oldu kızım."

Odanın kapısını biri vurunca annem gülümseyip, "Gel," dedi. Talha çekingen duruşuyla, "Müsaade var mı?" dedi.

"Var evladım gel. Sen benim oğlumsun."

İçeri adım atıp kapıyı kapadı. Gözleri hiçbir yere değmeden yanımıza geldi. Mahremiyete saygısı olan adam seni utandırmaz derdi babam. Onun gözleri bir kere bile odanın içine kaymadı. Elleri önünde, başı yerde halıya bakıyordu.

"Azra abdestini alıp gel kızım."

Başımı sallayıp odadan çıktım. Tüm gençlik odanın önündeydi. "Ne oluyor?"

"Asıl size ne oluyor? Ne yapıyorsunuz içeride? Biz de gel-

ek olmaz mı?"

Gözlerimi kocaman açıp dilimi damağıma vurdum.

"Selim abi?"

"Efendim abim."

"Valla bak beni çok şaşırtıyorsun bu aralar. Sen, Buğra abi, ablam ağır tayfayken Neşe abla, İsmail, Güneş oynak tayfa. Nasıl olur da onlar gibi meraklı olursun?"

Göz kırpıp, "Üzüm üzüme baka baka kararıyor işte," dedi gülerek. Oynak tayfa ona kaşları çatılı bakarken ağır tayfa geri adım atıp ne der gibi meydan okudular. Onları orada bırakıp banyoya koştum. Abdestimi alıp yine kalabalığın arasından yatak odasına girdim.

"Söz veriyorum".

Talha anneme söz veriyordu. Hangi konuda acaba? Yanına gelince annem elindeki şalı Talha'ya uzattı.

"Söylediklerimi unutma evladım. Rabbim sizi bir ömür mutlu etsin."

Başını eğip, "Âmin anne," dedi. Annem odadan çıkınca başını yerden kaldırıp yüzüme baktı. Gözleri dolu doluydu. İlk defa gözleri yaşlı gördüm onu.

"Seni seviyorum çünkü annem babam gibi bir aileye sahipsin. Seni seviyorum çünkü elleri öpülesi iki insanın kızı olarak dünyaya gelmişsin. Çok şanslısın Azra. Aynı zamanda ben de. Öz annem belki beni bırakıp gitti ama iki tane kalbi güzel annem oldu."

İki parmağını gözlerini bastırıp nefesini içine çekti. "Ağlamak mı istiyorsun ağla. Unutma biz seninle aynı yastığa baş koyacağız yanımda ağlamak istediğinde ağlayabilirsin."

Parmaklarını gözlerinden çekip dudakları titreyerek iç çekti. Onu böyle gördüğüm için benim de gözlerimin pınarları doldu.

Kollarımı beline dolayıp başını geri çektim yüzünü rahat görmek için.

"Rabbimden hep asker olmayı istedim. Geceleri başımı yastığa koymadan önce asker olmak için hep dualar ettim. Çok şükür dualarım kabul oldu. Bir de temiz bir kadın dilerdim. Demet annem gibi, kız kardeşim Güneş gibi. Eğer helal süt emmiş bir kız karşıma çıkarmayacaksan canımı Azrail'e teslim edinceye kadar bekâr kalayım diye dualar ettim. Sen kurak gecemde geldin Azra. Rabbim yüzünün nurunu rüyamda gösterdi bana. Kıymetini bilemezsem, Rabbimin emanetine gözüm gibi bakamazsam, cennet kapısından bakmak nasip olmasın bana."

Belinde olan ellerimi çekip gözünden damlayan bir damla yaşı sildim.

"Emanetine gözün gibi bakacaksın eminim. Bana söz verdin, hatırlıyorsun değil mi?"

Gözlerini kapadı. "Sana verdiğim hiçbir sözü unutmam ben. Tekrar söylüyorum düğünden sonra psikiyatriden yardım alacağım. Namusum ve şerefim üzerine yemin ederim."

"Sen sözünü verdin ya ben başka bir şey istemem."

Alnımı öpüp geri çekildi. Elinde tuttuğu beyaz şalı açıp saçlarımın üzerine örttü.

"Örtü o güzel saçlarına çok yakıştı gül kokum. Allah katında evet der misin benimle?"

"Seninle her şeye evet derim ben."

Tekrar alnımı öptü. "Hadi gidelim o zaman bize şahitlik edecek olan melekleri bekletmeyelim."

Elimi göğsüme bastırıp odadan çıktım. Heyecandan sanki ince ipin üzerinde yürüyormuş gibi bacaklarım titriyordu. Etrafımızda olan kalabalığın yüzüne bakmadan bizim için konulan iki sandalyeye oturduk. Karşımızda hoca vardı. İki dedem de yanımızda oturuyordu. Onlar şahit olacaktı.

"Bu gece burada bu iki gencin Allah katında evliliği için toplandık."

Hoca konuşmaya başladığında herkes sustu.

Hoca dua okuyup, "Mehir olarak ne istersin kızım?" diye sordu. Hiçbir şey istemiyorum desem ayıp olur muydu? Ben cevap vermeyince Ömer baba, "Eğer kabul ederse köydeki evle beşi bir yerde hediye etmek istiyoruz," dedi. İtiraz edeceğim zaman Talha eliyle bacağımı dürttü. Bunu kabul edemezdim. Çok fazlaydı.

"Tamam, sessiz olunursa nikâhımıza başlayalım."

Aklım hâlâ evdeyken kim konuşuyor anlamıyordum. Bu ev konusundan Talha bana hiç bahsetmemişti. Düşüncelerim arasında hocanın sorularını yanıtladım. Talha da yanıtlayınca hoca bana döndü.

"Allahu Teâlâ'nın emri, Peygamber efendimizin sünneti, amelde mezhebimizin imamı olan İmam-ı Azam Ebu Hanife hazretlerinin içtihadı ve hazır olan Müslümanların şahitlikleriyle, Evmehr-i müeccel ve beşi bir yerde mehr-i muaccelle, Ömer oğlu Talha'yı kocalığa kabul ettin mi?"

Ellerimi dizlerime bastırıp," Ettim," dedim.

"Ettin mi?"

"Ettim."

"Ettin mi?"

"Ettim".

Dua okuyup Talha'ya döndü.

"Ali kızı Azra'yı, bildirilen mehr-i müeccel ve mehr-i muaccel ile hanımlığa kabul ettin mi?"

"Ettim."

"Kabul ettin mi?"

"Ettim."

"Kabul ettin mi?"

"Ettim."

Biz artık evliydik. Hoca uzun dua okurken gözlerim doldu. Arkamda biri ağlıyordu. Bu sesi tanıyordum. Annemdi. Dolan gözlerimi silip dizlerime bakmaya devam ettim. Hoca duasını bitip, "Rabbim utandırmasın, bir ömür saygı sevgi hoş görü içinde yaşayın." deyip ayağa kalktı.

"Ezana az kaldı ben gideyim."

Oturduğunuz yerden kalktık. Talha hocanın elini sıkarken ağlayan anneme sarıldım.

"Güzel kızım bir ömür mutlu olman için her zaman dualar edeceğim sana."

Canım annem. Tek tek herkesin ellerini öptük. Babamlar ve dedemler akşam namazını kılmak için hocayla beraber camiye gittiler. Gençler ise salonda televizyon izliyordu. Ben burada evlenmişim onlar televizyon izliyor. Talha ayağa kalkıp mutfağa gidince oturduğum yerden kalkıp peşinden gittim.

"Bir şey mi istiyorsun?"

Mutfağın kapısını kapatıp ellerini yanaklarımı koydu.

"İstediğimi aldım. Yedi yıl sonra kapına gelip ikinci istediğimi de söylerim sana."

İması yanaklarımı kızartı. Gözlerimi kaçıracağım zaman başımı dik tuttu.

"Karım benim. Helalim, can suyum. Bu adamın gönlüne hoş geldin."

"Hoş buldum. Bu ev meselesi nereden çıktı? Bir de beşi bir yerde fazla değil mi?"

"Şurada hayatımda ilk kez romantik olup iki güzel laf etmek istedim sağ ol Azra içine ettin."

Dudaklarımı büzüp, "Öyle oldu galiba," diye mırıldandım.

"Galiba mı? Resmen duygularım dibe vurdu."

Dudaklarımı fermuar çekip gözlerimle anlat dedim. Kahkaha atıp beni kolları arasına çekti.

"İyi ki benimsin. Yaşama sevincim."

* * *

Güneş sanki bugün evimizin içine doğmuştu. Kollarımı iki yana açıp gülümseyerek Yaramaz'ı izledim. "Oğlum, gel annenin kucağına."

İçimde bir çocuğun sevinci vardı. Bugün düğün alışverişine gidecektik. Üstelik babamlar da bize eşlik edeceklerdi. Mutluydum, huzurluydum. Elimi yastığımın altına sokup telefonumu aldım. İki bildirim vardı. Devim yazan yerde kocacığım yazıyordu. Dün akşam Talha telefonumu aldığında değiştirmişti ismini. Kocacığım yazan ismin üzerinde parmağımı gezdirip sesli iç çektim. O benim kocamdı artık. Mesajı açtım.

-Günaydın kış günü kalbime güneş açan karıcığım.

Onun ağzından karısı olduğunu duymak tüm uzuvlarımı titretiyordu. Elimi göğsümün üzerine bastırıp diğer mesajını okudum.

-Sayılı gün çabuk geçer derler, doğru mu? Bir buçuk ay geçer mi, Azra? Ben zamanın hızlı geçmesi için bir yol bulдum. Sen de benim gibi o yolu uygula. Bizi hep yan yana hayal et, o zaman zaman çok hızlı geçer.

Her zaman hayallerimde o vardı. Ondan ayrım gayrım yoktu. Soframda, uykumda, her anımda benimleydi. Günaydın yazıp mesajı yolladım. Telefonu yatağın üzerine bırakıp odadan çıktım. Banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa ailemin yanına geçtim.

"Azra da geldi."

Masadan kalkan ablamın yanaklarını öptüm. "Keşke sen de gelseydin bugün."

Yüzünü asıp boynuma sarıldı. "Bugün duruşma salonunda olacağım benim için çok önemli meleğim. Lütfen kusuruma bakma." Geri çekilip gülümsedim. "Önemli değil ablam, ben sana gelinlik modellerinin resmini atarım. Yine beraber karar vermiş gibi oluruz."

"Tamam güzelim. Hadi ben kaçar size iyi gezmeler." Mutfaktan çıkınca onun kalktığı sandalyeye oturdum. Annem babam durgundu. Gözlerimi kıstım.

"İyi misiniz?"

Annem masanın üzerinde olan bakışlarını bana çevirdi.

Gözlerinin çevresi kızarmıştı. Masanın üzerinden elini tutup, "Ağladın mı?" dedim üzgün çıkan sesimle. Parmaklarını gözlerinin altına bastırıp başını salladı. Babam, "Ayşem," diye mırıldanınca anladım ki ağlamıştı.

"Sen böyle yaparsan ben de ağlarım ama."

Nefesini içine çekip gülümsedi. "Ağlamıyorum kızım. Etkilendim sadece. Şurada bir buçuk ay bizimle kalacaksın, sonra kendi evinde olacaksın."

"Senin gibi Ayşem. Sen de babanın evinden çıkıp kendi evine geldin. Üzme kızı."

Sandalyeyi anneme yaklaştırıp sarıldım. "Sürekli sizi görmeye geleceğim anne. Siz de benim yanıma geleceksiniz. Babamın dediği gibi üzme kendini de beni de." Kollarıma hafif vurup, "Annemi şimdi daha iyi anlıyorum," dedi. "Sen de anne olunca beni anlarsın. "

"Uzatmayın hadi. Gelirler şimdi kahvaltınızı yapıp kalkın."

Babam sandalyeden kalkıp salona gidince peşinden baktım. Annem üzüntüsünü belli etse de o hiçbir şekilde belli etmiyordu, içine atıyordu.

Kahvaltımızın ardından hazırlandık. Dış kapı çalınca kapıyı açtım. Talha merdivenlerden ikişer ikişer çıkıyordu. Yüzünde benim sabah uyandığımdaki bakış vardı. Sevinç, mutluluk.

Asık yüzümü görünce, "Ne oldu?" dedi gülen yüzünü ciddi yaparak. Gülümseyip, "Babam beni evlendirmek istemiyor," dedim. Kaşlarını havaya kaldırdı. "Dün akşam dinen karım oldun yarından sonra resmen karım olacaksın. Neden vazgeçti seni bana vermekten?"

"Çok kıskanç olduğunu ona söyledim. O da dedi ki eğer gelinliğine karışırsa bu iş olmaz nişan atılır dedi."

Elinin tersini dudaklarıma dokundurup, "Ağzından yel alsın," dedi kolunu kapıya yaslanarak. "Bilerek yapıyorsun sanki ben bilmiyorum. Babam beni öz evladı gibi seviyor. Kıyamaz o bana."

Kıkırdayıp geri çekildim. Söylediklerinde haklıydı. Babam onu öz evladı gibi seviyordu. "Geldiniz mi evladım?" Salondan çıkan babamı görünce ikimiz de duruşumuzu düzeltik.

"Hoş geldin oğlum."

"Hoş bulduk baba. Hazırsanız çıkalım mı?"

"Hazırız."

Babam portmantodan montunu alırken odama koşup kabanımı giydim. Yaramaz'ı kucağıma alıp odadan çıktım. Botlarımı giyip evden çıktık. Yaramaz'ı anneanneme bıraktıktan sonra annem ve babamın arkasından merdivenleri inmeye başladık. Talha, annem ve babamın yüzündeki durgunluğu fark etmişti. Bana dönüp, ne olduğunu soruyordu. Sonra anlatırım deyip binadan çıktık.

Ömer babayla Demet anne bizi görünce arabadan indiler. Babamla tokalaşıp, "Siz bizim arabayla gelin," dedi Ömer baba. "Azra da Talha'yla gelsin."

"Olur."

Annem, Demet anneyle arka koltuğa oturdu. Babam da Ömer babanın yanına oturdu. "İlk sana bahsettiğim düğün salonuna gideceğiz Talha."

"Tamam baba. Peşinizden takip edeceğim."

Ömer baba, "Tamam," deyip arabanın camını kapadı. Biz de Talha'nın arabasına bindik. Ömer baba ön tarafa geçince Talha peşinden takip etti.

"Hayırdır, annen ve babanın neyi var?"

Kemerimi takıp sırtımı koltuğa yasladım. "Gün yaklaştıkça üzülüyorlar. En küçük kızlarını evlendirmek onlar için zor olmalı."

"Her zaman geleceğiz unutma. Onları yalnız bırakmıyoruz sadece kendi yuvamızı kuruyoruz."

"Öyle," dedim. Radyodan hareketli müzik açıp koltuğa

sırtımı yasladım. Talha çalan hareketli müziğin sesini sonuna kadar açtı. Tebessüm edip başımı ona çevirdim. Göz kırpıp önüne döndü. Şaka maka derken bu adamla resmen evleniyordum.

Ömer babanın arabası, sahilde mekânın önünde durunca Talha arabasını onun arabasının arkasına park etti. Arabadan inip annemlerin yanına gittim. Demet anne elimi tutup gülümsedi. "Heyecanlı mısın?"

"Çok fazla." Annemle gülüşüp birbirlerinin yüzlerine baktılar. Zamanında onlarda heyecanlı değilmiş gibi. Birlikte içeri geçip salona adım attık. Denizle sıfır olan mekân daha ilk dakikada cezbetmişti beni. Her yeri camdı. Dıştan siyah kaplama olsa da içeriden dışarısı çok güzel görünüyordu. Kenarlarda yuvarlak masalar mekâna hoş bir görüntü katmıştı. Sade ve şıktı tamda hayalimdeki gibi.

Genç bir adam bize doğru gelip, güler yüzüyle, "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk, Ferit buralarda mı? Geleceğimizden haberi vardı."

"Hoş geldin dostum."

Orta yaşlı bir adam yanımıza geldi. Ömer babaya sarıldı. Sonra babamla tokalaştı. Talha ve bizlerin ellerini sıkıp, "Buyurun odama geçelim," dedi.

Onlar önden giderken gözlerimi etrafta gezdirerek peşlerinden ağır ağır yürüdüm. Ben yavaş yürüdüğüm için Talha da benimle beraber yavaş adım atıyordu. İçeri ilk girdiğimizde etrafa bakmıştı. Benim gibi dikkatli bir şekilde incelemese de beğenmişti sanırım. Yüz ifadesi beğendiğini söylüyordu. Girişte bulunan odanın içini girdik. Babamlar yan yana otururken, annemlerde onların karşısındaki koltukta oturuyordu. Onlar birbirlerinin hatırını sorarlarken Talha'yla beraber kapının önünde duran iki sandalyeye oturduk.

"Çocuklar, siz neden uzak kaldınız? Yaklaşın bakayım, düğün sizin olacak sonuçta."

Gülümseyip sandalyelerimizi annemlerin yanına yaklaştırdık.

"Talha'yı en son sekiz yaşındayken görmüştüm. Vay be, zaman acımasızca geçiyor kocaman adam olmuştu evleniyor."

"Öyle," dedi Ömer baba Talha'ya bakarak. Gözlerindeki üzüntüyü görmemek için kör olmak lazımdı. Oğlunun sakladığı anıları bilse yıkılırdı kesin.

"Düğün tarihini ne zaman düşünüyorsunuz? Ömer'e söyledim. Mayıs ayının ilk haftası ramazan olduğu için nisan ayının ortalarından başlayarak mayısın sekizine kadar dolu. Ramazan yaklaşınca bütün salonlar doluyor. Siz biraz geç kalmışsınız salon konusunda."

Bakışlarımı Talha'ya çevirdim. Parmaklarını kotuna vuruyordu. Babamın bayramdan sonra olsun demesinden çekiniyordu. Gerginliğini çok belli ediyordu.

"Sizin hangi tarihleriniz boş?" Diye sordu babam.

"Nisan ayının on dördü boş. Ondan sonraki günler dolu. Bir de bayramdan sonraki günler var."

Babam bakışlarını bize çevirip gülümsedi. "Eğer sizin için de uygunsa olsun mu nisanın on dördü?"

"Uygun baba."

Talha'ya göz devirdim. İnsan, siz ne zaman müsaitseniz o zaman olsun baba der. Babam hemen evlenmek istiyorum sanacak.

"Ömer Bey siz ne düşünüyorsunuz?"

"Benim için de uygun. Nisanın on dördü düğün günü olarak tarihi alalım o zaman. Akşam yedi, on bir olursa güzel olur. Misafirler rahat hazırlanır."

Babam, Ömer babayı onaylayınca adam bilgisayara kayıt aldı. Talha'yla birbirimize bakıp gülümsedik. Düğün günüde kararlaştırılmıştı. Gözlerin ne güzel bakıyor devim. Kahverengi harelerin ruhumu ısıtıyor.

"Biz kalkalım o zaman. Daha çok işimiz var."

"Düğün günü görüşmek üzere."

Ayağa kalkıp annemlerle beraber çıkışa doğru yürüdük. "Beğendin mi salonu kızım?"

"Çok beğendim annem. Yalnız fiyat işini konuşmadık pahalı olmasın burası?"

Demet anne kolumu sıvazlayıp, "Erkekler halleder," dedi. "Yatak odası takımını baktıktan sonra gelinliğini almaya gidelim. Bak, Talha geleceğim diye ısrar ediyor. Sakın ona kanıp içeri sokma. Gelinlikçiye gelirse her gelinliğe karışır, biliyorsun değil mi?"

Bilmem mi? Adamın ruhunu tanıyordum. "Merak etme anne onu babamlara postalayacağım. O gelinliği bir kere giyeceğim, benim istediğim gibi olacak."

"Aferin kız. Yüz verme şu Talha'ya sonra ileride tepene çıkar ben annesi olarak seni uyarayım kızım."

Annemle Demet anneye kahkaha atınca, yanımıza soru dolu bakışlarıyla gelen Talha'ya ne der gibi baktık.

"Neden kahkaha atıyorsunuz?"

"Atamaz mıyız? Yasak mı kahkaha atmak?"

"Bir şey demedim."

Arkasını dönüp babamların yanına gitti. Demet anne kırdayıp, "Gördün mü?" dedi. "Aynı benim gibi ol yoksa bu herif kendini bir şey sanıp böbürlenir." Demet anneye sarıldım. "Annem çok yaşa valla."

"Sen de kızım. Seninle çok iyi anlaşacağız, evlenince ben sana daha çok taktik vereceğim merak etme."

Annem gülmekten akan gözyaşlarını silip, "Oğlumu ezdiniz ama," dedi alınmış sessiyle. "Kıskanç değildir benim oğlum kızımı sıkmaz."

Demet anne, annemin kolunu tuttu. "İnan bana çok kıskanç, sizin yanınızda mülayim gibi duruyor. Sen bir de evde gör onu."

Annem damadına laf söyletmemekte kararlıydı. Ellerini inanmam der gibi sallayıp yanımıza tekrar gelen Talha'nın ellerini tuttu.

"Bir tane oğlum var benim."

Talha tek kaşını kaldırıp kolunu annemin omzuna dolayıp ona göğsüne çekti. Annemin boyu kısa olduğu için yanında kısacık kalmıştı.

"Anne, bu gelin kaynana benim arkamdan konuşuyor değil mi? Kulaklarım deminden beri yanıyor. Sebebi şimdi belli oldu."

Demet anne omzunu silkti. "Senin hakkındaki gerçekleri annene anlatıyordum."

Talha diğer kolunun altına Demet anneyi çekip alnını öptü. "Neymiş benim gerçeklerim Demet Sultan?"

"Muhteşem bir evlat olduğunu söylüyordum oğlum."

"Senin oğlunum."

Bu anı karelemek için onların fotoğraflarını çektim. Babamlar yanımıza gelince telefonu kabanımın cebine koydum.

"Salon ayarlandı, yatak odası takımı bakmaya gidelim. Sonra da gelinlik bakarız."

"Gelinliği biz bakarız Ömer, siz bir yerde oturup çay için, işimiz bitince haber veririz size."

"Tamam o zaman."

Aynı geldiğimiz gibi arabalara bindik. Talha arabayı çalıştırmadan bana döndü.

"Ben de geleceğim sizinle gelinlikçiye."

Kabanımın önünü açtım. "Gelmeyeceksin. Biz kadın kadına bakacağız."

"Ben damat olduğum için benim de gelmem gerekiyor. Ve geleceğim de."

Hayatta onun gelmesine izin vermezdim. Gelinliğimi istediğim şekilde alıp düğün günü onu şaşırtacaktım.

"Damat düğünden önce gelinliği görürse uğursuzluk olurmuş."

"Kim diyor onu?"

"Büyüklerimiz. Sen düğün olmadan bitsin mi istiyorsun bu iş?"

Gözlerini yoldan çekip bana baktı. "Şu ayrılığı o güzel ağzına anma. Bir daha anarsan seni arkaya koltuğa yatırır bir güzel o ağzını öperim."

"Maşallah coştukça coşuyorsun. Gelmeyeceksin diyorsam gelmeyeceksin."

"İyi be," deyip önüne döndü. Çarşıya gelinceye kadar konuşmadık. Mobilya mağazasından istediğim yatak odası takımını aldık. Diğer mobilyaları Talha aldığı için burada ki ev için alınacak eşyaları babam aldı. Talha ne kadar baba olmaz dese de babam bir bakışıyla onu susturdu. Burada ki eve sadece yatak odası takımı almıştık. Zaten çok fazla kalmayacaktık burada. Düğünden sonra on beş gün kalıp Mardin'e gideceğiz. Yaz sonuna kadar da orada kalacağız. Ondan sonrası Allah kerimdi, Talha'nın tayini nereye çıkarsa oraya gidecektik. Benim için yorucu günler o zaman başlıyor olacaktı. Hem okul hem ev zorlayacaktı bedenimi. Talha her zaman yanında olacağım dese de çoğunlukla görevde olacağı için bütün yükün benim üzerinde olacağını biliyordum. Şikâyet etmeyecektim tabii evlenmeyi ben istemiştim. Her şeyin altından zor da olsa kalkacağıma inanıyorum. Ayşem Yılmaz'ın kızıydım ben. Korkmak bana yakışmazdı. Gelinlikçinin önüne geldiğimizde arabadan inecekken Talha kolumu tuttu.

"Sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim, ben de kendime güveniyorum."

Gözlerini devirip, "Ne demek istediğimi anladın bence," dedi. Hiç yakışıyor mu onun gibi sert bir adama göz devirmek. Elimi hafif çıkan sakallı yanağının üzerinde gezdirdim.

"Merak etme açık gelinlik almayacağım. Hadi git babamlarla çay iç. İşimiz bitince haber veririm sana."

Üzerime eğilip alnımı öptü. "Görüşürüz," deyip arabadan indim. Gelinlikçinin önünde bekleyen annemlerin yanına geldim.

"Ben de geleceğim diyor, değil mi?"

"Dese de gelemez. Ben izin vermiyorum."

Demet anne kahkaha atıp, "Aferin kız," dedi. "Hadi girelim içeri." Merdivenleri çıkıp geçen geldiğimiz gelinlikçinin içine girdik. Kadın beni hemen tanıdı.

"Hoş geldin canım."

"Hoş bulduk."

"Ablan sabah aradı senin beğeneceğin gelinlikleri kenara ayırdım. Gel bakalım."

Canım ablam benim yanımda olmasa da varlığını gösteriyordu. Prenses model gelinliklerin olduğu bölüme geldik. Annemler soluklanmak için koltuğa oturdular. Ben de kadının gösterdiği gelinlik modellerine bakmaya başladım.

"Straplez olacak, değil mi?"

"Evet."

Mankenin üzerinde duran üstü kupürlü, alt tarafı tül olan gelinliği gösterdim. "Geçen sefer giydiğime benziyor, bunu deneyebilir miyim?"

"Tabii, gel canım."

Üzerimdekileri çıkarıp anneme verdim. Kabine girip kazağımla pantolonu çıkarıp kadının yardımıyla gelinliği giydim. Muhteşemdi. Kadın arkamda ipleri bağlayıp oldu dedi. Perdeyi açıp içeri geçtik. Annemlerin gözleri dolmuştu. Annem ayağa kalktı. "Çok güzel olmuşsun kızım."

Aynanın karşısında gelinliği inceledim. Bedenime göreydi. O gün nasıl gelinlik istediğimi kadına tarif ettiğim için benim zevkime göre ayarlamıştı. Annemlere dönüp, "Bu gelinliği istiyorum," dedim. Annem omzumu öpüp, "Çok yakıştı meleğime," dedi ağlayarak.

"Ama ben de ağlayacağım Ayşem, ağlama lütfen."

Annemin yanaklarına akan gözyaşlarını silip öptüm. "Ağlama annem çok üzülüyorum." Derin nefes alıp başını salla-

dı. "Gelinlik bu, değil mi Azra?"

"Evet abla bu olacak. Bedeni tam oldu ama düğüne kadar kilo alır mıyım ya da zayıflar mıyım bilmiyorum."

"Düğüne yakın gelirsin prova yaparız."

"Tamam."

"Kısa gelinlik var mı siz de?"

Demet anneye dönüp, "Ne yapacaksın kısa gelinliği?" diye sordum. "Nikâhta giymen için sana alacağım." Elini tutup, "Hiç gerek yok dedim. Beyaz elbisem var onu giyerim."

Beni dinlemeyip kadına döndü. "Varsa kısa gelinliklerinizi gösterir misiniz?"

"Tabii ki buyurun ön tarafta onlar."

Gelinliğin eteklerinden tutup annemlerin peşinden ön tarafa geldim. Görevli kadın askıdan kısa gelinlikleri alıp bana gösterdi. Çok tatlılar. Demet anne kadının sağ elinde olan gelinliği alıp, "Bunu dener misin?" dedi. "Eğer beğenirsen bunu nikâhta giymeni istiyorum kızım."

Gülümseyip, "Olur," dedim. O kadar iyi bir kadındı ki onun kalbini kırmak istemezdim. Tekrar kabine girip üzerimdeki gelinliği çıkardım. Kadının elindeki kısa gelinliği giydim. O da straplezdi. Üst kısmı dantel alt kısmı kat kat tüldü. Belinde fiyonk şeklinde kurdelesi vardı. En az diğer gelinlik kadar güzeldi. Kabinden çıkıp aynanın karşısına geçtim.

"Çok güzel oldun kızım bunu alıyoruz."

Gelinliği incelerken, "Peki," dedim. Talha'nın kalbine inecekti nikâh günü. Adam kapalı gelinlik beklerken iki gelinliğimi görünce nasıl tepki verecekti acaba? Onun o yüz ifadesini deli gibi merak ediyordum. Yarından sonra yüzünün ifadesini göreceğim için kalbim şimdiden hızlı atmaya başladı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Bugün hayatımın en özel günüydü. Aynı zamanda en üzücü günüydü de. On dokuz yıldır sahip olduğum Yılmaz soyadına bugün saat on ikide veda edecektim. İçimde en az sevinç kadar burukluk da vardı. Sabah babam yüzüme bakarken gözleri dolu doluydu. Kocanın soyadını alma zamanı geldi dediği an kollarımı boynuna dolayıp ağlamıştım. Gelin hem ağlar hem oynar dediklerinde ne saçma derdim. Şimdi o diyenleri çok iyi anlıyordum. Ben hem mutluydum hem de üzgün. Bugünden itibaren hayatım farklı olacaktı. Sorumluluklarım fazlasıyla artacaktı. Girdiğim bu yolda sevinçlerim kadar korkularım vardı.

Beyaz ojeli tırnaklarıma bakıp iç çektim. Yüzümde hafif tebessümle aynadan Neşe ablayı izliyordum. Uzun düz saçlarıma dalga vermiş üst tarafını topluyordu. Gelinliğimin sırtı açık olduğu için saçlarımı salık kalmasını istedim. Nikâh günümüzde Talha'yı delirtmek istemiyordum.

"Saçların bitti, kalk bakalım ayağa."

Tekerlikle sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. Aynaya yansıyan görüntümü beğenmiştim. Saçlarım belime kadar su dalgasıydı. Neşe abla topladığı kısma küçük papatya çiçeklerini takmıştı. Makyajımı ilk defa çok beğenmiştim. Arkamı döndüğümde büyülenmiş gözlerle beni izleyen ablama, Neşe ablaya ve Güneş'e tebessüm ettim. Ablam parmaklarını gözlerine bastırıp soluğunu sert bir şekilde içine çekti. Hissettiklerini anlamak zor değildi. Bu sabah uyandığımda gözlerinde gördüğüm burukluk, o konuşmasa da kalbimin içine akmıştı. Ne o benden ayrılmak istiyordu ne de ben ondan. Yanıma yaklaşıp ellerimi üşümüş elleri arasına aldı.

"Çok güzel gözüküyorsun. Hayatın üzerindeki gelinlik gibi bembeyaz olsun meleğim. Hiçbir zaman koyulaşmasın kalbin, evin, sevdiğin adam. Her zaman mutlu ol."

Kollarımı boynuna dolayıp çilek kokusunu içime çektim. "Ben senin kardeşinim abla. Pes etmek yok, yola devam. Söz verdiğim gibi iyi bir doktor oluncaya kadar çabalayacağım. Evleniyorum diye kendimi bırakmayacağım. Ne babamın ne de annemle senin yüzünü eğdirmeyeceğim. Mutlu olacağım ve mesleğimi elime alacağım."

Derin nefes alıp başını geri çekti. "Kendi ayaklarının üzerinde durduğun an kimse sana zarar veremez. Elbette evlilik sorumluluklarını yerine getireceksin. En önemlisi kocanı ihmal etmeyeceksin. İkiniz de birbirinizi sayıp sayacaksınız. Annem gibi olacaksın meleğim." Kulağıma yaklaşıp, "Annem gibi güçlü," dedi fısıldayarak.

Annem gibi! Her zaman onun gibi ayaklarımın üzerinde durup, güçlü bir kadın, eşini seven, sayan bir kadın olacaktım.

"Abim geliyormuş."

Ablamın gözyaşlarını silip geri çekildim. Son kez aynada üzerimi düzeltip derin nefes aldım. Ablamlar makyajlarını tazelerken, ellerimi karnımın üzerine bastırarak kapının açılmasını bekledim. Biz kuaförde yken Talha ailesiyle bizim eve gelmişti. Onu ilk kez görecekmişim gibi karnımın içi kasılıyordu. Ayak parmaklarım birbirine yapışıyordu heyecandan. Giydiğim ince topuklu ayakkabı bedenimi güçlükle ayakta tutuyordu.

Dışarıdan arabasının korna sesi gelince dudaklarımı aralayıp nefesimi içime çektim. Elimi göğsüme bastırıp gözlerimi açıp kapadım. Buzlu cama yansıyan bedeninin kararsız titreyen bacaklarımı daha çok titretmişti. Sanki kuaförün ortasında canımı Azrail'e teslim edecektim. Kapıyı vurduğunda Güneş, "Hazır mısın?" dedi gülümseyerek.

Ona her zaman hazırdım ben.

Başımı onaylayarak salladım. Konuşacak takatim yoktu. Güneş kapıya doğru yürüyüp kolu tuttu. Ağır bir şekilde kapıyı kendine doğru çekti. Göğsümün üzerinde olan elimi karnımın üzerine indirdim. İçim kıpır kıpırdı. Kapının önünde duran görüntüsüne bakakalmıştım. Hiçbir tepki veremiyordum. Bacaklarını saran lacivert kumaş pantolonu bacağına ait gibi duruyordu. Beyaz gömleği göğsüne yapışmış, göğüs kaslarını gözler önüne seriyordu. Pantolonuyla uyumlu lacivert ceketi ise geniş omuzlarına göre dikilmiş gibiydi. Karşımda duran adam her zamankinden yakışıklı duruyordu.

Elinde tuttuğu papatya buketini uzun parmakları arasına hapsedip göğsünü şişirdi. Temiz havayı içine çekip içeri adım attı. Bir adım, iki adım, üç adım derken karşımdaki yerini aldı. Aramızda sadece çiçek buketi vardı. Topuklu ayakkabıyla omuzlarının biraz aşağısına geliyordum. Başımı hafif kaldırıp koyulaşan göz bebeklerine baktım.

Orada sevgiyi, aşkı, tutkuyu gördüm. Kalın dudaklarını diliyle ıslatıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Kirpiklerimi kırpmıyordum gözlerindeki tutkuyu kaybetmemek için. Nefesini yüzüme üfleyip, sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. Hafif aralık olan dudaklarından çıkan sıcak nefesi, alnıma değil de kalbime değiyordu. Elini belimin yanında sürterek çıplak sırtıma getirdi. Dudaklarını şakaklarıma öpücük bırakarak kulağıma yaklaştırdı. Kolları arasında olmasam dokunuşları yüzünden bayılacaktım.

"Her kadın sevdiği erkeğe güzel gelir. Sen benim gözümde o kadar güzelsin ki kimse benim baktığım gibi bakmasın gözlerine. Sen sadece bana güzel ol, sadece bana özel ol."

Fısıltısı ruhumu esir aldı. Belimdeki elini yavaşça çekip karnımın üzerinde olan elimi tuttu. Kendi göğsünün üzerine getirip avuç içimi bastırdı deli gibi atan kalbinin üzerine.

"Sen sadece buraya ait ol sevdiğim."

Yanağını öpüp, "Ben hep orada olacağım," diye fısıldadım onun gibi. Geri çekilip elindeki canlı papatyaları uzattı.

"Çiçeksiz gelin olmaz, değil mi?"

Elleri arasında papatyaları alıp, "Olmaz." dedim. Gözlerimin içine bakıp iç çekti. Gözlerindeki beğeni ruhumu okşuyordu. Kış günü içimi ısıtıyordu.

"Sonsuzluğa evet demeye gidelim mi?"

Uzattığı eli tuttum. "Gidelim." Avuç içimi öpüp elimi koluna doladı. Gülümseyip kapıya doğru yürüdük. Ablamlar, Talha içeri girince dışarı çıkmıştı. Talha kapının kolunu tutup açacakken durdu. Gözlerini açık omuzlarımda ve sırtımda gezdirdi.

"Dışarıda sulu kar yağıyor, sakın bana bu hâlde dışarı çıkacağını söyleme."

Aralık kapıdan başımı uzattım. Ne kadar soğuk olsa da heyecandan üşümüyordum. Başımı geri çekip, "Üşümüyorum," dedim.

"Yok artık," deyip ceketini çıkardı. Omuzlarıma sararken dudaklarını köprücük kemiğimin üzerine bastırdı. "Annem, gözüm gönlüm açılsın diye mi aldı bu gelinliği sana?" Teniğuk çıkmıştı. Omzuna hafif vurdum. me bastırdığı dudaklarını çekmeden konuştuğu için sesi bo-

"Terbiyesiz."

Geri çekilip gözlerini kıstı. "Biraz daha sabret, çok yakında terbiyesiz adamla tanışacaksın." Gözlerimi şaşkınlıktan açtım. "Gerçekten çok edepsizsin. Diyecek bir şey bulamıyorum sana."

Sözlerim hoşuna gitmiş gibi dudağı yanağına doğru kıvrıldı. Bir insan yarım gülüşüyle yakışıklı olur muydu? Her mimiği yüzüne yakışıyordu. Elimi tekrar koluna doladı. Kapıyı açıp dışarı çıktık. Neşe ablaya yardım eden iki kadın, "Hayırlı olsun," deyip kuaförün içine girdi. Merdivenleri inip arabaların yanında duran bizim tayfaya gülümsedim. İsmail yanağımı öpüp geri çekildi.

"Küçük kardeşim evleniyor ve ben oturup ağlamak istiyorum."

"Sen ağlamaya dur biz nikâh dairesine gidiyoruz."

İsmail'le ablam hariç herkes gülmeye başlayınca Talha'nın kolunu sıktım. "Bana ne?" deyip arabanın kapısını açtı.

"Babamlar varmıştır nikâh dairesine, acele edin biz de ye-

tişelim."

"Aynen."

Talha'nın açtığı kapıdan girip ön koltukta yerimi aldım. İsmail'le Güneş arka koltuğa oturdular. Diğerleri de Selim abinin ve Buğra abinin arabasına bindiler. Talha arabaya binince bakışlarını bana çevirdi. Göz kırpıp iç çekti. Yanaklarıma hücum eden kan kesin elmacık kemiklerimi kızartmıştı.

Kuaförün önünden ayrılınca saçlarıma dikkat ederek sırtımı koltuğa yasladım. Ellerim heyecandan terliyordu. Avuç içimde sıktığım papatyalar bile yardımcı olmuyordu.

"Azra, farkında mısın? Kırk beş dakika sonra Yılmaz soyadına veda ediyorsun. Aslan olacaksın."

Gülümsedim. Yanımda soyadını alacağım için mutlu olup kasılan adamın tepkilerini gördükçe hüznüm biraz da olsa dağılıyordu.

"İstersen kendi soyadını da kullanabilirsin Azra, biliyorsun değil mi?"

Talha aynayı Güneş'e çevirip, "Gözlerime bak Güneş," dedi. Güneş abisinin ses tonundan ürkmüş olacak ki, "Kesinlikle bizim soyadımızı alıp Aslan olmalısın," dedi. Talha'nın elini tutup gülümsedim.

"Soyadını almaktan çok mutluyum."

"Benim kadar olamazsın. Hissettiklerimi anlatabilsem keşke sana."

Elinin üzerini okşadım. "Anlatmana gerek yok, gözlerinden her şeyi görüyorum, hissediyorum."

Tüm içtenliğiyle gülümsedi. Bu bana yeter de artardı. Sert yüzü benim yanımda gülüyorsa, mutlu oluyorsa başka bir şey istemezdim. Birbirimizin kışına bahara çeviriyorsak, başka bir şey istemek bize yakışmazdı. Yaradan bizim için tüm yolları açmıştı. Bu saatten sonra açılan yolda tökezlemeden gitmek önemliydi. Yan yana, el ele birlikte beraber.

Nikâh salonuna yaklaşınca gözlerimi binaya çevirdim. Heyecandan kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp camı hafif

araladım. Havayı ciğerlerime çekip sakin olmaya çalıştım. Talha arabayı durdurunca titreyen ellerimle kapıyı açtım. Dışarı adım attığımda Talha hızla yanıma geldi. Arabayı görevliye teslim ettiği için birlikte nikâh dairesinin merdivenlerini çıkmaya başladık. Annemler, ablamlar girişte bizi bekliyorlardı. Yanlarına doğru yürüdük. Talha kolundaki saate bakıp, "On beş dakika var," gidelim dedi. Kalbim o dakika maratona katılmış bir yarışçı gibi koşmaya başladı. Yürüdüğüm her adımda bacaklarım birbirine dolanıyordu. Bize eşlik eden görevli ailemize bakıp, "siz salona geçin," dedi. "Damat, gelin ve şahitler benimle gelsin."

Ailemiz dört numaralı salona giriş yaparken Talha elimi sıkı sıkı tuttu. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Onun da elleri titriyordu. İkimiz aynı anda tebessüm edip görevli adamın arkasından yürümeye devam ettik. Neşe abla ve Selim abi şahidimiz olacakları için yanımızda en az bizim kadar heyecanlıydılar. Neşe abla üzerine giydiği siyah dar kesim elbisesinin eteklerini aşağı çekiştire çekiştire yanımda hızlı hızlı yürüyordu. Kolunu dürttüm. Bakışlarını üzerime çevirip elini göğsüne bastırdı.

"Çok heyecanlıyım, sanki ben evleniyorum."

"Sen bir de benim kalbimi gör. Durdu duracak o kadar heyecanlıyım."

Kolumu sıvazlayıp önüne döndü. Görevli adam büyük bir kapıyı açıp içeri girmemiz için kenara çekildi. Gelin ve damat odasına girince elimi göğsüme bastırdım.

"Beş dakika sonra içeriye geçeceksiniz sağınızda bulunan kapıdan. Ben beş dakika sonra yanınıza geleceğim."

Adam odadan çıkınca Neşe abla yanıma yaklaşıp saçlarımı düzletti. "Defteri imzalarken sakın bu adamın ayağına basmayı unutma."

"Aklımda merak etme."

"Aferin benim kızıma."

İkimiz aynı anda kıkırdayınca Talha elini belime koydu. Alnı terlemişti. Elimi yanağına koydum. Sıcacıktı. "İyi misin?"

"Hayatımda bir Üsteğmen olduğumda bu kadar heyecanlanmıştım. Bir de şimdi. Ama şu anki heyecanım o anki hâlimi bin basar."

Çiçeği Neşe ablaya verdim. Parmaklarımı Talha'nın parmaklarına doladım. İçeriden gelen müziğin sesiyle alnımı Talha'nın göğsüne yasladım.

Dünyaya bir daha gelsem sevgilim,

Arar bulurum yine seni severim.

Cenneti değişmem saçının teline,

Ömrümün yettiği kadar seni severim.

"Saçının telini kimseye değişmem. Sen hayatımın en karanlık gününde bana geldin. Kış mevsimi olan hayatımı gelişinle bahara çevirdin. Çiçek kokusunu bana yirmi yedi yaşımda hissettirdin. Gül kokun beni müptelası yaptı. Varlığın varlığıma armağan."

Şimdi ağlamayacaktım. Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp yaşların akmasını engelledim. Varlığı varlığıma armağandı. "İyi ki varsın askerim." Saçlarımı öpüp kokumu ciğerlerine çektim. Odanın kapısı açılınca gözlerimi açıp başımı göğsünden çektim. Az önceki adam gülümseyerek, "Zaman geldi," dedi. "Hazırsanız içeri geçelim."

"Şimdi düşüp bayılacağım."

Talha kolunu belime dolayıp, "Sakin ol," diye kulağıma fısıldadı. En az benim kadar o da telaşlıydı. Neşe abla duvağı başıma örtüp, "Ayağına basmayı unutma," dedi. Bu heyecandan unutmam umarım. Adam büyük kapıyı açınca gözlerimi kapatıp açtım. El ele adamın peşinden içeri adım attım. Biz içeri girince alkış sesleri kulaklarıma geldi. Başım yerde masaya doğru yürüyordum. Talha sandalyeyi çekince sakin olmaya çalışarak oturdum. O da yanıma oturunca başımı kaldırıp ön tarafta oturan aileme baktım. Annemle babam yüzlerinde buruk tebessümle bakıyorlardı. Ablam ve Güneş ayakta fotoğraflarımızı kareliyordu. Gelinliğimin tülünü sık-

maktan avuç içimde parçalayacaktım.

Talha elimi tutup parmaklarını parmaklarıma doladı. Ellerimiz titriyordu. İkimiz de birbirimizden destek alır gibi başparmağımızla elimizi okşuyorduk. Nikâh memuru içeri girince oturuşumu düzelttim. Yerine oturan genç kadın bize gülümseyip, "Merhaba," dedi.Sonra önünde duran nikâh defterine bir şeyler yazıp önündeki mikrofonu kendine çekti. Başlıyorduk.

"Değerli konuklar hoş geldiniz diyorum ve nikâh akdine başlıyorum."

Nefesim kesilecekti sanki. Elimi okşayan adamın eli olmasa panik atak geçirecektim.

"Gelin Hanım adınız soyadınız?"

Çiçeği kucağıma bırakıp diğer elimle de Talha'nın elini tuttum.

"Azra Yılmaz."

"Annenizin ve babanızın adı?"

"Ayşem Yılmaz, Ali Yılmaz."

"Damat Bey adınız soyadınız?"

"Talha Aslan."

Adına canım feda.

"Annenizin ve babanızın adı ve soyadı?"

"Demet Aslan, Ömer Aslan."

Başımı ellerimden kaldırıp yandan görüntüsüne baktım. Kendi annesinin ismini söylememişti. Akşamdan beri bu anı düşünüyordum o kadının ismini söylediğinde yaralanacağını bildiğim için üzülüyordum. O kadının ismini kimliğinde bile istemiyordu. Bir görsen neler kaybettiği Aylin... Bir görsen yaraladığın oğlunun kanından olmayan kadını nasıl benimsediğini.

"Birbirinizle evlenmek istediğinizi bize yazılı olarak bildirdiniz. Yaptığım araştırma sonucunda evlenmenize engel bir durumun bulunmadığı tarafımdan tespit edilmiş olup

şimdi bir kez daha misafirlerin ve şahitlerin huzurunda sözlü olarak evlenmek istediğinizi beyan etmenizi isteyip evlenme akdinizi gerçekleştireceğim."

Dikkatimi nikâh memuruna verdim. Bugün üzülmek yoktu.

"Siz, Sayın Azra Yılmaz yanınızda oturan Talha Aslan'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet," diye bağırdım.Talha elimi sıktı. Ona ömrümün sonuna kadar evet diyecektim.

"Siz, Sayın Talha Aslan yanınızda oturan Azra Yılmaz'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Gür sesiyle, "Evet," diye bağırdı. Buğra abi ve İsmail helal diye bağırıp alkışlamaya başladılar. Evet demiştik. Ailemizin önünde sonsuza kadar ayrılmamaya yemin etmiştik.

"Siz de bu iki gence şahit ediyor musunuz?"

Selim abiyle Neşe abla aynı anda, "Evet," diye bağırdılar.

"Ben de Belediye Başkanı'nın bana verdiği yetkiyle sizleri eş olarak ilan ediyorum."

Nikâh defterini bana uzattı. Kendi adımın yazılı olduğu yeri imzalarken Neşe abla, "Ayağına bas," dedi. İmzamı atıp defteri Talha'ya uzattım. İmzasını atınca ayağına basacaktım. Ablamla Güneş, ayağına bas bas, diye bağırıyorlardı.Talha imzasını atınca ayağına bastım. Gülümsedi. Neşe abla ve Selim abi de defteri imzalayınca nikâh memuruyla ayağa kalktık.

"Sevgili Gençler; Şu andan itibaren aile birliğiniz kurulmuştur. Evlenmede asıl olan aile birliğinin ömür boyu mutluluk içinde korunmasıdır. Mutluluk karşılıklı sevgi, saygıya bağlıdır. İyi günleriniz olduğu kadar, kötü ve sıkıntılı günleriniz de olacak. Size düşen görev birbirinize destek olmanızdır. Şimdiye kadar yüreğiniz ne dediyse onu dinlediniz. Kime işaret ettiyse ona yöneldiniz. Şimdi o iki yürek biz demenin mutluluğunu yaşıyor ve bizlerde buna şahitlik yapıyoruz. Bizim dileğimiz yüreğinizdeki bu sevginin hiç tüken-

meden devam etmesidir. Sevginin sabır, sevginin sadakat, sevginin emek olduğunu hiçbir zaman unutmayın diyor ve size ömür boyu mutluluklar dilerken sizi yetiştiren her iki aileyi de kutluyorum."

Elinde tuttuğu nikâh cüzdanını bana uzattı. "Mutlu olun mutlu kalın." Gözlerimden taşan yaşlar bu sefer mutluluk gözyaşlarıydı. Cüzdanı göğsüme bastırıp Talha'ya döndüm. Duvağımın uçlarından tutup yukarı doğru kaldırdı. Başımın üzerine attığı duvağı Neşe abla hemen aldı. Ellerini yanaklarıma bastırıp dudaklarını alnıma dokundurdu.

"Hoş geldin hayatıma kadınım. Hoş geldin fakir gönlüme, hoş geldin ruhuma gül kokulum. Azra Aslan sen bana iyi ki geldin."

Zaman durmuştu. Hareket eden nesneler taşa bürünmüş sadece o ve ben hareket ediyorduk. Daha doğrusu bedenim kıpırdamıyordu. Ayaklarım sanki çimento dökülmüş yere sabitlenmişti. Ellerim onun beline yapışmıştı. Sadece kalbim yolundan çıkmıştı, hızlı hızlı atıyordu. Bir de kulaklarım çok iyi duyuyordu. Dudakları arasından çıkan her sözü ruhumu okşuyordu. Gözlerinden akan sevgisi, aşkı beni kendine hipnoz ediyordu.

Parmağını yanağıma sürtüp gülümsedi. Gözlerim gülümsemesine takıldı. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırsam, sıcak nefesini içimde hissetsem kalbimin atışı biraz da olsa sakinleşecekti. İnanıyordum. Çünkü onun dokunuşunda can buluyordum.

"Bir ömür mutluluklar dilerim kardeşim."

Selim abinin sesiyle aynı anda geri çekildik. Arkasını dönüp Selim abiye sarıldı. Tebrik mesajlarını dinlerken yüzünde kocaman gülümsemesi benim de yüzümde gülümseme yarattı. Yanıma gelen Neşe ablaya sarıldım.

"Herkes gibi tüm dileklerim aynı canım. Bir ömür boyu mutlu olmanızı diliyorum. Her şey o güzel kalbinin istediği gibi olsun."

"Teşekkür ederim ablam. Darısı Buğra abiyle senin başına."

Bakışlarını İsmail'in yanında duran Buğra abiye çevirdi. "Âmin," deyip iç çekti. O Buğra abiyle bakışırken gözlerim oturdukları yerde ağlayan anneannem ve babaanneme kaydı. İkisine gülümseyip dudaklarımı kıpırdatarak ağlamayın dedim. Anlamış olacaklar ki aynı anda tebessüm ettiler.

"Buyurun salonda fotoğraflarınız çekilecek."

Görevli adamın sesiyle ellerimiz buluştu. Geldiğimiz kapıdan çıkıp içeri geçtik. Talha beni durdurup kollarını belime doladı. Sımsıkı sardı kaslı kollarıyla.

"Ailelerimiz bize bakarken doya doya sarılamamıştım. Hoş şimdi uzun uzun sarılsam da doymam yine de." Dudağının kenarını öpüp geri çekildi.

"Güzel eşim benim."

"Yakışıklı eşim benim."

Gülümseyerek aynı anda iç çektik. Bizi bekleyen ailelerimizin yanına geldiğimizde hepsinin elini tek tek öptük. Artık resmen aileydik biz.

"Gelin ve damadı kenara alalım. Onların tek fotoğraflarını çektikten sonra sizinle de çekeceğim."

Talha'yla adamın gösterdiği duvar köşesine geçtik. Adam peş peşe fotoğraflarımızı çektikten sonra ailemizle de fotoğraf çekindik. Her şey bittikten sonra nikâh salonunun sonuna doğru yürüdük. Ellerimin arasında olan cüzdanı göğsümün üzerinden bir saniye çekmiyordum. Talha'nın gözleri arada bir elimdeki cüzdana kayıyordu. Eminim en az benim kadar o da onu ellerini almak istiyordu. Nikâh dairesinden çıkınca Talha'nın ceketini kollarıma doladım. Az önce üşümeyen ben şimdi üşümüştüm. Sanırım heyecanım geçmişti.

Yüzüme gelen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, babamın yüzüne endişeyle baktım. Yüzü solgun gözüküyordu, eli sol kolunun üzerindeydi. Talha'nın elini bırakıp babama doğru yürüdüm. Elini kolunun üzerinden hemen çekti.

"İyi misin baba?"

Yüzündeki durgun ifade hemen kayboldu. Sıcak gülümsemesiyle yanağımı öptü.

"İyiyim meleğim."

Elimi kolunun üzerine getirip hafif bastırarak masaj yaptım.

"Ağrın mı var baba?"

Elimi tuttu. "Yok kızım, iyiyim ben." Ne kadar iyiyim dese de hiç inanasım gelmiyordu. Talha benim gibi babamın kolunu tuttu. "Baba rengin solmuş hastaneye gidelim." Babam kızıyormuş gibi kaşlarını çatıp ikimizin elini tuttu. "Ben çok iyiyim. Yürüyün yemek yemeğe gidiyoruz. Bugün kızım evlendi kutlamalıyız." Ne kadar iyi gibi görünmeye çalışsa da yüzünden acı çektiği belli oluyordu.

"Hadi dedim."

Kapının önünde daha fazla duramayacağımız için, "Peki," dedim. Geldiğimiz gibi arabalara doğru yürüdük. Yanımda yürüyen ablama yaklaşıp, "Babamın yüzü solgun, farkında mısın?" diye sordum kısık sesle.

"Farkındayım canım ne kadar hastaneye gidelim desem de yok dedi. Bir süre daha gözlemleyelim baktık kötü oluyor zorla götürürüz olmadı."

"Tamam ablam."

Arabaya binince elimdeki cüzdanı açtım. İkimizin fotoğrafı yan yana duruyordu. Kendi soyadımın yerine Aslan yazıyordu. Memleketim Samsun yerine Sakarya yazıyordu. Artık tamamen onun kütüğüne geçmiştim. Bakışlarımı ona çevirdim. Yüzünde garip bir ifade vardı. Bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi gözlerini gözlerime çevirdi. Gülümsedi.

"İyi misin?"

"İyiyim güzelim. Bugün iyi olmamam için hiçbir neden yok. Çünkü sevdiğim kadınla evlendim."

Geri yaslanıp cüzdanı göğsüme bastırdım. Kötü olduğum zaman evlenmek istediğimi söylediğimde, Talha yerine başkası karşıma çıksaydı nasıl hissederdim kim bilir? Yanımda

oturan adamın sorunları olsa da benim mutluluğum için elinden geleninin fazlasını yapıyordu. Onun yerine bir başkası olsa şimdiki gibi mutlu olur muydum bilmiyorum ama bildiğim bu adamı sevdiğim gibi kimseyi sevemezdim.

Restoranın önüne gelince arabayı Selim abinin arabasının yanına park etti. Arabadan iner inmez babamın yanına koşup elini tuttum. Daha iyi gözüküyordu. "İyi misin?" Babam iyiyim demek yerine gözlerini kırptı. İyi olduğunu düşünmek istiyordum. Kıymetli canının acımasını istemiyordum. O benim güçlü babamdı, her zamanda öyle kalmasını istiyordum.

Arabalar otoparka park edilince birlikte şık bir restorana geldik. Talha yanımıza gelen görevliye dün rezervasyon yaptığını söyledikten sonra görevli elindeki defteri kontrol edip elini içeri uzattı.

"Buyurun efendim, masanız hazır."

Omuzlarımda olan ceketi kollarımın arasına alıp ailemin ardından pencere kenarında bulunan masanın önüne geldim. Kalabalık olduğumuz için bizim için uzun bir masa ayarlamışlardı. Herkes yerlerine oturunca masanın en başına Talha'yla yan yana oturduk. Babaannem, garsonun önüne bıraktığı menüye yüzünü ekşiterek bakıp kapadı.

"Bizim evde daha güzel yemekler vardı. Buraya boşuna geldik."

Ablam omuzlarındaki saçları sırtına doğru atıp gülümsedi. "Babaanne canın ne istiyorsa ye benden." Babaannem gözlerini büyütüp kapattığı menüyü açtı. Yanında oturan anneannemin kolunu dürtü. "Kız istediğini söyle, avukat kız ödeyecekmiş." Anneannem başını sallayıp babaannemle birlikte menüyü yüzlerine yaklaştırdılar. Onların hâllerini kıkırdayıp elimi ağzıma bastırdım. Çok tatlıydılar. Babamlar ve dedemler siparişlerini verince önümdeki menüyü inceledim.

"Karar verdin mi?"

Parmağımı körü soslu tavuğu gösterdim. "Tavuk yemek istiyorum." Talha başını sallayıp yanımıza gelen garsona, "İki körü soslu tavuk," dedi. İçecek olarak da kola söyledik.

Herkes siparişlerinin gelmesini beklerken Talha masanın altından elimi tuttu. Her saniye tenimiz birbirine temas etsin istiyordu. En az onun kadar ben de istiyordum.

Önünde duran su dolu bardaktan bir yudum su içti. "Pazartesi yatak odası takımı gelecek. Pazar günü gideceğim için burada olamayacağım. Sen sabahtan bizim eve geç istediğin şekilde mobilyaları yerleştir." Onun içtiği sudan bir yudum aldım. "Tamam. Yarın senin odanı boşaltırken yine size gelecegim."

"Gel güzelim. Orası senin evin, sizin ev demezsen sevinirim."

Gülümseyip tekrar bir yudum su içtim. "Üç evim var çok şanslıyım."

"Keşke sadece bize ait bir olsaydı. Emekli olunca artık olur."

Masanın üzerinde duran elimi örtünün altına getirip elimi tutan elinin üzerine bıraktım.

"Ev istemiyorum, ben sadece huzurlu, mutlu bir yuva istiyorum."

"Benim de istediğim bu. Birbirimizi üzdüğümüzde kimse bizim yerimize üzülmüyor. Yine senin ve benim canım yanıyor. O yüzden birbirimizi acı vermeyelim ki canımızı üzmeyelim."

Elini hafif sıktım. "Sen bana güvendiğin sürece aramızda hiçbir sorun olmaz. "Parmağını avuç içimde gezdirip gözlerini açıp kapadı. "Sana güveniyorum. Söz verdiğim gibi düğünden sonra psikiyatriye de gideceğim. Böyle olmasını ben de istemiyorum. Gözlerin dolduğu an kalbim gözyaşlarının arasında boğuluyor. Senin ağlaman beni mutlu etmiyor." Konuşması samimi ve güven vericiydi. Söz vermişti, tedavi olacaktı. Ona güveniyordum. Umarım güvenim boşa çıkmazdı. Beni kandırdığına değil, ona inanan kalbim, ruhum ölürdü.

Garsonalar yiyecekleri getirince herkes önündeki yemekle ilgilenmeye başladı. Babam öksürünce çatalı tabağın kenarına bırakıp solgun yüzüne endişeyle baktım. Ne olmuştu babama? Bir kere daha öksürünce, "Baba," dedim. Elini iyim deyip kaldırsa da hiç iyi gözükmüyordu. Masanın üzerinde duran bardağa elleri titreyerek su doldurmaya çalışırken dayanamayıp yerimden kalktım. Ablam sandalyesini geri itip benim gibi o da ayağa kalktı.

"Baba hadi hastaneye gidiyoruz. Hiç iyi gözükmüyorsun."

"Aynen baba. Hadi kalk."

Diğerleri kaşık çatallarını bırakıp endişeyle babama dönüler. Ömer baba, babamın kolunu tutup, "iyi misin dünür?" dedi endişeli sesiyle.

"İyiyim ben hiçbir sorunum yok. Kızım oturun yerinize tansiyonum düştü sanırım. Bir şeyler yersem düzelir."

"Ama baba."

"Azra, üzme beni kızım."

Kolunu sıvazlayıp geri çekildim. Yerime geçerken ayakta duran Talha'yı oturması için elimi uzattım.

"Baba, yemeğini ye gideriz hastaneye."

"Tamam oğlum. Hadi oturun yemeğinizi yiyin. İyiyim ben."

Hiçbir zaman hasta olduğunu kabul etmeyen babam vardı. Yerimizi oturduğumuzda gözlerimi babamın üzerinden çekmeden önümdeki tavuk yemeğini yedim. Ne kadar konuşurken gülümsese de onun hasta olduğunu görebiliyordum.

"İyi gözüküyor, rahat rahat yemeğini ye."

Bakışlarımı babamdan çekip önüme salata tabağını koyan Talha'ya gülümsedim. "Yemekten sonra hastaneye götüreceğim onu. Ben eniştemin arabasıyla giderim." Kaşlarını kaldırıp, öyle mi, der gibi yüzümü inceledi.

"Ben götüreceğim babamı. Sen bizimle gelmek istiyorsan gelebilirsin."

Tebessüm ettim. Ailemi benimsemesi muhteşem bir duy-

guydu. "O zaman beraber gideriz," dedim. Göz kırptı. Kolasından içip gözlerini üzerimde gezdirdi. "Düğünde giyeceğin gelinlik aynı bunun gibi mi?"

Bakışlarımı gözlerinden çekip önüme döndüm. Günlerdir aç kalmış gibi yemeği yemeye başladım. Bakışlarını üzerimde hissettiğim için ellerim titriyordu.

"Anlaşıldı, o da bunun gibi. Yarın gidip kollarına tül yaptıralım. Bugün çok heyecanlı olduğum için bir şey demedim ama o zaman bozuşuruz."

Kaşığı tabağın kenarına bırakıp yan döndüm. "O gün daha fazla heyecanlı olacağın için hiçbir şey demezsin." Sol kolunu masanın üzerine koyup hafif üzerime eğildi. "Neyi ima ediyorsun, açık açık konuş da anlayayım." Gözlerinden geçen edepsiz parıltılara göz devirip, "Aklın fikrin orada," dedim. Gülümseyip geri çekildi. "Aklım fikrim hep sende. Seninle düşlerimde edepsiz şeyler yapmıyoruz. Sadece sarılıp uyuyoruz." Elimi masanın altına getirip bacağını sıktım. Gözlerini kısıp derin nefes aldı. Allah'tan herkes gürültülü bir şekilde konuşuyordu da bizi duymuyorlardı.

"Şu an beni tahrik eden sensin yalnız. Sıcak elin bacağımın üzerinde durmaya devam ederse seni alıp giderim buradan."

Bacağını cimcikleyip ayağa kalktım. "Gidiyor muyuz? Ah sen de benim kadar sabırsızsın değil mi?"

"Çok," deyip ona arkamı döndüm. Ablam gözlerini üzerime dikip, "Nereye?" dedi. Lavaboya, deyip onların yanında uzaklaşmaya başladım. Adamın ateş saçan gözlerini sırtımda hissediyordum. Omzumun üzerinden masanın başına baktım. Sırtını sandalyeye yaslamış kısık gözlerini üzerime dikmişti. Şımarık. Lavabonun olduğu dar koridora girdim. Kapıyı açıp içeri adım attığımda karşımda gördüğüm kişi yüzünden bedenim buz kesti. Bu kadının burada ne işi vardı.

"Kızım."

Kızım mı? Geri adım atıp elimi bana yaklaşmaması için ona uzattım.

"Yavrum lütfen beni dinle. Talha dinlemek istemiyor ne olursun sen dinle."

Başımı yana eğip, kanlanmış gözlerine iğrenir gibi baktım. O gözlerde küçük bir çocuğun ağlayışı, çığlıkları vardı. Tekrar bana doğru adım atınca, "Yaklaşmayın," dedim.

"Kızım lütfen bir kere sarılayım, üzerinde oğlumun kokusu var. Yıllardır onun kokusuna hasretim ne olursun izin ver."

Başımı iki yana sallayıp sırtımı kapıya yasladım.

"Siz hangi hakla onu özlüyorsunuz ki? Hangi hakla buraya geliyorsunuz? Bizi mi takip ediyordunuz?"

Morarmış gözaltlarını ovalayıp içten of çekti.

"Yaptığım her şey için çok pişmanım. Oğlumu özlüyorum, ona bir kere sarılmak istiyorum. O masada benim adım yerine o kadının adını söylediğinde ölecektim orada. Kimliğinde annesi olarak gözükmüyorum. Yalvarırım sana bir kere sarılayım. Sonra çekip gideceğim. "

"Hayır," dedim net bir şekilde. Onun kokusunu alsın istemiyordum.

"Ne olursun bir kere sarılayım, ona sarılamayacağım için sana sarılıp üzerine sinen kokuyu içime çekeyim."

Yanağıma akan yaşları silip, başımı kaldırdım. Gözlerimdeki nefreti görsün diye gözlerinin içine baktım.

"Sarılmama izin vermiyor musun? Peki, ben de gider ona sarılırım."

Yara olmuş ellerini koluma geçirip kenara itti beni. Kapıdan dışarı çıkınca hızlı adımlarla peşinden yürüdüm.

"İçeri gitmeyin durun lütfen."

Beni dinlemeden dar koridoru adımlarıyla aşıyordu. Bugün bizim en mutlu günümüzdü. Varlığıyla karabasan çöktürmeye hakkı yoktu. İçeri adım atınca pencere kenarında oturan Talha'nın gözleri girişte olduğu için bizi gördü. Gelinliğimin tülünü sıktım.

"Oğlum!"

Oğlum diyerek feryat eden kadının yüzünden bakışların hepsi bize döndü. Ömer babanın kaşlarını yay gibi gerildi. Masanın üzerinde duran ellerini yumruk yaptı. Demet anne şok olmuş gibi bakıyordu. Uzun zamandır görmedikleri kadının onlara nasıl hissettirdiğini tahmin etmek zor değildi. Diğerleri şaşkın ifadeleriyle kadını izliyordu. Gözlerimi Talha'nın üzerinde çevirdim. Beyaz gömleğinin yakalarını düzeltip benim sandalyemin üzerinde duran ceketini aldı. Sandalyeyi geri iterek ayağa kalktı.

Ne olacaktı şimdi?

Ağır adımlarla bize doğru gelmeye başladı. Ömer baba ayağa kalkıp kolunu tutmak istediğinde Ömer babanın elini geri itip adımlarını aynı hızda atmaya devam etti.

"Oğlum."

Gözleri önümde duran kadını bulamadan karşıma geldi.

Ceketi omuzlarıma serip yanağımı okşadı. "Tenine değen gözler var, Azra. Ben bugün katil olmak istemiyorum. Dudaklarımın dokunmak istediği tene kimsenin gözü değmesin istiyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kimi zaman konuşmak istediğimde dilimle konuşmazdım. Dudaklarımı kapatıp, gözlerimle konuşurdum. Şu an olduğu gibi. Kollarını belime dolayan adamın gözlerinin içine bakarak konuşuyordum. O çok iyi anlıyordu beni. Kirpikleri her inip kalktığında söylediklerime cevap veriyordu. Güçlü ol, üzülme, mutlu ol.

"Oğlum."

Kulağımıza gelen bu ses tüylerimi diken diken ederken o sanki duymuyormuş gibiydi.

"Senin burada ne işin var?"

Gözlerimi gözlerinden çekip o kadının karşısında dikilen Ömer babaya baktım. Midesi bulanır gibi bakıyordu karşısında duran eski karısına.

"Oğlumun nikâhında olamadım bırakın yanında olayım."

Nasıl bu kadar rahat konuşabiliyordu? Oğlum kelimesini gönül rahatlığıyla nasıl söylüyordu?

"O senin oğlun değil. Geldiğin gibi git, oğlumdan da uzak dur."

Ömer baba kendine zor hâkim oluyordu. Demet anne, Güneş'ten destek alarak onları izliyordu. Bu kadın herkesin hayatına mutsuzluk getirmeye gelmişti ama ben buna izin vermezdim. Kıpırdamadan yüzüme bakan adamım elleri başında, dolabın arkasına saklanmasına müsaade etmezdim.

"Baba, annemin yanına geçer misin? Geliyoruz biz." Dedim. Ömer baba Talha'nın kolunu tutup, "Gidelim oğlum" dedi.

"Talha, oğlum bir kere sarılmama izin ver."

Talha'nın belimde olan elleri kasıldı. Belime bastırdığı eli yüzünden canım acısa da sesimi çıkarmadım. Biliyorum, is-

teyerek yapmıyordu. Ona biraz daha yaklaştım. Bizi dikkatli bakışlarıyla izleyen kadına iğrenir gibi baktım. Görsün marifetini, yaptıklarıyla övünsün.

"Gider misiniz buradan?"

Dövmeli kaşlarını kaldırıp gözlerini devirdi.

"Sen kimsin de beni kovuyorsun?"

Güldüm. Az önce bir kere sarılayım diye ağlayan kadın, gerçek yüzünü göstermekten çekinmiyordu.

"Ben kolları arasında olduğum adamın karısıyım. Yani başınızda size iğrenerek bakan adamın kızıyım." Talha'nın kolları arasından çıkıp karşısına dikildim. "Sen kimsin peki? Dur sen söyleme ben söyleyeyim, küçük bir çocuğu aç bırakan zevkine düşkün olan kadınsın." Gözlerini kocaman açtı. Bilmediğimi mi sanıyordu? Yanılıyordu. Onun tüm pisliklerini biliyordum.

Boynuna bağlı kırmızı fuları çekiştirip sigara içmekten sararmış dişlerini kahkaha atarak gösterdi. Ucuz bir kadın gibiydi. Basit, kendini ezen, mide bulandırıcı...

"Tatlım, kocan bir sene eve gelmediğinde seni de görürüm o zaman. Ölüp kaldığını bilmediğin bir adamın yolunu gözle, bak bakayım sen de benim gibi oluyor muymuşsun? Olacağın garanti ama..."

Kadına doğru atılacağım zaman Talha kolunu belime doladı. Diğer elini de kadının boğazına yapıştırdı. Korkudan kolunu tutup, "Bırak," dedim. Alnını alnıma bastırıp gözlerini kapadı.

"Talha bırak lütfen."

Kadının yüzünü görmek istedikçe alnıyla başıma baskı uyguluyordu. Onu görmeme izin vermiyordu. Hoş göremesem de hırıltı seslerinden boğulduğunu anlamak zor değildi.

"Oğlum bırak."

"Talha değmez. Bırak kardeşim yakma kendini."

Babam, Selim abi ve diğerleri endişeli sesleriyle Talha'nın kolunu çekmeye çalışıyordu. Güneş'in, "Abim," diyen çığlığı

kulağıma ilişince ellerimi Talha'nın yanaklarını koydum.

"Bırak ne olursun, bugün bizim mutlu günümüz lütfen bırak."

"Bana mutlu olmak haram, Azra."

"Göğsüne hafif vurdum."

"Konuşma böyle. Beni biraz olsun seviyorsan elini kadının boynundan çekersin." Elini geri çekip belime sarıldı sıkı sıkı. "Biraz mı? Ben sana ölüyorum ne birazından bahsediyorsun?"

Cevap vermedim yere yığılan kadına korkulu gözlerle baktım. Eli boğazında nefes nefeseydi. Herkes başımıza toplanmıştı. İki garson yerde oturan kadına su içirmeye çalışırken, Talha geri çekildi.

"Baba hadi hastaneye gidelim. Tansiyonun mu düşmüş baktıralım."

Babam, Talha'nın omzuna elini bastırıp, "Gidelim oğlum." dedi. O an Ömer babanın gözlerinden bir damla yaş düştü. Onu öyle görünce dayanamayıp boynuna sarıldım.

"Yanından ayrılma tamam mı kızım? Sen ona güç veriyorsun."

"Ayrılmam babam."

"Hadi gidelim."

Talha'nın sesiyle annem, babam, ben, ablam restorandan dışarı çıktık. O kadına ne olacağını hiç bilmiyordum. Talha'nın arabasının yanına gelince babam ön tarafa oturdu. Annem, ablam ben de arkaya geçtik. Talha arabayı geri geri sürerken sakin gibiydi. Onun bu hâli korkutuyordu beni. Bağırsın istiyordum. İçine atıp daha sonra bize kasırgalar yaratmasın istiyordum.

Başımı cama yasladım ağrıdığı için. Birileri mutlu olduğumuz anda bizi üzmek için ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlardı. O kadının anne olduğu aklına bugün mü gelmişti? Oğlunun kokusunu şimdi mi özlemişti? Oğlu küçükken bir kere bile kucağına alıp kolları arasına sarmış mıydı? Ya

da başını göğsüne bastırıp sıcak yatağında onunla uyumuş muydu? Bunların hiçbirini yapmadığı hâlde şimdi oğlumu özledim demesi hiç de samimi gelmiyordu.

Farklı bir durum vardı. Kimsenin bilmediği, Talha ile onun arasında farklı bir durum. Aralarındaki olayı deli gibi merak ediyordum. Talha'ya sorsam anlatmazdı. Bana kendini açtığı gün bile aralarındaki olan durumu anlatmadıysa, şimdi hiç anlatmazdı.

"Baba senin tansiyonun sürekli düşüyor mu?"

"Hayır oğlum, arada bir oluyor. Endişelenecek bir durum yok, boşuna telaş yapıyorsunuz."

"Boşuna değil baba, sen bizim için kıymetlisin. Kendine dikkat et lütfen."

Başımı camdan çekip ablama çevirdim. Gözlerini açıp kapadı. Talha hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu, babam da ona ayak uyduruyordu. Madem o öyle olsun istiyordu biz de ona göre davranırdık. Yeter ki üzülmesin. Göz bebeklerinin ışığı sönmesin. Öz annesine ihtiyacı yoktu. İki tane kendi evlatları gibi seven annesi vardı. Bakışlarımı ona çevirdim. Benim baktığımı hissetmiş gibi omzunun üzerinden arkaya baktı. Hafif tebessüm edip önüne döndü.

Canım devim benim.

Hastanenin önüne geldiğimizde üzerimdeki gelinlikle içeri giremeyeceğim için ablamla birlikte arabada oturduk. Annem, babam, Talha içeri girdi. Başı cama yaslı olan ablama yaklaştım.

"Selim abiyi arayıp ne olduğunu öğrenir misin?"

Sıkıntıyla nefesini dışarı bırakıp çantasından telefonu çıkardı. Telefonu kulağına getirince dikkatimi ona verdim.

"Ne yaptınız Selim? Hımm. Biz hastanenin önündeyiz, babamın işi bitince eve geçeriz. Tamam görüşüz."

Telefonu kapatıp, "Ee?" dedim. Selim abinin sesini duymadığım için ne olup bittiğini anlayamamıştım.

"Kadın gitmiş, onlar da bizim eve gidiyorlarmış."

"Kavga çıkmış mı?"

Gözlerini devirip, "Ne kavgası?" dedi. "Kadın biz çıkınca bir şey demeden ayağa kalkıp gitmiş."

Pislik. Günümüzü zehir edip gitmişti. Ablam bana doğru dönüp ellerimi tuttu. Endişeli bakışları hâlâ yüzünü terk etmemişti.

"Bu kadın eğer senin tekrar karşına çıkarsa sakın Talha'dan saklama. Niyeti başka bunun gözlerinde oğluna olan özlem değil de nefret vardı. Hiç rahat durmayacak. Sakın Talha'dan ve bizden bir şey saklama."

Kollarımı sıvazlayıp, başımı öne arkaya salladım. Benim tahmin ettiklerimi ablam da etmişti.

"Merak etme abla hemen size söylerim. Ben de o kadında tuhaf bir şeyler sezdim. Zorla bana sarılmak istedi. Oğlumun kokusunu üzerine sinmiş sana bir kere sarılayım dedi."

"Sarıldın mı?"

"Hayır tabii ki. Talha'ya yaptığı onca olaydan sonra ona sarılacak hâlim yok. Bir daha karşıma gelirse direkt polise şikâyet ederim, beni rahatız ediyor diye."

"Kadın kötü bir şeyler çeviriyor çok dikkatli ol meleğim."

Koltuğa yaslandım. Umarım bizim başımıza bela olacak hareket yapmazdı.

"Babamlar geliyor."

Oturuşumu düzeltip arabaya yaklaşan babamlara baktım. Yüzleri gülüyordu. Ablam bana doğru kaydı. Annem yanımıza, babamla Talha da öne oturdu.

"Ne dedi doktor?"

"Bir şey yok kızım. Kan şekerim düşmüş yemek yedikten sonra kendime geldim zaten. Size dedim korkmayın, evham yapmayın diye."

Öne doğru uzanıp yanağını öptüm. "İyi ol canım babam. Yüzünü solgun gördüğümde korkuyorum." Elimin üzerine elini vurup, "Sağ olasın," dedi. Geri çekilip koltuğa tekrar

oturdum. Şimdilik her şey yolunda gözüküyordu. Derin nefes alıp başımı tekrar cama yasladım.

Yarım saat sonra evimizin önüne gelince arabadan indik. Dayımlar, eniştemler bizden önce gelmişlerdi. Binaya girince merdivenleri çıkmaya başladık. Yanımda yürüyen Talha'nın kolunu dirseğimle dürttüm. Aynı şekilde o da koluma dirseğini vurdu. Yukarı çıkıncaya kadar aynı hareketi yaptık. Kapımızın önü ayakkabı kaynıyordu. Ayakkabılara basmadan babamın arkasından eve girdik. Durgun bir ortam beklerken aksine neşeli bir ortam bizi karşılamıştı. Herkes kahkahalar eşliğinde konuşuyordu. Ömer babamın yüzünde hafif bir burukluk vardı sadece. O da Talha'nın gülen yüzünü görünce geçmişti.

Bugün olanlar yaşanmamış gibi davranacaktık. Hatırlanmayacak bir anı olarak kalacaktı bizim için.

Talha otururken gelinliği çıkarmaya odaya gittim. Dolaptan siyah dar paça pantolonumla beyaz kazağımı aldım. Gelinliği üzerimden çıkarıp kazak ve pantolonu giydim. Saçlarımı onlar gidince yıkardım. Gelinliği dolaba astıktan sonra odadan çıktık. Holde oynayan dayımın kızının yanaklarını öpüp kapının kenarında sandalyeye oturan Talha'nın yanına oturdum.

"Ali, iki kızın vardı bir de oğlun oldu artık. Baksana çakı gibi delikanlı bir evladın var."

"Öyle baba. Rabbim uzun ömürler versin canına."

Talha dedemin ve babamın sözlerinden sonra, "Sağ olun," deyip başını yere eğdi.

"Utandın mı devim?"

Başını kaldırmadan bana çevirdi yüzünü. Dudağı kenara doğru kıvrıldı. Her utandığında yarım gülümsemesiyle çok tatlı oluyordu. Ona tatlı olduğunu söylesem ne der acaba?

"Bugün olanlar için hepinizden özür dileriz dünürüm."

Ömer babamım sesiyle bakışlarımı ona çevirdim.

"Bugün bir şey olmadı dünür. Çocuklarımız evlendi, artık

senin iki kızın benim de bir oğlum oldu. Rabbim yüzlerini kararmasın inşallah."

"Âmin dünürüm. Biz gidelim o zaman, evde çok iş var, Talha gitmeden mobilyaları ona çıkarttırayım."

"İzin sizin dünürüm."

Talha ellerini dizine bastırıp ayağa kalkmak için hazırlandı.

"Ali amca, Azra bu akşam biz de kalabilir mi? Ne olursun kalsın hem nikâh da kıyıldı artık."

Babam kahkaha atıp gözleriyle anneme Güneş'i işaret etti.

"Duydun değil mi hanım, Azra artık bizim soyadımızı taşıyor yani bizim evde istediği gibi kalabilir demek istiyor. Sen karışamazsın Ali amca diyor."

Güneş kızarıp bozardı. "Ben öyle demek istemedim Ali amca." Onun utangaç hâline herkes kahkaha atınca başını sanki daha fazla yere eğecekmiş gibi eğdi.

"Şaka yapıyorum güzel kızım. İstiyorsa gelsin, benim evlatlarım bu zamana kadar bir kere bile beni utandıracak hareket yapmadılar. Ben onlara hiçbir zaman hayır gidemezsiniz demedim. Çünkü onların özgürlüklerini ellerinden almak istemedim. İkisi de aklı başında insanlar ne beni ne de annelerini üzmezler."

Canım babam.

"O zaman geliyor?"

"Kendi istiyorsa gelsin tabii."

Güneş ellerimden tutup ayağa kaldırdı beni. "İster ister," deyip odama çekiştirdi beni.

"Dur deli kız."

"Hadi kıyafetlerini çantana koy gidiyoruz."

"Saçlarımı yıkamadım ama."

"Su sadece sizin evde yok Azra, bizde de var. Yürü hadi kocanı bekletme."

Deli kız. Dolaptan eşofmanlarımı alıp sırt çantamın içine

koydum. Montumu alıp onunla beraber dışarı çıktık. Ömer babalar ayaklanmış bizimkilerle vedalaşıyordu. Annemin yanağını öpüp kapının önünde ayakkabılarını giyinen Talha'nın yanına geldim. Yarım botlarımı giyinince kapının eşiğinden aileme el sallayıp Güneş ve Talha'yla beraber merdivenleri inmeye başladım.

"E, o artık bu evde misafir kocasıyla gelecek kocasıyla gidecek."

Merdivende durup arkamı döndüm. Kapının eşiğinden bana laf söyleyen babaanneme yalandan kızıyormuş gibi baktım.

"Ben babamın evinde hiçbir zaman misafir olmam babaanne. Bu kapıya istediğim zaman gelirim."

"Zamane gençliği işte, biz kocamız git demeden gitmezdik."

"Anne sizin zamanla bizim zamanı karıştırma lütfen."

"Emine, ne zaman annene giderken bana sordun?"

Babaannemi dedemle ve babamla baş başa bırakıp, kahkaha atarak merdivenleri hızla indim. Demir kapıyı geri açan Talha'nın kolunun altından geçerek Güneş'in yanına geldim.

"Ben de sizinle geleceğim abi."

"Gel güzelim."

Ömer babayla Demet anne kendi arabasına binince biz de Talha'nın arabasına bindik. Güneş kollarını koltuğun başlarına koyup öne eğildi.

"Sabaha kadar film izleriz, hem de korku tamam mı?"

"Sen ve korku film mi öyle mi Güneş?"

"Öyle abim."

"Ben eve gidince odayı boşaltacağım. Malum annemlerin eşyaları bizim odaya gelecek."

Yan dönüp, "Neden?" dedim. "Senin odanda biz kalmayacak mıydık?"

"Annemlerin odası üst kattaydı orayı bize verdiler. Kendileri benim odada kalacaklar."

Başımı salladım. "Bizim yüzümüzden rahatları bozuldu."

"Yok be ne bozulacak? Siz gençsiniz onlar yaşlı. Hem ben sizin sesinizden uyuyamam en iyisi siz yukarı çıkın."

Talha'yla aynı anda Güneş'e döndük. Dilini ısırıp geri yaslandı. Talha, "Tövbe," deyip önüne döndü. Güneş'in hâline kahkaha atıp cebimde titreyen telefonun ekranının açtım.

Cadı mesaj atmıştı.

- Tövbeymiş, sanki ben sizi bilmiyor muyum? En ufak fırsatta üzerinize atlıyorsunuz birbirinizin.

-Ne saçmalıyorsun?

-Gerçekleri bebeğim. Ben bekâr bir kızım sesinizi duyarsam psikolojim bozulur. Sevgili babacığım da beni düşünüp sizi üst kata postaladı.

-Utanmazın tekisin.

-Bunda utanılacak bir şey yok bebeğim. Normal şeyler, her sağlıklı insanın yapacağı şeyler. Şeyler deyince bir tuhaf oldu. Seksten bahsediyorum. Hani abimle senin yapacağından..

Gözlerimi kocaman açıp kemeri açtım. Yerimden kalkıp arkaya geçip Güneş'in saçlarına yapıştım.

"Ne oluyor lan!"

Talha'nın sesini umursamayıp Güneş'in saçlarını çekmeye devam ettim. Manyak kahkaha atmaktan geri çekilmiyordu.

"Sen var ya sen çok fenasın."

"Gerçekler bebeğim."

"Kızım deli misiniz oturun yerinize kaza yapacağım şimdi."

Ellerimi Güneş'in saçlarından çekip, tekrar yerime oturdum.

"Verin bakayım o telefonlarınızı ne konuştunuz da kudurdunuz?"

Güneş'le aynı anda, "Hayır," diye bağırdık. Talha elini ku

lağına bastırıp yüzünü buruşturdu. "Ulan kulağımı sevdiniz. Susun be."

Susup önüme döndüm. Güneş de sessiz bir şekilde kıkır kıkır gülüyordu. Eve gideyim tekrar yolacaktım cadının saçlarını.

Eve geldiğimizde Talha oyalanmadan odasına çıkıp eşyalarını sökmeye başladı. Çoğu eşyasını odadan çıkarmış zaten. Sadece giysi dolabı bir de yatağı kalmıştı. Koridordaki eşyaları Güneş'le beraber üst kata taşıdık. Daha önce bu kata hiç çıkmamıştım. Çatı katı sanıyorken aslında oda ve banyo olduğunu gördüm. Açıkçası bu durum biraz hoşuma gitmişti. Güneş'in dediği gibi odalar dip dibe olduğunda rahat olamazdım. Her an biri sesimizi duyacak diye endişelenirdim. Talha'nın kıyafetlerini koyduğu kutuyu koridora bırakıp, alt kata indim. Odasına girdiğimde ayaklarım ne ileri ne de geri gitti. Üzerindeki tişörtü çıkarmış dolabın kapağını söküyordu. Gözlerimi sırt kaslarından çekmek istedikçe bakışlarım omurgasından aşağı inen tere takılı kalmıştı. Onu izlediğimi fark etse utancımdan yerin dibine girerdim. Geri dönüp odadan çıkacakken, "Azra," dedi kısık sesle. Lanet olsun fark etmişti. Oflayıp arkamı döndüm.

"Gelsene güzelim, neden duruyorsun orada?"

Kazağımın eteklerini tutup yavaş adımlarla ona doğru yürüdüm. Kocam olmasına rağmen çok utanıyordum. Neden böyle hissediyorum bilmiyorum. Oysa onu daha önce üstü çıplakken görmüştüm. Karşısına gelince çenemi tutup başımı hafif kaldırdı.

"Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım. Tek koluyla tuttuğu dolabın kapağını kucağına alıp koridora çıkardı. Sonra odanın kapısını kapatıp yanıma geldi. Lanet olsun gözüm sürekli çıplak tenine kaydığı için yanaklarım alev alev yanıyordu. Ellerimden tutarak yatağa doğru getirdi. Beraber oturunca gözlerimi gözlerinden kaçırdım.

"Neden bakmıyorsun yüzüme? Utanıp âşık olduğum

gözlerini gözlerimden kaçırma."

Yüzümü kendine çevirdi.

"Asıl şimdi özgürce birbirimize bakmalıyız. Biz artık evliyiz. Günah yok artık."

Tebessüm ettim. "Öyle ama ben utanıyorum." Gülümsedi. Saçlarımı karıştırıp, "Utanmanı istemiyorum," dedi. "Azra, bugün olanlar için özür dilerim."

Ellerimi terden su gibi olmuş omuzlarına koydum. "Bugün biz evlendik. Başka hiçbir şey olmadı."

Alnımı öpüp derin nefes aldı. "Şu an seninle romantik anlar yaşıyor olmamız lazımdı ama bize bak mobilya söküyoruz." Kıkırdayıp geri çekildim. "Düğüne az kaldı mecbur yetiştirmeliyiz her şeyi."

"Düğünden sonra balayına istediğin yere götüreceğim seni. On beş gün izinli olacağım o zaman dilediğimiz gibi gezeriz."

"Antalya'ya ya da Bodrum'a gideriz. Oralar sıcak olur."

Yanağımı öpüp, "Gideriz," diye fısıldadı buğulu sesiyle. Yutkundum.

"Çok özledim."

Ben de onu özlemiştim. Dudaklarını yanağıma sürterek dudaklarıma getirdi. Özlemini geçirmek için yavaş yavaş öpüyordu. Ona biraz daha yaklaşıp parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Üzerime eğilip yatağa yatıracağı zaman odanın kapısı açıldı.

"Oooo."

Hızla doğrulduk. Allah'ım neden sürekli rezil oluyorduk biz?

Sürekli utanacak duruma geldiğim için kendime kızıyordum. Ailesi evdeyken onunla öpüşmek deliceydi. Ellerimi yüzüme bastırıp ayağımı yere vurdum. Hiçbir şey olmadan belden aşağı imalarda bulanan Güneş şimdi eline geçen kozla bizimle dalga geçecekti. Talha ellerini belime dolayacağı zaman geri çekildim. Ellerimi yüzümden çekip parmağımı

gülümseyen yüzüne salladım.

"Düğüne kadar yanıma yaklaşmıyorsun. Hele bir yaklaş düğün günü hemen uyurum."

Kaşlarını havaya kaldırdı. Parmağımı havada yakalayıp dişleri arasına aldı. Biz bu sahneyi onunla daha önce de yaşamıştık. "Bırak," diye dişlerimin arasından konuştum. Onun yüzünden Güneş'e yakalanmıştık. Cadı kardeşiyle o değil ben uğraşacaktım. Allah'ım, aklıma o gelince yine elimi alnıma vurdum.

Parmağımı serbest bırakıp yanıma yaklaştı. Bir adım geri kaydım. Yaklaşmasın bana. Kokusu sarhoş ediyordu beni. Yüzümü boynuna sokup kokusunu içime derin derin çekmek istiyordum.

"Kendini bu kadar kasma meleğim. Kardeşim balık hafızalıdır emin ol beş dakika sonra gördüklerini unutmuştur."

"Senin kardeşin mi balık hafızalı? O kızdaki akıl kimsede yok. Sen, ben unuturuz ama o unutmaz."

Ensesini kaşıyıp ayağa kalktı. "Biliyorum, zaten ben de sen utanma diye söyledim."

Ayağımı yerden kaldırıp sıkı kalçasına tekme attım. İnleyip başını arkaya attı. Canı mı acımıştı? Arkasını döndü, kısık gözleriyle üzerime doğru gelmeye başladı. Yatağın üzerinden geri kayarak kendimi yere attım. O hızla kendimi yere attığım için kalçam acımıştı. "Acıdı ya." Yatağın üzerinden yüzüme eğilip gülümsedi.

"Söyleseydin daha önceden ellettirirdim sana kalçamı."

Gözlerimi kocaman açıp, "Sen," diye bağırdım. Kahkaha atıp, "Evet ben," dedi göz kırparak. Şeytan diyor yerden kalk o seksi poposunu patakla. Hoş bu durumda yine o karlı çıkardı. Kalkmam için elini uzattı. Elimi avuçları arasına bırakıp ayağa kalktım.

"Çok utanıyorum, Güneş şimdi beni her gördüğü yerde seni abimle öpüşürken gördüm diyecek."

"Öyle bir şey derse gel bana söyle. Yüzüne iki saniye bakarım bir daha bırak imayı aklından bile geçirmez."

"Bakışımla korkuturum diyorsun?" Bedenimi göğsüne çekip saçlarımı öptü. "Kokutmam. O saygı duyar sadece."

Geri çekilip, "Sen öyle san," dedim.

"Abi, yenge yemek hazır..."

Gözlerimi kapatıp, "Sesindeki imayı duyuyor musun?" dedim. "Ben şimdi onun yüzüne nasıl bakacağım? Yengemiş, hah."

"Onun yüzüne bakma güzelim. Sen bana bak yeter."

Yumruğumu karnına geçirip kapıya doğru yürüdüm. "Ellerini yıka, üzerine de tişört giyip gel."

"Peki anne."

Sırıtıp koridora çıktım. Pis görümce ortalıklarda görünmüyordu. Ağır hareketlerle koridoru geçip merdivenleri inmeye başladım. Yemek odasından Demet anne ve Ömer babanın sesi geliyordu. Olduğum yerde durdum.

"Bugün çok korktum Ömer, o kadın oğluma zarar verecek diye."

"Hiçbir halt yiyemez. Uyuşturucu kullanıyormuş, bir adamın yanında kalıyor, o adamın da nasıl bir adam olduğunu tahmin ediyorsundur."

"Aman ya Rabbi oğlumdan uzak dursun ne hâli varsa görsün."

Belliydi o kadının bir şeyler çevirdiği. Kesin Talha'dan para isteyecekti. Yoksa yaptığı şovun başka açıklaması yoktu. Sanki bu durumu Talha biliyormuş gibi bir kere bile bakmamıştı o kadının yüzüne. Onları dinlediğimi anlamasınlar diye ayaklarımı yere sert basıp ses çıkardım. İkisi susunca içeri girdim.

"Gel kızım."

Ellerimi birleştirip Demet annenin yanına ilerledim. "Anne, keşke haber verseydin yardım ederdim masayı hazırlamana."

Sırtımı sıvazlayıp gülümsedi. "Geldiğinizden beri yuka-rıyı topluyorsunuz kızım, yorulmuşsunuzdur. Akşam oldu, hadi otur da çorba iç."

"Güneş'le Talha gelsin otururum."

Elimden tutup sandalyeye oturttu. Kendi yanıma oturunca yan dönüp yüzüme gelen saçlarımı kulağımın arkasına iliştirdim.

"Bugün olanları sen de duydun kızım. O kadının dedik-lerini umursama. Seven insan sevdiğini bir ömür göremese de bekler. Nefes alıp verdiğini bildiğin için her zaman senin yanındaymış gibi hissedersin."

"Ben geldim."

İçeri giren Güneş'in yüzüne bakmadan Demet anneyi din-ledim.

"Ben Talha'ya evlenmesi için çok baskı yaptım. Bu hayatı yalnız geçirmesini istemiyordum. Her zaman yanında bir eşi olsun, çocukları olsun istiyordum."

Bacaklarımın üzerinde duran ellerimi tutup iç çekti.

"Çok şükür senin gibi temiz bir kız onun eşi oldu. Ben inanıyorum ki ikiniz çok mutlu olacaksınız. Elbette evlilikte pürüzler çıkacak ama siz sevginizle tüm zorlukları başara-caksınız."

Tek inandığım sevgimizdi. Demet annenin dediği gibi her zorluğu aşardık. Birbirimizi sayıp sevdikten sonra...

Tebessüm edip, "Kuşkunuz olmasın," dedim dikkatli bir şekilde beni izleyen Ömer babaya, Güneş'e, Demet anneye. Her şeyden önce benim içimde beslediğim sevgime saygım vardı. Değil başkasına dokunmak bakmazdı gözlerim.

"Neden başlamadınız?"

Oturuşumu düzeltip içeri giren Talha'ya gülümsedim. Duş almıştı, saçlarını kurutmadığı için kaşlarım düz çizgi hâ-line geldi. Bu aralar sürekli yapmaktan hoşlandığı şeyi yapıp ruhumu titretti. Göz kırpıp yanıma oturdu. Flörtüz hâlleri beni benden alıyordu. Zaten albenisi olan bir adamken ha-

reketleri kalbimi zorluyordu. Ya benim onu gördüğüm gibi başka kızlar da görürse? Kanımın ısısı yükseldi. Şule, uma-nın bir daha gözlerini sevdiğim adama çevirmez. Bu sefer kesinlikle affetmem.

Talha önüme bir dilim ekmeği koyunca daldığım düşün-celerden sıyrılıp beni izleyen simasına gülümsedim. Gözle-riyle çorbamı içmemi işaret ediyordu. Tabağımın yanında duran kaşığı alıp sıcak çorbadan bir yudum aldım.

"Artık beş kişilik bir aile olduk değil mi baba? Azra, abi-min yanına da bizim eve de çok yakıştı."

"Öyle kızım. İki kızım bir oğlum oldu artık. Umarım Azra bu evde mutlu olur."

Mutlu olacağıma her zaman inanıyordum. Kendi ailem gibi bir ailem olmuştu. Salatanın suyuna ekmeğini banan, su içerken yere çömelen bir ailenin içinde kendimi yabancı gibi hissetmezdim. Bizim ev nasılsa bu ev de aynıydı. Hiçbir şe-kilde kibir yoktu.

"Sizlerin yanında mutlu olacağıma eminim baba."

Talha bacağımı minnettar olmuş gibi sıktı. "Bu evdeki her şey sana ait sakın çekinme. İstediğin yere gir isteğin her şeyi al. Sen bu evin gelini değil kızısın."

"Çok teşekkür ederim."

Çorbasını içip başını yana eğdi. "Teşekkür de etme." Gü-neş sırıtıp, "Aynen," dedi. Yüz mimikleri yanaklarımı alev topuna çevirince başımı yere eğdim. Bu kız bu gece beni zor-layacaktı.

"Seneye bakarsın ailemiz altı kişi olur, baba."

Ağzımda olan kaşığı dişlerimin arasında sıktım. Umarım benim anladığım şeyi ima etmiyordur. Eğer öyleyse masanın altına gömsünler beni.

"Hayırdır Güneş, seneye damat adayı mı geliyor?"

Aferin Talha, utandır şu kızı, o bizi babamın yanında şe-kilden şekille sokarken biraz da kendi girsin.

"Yok abi, nerden çıktı?"

Nerden çıkmış? Gökhan'dan bahsetsem ne yapardı kim bilir.

"Bilmem, sen söyledin seneye ailemiz altı kişi olabilir dedin. Benim aklıma senin evleneceğin geldi. Şu damadı alıp getir karşıma. Bakalım kimmiş."

Güneş'in beyaz yüzü kıpkırmızı oldu. Sanki çorbasıyla beraber bir kaşık acı biber yemiş gibiydi. Yüz ifadesine dayanamayıp kıkırdadım. Aynı zamanda Demet anne de gülümsedi.

"Abi ya. Ben onu yeğenim olur diye dedim."

Gülümsemem yüzümde soldu. Karşımda Ömer baba olmasa ayağımı hiç acımadan bacağına savuracaktım. Tekme ona değil de Ömer babaya gider diye çok korkuyordum.

"Güneş, çorbanı iç kızım."

Ömer babanın sesinden sonra hiç kimse konuşmadan yemeğine devam etti. Sadece Talha rahat durmuyordu. Bacağını iki yana açıp kapadıkça bacağıma vuruyordu. Bir iki kere ne yapıyorsun diye yüzüne baksam da. ...Gözlerini gözlerime sabitleyip beni izliyordu. Adamın tek derdi yemek yemeyelim anne babamız yanımızdayken birbirimizin gözlerine bakalım. Oldu!

Gözlerimi gözlerinden çekip önümdeki yemeğe dikkatimi verdim. Tekrar bacağını bacağıma vurunca onun gibi ben de vurmaya başladım. Madem oyun istiyordu, oynardık.

Talha'yla zor şartlar altında yediğimiz yemeğin ardından salonda Güneş, ben, o film izledik. Ömer babayla Demet anne yorgun olduklarını söyleyip odalarına çekildiler. Saat on bire gelirken Güneş esneyip durdu. O yanımda esnedikçe benim de uykum geliyordu.

"Yatalım istersen?"

"Olur," deyip kollarını iki yana açıp gerildi.

"O soruyu ona değil bana sorman lazımdı."

Sol yanımda oturan Talha'nın karnına dirseğimi geçirip Güneş'le birlikte ayağa kalktık.

"Biz yatıyoruz."

"İyi geceler. Ben biraz daha film izlerim."

Başımı sallayıp odadan çıktım. "İstersen sen de otur."

"Sabah erken kalktığım için uykum var yatsam iyi olur."

Odasının önüne gelince kapıyı açtı. İçeri girip direkt yatağın üzerinde duran çantamın içinden eşofmanlarımı aldım. Ben üzerimi değiştirirken o telefonu kurcalıyordu.

"Gökhan'la aranız nasıl?"

Telefonu kapatıp ofladı. "Manyak kardeşi yüzünden kötü. Abin bizim hayatta birlikte olmamıza izin vermez, birbirimize çok bağlanmadan konuşmayalım diyor. Korkağın teki."

Yanına uzanıp ellerimi yanağımın altına aldım. "Biraz zamana bırakın, arar seni yakında."

"Hiç sanmıyorum Azra, ben onu çok severken o beni seviyor. Düşün bak, ben onu aramadan asla o beni aramıyor ya da mesaj atmasam atmaz. Ancak yanımda bir erkek gördüğü zaman, kim o? Uzaklaş oradan yazar."

Saçlarını sevip iç çektim. "Umarım bir gün kıymetini anlar."

"Umarım. Yoksa bir daha aradığında bana ulaşamaz. Ben onun manyak kardeşi gibi takılmam peşine."

Saçını çektim.

"Ah, saçımı niye çektin?"

"Aklıma o kızı getirdiğin için sinirlendim. Ruh hastası."

Sırıtıp yatakta oturdu. "Sizi öpüşürken görünce ne kadar tutkulu bir çift olduğunuzu o an iyice anladım." Kaşlarımı çatıp beyaz yastığı yüzüne fırlattım.

"Nasıl da öpüyordun abimin dudaklarını. Çok fenasın Azra."

"Seni yolarım kız."

Üzerine atlayıp karnına oturdum. Koltuk altlarından gıdıklayarak, "Bir daha bu tür imalarda bulunacak mısın?" diye bağırdım.

"Evet."

Kalçamı karnına bastırdım. "Anlamadım."

Kahkaha atmaktan suratı kıpkırmızı olmuştu. Kızaran yanaklarına parmaklarımı bastırıp, "Söyle, bir daha imada bulunacak mısın?" dedim.

Başını aşağı yukarı salladı. "Seni cadaloz." Birbirimizi gıdıklayarak yataktan aşağı düştük. Kapı açılınca kahkahamız kâğıt gibi kesildi.

"Hayırdır?"

Güneş beni üzerinden itip sırtını yatağa yasladı.

"Abi senin bu karın beni tehdit ediyor."

"Hayatım senin bu kardeşin bana edepsiz şeyler söylüyor."

Talha ikimize cevap vermeden kapıyı kapatıp görüş alanımızdan çekildi. "Gördün mü senin yüzünden kızıp gitti." Omzunu silkip yatağın üzerine çıktı. "Kızdıysa buzdolabına girsin." Kıkırdayıp yanına uzandım. "Hadi uyuyalım sabah erken kalkacağız."

"İyi geceler tatlı görümcem."

"İyi geceler tatlı yengem."

* * *

Sabah kahvaltımızın ardından hep birlikte Ömer babayla Demet annenin odasını boşalttık. Talha dolabı sökerken Güneş'le beraber kıyafetleri, örtüleri alt kata indiriyorduk. Demet anne de indirdiklerimizi kenara diziyordu. Saat ona gelirken evin zili çaldı. Güneş kapıyı açmaya giderken üst kata Talha'nın yanına çıktım. Alnındaki teri silip dolabın çekmecelerini duvar kenarına koydu.

"Çok yoruldun. Yarın Mardin'e gideceksin bir de."

Pencerenin önünde duran beyaz havluyu alıp boynunu sildi. "Sorun değil, pazartesi mobilya gelecek o zamana kadar bu odayı boşaltmamız lazım." Elindeki havluyu alıp göğsünün üzerindeki teri sildim.

"Düğün erken olunca işler bir araya geldi. Mardin'deki evde daha çok işimiz var. Nasıl yetişecek?"

Başparmağıyla yanağımı okşayıp tebessüm etti. "Her şey yetişir sen sakın dert etme."

"Sen öyle diyorsan tamam o zaman."

Gülümseyip dolaba doğru yürüdü. Diğer çekmeceleri de yerinden çıkarırken odaya İsmail girdi. Şaşkınlıktan, "Senin burada ne işin var?" dedim. Gözlerini devirip, Talha'nın yanına yürüdü.

"Enişte yardıma çağırıyorsun, her şey bitmiş."

Demek Talha çağırmıştı onu. "Ben dolabı aşağı odaya kurarken sen odayı boyar mısın?"

"Boyarım tabii. Bana kıyafet ver."

Onların birbiriyle anlaşması beni çok mutlu etti. İki sevdiğim insanın hiç anlaşamayacak olması çok üzülüyordu beni. Talha olgunluk gösterip İsmail'e bir adım atıyordu. İstese Selim abiyi ya da diğerlerini çağırdı. Ama o İsmail'i çağırmıştı. Beni ne kadar mutlu ettiğini bir bilse. Çekmeceyi diğer çekmecenin yanına bırakıp göz kırptı.

"Koridordaki lacivert çantanın içinde eşofman altı ve tişörtlerim var, İsmail'e verir misin güzelim?"

"Tabii." Koridora çıkıp dediği çantanın içinden siyah eşofman altı ve beyaz tişört çıkardım. Yanımda dikilen İsmail'e uzattım.

"Geldiğin içi teşekkür ederim."

Saçlarımı dağıtıp kulağıma yaklaştı. "Buraya Güneş için geldim, sizin için değil."

Pislik. Yüzüne vurmama fırsat vermeden odaya kaçtı. Ne yapacağım ben bu adamla? Talha duysa kemiklerini kırardı. Her şeyi geçtim Güneş'in sevdiği bir adam vardı. Of İsmail ya bir rahattır dur gözünü seveyim. Şu düğüne kadar kaza bela çıkmaz inşallah. Oflayıp alt kata Güneş'in yanına indim.

"Yerleri siliyordu. Yardım edeyim mi?"

"Yok canım bitti zaten dolap kurulunca eşyaları yerleşti-ririz."

"Peki. Ben mutfağa Demet annenin yanına ineyim o za-man."

Acaba Güneş'i uyarsa mıydım İsmail konusunda? Onunla fazla samimi olmamasını söylesem darılır mıydı bana? Dar-lırdır tabii. En iyisi bir süre bir şey dememek.

Demet annenin yanına indiğimde tezgâhın üzerinde du-ran ıspanakları poşetin içinden çıkarıp yıkamaya başladım. Gülümseyip çorbayı karıştırdı. Düğüne az bir zaman kalmış-tı aynı zamanda okulum belli olacaktı. Acaba hangi şehirde okuyacaktım? Umarım gittiğim yerde arkadaşlarım olurdu. Eski okulumda sadece Pelin vardı onunla da okuldan ayrıl-dıktan sonra iki üç kez konuşmuştuk. Daha sonra ne o beni aramıştı ne de ben onu. Derslerinin yoğunluğundan araya-madığı için ona kırılmamam gerekiyordu. Okuduğu meslek zordu. Derslerinin birini bile kaçırmaması gerekiyordu.

Acaba ben ne yapacaktım? Okul, ev, eş, yemek, temizlik. Bunlar çok zor olacaktı. Her ne kadar yaparım ederim desem de umarım gerçekten de düşüncelerimdeki gibi yapardım.

Yemekleri hazırladıktan sonra Talha ve İsmail'i kontrol et-mek için yukarı çıktım. Talha kendi odasına ailesinin mobil-yalarını kurmuştu. Güneş ve Ömer babada eşyaları yerlerine yerleştiriyordu. Onlara, "Kolay gelsin," deyip üst kata çıktım. Burayı da İsmail beyaza boyamıştı. Duvar her ne kadar temiz olsa da Talha bir kere boyanmasını istemişti. Naylon poşete basarak pencere kenarlarını boyayan İsmail'le yaklaştım.

"Kolay gelsin, bitirmişsin."

"Sağ ol. Bitti sayılır yarına kadar kurur pazartesi de eşya-ları yerleştiririz." Kolunu sıvazlayıp, "İyi ki varsın," dedim. Güldü. "Sen de iyi ki varsın."

"Ne zaman okula gideceksin?"

Gülen yüzü soldu kaşlarını yay gibi gerildi. Kollarını göğsüme bastırıp geri çekildin. "İsmail?"

"Okuldan kovuldum ben."

Kollarım iki yana düştü. "Ne?" Boya sarhoş mu etmişti beni? Başım dönüyordu. Sanırım kulaklarım da yanlış du-yuyordu.

"Şok halinden çık Azra. Bana küfür eden çocuğun burnu-nu kırdım için sağ olsun okul müdürü de okuldan şutladı beni. Biliyorsun zaten iki sene kaldım."

"Eniştem ve halam duyunca çok üzülecekler. Onlar senin turizmci olmanı beklerlerken sen serseri hareketlerinle onla-rın hayallerini bitirdin."

Fırçayı küçük boya kutusunun içine bırakıp bedenini bana döndürdü.

"Sen de söyledin, onların hayali. Azra, ben turizmci olmak istemedim hiçbir zaman. Özgür bir adam olmak istiyorum. Motoruma atlayıp şehir şehir gezmek istiyorum."

"Bunları hobi olarak da yapabilirsin. Okumadan, mesleği-ni eline almadan hiçbir şey yapamazsın. Ülkeyi gezmen için paraya ihtiyacın var söylesene ne zamana kadar babandan para alacaksın?"

Söylediklerim rahatsız etmişti onu. Çenesini sıkmaktan dişleri dökülecekti. Tek kaşımı kaldırdım. "Bunlar gerçekler İsmail. At gözlüklerini çıkar ve gece gündüz eve para getire-ceğim diye direksiyon sallayan babanı gözünün önüne ge-tir. Adam milletin ağzının kokusunu çekmek için taksicilik yapmıyor. Evine, karısına, okuyan oğluna para getirmek için çalışıyor. Lütfen silkelen ve kendine gel."

Elinde tuttuğu tinerli bezi yere atıp arkasını döndü. Üz-günüm İsmail, birilerinin gerçekleri senin yüzüne söylemesi gerekiyordu. Onu odada vicdanıyla baş başa bırakıp alt kata inip Güneş'e yardım ettim.

Sadece hayal dünyasında yaşayan boş insanlardan masal dinlersin, zorluklarla mücadele içinde yaşamış olanlardan hayatı öğrenirsin. Bu söz o kadar anlamlıydı ki. İsmail'in sonunu çok merak ediyordum.

Saat beşe kadar hemen hemen bütün işleri bitirmiştik. Akşam yemeğinden sonra Talha İsmail'le beni eve bıraktı. Sabah beşte uçağı olduğu için evlilik belgelerimizi ona teslim edip yolcu etti. Düğüne kadar gelmeyecekti. Onsuz bir buçuk ay zor geçecekti. Duşumu alıp televizyon izleyen babamın yanına oturdum.

"Nasılsın baba?"

"İyiyim kızım. Seni sormalı."

Başımı omzuna yasladım. "İyiyim, bu aralar dükkâna gitme çok yoruluyorsun. Dayım ve çalışanların her şeyi hallediyor. Otur evde televizyon izle."

"Kızım ben oraya gittiğimde hiçbir iş yapmıyorum sağ olsun dayın her işi kendi yapmaya çalışıyor."

"Dikkat et babacım. Bu aralar beni çok endişelendiriyorsun. Sağlığın her şeyden önemli."

Alnımı öptü. "Canım kızım benim. Ablanla seni gördükçe hep iyi ki diyorum. İyi ki anneni sevmişim de sizin gibi iki güzel kızlara sahip olmuşum."

"İyi ki senin gibi de babamız var."

Odadan telefonumun sesi gelince ayağa kalktım.

"Ben telefona bakayım."

Gülümseyip başını salladı. Odama koşup yatağın üzerinden telefonumu aldım.

"Efendim Talha Aslan."

"Ne yapıyorsun Azra Aslan?"

Yaramaz'ı kucağıma alıp pencerenin önüne yürüdüm. "Babamla konuşuyordum."

"Telefonunu sesi açık olsun, sabah dört gibi evinizin önüne geleceğim. Yüzünü görmeden gitmek istemiyorum."

"Tamam."

"Seni seviyorum küçüğüm."

"Ben de seni devim. "

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

3 hafta sonra:

Mardin...

"Bu herifleri sağ yakalamamız gerekiyor. Sakın bok beyinlerine ateş etmeyin."

"Emredersiniz Komutanım."

Saat sabahın beşinde bomba üreten teröristlerin evine operasyon vardı. Askerler evin etrafını sarmış içeride bulunan iki kişiyi almak için sabırsızca bekliyorlardı. Talha Üstteğmen evin duvarına sırtını yaslayıp ağır adımlarla yanındaki Mehmet Teğmen ile evin kapısına doğru gidiyorlardı, karşı taraftan da iki asker geliyordu. Talha başını eğip kaldırdı. Yumruğunu demir kapıya vurup başını duvara yasladı.

"Kim o?"

"Ecelin."

"Kimsiniz diyorum?"

"Yan evdeki Hasan, benim hanım rahatsızlandı sizin arabayla hastaneye götürebilir miyiz?"

Terörist tülü aralayıp dışarı baktı. Görünürde kimse yoktu. Askerler onların görünmeyeceği köşelere saklandıkları için terörist tülü kapatıp kapıya doğru yaklaştı.

"Dur Vedat belki tuzaktır. Saat sabahın beşi."

"Vedat arkadaşına hak verip elini kapının kolundan çekti."

"Bizim araba bozuk sen başkasından rica et."

"Öyle mi? Ben jandarmayı arayım o zaman onlar hastaneye götürür hanımı."

Askerlerin adını duyan teröristler gözlerini kocaman açıp "Hayır hayır," dediler. "Bekle sen biz geliyoruz. Lan oluşunun karısını hastaneye bırak gel. Şimdi burası jandarma

dolarsa barutun kokusunu alıp eve girerler. O zaman da bizim işimiz biter."

"Haklısın."

Diğer terörist montunu giyip demir kapıyı açtı. Ayağını dışarı adım atar atmaz ensinden yakalanıp yere yatırıldı. Diğer terörist ise belinden çıkardığı silahı havaya ateş edip evin içine kaçtı.

"Şerefsizler tuzak kurmuşlar."

"Gel lan buraya, ben sana kimin şerefsiz olduğunu göstereceğim."

"Sıkıyorsa gel ve al, Komutan."

Terörist sağa sola ateş ettiği için içeri giremiyorlardı. Talha yere eğilip evin etrafını döndü. Arka tarafta bulanan camı ses yapmadan kırıp bacağını pencereden içeri attı. Karanlık odaya girdiğinde gözleri duvar kenarında bulanan silahlara ilişti.

"İtin evlatları." Terörist karşı odada olduğu için silahıyla ateş ediyordu. Talha askerlere ateş etmemelerini söyleyip kapının arkasına geçti. Biliyordu ki terörist ateş kesilir kesilmez bu odaya gelecekti. Düşündüğü gibi de olmuştu. Kapı hızlı bir şekilde açıldı ve terörist içeri girdi. Talha Üsteğmen tüfeğinin ucunu adamın kafasına bastırıp, "elindekini bırak," dedi sakin sesiyle.

Terörist morarmış dudakları arasından küfür savurup elindeki silahı yere bıraktı.

"Lan it zaten ölü ya da diri yakalanacaksın, neden usul usul gelmiyorsun?"

"Karın çağırsaydı gelirdim hemen."

Geri çekilip adamın beline tekme attı. Terörist aldığı darbeden yere düşüp iki büklüm hâlde acısının geçmesini bekledi. Talha ayağını kaldırıp postalın altıyla teröristin yanağına bastırdı.

"Dua et canlı lazımsın. Seni burada gebertir leşini köpeklere atardım."

İçeri giren Mehmet Teğmen ve diğer askerler yerde yatan teröriste tekme attılar.

"Ev ev değil mühimmat deposu anasını satayım. Ne arar san var."

"Alın bu iti yoksa geberteceğim."

Askerler yerde yatan teröristin ellerini arkadan bağlayıp dışarı çıkardılar. Talha yumruk yaptığı elini duvara vurup hızlı hızlı nefes alıp verdi. Karısına gelecek olan bir laf gururuna dokunuyordu. Onun değerlisini ağzına alan itleri öldürmek istiyordu. Yumduğu gözlerini açıp silahları toplayan askerlere odada bırakıp dışarı çıktı.

"Evin çevresine de bakın. Bu şerefsizlerden her şey beklenir."

"Kontrol ediliyor komutanım."

Hava aydınlanıncaya kadar evin içini boşalttılar. Evin etrafına bariyer çekip karargâha geldiler.

"Komutanım Ahmet Albayım sizi çağırıyor."

"Geliyorum asker."

Üstünü düzeltip odasından çıktı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Albay'ın odasının önüne geldi. Tekrar üzerini kontrol edip, kapının önünde nöbet bekleyen askere hazır olduğunu söyledi. Asker kapıyı açınca içeri girip elini şakağına getirip Albay'a selam verdi.

"Rahat ol Talha. Otur konuşmamız gerekenler var seninle."

Talha beresini eline alıp siyah deri koltuğa oturdu. Albay'ın söyleyeceklerini merak ediyordu.

"Üç hafta önce tayininin Diyarbakır'a atanmasını istemişsin?"

"Evet Albayım."

Albay derin nefes alıp ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

"Maalesef bu isteğini onaylayamam. Sen benim en iyi as-

kerlerimdensin, seni başka şehre gönderemem."

Talha dümdüz bir şekilde Albay'ı dinliyordu. Herhangi bir tepki vermemek için gözlerini Albay'ın gözlerinden çekmiyordu.

"Sanırım eşinin okulu için bu tayini istiyorsun."

"Evet Albayım."

Albay çenesini sıvazlayıp oğlu gibi sevdiği Talha'ya tebessüm ederek baktı.

"Bak evladım. Temmuz ayında büyük bir operasyon var. Devlet hadi dediği an Suriye'ye gireceğiz."

"Albayım ben Suriye'den dönünce Diyarbakır'a gitmeyi düşünüyorum. Yaz sonuna kadar burada kalacağım."

Albay gülümseyip ayağa kalktı. Masanın etrafından dolanarak Talha Üsteğmen'in karşısına oturdu.

"Aşk seni değiştirmiş oğlum."

Talha başını kısa bir süre yere eğip kaldırdı.

"Hangimizin dönmeye garantisi var? Suriye'de belki bir ay, belki beş ay, belki bir sene kalacaksın. Sen oradayken aylar geçecek ve eşin Diyarbakır'da tek başına kalmış olacak. Orada yalnız olduğu için korkacak. Seni yanında istediğinde sen olmayacaksın."

Talha bu gerçekle sarsıldı. O hep Azra'yla olmanın hayalini kurarken bir kere bile kendini ondan ayrı düşlememişti.

"Eşin ailesinin yanında kalsın. Orada güvenli bir şekilde okuluna gitsin. Seni özlediğinde ailesinden destek alsın. Ama orada tek başına durursa sizin için işler kötü olur."

"Haklısınız Albayım, ben hep onu yanımda istediğim için bu açıdan bakamadım."

Albay öne doğru eğilip gözlerini Talha Üsteğmen'in gözlerine dikti.

"Hepimiz eşlerimizi yanımızda isteriz. Eve gittiğimizde mutfaktan gelen yeni pişmiş yemek kokusunu almak, televizyon izlerken başını onun dizlerine yaslamak, uyurken

onun tarafının sıcak olmasını isteriz. Vatan aşkı ailemizi bir adım geride bırakıyor olabilir ama bu vatan olmazsa ailemiz de olmaz bunu sen çok iyi biliyorsun."

Başını sallayan Talha, "Biliyorum," dedi. Nasıl bilmezdi onun gibi askerler gözünü kırpmadan bu vatan için canlarını verirlerdi.

"Söz veriyorum görevden döndüğün an seni eşinle beraber Diyarbakır'a ben göndereceğim. Ama şimdi olmaz."

"Anlıyorum Albayım."

Albay gülümseyip sırtını koltuğa yasladı. "Hadi git uyu, gözlerin yorgun gözüküyor."

Talha selam verip ayağa kalktı. Uykusu olsa da uyuyamazdı. Nasıl söyleyecekti sevdiğine ayrı kalacaklarını?

Odadan çıkıp ikinci katta bulunan odasına geldi. Elini göğsüne bastırıp gözlerini kapadı. Bu zamana kadar sevdiği kadını hep yanı başında düşlerken, şimdi ayrı olacak olmaları canını yakmıştı. Albay'ın dediği gibi bir sene bekleseler bu sefer Azra için zor olurdu. İstanbul'daki okuluna tam alışmışken onu Diyarbakır'a çağırmak bencilce olurdu.

"Yedi yıl yedi, senden ayrı duramam ben Azra. Her saniye sesini duymaya, gül kokulu tenine sarılmaya ihtiyacım var. Senden ayrı olmak şimdi bile zorken o zaman hiç dayanamam."

Saçlarını karıştırıp cebinden telefonunu çıkardı. Karım yazan ismin üzerine basıp Azra'nın telefonu açmasını bekledi.

"Efendim?"

"Azra'm nasılsın?"

"İyiyim, akşam için hazırlıkları tamamladık. Bir saat sonra kamyon yola çıkacak. Ben de on ikide uçağa bineceğim. Beni havaalanından almayı unutma."

"Kendimi unuturum seni unutmam ben. Oradan buraya hiç eşya gelmesine gerek yoktu güzelim. Buradan alırdık ihtiyacımız olanları."

"Onlar benim çeyizim bir kere. Almazsak annem kırılır..."

Hem düğüne iki hafta kaldı anca yetişir. Boş ver yenileri."

Karısının neşeli sesi yüreğini birazda olsa rahatlatmıştı. İki hafta sonra düğünleri vardı ve güzel karısı temmuz ayına kadar onunla olacaktı. Tayin konusunu söyleyeceği zaman, Azra ondan önce konuşmaya başladı.

"Annemler çıkalım diyor. Ben onları yolcu edeyim sonra konuşuruz."

"Tamam güzelim."

Telefonu kapatıp sıkıntıyla ofladı. Eve gidip hazırlık yapsa iyiydi ailesi geliyordu. Telefonu cebine sokup biraz olsa düşünmemeye çalıştı. Sadece iki hafta sonra olacak olan düğüne odaklandı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Zaman annemin deyişiyle göz açıp kapayıncaya kadar hızlı bir şekilde geçiyordu. Oysaki bana hiç geçmiyor geliyordu. Ta ki bu sabaha kadar... Çeyizlerim kapının önüne yaklaşınca anladım ki zaman çok hızlı geçiyormuş. Birazdan eşyalarım bu kapıdan çıkarken iki hafta sonra ben de gidecektim. O an zamanın yavaş ilerlemesini istedim. Ailemden ayrı kalacak olma düşüncesi kapının önündeki eşyalar gözüme ilişince kafama dank etmişti.

Her sabah olduğu gibi uyanıp ailemin mutfağına değil, kendi evimin mutfağına girecektim. Annemin hazırladığı kahvaltılıklar olmayacaktı. Kendi evimde kendim hazırlayacaktım. Her bir işimizle ilgilenen annemi yanı başımda göremeyecektim. Ya da her yatağa yattığımızda başımı öpen bir babam olmayacaktı yanımda. Dolan gözlerimi sürekli ovuşturup yaşların akmaması için çabalasam da onlar sürekli taşıyordu.

"Geldiler kızım."

Annemin boğuk çıkan sesi akmamak için çabalayan yaşları taşırdı. Arkamı usulca dönüp ağlamaktan kızarmış gözlerine baktım.

"Sen daha küçücük bir kızsın. Ne anlarsın yemek yapmaktan ne anlarsın pantolon ütülemekten? Sen bir kere sabah benim öpücüğümü almadan duramazsın ki. Vazgeçtim ben evlendirmeyeceğim seni desem Talha'nın yüreğine iner mi?"

Ağlayarak başımı aşağı yukarı salladım. Annem yanıma yaklaşıp ellerimi tuttu. "Sen bana bakma yavrum. Ben aynı mahalleye gelin gelmeme rağmen annem çok ağlamıştı. İster yanı başımda ol ister uzakta. Bizim kalplerimiz bir arada olacak her zaman. Anne gel dediğin an koşa koşa geleceğim sana. Anne karnım ağrıyor dediğin an karnının üzerinde el-

mi hissedeceksin. Sen bizden, evinden kopmuyorsun. Canım kızım benim. Seni çok seviyoruz."

Boynuna sarılıp ağladım. "Siz hep bana gelin anne. Ben sizsiz zor dururum. Gözlerim nereye baksa sizi arar. Evet, Talha'yı çok seviyorum. Onunla yaşayacağım için çok mutluyum ama sizden ayrı olacağım için de içimde burukluk var."

Sırtımı sıvazlayıp, "alışacaksın," dedi. "Her evlenen kız gibi sen de alışacaksın."

"Zor olacak ama alışacağım."

Evin kapısı açılınca annemle ayrıldık. Babam kapının eşiğinde bize yine mi ağlıyorsunuz der gibi bakıyorlardı. Ben babamın kötü olacağını düşünürken o güçlü duruyordu. Açıkçası onun üzgün olmasındansa mutlu, güler yüzlü olmasını isterdim. Eğer o da üzgün olursa bu evden gitmem zor olurdu.

Demet anne, Ömer baba, Güneş kapının eşiğinde gülümseyerek bana bakıyorlardı. Onlara tebessüm ettim.

"Eşyaları taşıyalım aşağı. Gençler yukarı gelsin."

"Ben hemen çağırıyorum Ali amca."

Güneş merdivenlerden inince Ömer babayla babam salona geçtiler. Demet anne kurdelenmiş paketlere iç çekerek baktı.

"Zaman yaklaşıyor, değil mi Ayşem?"

Annem başını sallayıp kazağının koluna yüzünü bastırdı.

"Anne."

"Yapma böyle Ayşem. Bak kızı da üzeceksin."

Annem derin nefes alıp belime sarıldı. "Elimde değil akıyor yaşlar."

Saçlarını öpüp, "Sakin ol," dedim. "Ben buradayım hiçbir yere gitmiyorum."

Henüz gelin olup evden çıkmadan sanki şimdi gidiyormuş gibi gözyaşı vardı evimizde.

"Bu eşyalar mı inecek?"

Selim abinin sesiyle annemden ayrılıp, "Evet abi," dedim. Ağlama lıstık, ağlayınca çirkin oluyorsun."

Gülümsedim. Görürsün zamanı gelince sen.

"Hadi taşıyalım küçük hanımın çeyizini." Selim abi, Buğra abi İsmail ve Talha'nın kuzeni Asaf kutuları alıp aşağı indirmeye başladılar. Onlar aşağı inerken ablamla Neşe abla evin içine girip onlar da örtülerin paketlerini aldılar.

"Bakın kırılacak eşyaların olduğu kutulara dikkat edin. Bardak ya da tabak takımım kırılırsa sizinle bozuşuruz."

Hepsi annemin hediyesiydi. Benim için özenerek seçmişti. Onun hediyelerini ömür boyu saklayacaktım.

Paketler aşağı indikten sonra sıra sandığa gelmişti. İsmail sandığın üzerine oturacakken Selim abiyle, Buğra abi sandığı tuttukları gibi aşağı indirdiler.

"Ama olmuyor böyle. Çeyiz parası alacaktım ben."

Demet anne elini çantasına atıp, "Ne kadar istiyorsun oğlum?" dedi. Ben utanır, "Şaka yapıyorum teyze," der sayorken bizimki, "Beş yüz lira teyze" dedi. Ayağına tekme atıp, "Saçmalama," diye bağırdım. Demet anne parayı uzatacağı zaman elini tutup, "Lütfen o parayı çantana koy anne." dedim. "İsmail şaka yapıyor."

"Hiç de yapmıyorum."

Gözlerimi kocaman açıp, "Anlamadım," dedim. "Sadece şaka yaptığımı söylüyordum Demet teyze." Kulağıma eğilip, "Alacağın olsun," diye mırıldandı. "Zaten babam bir kuruş para vermiyor, dayım da haftalığımı çok az veriyor. Param yok benim."

"Umurumda değil."

Okuldan kovulduğunu söylediği günden beri ailedeki herkes ona tavır almıştı. Babam sokakta boş boş gezip serseri olmasından korktuğu için yanına çırak olarak işe aldı. Özgürce ülkeyi gezmek isteyen İsmail berber dükkânının içine tıkıldı. Akılsız başın ağrısını ayaklar çekermiş. Bizimki de hesap.

Eşyaların hepsini inince biz de aşağı indik. Kalan son eşyaları minibüse yüklerken Talha'yla telefonda konuştum sesi kötü geliyordu. Umarım kötü bir durum olmamıştır.

Babamın bu aralar sürekli tansiyonu yükseldiği için onlar Ömer babanın ayarladığı minibüsle Mardin'e gideceklerdi. Ben de saat on ikide uçakla gidecektim. Onlardan önce eve varacağım için evi toparlardım. Talha eşyaları beraber yerleştiririz diye dokunmadığını söylemişti. Yarın annemler geldikleri zaman mobilyaları yerlerinde görürlerdi.

"Kızım biz gidiyoruz."

Babama yaklaşıp boynuna sarıldım. "Dikkatli gidin baba. Yolda sıklıkla mola verin."

"Sen bizi merak etme kızım. Emre, Azra'yı havaalanına bırakırsın."

"Bırakırım enişte siz gönül rahatlığıyla gidin."

Eşyaların olduğu minibüsü Ömer babanın tanıdığı kullanacaktı. Annemler, halam, yengem, Sevim teyze, annemanem, babaannem ise diğer minibüse bindiler.

"Hayırlı yolculuklar."

"Sana da kızım. Sen bizden önce orada olacaksın. Kebapları pişir geliyoruz."

Kahkaha atıp, "Tamam Sevim teyze," dedim.

Babamlar da arabaya binince geri çekildim. İki araba evin önünden ayrılırken iç çeken Neşe ablaya döndüm.

"Ne oldu?"

"Ayşem teyze çok üzüldü. Neyse evi görünce gönlü rahatlar. En azından aklı kalmaz nerede yaşayacağınızı bildiği için."

"Öyle," dedim. "Saat on bire geliyor biz gidelim mi dayı?"

"Olur kızım."

"Emre abi sen dur ben bırakırım Azra'yı." dedi Selim abi.

"Aynen dayı ben de giderim onlarla."

"Tamam kızım."

Ablama çantamı alıp geliyorum deyip hızla merdivenleri çıktım. Kapının önünde duran çantamı ve montumu alıp aynı hızla aşağı indim. Selim abi arabasını çalıştırmış beni bekliyordu. Ablamla arabaya bindik.

"Biraz hızlı kullanır mısın abi geç kalmayalım."

"Merak etme tam zamanında yetiştireceğim seni."

Derin nefes alıp sakin olmaya çalıştım. "Azra, o kız oradaysa sakın uyma ona."

O kızı düşünmek bile istemiyordum. Aklım sadece yeni yaşayacağım hayattaydı. Buradaki odam çok güzel olmuştu. Sürekli yaşayacağım Mardin'deki evim nasıl olacaktı kim bilir ya da Diyarbakır'daki? Oradaki okulun daha iyi olduğunu öğrendiğimizde Talha tayinini oraya istedi. Yakın zamanda haber gelir demesine rağmen bir haber yoktu. Umarım bir aksilik olmazdı. Onun kesinleşen tayininden sonra nakil yaptıracaktık Diyarbakır'daki okula.

"Ne düşünüyorsun?"

Başımı arabanın camından çekip, "Hiç," dedim. "Sen akşam evde tek kalma abla."

"Neşe'de kalacağım canım. "Stajın son zamanları olmasa biliyorsun yanına geleceğim."

"Haklısın ablam. Sen düşünme beni, herkes yanımda birlikte hazırlarız."

Arkasını dönüp elimi sıktı. "Onlar yanında olduğu için rahatım, güzelim." Gülümseyip, "Sağ ol," dedim.

Havaalanına gelince ikisiyle vedalaşıp uçağa bindim. Sakin olmaya çalışarak bir buçuk saat süren hava yolculuğumun ardından Mardin havaalanına indim. Beni girişte bekleyen Talha'yı görünce koşmaya başladım. Aynı zamanda o da bana doğru hızlı adımlarla geldi. Boynuna sarılıp, "Çok özledim," dedim.

"Benim kadar değildir. Hoş geldin."

Geri çekilip, "Hoş bulduk," dedim. Gözlerinin etrafı kızarmıştı. Elimi yanağına bastırıp, "İyi misin?" dedim. "G

lerinin etrafı kızarmış."

"Gece operasyondaydım uyumadım. Ondandır."

Ne kadar ondan dese de ses tonu başka bir şeyin olduğunu söylüyordu. Elimi tutup çıkışa doğru yürüdük. Aklıma olumsuz düşünceler getirmek istemiyordum.

Bugün yağmur yağıyordu güzel şehrin üzerine. Herkes evlerine çekilmişti. Talha evin önüne arabayı park edince arabadan indim. İçeri doğru adım atacağım zaman kapıya şaşkınlıkla baktım. Büyük demir kapı taktırmıştı üzerinde de alarm ve kamera vardı. Bakışlarımı yanıma gelen simasına çevirdim.

"Evde yalnızken korkma diye."

Başımı sallayıp içeri girdim. Aynı şekilde yine durdum. Kapının önüne dümdüz beton dökülmüştü. Duvar kenarlarında rengârenk çiçekler vardı. Çardağın üstü kapatılmış masa ve sandalyeler değişmişti.

"Islanıyorsun eve girelim."

"Peki." Evin kapısını da çelik kapı taktırmıştı. Bu iyi olmuştu en azından kendimi daha güvenli hissederdim. Kapıyı açtığında içeri girdiğimde şaşkınlıktan karşıya baka kaldım. Bu ev geçen geldiğimiz ev miydi?

Koridora duvarla uyumlu kahverengi fayans dizilmişti. Duvarları sanki kumlu simli boyayla boyamış gibi parlıyordu. Elimi mutfağın kapısına koyup içeri baktım. Aynı şekilde burası da değişmişti. Raflar gitmiş beyaz mutfak dolapları yapılmıştı. Aldığımız beyaz eşyalar da yerlerine konulmuştu. Sadece yerde açılmamış kutular vardı.

"Talha sen ne yaptın?"

"Daha bitmedi, gel."

Elimden tutup salona doğru çekti beni. Ağzım açık kalmıştı. Yerlere açık renk parke yaptırmış, televizyonun olduğunu bölüme ise boydan boya kareli beyaz duvar kâğıdı yaptırmıştı. Diğer yerler aynı koridordaki duvar gibiydi. Köşeli koltuk benim düşündüğüm gibi kısa tarafı duvar tarafına

uzun tarafı ise pencerenin önüne kadar geliyordu. Soba kalkmış kullanmadığı şömineyi tamir ettirmişti.

Elimden çekiştirerek tuvalet ve banyoyu gösterdi. Banyo küçük olmasına rağmen yuvarlak duşa kabin koydurmuş. Havlular için de beyaz dolap. Bu adam neler yapmıştı böyle? Yatak odasına girdiğimizde gözlerim yerinden çıkacak kadar büyüdü. Aynı diğer odalar gibi bu odaya da parke yaptırmış. Aldığımız yatağı ortaya kurmuştu. Yatağımızın karşısındaki duvarda ise bizim bütün fotoğraflarımız vardı.

Gözlerim dolu dolu gözlerine baktım. Sen bu kadar çok mu seviyorsun, adamım? Alnımı göğsüne yaslayıp, "Neden bu kadar masraf ettin?" dedim. Kim bilir ne kadar harcamıştı.

"Burası yeni gelin evi. O yüzden gelin kadar evimiz de güzel olmalı."

"Talha ya. Zaten yazın başka yere gideceğiz buraya bu kadar masraf yapman iyi olmadı."

Bedeni gerildi. Acaba yanlış bir şey mi söyledim? Sıkıntıyla nefesini içine çekip geri çekildi. "Gel."

Yatak odasından çıkıp salona geldik. Koltuğa oturduğumuzda sanki bana kötü bir şey söyleyeceğini yüreğim hissetmiş gibi sıkıştı.

"Kötü bir şey oldu değil mi?"

Elimi sıkıp, "Sakin ol," dedi. "Kimseye bir şey olmadı."

"Ne oldu o zaman?"

Yanıma biraz daha yaklaştı. Diz kapaklarımız birbirine değiyordu. Elimi hafif sıkıp gözlerini kaçırdı. O hiç gözlerini kaçırmazdı ki.

"Bugün Albay ile konuştuk. Tayinimi vermiyor."

Kaşlarım ağır bir şekilde çatıldı. "Neden?"

"Normalde kimseye söylemiyoruz ama sana söyleyeceğim. Temmuz ayında Suriye'ye gideceğiz. Orada büyük bir operasyon var. Ne zaman geleceğimiz belli değil. Uzun zaman gelmeyebilirim."

Hızla ellerimi geri çektim. "Ne diyorsun?"

"Sakin ol güzelim."

Ayağa kalkıp montumu çıkardım. "Senin Suriye'de ne işin var, sen Türk askerisin oraya neden gidiyorsun?"

Benim gibi ayağa kalkıp ellerimi tutmaya çalıştı. Geri gittim.

"Azra'm yapma lütfen."

Yüzüme gelen saçlarımı geri ittim. "Saçmalamıyorum ben, gitmeyeceksin Suriye'ye, bana ne gitmeyeceksin."

Elim ayağım titriyordu. Ne işi vardı ölüm kokan ülkede onun?

"Mecburum güzelim. Oradaki insanların bize ihtiyacı var."

"Benim de sana ihtiyacım var. Gitmeni istemiyorum."

"Azra'm."

Ellerimi kulaklarıma bastırıp, başımı iki yana salladım. Kollarımdan tutup kendiyle beraber koltuğa oturttu beni. Kucağından kalkacağım zaman belime sıkı sıkı sarıldı.

"Yapma lütfen."

"Asıl sen yapma. Hayallerimiz vardı bizim. Hani Diyarbakır'a gidecektik? Ne oldu da hemen fikrin değişti? İstemiyor musun beni?"

"Saçmalama!"

Bağırınca tekrar kucağından kalmak istedim elleriyle yine engel oldu.

"Bir dur güzelim, bir dur. Böyle olmasını ben de istemezdim. Seni Diyarbakır'da tek bırakamam ben Suriye'den dönünce tayinimi Diyarbakır'a aldıracak Albay. Ben gelinceye kadar sen İstanbul'da ailemin yanında kalırsın."

Gözyaşlarımı koluma silip güldüm. "Ne kadar rahatlıkla söylüyorsun. Sen ailemin yanında kalırsın. Hani birimiz olmadan ayrı yatamazdık, hani birimiz olmadan nefes alamazdık? Sen bensiz nefes de alırsın, tek başına da yatarsın."

Gözlerini yumdu. Burnundan alıp verdiği sert nefes yüzüme çarptı. Umurumda değildi.

"Keyfimden gitmiyorum. Mecburum, görevim."

"Ayağa kalkacağım, bırak."

Alnını alnıma dayadı. "Bırakmam! Emin ol senin kadar ben de çok üzülüyorum. Böyle hayal etmemiştim."

Hıçkırıp, "Gitme," diye bağırdım ağlayarak. "Orası çok kötü, herkes ölüyor orada. Savaş var orada. Bebeklerin öldüğü bir ülkede seni sağ bırakmazlar. Yalvarırım gitme."

Bedenime sıkı sıkı sarıldı.

"Gitme ne olursun." Dudaklarımı omzuna bastırıp ellerimi koltuğa vurdum. "Yalvarıyorum Talha, beni bırakıp o ülkeye gitme. Sana bir şey olursa yaşayamam."

"Azra'm."

Boğuk sesi içimdeki korkuyu daha çok tetikledi. Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Başını omzundan çekmek istedikçe yüzümü daha çok bastırıyordum. Geri çekilmeyeceğimi anlamış olacak ki eli belime indi. Sırtımı okşarken ağlayarak omuzunda uyuyakalmışım. Uykumdan sıçrayarak uyandığımda aynı şekilde olduğumuzu gördüm. Başımı geri çekip kapalı gözlerini baktım. Uyuyordu. Yavaş hareketlerle ayağa kalkıp odadan çıktım. Ses yapmadan kapıyı açtığımda yağan şiddetli yağmurun altına bedenimi attım. Hızlı adımlarla çardağın altına geldiğimde tahta oturaklara oturdum.

Nasıl dayanacaktım yokluğuna. Sesini duymadan ay! nasıl dayanacaktım. Ölüm ülkesine gidecekti, bundan sc uyumak bana haramdı.

"Azra!"

Evin içinden bağırışını duyunca ayağa kalktım. Eve doğru adım atacağım zaman nefes nefese dışarı çıktı. Geri adım atıp kalktığım yere oturdum. Yanında göremediği için telaş yapan adamı ben Suriye'ye göndereceklim. Dudaklarını ısırıp başımı eğdim. Gitmesin istiyordum. Yanıma oturup kolunu

omzuma doladı.

"Gittin sandım."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Senden öteye gidebilir miyim ben?"

"Gitme. Gidersen ölürüm."

"Sen de gitme. Gidersen ölürüm."

Dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Senden ayrı olmayı ben de istemiyorum. Biliyorsun ben askerim ellerim silah tuttuğu sürece gitmek zorundayım. Beni bekleyeceksin değil mi Azra? Gelmem aylar, yıllar sürse de bekleyeceksin, değil mi?"

Omzumu silktim. Şu an çok kötü durumdaydım. Sürekli ağlamak istiyordum. "Bekleyeceğini biliyorum. Senin için canımı koruyacağım. Bizim seninle uzun yıllarımız olacak. Bebeklerimiz olacak, senden bir ömür ayrı olmayı ben de istemem. Rabbim bizi sonsuza kadar ayırmaması için her zaman dua edeceğim."

Dudaklarıma akan gözyaşlarımı silmedim. "Keşke daha önceden söyleseydin, çeyizlerimi buraya getirmezdim."

"Neden? Burası senin evin Azra, okul zamanı ayrı olabiliriz ama hafta sonları ya da tatillerde yanıma geleceksin. Evin her zaman seni bekliyor olacak. Ve ben de gelmeni tüm kalbimle bekliyor olacağım."

"Hayal kurarsan gerçek olmaz derlerdi. Doğruymuş. Benim hayallerimde seninle şu evde geçireceğim günler vardı hep."

"Yine beraber geçireceğiz."

"Yaz kış beraber olacağız diye hayaller kurardım. Ama şimdi koskoca kış ayı ayrı kalacağız. Üstelik sen ölüm ülkesine gidiyorsun. Kendi halkına acımasızca davranan bir adamın ülkesine."

"Ben orada bize ihtiyacı olanları kurtarmaya gidiyorum. Türkmenlerin bize ihtiyacı var meleğim. Masum çocukların yardıma ihtiyacı var. Nefes aldığımız süre boyunca seninle

her zaman yan yana geleceğiz. Lütfen kendini ve beni üzme. Düşünme bunları. Bak düğünümüze iki hafta kaldı. Bunun heyecanını yaşayalım."

Kollarımı boynuna doladım. "Bana söz ver kendini koruyacaksın. Ayakların üzerinde bana geleceksin, kötü haberinin bana gelmesine izin verme.

"Söz veriyorum ikimiz için daha fazla dikkatli olacağım."

Bütün geceyi ağlayarak geçirdiğim için sabah kalktığımda başımın ağrısından ayakta zor duruyordum. Öğleden sonra annemler geleceği için kahvaltımı yapıp ilaç içtim.

Yatak odasını toplarken Talha misafir odasını benim istediğim gibi yerleştirdi. Gözleri sürekli üzerimdeydi. Dün gece ağlaman canımı acıtmıştı. Sabaha kadar alnımı öpüp saçlarımı sevmişti. İkimizin de canı yanıyordu. Yatak odasının bir kısmı bitmişti. Annemler gelince örtülerini ve halısını serecektim. Bir de dolaba eşyalarımı yerleştirecektim.

Salon toplu olduğu için mutfağa girdim. Dolapları sağ olsun Elif abla silmişti. Kutuları açıp Talha'yla aldığımız tencereleri, sandalyenin üzerine çıkarak üste rafa dizdim.

"Güzelim haber verseydin ben dizerdim."

"Hallettim ben."

Aşağı inip kaşıkları çıkardım. Onları da çekmeceye yerleştirdim.

"Konuşmayacak mısın?"

"İşler bir an önce bitsin diye uğraşıyorum. Annemler gelince diğer eşyaları kolaylıkla yerleştiririm."

Kollarını karnıma dolayıp boynumu öptü. "Az bir iş kaldı. Yetişir telaş yapma." Dirseğimle geri itip kalan çatalları da yerine koyup çekmeceyi kapattım. Tabakları annemler gelecekti.

"Şimdilik bitti dışarıda oturalım."

"Hadi gel."

Kapının önüne çıktığımızda kapının önündeki saca bak-

tım. "Bu ne için?"

"Kavurma istediler onlar gelmesine yakın pişirmeye başlayacağım."

"Hımm."

Kavurma bile yapabiliyordu. Benden iyiydi mutfakta. Çardağa oturup hafif esen havanın tadını çıkardım.

"Nisan ortaları buraya yaz geliyor. Yazın burada dilediğimiz kadar otururuz. "

"Güzel olur."

Keşke hep bir arada olsaydık. Ne zormuş asker karısı olmak. Daha gitmeden yüreğim cayır cayırdı. Talha'nın telefonu çalmaya başlayınca geri çekildim. Cebinden telefonunu çıkarıp, "Efendim," dedi. "Tamam." Telefonu kapatıp masanın üzerine koydu.

"Yirmi dakika sonra burada olurlarmış ben ateşi hazırlayım sen de dolaptan kavurmayı çıkarır mısın? Dün öğlen doğramıştım. Kırmızı leğenin içinde."

"Tamam."

Ayağa kalkıp evin içine ilerledim. Mutfağa girdiğimde dolaptan dediği kırmızı leğeni çıkardım. Kapağını açtım yarısına kadar kavrulacak et doluydu. Leğeni alıp dışarı çıktım. Saçın altını yakmış ateşin harlanmasını bekliyordu.

"Gel güzelim."

Leğenin yanında getirdiğim sıvı yağı içine döktü. Sonra elimden leğeni alıp etleri kızgın yağın içine attı.

"Hiç yedin mi saç kavurma?"

Başımı iki yana salladım. "Şimdi yersin o zaman."

"Kocamız yapacak yeriz tabii."

"Kocam diyen dillerini yerim."

Gülümseyip başımı yere eğdim. "Utanınca da pek tatlı oluyorsun." Başımı omzuna yasladım. "Beni hep sen utandır."

Yirmi dakikanın ardından evin önünde korna sesleri geldi. Talha kavurmayı karıştırırken ayağa kalkıp koşarak dışarı çıktım. Minibüsten inen annem ve babama sıkı sıkı sarıldım.

"Ay şuna da bakın görende yıllardır ailesini görmedi sanacak."

"Uğraşma kızımla Sevim."

Özlemiştim onları. Sevim teyzenin dediği gibi yıllardır görmüyormuşum gibi hissediyordum. Herkes arabalardan inince içeri girdik. Talha sacı masanın üzerine bırakıp gelenlerin ellerini öptü.

"Hoş geldiniz? Nasıl geçti yolculuk?"

"Güzel geçti oğlum. Konuşarak geldik valla. Hanımlar da rahat ettiler."

"Oh iyi o zaman."

"Acıkmışsınızdır içeri mi hazırlayalım sofrayı? Yoksa burada mı yersiniz?"

"Eve sokma kavurmayı kızım burada yeriz."

"Tamam anne."

Ailem etrafı incelerken mutfağa girip tabaklarını tepsiye dizdim. Dolaptan kolaları çıkardım. Mutfağa gelen Talha'ya kolaları uzattım. Gülümseyip aldı. O onları dışarı taşırken tepsiyi alıp peşinden gittim. Hepsinin yüzünden yorgunluk akıyordu. Kolay değil onca yolu gelmişlerdi.

"Kızım tabaklara gerek yok biz sacdan yeriz."

"Peki anne."

Onlar karınlarını doyururken Talha yağmur yağma ihtimaline karşı minibüsten eşyaları indirmeye başladı. Sayısun köydeki gençlerde yardıma gelmişti. Talha'yla beraber eşyaların hepsini on dakika içinde eve koymuşlardı.

"Sağ olasınız çocuklar."

"Ne demek abi ne zaman isterseniz çağır."

Esmer çocuğun saçlarını okşayıp cebine para koydu. "Aman abi."

"Şşt, gidin tatlı alıp yiyin."

Gençler utanıp başlarını eğdiler. "Sağ ol abim." Bahçeden çıkınca içeri girdim.

"Şimdi, sen bana söyle hangi eşyalar nereye gidecek ben de ona göre hızla yerleştireyim."

"Yatak örtüsü, nevresimler, tül, şu üçlü beyaz halı yatak odasına. Üç bavulun içinde kıyafetlerim var onlar da yatak odasına."

"Kısa şortlarını koymadın değil mi?"

"Hepsi içinde."

"Evin içinde giyeceksin. Hayatta izin vermem dışarıda giymene."

"He he," deyip salonun halılarını yere attım. Misafir odasının halılarına odaya koydum. Talha söylene söylene eşyaları içeri taşıyordu. Annem, halam, yengem ve Sevim teyze içeri gelince onlarda benimle birlikte işe koyuldular.

"Siz dinlenseydiniz anne."

"Yarına kadar anca yetişir kızım. Beraber yapalım."

"Sevim ve Gül siz mutfağa girin. Sinem sen Demet'e yardım et. Ben de Azra'yla yatak odasını yerleştireyim."

"Tamam."

Herkes bir yerlere giderken annemle birlikte yatak odasına girdik. Annem duvardaki fotoğraflarımıza bakıp tebessüm etti.

"Ben her şeyi getirdim. Bu odaya başka gelecek olan eşya var mı?"

"Sağ ol evladım. Başka eşya kalmadı ama tül ve perdeyi takarsan sevinirim."

"Takarım anne."

Yatağın üzerinde duran tülü paketinden çıkarıp Talha'ya uzattım. Gözlerinden gülümsüyordu bugün. Kalp atışlarının sesini ona dokunmasam da duyuyordum. Camlar silindiği için tülü taktı. Cama panjur taktırdığı için perdeye gerek yoktu.

"Perdeleri kaldıralım zaten camlarda panjur olduğu için kapanınca içerisi gözükmez."

"Tamam kızım. Sandığına koyarız."

"Benlik bir şey kaldı mı?"

"Yok oğlum, gerisini biz hallederiz."

Talha, "Peki," deyip odadan çıktı. Annemle örtüleri paketlerinden çıkarıp yatağın üzerine koyduk.

"Çok beğendim buraları. Yanına gelirim hep."

"Beraber geliriz anne."

Örtüyü bırakıp gözlerime baktı. Ofladım. Yatağın üzerine oturup ellerimi başımın üzerine koyup yere eğildim. Annem odanın kapısını kapatıp yanıma oturdu.

"Ne oldu?"

"Talha'nın tayini çıkmamış anne. Göreve gideceği için izin vermemişler. Kışın sizin yanınızda olacağım, yazın burada."

Annem kolumu sıvazlayıp, "Dert ettiğin şeye bak," dedi. "Yeter ki canınız sağ olsun kızım. Her fırsatta yan yana gelirsiniz. Valla ben çok mutlu oldum."

Gülümseyip, "Anne ya," dedim. "Doğruları söylüyorum kızım. Senin hasretine zor dayanırdım valla. En azından çoğunlukla yanımda olacaksın."

Keşke Talha da bizimle olsaydı da hep beraber olsaydık.

Akşama kadar bütün işlerimizi bitirdik. Babamlar köyü gezerken evin içinde dolaştım. Her bir oda çok güzel gözüyordu. Evimize hiçbir zaman hüzün girmezdi inşallah. Bu evin içinde güzel günlerimiz olması için tüm kalbimle dua ediyordum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

İki hafta hemen geçmişti. Bu gece evimde son gecemdi. Sevdiğim adama kavuşmaya bir gece kalmıştı sadece. Son kez kalacağım odamın içinden çıktım. Akşam kına olduğu için akrabalarımın hepsi dün bize gelmişlerdi. Anneannemin, babaannemin evleri ayrı doluydu, bizimki ayrıydı. Henüz saat sabahın dokuzu olmasına rağmen büyük küçük herkes uyanmış kahvaltı yapıyordu.

Hangi ara uyandınız? Hangi ara kahvaltı hazırladınız?

"Gel kızım yanıma otur."

"Yüzümü yıkayıp geliyorum anne."

Evin içinde koşuşturan çocuklara çarpmadan banyoya girdim. Elimi yüzümü yıkayıp havluyla kuruladım. Son birkaç gündür yüzüm solmuştu. Gece her uyuduğumda Talha'yı al bayrağa sarılmış tabutla görerek uyanıyordum. Uyandığımda hıçkırarak ağlıyordum. Rüyası bile acı verirken gerçeği düşünmek istemiyordum. Allah'ım korusun onu ve Türk askerlerini.

Banyodan çıktığımda annemin yanına gelip kendime çay doldurdum. Annem anlaşılan gece ağlamıştı. Gözaltları çökmüş baygın bakıyordu etrafa.

"İyi misin anne?"

"İyiyim kızım. Hadi kahvaltını yap."

"Peki," deyip tabağıma kahvaltıları aldım. Babamlar görünmüyordu. "Babam nerede anne?"

"Alt katta kızım. Orada erkeklerle kahvaltı yapıyor."

"Anladım."

"Azra, ne zaman kuaföre gideceksin?"

"Öğlen on ikide gideceğim hala. Sonra da fotoğraf çekilmeye gideceğiz."

"Tamam kızım. O zaman acele et. Fazla oyalanma."

Gülümseyip kahvaltıma devam ettim. Ablam uyanıp yanıma gelince benim gibi o da kahvaltısını yapmaya başladı. Acaba Talha ne yapıyordu? O da benim kadar heyecanlı mıydı? Benim kalbim duracak gibiydi. Kahvaltımı bitirip odama girdim. Komodinin üzerinde duran telefonu alıp Talha'yı aradım. İlk çalışta açıldı.

"Canım."

"Ne yapıyorsun?"

"Bizim çocuklarla kahvaltı. Elif'in selamı var."

"Sen de söyle. Kuaföre o da gelsin."

"Hepsi gelecek. Birlikte fotoğraf çekimine gideriz."

"Çok güzel olur. Benim kapatmam lazım. Kuaförden çıkınca seni ararım."

"Tamam güzelim."

Telefonu kapatıp dolabın kapağında asılı duran kırmızı elbisemi aldım. Bu elbiseyi Talha almıştı bana. İnce askılı balık modeldi. Kendime balık modelini pek yakıştıramasam da elbise üzerime tam olmuştu. İlk defa vücudumu beğenmiştim. Elbiseyi çantasına koyup fermuarı kapadım.

Saat on bire gelirken ablamla eşyalarımızı alıp evden çıktık. Neşe abla bizi kuaförde bekliyordu. Ablamla kol kola dükkâna geldik. İçeri girdiğimizde Neşe abla, "Hele şükür," deyip sandalyeyi çekti.

"Otur bakalım Gelin Hanım." Eşyalarımı askıya asıp koltuğa oturdum. Neşe abla benim saçımı yapacaktı. Gülnur abla da ablamın.

"Kınada ensende topuz yapalım yarın da dalgalı maşa yaparız canım."

"Tamam abla."

"İlk önce makyajını yapacağım. Sonra saç."

Başımı arkaya yatırıp, "Sana bırakıyorum, dedim. Makyajımı hızlı bir şekilde yapıp bitirince saçlarıma geçti. Önce fön çekip yukarıdan saçlarımı tokayla tutturdu. "Talha'ya haber ver istersen yirmi dakikaya biter." Önümde duran telefonu alıp, gelebilirsiniz, diye mesaj attım. Ablam düz fön çektirmişti. Hafif makyaj yapıp sandalyeden kalktı.

"Ben elbisemi giyeyim. Sonra seni giydiririm."

"Tamam abla."

Aynadan Neşe ablayı izleyerek vakit geçirdim. Saçlarım bitince ayağa kalkıp askıda duran elbisemi aldım.

"Saçına dikkat et."

"Aşağıdan giyeceğim bozulmaz."

Ablamla odaya girdim. Ablam elbisemi tutarken beyaz gömleğimi çıkardım. Taytımı da çıkarıp ablamın yardımıyla balık model elbisemi giydim. Ablam fermuarı çekip omzumu öptü.

"Çok güzel oldun."

"Sen de ablam."

Siyah kısa bir elbise gitmişti. Odanın kapısı açılınca içeri Neşe abla girdi. "Çok güzel oldun, maşallah. Ben de giyineyim." O da ablam gibi kısa lacivert kalem elbise giydi. Tekli koltuğa oturup ince gümüş rengi topuklu ayakkabılarımı giydim. Her şey hazırdı sadece damat gelecekti.

"Azra. "

Elbisemi aşağı çekiştirip, "Efendim abla," dedim.

"Doğum kontrol hapını düzenli içiyorsun, değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım. Bir hafta önce ablamla gidip almıştık. Aldığım günden beri her akşam içiyordum. Ablam sürekli tembih ediyordu. Hamile kalsam beni kardeşlikten reddederdi sanırım.

"Sakın içmeyi unutma. Biliyorsun aksatırsan riskli olur."

"Biliyorum abla. Merak etme düzenli bir şekilde kullanacağım."

Bu konuyu onunla konuştuğum için utanmıyordu. Evliliğin kurallarını bilecek yaştaydım. Her ne kadar

karşısında utansam da çekindiğimi ona belli etmeyecektim. Çünkü biliyorum ki benim adamım güzel seviyordu. Temiz seviyordu. Kalbiyle hareket eden bir adam olduğu için yarın gece için korkacağım hiçbir şey yoktu.

Ablam yanağımı öptü. "Aferin akıllı meleğime... Okulun bitince, yaşında olgun olunca ilk ben isteyeceğim yeğen senden. Şimdi evliliğin, gençliğinin tadını çıkar."

"Sağ ol ablam."

Odanın kapısı tekrar açılınca bakışlarımı kapıya çevirdim.

"Damat geldi."

Gülnur ablaya tebessüm edip elbisemin önünü hafif kaldırarak içeri geçtim. Kapının önünde beni bekliyordu. Siyah bir pantolon beyaz dar kesim gömlek giymişti. Ellerimi tutup etrafımda döndürdü beni.

"Bu elbiseyi sana alan aklıma sıça-"

Gözlerim kocaman olunca dilini ısırıp lafını kesti. Sonra gülümseyip, "Çok güzel olmuşsun," dedi. "Kına kadınlar arasında, değil mi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Değildi değil mi? Üstelik yolda olacak. Neyse ben sürekli yanında duracağım için kimse benim gelinime bakmaz."

Başımı iki yana sallayıp onu dışarı ittim. Bütün timdeki arkadaşları buradaydı. Erkekler ceketsiz gömlek pantolon kombini yaparken, Güneş boyundan bağlamalı, bel kısmı dar etek kısmı bol bir elbise gitmişti. Bacakları ve sırtı açık olduğu için Talha nasıl bir şey demedi acaba? Elif abla ise iki buçuk aylık hamile olduğu için zümrüt yeşili bedenini sarmayan bir elbise giymişti. Mehmet abiyle her zamanki gibi uyumluydu. Sadece onlar değil, ablam Selim abiyle, Neşe abla Buğra abiyle uyumlu giyinmişti. Sanki hepsi anlaşmışlardı.

Merdivenleri inip sırayla hepsinin ellerini sıktım. Bazı askerlerin eşlerini tanımadığım için onlarla tanışıp, "Hoş geldiniz," dedim.

"Herkes burada olduğuna göre fotoğraf çekimine gidelim."

"Bostancı'da botanik parkı var orada olacağız. Ben sizlere konum attım. Trafikte bizi kaybederseniz oradan bakıp gelirsiniz."

"Talha eşini alıp arabaya biner misin? Adam bizim asker olduğumuzu unuttu heyecandan. Biz bu zamana kadar ne zaman kaybolduk?"

Kıkırdadım. Talha belime doladığı elini etime bastırıp beni biraz daha kendine çekti. Sanki daha fazla yakın olabilecekmişiz gibi.

"Abi ben İsmail'in arabasıyla gelirim. Siz Azra'yla tek gidin."

"Tamam."

Güneş, İsmail'in arabasına ilerlerken Gökhan'ın bakışları karardı. Güneş'in de yüzü asıktı. Aralarında bir problem mi olmuştu?

"Hadi güzelim."

Daha sonra Güneş'le konuşurdum. Arabanın etrafından dolandım. Kapıyı açtığında bacağımı yukarı kaldırmak istediğimde dar eteğim izin vermedi. Bu arabaya normalde binmem zorken, dar elbiseyle nasıl bineyim?

"Yarın geceye saklıyordum kendimi ama şimdi almak nasip oldu." Omzumun üzerinden Talha'ya bakacağım zaman beni kucağına alıp koltuğa oturttu. Arkadan, "Ooo," diye sesler gelince başımı yere gömmek istedim.

"Susun lan. "

Talha bağırınca aynı anda herkes sustu. Arabanın içine uzanıp yanağımı öptü. Sonra geri çekilip kapıyı kapadı. Elim ayağım buz kesmişti heyecandan. Her ne kadar düşünmemeye çalışsam da yarın akşam en mahrem anlarımızı paylaşacaktık. Korkum yoktu, sadece utanıyordum. Yanımdaki yerini alınca arabayı çalıştırdı.

"Misafirleriniz geldi mi?"

Başımı ona çevirdim. "Bir hafta önce yarısı geldi, biliyor-

sun. Dün akşam da diğer yarısı geldi. Ev tıklım tıklım."

"Bizim de öyle valla. Dün akşam koskoca evde yatacak yer bulamadım. En sonunda gidip Güneş'in yanında yattım."

Omzunun üzerine elimi koydum. "Odanda yatsaydın." Elimi tutup dudaklarına yaklaştırıp öptü.

"Odam değil bizim odamız. Bu zamana kadar sırtım değmedi o yatağa. Seninle gireceğim o yatağın içine. Aynı şekilde de Mardin'deki evde de yatakta yatmadım. Misafir odasında yattım."

Tebessümün yüzümde büyüdü. Güzel düşünen devim benim. Ellerimiz birbirinden ayrılmadan botanik parka geldik. Peş peşe arabaları park ettiler. Yarın çekime sadece Talha ve ben geleceğimiz için bugün bütün dostlarımızı yanımızda istemiştik. Fotoğrafları daha önce hiç görmediğim Buğra abinin kuzeni çekecekti. Kız bize gülümseyip yeşillik alana doğru ilerlememizi söyledi. Orada Talha ile peş peşe fotoğraflarımızı çekti. Sonra başka bir yerde aynı şekilde yine çekti.

Özel anılar bize kalacağı için olabildiğince gülümsüyordum. İleride bu fotoğraflara bakıp gülümseyecektim. Üç saat fotoğraf çekiminin ardından bizim evin önüne geldik. Bugün hava şansımıza çok güzeldi. Akrabalarımın bir kısmı yola dizdikleri sandalyelere oturmuşlardı. Kına evimin önünde olacaktı. Bu sokakta az sekssek oynamadım, az saklambaç oynamadım. Ama bu akşam hiç durmadan oynayacaktım. Ders çalışarak geçirdiğim çocukluğumun eksikliğini bu gece bu sokakta çıkaracaktım. Talha bizi bıraktıktan sonra arkadaşlarıyla beraber evine gitti. Güneş ve Elif abla kalmıştı yanımda sadece.

Evimin salonunda otururken etrafa koşan çocuklara gülümseyerek bakıyordum. Dayımın kızı Melisa'ya kollarımı açıp, "Gel," dedim. Yanıma koşup kucağıma oturdu. Koşmaktan tombul yanakları kırmızı olmuştu. Elma gibi olan yanaklarını ısırdım.

"Azra abla, sen bir daha burada kalmayacak mısın?"

Kıvırcık saçlarını parmağıma dolayıp, "Kalacağım abla-

cım," dedim. "Ben sizi bırakıp gitmiyorum, her zaman yanınıza geleceğim."

Üzgün yüzü gülümsedi. "O zaman benim ağlamama gerek yok değil mi? Sonuçta sen bizi bırakıp gitmiyorsun."

"Aynen öyle tatlım. Ben nasıl buraya geleceksem sizler de benim evime geleceksiniz."

Çocuksu neşesiyle ellerini birbirine vurup kucağımdan kalktı. Gülümseyip pencerenin önünde dışarıyı izleyen dörtlünün yanına gitmek için ayağa kalktım.

"Az kayın öte, nereye bakıyorsunuz?"

"Hazırlıklar bitti."

Aşağı baktım. Anneannemin evinden Selim abinin evine kadar lamba çekilmişti. Kaldırımların üzerinde beyaz plastik sandalyeler dizilmiş, binanın önüne de orkestra kurulmuştu.

"Heyecan var mı Azra?"

Elif ablanın elini göğsümün üzerine koyup, "Baksana deli gibi atıyor," dedim sesime yansıyan neşeyle.

"Rabbim utandırmasın güzelim."

"Âmin," deyip bakışlarımı yola çevirdim. Yirmiye yakın yunus polisi motorlarıyla evin önüne geldiler.

"Bizimkilerin arkadaşları geldi. Var ya bunlar bu akşam bizden çok oynarsa bozuşuruz. Azra sakın oturma tamam mı?"

Oturmayı düşünmüyordum zaten. Orkestranın başında duran adam müziği başlatınca içim tuhaf oldu. Neşe abla omuzlarını sallayıp oynamaya başladı. Kahkaha atıp biraz olsun sakinleşmeye çalıştım.

"Bakmayın böyle oynadığıma bu küçük kız bizden önce evleniyor diye içim kan ağlıyor."

Neşe abla hariç hepimiz kahkaha atmaya başladık. Hem söyleniyor hem de oynuyordu. Mahallenin başında arabaların korna sesi gelince gülüşüm yüzünde soldu. Ablam ellerimi tutup, "Sakin ol," dedi. Nasıl olacaktım?

"Heyecandan bayılacağım abla."

"Şşşt."

Mahallede davul zurna çalınca daha fazla ayakta duracak gücü kendimde bulamadım koltuğa oturdum.

"Neden ağlıyorsun?"

Güneş söylemese ağladığımın farkında değildim. "Bilmiyorum, sanki kalbimde kuş var kanat çırptıkça boşluğa düşüyor gibi oluyorum."

"Heyecandan öyle oluyor. Derin derin nefes al birazdan geçecek her şey."

Umarım öyle olurdu yoksa bayılırdım. "Annem, babam nerede abla?"

"Aşağıdalar canım misafirleri karşılıyorlar."

Ellerimi yüzümün önünde salladım. "Ev mi çok sıcak? Mahallede kına yapıyoruz diye akrabalarınız bir şey der mi Güneş?"

Güneş gözlerini devirip ayağa kalktı. "Gel Elif abla aşağı inelim. Azra tek başına saçmalamaya devam etsin."

Ablamın elini tutup, "Sen yanımdan gitme," dedim. Saçlarımı öptü. "Gitmem meleğim. Sakin ol hadi."

"Makyajın akacak ağlama."

Neşe abla gözaltlarımı silerken, "Selam," diyen kadife sesi duydum. Ellerim titreyerek Neşe ablanın elini tutum.

"Azra?"

"Gel enişte bizimki kına yakılmadan ağlamaya başladı. Biz onu teselli edemiyoruz bari sen et."

Talha yanımdaki boşluğa oturup elimi tuttu. Ablamla Neşe abla odadan çıkınca ikimiz odada tek kaldık.

"Güzelim neden ağlıyorsun?"

"İçimde tuhaf bir şey var ağlamak istiyorum."

Elini yanağıma koyup alnımı öptü. Davul güm güm vurdukça kalp atışlarım onun gibi hızlı atıyordu.

"Heyecanlı olduğun için geriliyorsun. Derin nefes al sakinleş."

Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. "Hayır geçmedi yine aynı hisler var içimde." Gülümseyip ellerimden tutup ayağa kaldırdı beni.

"Davulun sesini duyuyorsun değil mi? Bizim için çalıyor. Herkes aşağıda bizi bekliyor. Bugün buraya bizim mutluluğumuz için geldiler. Hadi inelim." Derin nefes aldım.

"Makyajım bozulmuş mu?"

"Hayır, çok güzelsin."

Gülümsedim. Kolunu tutup salondan çıktım. Benim hamla onun İrem halası kapının önünde bizi bekliyorlardı. "Hadi inelim çocuklar." Peşlerinden merdivenleri inmeye başladık. Alt kata indikçe davulun sesi içimde atıyordu. Heyecandan Talha'nın kolunu sıktım. Elimin üzerine elini koyup, kulağıma eğildi. "Sakin ol güzelim."

Sakin olmak çok istesem de olamıyordum. Açık olan demir kapıdan dışarı çıkınca olduğum yerde kaldım. Fazlasıyla kalabalıktı. Hepsinin yüzünde tebessümle bizi alkışlıyorlardı. Bizim için konulan masaya doğru ilerledik. Yerimize oturduğumuzda gözlerim misafirlere hoş geldiniz diyen anne, babama takıldı. İkisinin de yüzü gülüyordu. İçim rahatladı. Eğer onları mutsuz görseydim gecem onların yüzleri gibi mutsuz geçerdi. Elimi göğsümün üzerine koyup sakin olmaya çalıştım. Evdeki heyecanım kalmamıştı.

"Merhaba."

Selim abinin kız kardeşleri yanımıza gelince ayağa kalktık. "Çok güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim Tuana abla."

Onlara sarılıp geri çekildim. Talha'nın kuzenleri de yanımıza gelince onlarla da aynı şekilde sarıldık. Benim kuzenlerim ve Neşe abla ortada oynamaya başlamıştı bile. Talha yanına gelen arkadaşlarıyla konuşurken oynayanları izliyor-

dum. Ablam yanıma doğru gelince başımı iki yana salladım. Bu kadar kalabalığın arasında oynayacağımı düşünemiyordum. Ablamın arkasından İsmail hızlı adımlarla onu geçip yanıma ulaştı.

"Gel buraya. Bu masayı kaldırıp atın, bu gelin hiç oturmayacak."

Beni ayağa kaldırdı. Talha'ya baktığımda gülümseyip ayağa kalktı. O da mı oynayacaktı? Yok artık. İsmail beni yolun ortasına getirdi. Kendi halayın başını geçip kızların ellerinden kırmızılı simli mendili aldı. Gülümseyip oynamaya başladım. Ablam yanımda, onun yanında Neşe abla, Güneş ve diğer kızlar vardı. Halka olmuş bir şekilde halay çekilirken bizi gülümseyerek izleyen anneme tebessüm ettim. Gülümseyip öpücük attı. Yavaş başlayan halayımız hızlıya dönünce eteğimi hafif kaldırdım. İsmail deli gibi oynuyordu. Ona ayak uyduracağım diye ayaklarım birbirine giriyordu.

"Yavaş oynasana."

"Azra halay yavaş oynanmaz hızlı oynanır. Bindallını giysene o zaman rahat oynarsın."

"Kına yakılırken giyeceğim."

Susup oynamaya devam ettim. Selim abi, Buğra abi halaya girmişti. Osman abi nişanlısı Asuman'la rahat rahat oynarken gözleri Neşe ablayla Buğra abiyi görmüyordu. Herkes halaydayken Talha neredeydi? Adamın arkadaşları bile oynuyordu. Başımı masanın olduğu yere çevirdim, yoktu. Kalabalığa göz gezdirirken yanıma girip göz kırptı. Parmak uçlarımı tutan parmaklarım uyuştu. Gözlerimi gözlerinden çekmeden birlikte oynadık. Gülümseyip önüme döndüm. Hava karardığı için kızaran yanaklarımı kimse görmüyordu en azından.

Halay bittikten sonra yerime oturmadan kızlarla hiç durmadan oynadım. Bizim için konulan masaya kadınlar oturmuştu. Talha bir kere halay çekip daha oynamamıştı. Arkadaşlarının yanında gözlerini üzerimden bir saniye çekmeden bana bakıyordu. Başta bakışlarından çekinsem de sonradan

alıp Neşe ablayla deli gibi oynadım. Neşe abla roman havası çaldırınca mendille boynumu sildim. Oynayacağım zaman Talha elimi tuttu.

"Çok yoruldun güzelim. Az otur dinlen."

"Yorulmadın, oynayacağım."

"Bebeğim su gibi oldun az dinlen."

"Hayır ya."

"Lütfen."

"Pis kıskandığın için oynatmıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Çok güzel sen kudur ben oynamaya gidiyorum."

Elimi elinin arasından çekip ablamla Neşe ablanın ortasına girip oynadım. Yandan Talha'ya baktım. Sen görürsün bakışı atıp arkadaşlarının yanına gitti. Eminim mahallemizin kadınları damat çok kıskanç, Azra'yı oynatmak istemedi demeye başlamışlardır. Desinler çok da umurumda değiller.

Halam yanıma gelip kulağıma kına yakılacağını söyledi. Onun peşinden eve doğru yürüdüm. Ablamlar da peşimden geliyorlardı. Evin içine girince ilk önce mutfakta buz gibi su içtim.

"Kız soğuk su içme düğün üstü hasta olacaksın."

"Bir şey olmaz hala."

Bardağı masanın üzerine bırakıp odama girdim. Kızların hepsi bindallılarını giymişti. "Maşallah ne kadar hızlısınız."

"Sen de acele et saçını yapacağım."

Ablamın yardımıyla elbiseyi üzerimden çıkardım. Kızlar bedenime bakıp, "Hımm," diye mırıldanınca hızla bindallımı giydim. "Sapık mısınız kızım?"

"Her zaman söylerim abim çok şanslı."

"Güneş!"

Kahkaha atıp odadan çıktı. Ben sana sonra sorarım. Neşe abla yarım topuzu bozuk beş dakika içinde saçlarımı maşa yapıp sırtımdan aşağı bıraktı. İnsanın kuaför tanıdığının ol-

ması ne güzel. Aynanın karşısında kırmızı bindallımı inceledim. Kolları dirseğime kadar dardı ondan sonrası boldu. Belimi kıvırıp kabarık eteği salladım. Çok güzeldi annem beğenmişti bindallımı zevkli annem benim.

"Bitti." Ablam yaşlanmış gözleriyle karşıma geçti.

"Abla?"

"Kardeşim evleniyor bırak da biraz ağlayayım."

Başımı eğdim. Kırmızı duvağı başıma örtüp Neşe ablayla yanıma geçti. Gözlerim dolu dolu odadan çıktım. Kızlar ellerinde mumlarla holde bekliyordu. Talha da omuzlarında Türk bayrağıyla dikiliyordu. Elinde de kuran vardı. Bana doğru gelip elindeki kuranı uzattı.

"Bu kuran senin Allah'a olan inancını," bayrağı da omuzlarıma sardı. "Bu bayrakta ülkene olan inancını temsil ediyor. İnandığım Allah'a inandığın için, uğruna canımı verecek ğim bayrağıma inandığın için teşekkür ederim. Gönlün beş vakit okunan ezan sesinde huzurla dolsun. Hayatın gökte dalgalanan al bayrak gibi şahlansın."

Alnımı öpüp geri çekildi. Gözümden akan yaşı elimde tuttuğum peçeteye sildim. Halam elimdeki kuranı alınca birlikte dışarı doğru yürüdük. Geldiğimizin haberini alan orkestrada kına müziğini çalmaya başlamıştı. Henüz o sandalyeye oturmadan yaşlar durmadan akıyordu. Her yer karanlıktı. Ortaya konulan sandalye oturduk. Talha da yanıma oturdu. Ellerimi birleştirip söylenen türküyü dinledim.

O gün o odaya girmeseydim şu an burada böyle oturmuyor olurdum. Ailem benden nefret etmesin diye evlenmek istediğimi babama söylediğimde içimde tarifi olmayan bir acı hissettim. Babamın gözlerinde gördüğüm bakışı hiçbir zaman unutmayacaktım. Annemin babamın küçük kızıydım ben. Şimdi gelin olan kızlarıydım. Yanımdaki adamı sevmesem bu evlilikten vazgeçerdim. Sonuç ne olursa olsun annemi babamı bırakamazdım.

Elimi dudaklarıma bastırıp hıçkırığıma engel oldum. Kendimi tutamayıp sesli sesli ağladım. Ne kadar ağlamayacağım

desem de gözyaşlarım durmadan akıyordu. Elimin üzerinde Talha'nın elini hissetsem de kapalı gözlerimi açmadım.

Müzik durunca başımdaki duvak açıldı. Talha kulağıma eğilip, "Annen üzülüyor," dedi. O an gözlerimi açıp kızların arkasında ağlayarak bana bakan anneme, ablama baka kaldım. Ben gidiyordum onlardan. Artık eskisi gibi olmayacaktı hiçbir şey. Ablam gözyaşlarını silip anneme destek olurcasına kollarını sıkı sıkı tutuyordu. Babam neredeydi?

"Aç kızım elini."

Başımı eğdim. İrem hala elimin ortasına kına yakıp kırmızı eldivenleri taktı. Diğer elinde olan kolyeyi boynuma taktı. "Bir ömür mutlu olun kızım." Başımı salladım konuşacak hâlim yoktu. Bana yaklaşan anneme gitmek için ayağa kalktım. Annemin boynuna sarılıp onun gibi sesli ağladım.

"Azra, ben seni daha büyütemedim ki kızım. Sen nasıl gelin olacaksın yavrum?"

Annemin omuzunda hıçkırarak ağlarken biri omuzlarımı tuttu. Talha'ydı biliyorum.

"Yenge tamam, kızı üzüyorsun."

Annem geri çekilip gözyaşlarımı sildi. "Ağlama kızım hadi oturalım." Talha elindeki mendili bana uzatıp annemi tuttu. "Gel anne oturalım." Onların peşinden boşalan masamıza geçtik. Annem, ablam, Talha ve ben aynı yere oturduk.

"Babam nerede abla?"

"Buralardadır canım."

"Sen baksana ona ben biliyorum o gizli gizli ağlıyordur."

"Babam yanında güzelim. Ağlama lütfen."

Gözyaşlarımı silip derin nefes aldım. Herkes tekrar oynamaya başlamıştı. Bakışlarımı oynayan insanların üzerinden çekip annemin ellerini sıkı sıkı tuttum.

"Ben her zaman geleceğim anne. Talha söz verdi hafta sonları geleceğiz diye."

"Evet anne. Üzülme, Azra da üzülüyor bak."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Annem ve babamın kolları arasında gözlerimi açtığımda ikisinin uyuyan yüzünü izledim. Birbirini seven eşler birbirine benzermiş. Annemle babamın aralarında kan bağı olmamasına rağmen ikisi de birbirini benziyordu. Aynı anda tebessüm edip, aynı anda üzülen ikiliydi onlar. Bir kere bile biri ağladığında birinin güldüğünü görmemiştim. Ya da biri yemek yemediğinde diğeri ağzına bir lokma koymamıştır. Hemen hemen aynı anda nefes alıp veren bir çifti onlar. Böyle bir anne babaya sahip olduğum için çok şanslıyım.

Babam gözlerini ağır ağır açıp tebessüm etti. Yıllardır çalışmaktan yıpranan elini yanağıma koydu.

"Günaydın kızım."

"Günaydın babam."

Yanağımda olan elini saçlarıma getirip sevdi. Her istediğini yap ama saçlarını sakın kesme derdi. Uzun saçlı kadınları güçlü bulurdu. Bu zamana kadar ne annemin ne de ablamla benim saçlarımızı kestirmemize izin vermemişti. Hiçbir konuda bize karışmazdı. Bu yaşıma kadar istediğimi giymiş, istediğimde dışarı çıkmıştım. Bir kere bile hayır dediğini hatırlamam. Sadece saçlarımız konusunda hassastı, biz de onun bu kararını bildiğimiz için saygıyla karşılıyorduk.

Göz çevresinin üzerinde parmağımı dolaştırdım. Yılların yorgunluğu vardı bu gözlerde. Tek bacağı üzerinde yıllarca kan ter içinde çalışıp çabalayan babam vardı karşımda. Canım babamdı o benim. Canımdan öteydi. Gözlerim dolunca boynuna sarıldım.

"Seni çok seviyorum baba. İyi ki dünyaya senin kızın olarak gelmişim. On dokuz yıllık hayatımda bir kere bile of demedim. Hep senin ve annemin kızı olduğum için Allah'a şükrettim. Sen benim her şeyimsin."

Saçlarımı öptü. "Bir kere bile erkek evladım olmadığı için

neden Allah'ım demedim. Rabbime, her namaz kıldığımda şükürler olsun dedim. Bana iki tane erkek evlada bedel kız çocuğu verdi. Onurlu, güçlü, azimli iki kızım oldu. Ben sizden razıyım Allah da sizden razı olsun kızım. Aynı sizin gibi evlatlarınız olsun. Anne, baba saygısı bilen, büyüklerin yanında saygılı olan, en önemlisi merhametli evladınız olsun, kızım."

"Âmin Ali'm."

Yüzümü babamın boynundan çekip arkama döndüm. Annem uyanmış gülerek bizi izliyordu.

"Sizi rahatsız etmek istemezdim ama misafirler acıkmıştır. Baksanıza saat ona geliyor. Düğün evi burası yatmak olur mu?"

"On mu?"

Gözüm komodinin üzerinde duran çalar saate ilişti. Bu saate kadar nasıl uyurum ben? Talha bir de gelecekti.

"Geç kaldım."

Yataktan hızla kalkıp odadan çıktım. Ablam elindeki çaydanlıkla mutfaktan çıkıyordu, ardından Neşe abla.

"Uykucu gelin de uyanmış. Hadi koş elini yüzünü yıka anca hazırlarım seni."

Başımı sallayıp banyoya koştum. İşlerimi halledip kurulan sofraya oturdum. Bir dilim ekmeğe incir reçeli sürüp ayağa kalktım.

"Ben doydum."

"Hiçbir şey yemedin halası, otur."

"Sonra yerim hala. Neşe abla hadi gel, Talha gelecek."

"Tamam, sen odaya git geliyorum."

Odaya koşup dün akşam dolabın kapağına astığım gelinliğime baktım. Bir an önce giymek istiyordum. Neşe abla gelmeden beyaz dantelli iç çamaşırlarımı giydim. Odanın kapısı açılınca üstümden çıkardığım kıyafetleri üzerime tuttum.

"Pat diye girilir mi odaya, abla?"

"Sus kız, gel gelinliğini giydireyim ardından makyaj saç yapılsın."

"Tamam." Evde hazırlanacağım için Neşe abla dükkândaki bütün malzemeleri buraya getirmişti. Hepsini perçenin önündeki masanın üzerine dizmişti, her istediğimi yapıyordu. Ona minnettardım. Odaya girince gülümseyip, "Teşekkür ederim." dedim.

"Evde hazırlamak işime geldi. Dur bakayım sana."

Ablam gelinliğimin fermuarını kapatıp geri çekildi. Etrafımda döndüm. "Nasıl duruyor?"

"Muhteşem, iyi ki bizi dinleyip kollarına dantelli tül yaptırdın. Muhteşem olmuş."

Aynada kendimi inceledim. Ablam nikâhta straplez gelinlik giydiğim için düğündeki gelinliğin farklı olsun demişti. Biz de gelinlikçi kadınla tülün üzerine ufak dantel detayları yaptık.

Sandalyeye oturup, kendimi Neşe ablanın marifetli ellerine bıraktım. İki buçuk saat sonra saçım makyajım bitince topuklu ayakkabılarımı giyip ayağa kalktım.

"Prenses gibi oldun meleğim."

"Gerçekten mi?"

Elimden tutup aynanın karşısına getirdi beni.

"Kendin gör."

Gerçekten de çok güzel olmuştum. Duvak düzgün dursun diye Neşe abla dağınık topuz yapmıştı. Maşa yapmaktan son anda vazgeçtik. Yüzüme pastel tonlarında makyaj yapmıştı. Sanki hiç makyaj yokmuş gibiydi cildim.

"Gel içeri gidelim annem görsün."

Gelinliğin önünü kaldırıp ablamın açtığı kapıdan geçtim. Babam dışarı çıkacakken olduğu yerde durdu. Beni baştan aşağı süzdü. "Çok güzel olmuşsun kızım," deyip dışarı çıktı.

"Neden hemen gitti ki? Sarılacaktım ona."

"Sarılırsın gel."

Belli etmemeye çalışsa da babam çok üzülüyordu. Dün akşam kınada pek görmemiştim onu. Başımı yere eğip salona geçtim. "Ay," diyen anneme bakmak için başımı yerden kaldırdım. Ellerini ağzına bastırmış büyülenmiş gözlerle beni inceliyordu. Ellerini serbest bırakıp yanıma doğru geldi.

"Çok güzel olmuşsun gül kokulum."

Boynuna sarılıp, "Sakın ağlama," dedim. Bugün kimse ağlasın istemiyordum. Bu evden gülerek çıkmak istiyordum. Sanki bir daha hiç gelmeyecekmişim gibi davransınlar istemiyordum. Sağ olsun onlarda bunun için dikkat ediyorlardı. Dünün aksine hepsinin yüzü gülüyordu.

"Gel otur kızım."

"Oturamam babaanne gelinliğim kırışır."

"İyi o zaman, bütün gün ayakta dur."

Kıkırdayıp, "Tamam," dedim. Hole çıkıp, "Abla," diye seslendim. O sırada zil çaldı. Kapıya doğru yürüyüp açtım. İsmail lacivert takımıyla karşımda tüm çekiciliğiyle duruyordu.

"Bir dakika, ağlayıp geliyorum."

Kahkaha atıp elini tuttum. "Gel buraya deli. Beğendin mi?"

"Kızım ağlayacağım diyorum. Çok güzel olmuşsun. Vazmı geçsek acaba?"

Kaşımı kaldırıp, "Vazgeçmek için geç değil mi?" dedim yakasını düzelterek.

"Haklısın, nikâh kıyılmıştı. Neyse, damat aşağıda bekliyor, adam seni aramasına rağmen açmamışsın telefonu. Müsaitse geleyim mi diyor?"

Bugün Talha'yla hiç konuşmamıştık. Telaştan aklıma bile gelmemişti. "Çağır gelsin, hazırım."

"Enişte gel."

Gözlerimi büyüttüm. Talha kapının önünde belirdi. Gülümseyip, "Hani aşağıdaydı?" dedim.

"İş olsun diye yaptım. Siz birbirinize güzel sözler söyleyin ben mutfağa gidip keşkek yiyeyim."

İsmail ne diyor duymuyordum bile. Gözlerim Talha'nın üzerine sabitlenmişti. Benim ona baktığım gibi o da bana bakıyordu. Beğeni dolu bakışları hoşuma gitmişti. Gözlerindeki arzu ruhumu okşadı. İçeri girip ellerimi tuttu.

"Kusursuzsun. Büyüleyicisin."

Dudaklarını alnıma bastırıp iç çekti. "Kalbime zararsın meleğim."

Kollarımı beline doladım. "Sen de çok yakışıklı olmuşsun. Sanırım kıskanması gereken kişi bugün benim." Kulağıma doğru erkeksi sesiyle kıkırdadı. "Neyse ki gelinin yanındaki damada kimse bakmaz."

"Hele bir baksınlar gözlerini oyarım." Boynumu öpüp, "Yaparsın, biliyorum," dedi kısık sesiyle. "Güzel gelinim hazırsa, çıkalım mı?"

"Sana her zaman hazırım ben."

Tekrar iç çekti. Dudaklarını boynuma sürtüp geri çekildi. Gözlerini kısmış dudağı her zaman olduğu gibi kenara doğru kıvrılmıştı. Kıvrılan dudağını öpüp göz kırptım. Her zaman o yapacak diye bir kurul yoktu. Belime sarılacağı zaman kaşlarımı havaya kaldırıp gülümsedim. Arkamı dönüp salona doğru yürüdüm.

"Görürsün sen."

Omzumu silktim. Görelim bakalım. Annem ayağa kalkıp, "Gidiyor musunuz?" dedi. "Evet anne. Fotoğraf çekiminden sonra geleceğiz."

"Tamam kızım."

Talha'yla merdivenleri dikkatli bir şekilde indim. Kapının önünde duran arabasının kapısını açıp oturmama yardım etti. Gelinliğim kabarık olduğu için ön tarafa oturmam zor olsa da bunu sorun etmiyordum. Babaannem görse bizim yanımıza oturmuyordun ama derdi. Camı açıp başımı dışarı uzattım. Hepsi balkona dizilmiş bize bakıyorlardı. El salla-

yıp içeri girdim. Talha yerine oturunca bir kere kornaya basıp arabayı çalıştırdı.

"Sizinkiler hazırlandı mı?"

"Hepsi hazır. Gelinlerini almaya gelecekler sadece."

"Çok heyecanlıyım, aynı zamanda üzgün. Akşam babam ya da annem ağlarsa bilmiyorum evden nasıl çıkacağım."

Gelinliğimin üzerinden elimi tuttu. "Üzülme, seni onlardan tamamen koparmıyorum. İlla ki zordur, bu konuda bir şey demiyorum. Ağlamanı istemiyorum Azra. Sen ağlayınca zorla evleniyormuşsun gibi hissediyorum."

Tırnaklarımı avuç içine bastırdım. Zorla evleniyormuşum. Yüzündeki ifade yine bel altı espri yapacağını gösteriyordu. Parmağımı yüzüne sallayıp, "Hele bir konuş inerim aşağı," dedim. Kahkaha atıp, "Bir şey demedim," dedi. Zaten heyecanlıyım bir de onun bel altı esprilerini kaldıramam.

Fotoğraf çekiminin olacağı mekâna gelip yüze yakın fotoğraf çekildik. Sadece bize özel pozlar olsun istediğimiz için, rahat hareket etmek için yanımızda kimseyi getirmemiştik. Çekim bitince arabasına bindik. Saat üçe geliyordu. Sabah az kahvaltı yaptığım için midem bulanıyordu. Bunu ona söylediğimde kızmış yol üzerinden dürüm almıştı. Arabayı sahil kenarında durdurup aldığı dürümleri yiyorduk. Hangi gelin, gelin arabasında dürüm yiyordu acaba? Bu durum Talha'nın da komiğine gitmiş olacak ki gülümseyip telefonuna fotoğraflarımızı çekiyordu.

"Gidelim mi? Evdekilerle vakit geçireyim."

Başını olur anlamında sallayıp elimdeki kâğıdı alıp poşete koydu. Ailemle geçireceğim sayılı saatlerim kalmıştı. Yarın sabah Antalya'ya gidecektik. Oradan gelir gelmez onları görüp Mardin'e dönecektik. Katılacağı büyük operasyon olacağı için sürekli eğitime gitmesi gerektiğini söylemişti. Gideceği düşüncesi yine aklıma gelince gözlerim doldu. Onu yolcu etmek çok zor olacaktı.

Evimizin önüne geldiğimizde dünkü gibi kalabalık olduğunu gördüm. İsmail oturduğu sandalyeden kalkıp arabanın

kapısını açtı. Yüzü bembeyazdı.

"Bir şey mi oldu?"

"Yoo."

Sesi titreyince kolunu tuttum. "Bir şey oldu sen bana söylemiyorsun."

"Enişte al şunu ya valla bak paranoya bağladı."

"Gel güzelim."

İsmail geri dönüp tekrar kaldırımın üzerinde duran sandalyeye oturdu. Talha'nın yardımıyla arabadan indim. İçime kuşku düşmüştü. Gelinliğimin önünü kaldırıp merdivenleri hızlı hızlı çıkmaya başladım.

"Düşeceksin, sakin."

Umursamadım. Dairenin önüne gelince elimi kapıya hızla vurdum. Kapı açıldığında ayakkabıları çıkarmadan içeri girdim. Ablamın yüzü de İsmail'in yüzü gibi bembeyazdı.

"Birine bir şey mi oldu abla?"

"Yok canım. Hadi gel."

Gitmedim. "Yüzünüz neden beyaz? Annem, babam nerede?"

"Sakin ol canım. Onlar babaannemin evindeki misafirlere hoş geldin demeye gittiler."

Gözlerimi kısıp, "İnanayım mı?" dedim. Buz gibi olmuş elleriyle elimi tuttu. "İnan canım. Gelirler şimdi."

"Peki," dedim. Kötü düşünmek istemiyordum. "Ben gidiyorum güzelim altıda burada olacağız. Yani iki saat sonra..."

Talha'ya gülümseyip, "Bekliyorum," diye fısıldadım. O dışarı çıkınca ablamla beraber salona geçtim. Giderken dolu olan ev şimdi boştu. Bu boşluk içimde sızı hissettirdi.

"Abla, annemle babamı ara gelsinler. İki saat sonra gideceğim yanımda olsunlar."

Ablam dolan gözleri akmasın diye başını arkaya atıp, "Tamam güzelim," dedi. O içeri gidince evimin salonunu inceledim. Umarım yarın sabah ailem uyandığında yokluğum üz-

mezdi onları. Annemin, babamın ağlamasını istemiyordum.

"Gelmişler canım merdivenleri çıkıyorlarmış."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Ablama fırsat vermeden kapıyı açtım. Enişte mle dayım babamın kolunu tutuyorlardı. Arkalarından annem, halam ve diğerleri geliyordu. Biliyordum, bir şey olmuştu. Boğuk sesimle, "Baba," dedim. Sesimi duyunca hemen dayımla enişte min ellerini itti.

"Kızım, gelmişsin."

"Baba hasta oldun, değil mi?"

Başını iki yana sallayıp, "Yok kızım," dedi. "Merdivenler yordu beni, dayınla enişten de koluma girdi."

Karşıma gelince beline sarıldım. "Baba lütfen hasta olma. Ben sizi tamamen bırakmıyorum. Geleceğim hep."

"Biliyorum kızım. Hasta değilim, akşam düğünde baba kız dans edeceğiz seninle. Ağlama bak, eğer ağlarsan üzülür hasta olurum."

"Tamam babam. Sen iyi ol ben hiç ağlamam."

İçeri girip koltuğa oturduk. Başımı göğsüne yasladım. Kalbi çok hızlı atıyordu. Parmaklarımı bileğine hafif bastırıp nabzını baktım. O da çok hızlıydı.

"Babacım iyi olduğunu emin misin? Korkuyorum bir şey olacak diye. Bak istersen Talha'yla konuşurum bu akşam burada kalırım."

Kahkaha atıp elini yanağıma hafif vurdu. "Damat gelinini yanında ister. Ben iyiyim güzel kızım üzme kendini."

Ne kadar iyiyim dese de hiç inanmıyordum iyi olduğuna. Ailem de bir garip davranıyordu. Hepsi durgundu. Sanki benden bir şey saklıyorlardı.

Saat altıya kadar babamın kolları arasından çıkmadım. Mahalleden korna sesleri gelince derin nefes alıp başımı babamın göğsünden çektim. Ağlamayacaktım.

"Kalk bakalım, babanın kravatını tak."

Mahallede davul sesleri gelmeye başlayınca gözümden bir damla yaş aktı. "Eğer ağlarsan ben de ağlarım."

Dudaklarımı ısırdım. Ellerim titreyerek babamın gömleğinin yakalarını düzeltip, halamın getirdiği gri kravatı boynuna taktım.

"Pınar, yapma lütfen."

Gözlerimi kapadım. Ablam kesin ağlıyordu odada. Bu an ne zordu. Herkes ayağa kalktı. İsmail'in arkasından Ömer baba, Demet anne, Talha ve akrabaları yavaşça içeri girdiler. Babam derin nefes alınca başımı ona çevirdim. Gülümseyip, "Pınar gelsin," dedi.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Gelinliğimin tülü avuçlarımın arasında sıktım. Ablam içeri gelince kendimi tutamayıp ağladım. Ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuştu. Ben ağlarken annem de yanımda ağlıyordu. Kimse konuşmuyordu. Başım yerde bekliyordum.

"Ben kızımın alıp verdiği nefesi biliyorum. Onun her şeyine kefilim. Beline kırmızı kurdele bağlanmasını istemiyorum. Karımın beline takmadım kızımınkine de taktırmam."

"Bizim de öyle bir düşüncemiz yok dünürüm. İznin varsa kızımızı almak istiyoruz."

"Kızım sevdiği adamla evlendi. Bundan sonra yuvası onun yanı."

Annem sesli ağlamaya başlayınca halam ona sarıldı. Babama dönüp elini öptüm. Alnımı öpüp belime sarıldı. "Beni hiçbir zaman utandırmadın kocanı da utandırma kızım. O yetişkin bir adam olsa da hâlâ beş yaşında kalmış bir çocuk aslında. Birbirinizi üzmeyin."

Onun gibi fısıldayarak, "Tamam," dedim. Babam geri çekilince anneme sarıldım. "Ağlama lütfen, ağlarsan gidemem."

"Anneler ağlar, sus sen. Şimdi ağlıyorum salonda oynayacağım."

Güldüm. Yanaklarını öpüp geri çekildim. Ablama doğru yürüdüm. Can ablam, küçük annem benim. Düştüğümde

yara olan dizlerimi öpen, okula giderken saçlarımı ören, annemle ben Azra'yı yıkayacağım diye kavga eden ablam. İnce beline sarıldım. Sesli bir şekilde hıçkırınca beline daha çok sarıldım.

"Pınar yapma."

"Git başımdan hala."

Bağırınca halam geri çekildi. "Sanıyorsun ki bu evden gidince gözüm üstünde olmayacak." Geri çekildi. "Yemin ederim şu adam seni üzdüğü an gözümü kırpmadan alırım. Kendisi de burada, ailesi de burada. Onun yüzünden ağladığını duyarsam gözümü kırpmam alırım." Geri çekilip odadan çıktı. Talha'ya baktım. Tebessüm edip, "Sorun yok," dedi dudakları arasından. Halam duvağımı örtüp, "Gitme vakti kuzum," dedi. Başımı salladım. Gitme vaktiydi. Büyüklerimin ellerini öpüp İsmail'in kolunda yürümeye başladım. Kalabalık bizden önce aşağı iniyordu. Biz de yavaş yavaş arkalarından...

"Azra ben ağlamadım. Sanırım ailedeki en gamsız insan benmişim. Baksana ruhsuz Pınar da ağladı."

İsmail'in kolunu sıkıp, "Sus," dedim. Maksadı beni güldürmek olsa da gülesim yoktu.

Arabalara binip konvoy eşliğinde düğünün yapılacağı mekâna geldik. Gelin odasında Neşe abla bozulan göz makyajımı hızla toparladı. Odaya Talha'nın arkadaşları tebrik etmeye geldikçe biraz olsun rahatlıyordum. Talha'nın görev arkadaşları odadan çıkınca ikimiz kaldık. Ellerini yanaklarıma koyup, iç çekti.

"Yarın sabah erkenden annenlere kahvaltıya gidelim."

"Gerçekten mi?"

Güldü. "Gerçekten. Biletlerimiz saat onda. Yedide kalkar baskın yaparız."

Ellerimi göğsünün üzerine koydum. "İyi ki o akşam sen gelmişsin. Şu an burada başka bir adamla olsaydım şimdiki gibi mutlu olmazdım."

"Başka adamla kendini yan yana düşünmezsen sevinirim. Hayır zaten kanım kaynıyor kudurtma beni istersen." Göğsüne vurup gülümsedim. Odanın kapısına biri vurunca geri çekildik.

"Hazırsanız sizi içeri alalım."

"Hazırız."

Görevli adam kapıyı açınca Talha duvağımı örttü.

"Kalbim duracak gibi."

"İnanır mısın benim de."

Ben ondan cesaret alacaktım oysaki. En az oda benim gibi titriyordu. Birlikte yavaş adımlar içeri yürüdük. Alkışlar kulağıma geldikçe dilim damağım kurudu heyecandan. Pistin ortasında Talha duvağımı kaldırıp açtı. Sonra çalan yabancı slow müzikte ilk dansımızı yapmaya başladık. O yüzüme bakarken benim gözlerim ailemin üzerindeydi. Neyse ki moralleri yerindeydi.

"Gelin Hanım lütfen damada bakın. Kıskanıyor." Gülümseyip gözlerine baktım. "Oldu mu?"

"Çok güzel oldu."

"Ablama darıldın mı? Biliyorsun içinde kötülük yok onun."

"Darılmadım. Kız kardeşini koruyor, benim gibi. O yüzden söyledikleri zoruma gitmedi."

Gülümsemem daha çok büyüdü. Ailemi sevmesi beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Onları kendi ailesinden görmesi ona olan sevgimi daha da fazla artırıyordu.

Dansımız bitince birlikte bizi izleyen kalabalığa göz gezdirdik. Daha önce bu kadar kalabalığın içinde bulunmamıştım. Üstelik tüm gözler bizim üzerimizdeydi. Mecbur sürekli sırıtmak durumunda kalıyordum. Talha rahat bir şekilde karizmasından ödün vermeden etrafa bakıyordu.

"Azıcık gül damat suratsız diyecekler."

"Ben sadece sana gülerim. Ayrıca kim diyecek? Hepsi

beni biliyor."

"Sen öyle san bizim komşular der valla. Azra suratsız bir adamla evlenmiş derler. Gül azıcık."

"Sen böyle konuşmaya devam edersen bu kadar kalabalığın ortasında kahkaha atacağım."

Sırıtıp, "Ne güzel olur," dedim. Garsonlar önümüze pasta getirince yan döndüm.

"Ne gerek vardı şimdi buna?"

Gözlerimi kısıp başımı ona çevirdim. "Ne demek ne gerek vardı? Düğünsüz pasta mı olur?"

"Olmaz da. Şimdi bunlar o pastayı tuhaf bir şekilde bize yedirtmek isterler. Hiç sevmem. Hayır, Albayım, komutanlarım burada. Bunun bir de dönüşü var."

Dayanamayıp kahkaha attım. "En önemlisi video kaydı olacak. Artık açıp açıp izlerim. "

"Bir de o var değil mi?"

Garson çatalları nasıl tutacağını gösterirken Talha adamın elinden aldı. "Biz hallederiz kardeşim."

"Al güzelim azıcık ucundan batır ağzıma ver. Bu hareketi hızlı bir şekilde yap kimse fark etmesin."

Elimi ağzıma bastırıp kahkahama engel olmaya çalıştım. Manyak adam düğünde sesli kahkaha attıracaktı. Dediği gibi birbirimizin ağzına minicik pasta koyup çatalları bıraktık. Garsonlar bize gülerken kendimi tutamayıp ben de güldüm.

"Bitti mi?"

"Meyve suyu vardı."

"Bize dokunuyor meyve suyu. Siz misafirlere ikram edin onları."

Adam şaşkın hâlde, "Peki," deyip önümüzdeki masayı alıp götürdü. Takı töreni istemediğimiz için Talha'yla masamıza geçip oturduk. Gençler oynamaya başlayınca Talha elimi tuttu.

"Güzelim, dün akşam kınada çok oynadın. Bu akşam fazla oynama yorulursun."

"Yorulursam eve gidince uyurum."

Gözlerini açıp, "Uyursun?" dedi soru sorar gibi. "Evet," dedim ciddi yüz ifadesiyle. Papyonunu düzeltip, "Uyursun," dedi kısık sesle. Kıkırdayıp önüme döndüm. Evde hüngür hüngür ağlayan ablam yine Neşe ablayla ortaya geçmiş oynuyordu. Herkes mutluydu. Anne babamda huzurluydu. Onları böyle gördüğüm için ben de mutlu oluyordum.

Düğün tüm coşkusuyla devam ediyordu. İki kere kalkıp oynamıştım. Gelinliğim fazla kabarık olduğu için rahat hareket edemediğimden genellikle oturuyordum. Önümdeki vişne suyundan içip ayağa kalkan Talha'ya baktım. Elini uzattı. Elimi avuç içine bıraktım. Müzik sesi kesilmiş pistin ortasına askeri üniformalarını giyen askerler halka oluşturmuştu. Ayağa kalkıp Talha'nın peşinden pistinin ortasına geldim.

"Ne oluyor Talha?"

"Kocan senin için oynayacak."

Heyecandan derin nefes aldım. Ceketini çıkarıp Selim abiye uzattı. Benden uzaklaşıp arkadaşlarına başıyla işaret verdi. Hepsi hayda diye bağırdı. Çalmaya başlayan harmandalı müziğiyle kollarını iki yana açtı. Yüzü çok sertti aynı zamanda arkadaşlarının da.

Elini selam verir gibi öne doğru eğip hızla iki yana açtı kollarını. Elleri kartalın pençeleri gibiydi. Etrafımda dönüp, gözlerini gözlerimden çekmeden bana doğru gelip "Hey!" diye bağırıp geri gitti. Ellerim göğsümün üzerinde gözlerim dolu dolu izliyordum. Aynı şekilde sert adımlarla bana doğru gelip etrafında dönüp bir dizini önümde kırdı. Başını kaldırıp, gözlerime bakarak ayağa kalktı.

"Ben bir tek Allah'ımın önünde eğilirim. Bir tek bayrağımın önünde başımı kaldırmam. Bir de senin önünde eğilirim." Alnımı öpüp geri çekildi. Alkışlar salonu inletiyordu. Bu özel anı hiçbir zaman unutmayacaktım. Onun heybetli bedenin karşımda nasıl büyüdüğünü hiçbir zaman aklımdan çıkarmayacaktım. Müzik durunca arkadaşlarına sarıldı. Ha-

reketli müzik çalınca yanıma gelip ellerimi tuttu.

"Beğendin mi?"

"Bayıldım. "

"Senin içindi."

Benim için her şeyi yapan adam bu akşam da mutlu etmişti beni. Babam bize doğru gelince ellerimi Talha'nın belinden çektim.

"Söz verdim kızımla dans edeceğim."

Elini tutup gülümsedim. Müzik değişince kıpırdamadan boynuna sarıldım. Hareket etmemize gerek yoktu. Sadece sarılalım yeterdi.

"Üzgünüm ama mutluyum da. Kızım teliyle duvağıyla gelin oluyor. Üzgünüm seni çok küçük yaşta evlendirdiğim için. Kızma hemen, on dokuz yaşında olsan da sen daha benim için çok küçüksün."

Kıkırdadım.

"Neyse ki kocan olacak adamı sevdim. Kendini çok sevdirdi. Güvenli bir şekilde seni ona emanet etsem de sen yine de kendini koru kızım. Anneni örnek al hep."

Yanağını öptüm. "Ben sizin kızınızım baba, merak etme senin bordo bereli olan damadından kendimi korurum." Kahkaha atıp yanımızda duran Talha'ya, "Benim kızım," dedi. "Ona göre akıllı ol."

Talha gülümseyip başını eğdi. Babam elini ona uzatınca Talha hiç düşünmeden tuttu.

"Her zaman koru kolla. Evliliğiniz boyunca birbirinizi üzmeyin. Affedilmeyecek sözler söylemeyin. Unutmayın biriniz diğerinizin yarısı bundan sonra. Yarınız olmadan aynı evin içine girmeyin. Kırgınlığınızı dışarıda bırakıp evinize mutlu girin."

"Söz veriyorum baba. Onu hiç üzmeyeceğim."

"Sana güveniyorum oğlum. Hadi eğlenin."

Babam saçımı öpüp annemin yanına ilerledi. Biz de masamıza geçtik.

Saat on bire yaklaştığında bitiş saatinin yaklaştığını anladık. Müzik kesilince ayağa kalkıp ailemizin yanına geldik. Herkes gülüyordu. Bu da beni çok mutlu ediyordu. Salondan çıktığımızda aklım onlarda kalmayacaktı.

Aile fotoğrafları çekildikten sonra, tek tek ailemize sarıldık. Gözlerim dolunca annem "Şşt," dedi. Demet anne yanıma gelip, "Sakın ağlama," dedi. "Biz hep birlikte size gidiyoruz. Bu gece siz de kalacağız. Aklın annen ve babanda kalmasın."

Demet anneye sarılıp, "Sağ ol anne," dedim. "Eğer babam kötü olursa haber verin mutlaka."

"Baban iyi kızım. Aklına kötü düşünceler getirme."

"Tamam." Onlar geri çekilince ablama sarıldım. "Yarın sabah kahvaltıya geliyorum haberin olsun."

"Erkenden kalkıp en sevdiğin yiyecekleri hazırlayacağım."

"Bana da patates kızart baldız."

"Patates canavarı." Kahkaha atıp ablamın gülen yüzünü öptüm. Kulağıma, "Sakın hapı içmeyi unutma," diye fısıldadı. Elim ayağım buz kesti. Tamamen aklımdan çıkmıştı. Biz eve gidince, of... "Abla sen gel bize istersen."

"Talha da öyle diyordu. Konuştuklarımızı unutma meleğim."

Başımı salladım. Talha elimi tutunca hep birlikte mekândan çıktık. Dışarıda yağmur çok yağıyordu. Talha'nın yardımıyla arabaya bindim hemen. O da koşarak arabanın etrafından dolaşıp hızla yerine oturdu. Allah'tan dün akşam kınada yağmadı.

Üşüyen kollarımın üzerine ceketini serin arabayı çalıştırdı. Mekânın önünden ayrıldığımızda içim bir tuhaf oldu.

"Kimse ağlamıyordur, değil mi?"

"Ağlamıyordur güzelim. Bizimkiler de sizde olacak onlar uyumazlar bütün gece."

"Babam ağlar sanki arkasını dönerken çok tuhaf baktı. Sanki bir daha göremeyecekmişim gibi."

"Saçmalama Azra. Adam iyi, eve gidince ararız."

"Tamam." Derin nefes aldım. Bu gece evlenmiştik, olumsuz düşünmeyecektim. Kendimi üzdüğüm gibi Talha'yı da üzüyordum. Bunu ona yapmaya hakkım yoktu. Bu gece bizim için özeldi. Her ne kadar belli etmese de çok fazla heyecanlıydı.

Evin önüne geldiğimizde arabadan inip koşarak dolandı. Kapıyı açtığında ceketi başıma örttü. Gök gürlüyordu. Yere bastığımda arabanın kapısını kapatıp kilitledi. İçeri adım atacağım zaman beni kucağına aldı. Dudaklarımın arasından, "Ay," diye bağırdım.

"Bağırma, insanlar ne oluyor diyecek."

Hızlı adımlarıyla kapının önüne geldi. Beni kucağından indirmeden cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Evin içine girdiğimizde sıcak bedenime iyi geldi. Yere inmek istedim. İtiraz etti.

"Çatı katına kadar kucağında mı taşıyacaksın?"

"Evet."

Kollarımı boynuna doladım. Merdivenleri tek tek çıkıp çatı katına geldik. Odamızın kapısını açtığında sağ ayağıyla içeri adım attı. Ardında kapıyı kapatıp beni yere indirdi. İlk defa gözlerinin içine bakmaya utandığım için başımı eğdim. Çenemden tutup kaldırdı.

"Seni çok seviyorum, Azra. Ellerim ellerinle buluştuğunda rahata kavuşacak. Tenim teninin olunca sana olan özlemi dinecek. Korkuyorum dersen beklerim. Ama utanmanı istemiyorum. Ruhlarımız gibi bedenlerimiz de bir olsun."

"Korkmuyorum. Utanıyorum ama bunu aşabilirim."

Gülümseyip dudaklarımı öptü. "Birlikte aşarız." Başımı salladım. "Aşarız."

"Duş al yorgunluğun gitsin. Ben de alt kattaki banyoda duş alacağım."

"Peki. Gelirken bana su getirir misin?"

"Getiririm. Banyoya gideceğim zaman kolunu karnıma dolayıp durdurdu. Omzumun üzerinden yüzüne baktım.

"Gelinliğini ben çıkarmak istiyorum."

Yanağımın ısısı yükseldi. Allah'tan odanın içinde hafif ışık vardı. Önüme dönüp sakin olmaya çalıştım. Kocamdı o benim utanmamam gerekiyordu. "Tamam," dedim. Duvağımın tokalarını çıkarıp makyaj masanın üstüne bıraktı. Ardından uzun duvağı alıp makyaj masasının sandalyesinin üzerine koydu. Gözlerim kapadım. Heyecandan kalbim duracaktı. Gelinliğimin fermuarını yavaşça aşağı indirdiğinde dudaklarımı ısırdım. Omuzlarımdan ağır hareketler tülü çıkardı. Gelinlik düşmesin diye ellerimi göğsüme bastırdım. Dudaklarını omurgama dayayıp sıcak nefesini üfleyip öptü. Saç diplerime kadar gerildim. Göğsümün üzerinde duran ellerimi tutup iki yana indirdi. Ellerim serbest kaldığı için gelinliğimin önü aşağı kaydı.

Sırtımı öperek gelinlikle beraber oda yere eğildi. Bacaklarım titriyordu. Karşısında iç çamaşırlarımla kalmıştım. Yüzüm gibi bedenim kırmızı oldu. Ayağa kalkıp karşıma geçti. Büyülenmiş gibiydi. Alnımı öpüp derin nefes aldı. "Duş aldıktan sonra namaz kılacağız. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"Pekâlâ, ben aşağı iniyorum."

Gözleri bedenime değmeden geri geri gitti. Odadan çıktığı zaman yerde olan gelinliği alıp sandalyenin üzerine bıraktım. Ayakkabılarımı da çıkarıp dolaba koştum. Askıdan beyaz gecelik takımımı alıp banyo girdim. Aynada yüzümü görünce gözlerim kocaman oldu. Sanki biri üzerime boya dökmüştü. Saçımda kalan tek tük tokalardan kurtulup iç çamaşırlarımı çıkardım. Suyun altına girdiğimde gözlerimi kapatıp elimi göğsümün üzerine koydum. Sakin olmalıydım. Bu gece özel gecemizdi heyecan yapıp her şeyi berbat etmemeliydim. Saçlarımı yıkadıktan sonra kurulanıp geceliğimi giydim. Abdestimi aldıktan sonra banyodan çıktım. Talha

henüz gelmemişti. O da mı heyecandan banyoda oyalanıyordu?

Dolaptan annemin benim için aldığı mavi feraceyi giydim. Saçlarımı beyaz şalla kapadım. Odanın kapısı açılınca Talha içeri girdi. Gri eşofmanlarını giymişti. Tebessüm edip komodinin üzerinde duran iki seccadeyi kıbleye doğru serdi. Annem bizim için koymuştu. Canım annem kim bilir şu an ne yapıyordu? Talha ev terliklerini çıkarıp seccadeye geçti. Onunla aynı anda namaz kılmamız şu yatakta sevişmemizden daha özeldi. Beraber Allah'a secde edecek olmamız her şeye bedeldi.

Hafif arkasında kalacak şekilde aynı anda namaza durduk. İki rekât şükür namazını kıldıktan sonra ellerimizi açıp dua ettik.

"Sadece huzur, mutluluk, sağlığının iyi olmasını istiyorum Allah'ım. Her gittiği operasyonda burnu bile kanamadan geri dönsün." Ellerimi yüzüme sürüp seccadeyi topladım. O da kendi seccadesini toplayıp bana uzattı.

"Ben sana su getirmeyi unuttum. Alıp geliyorum."

"Tamam."

Odadan çıkınca seccadeleri çekmeceye koydum. Üzerimdeki feraceyle şalı da onların yanına bırakıp çekmeceyi kapadım. Sabahlığımın eteklerini sıkarak yatağa doğru yürüdüm. Üzerindeki örtüyü katlayıp yatağın ucuna koydum. Kapı açıldığında başımı yerden kaldırdım. Getirdiği bardakta yarım su vardı.

"Suyun yarısı nerede, Talha?"

"Biraz hızlı gelince merdivenlere döküldü."

Gülümseyip elinden bardağı aldım. "Sana zahmet makyaj masasının üzerinden çantamı getirir misin?"

"Tabii," deyip çantamı alıp yanıma geldi. İçinden hapı alıp yuttuğumda yanıma oturup kutusunu elimden aldı.

"Bu ilaçlar riskli diye biliyorum."

"Bu en hafifi. Fazla zararı yok."

"Anladım."

Bardakla hapın kutusunu komodinin üzerine bıraktım. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmiyordum. Yanıma yaklaşıp elimi tuttu. Bedenimi ona doğru çevirdim.

Bir elini yanağıma getirip yüzüme eğildi. Nefes alamıyordum. "Nefes al meleğim." Dudaklarımı araladığımda dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissettim. Kalbim duracaktı. Biliyordum bu seferki dokunuşu sadece öpücükle kalmayacaktı. Kollarımı boynuna doladı. Kendi kollarını da benim belime sardı. Bedenlerimizin bir kısmı bir bütün olmuştu. Öpücüğüne karşılık verince eli saten geceliğimin üzerinde yavaş hareketlerle dolaştı. Rüyalarımda bana böyle dokunduğunu çok görmüştüm ama hiçbiri şu anki gibi özel hissettirmemişti. Belimdeki elini kaydırarak karnımın üzerine getirdi. Sabahlığımın kuşağını çözüp omuzlarımdan aşağı düşmesini sağladı. Karşısında sadece kısa gecelikle kaldım. Geri çekilip koyulaşmış gözleriyle bedenimi süzdü. Yutkunup üzerindeki tişörtü çıkardı. Onu daha önce çıplak görmeme rağmen şimdi bakamıyordum. Aynı şekilde dudaklarımı öpüp yatağın üzerine bedenimi yatırdı. Üzerime eğildiği zaman derin nefes aldım. "Korkma," korkmuyordum ama heyecandan ölebilirdim.

Öpücükleri boynuma inince belim yay gibi gerildi. Elini karnımın üzerinden göğüslerime getirdiği an odada telefonun sesi yankılandı. Geri çekilmedi. Duymuyormuş gibi boynumu öpmeye devam ediyordu.

"Talha telefon."

"Şu an o telefonu açmak istemiyorum."

Telefon susunca öpücüklerimi aşağılara doğru indirdi. Tekrar telefon çalınca dudakları arasından bir şeyler söyleyip ayağa kalktı.

Bu saatte kim neden arasın ki? Makyaj masasının üzerinde duran telefonunu eline alıp kaşlarını çattı.

"Hayırdır inşallah. Efendim Selim?"

Sustu, sustu, sustu ve sustu. Ayağa kalkıp yanına gittim.

Elimi tuttu. Dudakları arasından yine endişe barındıran sıkıntılı nefesini bıraktı. Acıyan gözlerimi üzerine çevirdim. Gözlerime bakmayıp başını yola çevirdi. Omzuna vurdum.

"Öldü, değil mi?" Bir daha vurdum. "Öldü, bana söylemiyorsun."

Hiçbir tepki vermeden duruyordu. Omzuna yumruklarımı vurduğum her darbede benim canım acıyordu ama o tepki vermiyordu. "Konuşsana diye çığlık attım. Konuş lütfen."

"Sakin ol. Hastanedeler, iyi düşün lütfen."

"Cevap veremediğine göre babam ya öldü ya da durumu çok ağır. Eğer iyi olsaydı, sen benim ağlamama dayanamazdın, iyi derdin. Ama şimdi bir kere bile iyi demedin. Ağlıyorum diye bana sarılıp ağlama demedin. Çünkü sen de ağlamak istiyorsun, yanan gözlerinden belli."

Burnunu çekip gözlerinin koluna bastırdı. "Beş dakikaya hastanedeyiz."

Bilmiyordu o beş dakika benim için beş seneydi. Başımı açık camdan dışarı uzattım. Saçıma akan yağmurları umursamadım. Buz gibiydi, ama tenime kaynar su gibi akıyordu.

Hastanenin tabelasını görünce dudaklarımı ısırdım. Talha arabayı rast gele bir yere park edip aşağı indi. Kapıyı ağır bir şekilde dışarı itip ayaklarımı yere indirdim. Kanım çekilmişti, yürüyecek dermanım yoktu. Talha elimi tutup peşinden sürükledi içeri beni. Asansörün önüne gelince düğmeye bastı. Üst kata çıkarsak babamın iyi olduğunu anlayacaktım. Eğer asansör alt kata inerse babam...

Bacaklarım beni daha fazla taşımayacaktı. Yere düşeceğim an Talha belime sıkı sıkı sarıldı. "Güçlü ol." Olamıyordum, güçlü olamıyordum. Asansörün kapısı açılınca onun yardımıyla içeri girdik. Sıfıra bastı. Ameliyathane, morg, yoğun bakım. Sen hangisindesin baba? Gözlerimi kapatıp sırtımı Talha'nın göğsüne dayadım.

"Nefes alamıyorum. Kalbim sıkışıyor, eğer babama bir şey olduysa yaşayamam, Talha."

Karnıma doladığı kolu kasıldı. "Konuşma böyle. İyi baham, iyi olacak."

Asansör durduğunda koridora adım attık. Beynimin içi alev alev gibiydi. Kulaklarım uğulduyordu. Etrafı bulanık görüyordum. Talha'nın desteği olmasa gözlerimi kapatıp kendimi soğuk fayansın üzerine bırakacaktım.

Önümde uzun bir koridor var. Sıraya dizilmiş ailem, bitkin hâldeydi. Hepsinin gözleri kan toplamıştı. Uzakta da olsam görüyordum. İsmail bize doğru gelince adım atmayı durdurdum. Bu ailedeki en gamsız insan benim diyen adam ağlıyordu.

"Babam?"

"Sen bize nasıl söylemezsin Azra? Sen başından geçenleri bizden nasıl saklarsın?"

O an göğsüme kızgın demir çubuk sokmuşlar gibi hissettim. Babam öğrenmişti. Başıma gelenleri öğrenmişti. Tırnaklarımı avuç içime bastırdım. Derin nefes alıp, "Babam nerede?" dedim. Sorusuna cevap vermediğim için gözlerini açıp kapadı. Umurumda değildi. "Babam nerede?" diye bağırdım. Dayım bana doğru gelip Talha'nın kolları arasından çekip sarıldı.

"Ameliyatta kızım. Sakin ol, hadi gel annenin yanına otur."

Başımı geri çekip iki yana salladım. Benim babam benim yüzümden kalp krizi geçirmişti. Ona zarar vermiştim. Ben bu zamana kadar duymaması için çabalarken nasıl öğrenmişti. Gözlerimi yerde oturan ablama çevirdim. Neşe ablaya sarılmış sessizce ağlıyordu. Ona doğru yürüdüm. Geldiğimi anlamış olacak ki alnını dizlerine bastırdı.

"Söz vermiştin abla. Her ne olursa olsun söylemeyeceğim demiştin."

Ellerini yere bastırıp ayağa kalktı. Ağlamaktan şişen gözleri, kendini ne kadar yıprattığını gösterse de ona olan kızgınlığımı geçirmemişti. Kolumu tutacağı zaman elini ittim.

"Bana söz vermiştin," diye bağırdım.

"Azra, burada olmaz güzelim." Kollarımı tutan Talha'yı geri ittim. Karşımda ağlayan ablama hayatım boyunca ilk kez nefret ederek baktım.

"Bana neden söylemedin Azra? Talha'yı tanımadığın hâlde ona anlattın ama bana söylemedin dedin. Biliyor musun abla, Talha bir kişiye bile söylemedi ama sen, sen benim aylarca duymaması için çabaladığım adama söyledin. O adam benim yüzümden ölürse peşinden ben de giderim."

Gözyaşlarımdan onu seçemiyordum. Yüzümü sıvazlayıp derin derin nefes almaya çalıştım.

"Ben babama söylemedim Azra, yemin ederim söylemedim. Neşe'yle odada konuşuyordum. Eğer o olay başına gelmeseydi evlenmezdi dedim. Bilmiyordum babamın bizi duyduğunu."

Başımı hafif kaldırdım. Boş bir şekilde tebessüm ettim. "Sana kimseye söyleme derken Neşe ablayı da kastetmiştim. Ayrıca o olayı yaşamasam da Talha'yla yine evlenirdim. Çünkü ben onu seviyorum. O bana yardım ettiği için değil onun varlığı için seviyorum. Sakın benimle konuşma abla. Bu yaptığını hiçbir zaman unutmayacağım."

"Azra?"

Arkamı dönüp alnımı Talha'nın göğsüne dayadım. Görmek istemiyordum onu, sesini duymak istemiyordum. Güvenmiştim ben ona. Her ne olursa olsun kimseye söylememesi gerekiyordu. Eğer o dilini tutsaydı babam canıyla savaşıyor olmazdı.

Saatler ilerlerken babamdan ses seda yoktu. Talha'yla sırtımı duvara yaslayarak yerde oturuyorduk. Kimseden ses çıkmıyordu. Sadece sessizce dökülen gözyaşları vardı. Annem kilitlenmiş gibi yere bakıyordu. Babaannem arada bir ellerini dizlerini vurup, "Oğlum," diye iç çekiyordu. Dedem ise bizim gibi yerde oturmuş ameliyathanenin kapısını gözlüyordu. Ablam benden uzak yerde oturuyordu. Yanıma gelmek istediğinde ona istemiyorum diye bağırmıştım. Halam

ablamı geri çekip benden uzağa oturtmuştu onu.

"Kızım, hadi babana söylemedin, bize niye söylemedin? Bunca zaman tek başına acı çektim. Okulu da bu yüzden bıraktın, değil mi? Ceza çekmesi gereken adam okula gitmeye devam ederken sen kendini eve kapattın."

Bakışlarımı dedemin acı çeken yüzüne çevirdim. Cevap veremedim, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Benim tek derdim babamın iyi olmasaydı.

"Sen neden gittin o adamın odasına, kızım?"

Güldüm. "Ah..." deyip başımı duvara vurdum. Kendi ailem bana bunu söylüyorsa, o zaman hakkımı savunmak için konuşsaydım kim bilir yabancı insanlar ne derdi?

"Azra o odaya gitti diye o iğrenç anı yaşamaya mahkûm değildi. Bu konuyu kapatırsanız sevinirim. Eğer konuşmaya devam edersiniz gebermiş iti mezardan çıkarıp si- "

"Talha!"

Ömer babamın sesiyle Talha susup sessizce küfür etti. Herkes o dakikadan sonra sustu. Sadece yengem söylediklerinden pişman olmuş gibi, "Özür dilerim, öyle demek istemedim," dedi. Cevap vermedim. Ne demek istediğini çok iyi anlamıştım.

Ameliyathanenin kapısı açılınca Talha'ya tutunarak ayağa kalktım. Ayakta durmakta zorluk çeken annemin kolunu tuttum. Doktor derin nefes alıp gözlerini üzerimizde gezdirdi. Yüz ifadesi hiçbir duygu barındırmıyordu. Bu onu kötü göstermiyordu sadece mesleği gereği soğukkanlı olmak zorundaydı.

"Ali Bey'in evde kalbi durunca müdahaleyi iyi ki hemen yapmışsınız."

Gözlerimi yumdum.

"Ameliyat esnasında bir kere daha durdu kalbi. Biz hemen müdahale ettik. Tıkalı olan damarı açtık. Yirmi dört saat yoğun bakımda beklememiz lazım. Zorlu bir ameliyat oldu. Şu an için size bir şey söylemem imkânsız. Yirmi dört saat

geçince durumuna göre konuşacağız."

"Kalbi durunca beynine oksijen gitmeme gibi durumu olmuş mu?"

Doktor bakışlarını bana çevirdi. "Çok şükür böyle bir durum olmamış. Eğer böyle bir şey olsaydı maalesef kurtaramazdık. Bakın size olumsuz cümleler kurmak istemiyorum. Dua edin bol bol. Bizler elimizden geleni yaptık gerisi onun elinde. Geçmiş olsun."

Göremeyeceğimizi bildiğim hâlde, "Görebilir miyiz?" diye sordum.

"Maalesef."

Doktor yanımızdan ayrılınca tüm gücüm o an bitti. Yere yığıldım. Kulaklarıma gelen çığlıklara kendimi kapatıp, karanlığın içinde kayboldum.

Burnuma ilişen Talha'nın kokusuyla gözlerimi ağır ağır açtım. Başımı göğsüne yasladığı için hiçbir yer görünmüyordu. Başımı geri çekmek istediğimde sırtımda olan elleri izin vermedi. Benim babamı görmem lazımdı. "Talha bırak."

Bir anda irkilip yataktan aşağı indi. Gözlerimi hastane odasının içinde gezdirdim. Hava aydınlanmıştı. Duvarda olan saate baktım. Dokuzdu. Ben babamı görmeden nasıl uyurum? Üzerimdeki örtüyü aşağı atıp, "Babam nasıl?" dedim. Yüzünü ovuşturup, "Durumunda bir değişiklik yokmuş," dedi. Yorgundu, gözlerinin altı çökmüştü.

Ellerini yanaklarıma bastırıp burnumun ucunu öptü. "İyi olacak, üzme kendini. Ablana da bağırma, ben yoğun bakımın önündeyken sabaha kadar o senin yanında durdu."

Omzumu silktim. "Umurumda değil. O çenesini tutsaydı babam yoğun bakımda olmazdı. Ona söylediğime bin pişmanım."

"Güzelim, ablan o senin, canın kanın. O da istemezdi böyle olmasını. Bak kız geceden beri ağlıyor. Kimse gözyaşlarını durduramadı. Eğer sen ona sırtını çevirirsen hasta olur. Sizin abla kardeş birbirinize destek olmanız lazım."

Geri çekildim. "Onunla konuşmak istemiyorum. Kızgınım. Babamın yanına gidiyorum."

"Bekle ben de geliyorum."

Odadan çıkınca kalabalık koridorla karşılaştım. Saat dokuz olduğu için hastane kalabalıklaşmaya başlamıştı. Asansöre binip sıfıra bastı. Babacım lütfen uyan. Asansörden inince yoğun bakımın önüne doğru yürüdük. Dün akşamki kalabalık yoktu. Talha'nın akrabaları gitmişti. Sadece annesi, babası Selim abinin annesiyle, babası vardı. Bitkin hâlde oturan annemin yanına oturup ellerini tuttum.

"Nasılsın anne?"

Yorgun bakışlarını üzerime çevirdi. "Kötüyüm, baban iyi olmadan da iyi olacağımı sanmıyorum." Gözlerim doldu. Derin nefes alıp başımı omzuna yasladım. "Özür dilerim, hepsi benim yüzümden oldu." Elimi sıktı. "Senin yüzünden olan bir şey yok. Kına akşamı ve düğün sabahı da hastalandı. Hastaneye getirdiğimizde doktor kalbe giden bir damarın tıkalı olduğunu söylemişti. Düğünden sonra anjiyo olacaktı." Dudakları titreyerek iç çekti. Başımı omzundan kaldırıp yanağından akan yaşı sildim.

"Bana neden söylemediniz anne? Anlamıştım kına akşamı ve düğün sabahı babama bir şey olduğunu. Bana söyleseydiniz düğünü ertelerdik, hiçbir şey babamın canından önemli değil."

"Baban istemedi. Ölse de düğünü iptal ettirmezdi. Kızının mutluluğunun yarım kalması onu daha çok üzerdi."

Gözyaşlarımı silip karşımda oturan Demet anneyle Talha'ya baktım. İkisi de üzgün bakıyordu. Talha derin nefes aldı. "Bana sadece tansiyonu yükseldi dediniz anne. Keşke söyleseydiniz biz beklerdik. Babam iyi olduktan sonra düğün olurdu."

"Dedim ya babanız istemedi. Böyle olacağı varmış küslük, kırgınlık olmasın."

Ablanla dargın durma demek istiyordu. Neşe ablayla Güneş'in ortasında oturuyordu. Gözleri gibi yüzü de kırmızı

olmuştu ağlamaktan. Hâlâ ağlıyordu. Üzülsem de yanına gidesim yoktu. Sayesinde herkes tacize uğradığımı öğrenmişti. Evet, utanmıyordum. Sonuçta ben utanılacak bir şey yapmamıştım. Ama babamın öğrenmesi canımı çok yakmıştı. Biliyordum ben böyle olacağını. Babamın hastalanmayacağını bilmesem yanına gider ilk ben söylerdim başımdan geçenleri. Gözlerimi üzerinden çekip annemin solmuş ellerini baktım.

"Anne, istersen eve gidip uyu. Babaannemler de gelsin. Ben buradayım, saat başı haber veririm sana."

Kaşlarını kaldırdı. "Kocam olmadan gitmem ben o eve. Yerde yatışı gözümün önünden gitmez yığılır kalırım düştüğü yere."

Boynuna sarılıp iç çektim. "Keşke ben de yanınızda olsaydım. Babama iyi olduğumu, zarar görmediğimi söyleseydim."

"Üzme kendini. Uyanınca uzun uzun konuşursun babanla." Akan burnumu çekip başımı salladım. O herif geberip gitmeseydi kendi ellerimle öldürmek isterdim onu. Her şey onun suçuydu.

"Lavaboya gideceğim."

"Seninle geleyim anne."

"Sen otur Azra, ben giderim."

Kalktığım yere oturup, "Peki hala," dedim. Bana kızgınlar mıydı? Babamın bu hâle gelmesinde beni mi suçlu buluyorlardı benim gibi? Demet anne ve Ömer baba? Kim bilir hakkımda neler düşünüyorlardı.

Bütün bakışları neden benim üzerimdeydi? Kaşlarımı çatıp dudağımı kanatırcasına ısırdım. Talha ayağa kalkıp annemin kalktığı yere oturdu.

"Benim bir suçum yok!"

Hepsi bağırmamla irkildi. Talha elimi tutup, "Tabii ki senin suçun yok," dedi. Ardından Demet anne, Ömer baba, Zeynep teyze ve Poyraz amca... Hepsi suçumun olmadığını söylediler. Ama ailem konuşmuyordu. Babaanneme bakıp,

"Beni suçluyorsun değil mi?" dedim. "Oğlunun bu hâlde olması benim yüzümden."

"Öyle bir şey yok kızım. Ben kendimde değilim, konuşacak hâlim bile yok." Anneanneme baktım. Tebessüm etti. Ardından dedemlere baktım.

"Kimse seni suçlamıyor, Azra. Sana sadece kırgınız, biz senin aileniz senin kanın canınız. Yaşadığın olayı bizden saklaman hepimizi üzdü. Bizi ailen olarak görmedin."

"Saçmalıyorsun İsmail!"

Talha'nın elini sıktım. Sussun, içlerindekini döksünler.

"Neden doğru değil mi? Siz görücü usulü tanışmanıza rağmen sana her şeyi anlatmış. Seni tanımıyordu bile. Ama bize hiçbir şeyden bahsetmedi. Pınar bile daha sonradan öğrenmiş. Demek ki biz onun için hiçbir şeyiz."

"Delikanlı biraz sakin ol istersen. Kız zaten üzgün bir de sen üzerine gitme."

"Ömer amca en az onun kadar bizim de içimiz yanıyor. Biri içeride yatan dayım için, biri de onun o acıları çekerken tek başına olması yüzünden."

"Kız korktu oğlum. Babasına bir şey olacak diye içine attı yine de kimseye söylemedi. Ben onun gözlerine baktığımda sakladığı bir şey olduğunu anladım. Araştırdım ve öğrendim. Merak etme o ite de gereken cezayı verdim. Şimdi konu büyümeden kapatın."

Ben hariç herkes konuşuyordu. Elimi ağzıma bastırıp ayağa kalktım. Tuvalete doğru koştum. İçimdeki acıyı kusmak istiyordum. Tuvaletin kapısını itip boş kabine girdim. Sadece öğürdüm. İçim bomboştu. Ama yine de kusmuş kadar boğazım acıyordu.

"Kızım iyi misin?"

Sifonu çekip başımı kapıya yasladım. "İyi değilim anne."

"Kapıyı aç kızım yanına geleceğim." Annemi daha fazla telaşlandırmamak için ayağa kalkıp kapıyı kendime doğru açtım. Ablamla birlikte endişeyle yüzüme bakıyordu. "İyi-

yim," dedim. Yüzümü yıkamak için çeşmeye doğru adım attım. Başım dönünce duvara tutundum. Ablam kolumu tutacaktı, "Dokunma," dedim.

"Azra'm yapma ne olursun. Çok kötüyüm."

Ben de kötüydüm. Suyu açıp avuç içime su doldurdum biraz eğilip avuçlarımın arasındaki soğuk suyu yüzüme çarptım. Geri çekildiğimde annem sırtını kapıya yaslamış ablamla bize bakıyordu.

"Birbirinize sarılın. Babanızın gözleri kapalı olsa da sizin birbirinize küs olduğunuzu hissediyor, sarılın hemen. Yoksa ikinizle de konuşmam. Her ne olduysa oldu. Babamız güçlü bir şekilde ayağa kalkıp yanımıza gelecek."

Ablam bana doğru adım attı. Kollarını boynuma dolayıp yanağımı öptü.

"Özür dilerim kardeşim. Keşke ölseydim de söylemeseydim Neşe'ye."

"Sus."

"Sen affet beni ben hep susarım."

"Babam uyanmadan affetmem seni."

Yanağımı öpüp geri çekildi. "Şimdi el ele buradan çıkacaksınız. Kimseye arkanızdan laf ettirmeyeceksiniz. Siz abla kardeş olarak güçlü olacaksınız."

Başımı salladım. Ablam elimi tutunca da geri çekmedim. Annemi üzmeye hakkım yoktu. Ablamla olan meselemi babam uyanınca konuşurdum. Annem kapıyı açıp dışarı çıkınca biz de peşinden çıktık. Talha sırtını duvara yaslamış bizi bekliyordu. Ellerimizi görünce göz kırpıp anneme sarıldı.

"Anne seni bizim eve götüreyim. Biraz yatıp dinlen. Zaten kaç gündür düğün stresi üzerindeydi. Söz akşam geri getireceğim."

Annem başını iki yana salladı. "Peki, o zaman hastanede boş oda ayarlıyorum büyüklerle orada kalın. Sakın itiraz etme bozuşuruz."

"Tamam oğlum."

Tam iki gün geçmişti, babam hâlâ uyanmamıştı. Doktorlar uyuttukları ilacı beş saat önce kesmişlerdi. Beş saattir babamın uyanmasını bekliyorduk. Babaannemler ayakta duracak hâlleri kalmayınca dayım onları eve götürdü. Demet anne ve Ömer baba ise Zeynep teyzelerle gitmişti. Yoğun bakımın önünde annem, ben, ablam Neşe abla ve halamlar vardı. Bir de Talha ve Selim abi. Başımı duvara dayayıp elimdeki tespihi çekmeye devam ettim. Her bir boncukta babam için dua okudum.

"Haber var mı?"

Başımı sağ tarafa çevirdim. İsmail gelmişti.

"Henüz yok bekliyoruz."

Başını sallayıp yanıma oturdu. "Hayalet geline benziyorsun, eve gidip uyusaydın."

"Babam uyansın giderim." Başımı öpüp iç çekti. "Özür dilerim o gün seni kırdım."

"Sinirin şimdi geçti sanırım."

"Hâlâ sinirliyim, dayım uyansın döveceğim seni."

"Halam da seni döver, değil mi hâlâ?"

"Terliğimi hazırladım şimdiden."

Gülümsedik. İki günün ardından dudaklarımızda tebessüm oluştu. Bir de babam uyansa gönlümüz bayram etse. Yoğun bakımın kapısı açıldığında içeriden babamın doktoru çıktı. Hep birlikte ayağa kalktık.

"Ali Bey uyandı. Çok şükür bize tepki veriyor, yarın sabah normal odaya alınacak. Sırayla beş dakikayla yanına girebilirsiniz. Yalnız ilk Azra kimse o girsin uyandığında ilk söylediği isim oydu."

Sevinç gözyaşlarımı silip, "Benim," dedim. "Hemşireler yardımcı olsun size."

"Tamam." Anneme dönüp sımsıkı sarıldım. "Çok şükür uyandı babamız."

"Şükürler olsun kızım. Hadi git yanına ona iyi olduğunu

söyle."

Gözyaşlarımı silip yoğun bakımın içine girdim. Hemşirenin verdiği yeşil önlüğü giydim. Saç bonesini ve maskeyi takınca hemşerinin ardından babamın kaldığı odaya girdim.

Bembeyazdı. Ağzında hava maskesi vardı. Göğsünün üzerinde sayısız kablolar... Burnumu çekip gözlerimi açıp kapadım. Ağır adımlarla yanına geldim. Gözleri kısık açıktı. Elini tuttuğum zaman aralık olan göz kenarından yaş kırışmış çizgilerin aralarından süzüldü.

"Babam..."

Parmaklarını hareket ettirdi. Onu rahatsız etmeyecek şekilde yüzüne eğildim. "Babam konuşacağım diye kendini zorlama. Ben konuşacağım." Göz kapaklarını açıp kapadı. Elini öptüm.

"Babacım şunu bilmeni istiyorum ki ben iyiyim. O adam bana zarar vermeye çalıştı ama hiçbir şey yapamadı. Korktuğum için size söyleyemedim. Sana bir şey olsaydı yaşayamazdım ben babam. Bu yüzden sakladım sizden. O adam cezasız kalmadı ama hapishaneye girdi. Orada onu öldürmüşler. Yaptıklarının cezasını fazlasıyla çekti babam."

Yanağına akan yaşları sildim. "Yalvarırım ağlama. Bir evlat için ne kadar zor babasını ağlarken görmek. Ben ölüyor gibi oluyorum babam. Ne olursun ağlama. Sana yemin ederim ben çok iyiyim. Okuluma da devam edeceğim. Artık korkmuyorum, senin güçlü kızınım ben."

Elimi sıktı. Gülümseyip avuç içini öptüm. "İyi ol babam. Bizler için iyi ol. Sen gidersen bizler yıkılırız. Annem kaç gündür ağzına bir lokma sokmadı. Seni görmek istiyor."

"A-Ayşem."

"Ben çıkacağım annem gelecek baba. Tamam mı?"

"T-Tamam."

Ellerini öpüp gülümsedim. "İyisin babam, şükürler olsun ki iyisin. Annemi çağırmaya gidiyorum."

Geri çekilip hemşireyle beraber dışarı çıktık. Annem, "Nasıl?" diyerek kollarıma sarıldı.

"Seni görmek istiyor annem."

Konuşmadan yoğun bakımın içine girdi. Talha'ya sarıldım. "Çok şükür iyi..."

"Daha da iyi olacak güzelim. Ağlama artık." Başımı sallayıp gözlerimi kapadım. Bir daha bu anı yaşamazdık umarım. Babamın sağlığı için bundan sonra daha fazla dikkat etmemiz lazımdı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Havalar günden güne ısınmaya başlamıştı. Babamın uzandığı koltuğun başındaki camı hafif aralayıp evin içine hava girmesini sağladım. Kapalı göz kapaklarını öpüp, derin nefes aldım. On iki gündür yüzü çökmüş durumdaydı. Eve getirdiğimizde annem onun için sevdiği yemekleri yapsa da eksisi gibi neşesi kalmamıştı. Her zaman yemek yemeyi çok seven adam şimdi iki kaşık yemeği zor yiyordu. Bu durum günden güne canımı çok yakıyordu. Konuşkan babam gitmiş, yerine durgun babam gelmişti. Yanağını öpüp onu rahatsız etmeden ayağa kalktım. Balkonda oturan annemin yanına oturup iç çektim.

"Babam ne zaman eskisi gibi olacak anne?"

Elimin üzerine elini vurup, benim gibi iç çekti. "Sağlığı çok şükür iyi kızım. Morali de yakın bir zamanda düzelir, üzülme sen."

Elimde değildi onu böyle gördükçe içten içe üzülüyordum. Annem ayaklarını kalçasının altına alıp bana doğru döndü. Onun gibi ben de yan döndüm. Babam gibi onun da yüzü solmuştu günlerdir. Ailemizi böyle görmek çok acı bir durumdu.

"Bu akşam kocanla evine git kızım."

Kaşlarımı, neden, der gibi hafif çattım. Gülümseyip çatılan kaşlarımı düzeltti.

"Bak kızım evlendiğin günden beri burada kalıyorsun. Bir kere bile evine gitmedin kocana ayıp oluyor." Konuşacağım zaman parmağını dudaklarıma bastırdı. "Lafımı kesme. Geçen akşam konuşmanızı duydum. Adama kıyafetlerinin bir kısmını buraya getirmesini söylüyordun. O senin eve gelmeni beklerken sen ona kıyafetlerini getirmesini söylüyordun. Bu çok yanlış kızım. Siz yeni evlisiniz, kocanın yanında ol-

man lazım. Babam çok iyi ve daha da iyi olacak."

"Talha burada kalmama bir şey demiyor anne. Sonuçta babam hasta benim."

Kızar gibi kaşlarını çatıp elimin üzerine hafif vurdu.

"Adam sana neden babanın evinde kalıyorsun diye tabii ki sormaz. Ama içten içe kırılır. Bak siz yeni evlisiniz ve sen on iki gündür kocanın yanına gitmiyorsun. Adam akşamları babanı görmeye geldiği zaman giderken gözlerinin içine bakıyor sen de onunla git diye. Ama sen görüşürüz deyip adamı kapıdan yolcu ediyorsun."

Başımı eğdim. Haklıydı, kaç gündür onu ihmal etmiştim. Bir kere bile bana eve gel dememişti ama gözlerimin içine onunla gitmem için bakıyordu. Yüzüme gelen polenleri elimle iteleyip ayaklarımı yere indirdim.

"Ben gideyim şimdi o zaman anne. Zaten üç gün sonra Talha Mardin'e gidecek."

Tek kaşını kaldırıp, "Talha tek mi gidecek?" dedi. Başımı aşağı yukarı salladım. "Babam tamamen iyileşinceye kadar gidemem anne. Aklım burada kalır."

"Kızım olmaz öyle şey. Baban iyi diyorum sana."

"Azra."

Babamın sesiyle koltuktan kalkıp içeri girdim hemen. Sırtını koltuğa yaslamış oturuyordu.

"Bir şey mi istedin baba?"

"Otur bakayım yanıma."

Yanına ilerleyip örtüyü kaldırdım. Tekli koltuğun üzerine bırakıp babamın yanına oturdum.

"Ben iyiyim kızım. Hadi sen evine kocanın yanına git. Annenin dediği gibi kaç gündür buradasın ayıp oluyor."

Gözlerim doldu. "Siz beni burada neden istemiyorsunuz?"

İçeri giren annem kahkaha atıp babamın yanına oturdu. Babam kollarını iki yana açıp annemle beni kolları arasına

aldı.

"Seni çok sevdiğimizi biliyorsun boşuna duygu sömürüsü yapma. Şimdi kocanın yanına git, üç gün sonra da Mardin'e gidiyorsun. Ramazan'da annenle beraber senin yanına geleceğim. Bütün ramazan boyunca yanında kalmayı düşünüyorum."

Başımı omzundan çekip, "Gerçekten mi?" dedim sesime yansıyan mutlulukla. "Gerçekten. Ama şimdi evine git kızım. Annen haklı evlendiğin günden beri buradasın. Görüyorsun ben iyiyim bir sıkıntım yok. "

"Peki o zaman. Ben eşyalarımı toplayım."

"Hadi."

Babamın yanında kalkıp odama doğru yürüdüm. Kapının yanında duran küçük bavulu alıp yatağın üzerine koydum. O gün Talha'dan kıyafetlerimi getirtmesini söylediğimde durgun bir şekilde, tamam demişti. Akşam da küçük bavulu getirmişti. Dolabın içinden kıyafetlerimi çıkarıp tekrar bavula yerleştirdim. Aklım her ne kadar burada kalacak olsa da babamla annem haklıydı. Bir kere bile eve gitmemiştim. Sağ olsun Demet anneyle Ömer baba da bir şey dememişlerdi. Başkası olsa eminim laf söylerdi. Bavulun fermuarını kapatıp, ince trençkotumu aldım. Bavulu hole bırakıp babamla annemin yanına geldim.

"İsmail geliyor kızım seni o bırakacak."

Başımı salladım. "Lütfen en ufak bir rahatsızlığında haber verin bana. Aklım hep sizde kalacak."

"Merak etme kızım ben saat başı arar, baban hakkında sana rapor veririm."

Babam gözlerini devirip ofladı. "Yahu iyiyim diyorum size, neden inatla beni hasta ediyorsunuz?" Yanına oturdum. Ellerini tutup buruk bir şekilde yüzüne baktım.

"Az yemek yiyorsun, eskisi gibi gülmüyorsun. Bunlar beni çok üzüyor baba."

"Hepsi geçecek meleğim. Bana biraz zaman verin."

Gizli ASKERİN YARİ

Başımı eğdim. O olayı bir kere karşılıklı oturup konuşmamıştık. Eminim hâlâ içine atıyordu. Hasta olur diye ben de açamıyordum konuyu. Çenemde duran elinin baskısıyla başımı kaldırdım.

"Sen ve ablam bu dünyada sahip olduğum en güzel varlıklarsınız. İkinizin mutluluğu için yapamayacağım hiçbir şey yok. Yüzünü asma, eğer yüzünü asarsan kalbimi yakarsın."

Gülümsedim. "Sen üzülme babam. Sen iyi ol ben hep gülerim." Saçlarımı öptü. Dışarıdan İsmail'in arabasının korna sesi gelince boynuna sarıldım. Gidiyorum ama sürekli beni arayacaksınız, tamam mı?"

"Tamam dedik ya."

Kıkırdayıp geri çekildim. "Özlemişim seni babacım. Hep böyle esprili ol." Kocaman gülümsedi. Bu bana bir ömür yeterdi. Anneme de sarılıp yanaklarını öptüm. "Kendinize dikkat edin."

"Sen de kızım."

Annemle birlikte odadan çıktım. Kapının önünde duran çantamı alıp evin kapısını açtım. Spor ayakkabılarımı giyince anneme el sallayıp merdivenleri inmeye başladım. Talha'ya haber verse miydim acaba? Vermemeliydim. Beni görünce şaşırsın. Açık olan demir kapıdan çıkıp İsmail'in arabasına bindim.

"Nasılsın fıstık?"

"İyi, sen nasılsın?"

"Eh işte. Berber dükkânında sürünüyoruz."

Camı açıp temiz havayı içime çektim. "Sürünüyoruz diyorsun ama araba almışsın bu ay."

"Babam aldı. Sırf motor almayayım diye."

"Babanın kıymetini bil sonra çok ararsın."

"Biliyorum merak etme."

"İnşallah," deyip dışarıyı izledim. Her yer cıvıl cıvıldı. İlkbahar ayını çok seviyordum. Yeşeren ağaçlar, sokaklarda çocuk sesleri huzur veriyordu. Talha'nın mahallesine gelince evlerinin önünde arabayı durdurdu. "Güneş'e selam söyle."

"Görürsem söylerim."

"Pislik."

Gülümseyip yanaklarını öptüm. Arka koltuktan bavulu alıp arabadan indim. "İsmail lütfen her ne olursa olsun bana haber vereceksiniz."

"Tamam güzelim. Kendine dikkat et.

El sallayıp bahçe kapısını açtım. Ömer babayla Demet anne çimenlere oturmuşlar güneşin tadını çıkarıyorlardı. Kapının sesini duyunca ikisinin bakışları beni buldu. Yüzlerinde aynı anda tebessüm oluştu. Yanlarına doğru yürüyüp dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ben geldim."

"Hoş geldin kızım. Kocan yukarıda."

İkisinin yanaklarını öpüp ayağa kalktım. Evin içine doğru adım atarken Talha'yı görecek olmam nefesimi hızlandırmıştı. Bu adama hiçbir zaman doymayacaktım ben. Ona gittiğim her yolda kalbim maratona katılır gibi hızlanıyordu. Merdivenleri çıkıp odamızın önüne geldim. Kapıyı ağır bir şekilde içeri ittim. Görüntüsü kısa bir süre yutkunmama sebep oldu. Yatağa yüz üstü uzanmış yatıyordu. Üzerinde sadece siyah kısa şortu vardı. Açık olan pencereden esen rüzgâr estikçe beyaz tül havalanıyor, rüzgâr tenine değiyordu. Dışarıda her ne kadar ılık hava olsa da yaz tam anlamıyla gelmemişti. Bavulu yere bırakıp parmak uçlarımla pencereye doğru yürüdüm. Açık olan camı kapatıp yatağın diğer tarafından dolanarak yanına uzandım. Odanın içi o kokuyordu. Barut kokusu. Dudaklarımı omzuna hafif bastırıp öptüm. Başını yastıktan kaldırıp sırt üstü döndü. Gözleri uyumaktan şişmişti.

"Azra?"

"Ben geldim."

Gizli ASKERİN YARİ

Gözlerini ovuşturup sırtını yatağın başlığına yasladı. Hâlâ uyku sersemi olduğu için geldiğimi tam idrak edememişti. Buz mavisi trençkotumu çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Gözleri tamamen açılmıştı. Gülümsedi. Karşılık verip onun gibi sıcacık gülümsedim.

"Kıyafet almaya mı geldin?"

Başımı iki yana salladım. "Evime geldim." Koltuk altlarımdan tutup kucağına çekti bedenimi. Teninin sıcaklığı bedenimde hissedince yanaklarım kızardı. Biz henüz onunla beraber olmamıştık. Tenine dokunca hâlâ utanıyordum. Üzerinde boylu boyunca uzanırken tenimi ateş basmıştı. O hiç etkilenmiyor gibi saçlarımı seviyordu.

"Bu gece seninle uyuyacağım o zaman?"

"Evet."

"Bu çok güzel haber. Kokun olmayan yastığa sarılıp uyumak hiç rahat değildi. Şimdi gecem çok güzel geçecek."

Çenesini öptüm. Başımı geri çekip, "Babam için biliyorsun," dedim. Alnımı öpüp iç çekti. "Biliyorum güzelim. Sadece seni çok özlediğim için konuşuyorum öylesine."

"Ben de seni çok özledim."

Dudaklarını dudaklarıma sürttü. Nefesini aralık olan kısımdan içeri üfleyip burnunu burnuma dayadı. "Cumartesi Mardin'e gidiyoruz. Ertelenen balayımızı orada yaşarken ayrı kaldığımız dönemin acısını çıkarırız."

Yüzümü boynuna gömdüm. Aynı zamanda o da kollarını belime doladı.

"Yemek yedin mi?"

"Hayır."

"O zaman mutfağa inip patates kızartıyoruz."

Kıkırdayıp başımı boynundan çektim. "Patates canavarı."

"Rica ediyorum o lafı sadece baldızım söyleyebilir."

Ablam aklıma gelince gülüşüm soldu. Kaşlarını çatıp, "Hâlâ mı konuşmuyorsun kızla?" dedi kızdığını belli eden

ses tonuyla. Kızgındım, en çok da kırgındım. Kimse hiçbir şey olmamış gibi onunla konuşmamı istemesin benden. En güvendiğim insan canımı yaktığı için yüzüne bakıp gülemiyordum. Yataktan kalkacağım zaman ellerimi tuttu.

"Küslüğü bitir güzelim, o senin ablan. Şurada üç gün sonra Mardin'e gideceksin. O zaman onu yanında göremeyince ben seni o zaman görürüm. Ablam gelsin Talha, onu çok özledim dersin."

"O zaman gelince bakarız."

Trençkotu alıp dolaba doğru yürüdüm. Ceketi dolabaasarken rafta duran gri eşofman altıyla siyah tişört alıp yatağa bıraktım. "Üzerini giyin gel."

"Böyle iyiydi."

"İyi, böyle gel o zaman."

Ellerini yatağa bastırıp bir anda ayağa zıpladı. Yerimde sıçrayıp geri gittim. "Deli misin? Burası dağ başı değil yatak odamız."

Gözlerimi bedenine çevirmemek için kendimi zor tutuyorken adam karşımda geriliyordu bir de. Burada durup sakıncalı durumlar yaşamamak için arkamı döndüm. Kapıya doğru giderken belimden yakalayıp yatağın üzerine yatırdı beni. Ne yapıyorsun dememe fırsat vermeden karnımı gıdıklamaya başladı. Kahkahalarım arasından, "dur" diye nefes nefese bağırdım.

"Bu saatten sonra durmam."

"Annenle baban aşağıda çok ayıp."

"Duymaz onlar merak etme."

Gülmekten gözlerimden yaşlar gelmeye başlamıştı. Geri geri kaçmak isterken gömleğimi yukarı çekip dudaklarını göbeğime bastırdı. Çığlığımı bastırmak için elimi hızla ağzıma bastırdım. Sulu sulu göbeğimi öperken dudaklarımı ısırıp ellerimi geniş omuzlarına koydum.

"Talha, hani patates kızartacaktık?" Bu ses bana mı aitti? Neremden çıkıyordu o boğuk ses.

Dudaklarını göbeğimin üzerinden çekmeden başını hafif kaldırdı. Gözleri ne patatesi Azra diyordu. Elimle kapıyı gösterip, "patates" dedim. Göbeğimin üzerinde kahkaha atıp yukarı doğru uzandı. Dudaklarıma uzun öpücüğünü bırakıp derin nefes aldı.

"Gece uzun sonuçta... Patates yiyelim şimdi". Geri çekilince ayağa kalkıp, "Çok ayıp," dedim. Göz kırptı. Eli şortunun lastiğine gidince odadan hızla çıktım. Ben biliyordum bunun bu kadar rahat olduğunu. Herif yanımda donunu çıkaracaktı. Utanmaz koca.

Girişe geldiğimde Ömer babayla Demet anne üzerlerini giyinmiş kapıdan çıkıyorlardı.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Demet anne arkasını dönüp gülümsedi. "Bir arkadaşımız akşam misafirliğe çağırdı kızım. Bu gece orada kalacağız Güneş de gelecek. Hadi görüşürüz." Arkalarından bakakaldım. Ne utanç verici bir durum... Biz yalnız kalalım diye evden gidiyorlardı. Kafamı bir yerlere sokmak istiyordum.

"Ev de bize kaldı."

İrkilip merdivenin başında dikilen Talha'ya kaşlarımı çattım.

"Hiç utanmıyorsun, değil mi?"

Dilini damağını vurup kaşlarını kaldırdı. "Hiç utanmıyorum."

Her zaman olduğu gibi. Merdivenleri ağır bir şekilde inip karşıma geçti.

"Bu hâllerini çok seviyorum. Benim yanında kendin gibi oluyorsun ya kendimi senin için çok özel hissediyorum."

"Sen benim için çok özelsin zaten. Senden başka yok."

"Sen de benim için çok özelsin." Beline sarılıp kokusunu içime çektim. Kollarının arasında olmak çok güzel.

Mutfağa geçtiğimizde patates köfte kızartıp ekmek arası yaptık. O kola bardaklarını alırken ben de ekmekleri alıp peşinden bahçeye çıktım. Hava kararmaya başladığı için serinlemişti. Bu durumu açıkçası şu an umursamıyordum. Yere oturunca yanına oturdum.

"Üşüyorsan üzerine şal getireyim." Ekmeğimi ısırıp, "Üşümüyorum," dedim. "Peki."

Yanına yaklaşıp başımı omzuna yasladım. Yıldızlar bu akşam çok güzel gözüküyordu. Elimi uzatsam tutacak kadar yakın duruyorlardı. Güldüm. Fazlasıyla uzaktaydılar ama ben yakın hissediyordum. Yanımda duran adam ayaklarımı yerden kesiyordu.

Hafif esen rüzgârın esintisiyle saçlarım yüzüne doğru uçuşuyordu. Bu durumdan rahatsız olmadığı için saçlarımı yüzünün önünden çekmiyordum. Ekmeğim bitince kolamdan bir yudum alıp yan oturdum.

Dağınık saçları arasında parmaklarımı gezdirirken yandan görüntüsünü izledim. Çok seviyordum. O kadar çok seviyordum ki yanımda olmasına rağmen onu çok özlüyordum. Suriye'ye gidince nasıl dayanacaktım yokluğuna? Aylarca yüzünü göremeyecektim. Gözlerim sulanınca başımı iki yana salladım. Sağ salim gidip gelecekti benim askerim.

Bedenimi sanki ondan uzakmışım gibi biraz daha yaklaştırdım. Bana doğru döndü. Konuşmasına fırsat vermeden dudaklarını öptüm. Ellerimi sakallı yanağına getirip parmaklarımı küçük daireler eşliğinde yanağında dolaştırdım. Kolunu belime dolayıp kucağını çekti beni. Kollarımı boynuna doladım. Ayrı kalamazdım ben ondan. Gitmesini istemiyordum.

Beni kucağından indirmeden ayağa kalktı. Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden evin içine doğru yürüdü. Sıcak ortama girdiğimizde eve girdiğimizi anladım. Ayağıyla kapıyı kapattı. Nefes almak için dudaklarımı dudaklarından çektim. Bundan rahatsız olmuştu. Homurdanıp tekrar dudaklarımı öptü. Merdivenleri çıkarken ayakları iki kere takılsa da düşmeden odamıza geldik. Sırtım yatağın yüzüne değince omuzlarından ittim.

"Ne oldu?"

"Duş almam lazım."

"Boş ver."

Kalkmama fırsat vermeden dudaklarımı öpmeye devam etti. Kalbim ağzımın içinde atıyordu sanki. Tek eliyle gömleğimin düğmelerini açarken, diğer elini saçlarımın arasındaydı. Gömleğimin önünü tamamen açınca geri çekilip bedenimi kaldırdı. Gömleğimi omuzlarımdan aşağı indirip yere attı. Karşısında siyah sutyenle kalmama rağmen utanmıyordum. Gözlerimin içine derin bakıyordu. Parmaklarım ağır hareketlerle tişörtünün uçlarına gitti. Onun kadar hızlı olmasam da tişörtü yavaşça kaldırıp üzerinden çıkardım. Demin bedenine bakmaya utanırken şimdi gözlerimi göğsünün, karnının üzerinden çekemiyordum.

Aynı anda derin nefes aldık. Dudaklarıma yapışıp az önceki yumuşak öpücüğünün aksine sert öpmeye başladı. Dudaklarım dudaklarının arasında kayboluyordu. Emip kendini çekiyor, geri bırakmadan ısırıyordu. Ona dokunma ihtiyacı hissediyordum. Ellerimi sırtında dolaştırırken bedeni kasıldı. Sırtım yatağa değdiği zaman üzerime ağırlığını vermeden uzandı. Çenemi öpüp boynuma doğru indi öpücükleri. Gergin olmamak için kendimi zor tutuyordum. Eğer gerildiğimi anlarsa korktuğumu düşünüp geri çekilirdi. Onunla bu gece bir olmak istiyordum. Ruhumuz gibi bedenlerimizde kavuşsun istiyordum. Yasak değildi. Günah değildi. Özgürce ona dokunmak istiyordum.

Öpücükleri göbeğime inince gözlerimi kapatıp başımı yastığa bastırdım. Odada sadece nefes alışverişlerimizin sesi vardı. Ve bu durum beni daha fazla heyecanlandırıyordu.

Pantolonumun düğmesini açınca başımı yastıktan kaldırdım. Dudaklarını göbeğimden çekmemişti. Gözlerime bakıp tepkimi ölçtü. Gülümsedim. Gözlerini açıp kapadı. Geri çekilip pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekip gömleğimin yanına attı. Arsızca vücudumu incelerken bacaklarımı birbirine bastırdım.

"Benden utanma. Bu gece bedenlerimizden çok ruhumuz sevişecek."

"Ruhuna ihtiyacım var."

Gözlerindeki arzu o an bedenime dokunmasa da ikimizi de yaktı. Gri eşofmanını çıkarıp kalçalarını saran siyah çamaşırıyla kaldı. O benim bedenimi süzerken ben onun kadar açık olamıyordum. Üzerime eğilip, burnumun ucunu öptü.

"Korkuyor musun?"

Bacak aramda hissettiğim sert erkekliğinin baskıyla gözlerimi kapadım. "Korkuyor musun meleğim?"

"Evet, ama senden ayrı da olmak istemiyorum."

Burnunu burnuma sürtüp, "Ben de" dedi. "İkimiz için ilk olacak bu gece. Sen, ben de kaybolurken ben de senin gül kokunda kaybolacağım." Dudaklarını öpüp, "Kaybolalım," dedim.

O dakikadan sonra onunla en mahrem anlarımı paylaştım. Bedenlerimiz üzerinde hüküm sürdük. En özel yerlerime dokunurken canımı incitmeden dokundu. Her öpüşünde kulağıma âşık olunası sözlerini fısıldadı. Bedenlerimiz birleştiğinde ise ikimizin de gözünden bir damla yaş aktı.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "İyiyim." Dokunuşu başından beri canımı acıtmamıştı. Kendini değil beni düşünerek bedenime dokunmaya devam etti. Kendini üzerime bıraktığında kollarımı boynuna dolayıp gözlerimi sıkı sıkı kapadım.

Nefesi boynumu yakıyordu. O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki kalbinin duracağını hissediyordum. En az onun kadar benim de kalbim hızlı atsa da onun için endişeleniyordum. Yavaşça içimden çıkıp yatağın yanına kendini bıraktı. Kollarını bedenime dolayıp hızlı hareket etmeden bedenimi döndürdü. Kasıklarımda acı hissetsem de belli etmiyordum. Yüzündeki huzurlu bakışı bozmamayı kesinlikle istemezdim.

"Canın acıyor mu?"

"Acımıyor."

Alnımı öptü. Bedenimi kucağına alıp odanın içinde bulanan banyoya doğru yürüdü. Gözlerimi kapatıp başımı omzuna yasladım. Az önce onunla sevişirken utanmayan ben şimdi utanıyordum. Yere indirince bacak aramda keskin bir şekilde acı hissettim. Dudaklarımın arasından kısa bir inleme çıkınca endişeyle yüzüme baktı.

"Acıdığını biliyordum. Ilık su iyi gelirmiş."

Acıyı hissetmemeye çalıştım. "Araştırdın mı?" Suyu açıp, "Evet," dedi. Güldüm. "Başka neler araştırdın?" Gülüşü yüzünde büyüdü. Omzuna vurup, "Pis," dedim. Bedenimi bedenine yaslayıp suyun altına soktu ikimizi.

"Seninle bir ömür çok güzel geçecek kadın. Ruhun ruhuma iyi geldi. Kalbin kalbimi kendine bağladı. Bedenim ise senin yumuşak bedenin olmadan artık duracak gibi değil."

"Senin bana nasıl ihtiyacın varsa, benim de sana ihtiyacım var."

Banyodan çıktıktan sonra geceliklerimi giydirip yatağın üzerindeki çarşafı değiştirdi. Hiçbir şekilde iş yapmama müsaade etmiyordu. Canım acımıyor desem de inanmıyordu. Beni sandalyeye oturtmuş her şeyi kendi hallediyordu. Kirli çarşafları banyoya atıp yanıma geldi. Alnımı öpüp beni kucağına aldı.

"Söylesene ne zamana kadar bebek gibi benimle ilgileneceksin?"

"Bir ömür."

"Şimdiden şımardım ona göre."

Üzerimizi örtüp beni kolları arasına aldı. "Hiç şikâyet etmem. Sen sadece bana şımar. Sadece benim yanımda gül bana yeter."

Yorgunluktan esneyip, "Hımm," diye mırıldandım. "İyi uykular güzel kadınım."

Cevap verecek hâlim bile yoktu. Kokusuna karışmış kokumla gözlerimi kapadım. Bundan sonra tamamen birdik. Sonsuza kadar da bir olmayı diliyorum.

KIRKINCI BÖLÜM

Kulağıma ilişen kuş sesleriyle gözlerimi araladım. Pencerenin önüne iki serçe konmuştu. İkisi de hiç durmadan konuşuyorlardı. Kim bilir birbirlerine neler anlatıyorlardı, belki bizim gibi sevgilerini birbirlerine fısıldıyorlardı. Gülümseyip yanımda uyuyan adamın kusursuz görüntüsünü izledim. Parmağımı kalın kaşlarının üzerinde gezdirdim. Ardından uzun kirpiklerinin üzerinde... Sonra usulca uzun hafif dik duran burnunun üzerine indirdim parmağımı. Dudaklarının üzerinden dolaştırıp dün gecenin her bir anını düşündüm. O kadar güzel dokunmuştu ki canımı acıtmadan sevmişti beni. Tenimi her öptüğünde bebeği öper gibiydi. Elleri bedenimin üzerinde gezdiğinde kalıcı iz bırakmıştı üzerimde. Hâlâ bacaklarımın üzerinde ellerini hissediyor gibiydim.

Yüzüne yaklaşıp dudağını öptüm. "Uyumadığını biliyorum." Gözleri kapalı, ona dokunmamım tadını çıkarıyordu. Burnunun ucunu öptüğümde dudakları iki yana kıvrıldı. Gözlerini öptüğümde ise belimdeki eli yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Bedenimim bir kısmı üzerinde duruyordu. Kendimi geri çekmek isteğimde belime baskı uyguladı. Beni tamamen üzerine aldı. Çenesini öptüm. Bir eli kalçalarıma doğru inerken diğer eli saçlarımın arasına doğru yol aldı.

Hâlâ yüzünde o tatlı tebessüm vardı. Madem bana dokunarak mutlu oluyordu dokunsun o zaman. Hoş bu durumda ben de çok mutlu oluyordum ama neyse. Eli mor geceliğimden içeri girince refleks olarak kalçamı kaldırdım. Parmak uçlarını kalçamın üzerinden gezdirip iç çamaşırımın içine doğru yol aldı. "Talha." Kasıklarımda hissettiğim sertliği biraz daha böyle dururşak dün gecenin devamının olacağını söylüyordu. Her ne kadar onunla olmayı çok istesem de her an anne ve babası gelebilirdi. Parmaklarını iç çamaşırımın arasından çıkarıp bacaklarıma doğru indirdi. Gülümseyip

burnunun ucunu ısırdım.

"Ah!"

Kahkaha atıp geri çekildim. "Ne oldu, acıdı mı?"

Bir anda beni altına alıp ellerimi başımın yukarısında birleştirdi. "Acıdı, öpsene geçsin." Dudaklarımı büzüp, burnunun ucunu öptüm. "Geçti mi?" Başını aşağı yukarı salladı. "Geçmez mi? Dudaklarındaki şifa yaralarıma derman olurken nasıl geçmesin."

Gözlerindeki pırıltılar kalbimde kelebekler uçuruyordu. Bana olan arzusu, tutkusu hiçbir zaman geçmesin istiyordum.

Dudaklarıma eğilip yumuşak öpücüğünü bıraktı. Alnını alnıma bastırdı. "Ağrın var mı?"

"Yok."

"Doğru söyle."

Bacaklarımı beline doladım. "Doğruyu söylüyorum. Dün gece canımı acıtmadan beni sevdin. Her dokunuşun yumuşaktı. Acım yok."

"O dün geceye özeldi. Bundan sonra daha ateşli birlikte olacağız."

"Romantizmin içine etmesen olmuyor, değil mi?"

Kahkaha attı. Ellerimi boynuna dolayıp kendi kollarını belime doladı. Birbirimize yapışıktık. "Bebeğim doğruları söylüyorum ama. Dün gece canın yanmasın diye elimden geldiğinde nazik oldum. Bundan sonra canın acımayacağına göre..."

"Malum yerlerine tekme yemek ister misin?"

Kendini bana bastırıp, "Hayır," dedi boğuk sesiyle. "O bize lazım."

Saçını çektim. "Seni edepsiz. Evlenince göreceksin yüzümü demiştin. Başlıyoruz sanırım." Çenemi ısırdı. "Çoktan başladım ben, sen yeni fark ediyorsun." Kıkırdadım. "Ben senin her hâlini seviyorum." Üzerimden doğrulup beni de

kaldırdı. Aynı duyguları hissediyoruz. "Hadi kalkalım kocan sana güzel bir kahvaltı hazırlasın. Sonra İstanbul Boğazı'nı gezelim."

"Kocamı çok seviyorum." Ellerini kalçamın altından buluşturup kucağından indirmeden yataktan kalktı. "Kocan sana ölüyor." Banyoya girince bedenimi beyaz lavabonun üzerine oturttu. Suyu açıp yüzümü yıkadı. "Ah, önce işemen gerekiyordu, değil mi?"

Parmağımı çeşmeye bastırıp suyu yüzüne fırlattım. "Pislik seni." Kahkaha atıp içeri kaçtı. "Sana söylemiştim. Ben çok ama çok edepsiz bir adamım."

"Söylemene gerek yok hareketlerinle her zaman belli ediyorsun, deli adamım benim." Banyoda işlerimi görüp odaya girdim. Lacivert keten pantolon, beyaz kısa kollu tişört giymişti. Gözlerimi kalçalarını saran pantolonun üzerinde gezdirirken gözlerimiz keşişti. Dudağı kenara doğru kıvrıldı. Biliyorum, kesin altından bir şey çıkacak bu gülümsemenin.

"Biliyorum sen de beni istiyorsun ama bir gün idare etmeliyiz. Hayır, canının acımayacağını bilsem seni şu yataktan çıkarmam. Biliyorsun."

Dil çıkarıp dolabın sürgülü kapağını açtım. Hava güzel olduğu için beyaz kısa eteğimle tozpembe tişörtümü çıkardım. Kıyafetleri yatağın üzerine bıraktığımda eteğimi iki parmağı arasına alıp havada salladı.

"Şaka yapıyorsun?"

Ses tonu soru soruyor gibi çıksa da aslında kesinlikle giyemezsin diyordu. Kaşlarımı kaldırıp geceliğimi üzerimden çıkardım. Gözleri kısa bir süre bedenimin üzerinde gezindi. Yutkunma sesi kulaklarıma ilişince elinden eteği hızla alıp giydim. Dizlerimin biraz yukarısındaydı. Aç kurt gibi sutyenimden taşan göğüslerime bakarken penyeyi giydim. Görüntüsü kaybolunca kaşları yine çatıldı.

"Azra, ben istemiyorum bu etekle dışarı çıkmanı."

"Neden?"

Yatağa oturup eteğimi boyunun eliyle ölçtü. "Bu çok kısa, bacakların gözüküyor."

"Kısa dediğin etek dizlerimin biraz yukarısında." Darılmış gibi konuşunca yüzü yumuşadı. Derin nefes alıp verdi. "Pekâlâ, oturup kalkarken dikkat edersin." Arkamı dönüp, "Hıhı," dedim. Bu yaşıma kadar oturup kalkmasını öğrenmedim sanki. Geceliğimi yerine koyup dağınık yatağı topladım.

"Şu an bakışlarını kalçamın üzerinde hissediyorum. Çeker misin lütfen?"

"Az önce sen benimkine bakarken ben sana gözlerini çek diyor muydum?"

"İyi ki bakarken gördün. Şimdi eline fırsat geçti her zaman yüzüme vur."

"Ayıpsın."

Geri çekilip eğlenen yüzüne baktım. "Acıktım ben kocacığım." Elini uzattı. "Düşündüm de evde kahvaltı yapmayalım güzel bir restoranda kahvaltı yapalım." Elini tuttum. "Çok güzel olur." Göz kırpıp odanın kapısını açtı. Aynı anda adım atıp aynı anda nefes alıp vermek çok güzeldi. Merdivenleri indiğimizde kapıyı açınca dışarı çıktık.

"Yaramaz'ı özledim."

"Bu akşam getirir Güneş. Biliyorsun bazen uçaklar hayvanlar için tehlikeli olabilir. Acaba uçakla değil de arabayla mı gitsek Mardin'e? Yaramaz rahat eder."

Kalbim sıkıştı Yaramaz'a bir şey olacak diye. "Arabayla gidelim. Oğluma bir şey olmasın."

"O zaman yarın sabah beşte yola çıkarız ertesi gün akşamda evde oluruz. Ben ertesi gün dinlerim."

"Tamam."

Elimi öptü. Birlikte bahçeden çıkıp arabasına bindik. "Yarın sabah gideceğimiz için ailemin yanına erken gidebilir miyiz?"

"Tabii ki. Öğlenden sonra gideriz."

Kemeri takıp sırtımı koltuğa yasladım. Her ne kadar ailemden ayrı olacağım için çok üzülsem de artık kendi hayatıma da bakmalıydım. Zaten temmuz ayı geri gelecektim. O süre boyunca kocama az da olsa doymak istiyordum. Gideceği düşüncesi aklıma düştükçe canım acıyordu.

Boğazda şık bir restorana gelince pencere kenarında bulunan masalardan birine oturduk. Kahvaltılarımızın gelmesini beklerken boğazın güzelliğini izlerken dalmıştım. Elimin üzerinde Talha'nın sıcak elini hissedince bakışlarımı ona çevirdim. "Denizi kıskandım. Gözlerin uzun bir süre oraya dalıp kaldığı için gözlerim üzüldü." Kıkırdadım. "Üzülmesinler, onlar benim tek aşkım."

Göz bebekleri parladı. Avuç içimi öpüp parmaklarını parmaklarıma doladı. "Beni uzun bir süre görmezsen, unutur musun?"

Kaşlarım çatıldı. Nasıl soruydu bu? "Seni hiçbir zaman unutmam ben. Hele ki gözlerini aklımdan bir saniye bile olsa çıkarmam."

"Uzun bir süre ayrı kalacağız. Geldiğimde sen okuluna gidiyor olacaksın. Ben geldiğimde seni aynı bulmamaktan çok korkuyorum. Bana şimdiki gibi bakmamandan çok korkuyorum."

Oturduğum yerden kalkıp, sandalyeyi yanına çektim. Yüz yüze gelecek şekilde oturup gözlerinin içine baktım. "Dikkatli bak gözlerime, geldiğinde aynı şimdiki bakacak gözlerine. Benim ruhum sen olmuş, senden başka kimseye değmeyecek bu gözler söz veriyorum."

Gözlerini açıp kapadı. Açık camdan içeri giren denizin kokusunu içime çektim. "Pazartesi psikiyatriden randevu alacağız, söz vermiştin."

"Hatırlıyorum. Almana gerek yok, askeriyenin psikiyatrisi var ona gideceğim."

"Yanında olacağım her zaman."

"Biliyorum. İyi ki benimsin küçüğüm. İyi ki benim hayat ışığımsın."

Gizli ASKERİN YARİ

Yanağını öpüp geri çekildim. Bizim sevgimiz tüm zorlukların üzerinden gelecek buna inanıyordum. Kahvaltımız geldikten sonra hızlı bir şekilde yiyip kalktık. Gemiye binip iki saat boğaz turu yaptık. Her bir anımızı karelerken ikimizin de gözlerinin içi gülüyordu. Bu gülüşün hiçbir zaman sönmemesini istiyordum. Gemiden indiğimizde balık ekmek alıp sahilde oturup yedik. Sanki bu mutlu günlerimiz geride kalacakmış gibi bir his doğmuştu içime. Kendimi paranoyak etmeden olumsuz düşünceleri başımı iki yana sallayarak def ettim.

"Ne oldu? Beğenmedin mi?"

"Hım?"

"Balık ekmeği beğenmedin mi?"

Her hareketimi takip ediyordu. Ekmeğimden koca bir ısırık alıp, "Çok beğendim?" dedim.

"O zaman neden kafanı iki yana salladın?" Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Aklıma bir şey geldi ona yaptım."

"Anladım. Benim öğrenmemi istemiyorsun, peki öyle olsun."

Ekmeğin son kalan kısmını ısırıp, "Olsun," dedim. "Yediysen gidelim mi? Ailemle vedalaştıktan sonra bavul hazırlayacağım."

Kâğıdı poşetin içine koyup ayağa kalktı. Eteğime dikkat ederek oturduğum yerden kalktım. Şimdi bir yerimi biri yanlışlıkla görür bizimki de adamı döver. Boşu boşana güzel günümüzü berbat etmenin anlamı yoktu.

Annemlere geldiğimizde yarın gideceğimizi söylediğimizde annemle babamın yüzünde kısa bir süre burukluk oluştu. Sonra hızla toparlandılar. Sanırım benim üzülmemi istemiyorlardı. İki saat orada oturduktan sonra sanki uzağa gitmiyormuşum gibi sarıldım onlara.

"Söz verdiniz ramazanda geleceksiniz."

"İnşallah kızım."

Kapıdan çıkacakken ablamla göz göze geldim. Adımlarımı ona doğru çevirdim. Boynuna sarılıp, "Sana emanetler," dedim.

"Kendine dikkat oralarda. Lütfen aradığımda telefonlarını aç, aklım hep sende kalacak."

"Açarım. Kendinize dikkat edin, sizleri çok seviyorum."

"Biz de seni meleğim."

Evden çıkıp merdivenleri indik. Tek tek ailemin hepsiyle vedalaştıktan sonra berberin önüne geldik. Talha İsmail'i çağırmaya içeri gidince arabadan indim. Kapıdan çıkıp boynuma sarıldı.

"Uzaktasın diye kendini yalnız hissetme. Bir telefonunla oradayım."

"Biliyorum. Sizleri özleyeceğim."

"Biz de seni meleğim."

Eve geldiğimizde Demet anneler hâlâ gelmemişti. Talha onları ararken odaya çıkıp götürülecek eşyaları yatağın üstüne dizdim. Koridora çıkıp odamın yanında duran küçük odadan bavul alıp tekrar odaya döndüm. Götüreceğimiz çok fazla eşya olmadığı için Talha ve benim önemli eşyalarımı bavula dizip fermuarı kapadım. Odanın kapısı açıldığında omzumun üzerinden içeri giren Talha'ya tebessüm ettim.

"Geliyorlar mı?"

"On dakikaya evde oluruz dediler."

"Tamam."

Bavulu alıp kapının önüne koydu. Yatağın üzerine oturup çantamın içinden Yaramaz'ın aşı kartlarını kontrol ettim hepsi yerli yerindeydi. Tekrar çantamın içine koydum. Çantamı komodinin üzerine bırakınca yatağa uzanan Talha'nın yanına uzandım.

"Erken yat bu akşam, sabah beşte uyanıp on beş saat araba kullanacaksın."

Yan dönüp yüzünü boyun boşluğuma dayadı.

"Annemleri göreyim yatarım." Kemikli elini uzun saçlarıma doladı. "Azra, Mardin'e gidince seni ehliyet kursuna yazdıralım. Bu arabayla gideceğimiz için köyde bir tane araba boşta kalıyor. Birini sen kullanırsın."

"Araba kullanmayı biliyorum ama ehliyetim yok."

Güldü. "Onu alınca arabalardan biri senin. Eğer beğenmezsen birini verir sana yenisini alırız."

Saçlarımın arasında parmaklarını dolaştırdığı için uykum geldi. Esneyip, "Yeni arabaya gerek yok," dedim. "Zaten çok fazla beraber kalmayacağız. Ben üç ay sonra buraya geleceğim belki daha erken." Bedeni kasıldı. Üzülse de mecbur gideceği için duygularını belli etmiyordu. Evet, beni çok seviyordu ama vatan aşkı da anlatılmayacak kadar fazlaydı. Gidip savaşmak istediğini gözlerinden görüyordum. Aslında onunla gurur duyurdum. Yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım edecekti. Korkum başına bir şey gelir diyeydi.

"Şşş." Düşüncelerimi hissetmiş gibi boynumu öptü. "Korkma Allah'ın izniyle gidip geleceğim. Sana doymadım ki ben öyle hemen benden kurtulmak yok. Sonsuza kadar benimle olacaksın."

Parmağımı hafif üşümüş kolunun üzerinde gezdirdim.

"Benimde senden ayrı olma gibi bir düşüncem yok. Gelmeni dört gözle bekleyeceğim. Baktığım her yerde sen olacaksın. Yatağımın yanında her zaman sen varmışsın gibi olacak. Kollarının arasına girip teninle bütünleşen barut kokunu içime çekeceğim."

Benim için ne kadar zor olacağını ona söylememe gerek yoktu. Aklı burada kalacaktı. Onu üzmeye hakkın yoktu. Derin nefes alıp geri çekildi.

"Sesi duyuyor musun?"

Başımı kolunun üzerinden kaldırıp, sesleri duymaya çalıştım. Yaramaz'ın sesini işitince gözlerimi kocaman açıp yataktan kalktım.

"Oğlum gelmiş."

Kapıya doğru koştum. Arkamdan, "Koşma," diye bağıran Talha'yı duymazlıktan geldim. Çok özlemiştim oğlumu. Merdivenleri hızlı inip holde dolaşan oğlumu kucağıma almak için yere eğildim.

"Gel annecim."

O da beni özlemiş olacak ki üzerime atladı. Diliyle yüzümü yakalamaya çalışıyordu. Kahkaha atıp, "Çok mu özledin sen beni?" dedim neşeli sesimle. "Ben de seni çok özledim aşkım."

"Kıskanıyorum yalnız."

Yanımıza gelen Talha'ya göz devirip ayağa kalktım. "Sen her şeyi kıskan zaten."

"Sevdiğimden kıskanıyorum. Sevmesem umurumda olmazsın."

Tek kaşımı kaldırıp, "Öyle mi?" dedim. Kolunu omzuma atıp, "Her türlü umurumda olurdun," dedi sanki gizemli bir sır verir gibi. Dirseğimi karnına geçirip salona ailesinin yanına geçtik.

"İyi akşamlar."

"İyi akşamlar kızım. Nasılsın?"

Güneş'in yanına oturdum. "İyiyim anne sen nasılsın?"

"Çok şükür kızım."

Yandan Güneş'e baktım. Yine telefon elinde hızlı hızlı mesajlar yazıyordu. Ekranda beliren İsmail ismiyle bir anda ayağa kalkıp içeri koştu. Hayırdır inşallah? Umarım aklımdan geçenler olmuyordur. Aile içi şiddet yaşamak istemiyordum.

Talha ailesine yarın gideceğimizi söylerken merakıma yenik düşüp ayağa kalktım. Yaramaz'ı kucağımdan indirmeden Güneş'in peşinden bahçeye çıktım.

"Yanlış anlıyorsun İsmail. Onunla aramda bir şey yok."

Tam tahmin ettiğim gibi. Ayağımı yeşil çimene vurup, evin yan tarafında konuşan Güneş'e doğru yürüdüm. Beni görünce gözleri kocaman oldu. "Sonra konuşuruz," deyip

telefonu kapadı. Kucağımda kıpır kıpır olan Yaramaz'ı yere bırakıp kollarımı göğsümün altında topladım.

"Hayırdır Güneş, İsmail'le mi berabersin?"

Yüzünün rengi soldu. Ah Güneş. "Azra abime söylemezsin, değil mi?"

Kaşlarımı çatıp ofladım. "Ben kimsenin arasında kalmam valla. Kocamdan da bir şey saklamam. Sonra benim başım ağrıyor."

Çıplak ayakla çimenlere basarak yanıma geldi. Yüzündeki endişe üzse de beni, yumuşamayacaktım. Saklayamazdım. Talha öğrenirse ikisine değil bana kızardı. Ondan sakladığım için.

"Bak biz öylesine konuşuyoruz. Sevgili değiliz inan bana."

"Az önce onunla aramda bir şey yok diyordun. Yani İsmail'in seni yanlış anlamasını istemiyordun. Sebep?"

Gözlerini açıp kapadı. Rüzgârdan uçuşan saçlarını toplayıp omzundan aşağı bıraktı. "Tamam, itiraf ediyorum ondan hoşlanıyorum."

"Gökhan'ı seviyordun, hangi ara İsmail'den hoşlandın?"

Sıkıntıyla ofladı. "Bak Azra, Gökhan'la aramdaki durumları biliyorsun. Uzun zamandır konuşmuyoruz. Beni istemeyen kişinin peşinden koşacak hâlim yok. İsmail'le ise sadece arkadaşız. Benimle ilgileniyor ve bu hareketleri çok hoşuma gidiyor."

Kollarımı iki yana bıraktım. "Gökhan seni aradığında İsmail'le konuşmayı bırakacaksın. Belli ki kuzenim senden hoşlanmaya başlamış ona ayıp olmaz mı sence?"

Başını iki yana sallayıp ellerimi tuttu panik olmuş hâlde.

"Ben Gökhan'la bir daha konuşmayı düşünmüyorum, Azra. İnan bana onunla aramda bundan sonra bir şeyin olmasın imkânsız. İsmail'le de dalga geçmiyorum."

Derin nefes alıp verdim. "Bak Güneş Talha'dan hiçbir şey saklamak istemiyorum. Yarın bir gün birlikte olursunuz bunu Talha öğrenir kötü olur. Sizin arkasından iş çevirmeniz

onun zoruna gitmez ama benim sır saklamam büyük bir sorun olur onun için. Abini biliyorsun."

"Biliyorum. Aramızda bir şey olduğu zaman ilk ona söyleyeceğim. Merak etme seni zor durumda bırakmayacağım."

"Söz mü?"

"Söz canım yengem."

Gözlerimi devirip, "Yengeymiş," dedim. "Kocam beni merak eder içeri gidelim."

"Aman kocası olmadan da duramıyormuş." Sesindeki dalgayı umursamayıp evin içine girdim. Talha sabah arabayı kullanacağı için uyumaya gitmişti. Demet annelerin yanında oturup bir saat sonra ben de odaya çıktım. Üzerimi çıkarıp geceliğimi giydim. Yanına uzandığımda yanağımı göğsünün üzerine yaslayıp kalp atışlarının sesini dinleyerek kendimi uykuya bıraktım.

Sabah saat dörde gelirken uyanıp yatağı topladım. Dışarıda yağmur yağdığı için ince hırkamı giydim. Talha bavulları aşağı indirirken Yaramaz'ı kucağıma aldım. "Gidiyoruz annecim." Odaya son kez göz gezdirip kapıyı kapadım. Merdivenleri hızlı bir şekilde inmeye başladık. Ev halkı uyanmıştı. Kapının önünde bizi yolcu etmek için duruyorlardı. Tek tek sarılıp geri çekildim.

"Sürekli ara bizi kızım. Canın sıkıldığında ara yanına geliriz. Kendini orada yalnız hissetme."

"Hissetmem anne. Talha yanımda olacak."

Gülümseyip, "Öyle," dedi. "Babanı da merak etme, her zaman yanına gideceğiz. Hadi Allah'a emanet olun."

Ayakkabılarımı giydim. Talha kapıyı açınca Yaramaz'ı hırkamın içine alıp arabaya doğru koşmaya başladım. Talha da peşimden geliyordu. Arabanın kapılarını açınca hemen öne oturdum. Yaramaz'ı da arka koltuğa bıraktım. Talha onun için aldığı yatağın içine yatırdı. Beline de kemeri takınca başını sevip kapıyı kapadı. Uykusundan uyandırdığım için tekrar uykuya daldı. Talha yerine oturunca kemerimi taktım.

"Yolculuğumuz başlasın."

"Başlasın güzelim. Uyu istersen."

"Akşam erken yattığım için uykum yok. Sohbet ederek gidelim evimize."

Göz kırpıp yanağımı sıktı. "Sekiz gibi şehirde olacağız. Unutturma yiyecek bir şeyler alalım evde hiçbir şey yok."

"Tamam."

Arabayı çalıştırınca sırtımı koltuğa yaslayıp arabanın camına vuran yağmur damlarını izledim.

"Mardin yanıyordur şimdi. Oraya yaz erken geliyor."

"En sevdiğim."

"Gidince göreceğim ben seni."

"Az çok araştırdım merak etme. Alışacağım artık yapacak bir şey yok."

"Öyle güzelim."

Biz bir olduktan sonra onunla her zorluluğa alışırım ben.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Yanağımda hissettiğim dokunuşla gözlerimi araladım. Dudaklarımı yanağıma sürten kocama yüzümü çevirdim. "Geldik mi?"

"Evet güzelim, evimize gidip uyuyalım."

Başımı sallayıp arabanın kapısını açtım. Dışarı çıkmadan yüzüme alev topu çarptı sanki. Arkamdan Talha'nın kıkırtılarını duyunca başımı ona çevirdim.

"Welcome to Mardin hayatım."

Gülümseyip arabadan indim. Nisan ayının sonlarında bu kadar sıcak oluyorsa bu şehir, temmuz ve ağustosu düşünemiyordum. Talha ne kadar itiraz etse de iyi ki şortlarımı getirmişim. Talha bagajdan bavulu indirirken sesimizden uyanan Yaramaz'ı kucağıma aldım.

"Evimize geldik annem. Artık yeni yuvamız burası."

Yatağını da alınca dirseğimle arabanın kapısını kapadım. Talha bavulu bahçeye bırakıp çarşıdan yaptığımız alışveriş poşetlerini indirdi. Onları da bahçeye koyunca arabayı kilitledi. İçeri girmeden önce evimizin yanındaki evi kısa bir göz gezdirip kaşlarını çattı.

"Bir sorun mu var?"

Bakışlarını bana çevirip gülümsedi. "Yok güzelim, hadi içeri girelim."

"Peki. Bu arada fark etmedim sanma, teşekkür ederim evimizin önüne diktirdiğin elektrik direği için."

"Senin için yapamayacağım bir şey yok."

İç çektim. "Beni sevmene aşığım." Çelik kapıyı açınca yeni mobilya kokusu yüzüme vurdu. Neredeyse yirmi gündür camlar kapalı olduğu için evin içi sıcaktan kokmuştu. Yaramaz'ı salona bırakıp pencereleri araladım. Yaramaz etrafı

koklarken Talha'ya yardım ettim. Aldığım yiyecekleri buzdolabına dizip, poşetleri mutfak dolabın altına koydum.

"Güzelim, çok yorgunum duş alıp uyuyacağım."

"Tamam canım, ben de geliyorum."

"Duşa mı?"

Dilimi damağıma vurup başımı iki yana salladım. "Uyumaya geliyorum."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandırıp banyoya girdi. Salonun ışığını kapatıp Yaramaz'la beraber yatak odasına girdim. Pencereyi aralayıp gece lambasının ışığıyla üzerimi çıkardım. Kısa şortlu gecelik takımımı giyip yatak örtüsünü kaldırdım.

"Yaramaz, gel oğlum."

Yatağın üzerine zıplayıp göğsümün üzerine başını koydu. "Korktun mu oğlum, ev sana yabancı mı geldi? Alışacaksın annem. İkimiz de yeni evimize alışacağız." Başımı yastığa koyduğumda Talha odaya girdi. Dolaba doğru yürürken gözlerimi üzerinden çektim. Ne kadar ona doya doya bakmak istesem de utanıyordum. Bu durumdan rahatsız olduğunu sürekli söylese de elimde değildi.

Ona bakmam hoşuna gidiyordu.

"Yaramaz'ın suyu ve kumunu ayarlayıp geliyorum."

Yaramaz yataktan atlayıp koridora peşinden gitti. Çok iyi baba olacağı şimdiden belliydi. Okulum biter bitmez bebeğimizin olmasını her şeyden çok istiyordum. Gözlerimi kapattım aklıma gelen şeyle, "Hiii," diye bağırıp yatakta oturdum.

"Ne oldu?"

Ben nasıl unuturum? Talha iki adımla yanıma gelip yatağa oturdu.

"Bir gün kalbime indireceksin. Niye bağırdın?"

"Babam hasta olduğu günden beri hapları yutmuyorum. Ve biz korunmadık."

Gergin bakışlarını düzeltip, "Bu muydu sorun?" der gibi

bakmaya başladı. "Bir kereden bir şey olmaz. Bundan sonra dikkat ederiz. Hapların yanında mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Şimdi iç bundan sonra düzenli kullanırsın."

"Bazı durumlarda kimi kadın evlendikleri ilk gece hamile kalıyor. Eğer bebek olursa bu haplar ona zarar verir."

Elini ensesine getirip sıktı. "Ne yapacağız?"

"Sen korunacaksın. Eğer bebek olmadıysa ben tekrar kullanmaya başlarım hapları."

Üzerime eğilip sıcak dudaklarını dudağıma bastırdı. "Bence olmaz ama yine de tedbirli olalım dediğin gibi." Başımı sallayıp yatağa uzandım tekrar. Yanıma uzanıp belime sarıldı.

"Koridorun ışığını açık bıraktım Yaramaz eve alışsın diye. Rahatsız olur musun ışıktan?"

Esneyip, "Olmam," dedim. Yolculuğun verdiği yorgunlukla gözlerimi kapadım.

"Azra Aslan."

Kapıma gelen askerlere kekeleyerek, "Buyurun benim," dedim. Asker gözlerini gözlerimden çekip, "Başınız sağ olsun," dedi. Sanki eli boğazıma sıkıyormuş gibi hissediyordum. Elimi göğsüme bastırıp, "Anlamadım," dedim.

Bayrak ve kocamın künyesinin yanında takılmış alyansı bana uzattı. "Hayır," diye bağırdım. "Hayır olamaz. Hayır hayır..."

Çığlık çığlığa gözlerime açtım. Nefesim kesiliyordu. Bedenim titriyordu.

"Sakin ol küçüğüm sadece kâbus gördün."

Gözlerim kocaman olmuş şekilde kolları arasında olduğum adama baktım. Neden sürekli onu şehit olarak rüyamda görüyordum. Neden? Sinirlerim boşalmıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Talha ne kadar saçlarımı öpüp sakin olmamı söylese de olamıyordum. Yüzüne bakıp ellerimi yanaklarına koydum. Allah'ım gerçeğini yaşatma yalvarırım.

Dayanamam ölürüm. Yokluğunu gösterme ne olursun. Burnumu çekip dudaklarını öptüm. "Talha'm."

"Söyle ruhum."

"Sana bir şey olmasın yaşayamam. Benim için lütfen kendine çok dikkat et. Unutma sana bir şey olursa ben de ölürüm."

"Konuşma böyle. İyiyim hiçbir sorun yok."

"Hep iyi ol."

Dudaklarını öptüm. Bu sefer çekmedim onu hissetmek istiyordum. Öpüşümü derinleştirip onu üzerime çekerek yatağa uzandım.

"Bana dokunmana ihtiyacım var."

Buğulu gözlerini gözlerimden çekmeden geceliğimi üzerimden çıkardı. Eli bedenimin özel yerlerinde gezmeye başladığında hareketsiz durmayıp onun gibi ben de onun tenine dokunmaya başladım. Gördüğüm rüya ruhumu hâlâ titretiyordu. Onun sıcak tenini bedenimde hissetmek istiyordum.

Omuzlarından hafif baskı uygulayarak onu yatağa yatırdım. Karnının üzerine oturduğumda derin nefes aldı. Gözlerini kırpmadan beni izliyordu. Yüzüne yaklaşıp dudağını öptüm. Eli sırtımın üzerinde dolaştıkça içimdeki arzu onu daha fazla istiyordu. Öpücüklerimi hafif tüylü göğsünün üzerine indirdiğimde derin nefes alıp verdi. Onun bana dokunduğu gibi ben de ona yavaş yavaş dokundum. Mis kokulu tenini öptüm, dilime gelen teninin tadını içime çektim.

"Azra'm."

Boğuk sesini duyunca dudaklarımı düz göbeğinden çekmeden yüzüne baktım. Gözleri kapalı, dudakları hafif aralıktı. Dokunuşlarım onu etkilediği için mutluydum.

Parmaklarım şortunun lastiğine ağır ağır gidince aşağı doğru yavaşça çektim. Karnını içine çekmiş nefes almıyordu. Dudaklarımı kasığına bastırdığımda boğazından gelen inlemeyle adımı söyledi.

"Bebeğim bunu yapmak istersen."

Nefes nefese konuşuyordu. Kendimi yukarı çekip koyulaşan gözlerine baktım.

"Yapmayayım mı?"

Sessiz bir şekilde sorduğum soru onu ikilemde bırakmış gibiydi. İstiyor ama istemiyordu. Dudaklarını yalayıp yutkundu.

"Söyle sevgilim, yapmayayım mı?"

"Benden soğumanı istemiyorum."

Kaşlarımı çatıp, "Sen benden soğudun mu?" dedin kendimi ona bastırarak. Bir daha bu geceki kadar cesaretli olur muydum bilmiyorum. Ama bu gece onun her bir zerresini öpmek, dokunmak istiyordum.

"Asla senden soğumam. Her bir zerrene ölüyorum."

"Ben de senin. O zaman yapmama izin ver."

Gözlerini sıkı sıkı kapatıp, "Azra," dedi nefes nefese. Sakallı çenesini hafif ısırıp, "Üzgünüm yapacağım," dedim. "Sen de bana yapmıştın."

"Senin istediğin gibi olsun."

Gülümseyip göğsünü, karın kaslarını öperek aşağı indim. Derin nefes alıp onun yardımıyla şortunu aşağı indirdim. Erkekliği göğsüme değdiği an aynı anda inledik. İlk gecemde bedenine bu kadar dikkatli bakamamıştım. Ama şimdi onu ezberlercesine bakıyordum. O kadar güzeldi ki, tertemizdi benim devim. Kalbinin güzelliği bedeninin her yerine yansıyordu.

Derin nefes alıp yüzüne baktım. Başını yastıktan kaldırmış kısık gözlerle beni izliyordu.

"Yapmak zorunda değilsin, sevgilim."

Boğuk sesi ne kadar yapma dese de aslında yap diyordu.

Dudaklarımı değdirdiğimde, "Azra," deyip başını yastığa koydu tekrardan. Onu içer gibi tüm kalbimle sevdim. Utanmıyordum, tiksinmiyordum. Yasak değildi, günah değildi o benim kocamdı.

"Dayanamıyorum Azra."

Beni hızla yukarı çekip altına aldı. Hızlı hareketlerle iç çamaşırımı çıkarıp bacak arama yerleşti. "Öldürüyorsun beni kadın. Yakıp kavuruyorsun." Canımı acıtmadan içime girdi.

"Azra'm..."

Tutkulu bir şekilde birbirimizi öperek, bedenimi ve ruhumu ona teslim ettim.

Sırtıma vuran kalp atışlarını dinleyerek sabahı etmiştim. Odanın içi sabah olmasına rağmen yanıyordu. Örtünün altındaki tenim çıplak olmasına rağmen, Talha'nın bedeninden su gibi olmuştu. Karnımın üzerindeki elini hareket ettirip başını boyun boşluğuma soktu. Dolabın aynasından görüntümüz kusursuz gözüküyordu.

"Günaydın."

"Günaydın devim."

"Nasıl hissediyorsun?"

Gece gördüğüm kâbus gözlerimin önüne gelince gözlerimi sıkı sıkı kapadım. Bedenim gerilmiş olacak ki kolumu okşayıp, "Hepsi geçti," dedi fısıldar gibi. Ona doğru dönüp boynuna sarıldım. Dün gece yaptıklarımdan utanmıyordum. Yüzümü saklayıp onunla arama duvar açmak istemiyordum. Gözlerimin içine pişman mıyım diye bakıyordu. Değildim, olmazdım da. Sonsuza kadar özgürce ona dokunmak istiyordum.

"Seni seviyorum."

Alnımı öpüp, "Ben de" dedi kadife sesiyle. "Duş alıp kahvaltı yapalım mı?" Başımı salladım. "Olur."

Üzerimdeki örtüyü yere atıp bedenimi kucağına aldı. Çıplaklığımıza bakmadan banyoya girdik. Birbirimize sarılarak duşumuzu aldık. İnce dizlerimin altında biten sarı elbise giyip odadan çıktım. Talha dışarıda Mehmet abiyle konuşuyordu. Mutfağın camını açtığımda sesleri mutfağa doğru geldi.

"Kim olduklarını araştırdınız mı? Bu zamana kadar boş olan evin bir anda dolması normal değil."

"Araştırdık tabii ki. Suriye'den gelmişler. Kadının kocası orada ölmüş oğlu ve kızı burada."

"Anladım. Biz yine de dikkatli olalım. Her ne kadar oturma izni alsalar da güven olmuyor, biliyorsun."

Onları daha fazla dinlemeyip camın önünden geri çekildim. Ocakta kaynayan çayı demledim. Dolaptan çıkardığım kahvaltılıkları hazırlarken, Talha mutfağa girdi. Soru sorar gibi yüzüme baktı. Onları dinlediğimi anlamıştı. Utanıp başımı yere eğdim.

"Bir daha olmaz sanırım?"

Boğazımı temizleyip, "Olabilir," dedim. "Kendimi biliyorum, seni kuytu köşelerde gördükçe kulaklarım ister istemez radar gibi açılıyor." Kahkaha atıp kollarını karnımın üzerinden doladı. "Çok fenasın sen çok." Kıkırdayıp onu geri savurdum. "Hadi kahvaltıyı hazırlayalım." Birlikte kahvaltıyı hazırlayıp çardağın üzerine taşıdık. Karşılıklı kahvaltı ederken yan evden bağırış sesleri geldi. Başımı oraya çevirdiğimde Talha gibi bir adamım telefonda bağırarak konuştuğunu gördüm. Dilini anlamıyordum. Sanırım Mehmet abinin bahsettiği Suriyeliydi. Adamla göz gelince Talha dişlerinin arasından, "Önüne dön," dedi sert sesiyle. İrkilip bakışlarımı tabağıma çevirdim.

"Anlaşıldı yan tarafa duvar örülecek."

Kaşlarımı çattım. "Saçmalıyorsun." Gözlerini adamın üzerinden çekmeden, "Saçmalamıyorum," dedi. Zaten duvar örülüydü. Adamın sadece omzundan yukarısı gözüküyordu. Ne yapacaktı? Evi tamamen mi kapatacaktı? Saçmalıktı.

"Yarın psikiyatriyle görüşecek misin?"

"Onun bu konuyla ne alakası var?"

Bağırdığı için huzursuz olup etrafa bakındım. "Sesini alçalt."

"Sen de beni manyak gibi gösterme. Kötü bir izlenim seziyorum bu insanlardan. Uzak dur lütfen."

Elimi tutup parmağıyla okşadı. Başımı salladım. Dilini

bilmediğim insanlarla ne konuşabilirdim ki? İştahım kalmadığı için, ayağa kalkıp eve doğru yürüdüm. Bağırması zorunma gitmişti. Sanki karşısında çocuk var.

Kapıyı içeri itince Yaramaz ayaklarıma dolanarak dışarı çıktı. O Talha'nın yanına giderken yatak odasına girip dağınık yatağı topladım. Bu odada işim bitince salona geçip oturdum. Yapacak hiçbir şey yoktu. Sıkıntıyla ofladım.

"Azra, Elif geldi."

Koltuktan kalkıp dışarı çıktım. Karnını tutan Elif'e yürüyüp, "Hoş geldin," dedim. "Hoş bulduk canım. Sen de hoş geldin."

Gülümseyip, "Otur," dedim. Göbeğine dikkat ederek oturdu. Hamilelik ona çok yakışmıştı. Yanına oturduğumda elimi göbeğinin üzerine koydum. "Cinsiyeti belli oldu mu?" Başını iki yana salladı. Gözlerinin içi ışıl ışıldı. Bebeğinin olacak olması sanırım insanı dünyanın en mutlu insanı yapıyordu. Elif elini göbeğinin üzerinden çekmedikçe imrenmedim desem yalan olurdu.

"Siz oturun ben içerideyim."

Talha yüzüme dikkatli baktığı hâlde yüzüne bakmadım. Derin nefes alıp verdi. Kırılmıştım bağırdığı için. Kendi kendine üzülsün de hissettiğim üzüntüyü anlasın.

Yüzüme dikkatli bakan Elif'e gülümseyip, "Nasıl gidiyor hamilelik?" diye sordum. Tartıştığımızı anlamasın istiyordum. "İyi valla, çok şükür bir sıkıntı yok."

"Aman olmasın da."

Onunla bir saat konuştuktan sonra evine gitti. Ben de masadaki kahvaltılıkları tepsiye dizip eve doğru yürüdüm. O adamla tekrar göz göze gelince bakışlarımı hemen evin kapısına çevirdim. Göğsüne kadar gür siyah sakalları vardı. Kaşları bitişikti. Açıkçası görüntüsü biraz ürkütücüydü. Tepsiyi mutfağa bırakıp salona Talha'ya baktım. Salonda haberleri izliyordu. Gülümsedim. Tipik bir aile olduk şimdi. Mutfağa geçip işlerimi hallettim. Akşama kadar evin içinde dolaşarak oyalandım. Talha sıkıldığımı anlamış olacak ki, yanıma gelip

yanağımı öptü. Sanki sabah o bağırmamış gibi davranıyordu. "Özür dilemedin." Niçin der gibi yüzüme bakmaya devam etti. "Sabah bana bağırdın ya hani. Kalbimi kırdın özür dile barışalım."

Parmaklarını karnıma bastırıp, "Özür dilerim," dedi. "Duymadım." Gülümseyip yanağımı öptü. "Özür dilerim karıcım."

"Aferin bir daha olursa affetmem ona göre. Hadi şimdi beni gezdir, sabahtan beri canım sıkıldı."

Elimden tutup ayağa kaldırdı. "Eşofman giy istersen elbiseyle rahat edemezsin." Nefesimi içime çekip, "Öyle olsun," dedim. Kıskanç ne olacak.

Eşofmanlarımı giyince Yaramaz'ı da alıp dışarı çıktık. Hava kararmış olduğu için ışıklar aydınlatıyordu sokağı. Kapı önlerinde hâlâ insanlar oturuyordu. Talha'ya başlarıyla selam verip, "Hayırlı olsun," diyorlardı. Açıkçası o olaydan sonra benimle ve Talha'yla konuşmaya çekiniyor gibilerdi. Talha onları o gün azarladığı için benden çekiniyorlardı bu da benim hoşuma gitmiyordu. Onları çok tanımasam da hepsinin iyi bir insan olduklarını biliyordum.

Ellini sıkı sıkı tuttuğum kocamla beraber dar sokakları yürümek iyi gelmişti. Yaramaz durunca ona ayak uydurup biz de duruyorduk. Evladımız gibi olmuştu. Canımızdı o bizim. Tepe gibi bir yere geldiğimizde bacaklarımızı aşağı sarkıtarak karanlıktan görünmen çayıra baktım. Görüntü dibi görünmeyen kuyuyu andırsa da Talha yanımda olduğu için korkmuyordum.

"Yaramaz gel buraya."

Bizden uzaklaşan Yaramaz'ı çağırınca yanımıza koşarak geldi. Arkamıza yanaşıp başını sırtıma yasladı.

"Bağırma oğluma korkuyor."

"İleride büyük köpekler var. Eğer oraya giderse hırpalarlar onu."

"Allah korusun." Arkamı dönüp başını sevdim. "Yanımız-

dan ayrılma oğlum."

"Yarın sabah göreve başlayacağım güzelim. Kimi geceler eve gelmediğim zamanlar olacak. Korkma sakın. Gündüzleri Elif'in yanında durursun. Akşam eve geçtiğinde kapıları kilitler alarmı kurarsın. Zaten dışarıda seni kollayan koruma var biliyorsun."

Başımı omzuna yaslayıp, "Biliyorum," dedim. "Korkmuyorum, senin varlığın her zaman yanımda olduğu için kendimi güvende hissediyordum." Saçlarımı öptü. "Korkmaman hoşuma gidiyor. Seni güçlü gördükçe gözüm arkada kalmıyor. Bir telefonunla yanında olacağım biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Aklın ben de kalmasın, eskiden nasılsan şimdide öyle ol. Kendi başıma ayaklarım üzerinde durmayı öğrenmeliyim. Sen gönül rahatlığıyla görevini yap."

Burnunu burnuma sürttü. "Güzel kadınım." Beline sarılıp gözlerimi kapadım. Bazen onun beni daha çok sevdiğini düşünüyordum. Sevgisini her türlü gösterirken ben onun kadar gösteremiyormuşum gibiydi. Onun karşısında donuk kalıyormuşum gibi olduğum için kendimi kötü hissediyordum. Kısık sesle türkü mırıldanmaya başlayınca dudaklarımda tebessüm oluştu. Sesi ruhuma iyi geliyordu. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar tepede oturduk. Sabah erken kalkacağı için eve gelir gelmez uyuduk.

Saat dörde kurduğum telefonumun alarm sesiyle gözlerimi hemen açtım. Talha uyanmadan alarmı kapatıp yataktan kalktım. Banyoda elimi yüzümü yıkayıp hızla mutfağa girdim. Kahvaltı yapmadan onu göndermek istemiyordum.

Beşte gideceği için elimi hızlı tutup krep yaptım. Yumurta haşladım. Hazırladıklarımı camın önünde duran yuvarlak masanın üzerine dizdim. Her şey tam olunca yatak odasına girdim. Yatağa oturmuş gözlerini ovuyordu.

"Ben de seni uyandırmaya geliyordum." Yanına oturup karışmış saçlarını düzlettim. "Mutfaktan gelen kokular beni uyandırdı zaten. Neden zahmet ettin, uykun bölünmeseydi."

"Annem babamı bir kere bile kahvaltı yapmadan evden

çıkarmamış. Ben de kocamı kahvaltı yapmadan evden çıkarmam. Hadi yüzünü yıka gel."

"Keşke hayatımı çok önceden girseydin. Doğduğum zamandan beri yanımda olsaydın."

"Bu zamana kadar yanında olmadım ama bu saatten sonra olacağım. Bundan sonra doğum günlerinde yanı başında elini tutuyor olacağım."

"Otuz mayıs ve ben o günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Canım devim. Birlikte odadan çıktık. Mutfağa girip bardaklara çay doldurdum. Elini yüzünü yıkadıktan sonra yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Hâlâ uykusu vardı. Dirseğimi masanın üzerine koyup, elimi çeneme bastırıp uykulu hâlde kahvaltı edişini izledim.

"Günlerdir evdeyim uyku düzenim bozuldu. Bir iki güne toparlanırım ama."

Gülümsedim. "Toparlarsın tabii." Şu anki hâli çok tatlıydı. Elimi dağınık saçlarının arasına sokup karıştırmak istiyordum. Küçük bir çocuk gibi duruyordu.

"Doydum güzelim. Ellerini sağlık."

"Afiyet olsun."

"Üzerimi giyineyim."

Çayın altını kapatıp, peşinden odaya doğru yürüdüm. Üniformasını giyerken yatağa oturup onu izledim. İçime ateş düştü. Geceleri gördüğüm kâbusları unutamıyordum bir türlü. Bazen kafayı yeme noktasına geliyordum. Derslerime yoğunlaşsam iyiydi. Yoksa kafama taktıkça hasta olacaktım. Talha hazır olunca ayağa kalkıp kapıya kadar yolcu ettim onu.

"Alarmı kur. Bir şey olduğunda hemen beni ara. Biri kapıya geldiği zaman kameradan bak, tekin biri gibi durmuyorsa sakın kapıyı açma beni ya da bizim çocukları ara. Hepsinin numarasını telefonuna kaydettim. Hadi Allah'a emanet ol."

"Sen de. Kendine dikkat et."

Alnımı öpüp dışarı çıktı. Gözlerini yan eve çevirince onun

baktığı yere bakacakken eliyle içeri itti beni. "Kapa kapıyı güzelim."

Başımı sallayıp kapıyı kapatıp kilitledim. Alarmı da kurunca evin ışıklarını kapamadan yatak odasına girdim. Yerde yatan Yaramaz'ı kucağıma alıp yatağın içine girdim.

"Beni koru oğlum."

Dışarıda havlayan köpekleri, yan evde bulunan ürkütücü adamı düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapadım. Dışarıda kuşlar ötüyor, hava aydınlık sakin ol ve uyu Azra. Kocan yanı başında kendini korkutup durma. Örtüyü başıma çekip içimden yüze kadar saymaya başladım. Korka korka uykuya dalmışım. Gözlerimi açtığımda hava aydınlanmıştı. Yaramaz'ın başını öpüp yataktan kalktım. "Korkulacak bir şey yokmuş oğlum kendi kendimizi boşuna korkuttuk."

Banyoda işlerimi halledip komodinin üzerinde duran telefonumu aldım. İlk annemi arayıp yarım saat onunla ve babamla konuştum. Babamın doktoru onaylarsa haftaya yanıma geleceklerdi. Yeni ameliyat olduğu için onaylayacağını hiç sanmıyordum. Dizlerime gelen su yeşili eteğimi giydim. Üzerinde kısa kollu beyaz tişört giyip Yaramaz'la beraber dışarı çıktım. Duvar dibinde olan çeşmenin ağzına yanında duran hortumu taktım. Çiçekleri sularken dış kapı açıldı. "Talha?"

İçeri adım atar atmaz üzerimi süzüp gözlerini yumdu. Hayırdı inşallah.

"Bir şey mi oldu?"

"İçeri gir hemen."

"Ne oluyor?"

"İçeri gir Azra."

Çeşmeyi kapatıp içeri girdim. Ardımdan da o geldi. Burnundan alıp verdiği nefes yüzüme çarpıyordu. "İyi misin?"

"Bu hâlde dışarı çıkmaman konusunda seni kaç kez uyaracağım Azra?" Mevzu anlaşıldı.

"Ne o haber mi verdi peşime taktığın adamların?"

"Kimse bana haber vermedi. Unuttuğum evraklar vardı onları almaya geldim. İyi ki gelmişim. Akşama kadar dışarıda böyle gezecektin değil mi?"

"Talha, iyi misin sen?"

"Değilim. Bir daha görmeyeceğim böyle dışarı çıktığını."

Hırsla yatak odasına gitti. İki dakika sonra elinde mavi dosyayla çıktı. "Bak uyarıyorum çıkmayacaksın." Kapıyı açıp gitti. Alla Allah ya ne varmış üzerimde? Hiçbir yerim açık değil. Çıkarmayacağım, çıkarırsam adım Azra değil. Sanki çok kısa giyiniyorum.

Akşama kadar Talha'ya saydırarak günümü ettim. Gelme saati yaklaşınca yemekleri ısıtıp kapının önünde onu bekledim. Dış kapı açıldığında elinde market poşetleriyle içeri girdi. Başını yerden kaldırıp üzerimi inceledi. Hâlâ aynı kıyafetlerle olduğumu görünce, "La havle," deyip yanımdan evin içine girdi. Hodri meydan. Peşinden mutfağa girdim.

"Hoş geldin."

"Hoş bulmadım. Çıkarmamışsın üzerindekileri. Benden sonra çıktın mı bunlarla dışarı?"

"Evet."

Çıkmamıştım aslında.

"Bir daha yalan söylerken gözlerin de söylesin. Dilin pek beceremiyor." Dilimi çıkarıp, "Pislik," dedim. "Git üzerini değiş gel."

"Olur hanımım."

Gülümseyip, "Ha şöyle yola gel." dedim. Baştan ipleri eline verirsem sonradan tepeme çıkacağını biliyordum. Akşam yemeğini sessiz bir şekilde yedikten sonra. Birlikte film izledik. Saatler ilerlerken koltuğun üzerinde uyukladığını fark ettim. Yorulmuş olmalıydı. Akşama kadar ayakta olduğu için ayak parmakları şişmişti. Göz kapaklarını öpüp, "Talha," diye mırıldandım.

"Azra'm."

"Odaya gidelim orada uyu."

Yorgun hâlde başını sallayıp ayağa kalktı. Televizyonu kapatıp peşinden odaya gittim. Üzerini çıkarıp lacivert şortuyla yatağa girdi. Az önce salonda uyuyan adamın gözleri yatağın içinde cin gibi oldu. Kollarını iki yana açtı. Hiç itiraz etmeden tenine iliştim. Dokunuşlarına kendimi bıraktım.

* * *

Evliliğimiz günler, haftalardır Talha'nın yoğun kıskançlıklarıyla geçiyordu. Psikiyatriye gitmesine rağmen düzelmek yerine daha fazla kıskanç olmuştu. Giydiklerime fazlasıyla karışıyordu. Tek başıma sokağa çıkmamı istemiyordu. Hele ki yan tarafta bulunan adamla göz göze gelmemi katiyen istemiyordu. Birkaç kez kapının önünde adamla yan yana geldiğimizde adamı öldürecek gibi bakmıştı. Sanki adam bana bir şey yapmıştı. Ben zaten adamın görüntüsünden ürktüğüm için onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. Birkaç kere benim yaşlarımda olan bir kızla birbirimize gülümsemiştik ama sadece bu kadardı. Talha o aileyle hiçbir şekilde yakın olmamı istemiyordu. Ben de mecbur uzak duruyordum.

Dış kapının sesi gelince duvardaki saate baktım. Saat dört buçuktu, Talha'nın gelmesine yarım saat vardı. Ayağa kalkıp kameradan kapının önündeki kişiye baktım. Sakallı adamı görünce irkilip geri çekildim. Bunun burada ne işi vardı? Adam peş peşe elini kapıya vuruyordu. Kapıyı açmadan, "Buyurun?" dedim net sesimle.

"Bacım anam rahatsızlandı bir bakar mısın? Doktormuşsun sen."

Türkçe konuşabiliyordu. "Ben doktor değilim, ambulansı arayabilir misiniz? Onlar hemen gelir."

"Bacım onlar gelinceye kadar anam ölür ne olursun gel bir bak."

Vicdanım boğazıma kanca gibi yapıştı. Gitsem Talha kızardı, gitmesem hasta bir kadına yardım etmediğim için içimdeki insan benden nefret ederdi. Üzerimi kontrol ettim. Kıyafetlerim derli topluydu. Anahtarı elime alıp kapıyı ağır bir şekilde açtım. Adam geri çekilip, "Ne olur yardım edin,"

dedi. Deli gibi korksam da adamın peşinden yürüdüm. Umarım başıma bir şey gelmezdi. Yan evin bahçesine girince göğsümün ortasında sızı oluştu. Cebimde olan telefonu çıkarıp Talha'yı aradım. Haberi olmalıydı. Adam eve girmemi bekler gibi kapının önünde durdu. Parmağımı havaya kaldırıp, "Bir saniye," dedim.

"Efendim güzelim, bir şey mi eksik?"

Kuruyan boğazımı temizlemek için hafif öksürdüm.

"Talha, şey. Bu yanımızda oturan kadın hastalanmış oğlu beni çağırdı."

"Kesinlikle gitmiyorsun. Kapıyı kilitle beni bekle."

Korkudan elimi kot pantolonuma bastırdım. "Beş dakikaya geliyorum güzelim. Sakın çıkma evden."

"Talha ben onların bahçesindeyim."

Kısa bir süre sessizlik oluştu. "Lanet olsun Azra. Hemen eve geç." Korkudan geri adım atıp, beni dikkatli bir şekilde izleyen adama bakmamaya çalıştım.

"Bacım anama bakmayacak mısın?"

"Azra eve geç!"

Yerimde sıçrayıp, evden ağlayarak çıkan kıza çevirdim gözlerimi. Anlamadığım dilde bir şeyler söylüyordu karşısındaki adama. Adam çaresizce bana baktı. "Anam çok kötü, ne olursun ambulans gelinceye kadar sen bak."

Burada daha fazla duramazdım. Birinin bana ihtiyacı vardı. Ben doktor olacaktım. Kaçmak bana yakışmazdı.

"Talha ben kadına bakacağım, bir an önce gel."

"Lan bir kere sözümü dinle, bir kere lan bir kere."

Bağırışını duymazlıktan gelip kızın peşinden evin içine girdim. Yoğun ter kokuyordu. Elimi ağzıma bastırmamak için zor durdum. Yerde yatan kadının yanına oturdum. Suratı bembeyazdı. "Pencereleri açın."

Bu ev bu kadar havasız olursa kadın tabii ki hastalanırdı. "Tansiyon ölçer var mı? Keşke evden çıkarken alsaydım."

"Vardı."

Adam çekyatı kaldırıp içinden siyah poşet çıkardı. Tansiyon ölçeri bana uzattı. Eline dokunmadan tansiyon ölçeri alıp kadının tansiyonunu ölçtüm. Normaldi. Nabzı da normaldi. "Ben bir sorun göremedim, hastaneye götürmeniz gerekiyor. Uzman doktorlar test yapıp neyi olduğunu anlarlar." İkisi de konuşmadan yüzüme bakıyorlardı. "Beni anlıyor musunuz?" diye sordum. Adam başını salladı. Kız ise hâlâ olduğu yerde bana bakmaya devam ediyordu.

"Azra!"

Talha'nın sesini duyunca hızla ayağa kalktım. "Hemen hastaneye getirin."

"Sağ olun Doktor Hanım. Allah sizden razı olsun."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Beklemeyin lütfen teyzeyi hastaneye götürün." Daha fazla orada durmadım kendimi dışarı attım. Talha'yla burun buruna gelince bileğimi tuttu. Eve doğru hızlı bir şekilde peşinden sürükledi beni.

"Canımı acıtıyorsun."

Kapıyı açıp içeri soktu beni. Deli gibi hareketleri vardı. Bileğimi bırakınca geri geri gittim. Yumruğunu duvara vurunca çığlık atıp ellerimi kulaklarıma bastırdım. "Talha?"

"Ya bir kere bir kere sözümü dinle. Sana gitme, girme o eve dediğim hâlde neden gidiyorsun? Neden, neden?"

Sinirlenip onun gibi bağırmaya başladım. "Kadın hasta olduğu için gittim. Çay içmeye değil. Yardıma çağırdılar ne yapayım?"

Bağırmaktan boğazım acımıştı.

"Kızım saf mısın sen? İki dakika ötede sağlık ocağı var. Oradan doktor çağırmak yerine neden seni çağırıyorlar? Bu insanlara güvenmediğimi sana söylemiştim. Sen neden inatla beni dinlemeden o eve gidiyorsun? Sana bağırmam hoşuna mı gidiyor?"

Yanaklarımdan akan yaşları hırsla silip, "Yeter," diye bağırdım. "Yeter be. Ben insanlık görevimi yaptım. Yardıma ihtiyacı olan birine yardım ettim. Bana bağırmaktan vazgeç."

Hırsla arkamı dönüp yatak odasına girdim. Kapıyı gürültülü bir şekilde kapatıp kendimi yere bıraktım. Bu kadarı da fazlaydı. Zaten kıskançlıkları beni boğuyordu. Bir de bağırıp çağırması canımı daha fazla yakıyordu. Kimseye gitmemi istemediği için neredeyse evden dışarı çıkmıyordum. Evin içinde akşama kadar tek başıma olduğum için yeteri kadar bunalıyordum. Anlayışlı olması gerekirken daha çok üzerime geliyordu. Gözyaşlarım parkenin üzerine akarken annemi, babamı, ablamı düşündüm. Onları çok özlemiştim. Yanıma gelsinler istiyordum. Babamın hastalığından dolayı doktor uzun mesafeli yolculuğu izin vermiyordu. Sessiz ağlayışım hıçkırığa dönüşünce odanın kapısı ağır bir şekilde açıldı.

Talha bedenimi güçlü kollarının arasına alınca gözlerimi açtım. Kalbi çok hızlı atıyordu. Beni yatağın üzerine yatırıp yanıma oturdu. Nasır olmuş parmaklarını saçlarımın arasın sokup derin nefes aldı.

"Seni kıskanmam sana zarar vermez, Azra. O güzel kalbini kırdığım için benim canımı acıtır. Az önce olan olay seni kıskandığım için değildi. Korktum."

Gözlerini kapatıp başını eğdi. "Çok korktum, kimseye güvenme ne olursun. İnsanlar çok tehlikeli. Bak o insanları araştırıyorum, kötü bir izlenim almasam sana neden gitme derim. Güvenmiyorum onlara. Ya sana kötü bir şey yapsalardı? Ölürdüm ben Azra ölür. Seni benden alırlarsa yok olurum."

"Benim niyetim sadece kadına bakmaktı."

Yüzüme yaklaşıp alnımı öptü. "Biliyorum meleğim. Ama onların niyeti bence hiç iyi değil. Gözlerim bundan sonra daha çok üzerlerinde olacak. Lütfen bir daha onlardan birine kapıyı açma. Ne olursun."

Başımı salladım. Belime sarılıp, "Seni çok seviyorum," dedi. "Gözünden akan yaşın içinde ölürüm. Canın benim için çok kıymetli."

Hem zarar veriyordu hem de seviyordu. Ne yapacaktık

biz onunla. Neredeyse on gündür tedavi görmesine rağmen hiçbir değişiklik göremiyordum onda. Düzeleceğini olan inancım yavaş yavaş tükeniyordu. Aşırı derece kıskanç oluşu en az beni yaraladığı kadar onu da yaralıyordu.

Sevmiyor muydum, onu deli gibi seviyordum. Her ne olursa olsun onu çok seviyordum. Bir saniye bile onsuz durmak istemiyordum. Başımı omzundan kaldırıp üzgün yüzüne baktım. Derin nefes aldım.

"Bu gece sahura kalkacağız. Alışverişe gitmemiz lazım." Tepki vermeden yüzüme bakmaya devam ediyordu. Başımı eğdim. Artık alışmıştım bu hâllerine. Bir anda bağırıp, sonradan kendi içinde acı çekmesine. Keşke hiç böyle olmasa, keşke hiç tartışmasak... Ellerini yanaklarıma hafif bastırdı.

"Canını çok yakıyorum değil mi?" Cevap vermedim. "Kendimden iğreniyorum, çok sevdiğim kadının canını yaktığım için kendimden iğreniyorum. İsteyerek yapmıyorum bunu bil lütfen. Ben senin canını bilerek yakmam. Korkumdan hep bunlar. Gözlerim seni görünceye kadar kalbim patlayacak gibi oluyor. Bir şey oldu mu? Canını yaktılar mı? Hep bunları düşünüyorum. Seni görünce rahat nefes alıyorum. Saçının teline zarar gelse canımı Azrail'e teslim ederim. Sevgim çok fazla Azra. Anlatamayacağım kadar çok fazla. Korkuyorum seni kaybetmekten anla beni."

Her zaman anlıyordum onu. Her zaman huyuna gidip, üzülmemesi için elimden geleni yapıyordum. Ama o çok can yakıyordu. Çok hem de. Yanağımda olan ellerinin üzerine ellerimi koydum. Gözünden bir damla yaş yanağını doğru süzüldü. Çenesine doğru akan damlanın üzerine dudağımı bastırdım.

"Ağlama, yakışmıyor sana. Sen güçlü bir askersin ağlamak yakışmaz sana."

"Ben güçlü bir askerim ama karımın yanında güçsüz bir adamım. Onun beni sarmasına ihtiyacım var. Küçük ellerini her zaman üzerimde hissetmeye ihtiyacım var."

"Her zaman yanındayım. Her zaman ellerimi üstünde

hissedeceksin. Seni hiçbir zaman bırakmayacağım."

Nefesini dışarı bırakıp kucağına çekti beni.

"Bu sözün hiçbir zaman unutmayacağım, Azra. Biz ölünceye kadar ayrılmayacağız. Sen benimsin ben de senin."

Başımı göğsüne yasladım. Dillerimizin susma zamanı gelmişti. Sıra kalplerimizdeydi. Sakin atan kalp atışlarını dinlerken gözlerim kapandı. Uyandığımda hava kararmıştı. Talha hâlâ bıraktığım gibi yüzümü izliyordu gece lambasından yansıyan ışıkla.

"Uyumuşum, neden kaldırmadın? Alışverişe gidecektik."

Alnımı öpüp geri çekildi. "Çok güzel uyuyordun kıyamadım. Yarın gideriz alışverişe bu gece evdekilerle idare edelim."

"Olur." Yataktan kalkacağım zaman büyük bir patlama sesi geldi. Evin camları sesten sanki çatlıyor gibi sesler çıkardı.

"Orospu çocukları."

"Talha ne oluyor?"

"Sakın evden çıkma sakın güzelim. Kapıları kilitle."

Telaşla koridora çıktı. Beline sarılıp, "Gitme," dedim. İçimde kötü bir his vardı. Dışarıda bağırış sesleri kopuyordu. Arkasını dönüp kollarımı tuttu. "Geleceğim güzelim. Askerlerin yanında olmam lazım. Sakın korkma. Kapıda korumalar var birazdan jandarma da gelir sen sakın dışarı çıkma."

Başımı iki yana salladım. Bu onu son görüşümmüş gibi içime bir his doğdu. Alnımı öpüp, "Allah'a emanet ol," dedi. Ellerini öptüm. "Yalvarırım kendine dikkat et. Benim seninle yaşayacağım uzun yıllarım var ne olursun kendine dikkat et."

"Geri geleceğim küçüğüm söz veriyorum geri geleceğim."

Kapıyı açtığında Mehmet abiyle Elif abla kapının önündeydi.

"Askeri araca bombalı tuzak kurmuşlar. Gökhan..."

"Allah kahretsin. Yürü hadi. Kapıyı kilitle Azra."

Elif abla gözü yaşlı içeri girince bahçe kapısından çıkıp giden Talha'nın arkasından bakakaldım.

"Allaha emanet ol devim."

Gözü yaşlı kapıyı kapatıp salonda ağlayan Elif ablanın yanına oturdum. "Hainler, kalleşler, defolup gitsinler kendi ülkelerine, bizim ülkemizde onlara toprak yok."

Elimi karnının üzerine bastırdım. "Bebeğini düşün abla."

Gözyaşlarını sildi. "Kaç ocağa ateş düştü bu gece. Kaç anne, baba, kardeş yıkıldı bu gece. Şule kimsesiz kaldı."

Göğsümü sıkan el nefes boruma doğru yol aldı. Kötü düşünmek istemiyordum. "Ablam kurtulmuşladır belki."

Başını iki yana salladı. "Sesi duydun güçlü bir patlayıcıydı. Gönlüm hepsinin iyi olmasını istese de hepsinin şehit olup göklere yükseldiğini biliyorum, Azra."

Yanına yaklaşıp sıkı sıkı sarıldım. Ağlamaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Neden bitmiyordu bu terör? Kötülükler ne zaman bitecekti? Elif ablayla sessiz bir şekilde ağlarken dışarıdan silah sesleri gelmeye başladı. Korkuyla birbirimize daha çok sarıldık.

"Abla korkuyorum."

"Korkma, jandarma şimdi gelir."

Yatak odasından telefonumun sesi gelse de ayağa kalkıp odaya gidemiyordum. Dışarıda sadece silah sesleri vardı. Az önce bağıran kadınların hiçbirinden ses gelmiyordu. Bacaklarım korkudan soğukta kalmış gibi titriyordu. Elif abla ne kadar korksa da soğukkanlılıkla duruyordu. Evin kapısı gürültüyle yere düşünce ikimiz aynı anda çığlık attık. Siyah maske giymiş üç adam evin içine girdi. Pencerenin önüne koşup ağlayarak yardım istedik. Bunlar asker değildi, teröristi. "Talha!" diye çığlık çığlığa açık camdan bağırıyordum.

"Durmayın alın şu Komutan'ın karısını."

Başımı hızla iki yana sallayıp Elif ablaya sarıldım. Bozuk Türkçesiyle beni almalarını söyleyen adama iğrenir gibi bak-

tım. Üzerime doğru gelen iki adamdan kaçmak için çığlık çığlığa bağırıyordum. "Talha..."

"Sus be."

Yaramaz adamın paçalarını ısırmaya çalışırken elindeki silahı başıma tuttu. "Hayır," diye çığlık attım. Acımadan silahı sıktı. Yaramaz gözlerimin önünde yere yığıldı. "Oğlum... Hayvan herifler Allah belanızı versin." Yaramaz'a uzanacağım zaman, adam saçlarımdan tutup diğer adamım kolları arasına attı beni. Pis kokusu burnuma ilişince öğürdüm. "Bırak beni bırak."

Adam saçlarımdan çekiştirerek evin içinde sürükledi beni. "Elif abla yardım edin!" diye bağırdığı hâlde, çığlık çığlığa ağladığım hâlde kimse bize yardıma gelmiyordu. Neredeydi komşularımız? Terörist Elif ablamın karnına tekme atınca iki büklüm yere düştü. "Hayır! Hayır. Bırakın bizi. Talha, anne, yardım edin." Yerde sürüklenerek dışarı çıkardılar beni.

"Yardım edin. Hasan amca. Fırat abi. Ne olur yardım edin." Evlerin ışıkları kapalıydı. Nerede bu insanlar? Bedenimi yerden kaldıran uzun boylu terörist zorla siyah arabanın içine soktu beni. Bacaklarımı suratına vurmak için kaldırdığında elindeki şırıngayı boynuma soktu. Felç geçirmiş gibi kaldım. "Talha..." Gözlerimin önünde sevdiğimin görüntüsü varken gözlerim tamamen kapandı.

"Neredesin Devim?"

Devam edecek...